

ГАРРІ ПОТТЕР

i
КЕЛИХ ВОГНЮ

4

ДЖ. К. РОЛІНГ

ГАРРІ ПОТТЕР

i

КЕЛИХ ВОГНЮ

ДЖ. К. РОЛІНГ

Pottermore
PUBLISHING

Pottermore

PUBLISHING

Пітерові Ролінгу,
на спомин про містера Рідлі
та Сюзен Сладден,
котра допомогла Гаррі вийти
з комірчини

— РОЗДІЛ ПЕРШИЙ —

Будинок Редлів

Мешканці Малого Генґелтона й досі називали його будинком Редлів, хоча відтоді, як там жили Редли, сплигло вже багато років. Будинок височів на пагорбі понад селом; декотрі вікна були забиті дошками, на даху бракувало черепиці, а свавільний плющ густо обплітав його фасад. Колись добротна садиба, найбільша і найвеличніша в усій околиці, стояла тепер занедбана, сумна й покинута.

Усі малогенґелтонці сходилися на думці, що то була «моторошна місцина». Півстоліття тому тут скоїлося щось настільки загадкове й страшне, що літні селяни й досі заводили мову про це, коли бракувало нових пліток. Історію переповідали стільки разів, щоразу прикрашаючи новими подробицями, що ніхто вже не був певен, де правда, а де — вигадка. Проте кожнісінька версія почи-налася однаково: п'ятдесят років

тому, коли редлівський будинок іще вражав своєю красою, одного погожого літнього ранку покоївка увійшла до вітальні й побачила, що всі троє Редлів мертві.

Вона помчала з пагорба в село і своїм лементом розбудила мало не всіх мешканців:

— Лежать з витріщеними очима! Холодні, як льодяки! Так у своїх вечірніх тувалетах і досі...

Викликали поліцію, і весь Малий Генґелтон завирував неприхованим збудженням та зацікавленням. Ніхто навіть про людське око не вдавав, ніби сумує за Редлами, яких тут недолюблювали. Підстаркуваті містер та місіс Редл були багаті, чванливі й нечемні, а Том, їхній дорослий син, навіть перевершував своїх батьків. Людей цікавило одне: хто вбивця? Адже ж не могли троє цілком здорових людей просто так врізати дуба однієї й тієї ж ночі.

У «Повішенику», сільському шинку, того вечора аж гуло: все село збіглося обговорити вбивства. І ті, хто не полінувався покинути свої затишні оселі, були цілковито винагороджені: несподівано в шинку з'явилася куховарка Редлів і оголосила принишклій юрбі, що заарештовано Френка Брайса.

Будинок Редлів

— Френка?! — вигукнуло кілька голосів. — Не може бути!

Френк Брайс був садівником Редлів і самотньо мешкав у занедбаній хатині неподалік редлівського будинку. Френк повернувся з війни із задерев'янілою ногою і з великою відразою до натовпів та галасу, й відтоді працював у Редлів.

Усі кинулись пригощати куховарку випивкою, щоб вивідати подробиці.

— Я завжди вважала, що він чудик, — сказала вона нетерплячим односельцям після четвертої склянки хересу. — Таке дикувате! Піднесеш йому чаю, та ще й сто разів припросити мушиш, бо не возьме. Нелюдяний, ох нелюдяний...

— Але ж, — озвалася жінка за шинквасом, — Френк пережив тяжку війну, він хотів спокою. Навіщо йому було...

— А в кого ж іще були ключі од задніх дверей? — гаркнула куховарка. — Скіки пам'ятаю, в садівнико-вій халупі все висів запасний ключ! Ніхто ж не виламав дверей тієї ночі! І вікна цілі! Френкові досить було про-крастися в будинок, поки ми всі давали хропака...

Односельці похмуро презирнулися.

— Я завжди підозрював, що з ним щось не те! — пробурмотів якийсь чоловік біля шинквасу.

— Це війна на нього так вплинула, якщо хочете знати, — втрутився шинкар.

— Чи ж я не казала тобі, Дот, що не хотіла б потрапити Френкові під гарячу руку? Казала, чи ні? — схвильовано вигукнула жінка в кутку.

— Жахнючий тип! — запопадливо підтвердила Дот. — Пам'ятаю, ще як він був малим дитям...

До ранку вже мало хто в Малому Генґелтоні й сумнівався, що Редлів убив Френк Брайс.

А в сусідньому містечку Великий Генґелтон, у темному й брудному поліційному відділку Френк уперто повторював, знову й знову, що він ні в чому не винний, але в день смерті Редлів бачив біля їхнього будинку незнайомого підлітка — чорнявого й блілого. Більше ніхто в селі того підлітка не бачив, тож поліція була впевнена, що Френк його просто вигадав.

І от, коли Френкове становище видавалося вже безнадійним, надійшов лікарський висновок про тіла Редлів, який змінив геть усе.

Поліція ще не бачила дивнішого звіту. Медична комісія, дослідивши тіла, дійшла висновку, що жодного з Редлів ані отруєно, ані заколото, ані застрелено, ані задушено, і взагалі — наскільки вони могли судити — їм не було заподіяно ані найменшої шкоди. По суті,

Будинок Редлів

йшлося далі в тому звіті, в якому чулася явна розгубленість, усі Редли мали ідеальне здоров'я, якщо не зважати на те, що були мертвісінькі. Єдине лиш зауважили лікарі, які намагалися знайти хоч якусь зачіпку, — це те, що в кожного з Редлів на обличчі лишився вираз жаху. На це розчарована поліція заявила, що відразу трьох дорослих людей не можна *нажахати* до смерті.

Оскільки не було жодного доказу, що Редлів хтось убив, поліції довелося Френка випустити. Редлів поховали на цвинтарі Малого Генґелтона, та навіть у могилах Редли ще довго збуджували цікавість селян. На загальний подив, Френк Брайс, огорнений хмарою підозр, повернувся до своєї хатини у редлівській садибі.

— А я гадаю, що це він їх закатрупив, і мені байдуже, що каже поліція, — доводила Дот у «Повішенику». — І якби він мав хоч крихту порядності, то забрався б звідси, розуміючи, що ми все знаємо.

Та Френк не забрався. Він лишився, щоб доглядати за садом для наступної родини, що оселилася в будинку Редлів, а тоді ще для наступної — жодна родина не затримувалася тут надовго. Можливо, якоюсь мірою й через Френка кожен новий власник нарікав на

гнітючі відчуття, що їх викликала в нього ця садиба, яка без постійних мешканців почала занепадати.

*

Багатій, що володів редлівським будинком тепер, теж у ньому не жив і ніяк його не використовував. У селі подекували, що він тримає будинок «через податки», хоч ніхто й не зміг би пояснити, що це означає. Одначе багатій і далі платив Френкові за роботу. Незабаром старому мало виповнитися сімдесят сім, він був майже глухим, його покалічена нога згиналася ще гірше, та за гарної погоди можна було побачити, як він усе ще порпається на клумбах, плутаючись у бур'янах, що вирости вже вищі за нього.

Та не тільки бур'яни докучали Френкові. Сільські хлопчачи взяли собі за звичку жбурляти камінці у вікна редлівського будинку. Вони гасали на велосипедах по газонах, що їх так ревно доглядав Френк. Кілька разів, щоб показати свою відвагу, хлопці вдиралися в старий будинок. Вони добре знали, настільки Френк був відданий цій садибі, тож їх забавляло, коли він шкутильгав

Будинок Редлів

до них, погрозово розмахуючи костуром і хрипко їх лаючи.

Френк не мав сумніву, що хлопці знущаються з нього тому, що так само, як і їхні батьки й діди, вважають його вбивцею. Отож коли він якось у серпні прокинувся серед ночі й побачив, що в старому будинку діється щось дивне, він вирішив, що то чергова зухвала витівка хлопців, які вирішили йому допекти.

Френка збудив біль у хворій нозі. Так сильно на його довгим віку вона ще не боліла. Він устав і пошкандибав на кухню, щоб налити гарячої води в грілку, яку прикладав до хворого коліна. Стоячи біля умивальниці й наповнюючи чайник, він зиркнув на редлівський будинок і побачив у верхніх вікнах мерехтливе світло. Френк одразу збагнув, що там діється: хлопці знову пробралися в дім і, судячи з мерехтіння, розпалили там вогнище.

Френк не мав телефону, та ще й глибоко зневірився в поліції, відколи його затримали й допитували стосовно смерті Редлів. Він негайно поставив чайника на місце, поспіхом пошкутильгав назад до спальні, і невдовзі повернувся на кухню вже одягнений. Знявши іржавого старого ключа з гачка біля дверей,

він схопив свого костура, обіпертого до стіни, і вийшов у ніч.

Передні двері будинку Редлів були цілі. Усі вікна — так само. Френк обійшов будинок, дошкандибав до майже цілком зарослого плющем чорного ходу, витяг старого ключа, встромив його в замок і нечутно відімкнув двері.

Він опинився в кухні, більше схожій на печеру. Френк не заходив сюди багато років. Одначе навіть у п'ятьмі пригадав, де містяться двері в передпокій, і навпомацки рушив до них. Його нюх відчув запах тліну, а слух загострився, щоб почути згори будь-які кроки чи голоси. Він зайшов до передпокою, де завдяки великим вікнам обабіч парадних дверей було трохи світліше, й почав підніматися по сходах, утішаючись, що кам'яні східці вкриті товстим шаром пилуки, яка приглушувала його кроки й постукування костура.

Нагорі Френк повернув праворуч і зразу побачив, куди залізли непрохані гості: двері в самому кінці коридору були ледь прочинені, і крізь щілину пробивалося мерехтливе світло, кидаючи на темну підлогу довгу золотаву

Будинок Редлів

стежку. Френк підкрадався ближче й ближче, міцно стискаючи костура. Коли до дверей залишилося з півметра, він зміг розгледіти невеличку частину кімнати.

Тепер він бачив, що вогонь палахкотить у каміні. Це неабияк його здивувало. Старий завмер і напружено прислухався: з кімнати долинав чоловічий голос — тихенький і боязкий.

— Мій пане, у пляшці є ще трохи, якщо ви голодні.

— Пізніше, — озвався другий голос, що також належав чоловікові, проте був на диво пронизливий і холодний, немов раптовий порив крижаного вітру. Було в тім голосі щось таке, від чого ріденьке волосся на Френковій потилиці стало дибки.

— Підсунь мене ближче до вогню, Червохвосте.

Френк прихилився до дверей правим вухом, яким чув трохи краще. Дзенькнула пляшка, яку поставили на щось тверде, а тоді глухо зарипіло важке крісло, що його поволокли по підлозі. Френк мигцем побачив спину дрібного чоловіка, що штовхав крісло. Одягнений він був у довгу чорну мантію, а на тімені блищала лисина. Потім він знову зник з поля зору.

— А де Наджіні? — поцікавився холодний голос.

— Я... я н-не знаю, мій пане, — нервово відповів перший голос. — Либонь, оглядає будинок...

— Подоїш її перед сном, Червохвосте, — звелів другий голос. — Я вночі захочу їсти. Подорож мене страшенно виснажила.

Наморщивши чоло, Френк прихилив ще ближче до дверей своє праве вухо, намагаючись нічого не пропустити. Якусь хвилю панувала мовчанка, а тоді чоловік, якого називали Червохвіст, заговорив знову.

— Мій пане, дозвольте запитати, як довго ми тут пробудемо?

— Тиждень, — озвався холодний голос. — Або й довше. Це місце доволі зручне, а наш план іще не готовий. Безглуздо починати, поки не завершиться Кубок світу з квідичу.

Френк устромив у вухо свого гачкуватого пальця й покрутив ним. У вусі зібралось забагато сірки, тому, мабуть, йому й причулося чудернацьке слово «квідич».

— Ку... Кубок світу з квідичу, мій пане? — перепитав Червохвіст. (Френк задлубав пальцем у вусі ще енергійніше). — Д-даруйте,

але... я не розумію... навіщо нам чекати, доки завершиться Кубок світу?

— Тому, бовдуре, що зараз сюди зїжджаються чарівники з цілого світу, і кожна нишпорка з Міністерства магії буде, як навіжена, винюхувати наймізерніші ознаки чогось незвичайного, перевіряючи всіх по сто разів. Вони просто одержимі манією приховати все від маґлів. Тому нам слід зачекати.

Нарешті Френк перестав длубатись у вусі. Цього разу він виразно почув слова «Міністерство магії», «чарівники» та «маґли». Очевидно, кожне з них мало якесь потаємне значення, а Френк знав лише два типи людей, що спілкуються подібним чином — шпигуни та злочинці. Він міцніше стис костура і прислухався ще уважніше.

— То ваша світлість таки не передумали? — тихенько запитав Червохвіст.

— Звісно ж, не передумав, Червохвосте. — У холодному голосі тепер вчувалися погрозливі нотки.

Після короткої паузи Червохвіст заговорив знову. Слова вилітали з нього так поспішно, мовби він примушував себе викласти все до того, як утратить самовладання.

— Це можна зробити й без Гаррі Поттера, мій пане.

Знову пауза, цього разу трохи довша, а тоді...

— Без Гаррі Поттера? — м'яко видихнув другий голос. — Зрозуміло...

— Мій пане, я це кажу не від турботи за хлопця! — вигукнув Червохвіст писклявим голосом. — Він для мене ніхто, абсолютний нуль! Просто, якби ми використали іншого чарівника чи відьму... будь-кого... то все можна було б здійснити значно скоріше! Якби ви дозволили мені вас покинути хоч на короткий час — ви ж знаєте, як чудово я вмію маскуватися — я був би тут уже за якихось два дні з відповідною особою.

— Я можу скористатися іншим чарівником, — м'яко вимовив другий голос, — це правда...

— Мій пане, в цьому справді є сенс, — полегшено зітхнув Червохвіст. — Дістатися до Гаррі Поттера буде вкрай важко, його так добре охороняють...

— То ти зголошуєшся знайти йому заміну? Цікаво... може, тобі набридло мене доглядати, Червохвосте? Чи, може, твоя пропозиція

Будинок Редлів

відмовитися від мого плану — ніщо інше, як спроба від мене втекти?

— Мій пане! Я... я й гадки не мав від вас тікати, що ви...

— Не бреш мені! — засичав другий голос. — Я завжди все відчуваю, Червохвосте! Ти шкодуєш, що взагалі до мене повернувся. Я тобі бридкий. Я бачу, як ти здригаєшся, коли дивишся на мене, відчуваю, як тебе пересмикує, коли ти торкаєшся до мене...

— Ні! Моя відданість вашій світлості...

— Твоя відданість — це тільки страх. Тебе б тут не було, якби ти мав куди податися. Але як я виживу без тебе, якщо мене щокілька годин потрібно годувати? Хто доїтиме Наджіні?

— Мій пане, вигляд у вас значно здоровіший...

— Брехун, — видихнув другий голос. — Я не здоровіший, а кілька днів на самоті відберуть у мене й ті рештки здоров'я, які я зберіг усупереч твоєму бездарному доглядові. Замовкни!

Червохвіст, котрий щось нерозбірливо бурмотів, одразу замовк. Кілька секунд Френк не чув нічого, окрім потріскування вогню в

каміні. А тоді другий голос заговорив пошепки, майже зашипів.

— Я маю вагомні підстави, щоб використати саме цього хлопця. Я це тобі вже пояснював. Нікого іншого я не шукатиму. Я чекав тринадцять років. Ще кілька місяців нічого не важать. А щодо його охорони... я впевнений, що мій план спрацює. Все, чого я потребую від тебе, Червохвосте — це трохи твоєї відваги. І ти цієї відваги нашкребеш, бо інакше відчуєш усю силу гніву Лорда Волдеморта...

— Мій пане, дозвольте сказати! — верескнув панічно Червохвіст. — Усю нашу подорож я прокручував у голові ваш план... Мій пане, зникнення Берти Джоркінз не може довго лишатися непоміченим, а якщо ми продовжимо, якщо я накладу закляття...

— *Якщо?* — просичав другий голос. — *Якщо?* Якщо ти діятимеш за планом, Червохвосте, то в міністерстві ніхто й не довідається, що зник іще хтось. Ти діятимеш тихенько й без метушні. Я волів би зробити все сам, але в моєму нинішньому становищі... Червохвосте, ще одну перешкоду усунуто і шлях до Гаррі Поттера чистий. Я ж не кажу, щоб ти робив усе

сам. До того часу мій вірний слуга вже буде з нами...

— Я ваш вірний слуга, — понуро буркнув Червохвіст.

— Червохвосте, мені потрібен помічник з головою, у чийй вірності я ніколи не сумніватимусь, а ти, на жаль, не відповідаєш цим вимогам.

— Це ж я вас знайшов, — з гострою образою в голосі заперечив Червохвіст. — Знайшов і привів Бертю Джоркінз.

— Це правда, — вдоволено погодився другий чоловік. — Проблиск розуму, якого я від тебе, Червохвосте, й не сподівався. Хоча, правду кажучи, ти ж, либонь, не підозрював, яка вона буде корисна, коли її ловив.

— Я... я гадав, що вона буде корисна, мій пане...

— Брехло, — озвався знову другий голос, не приховуючи жорстокого вдоволення. — Одначе я не заперечую, що її інформація була неоціненна. Без неї я не створив би свого плану, і тому, Червохвосте, ти одержиш винагороду. Я тобі дозволю виконати моє найголовніше завдання. Багато моїх

послідовників віддали б свою праву руку за можливість виконати його...

— С-справді, мій пане? Яке?.. — Червохвіст знову говорив перелякано.

— О Червохвосте, ти ж не хочеш, щоб я зіпсував сюрприз. Твоя черга настане в самому кінці... Але я обіцяю, що тобі випаде честь бути таким же корисним, як і Берта Джоркінз.

— Ви... ви... — голос у Червохвоста раптово охрип, наче йому пересохло в горлі. — Ви... хочете... вбити... й мене?

— Червохвосте, Червохвосте, — холодний голос прозвучав шовковисто, — навіщо мені тебе вбивати? Берту я вбити мусив. Після мого допиту вона вже була ні до чого, абсолютно непотрібна. Якби вона повернулася в міністерство й розповіла, що під час відпустки зустріла тебе, до неї б виникло багато зайвих запитань. Чарівникам, яких вважають мертвими, краще не натикатися в придорожніх готелях на відьом з Міністерства магії...

Червохвіст промимрив щось так тихо, що Френк не розчув, але другого чоловіка це розсмішило — його сміх був холодний і зловісний, як і його голос.

— *Ми могли змінити їй пам'ять?* Але закляття забуття може зняти будь-який могутній чарівник, як я це довів, коли її допитував. Червохвосте, це була б образа її пам'яті — не скористатися інформацією, яку я з неї витяг.

Стоячи в темному коридорі, Френк раптом відчув, що долоня, якою він стискав костур, стала липка від поту. Той чоловік з крижаним голосом убив якусь жінку. Він говорив про це без жодного каяття — із задоволенням. Він був небезпечний — шаленець. І він задумав нові вбивства. Цей хлопець, Гаррі Поттер, чи як його там, був у небезпеці...

Френк знав, що треба робити. Якщо бігти в поліцію, то негайно. Він вислизне з будинку і дійде до телефон-ної будки в селі... проте другий голос заговорив знову, і Френк заляк на місці, вслухаючись з усієї сили.

— Ще одне закляття... мій вірний слуга у Гогвортсі... Гаррі Поттер в моїх руках, Червохвосте. Це вирішено. Жодних суперечок. Але тихо... здається, я чую Наджині...

І голос другого чоловіка змінився. Він почав видавати звуки, яких Френк ніколи досі не чув; чоловік сичав, харчав і пирхав, не

переводячи подиху. Френк подумав, що в нього якась падучка.

А тоді Френк у темному коридорі почув за собою шурхіт. Він озирнувся й заціпенів від жаху.

Щось повзло до нього по темній підлозі, і коли воно наблизилося до смужки світла, Френк, тіпаючись від жаху, усвідомив, що то була велетенська змія, щонайменше чотири метри завдовжки. При-голомшений, Френк дивився, як її звивисте тіло про-різає в пилюці широкий хвилястий слід. Вона наближалася. Що йому робити? Відступити можна було лише в кімнату позаду, але там були ті двоє, що замислювали вбивство. Якщо ж залишатися на місці, його прикінчить змія...

Та ще перед тим, як Френк устиг щось вирішити, змія підповзла до нього впритул і — неймовірно, дивовижно — його проминула. Вона повзла вперед, підкоряючись шипінню й сичанню холодного голосу за дверима, і за якусь мить кінчик її прикрашеного ромбовидними візерунками хвоста зник у щілині.

На Френковому лобі виступив піт, а рука на костурі тремтіла. Холодний голос і далі сичав у

кімнаті. Раптом Френкові сяйнула дивна, неймовірна думка... *Цей чоловік уміє розмовляти зі зміями.*

Френк не розумів, що діється. Найбільше в світі він хотів би знов опинитися у своїй постелі з грілкою біля коліна. Та на лихо, ноги його не слухалися. Поки він стояв і тремтів, силкуючись заспокоїтися, крижаний голос зненацька знову заговорив людською мовою.

— Червохвосте, Наджині принесла цікаву вістку, — мовив він.

— С-справді, мій пане? — перепитав Червохвіст.

— Справді, — підтвердив голос. — Наджині каже, що там за дверима стоїть старий маґл і прислухається до кожного нашого слова.

Френк не мав жодного шансу сховатися. Почу-лися кроки і двері кімнати рвучко розчинилися.

Перед Френком постав низенький лисуватий чоловік із сивіючим волоссям, гострим носом і водянистими очицями. Його лице виказувало суміш страху й тривоги.

— Запроси ж його сюди, Червохвосте. Де твоя вихованість?

Холодний голос лунав зі старовинного крісла перед каміном, але Френк не бачив, хто там

сидить. Натомість бачив змію, що скрутилася на зітлілому килимку, наче жахлива пародія на домашнього пса.

Червохвіст кивком запросив Френка в кімнату.

Приголомшений Френк ще міцніше вп'явся в костур і перешкандибав через поріг.

Кімнату освітлював лише камін. Вогонь відкидав на стіни довгі павучисті тіні. Френк пильно вдивлявся у спинку крісла. Чоловік, який сидів там, здавався ще меншим за свого слугу, бо Френк не бачив навіть його потилиці.

— Ти все чув, маґле? — поцікавився холодний голос.

— Як ви мене назвали? — виклично перепитав Френк, бо тепер, коли він потрапив до кімнати, коли настав час для якоїсь дії, він став відважніший. Так завжди бувало на війні.

— Я назвав тебе маґлом, — незворушно відповів голос. — Це означає, що ти не чаклун.

— Не знаю, що по-вашому означає «чаклун», — вів далі Френк, голос якого вже не тремтів. — Але те, що я почув, має зацікавити поліцію. Ви скоїли вбивство й задумали нове! І я вам ще одне скажу, — додав він у пориві

раптового натхнення, — моя дружина знає, що я зараз тут, і якщо я не повернуся...

— Ти не маєш дружини, — зовсім тихо заперечив холодний голос. — Ніхто не знає, що ти тут. Ти нікому не казав, куди йдеш. Не бреши Лордові Волдеморту, маґле, бо він знає... він усе знає...

— О, та невже? — зухвало відказав Френк. — Лордові, кажете? Невисокої ж я думки про ваші манери, мілорде. Чому ж ви не повернетесь і не глянете мені у вічі як людина?

— Бо я не людина, маґле, — холодний голос ледве чувся крізь потріскування вогню в каміні. — Я більше, значно більше, ніж людина. Хоча... чом би й ні? Я гляну тобі у вічі... Червохвосте, розверни моє крісло.

Слуга заскімлив.

— Ти чув мене, Червохвосте.

Поволі, зі скривленим обличчям, так, ніби він радо зробив би що завгодно, замість наближатися до свого господаря й до килимка зі змією на ньому, чоловічок ступив уперед і почав розвертати крісло. Змія звела свою потворну трикутну голову й легенько засичала, коли ніжки крісла зачепили її килимок.

Гаррі Поттер і келих вогню

І ось крісло повернулося до Френка і він побачив, хто там сидить. Його костур зі стуком упав на підлогу. З горла вирвався крик. Френк кричав так голосно, що не почув слів, які промовляла істота в кріслі, підіймаючи чарівну паличку. Спалахнуло зелене світло, хльоснув різкий звук і Френк Брайс повалився додолю. Він помер ще до того, як його тіло торкнулося підлоги.

За двісті миль звідти, здригнувшись, прокинувся хлопець, якого звали Гаррі Поттер.

— РОЗДІЛ ДРУГИЙ —

Шрам

Гаррі лежав горілиць, важко дихаючи, немов після швидкого бігу. Він щойно бачив дуже яскравий сон і досі ще затуляв руками обличчя. Давній шрам на чолі, що мав форму блискавки, палав під його пальцями, неначе хтось притис до шкіри розпечене залізо.

Він сів, однією рукою й далі тримаючись за шрам, а другою намацав у пільмі окуляри, що лежали на столику біля ліжка. Надів їх і зміг краще розгледіти кімнату, освітлену слабким оранжевим світлом, що просочувалося крізь фіранки від вуличного ліхтаря за вікном.

Гаррі ще раз торкнувся пальцями шраму. Він і далі болів. Гаррі ввімкнув настільну лампу, виліз із ліжка, перетнув кімнату, відчинив шафу і глянув у дзеркало на внутрішньому боці дверцят. Побачив там худючого чотирнадцятирічного хлопця з яснозеленими

спантеличеними очима під розкуйовдженим чорним чубом. Пильніше придивився до шраму у своєму віддзеркаленні. Усе було нормально, проте й досі пекло.

Гаррі спробував пригадати, що йому снилося. Сон був такий реальний... там було двоє знайомих йому людей і один незнайомий... він насупився, зосереджуючись і намагаючись усе згадати...

Невиразно пригадав темну кімнату... на килимку біля каміна лежала змія... маленький чоловічок на ім'я Пітер і на прізвисько Червохвіст... а ще холодний, пронизливий голос... голос Лорда Волдеморта. При згадці про нього Гаррі похололо у грудях...

Він міцно заплющив очі й спробував пригадати, як виглядав Волдеморт, але не зміг... Згадав єдине — тієї миті, коли розвернулося Волдемортове крісло, і він, Гаррі, побачив, хто там сидить, він відчув неймовірний жах, який його і розбудив... Чи то був біль у шрамі?

І хто був той старий чоловік? Бо там таки був якийсь старий. Гаррі бачив, як той упав додола. Усе плуталося в його голові, і він затулив обличчя руками, намагаючись

зберегти в уяві видиво тьмяно освітленої кімнати. Та це було все одно, що намагатися втримати в пригорщі воду. Що дужче він старався зберегти деталі, то швидше вони зникали... Волдеморт із Червохвостом казали, що вони когось убили, хоч Гаррі не міг пригадати ім'я жертви... і вони змовлялися вбити ще когось... *Його...*

Гаррі опустив руки, розплющив очі й обвів поглядом кімнату, мовби сподівався побачити в ній щось незвичайне. Так і вийшло — в його кімнаті було безліч незвичайних речей. У величезній фанерній валізі, що стояла відкрита в ногах біля ліжка, виднілися казанець, мітла, чорні мантії й підручники замовлянь. На письмовому столі стояла велика порожня клітка, в якій зазвичай сиділа Гарріна біла полярна сова Гедвіґа, а решту стола було завалено сувоями пергаменту. На підлозі біля ліжка лежала розгорнута книжка, яку він читав учора перед сном. Усі малюнки в цій книзі рухалися. Там шугали на мітлах чоловіки в яскраво-оранжевих мантіях, кидаючи один одному червоного м'яча.

Гаррі підійшов до книжки, підняв її й побачив, як один чарівник забив красивий

гол, вкинувши м'яча в кільце на висоті п'ятнадцяти метрів. Гаррі закрив книжку. Навіть квідич — на його думку, найкращий вид спорту на світі — не міг зараз відвернути Гаррі від тривожних думок. Він поклав книжку «Літаючи з «Гарматами» на столик біля ліжка, підійшов до вікна, розсунув фіранки й глянув на вулицю внизу.

Прівіт-драйв мала саме такий вигляд, який годилося мати в суботу на світанку респектабельній вуличці в передмісті. Усі фіранки на вікнах були заслонені. Гаррі не бачив у п'ятні жодної живої душі, навіть кота.

А все ж... а все ж... Стривожений Гаррі повернувся до ліжка й сів, знову проводячи пальцями по шраму. Не біль його турбував. До болю й травм Гаррі звик. Якось він був утратив усі кістки правої руки і потім цілу ніч терпів біль, доки їх йому відрощували. Невдовзі по тому цю ж саму руку простромив величезний — з півметра — отруйний зуб. А торік Гаррі впав з мітли, що ширяла на висоті п'ятнадцяти метрів. Він уже звик до химерних нещастя і травм; їх не уникнеш, якщо навчаєшся в Гогвортській школі чарів і

Шрам

чаклунства і маєш хист притягувати до себе, мов магнітом, усілякі халепи.

Ні, насправді Гаррі тривожило те, що минулого разу його шрам болів саме тоді, коли неподалік перебував Волдеморт... Але ж він зараз тут бути не міг... Сама думка, що Волдеморт скрадається по Прівіт-драйв, була абсурдною, неймовірною...

Гаррі уважно прислухався до навколишньої тиші. Що він сподівався почути — скрип сходів чи шелест мантиї? Він аж підскочив, коли в сусідній кімнаті гучно, мов кабанчик, захропів його двоюрідний брат Дадлі.

Гаррі потряс головою. Він даремно хвилювався; у цьому будинку не було нікого, крім дядька Вернона, тітки Петунії та Дадлі. Усі вони й далі сплять, а сни їхні безтурботні й безболісні.

Гаррі найбільше любив Дурслів тоді, коли ті спали. Прокинувшись, вони ніколи й нічого доброго йому не робили. Дядько Вернон, тітка Петунія й Дадлі були його єдиними живими родичами. Вони були маглами (тобто не чарівниками) й ненавиділи будь-які чари, а це означало, що Гаррі був у їхньому домі небажаним гостем. Усім знайомим довгі

періоди Гарріної відсутності, коли він навчався в Гоґвортсі, вони пояснювали тим, що він перебуває в Центрі святого Брута для патологічно злочинних підлітків. Вони чудово знали, що Гаррі, як неповнолітній чарівник, не має права чарувати поза Гоґвортсом, але все одно полюбляли звинувачувати його в усіх негараздах. Гаррі не міг їм довіритися чи розповісти про своє життя в чаклунському світі. Смішно було й думати, щоб підійти до них, коли вони прокинуться, й розповісти про біль у шрамі та про тривоги, пов'язані з Волдемортом.

А саме через Волдеморта Гаррі мусив мешкати в Дурслів. Якби не Волдеморт, Гаррі не мав би того шраму-блискавки на чолі. Якби не Волдеморт, Гаррі не залишився б без батьків...

Гаррі виповнився один рік того вечора, коли Волдеморт — наймогутніший чорний чаклун століття, чаклун, що одинадцять років невпинно накопичував силу, — з'явився в їхньому будинку і вбив його батька й матір. Потім Волдеморт спрямував свою чарівну паличку на Гаррі і наслав закляття, яким позбувався багатьох дорослих чаклунів та відьом на своєму шляху, проте сталося

Шрам

неймовірно — воно не подіяло. Замість убити дитя, закляття вдарило по самому Волдемортові. Гаррі вцілів, відбувшись лише шрамом у формі блискавки на чолі, а от Волдеморт залишився ледь живий. Сила його зникла, життя мало не згасло. Волдеморт утік. Жах, у полоні якого так довго жила таємна громада чаклунів, розвіявся, Волдемортові посіпаки розбіглися хто куди, а Гаррі Поттер став знаменитим.

Гаррі був приголомшений, коли в одинадцять років, якраз у день народження, довідався, що він — чарівник. Ще дужче його збентежило те, що в прихованому чаклунському світі всі знали його ім'я. Коли Гаррі прибув до Гогвортсу, то виявив, що, хоч би куди він пішов, услід йому поверталися голови й лунав шепіт. Та тепер він до цього звик. Наприкінці літа мав би початися його четвертий рік у Гогвортсі, і він уже рахував дні до тієї миті, коли знову повернеться в замок.

Однак до початку навчального року ще треба було якось пережити два тижні. Він ще раз безнадійно оглянув кімнату і його погляд зупинився на вітальних листівках, надісланих йому наприкінці липня двома найкращими друзями до дня народження. Що б вони

сказали, якби він їм написав і розповів про біль у шрамі?

Миттю в його голові пролунав пронизливий і переляканий голос Герміони Грейнджер.

— Твій шрам болить? Гаррі, це дуже серйозно... Напиши професорові Дамблдору! А я піду перегляну «Загальні чаклунські захворювання та недуги»... Може, знайду там щось про заклинання шрамів...

Авжеж, саме так порадила б Герміона: звернутися до директора Гоґвортської школи, а тим часом пошукати відповідь у книжці. Гаррі дивився з вікна на непроникне синьо-чорне небо. Він дуже сумнівався, що книжка йому зараз допоможе. Він знав, що, крім нього, ніхто ще не вижив після Волдеморового закляття. Тож вельми сумнівно, що симптоми його хвороби занесено в «Загальні чаклунські захворювання та недуги». А до директора Гаррі звернутися не міг, бо не знав, куди поїхав Дамблдор на літні канікули. Він усміхнувся, уявивши на мить, як Дамблдор з його довжелезною сріблястою бородою, в чаклунській мантиї до п'ят і в гостроверхому капелюсі вилежується на пляжі, намащуючи свій довгий гачкуватий ніс кремом від

Шрам

засмаги. Проте, хоч де б зараз був Дамблдор, Гаррі не сумнівався, що Гедвіґа зуміє його розшукати, адже вона ще ніколи його не підводила — приносила листа кому завгодно, навіть без адреси. Однак що він напише?

«Шановний професоре Дамблдоре, даруйте, що Вас турбую, але в мене зранку болить шрам. Щиро Ваш Гаррі Поттер».

Навіть подумки ці слова звучали безглуздо.

Отож він спробував уявити реакцію іншого свого найкращого приятеля — Рона Візлі. Його довгоносе веснянкувате обличчя з ошелешеним виразом мовби виринуло перед Гаррі.

— *Твій шрам болить? Але ж... але ж Відомо-Хто не може зараз бути поблизу тебе. Тобто... ти про це знав би, чи не так? Він би знову намагався тебе закатрупити, ге? Не знаю, Гаррі, може шрами від заклять завжди трохи печуть... Я спитаю в тата...*

Містер Візлі, дуже тямущий чарівник, працював у відділі нелегального використання маґлівських речей Міністерства маґії. Проте, наскільки Гаррі знав, він не був якимось особливим фахівцем у царині заклять. Та й Гаррі зовсім не прагнув, щоб уся родина Візлів довідалася, що він, Гаррі, нервується через

якийсь хвилинний біль. Місіс Візлі метушилася б гірше за Герміону, а Фред і Джордж, шістнадцятирічні брати-близнюки, могли б подумати, що Гаррі просто злякався. Візлі були для Гаррі найкращою родиною на світі. Він мав надію, що вони от-от запросять його до себе в гості (Рон згадував щось про Кубок світу з квідичу) і зовсім не хотів, щоб розпитування про шрам псувало йому настрої під час візиту.

Гаррі потер чоло кісточками пальців. Як би він хотів (хоч і соромився навіть сам собі в цьому зізнатися) мати когось такого... такого *рідного* — якогось дорослого чарівника, у кого міг би спитати поради, не почуваячись дурником, хто про нього піклувався б, хто мав би досвід у чорній магії...

І раптом його осяяло. Рішення було таке просте й очевидне, що він не розумів, чому відразу про це не подумав — *Сіріус*.

Гаррі зіскочив з ліжка, перебіг кімнату й сів за стіл. Підсунув до себе аркуш пергаменту, вмочив орлине перо в чорнило, написав: «Дорогий Сіріусе». Тоді зупинився, міркуючи, як краще висловити свою біду й дивуючись, що не подумав про Сіріуса відразу. Втім, що тут

дивного, адже він довідався, що Сіріус — його хрещений батько, тільки два місяці тому.

Цілковита відсутність Сіріуса в житті Гаррі пояснювалася просто — Сіріус сидів у Азкабані, найжахливішій чаклунській в'язниці, котру охороняли дементори, лиховісні незрячі істоти, що висмоктували душі. Коли Сіріус утік, вони кинулися його шукати в Гоґвортсі. Але Сіріус був невинний — убивства, за які його засудили, насправді скоїв Червохвіст, Волдемортів посіпака, котрого майже всі вважали мертвим. Однак Гаррі, Рон та Герміона знали, що це не так. Торік вони зіткнулися з Червохвостом віч-на-віч, хоч повірив їм тільки професор Дамблдор.

Цілу дивовижну годину Гаррі був певен, що нарешті покине Дурслів, бо Сіріус запропонував йому мешкати в нього — адже його репутація знову стане чистою. Та скористатися тією нагодою не вдалося — Червохвіст зумів вислизнути перед тим, як його доставили в Міністерство магії, і Сіріус, щоб уникнути певної смерті, мусив рятуватися втечею. Гаррі допоміг йому втекти на спині гіпогрифа Бакбика і відтоді Сіріус переховувався. Дім, у якому міг мешкати Гаррі, якби

Червохвіст не втік, марився йому ціле літо. Удвічі важче було повертатися до Дурслів, знаючи, що він ледь-ледь не визволився від них навіки.

Та все ж Сіріус спромігся певним чином допомогти Гаррі, хоч і не міг бути з ним поруч. Це завдяки Сіріусові Гаррі тепер мав у себе в кімнаті все своє шкільне приладдя. Раніше Дурслі такого не дозволяли. Вони намагалися тримати Гаррі в залізних рукавицях, та ще й боялися його здібностей, тому щоліта замикали його шкільну валізу в комірчині під сходами. Та їхнє ставлення різко змінилося, коли вони довідалися, що хрещеним батьком Гаррі є небезпечний убивця — бо Гаррі «забув» їм сказати, що Сіріус ні в чому не винний.

Після повернення на Прівіт-драйв Гаррі отримав від Сіріуса два листи. Обидва доставили не сови (як це заведено в чарівників), а великі барвисті тропічні птахи. Гедвіґа несхвально поставилася до цих пістрявих самозванців. Вона з великою неохотою дозволила їм перед відльотом напиться води зі своєї тарілочки. А от Гаррі птахи сподобалися: вони навіяли йому думки про пальми та білий пісочок. Він мав надію,

Шрам

що Сіріусові добре там, де він є (Сіріус ніколи про це не писав, остерігаючись, що листи перехоплять). Гаррі знав, що на яскравому сонці дементори довго не витримують. Може, саме тому Сіріус і подався на південь. Сіріусові листи, сховані під напрочуд корисною паркетиною в Гаррі під ліжком, були бадьорими, і в обох Сіріус нагадував про те, щоб у разі потреби Гаррі до нього звертався. Ну, що ж, тепер він мав таку потребу...

Гарріна лампа, здавалося, блякла в холодному перед-світанковому сяєві, що повільно заповзало в кімнату.

Нарешті, коли зійшло сонце, коли стіни кімнати позолотилися й зі спальні дядька Вернона та тітки Петунії почулися звуки, Гаррі прибрав зі столу зіжма-кані аркуші пергаменту й перечитав дописаного листа:

Дорогий Сіріусе!

Дякую за Твого попереднього листа, той птах був величезний, він ледве проліз у моє вікно.

Тут усе як завжди. Дадлі не дуже вдається сидіти на дієті. Учора тітка побачила, як він проносив у свою кімнату пампушки. Йому сказали, що даватимуть менше кишенькових грошей, якщо він і далі так чинитиме, тож

Гаррі Поттер і келих вогню

він розлютився й викинув у вікно свою ігрову приставку. Це така комп'ютерна штука, на якій можна гратися в ігри. Дурний — тепер він навіть не зможе зіграти в «Мегакалічення, частина третя», щоб не думати про їжу.

Зі мною все гаразд, бо Дурслі бояться, що Ти повернешся і перетвориш їх на кажанів, якщо я попрошу.

Але сьогодні вранці сталося щось дивне. Знову заболів мій шрам. Перед цим він болів, коли у Гогвортсі був Волдеморт. Та я не думаю, що зараз Волдеморт може бути десь поблизу. Чи буває таке, що шрами від заклять болять через багато років?

Я відішлю цього листа з Гедвігою, коли вона повернеться з полювання. Передай від мене привіт Бакбікові.

Гаррі.

Непогано, подумав Гаррі. Не було сенсу писати про сон. Він не хотів показати, ніби стривожився. Гаррі згорнув пергамент і поклав збоку на столі, готовий до повернення Гедвіги. Тоді встав, потягся і ще раз відчинив шафу. Не глянувши на своє відображення, почав одягатися, щоб іти вниз снідати.

— РОЗДІЛ ТРЕТІЙ —

Запрошення

Коли Гаррі зійшов до кухні, всі троє Дурслів уже сиділи за столом. Ніхто з них на нього навіть не глянув. Велике червоне обличчя дядька Вернона ховалося за ранковою газетою «Дейлі мейл», а тітка Петунія різала начетверо грейпфрут, кривлячи губи й виставляючи свої кобилячі зуби.

Дадлі видавався розлюченим і похмурым, а місця займав мовби ще більше, ніж звичайно. Не знати, як це йому вдавалося, бо й так один бік столу завжди належав тільки Дадлі. Коли тітка Петунія поклала йому на тарілку четвертинку непідсолоджененого грейпфрута й боязко сказала: «Це тобі, любий Діді», Дадлі зиркнув на неї люто-прелюто. У його житті сталися дуже неприємні зміни, коли він повернувся додому на літні канікули з табелем за минулий рік.

Як завжди, дядько Вернон і тітка Петунія знайшли виправдання його низьким оцінкам. Тітка Петунія запевняла, що Дадлі дуже здібний хлопчик, якого, однак, не розуміють учителі, а дядько Вернон стверджував, що «не хотів би, щоб його син став нікчемним зубрилкою». Вони також не звернули уваги на записи в таблиці про хуліганські витівки Дадлі. «Він рухливий хлопчик, але він і мухи не скривдить!» — розчулено промовила тітка Петунія.

Однак таблиць завершувався кількома ретельно дібраними зауваженнями шкільної медсестри, яких навіть дядько Вернон з тіткою Петунією не могли пояснити. Хоч би скільки виправдовувалася тітка Петунія, кажучи, що Дадлі просто ширококостий, що з віком його жирок розсмокчеться, що хлопчина росте й потребує багато їжі, було незаперечно, що на шкільному складі не змогли знайти таких великих штанів, які б на нього налізли. Шкільна мед-сестра помітила те, що відмовлялися бачити очі Петунії — такі гострі зазвичай, коли йшлося про сліди чийось пальців на чистісіньких стінах чи про підглядання за сусідами. Дадлі давно не

Запрошення

потребував підгодовування, бо й так уже досяг розмірів і ваги юного гіпопотама.

І от — після численних сварок та суперечок, від яких аж тряслася підлога Гарріної кімнати, після моря сліз, пролитих тіткою Петунією — було запроваджено нову дієту. Список харчів, рекомендованих медсестрою школи «Смелтінґс», приліпили на холодильник, з якого викинули геть усе, що Дадлі найдужче любив: шипучі напої та тістечка, шоколадні батончики та пиріжки з м'ясом. Натомість туди поклали фрукти, овочі та інші харчі, які дядько Вернон називав «кроляче їдло». Щоб Дадлі було легше, тітка Петунія змусила перейти на цю дієту всю родину.

Вона передала четвертинку грейпфрута Гаррі. Він зауважив, що у Дадлі четвертинка була значно більша. Тітка Петунія, мабуть, вважала, що в Дадлі поліпшиться настрій від усвідомлення, що він принаймні їсть більше за Гаррі.

Але тітка Петунія не знала, що сховано нагорі під незакріпленою паркетиною. Вона й не здогадувалася, що Гаррі навіть не думав дотримуватися дієти. Коли він пронюхав, що ціле літо доведеться жити на самій моркві, то

відразу послав Гедвіґу до своїх друзів, благаючи про допомогу. І вони не підвели. Гедвіґа повернулася від Герміони з великою коробкою, набитою харчами з малим вмістом цукру (Герміонині батьки були зубними лікарями). Геґрід, гоґвортський лісник, прислав цілий лантух власноруч спеченого печива, твердого, мов каміння (Гаррі до нього й не торкався, бо надто добре знав Геґрідові кулінарні здібності). А от місіс Візлі послала до нього родинну сову Еролу з величезним фруктовим пирогом та всілякими тістечками. Бідолашна Ерола, вже стара й квола, цілих п'ять днів оклигувала від тієї подорожі. А на свій день народження (про який Дурслі навіть не згадали) Гаррі отримав чотири розкішні торти — від Рона, Герміони, Геґріда та Сіріуса. Два з них Гаррі ще не встиг з'їсти, отож, збираючись поснідати по-справжньому уже в себе нагорі, він без найменших нарікань почав жувати свій грейпфрут.

Дядько Вернон невдоволено відклав газету і глянув на свою пайку грейпфрута.

— І це все? — роздратовано буркнув він тітці Петунії.

Запрошення

Тітка Петунія суворо на нього зиркнула, а тоді кивнула на Дадлі, котрий уже доїв свою порцію грейпфрута і пожирав жадібними поросячими очицями Гарріну.

Дядько Вернон зітхнув так тяжко, що аж настовбурчилися його великі пишні вуса, і взяв у руки ложку.

Дзенькнув дзвінок на дверях. Дядько Вернон ледве підвівся зі стільця і почовгав до коридору. Скориставшись з того, що мати саме була заклопотана чайником, Дадлі миттю поцупив недоїдений грейпфрут дядька Вернона.

Гаррі почув розмову біля дверей, хтось там засміявся, а дядько Вернон щось коротко відповів. Тоді зачинилися двері, і з коридору почулося, як роздирають папір.

Тітка Петунія поставила на стіл чайник і зацікавлено роззирнулася, куди пішов дядько Вернон. Їй не довелося довго чекати, бо за якусь хвилю він повернувся. Дуже злий.

— Ти! — гаркнув він до Гаррі. — У вітальню. Бігом!

Гаррі спантеличено підвівся, не розуміючи, що він такого накоїв, і вийшов услід за

дядьком Верноном з кухні в сусідню кімнату. Дядько Вернон різко зачинив за ними двері.

— Ну, — вимовив він, підходячи до каміна, а тоді повернувся до Гаррі так, ніби мав оголосити про його арешт: — Ну.

Гаррі волів би запитати: «Що ну?», але відчував, що не варто з самого ранку наражатися на дядьків гнів, тим паче, що той і так уже був роздратований браком їжі. Тож він набрав чемно-здивованого вигляду.

— Це щойно прийшло, — повідомив дядько Вернон. Він помахав перед Гаррі аркушем пурпурового паперу. — Лист. Про тебе.

Гаррі здивувався ще дужче. Хто б це написав про нього дядькові Вернону? Хто з його знайомих міг пересилати листи звичайною поштою?

Дядько Вернон люто зиркнув на Гаррі, а тоді почав читати листа вголос:

Дорогі містер та місіс Дурслі!

Ми ще не мали змоги познайомитись, але я певна, що ви багато чули від Гаррі про мого сина Рона.

Гаррі, мабуть, уже вам казав, що наступного понеділка відбудеться фінальний матч Кубка світу з квідичу, а мій чоловік Артур якраз зумів дістати

Запрошення

чудові квитки завдяки своїм зв'язкам у відділі магічної фізкультури і спорту.

Я маю велику надію, що ви дозволите Гаррі поїхати з нами на цей матч, адже така нагода трапляється раз у житті. Британія востаннє приймала фіналістів Кубка тридцять років тому, і квитки майже неможливо придбати. Ми, звичайно, з радістю готові залишити Гаррі в себе до кінця літніх канікул, а тоді безпечно посадити його на поїзд до школи.

Було б гарно, якби Ви надіслали нам відповідь якомога швидше нормальним шляхом, бо листоноша-магл ніколи ще не доставляв нам пошти, і я навіть не певна, чи він знає, де розміщений наш будинок.

Сподіваюся невдовзі побачити Гаррі,

Щиро ваша

Молі Візлі

P.S. Маю надію, що ми наклеїли достатньо марок.

Дядько Вернон дочитав листа, тоді запхнув руку в нагрудну кишеню й витяг звідти щось іще.

— Глянь, — прогарчав він.

Він показав конверт, у якому був лист від місис Візлі, й Гаррі ледь не пирснув зі сміху. Марками був заліплений увесь конверт, окрім малесенького квадратика спереду, в який вона

ледве втиснула адресу, написану крихітними літерами.

— Марок вистачає, — сказав Гаррі таким тоном, ніби таку помилку міг зробити хто завгодно.

Дядькові очі зблиснули.

— Листоноша це помітив, — процідив він крізь зціплені зуби. — Його дуже зацікавило, звідки прийшов цей лист. Ось чому він подзвонив у двері. Йому здалося, що це *кумедно*.

Гаррі нічого не сказав. Хтось міг би здивуватися, чого це дядько Вернон здійсмає такий галас через якісь там зайві марки, але Гаррі давно вже мешкав у Дурслів і знав, які вони вразливі на все хоч трохи незвичайне. Найбільше їх лякало, що хтось довідається про їхній зв'язок (хоч і дуже віддалений) з такими людьми, як місіс Візлі.

Дядько Вернон і далі не зводив з Гаррі лютого погляду, а той намагався зберегти байдужий вигляд. Якщо він не вчинить або не бовкне якоїсь дурниці, то його очікуватиме нечувана радість. Він чекав, що дядько Вернон нарешті озветься, але той утупився в нього й мовчав. Гаррі вирішив перервати мовчанку.

Запрошення

— То... я зможу поїхати? — спитав він.

Велике бурякове обличчя дядька Вернона аж пересмикнулося. Вуса настовбурчилися. Гаррі, здається, розумів, що діється з тими вусами — в голові у дядька Вернона йшла люта боротьба між двома його найголовнішими принципами. Якщо він відпустить Гаррі, то цим його ощасливить, а дядько Вернон ось уже тринадцять років намагався цього не робити. Але якщо дозволити Гаррі залишитися у Візлів до кінця літа, то він забереться від Дурслів на два тижні раніше, ніж можна було сподіватися, а дядько Вернон терпіти не міг його у своєму домі. Щоб виграти час на роздуми, дядько знову глянув на листа місіс Візлі.

— Хто ця жінка? — поцікавився він, з огидою дивлячись на підпис.

— Ви її бачили, — пояснив Гаррі. — Це мати мого друга Рона, вона зустрічала його з Гоґ... зі шкільного поїзда наприкінці навчального року.

Він ледь не сказав «Гоґвортського експреса», а це дядька відразу б роздратувало. В родині Дурслів не вимовляли вголос назви Гарріної школи.

Дядько Вернон скривився, мовби пригадав щось украй неприємне.

— Це та товстуха? — врешті прогарчав він. —
Зі зграєю рудих дітлахів?

Гаррі насупився. Хто завгодно, але тільки не дядько Вернон, мав би називати когось «товстухою». Адже його рідний синочок Дадлі нарешті досяг того, чого невпинно домагався ще з трирічного віку — став ширшим, ніж довшим.

Дядько Вернон ще раз переглянув листа.

— Квідич, — ледь чутно буркнув він. —
Квідич — що за маразм?

Гаррі знову почав дратуватися.

— Це спортивна гра, — пояснив він. — На
мітлах...

— Гаразд, гаразд! — голосно урвав його дядько Вернон. Гаррі задоволено відзначив, що дядько трохи запанікував. Його завжди нервувало, коли у вітальні звучало слово «мітли». Він знову втупився в листа. Гаррі бачив, як дядькові вуста нечутно повторили слова «надішліть нам відповідь нормальним шляхом». Дядько спохмурнів.

— Що означає *нормальним шляхом*? — гаркнув він.

— Нормальним для нас, — відповів Гаррі, а тоді швиденько додав: — Тобто совиною поштою. Для чарівників це нормально.

Запрошення

Дядько Вернон так розлютився, ніби Гаррі щойно вимовив якусь гидоту. Він затрусився зі злості і стурбовано зиркнув у вікно, ніби боявся, що сусіди попри-туляли до шибок вуха.

— Скільки тобі казати: не згадуй під цим дахом про все неприродне? — засичав він, а його обличчя стало кольору сливи. — Стоїш тут в одязі, яким ми з Петунією забезпечуємо тебе, невдячного...

— Після того, як Дадлі його зносив, — холодно додав Гаррі. І справді, він був одягнений у такого довжелезного светра, що мусив разів п'ять заковувати рукави, а знизу светр сягав далеко нижче за коліна його неймовірно мішкуватих джинсів.

— Не смій так зі мною говорити! — гарикнув дядько Вернон, тремтячи з люті.

Та Гаррі не мав наміру терпіти. Минулися ті дні, коли він змушений був коритися кожнісінькому дурнуватою правилу родини Дурслів. Він не дотримувався Дадлевої дієти і не збирався чекати від дядька Вернона дозволу поїхати на Кубок світу з квідичу.

Гаррі набрав у груди повітря, щоб заспокоїтись, а тоді сказав:

— Гаразд, я не побачу Кубка світу. Можна вже йти? Бо мені ще треба дописати листа Сіріусові. Моєму хрещеному батькові.

Він зумів. Він промовив чарівні слова!

Блідість миттю витіснила багрянець з обличчя дядька Вернона, але не скрізь, і воно стало схоже на погано перемішане морозиво зі смородиновим варенням.

— Ти... ти пишеш йому? — постарався промовити дядько Вернон якомога спокійніше, але Гаррі помітив, як зіниці його маленьких оченят зненацька звузилися зі страху.

— Ну... так, — недбало відповів Гаррі. — Він уже давненько не отримував від мене листів і може подумати, що зі мною щось трапилось.

Він замовк, щоб насолодитися ефектом, який справили ці слова. Здавалося, було чути, як у дядь-ковій голові, під густим темним акуратно зачесаним волоссям, клацають якісь зубчики, наче в годинниковому механізмі... Якщо не дозволити Гаррі писати листи Сіріусові, той може подумати, що до Гаррі погано ставляться. Якщо не пускати Гаррі на Кубок світу з квідичу, то Гаррі напише про це Сіріусові, і він тоді знатиме, що до Гаррі ставляться погано. Дядько Вернон міг зробити

Запрошення

лише одне. Гаррі майже бачив, як у його мозку формується рішення, немовби це велике вусате обличчя стало прозорим. Гаррі ледве стримався від сміху, намагаючись набрати байдужого вигляду. І тут...

— Ну, то гаразд. Можеш собі їхати на той клятий... той дурний... Кубок світу. Але напиши тим... тим *Візлі*, нехай по тебе заїдуть. Я не маю часу роз'їжджати з тобою по всій країні. Можеш там залишатися до кінця літа. І можеш сказати своєму... своєму хрещеному батькові... скажи йому... напиши, що ти їдеш.

— Добре, — зрадив Гаррі.

Він повернувся й попрямував до дверей вітальні, ледве стримуючись, щоб не застрибати й не закричати з радості. Він їде... їде до Візлів, їде на Кубок світу з квідичу!

У коридорі він ледь не зіткнувся з Дадлі, що зачаївся під дверима в надії підслухати, як сваритимуть Гаррі. Його приголомшила широка усмішка на Гарріному обличчі.

— Сніданок був чудовий, правда? — вигукнув Гаррі. — Я так наївся! А ти?

Регочучи з очманілого виразу Дадлі, Гаррі, перестрибуючи по три сходинки, побіг угору сходами до своєї кімнати.

Він одразу побачив, що повернулася Гедвіґа. Вона сиділа в клітці, дивилася на Гаррі величезними бурштиновими очима і роздратовано клацала дзьобом.

Гаррі миттю збагнув, що її так дратувало.

— Ой! — вигукнув він.

У Гарріну голову влучило щось схоже на маленький сірий тенісний м'ячик, виготовлений з пір'я. Гаррі почав ошелешено розтирати чоло, роззирнувся, щоб глянути, що його вдарило, і побачив крихітну сову, котра вільно могла б уміститися в долоні. Вона шугала по кімнаті, немов ракета. Тут Гаррі усвідомив, що сова скинула йому під ноги листа. Він нахилився, впізнав Ронів почерк і розірвав конверта. Там була поспіхом нашкрябана цидулка.

Гаррі — ТАТО ДІСТАВ КВИТКИ — «Ірландія—Болгарія», увечері в понеділок. Мама написала маґлам, запросила тебе до нас. Може, вони вже отримали листа, не знаю, як швидко діє маґлівська пошта. Але я все одно вишлю це Левом.

Гаррі глянув на слово «Левом», а тоді подивився на малесеньку сову, що виконувала фігури вищого пілотажу навколо абажура на

Запрошення

стелі. Кого-кого, а лева вона нагадувала якнайменше. Може, він не розібрав Ронів почерк. Почав читати далі:

Ми приїдемо по тебе, подобається це маглам чи ні, бо не можна, щоб ти пропустив Кубок світу. Але мама й тато вважають, що краще буде хоч для вигляду попросити в них дозволу. Якщо вони погодяться, негайно пришли нам відповідь Левом, і ми заберемо тебе в неділю о п'ятій дня. Якщо ж ні, негайно висилай нам Лева, і ми все одно заберемо тебе в неділю о п'ятій.

Сьогодні приїде Герміона. Персі вже працює у Відділі міжнародної магічної співпраці. Як будеш у нас, не згадуй про інші країни, бо він тебе замучить нудними балачками.

До скорої зустрічі — Рон.

— Та заспокойся! — вигукнув Гаррі, коли сова-крихітка з шаленим криком пролетіла над самісінькою його головою. Вона, мабуть, пишалася, що спромоглася доставити листа потрібній особі.

— Лети сюди, треба буде віднести мою відповідь!

Сова перепурхнула на Гедвіжину клітку. Гедвіґа холодно зиркнула на неї, мовби хотіла сказати: «Ану спробуй, підлети ближче».

Гаррі схопив своє орлине перо, витяг чистий аркуш пергаменту і написав:

Роне, все гаразд, магли кажуть, що я можу їхати. До зустрічі завтра о п'ятій. Не можу вже дочекатися.

Гаррі.

Він склав цю записку в кілька разів, а тоді з превеликими труднощами спромігся прив'язати її до манюсінької ніжки сови, що аж підстрибувала від збудження. Ледве встиг прив'язати, як сова зірвалася в повітря, стрілою шугнула у вікно і зникла з очей.

Гаррі обернувся до Гедвіґи:

— Готова до довгого перельоту?

Гедвіґа з гідністю ухнула.

— Віднесеш оце Сіріусові? — поцікавився він, беручи в руки листа. — Тільки зачекай... зараз допишу.

Він знову розгорнув пергамент і поспіхом додав постскриптум.

P.S. Якщо захочеш зі мною зв'язатися, я до кінця літа буду в мого друга Рона Візлі. Його тато дістав нам квитки на Кубок світу з квідичу!

Згорнув листа і прив'язав його Гедвізі до ноги. Вона при цьому була незвично спокійна,

Запрошення

ніби вирішила продемонструвати, як має поводитися справжня поштова сова.

— Коли повернешся, я вже буду в Рона, — сказав їй Гаррі.

Сова доброзичливо вщипнула його за пальця, розгорнула з м'яким шелестінням свої величезні крила й вилетіла з відчиненого вікна.

Гаррі дивився, доки вона не зникла з очей, а тоді заповз під ліжко, підняв паркетину й витяг великий шматок торта, що залишився з дня народження. Сів на підлозі й почав його їсти, насолоджуючись щастям, що його переповнювало.

Він наминав торт, тоді як Дадлі не їв нічого, крім грейпфрута. Був погожий літній день, завтра він залишить Прівіт-драйв, його шрам більше не болів, а незабаром він побачить Кубок світу з квідичу. Тієї миті він забув про всі свої тривоги — навіть про Лорда Волдеморта.

— РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ —

Знову в «Барлозі»

О дванадцятій годині наступного дня Гарріна валіза була вже заповнена необхідними шкільними речами і найдорожчими його скарбами — плащем-невидимкою, успадкованим від батька, мітлою, пода-рованою Сіріусом, та зачарованою картою Гоґвортсу, що її торік передали йому Фред і Джордж Візлі. Він забрав усі харчі зі схованки під паркетиною, зазирнув у кожний закуток своєї кімнати, щоб не забути якоїсь книги заклинань або пера, і зняв зі стіни таблицю, з якої щовечора викреслював дні, що залишалися до першого вересня, до повернення у Гоґвортс.

Атмосфера в будинку номер чотири на Прівіт-драйв була вкрай напружена. Знаючи, що до їхнього будинку має прибути ціла зграя чаклунів, Дурслі стали нервові й дратівливі. Дядько Вернон відверто занепокоївся, коли

Гаррі повідомив йому, що завтра о п'ятій годині прибудуть Візлі.

— Сподіваюся, вони вберуться по-людському, — відразу гаркнув дядько. — Я вже бачив, які ви натягаєте на себе лахи. Нехай одягнуться нормально і пристойно, отак-от.

У Гаррі з'явилося лихе передчуття. Він дуже зрідка бачив, щоб містер і місіс Візлі вдягалися хоч у щось, на думку Дурслів, «нормальне». Їхні діти на канікулах часом ще носили якісь маґлівські речі, а от містер і місіс Візлі зазвичай одягалися в довгі поношені мантії. Гаррі не турбувало, що про них подумують сусіди, але він боявся, що Дурслі зустрінуть Візлів украй нечемно, якщо їхній вигляд співпаде з найгіршими дурслівськими уявленнями про чаклунів.

Дядько Вернон одягнув свій найкращий костюм. Це можна було б розцінити як свідчення гостинності, але Гаррі знав, що дядько Вернон хоче своїм виглядом справити на гостей грізне враження. Дадлі, натомість, здавався якимось дрібнішим, ніж завжди. Причиною цього була аж ніяк не дієта, а страх. Остання зустріч Дадлі з дорослим чарівником закінчилася тим, що в нього нижче спини

з'явився закручений свинячий хвостик, і тітці Петунії з дядьком Верноном довелося звертатися в одну платну лондонську лікарню, де хвостика видалили. Тож не дивно, що Дадлі час від часу нервово мацав себе ззаду за штани, а з кімнати до кімнати ходив боком, щоб знову не підставити ворогові ту саму мішень.

Обід минав майже в цілковитому мовчанні. Дадлі навіть не скаржився на меню (сир з тертою селерою). Тітка Петунія взагалі не торкалася їжі. Вона склала на грудях руки, стулила вуста і ніби проковтнула язика, ледве стримуючись, щоб не вибухнути лютою тирадою на адресу Гаррі.

— Вони, звісно ж, приїдуть на машині? — гарикнув через увесь стіл дядько Вернон.

— Е-е, — завагався Гаррі.

Він про це й не подумав. Яким чином заберуть його звідси Візлі? Вони вже не мають машини. Старий «Форд-Англія», яким вони колись володіли, здичавів і блукає тепер десь у нетрях Забороненого лісу в Гогвортсі. Але торік містер Візлі замовляв машину з Міністерства магії. Може, він так само вчинить і сьогодні?

— Думаю, що так, — сказав нарешті Гаррі.

Дядько Вернон пирхнув у свої вуса. Зазвичай він мав би запитати, на якій машині їздить містер Візлі. Дядько Вернон завжди оцінював людей за розміром і вартістю їхніх машин. Але Гаррі сумнівався, що дядько Вернон заважає би містера Візлі, навіть, якби той приїхав на «Феррарі».

По обіді Гаррі сидів у своїй кімнаті. Він не міг дивитися, як тітка Петунія щокілька секунд визирає з-за тюлевих фіранок, ніби по радіо оголосили про втечу з зоопарку носорога. За чверть п'ята Гаррі нарешті зійшов сходами у вітальню.

Тітка Петунія машинально поправляла подушки на дивані. Дядько Вернон вдавав, що читає газету, але його очі навіть не рухалися. Гаррі не сумнівався, що насправді дядько чимдуж прислухається, чи не підїжджає до них якась машина. Дадлі зіщулився в кріслі, міцно обхопивши поросячими руками задок. Не в змозі витримати цю напругу, Гаррі вийшов з вітальні, сів на сходах у коридорі і втупився в годинник. Серце в нього калатало від хвилювання.

І ось настала, а тоді й минула п'ята година. Обливаючись потом у своєму костюмі, дядько

Вер-нон відчинив вхідні двері, визирнув на вулицю, а тоді глянув на Гаррі.

— Вони запізнюються! — гаркнув він йому.

— Знаю, — буркнув Гаррі. — Може... е-е... дороги забиті абощо.

Десять по п'ятій... чверть по п'ятій... Гаррі уже й сам почав непокоїтися. О пів на шосту він почув, як дядько Вернон і тітка Петунія приглушено перемовляються у вітальні.

— Яка неповага.

— Ми ж могли мати якісь справи.

— Може, вони гадають, що як запізняться, то їх запросять на вечерю?

— Не дочекаються, — grimнув дядько Вернон, а тоді встав і почав крокувати по вітальні туди-сюди. — Нехай забирають хлопця і їдуть, нам нема про що говорити. Якщо вони взагалі приїдуть. Може, переплутали день. Мушу сказати, що *такі, як вони*, ніколи не вирізнялися пунктуальністю. Хіба що вони їдуть якоюсь тарадайкою, яка ламаєть... А-А-А-А-А-А-А-А-Й-Й-Й!

Гаррі аж підскочив. Було чути, як перелякані Дурслі кинулися до дверей вітальні. Наступної миті в коридорі з'явився нажаханий Дадлі.

— Що сталося? — запитав Гаррі. — Що таке? Але Дадлі, здавалося, втратив дар мови. І далі три-маючись за м'яке місце, він щодуху подріботів до кухні. Гаррі заскочив у вітальню.

Голосні удари і шкряботіння долинали з забитого дошками дурслівського каміна, перед яким стояв увімкнений електрокамін.

— Що це таке? — видушила з себе тітка Петунія. Позадкувавши, вона вперлася в стіну й перелякано дивилася на камін. — Верноне, що це?

Та вже за мить усе з'ясувалося. Із закупореного каміна долинули голоси.

— Ой! Фреде, не треба... вертайся, вертайся, це якась помилка... скажи Джорджеві, щоб не... Ой! Джордж, не треба, тут немає місця, мерщій повертайся й скажи Ронові...

— Тату, може, нас почує Гаррі... може, він зуміє нас випустити...

Було чути, як по дошках за електрокаміном щосили загупали кулаки.

— Гаррі? Гаррі, ти нас чуєш?

Дурслі підступили до Гаррі, мов двійко розлючених росомах.

— Що це таке? — загарчав дядько Вернон. — Що діється?

— Вони... вони спробували дістатися сюди з допомогою порошку флу, — пояснив Гаррі, ледве стримуючись, щоб не зареготати. — Вони вміють подорожувати камінами... але ви забили камін дошками... стривайте...

Він підійшов до каміна й крикнув крізь дошки.

— Містере Візлі? Ви мене чуєте?

Гупання стихло. Хтось зашипів у димоході: «Цсс!»

— Містере Візлі, це Гаррі... камін забитий дошками. Ви не зможете сюди зайти.

— А хай йому цей та той!.. — пролунав голос містера Візлі. — Якого біса вони забили камін?

— Вони мають електричний камін, — пояснив Гаррі.

— Справді? — схвильовано вигукнув містер Візлі. — Як ти сказав, еклектичний? Зі штепселем? Я мушу його побачити... дайте-но подумати... ой, Роне!

Пролунав Ронів голос:

— Чого це ви тут? Щось не те?..

— Та ні, Роне, — саркастично озвався Фредів голос. — Ми просто вирішили тут посидіти.

— Тут розкішне місце для відпочинку, — додав Джордж напруженим голосом — так, ніби його притисли до стіни.

— Хлопці, хлопці... — завагався містер Візлі. — Я думаю, що нам робити... так... єдиний вихід... Гаррі, відійди.

Гаррі позадкував до дивана.

А от дядько Вернон рушив уперед.

— Зачекайте! — заревів він у камін. — Що ви збираєтесь...

БАБАХ!

Електрокамін полетів через усю кімнату, бо вибух-нув той камін, що був забитий дошками. У хмарі падаючих трісок та щебеню з'явилися містер Візлі, Фред, Джордж і Рон. Тітка Петунія верескнула й пова-лилася спиною на столик для кави. Дядько Вернон підхопив її при самій підлозі й безмовно втупився у Візлів, що всі були яскраво-руді, а Фред і Джордж ще й схожі між собою до найдрібнішого ластовиння.

— Оце вже краще, — задихано проказав містер Візлі, обтрушуючи свою довгу зелену мантію і поправляючи окуляри. — А ви, мабуть, Гарріні тітка й дядько!

Високий, худий і лисуватий містер Візлі рушив до дядька Вернона, простягаючи руку, але той позадкував на кілька кроків і поволік за собою тітку Петунію. Дядько Вернон

цілковито втратив дар мови. Його новий костюм був присипаний білим порошком, що вкривав також його волосся й вуса, від чого здавалося, що він постарів років на тридцять.

— Е-е... так... вибачте за це все, — промовив містер Візлі, опускаючи руку і зиркаючи через плече на знищений камін. — Це моя вина, я просто не подумав, що ми не зможемо сюди вийти. Я під'єднав ваш камін до мережі порошку флу, розумієте... тільки на один день, щоб забрати Гаррі. Маґлівські каміни, взагалі-то, не можна під'єднувати до мережі... але я маю доброго знайомого в комісії з питань застосування порошку флу, тож він мені все влаштував... Я все зроблю, як було, не журіться. Запалю вогонь, щоб відіслати хлопців, а тоді відремонтую камін і роз'явлюся...

Гаррі не сумнівався, що Дурслі не зрозуміли жодного слова. Вони й далі очманіло дивилися на містера Візлі. Тітка Петунія, похитуючись, звелася на ноги й сховалася за дядьковою спиною.

— Вітаю, Гаррі! — радісно вигукнув містер Візлі. — Зібрав уже валізу?

— Вона нагорі, — усміхнувся у відповідь Гаррі.

— Ми її візьмемо, — миттю озвався Фред. Він підморгнув Гаррі і вийшов з вітальні разом з Джорджем. Вони знали, де Гарріна кімната, бо колись серед ночі вже його звідти визволяли. Гаррі мав підозру, що Фред і Джордж сподівалися бодай на секунду побачити Дадлі. Вони багато про нього чули від Гаррі.

— Ну, — змахнув руками містер Візлі, шукаючи слів, щоб порушити напружену тишу. — Дуже... дуже гарну маєте хату.

Оскільки завжди бездоганно чиста вітальня була тепер засипана пилом і уламками цегли, то ці слова не надто улестили Дурслів. Обличчя в дядька Вернона знову побагряніло, а тітка Петунія стисла губи. Однак Дурслі були такі перелякані, що їй досі не могли вимовити ні слова.

Містер Візлі роззирнувся довкола. Він любив усе, пов'язане з маґлами. Гаррі бачив, що йому аж свербіло підійти й оглянути телевізор та відеомагнітофон.

— Вони працюють на еклектиці? — зі знанням справи поцікавився він. — А, так, я ж бачу штеп-селі. Я збираю штепселі, — додав він, звертаючись до дядька Вернона. — А ще

батарейки. Маю величезну колекцію батарейок. Моя дружина думає, що я божевільний, але то нічого.

Дядько Вернон теж явно вважав містера Візлі божевільним. Він ступив крок праворуч, затуляючи тітку Петунію, ніби боявся, що містер Візлі раптом на них нападе.

Зненацька в кімнаті знову з'явився Дадлі. Гаррі почув на сходах гупання своєї валізи і зрозумів, що Дадлі втік з кухні, злякавшись цього шуму. Дадлі прокрався попід стіною, перелякано зиркаючи на містера Візлі, а тоді спробував заховатися за спинами матері й батька. Проте широкої спини дядька Вернона вистачало тільки на те, щоб затулити кіст-ляву тітку Петунію, а от Дадлі зі своїми габаритами аж ніяк не міг там поміститися.

— Гаррі, то це твій двоюрідний брат? — запитав містер Візлі, знову намагаючись зав'язати розмову.

— Так, — підтвердив Гаррі, — це Дадлі.

Вони з Роном обмінялися поглядами, а тоді хутко відвернулися один від одного. Їм нестерпно кортіло розреготатися на повний голос. Дадлі усе ще тримався за заднє місце, ніби боявся, що воно відпаде. А от містера

Візлі дуже стурбувала чудернацька поведінка Дадлі. З тону його голосу Гаррі зрозумів, що містер Візлі вважає Дадлі не менш божевільним, ніж Дурслі вважали самого містера Візлі. От тільки він товстунчика не боявся, а радше йому співчував.

— Гарно проводиш канікули, Дадлі? — спитав він лагідно.

Дадлі заскімлив. Гаррі бачив, як він ще міцніше стис руками свою масивну сідницю.

Фред і Джордж повернулись у вітальню з Гарріною валізою і враз... помітили Дадлі. На їхніх обличчях розпливлися однакові капосні посмішки.

— Ну що ж, — мовив містер Візлі. — Час рушати.

Він підтягнув рукави мантиї і витяг чарівну паличку. Гаррі побачив, як Дурслі притислися до стіни.

— *Інсендіо!* — вигукнув містер Візлі, скерувавши чарівну паличку на пролом у стіні за собою.

В каміні відразу спалахнув вогонь. Він весело потріскував, ніби горів там не одну годину. Містер Візлі витяг з кишені невеличку торбинку, розв'язав, узяв з неї жменьку порошку і жбурнув його в полум'я. Від цього

воно стало смарагдово-зеленим і розгорілося з новою силою.

— Давай, Фреде, — звелів містер Візлі.

— Іду, — сказав Фред. — Ой, ні... хвилиночку...

З Фредової кишені випала торбинка з цукерками. Великі, товсті іриски в барвистих обгортках розлетілися по всій кімнаті.

Фред почав поспіхом їх збирати, запихаючи в кишеню, а тоді бадьоро помахав рукою Дурслям і ступив прямо в полум'я, вигукнувши «Барліг!» Тітка Петунія здригнулася й зойкнула. Щось свиснуло, і Фред зник.

— Зараз ти, Джордже, — розпорядився містер Візлі, — разом з валізою.

Гаррі допоміг Джорджеві затагнути валізу в полум'я й перевернути її на бік, щоб легше було втримати. Джордж вигукнув «Барліг!» і теж зі свистом щез.

— Роне, ти наступний, — сказав містер Візлі.

— Бувайте, — весело попрощався Рон з Дурсями. Він широко всміхнувся Гаррі, ступив у полум'я, крикнув «Барліг!» і зник.

Тепер залишилися тільки Гаррі та містер Візлі.

— Ну... то прощайте, — сказав Дурсям Гаррі.

Вони нічого не відповіли. Гаррі рушив до вогню і вже переступав через край каміна, коли містер Візлі схопив його за плече.

— Гаррі з вами попрощався, — мовив він, — Чи ви не чули?

— Нічого страшного, — сказав Гаррі до містера Візлі. — Якщо чесно, то мені все одно...

Але містер Візлі не забирав руки з Гарріного плеча.

— Ви ж не побачите свого племінника аж до нас-тупного літа, — обурено звернувся він до дядька Вернона. — Невже ви не хочете попрощатися?

Обличчя дядька Вернона люто скривилося. Думка, що його повчає чоловік, який щойно розвалив пів стіни його вітальні, завдавала йому невимовних мук.

Проте містер Візлі тримав у руці чарівну паличку, і крихітні очиці дядька Вернона зиркнули на неї, перш ніж він силувано видушив: «До побачення».

— Бувайте, — відповів Гаррі, стаючи однією ногою в зелене полум'я, яке приємно дихало теплом.

Та тієї миті за його спиною пролунав жахливий здушений стогін, а потім заверещала тітка Петунія.

Гаррі озирнувся. Дадлі вже не ховався за спинами батьків. Він стояв рачки біля столика для кави, душився й випльовував з себе якусь довгу фіолетову слизьку штуку, що стирчала йому з рота. Ще за секунду ошелешений Гаррі зрозумів, що довга штука — то Дадлів язик, а на підлозі біля нього лежала барвиста обгортка з іриски.

Тітка Петунія кинулася до Дадлі, схопилася за кінець розпухлого язика і спробувала видерти його з рота. Не дивно, що Дадлі заверещав і заплювався ще більше, намагаючись її відштовхнути. Дядько Вернон ревів і розмахував руками, а містер Візлі теж мусив закричати — щоб його почули.

— Не бійтеся, я йому допоможу! — заволав він і кинувся до Дадлі, націливши на нього чарівну паличку. Однак тітка Петунія заверещала ще несамовитіше і впала на Дадлі, затуляючи його від містера Візлі.

— Ні, справді! — вигукнув у відчаї містер Візлі. — Це проста процедура... то була іриска... мій син Фред... він такий жартівник... це

просто заклинання-розбухання... принаймні я так гадаю... прошу вас, я все виправляю...

Та Дурслі не лише не заспокоїлися, а ще дужче запанікували. Тітка Петунія істерично ридала, смикаючи Дадлі за язика, ніби вирішила його вирвати. Дадлі задихався, не витримуючи подвійного тиску матері та власного язика. А дядько Вернон, цілком утративши глузд, ухопив порцелянову фігурку, що стояла на серванті, і щосили жбурнув її в містера Візлі. Той пригнувся, і фігурка розлетілася на друзки у знищеному каміні.

— Та ну що ви! — сердито вигукнув містер Візлі, змахнувши чарівною паличкою. — Я ж хочу допомогти!

Ревучи, мов поранений гіпопотам, дядько Вернон схопив іще якусь фігурку.

— Гаррі, тікай! Тікай! — закричав містер Візлі, цілячись чарівною паличкою в дядька Вернона. — Я тут усе владнаю!

Гаррі не хотів пропускати такого кумедного видовища, але кинута дядьком Верноном фігурка просвистіла поруч з його лівим вухом, тож він вирішив, що краще не заважати містерові Візлі.

Гаррі Поттер і келих вогню

Він ступив у вогонь, роззирнувся й вигукнув «Барліг!». Гаррі ще встиг помітити, як містер Візлі своєю чарівною паличкою вирвав у дядька Вернона з рук третю фігурку, як тітка Петунія верещала, лежачи зверху на Дадлі, язик якого звивався великим слизьким пітоном. Наступної миті Гаррі дуже швидко закрутило, й вітальня Дурслів зникла з очей у вирі смарагдового полум'я.

— РОЗДІЛ П'ЯТИЙ —

«Відьмацькі витівки Візлів»

Гаррі кружляв дедалі швидше, притискаючи лікті до боків. Навколо миготіли розмиті обриси камінів, а тоді його почало нудити й він заплющив очі. Коли ж відчув, що рух сповільнюється, вчасно виставив уперед руки, щоб не гепнутись обличчям на підлогу, вилітаючи з каміна на кухню Візлів.

— То він її зжер? — нетерпляче спитав Фред, допомагаючи Гаррі звестися на ноги.

— Так, — відповів Гаррі. — А що то було?

— Іриска-язикодризка, — весело пояснив Фред. — Це ми з Джорджем винайшли й ціле літо шукали, на кому б її випробувати...

Невеличка кухня вибухла реготом. Гаррі озирнувся й побачив, що Рон і Джордж сиділи за чистим дере-в'яним столом разом з двома рудими юнаками, котрих Гаррі ніколи раніше не бачив, хоч одразу здогадався, хто це мав

бути: Білл і Чарлі, двоє найстарших Ронових братів.

— Здоров був, Гаррі, — сказав один з них, усміхаючись і подаючи велику руку. Гаррі її потис, відчуваючи під пальцями мозолі й пухирі. Схоже, це був Чарлі, що працював у Румунії з драконами. Чарлі був схожий на своїх братів-близнюків, але нижчий і кремезніший за Персі й Рона, що були довготелесі й худі. Чарлі мав широке доброзичливе обличчя, обвітрене й так рясно вкрите ластовинням, що здавалося засмаглим. Руки мав м'язисті, а на одній кра-сувався великий лискучий опік.

Усміхнений Білл звівся на ноги й теж потис Гаррі руку. Білл його дуже здивував. Гаррі знав, що той працює в чаклунському банку «Грінґотс», а в Гоґ-вор-тсі був старостою школи, тож завжди уявляв Білла схожим на його молодшого брата Персі — шанувальником усіляких правил та любителем усіх повчати. А виявилось, що Білл — як би це краще сказати — *класний*. Він був високий на зріст і мав довге волосся, зв'язане на потилиці у хвостик. У вусі мав сережку, з якої звисало щось схоже на ікло. Його одяг не здався б недоречним на будь-якому рок-концерті, хоч

Гаррі помітив, що черевики в нього були виготовлені не зі звичайної, а з драконячої шкіри.

Не встиг ніхто промовити й слова, як щось легенько ляснуло, і біля Джорджа прямо з повітря виник містер Візлі. Гаррі ще не бачив його таким сердитим.

— Фреде, це було *не смішно!* — закричав він. — Що ти дав тому хлопцеві-маглу?

— Нічого я йому не давав, — відповів Фред, капосно вишкірившись. — Само з рук *випало...* він сам винен, що зжер, я ж йому нічого не пропонував.

— Не випало! Ти впустив навмисне! — заревів містер Візлі. — Ти знав, що він з'їсть, знав, що він на дісті...

— Дуже виріс у нього язик? — нетерпляче спитав Джордж.

— На півтора метра, поки батьки дозволили мені його зменшити!

Гаррі й брати Візлі знову зареготали.

— Це *не смішно!* — закричав містер Візлі. — Така поведінка завдає серйозної шкоди взаєминам між чарівниками й маглами! Я все життя боровся з поганим ставленням до маглів, а мої власні сини...

— Ми це йому дали не тому, що він маґл! — обурився Фред.

— А тому, що він велика паскудна свиня, — додав Джордж. — Правда, Гаррі?

— Так, містере Візлі, — чесно зізнався Гаррі.

— Не в цьому суть! — лютував містер Візлі. — Ось я ще матері розповім...

— Що саме? — пролунав раптом голос.

До кухні увійшла місіс Візлі. То була низенька й пухкенька жіночка з дуже добрим обличчям, хоч у ту мить її очі підозріло звузилися.

— О, любий Гаррі, здоров був! — помітила вона його і всміхнулася. Тоді знову зиркнула на чоловіка. — То що ти маєш розповісти, Артуре?

Містер Візлі завагався. Гаррі бачив, що, хоч він і сердився на Фреда й Джорджа, однак розповідати місіс Візлі про те, що сталося, не збирався. Запа-ну-вала тиша, й містер Візлі розгублено глянув на дружину. І тут у дверях за спиною місіс Візлі з'явилися дві дівчини. Одна, з густим каштановим волоссям і величеськими передніми зубами, була приятелька Гаррі й Рона — Герміона Грейнджер. Друга, низенька й руда — молодша Ронава сестра Джіні. Вони

обидві всміхнулися Гаррі, який також відповів їм усмішкою. Джіні відразу зашарілася. Гаррі був їй небайдужий ще відтоді, як уперше завітав до них у «Барліг».

— *Що ти маєш розповісти, Артуре?* — грізним тоном перепитала місіс Візлі.

— Нічого особливого, Молі, — промимрив містер Візлі, — просто Фред і Джордж... але я вже з ними поговорив...

— Що вони вичворили тепер? — занепокоїлася місіс Візлі. — Якщо це якимось пов'язане з *«Відьмаць-кими витівками Візлів»...*

— Рон, може, покажеш Гаррі, де він буде спати? — спитала від дверей Герміона.

— Та він уже знає, — відповів Рон. — У моїй кімнаті, там, де й торік...

— Ми всі можемо вже йти, — багатозначно додала Герміона.

— Ага, — дійшло, нарешті, до Рона. — Звичайно.

— То ми теж підемо, — зрадів було Джордж...

— *Нікуди ви не підете!* — гарикнула місіс Візлі.

Гаррі з Роном вислизнули з кухні і разом з дівчатами майнули вузьким коридорчиком до хитких сходів, що зигзагом здіймалися на верхні поверхи.

— Що то за «Відьмацькі витівки Візлів»? — поцікавився дорогою Гаррі.

Засміялися всі, крім Герміони.

— Коли мама прибирала в кімнаті Фреда й Джорджа, то знайшла там цілий стос бланків замовлень, — спокійно пояснив Рон. — Довжелезні списки цін на винайдені ними речі. Різні жарти, знаєш. Фальшиві чарівні палички й цукерки з усілякими фокусами. Багато всього різного. Класно, я навіть не знав, що вони стільки понавигадували...

— Ми чули, як у їхній кімнаті весь час щось вибухає, але не думали, що вони там щось *ВИГОТОВЛЯЮТЬ*, — додала Джіні, — ми вважали, що вони просто мліють від бабахання.

— Щоправда, більшість... та всі ті штуки, якщо чесно... були трохи небезпечні, — вів далі Рон, — а вони, знаєш, збиралися продавати їх у Гогвортсі, щоб заробити трохи грошенят. І мама почала біситися. Заборонила їм те все виготовляти і попала на всі бланки замовлень... вона й так уже була на них зла. Вони отримали менше СОВ, ніж вона сподівалася.

СОВи — то були Середні Оцінки Взірцевих учнів, що виставлялися п'ятикласникам у Гогвортсі наприкінці навчального року.

— А тоді ще була велика сварка, — сказала Джіні, — бо мама хоче, щоб вони, як і тато, пішли працювати в Міністерство магії, а вони кажуть: «Нас це не цікавить», і мріють відкрити крамничку жартів.

На цих словах відчинилися двері на третьому поверсі. Звідти визирнуло роздратоване обличчя в рогових окулярах.

— Привіт, Персі, — сказав Гаррі.

— О, Гаррі, здоров, — відповів йому Персі. — А я думаю — хто це тут галасує? Я тут працюю, знаєш... мушу закінчити доповідь... а дуже важко зосередитися, коли на сходах весь час гупають.

— Ми не гупаємо, — роздратувався Рон. — Ми ходимо. Вибач, якщо заважаємо виконувати супер--секретні завдання Міністерства магії.

— А над чим ти працюєш? — поцікавився Гаррі.

— Над доповіддю для відділу міжнародної магичної співпраці, — чванькувато пояснив Персі. — Ми намагаємося встановити стандартну норму товщини казанів. Стінки деяких імпортних казанів затонкі... рівень протікань щороку зростає майже на три відсотки...

— Ця доповідь цілковито змінить світ, — почав глузувати Рон. — Про це напишуть на першій шпальті «Щоденного віщуна»: «Казани, що протікають!..»

Персі почервонів.

— Можеш сміятися, Роне, — збуджено вигукнув він, — але якщо не запровадити відповідні міжнародні закони, то ринок невдовзі буде заповнений крихкою, недосконалою продукцією, що поставить під загрозу...

— Так, так, аякже, — махнув рукою Рон і рушив сходами далі. Персі грюкнув дверима своєї кімнати.

Гаррі, Герміона й Джіні стали підніматися слідом за Роном, а з кухні долинули голосні крики. Мабуть, містер Візлі розповів місіс Візлі про іриски.

Ронова кімната біля самого горища була майже така сама, як і торік, коли в ній жив Гаррі. На стінах і на похилій стелі були ті самі плакати улюбленої Ронової квідичної команди «Гармати з Чадлі». Її гравці рухалися й махали їм руками. В акваріумі на підвіконні, де раніше було повно жаб'ячої ікри, тепер сиділа одна величезна жаба.

Тут уже не було старого Ронового пацюка Ске-берса, але натомість з'явилася крихітна сіра сова, та, що принесла Гаррі на Привіт-драйв Ронового листа. Вона підстрибувала в маленькій клітці, здіймаючи шалений галас.

— Та *вгамуйся* ти, Леве, — мовив Рон, протискаючись між двома з чотирьох ліжок, що їх ледве втиснули в цю кімнатку. — З нами будуть Фред і Джордж, бо в їхній кімнаті поселилися Білл і Чарлі, — пояснив він Гаррі. — Персі ні з ким не хоче ділитися кімнатою, бо він мусить *працювати*.

— О, до речі, а чому ти називаєш сову Левом? — поцікавився Гаррі.

— Бо Рон дурний, — втрутилася Джіні. — Нас-правді сову звати Левконія.

— Ніби ця кличка не дурна, — саркастично мовив Рон. — Це Джіні так її назвала, — пояснив він. — Вважає, що їй дуже пасує. Я намагався змінити, але було вже пізно, сова ні на що інше не реагує. То я скоротив, і тепер вона — Лев. Мушу її тримати тут, щоб не дратувати Еролу й Гермесу. Хоча вона й мене самого дратує.

Левконія радісно пурхала в клітці, пронизливо ухкаючи. Гаррі дуже добре знав Рона і тому

його слів серйозно не сприймав. Раніше Рон увесь час бурчав на свого пацючка Skeberca, але страшенно засмутився, коли подумав, що його з'їв Герміонин кіт Криволапик.

— А де Криволапик? — спитав Гаррі Герміону.

— Мабуть, десь у саду, — відповіла вона. — Він страшенно любить ганятися за гномами, він ще їх ніколи не бачив.

— То Персі захоплений роботою? — поцікавився Гаррі, сівши на ліжко й дивлячись, як на плакатах на стелі шутали «Гармати з Чадлі».

— Захоплений? — похмуро перепитав Рон. — Та він би й додому не приїхав, якби не тато. Він якийсь хворий. Тільки не згадуй при ньому його шефа. *«На думку містера Кравча... як я казав містерові Кравчу... Містер Кравч вважає... Містер Кравч розповів мені...»* Скоро, мабуть, оголосять про їхні заручини.

— Гаррі, а як ти провів літо? — поцікавилася Герміона. — Отримав наші посилки?

— Так, дуже вам дякую, — відповів Гаррі. — Ці тістечка врятували мені життя.

— А чи ти чув щось про?.. — почав було Рон, але зустрівся поглядом з Герміоною й замовк. Гаррі знав, що Ронові кортіло довідатися про Сіріуса. Рон з Герміоною допомагали

організувати Сіріусову втечу, тож тепер не менше за Гаррі турбувалися його долею. Проте не варто було говорити про нього в присутності Джіні. Адже, крім них і професора Дамблдора, ніхто не знав, як саме врятувався Сіріус, і ніхто не вірив у його невинність.

— Здається, вони вже не сваряться, — втрутилася Герміона, щоб виправити двозначну ситуацію, бо Джіні вже почала здивовано зиркати то на Рона, то на Гаррі. — Може, допоможемо твоїй мамі готувати вечерю?

— О, звичайно, — погодився Рон. Уся четвірка вийшла з Ронової кімнати і спустилася до кухні, де застала самотню й дуже роздратовану місіс Візлі.

— Будемо їсти в саду, — оголосила вона. — Тут не вистачить місця для одинадцяти осіб. Дівчата, допоможете мені з тарілками? Білл і Чарлі розставляють там столи. А ви візьміть ножі й виделки, — звеліла вона Ронові та Гаррі, а тоді різко спрямувала чарівну паличку на купу картоплі, що лежала в раковині, і та вистрибнула зі свого лушпиння так швидко, що аж зрикошетила від стін та стелі.

— Ой, та що це робиться! — забідкалася вона й націлилася паличкою на совочок для

сміття. Той підстрибнув і почав човгати по підлозі, збираючи картоплю. — Ох ця парочка!.. — гнівно кинула вона, виймаючи з буфета банячки й сковорідки, і Гаррі не сумнівався, що місіс Візлі мала на увазі Фреда з Джорджем. — Не знаю, що з них вийде! Йй-бо, не знаю. Нічого їм не треба, нічого не хочуть, хіба що встругнути якнайбільше дурниць...

Вона жбурнула на кухонний стіл великий мідний баняк і круговими рухами почала водити в ньому чарівною паличкою. З кінчика палички полився вершковий соус.

— І не скажеш, що вони дурні, — продовжувала вона роздратовано, ставлячи баняк на плиту й розпалюючи сухим кінцем чарівної палички вогонь, — але вони ніяк не виявляють своїх позитивних рис. Якщо найближчим часом не візьмуться за розум, то буде їм лихо. Я отримала з Гоґвортсу сов зі скаргами на них більше, ніж на всіх інших моїх дітей. Якщо вони й далі так поводитимуться, то їх викличуть у від-діл боротьби з нелегальним використанням чарів.

Місіс Візлі штрикнула чарівною паличкою шухляду з ножами, й та відразу відчинилася. Гаррі з Роном ледве встигли ухилитися від

ножів, що вилетівши із шухляди, перелетіли кухню й почали різати картоплю, яку щойно жбурнув у раковину совочок для сміття.

— Не знаю, де ми помилилися в їхньому вихованні, — скаржилася місіс Візлі, відкладаючи вбік чарівну паличку й витягаючи нові банячки. — Це вже роками триває, — як не те, то те! А вони й слухати не хочуть... ОЙ, ЗНОВУ!!!

Вона взяла зі столу чарівну паличку, яка голосно пискнула й перетворилася на велетенську гумову мишу.

— Знову їхня фальшива чарівна паличка! — закричала вона. — Скільки я їм казала, щоб не розкидали їх по всій хаті!

Місіс Візлі схопила справжню чарівну паличку, обернулася й побачила, що банячок на плиті димить.

— Ходімо, — квалливо сказав Рон до Гаррі, хапаючи з відчиненої шухляди жменю ножів, — допоможемо Біллові й Чарлі.

Вони покинули місіс Візлі саму й вискочили надвір чорним ходом.

Ступили якихось кілька кроків, як із саду, задерши пухнастого хвоста, вилетів рудий Криволапик, що гнався за чимось схожим на

картоплину з лапками. Гаррі відразу побачив, що то гном. Гном був зав-вишки сантиметрів двадцять, він швиденько перебирав своїми мозолястими ніжками, чкуряючи через двір, а тоді сторч головою застрибнув у високий чобіт, що лежав біля дверей. Гаррі чув, як реготав гном, коли Криволапик запхнув у чобіт лапу, намагаючись до нього дотягтися. Тут із-за будинку долинув якийсь гуркіт. Вони збагнули, що сталося, коли зайшли в сад і побачили, що Білл і Чарлі повитягали свої чарівні палички й примусили два старі пошарпані столи злетіти високо над газоном. Столи почали в повітрі зіштовхуватись і намагалися один одного збити. Фред із Джорджем підбадьорювали їх вигуками, Джіні реготала, а Герміона стояла біля живоплоту й вагалася — сміятися їй чи обурюватись.

Білів стіл зумів добряче стукнути стіл Чарлі, аж у того відпала одна ніжка. Щось грюкнуло вгорі, і всі, задерши голови, побачили, що з вікна на третьому поверсі стирчить голова Персі.

— Чи не можна тихіше? — загорлав він.

— Вибач, Персику, — всміхнувся Білл. — Як там справи з казанами?

— Дуже погано, — сердито буркнув Персі і знову зачинив вікно.

Білл з Чарлі засміялись, а тоді безпечно приземлили столи на травичку й зіставили їх докупи. Білл змахнув чарівною паличкою, відновив поламану ніжку й вичаклував прямо з повітря скатертини.

О сьомій годині обидва столи вже вгиналися від незліченних тарілок і тарелів зі стравами й смаколиками, що їх наготувала місіс Візлі. Усі дев'ятеро Візлів, Гаррі й Герміона повсідалися й почали їсти просто неба — безхмарного й синього. Гаррі, котрий ціле літо жив на черствих тістечках, тепер ніби опинився в раю. Тож він більше слухав, аніж говорив, налягаючи на пиріг з курятиною та шинкою, на варену картоплю й салат.

На другому краю столу Персі розповідав батькові про доповідь щодо товщини казанів.

— Я пообіцяв містерові Кравчу закінчити її до вівторка, — пихато повідомляв Персі. — Це навіть раніше, ніж він сподівався, але я завжди мушу бути на висоті. Думаю, він буде задоволений, що я так хутко все зроблю. Особливо тепер, коли в нашому відділі стільки різних справ, пов'язаних з підготовкою до

Кубка світу. До речі, ми сподівалися більшої підтримки з боку відділу магічної фізкультури та спорту. Лудо Бегмен...

— Лудо мені подобається, — лагідно сказав містер Візлі. — Це ж він дістав нам такі гарні квитки на Кубок. Я зробив йому невеличку послугу: його брат Отто встряв у одну халепу... мав газонокосарку з над-природними можливостями... але я все владнав.

— Авжеж, Бегмен доволі *приємна* особа, — неохоче визнав Персі, — але яким чином він став начальником відділу? Його ж не порівняти з містером Кравчем! Я не можу собі уявити, щоб у відділі містера Кравча зникла працівниця, а він би навіть не намагався довідатись, що з нею сталося. Ти знаєш, що від Берти Джоркінз уже місяць немає жодної вістки? Поїхала на канікули в Албанію й досі не повернулася!

— Я розпитував про це Лудо, — спохмурнів містер Візлі. — Він сказав, що Берта губилася вже безліч разів... хоч, мушу зізнатися, якби це був працівник мого відділу, я б уже занепокоївся...

— Берта й справді *безнадійна*, — сказав Персі. — Я чув, що її кілька років перекидали

з відділу у відділ, бо з нею було більше мороки, ніж користі... та все одно, Бегмен мав би хоч спробувати її розшукати. Містер Кравч зацікавився цим особисто — вона колись працювала в нашому відділі, а містер Кравч, мені здається, відчував до неї певну симпатію — але Бегмен знай собі сміється й каже, що вона, мабуть, щось наплутала з картою й опинилася замість Албанії в Австралії. Але, — Персі багатозначно зітхнув і зробив великий ковток бузинового вина, — ми маємо досить клопоту в нашому відділі міжнародної магічної співпраці. Нам не до пошуків працівників інших відділів. Тобі ж відомо, що після Кубка світу ми повинні організувати ще одну велику подію.

Він значуще прокашлявся й глянув на той край столу, де сиділи Гаррі, Рон і Герміона. — Ти знаєш, тату, про що я кажу. — Тут він заговорив дещо голосніше. — Про ту суперсекретну подію.

Рон закотив очі й пробурмотів Гаррі й Герміоні:

— З самого початку роботи в міністерстві він аж зі шкури пнеться, щоб ми його запитали

про ту подію. Мабуть, то буде виставка казанів з небачено товстим дном.

Місіс Візлі тим часом сперечалася з Біллом про його сережку, яку він, либонь, купив недавно.

— ...та ще й це жахливе ікло! Білл, а що тобі на це кажуть у банку?

— Мамо, та в банку всім начхати, що в мене у вусі, головне, щоб я прибуток їм приносив, — терпляче пояснював Білл.

— Синку, а на твоє волосся просто смішно дивитися, — не заспокоювалася місіс Візлі, погладжуючи пальцями чарівну паличку. — Може, я тобі його підрівняю?

— А мені подобається, — заперечила Джіні, що сиділа поруч з Біллом. — Мамо, ти така старомодна. Та й узагалі, в професора Дамблдора волосся набагато довше...

Фред, Джордж і Чарлі були захоплені розмовою про Кубок світу.

— Переможе Ірландія, — з повним ротом картоплі нерозбірливо проказав Чарлі. — У півфіналі вони розгромили Перу.

— Але ж болгари мають Віктора Крума, — засумнівався Фред.

«Відьмацькі витівки Візлів»

— Крум добрий гравець, але Ірландія має таких семеро, — не погодився Чарлі. — Шкода тільки, що не пройшла Англія. То була просто ганьба.

— А що сталося? — зацікавився Гаррі, шкодуючи, що, поки мешкав на Прівіт-драйв, не мав контакту з чаклунським світом. Квідич — то була його пристрасть. Гаррі став ловцем ґрифіндорської квідичної команди з перших днів навчання у Гоґвортсі. А ще він мав «Вогнеблискавку» — найкращу в світі спортивну мітлу.

— Продули Трансільванії з рахунком 10:390, — понуро буркнув Чарлі. — Жахлива гра. А тоді ще Валлія програла Уґанді, а Люксембург роздовбав Шотландію.

Містер Візлі вичаклував свічки, щоб освітити при-смерковий сад, і всі перейшли до десерту — домашнього полуничного морозива. Коли його доїли, над столом уже літали нетлі, а тепле повітря просякло пахощами трави. Відчуваючи ситість і спокій, Гаррі спостерігав за гномами, що гасали в трояндових кущах і реготали мов навіжені, тікаючи від Криволапика.

Рон пересвідчився, що решта родини захоплена розмовою, і тихесенько спитав у Гаррі:

— Ти останнім часом чув щось від Сіріуса? Герміона озирнулася й прислухалася.

— Так, — ледь чутно відповів Гаррі, — двічі. З ним, здається, все гаразд. Я йому позавчора написав листа. Може, він пришле відповідь, поки я ще тут.

Він раптом пригадав, чому саме вирішив написати Сіріусові. Якусь мить уже готовий був розповісти Ронові й Герміоні, як йому болів шрам, і про сон, через який прокинувся... але не захотів тривожити їх саме зараз, коли відчував таку втіху і спокій.

— Дивіться, котра вже година, — вигукнула зненацька місіс Візлі, зиркнувши на свій годинник. — Вам усім давно вже час спати, адже, щоб устигнути на Кубок, треба буде прокинутися ранесенько. Гаррі, можеш залишити свій список мені, і я завтра на алеї Діаґон усе тобі куплю. Мені вже всі віддали свої списки. Після Кубка світу ви можете не встигнути. Минулого разу матч тривав п'ять днів.

— Ого... може, й тепер так буде! — захопився Гаррі.

— Боронь Боже, — звів очі до неба Персі. — Страшно подумати, що станеться з шухлядою

«Відьмацькі витівки Візлів»

для вхідних листів, якщо мене п'ять днів не буде на роботі.

— А що, Персику? Знову хтось підкине туди драконячих какульок? — вишкірився Фред.

— То був зразок добрива з Норвегії! — густо почервонів Персі. — То було не для образи!

— Для образи, — прошепотів Фред Гаррі, коли вони підводилися з-за столу. — То ж ми йому прислали.

— РОЗДІЛ ШОСТИЙ —

Летиключ

Гаррі здалося, що він навіть очей склепити не встиг, а його вже почала будити місіс Візлі.

— Пора вставати, любий Гаррі, — прошепотіла вона й пішла будити Рона.

Гаррі намацав окуляри, надів їх і сів у ліжку. Надворі було ще темно. Коли мати почала торсати Рона, той забурмотів щось нерозбірливе. З-під ковдр на сусідніх із Гаррі ліжках вигулькнули дві розкуйовджені голови.

— Що, вже час? — спитав Фред. Язик у нього заплітався.

Вони мовчки одяглися — такі сонні, що й розмовляти не могли. Позіхаючи й потягуючись, рушили вниз, на кухню.

Місіс Візлі щось мішала у великому баняку на плиті, а містер Візлі сидів за столом і ще раз перевіряв купку великих пергаментних квитків. Коли зайшли хлопці, він розвів руки в

боки, демонструючи свій одяг. На ньому був джемпер для гри в гольф і старезні джинси, трохи завеликі й тому підперезані широким шкіряним паском.

— Що думаєте? — нетерпляче спитав він. — Нас же не повинні впізнати... Гаррі, чи я схожий на маґла?

— Так, — посміхнувся Гаррі, — цілком.

— А де Білл, Чарлі і Пер... Пер... Персі? — поцікавився Джордж, з усієї сили позіхаючи.

— Вони вирішили туди явитися, — сказала місіс Візлі, ставлячи на стіл великий баняк, з якого почала накладати в миски вівсянку. — Щоб іще трохи поспати.

Гаррі знав, що явлення — дуже складна процедура. Вона означала зникнення в одному місці й майже негайне виникнення в іншому.

— То вони ще й досі в ліжку? — сварливо буркнув Фред, підсовуючи до себе миску з вівсянкою. — А чому нам не можна являтися?

— Бо ви для цього ще замолоді і не склали іспиту, — відрубала місіс Візлі. — А де ж дівчата?

Вона швиденько вийшла з кухні і задріботіла по сходах.

— Треба складати іспит з явлення? — здивувався Гаррі.

— О, так, — відповів містер Візлі, надійно ховаючи квитки в задній кишені джинсів. — Відділ магічного транспортування днями оштрафував одну пару за явлення без ліцензії. Являтися нелегко і, якщо це виконати неналежним чином, то можуть виникнути ускладнення. Скажімо, та пара, про яку я згадав, узяла й половнулася.

Усі здригнулися, крім Гаррі.

— Е-е... *половнулася?* — перепитав він.

— Тобто загубили половину самих себе, — пояснив містер Візлі, додаючи до каші кілька ложок меляси. — Тож зрозуміло, що вони застрягли. Не могли зрушити ні назад ні вперед. Мусили чекати рятунку від групи скасування випадкових чарів. Стільки паперів довелося оформляти, скажу вам! А як же було тим маґлам, що побачили загублені частини тіл...

Гаррі раптом уявив собі пару ніг та око, що лежать, покинуті, на бруківці Прівіт-драйв.

— Вони вціліли? — спитав він, здригнувшись.

— А-а, так, — буденно відповів містер Візлі. — Проте на них наклали великий штраф, тож навряд чи їм найближчим часом захочеться повторити свої подвиги. З

явленням легковажити не можна. Навіть серед дорослих чарівників багато хто не хоче за нього братися. Надають перевагу мітлам — повільніше, зате безпечніше.

— Але Білл, Чарлі й Персі вміють це робити?

— Чарлі мусив складати іспит двічі, — вишкірився Фред. — З першої спроби в нього нічого не вийшло — явився на п'ять миль південніше запланованого місця, звалився прямо на голову якійсь бідолашній бабусі, що йшла в магазин.

— Але з другого разу він склав, — втрутилася місіс Візлі, що саме повернулася на кухню, де всі щиро сміялися.

— Персі склав іспит щойно два тижні тому, — додав Джордж. — Відтоді він щоранку являється на кухні — просто так, для перевірки.

У коридорі почулися кроки, й на кухню зайшли Герміона та Джіні, обидві бліді й невиспані.

— Навіщо нас так рано розбудили? — Джіні, потираючи очі, сіла за стіл.

— Нам далеченько йти, — пояснив містер Візлі.

— Йти? — перепитав Гаррі. — Ми що, на Кубок світу підемо пішки?

— Ні-ні, то дуже далеко, — усміхнувся містер Візлі. — Але частину дороги доведеться пройти. Про-сто чарівникам дуже важко збиратися великими групами, не привертаючи маґлівської уваги. Навіть за найсприятливіших умов ми під час подорожей маємо бути вельми обачними, а що вже казати про таку величезну подію, як Кубок світу з квідичу...

— Джордже! — раптом крикнула місіс Візлі, й усі аж підскочили.

— Що? — озвався Джордж невинним тоном, який, однак, нікого не міг обманути.

— Що то в тебе в кишені?

— Нічого!

— Не бреш мені!

Місіс Візлі спрямувала чарівну паличку на Джорджеву кишеню й вигукнула «Акціо!»

Кілька дрібних барвистих предметів вилетіло з кишені. Джордж хотів було їх упіймати, та не встиг, і вони опинилися прямо в простягненій долоні місіс Візлі.

— Ми ж тобі веліли їх знищити! — обурилася місіс Візлі, демонструючи всім іриски-язикодризки. — Ми ж тобі казали їх повикидати! Ану, вивертайте кишені! Обидва!

Сцена була не з приємних. Близнюки вочевидь намагалися потай винести з дому якомога більше ірисок, тож місіс Візлі, щоб їх виявити, мусила вдатися до замовляння-викликання.

— *Акціо! Акціо! Акціо!* — вигукувала вона, й іриски вилітали з найнесподіваніших місць, скажімо, з підкладки Джорджевої куртки або з манжетів Фредових штанів.

— Ми цілих півроку їх розробляли! — кричав Фред матері, котра викидала іриски.

— Гарно ж ви змарнували півроку! — верещала у відповідь вона. — Не дивно, що ви отримали так мало СОВ!

Отож, коли вони виходили з дому, атмосфера була далека від доброзичливої. Місіс Візлі все ще була сердита, коли цілувала містера Візлі в щоку, а близнюки взагалі з нею не попрощалися — мовчки натягли на спини наплічники й рушили до дверей.

— Гарно відпочивайте, — побажала всім місіс Візлі, — і *будьте чемні*, — гукнула вона вслід близнюкам, але ті навіть не озирнулися. — Я відішлю Білла, Чарлі й Персі приблизно опівдні, — сказала місіс Візлі містерові Візлі,

що вийшов на темне подвір'я разом з Гаррі, Роном, Герміоною та Джіні.

Було прохолодно, і в небі ще висів місяць. Про наближення світанку свідчила хіба що невиразна зеленава смужка на обрії праворуч від них. Гаррі, уявляючи тисячі чарівників, що поспішають зараз на Кубок світу з квідичу, намагався не відставати від містера Візлі.

— А як же всі добираються туди непомітно для маґлів? — поцікавився він.

— Це великий клопіт для організаторів, — зітхнув містер Візлі. — Біда в тому, що на Кубок світу з'їжджається близько ста тисяч чарівників, і ми, звичайно, не маємо такого великого зачарованого місця, щоб усіх розмістити. Маґли не скрізь можуть проникнути, але ж як запхнути сто тисяч чаклунів, скажімо, на алею Діаґон чи на платформу дев'ять і три чверті? Тому нам треба було знайти велике пустище і вжити якомога більше заходів антимаґлівської безпеки. Все міністерство працювало над цим кілька місяців. Насамперед, зрозуміло, треба було скласти графік прибуття. Ті, що купили найдешевші квитки, мають прибувати за два тижні до початку. Дехто прибуває маґлівським транспортом, але кількість таких осіб обмежена,

бо не можна пере-вантажувати їхні автобуси й поїзди — не забувай, чарівники з'їжджаються з цілого світу. Дехто вдається до процедури явлення, але для них необхідно підготувати безпечні місця якнайдалі від маґлівських очей. Там поблизу є один якраз для цього придатний лісочок. Для тих, хто не хоче чи не вміє являтися, ми використовуємо летиключі. Це предмети, за допомогою яких у заздалегідь домовлений час можна переправити чаклуна з одного місця в друге. Якщо потрібно, можна транспортувати навіть великі групи. У Британії розміщено в певних місцях двісті таких летиключів. Найближчий до нас — на вершині гори Горностаєва Голова. Туди ми, власне, й прямуємо.

Містер Візлі показав уперед, на велику чорну гору, що здіймалася за селом.

— А які предмети можуть бути летиключами? — поцікавився Гаррі.

— Та які завгодно, — відповів містер Візлі. — Головне, щоб маґлам не кортіло їх підняти й погратися... щоб усі вважали їх за непотріб, за сміття...

Вони пленталися до села темною вогкою стежкою, і тишу порушували тільки їхні кроки.

Коли про-ходили селом, небо почало поволі яснішати, і з чорного стало темно-синім. Руки й ноги в Гаррі мерзли. Містер Візлі поглядав на годинник.

Коли почали видиратися на Горностаєву Голову, вже було не до розмов — не вистачало дихання, а ноги часто провалювались у заячі нори й ковзали по густій темній траві. Кожен подих озивався Гаррі болем у грудях, а ноги судомило — аж нарешті вони дісталися верхівки.

— Ух, — захекано видихнув містер Візлі. Він зняв окуляри і витер їх светром. — Ми прийшли досить рано... маємо ще десять хвилин...

Герміона вилізла на гору остання, хапаючись за бік.

— Тепер треба знайти летиключ, — сказав містер Візлі, знову нап'ялюючи окуляри й роззираючись по землі. — То не буде щось велике... шукаймо...

Усі розійшлися шукати. Не минуло й кількох хвилин, як застигле повітря розітнув крик.

— Сюди, Артуре! Сюди, сину, ми знайшли!

З другого боку гори на тлі зоряного неба вимальовувалися дві високі постаті.

— Амосе! — вигукнув містер Візлі, усміхнувся й попростував до того чоловіка, що, власне, й кричав. Усі подалися за ним.

Містер Візлі потис руку рум'янощокому чарівникові з бурою щетинистою бородою. У другій руці той тримав старого запліснявілого черевика.

— Це Амос Дігорі, — відрекомендував його містер Візлі. — Працює у відділі контролю за магічними істотами. Ви, мабуть, знаєте його сина Седрика?

Седрик Дігорі — надзвичайної вроди сімнадцятирічний юнак — у Гоґвортсі був капітаном і ловцем квідичної команди гафелпафського гуртожитку.

— Привіт! — оглянув усіх Седрик.

Усі теж привіталися з ним, окрім Фреда й Джорджа, котрі недбало кивнули головою. Вони ще не забули, як Седрик торік виграв у грифіндорців у першому ж матчі.

— Довго йшли, Артуре? — запитав Седриків батько.

— Та не дуже, — відповів містер Візлі. — Ми мешкаємо з того боку села. А ви?

— Мусили вставати о другій, правда, Сед? Скажу чесно — я буду радий, коли він нарешті

складе іспит з явлення. Однак... чого нарікати... це ж Кубок світу з квідичу, за нього не шкода й торби галеонів — хоч квитки приблизно стільки ж і коштують. Та нічого, я ще непогано викрутився... — Амос Дігорі доброзичливо глянув на братів Візлів, на Гаррі, Герміону і на Джіні. — Це все твої, Артуре?

— Та, ні, мої тільки руді, — показав містер Візлі на своїх дітей. — А це Герміона, Ронова приятелька... і Гаррі, ще один друг...

— Хай мені грець, — округлив очі Амос Дігорі. — Гаррі? Гаррі *Поттер*?

— Е-е... так, — підтвердив Гаррі.

Гаррі вже звик, що люди при зустрічі з цікавістю його розглядали, звик, що їхні очі відразу спинялися на його чолі, де був шрам-блискавка, але зав-жди почувався при цьому трохи незатишно.

— Авжеж, Сед про тебе розповідав, — сказав Амос Дігорі. — Про те, як торік проти тебе грав... я йому тоді сказав... Седе, ти ще онукам своїм розповідатимеш... про те, *що ти виграв у самого Гаррі Поттера!*

Гаррі не знав, що й казати, тож промовчав. Фред із Джорджем знову насупилися.

Седрик дещо збентежився.

— Тату, Гаррі впав тоді з мітли, — пробурмотів він. — Я ж тобі казав... то був нещасний випадок...

— Так, але ж ти не впав, правда? — весело вигукнув Амос, поплескуючи сина по спині. — Завжди він такий скромний, наш Сед, завжди такий шляхетний... але ж виграє сильніший! Не сумніваюся, що й Гаррі це підтвердить! Хтось падає з мітли, хтось утримується! Не треба бути генієм, щоб визначити, хто краще літає!

— Уже, мабуть, час, — хутко втрутився містер Візлі, витягаючи годинника. — Чи ми, Амосе, повинні ще когось чекати?

— Ні, Лавґуди сидять там уже цілий тиждень, а Фосети не дістали квитків, — пояснив містер Діґорі. — А в цих краях більше нікого з наших немає, правда?

— Та ніби немає, — знизав плечима містер Візлі. — Так, залишилася одна хвилина... треба приготуватися...

Він глянув на Гаррі й Герміону. — Треба торкнутися до летиключа — ось і все. Одним пальцем...

Усі дев'ятеро скупчилися довкола старого черевика в руках Амоса Діґорі, хоч їм і заважали величезні наплічники.

Стояли щільним колом на маківці гори, а прохолодний вітерець обвівав їм обличчя. Усі мовчали. Гаррі раптом подумав, якою химерною здалася б ця сцена випадковому маґлові, якби він сюди піднявся... Дев'ятеро людей, з них двоє дорослих, тримаються в пільмі за брудний черевик і чогось чекають...

— Три... — пробурмотів містер Візлі, не зводячи ока з годинника, — два... один...

Усе сталося миттєво. Гаррі відчув, ніби хтось різко смикнув його за якийсь гачок у районі пупа. Ноги відірвалися від землі. З обох боків його стискали плечі Рона й Герміони. Усі вони мчали кудись уперед, а довкола вив вітер і мерехтіли барви. Палець Гаррі наче прилип до черевика, що тягнув його за собою, мов магніт. А тоді...

Його ноги гупнули об землю. Рон вривався в нього й повалив додолу. Летиключ важко впав на землю біля його голови.

Гаррі глянув угору. Містер Візлі, містер Діґорі й Седрик стояли на ногах, хоч і хиталися, наче од вітру. Усі інші лежали на землі.

— Сім по п'ятій з гори Горностаєва Голова, — почувся чийсь голос.

— РОЗДІЛ СЬОМИЙ —

Бегмен і Кравч

Гаррі вивільнився з-під Рона і звівся на ноги. Вони прибули на якесь порожнє й повите мрякою пус-тище. Перед ними стояло двоє втомлених і сердитих на вигляд чаклунів. Один тримав великого золотого годинника, а другий — товстий сувій пергаменту і гусяче перо. Обидва були вдягнені під маґлів, хоча й дуже невміло. Той, що з годинником, мав на собі тві-довий костюм і височенні чоботи з калошами, а його колега — шотландську спідничку-кілт і мексиканське пончо.

— Доброго ранку, Безіле, — привітався містер Візлі й подав чаклунові у кілті черевика. Той жбурнув його у велику коробку для використаних летиключів. Гаррі побачив там стару газету, порожню бляшанку з-під пива і пробитого футбольного м'яча.

— Вітаю, Артуре, — втомлено озвався Безіл. — Ти не на службі, ні? Добре декому... а ми тут цілу ніч простовбичили... краще відійдіть, бо о п'ятій п'ятнадцять прибуває велика група з Чорного лісу. Стривайте, покажу вам, де ставити намети... Візлі... Візлі... — Він переглянув пергамент зі списком. — Метрів чотириста звідси, перша ділянка. Там розпорядником містер Робертс. Дігорі... друга ділянка... питати містера Пейна.

— Дякую, Безіле, — промовив містер Візлі й показав усім, щоб ішли за ним.

Вони рушили через пустище, мало що бачачи в тумані. Хвилин через двадцять підійшли до брами, за якою стояла невеличка кам'яниця. А на великому похилому полі за кам'яницею Гаррі розрізнув невиразні обриси багатьох сотень наметів, що тяглися аж до темного лісу на обрії. Компанія містера Візлі попрощалася з родиною Дігорі й підійшла до дверей кам'яниці.

Там стояв якийсь чоловік і розглядав намети. Гаррі відразу збагнув, що це єдиний тут справжній маґл. Почувши кроки, чоловік глянув на них.

— Добрий ранок! — бадьоро привітався містер Візлі.

— Добрий, — відповів йому маґл.

— Це ви містер Робертс?

— Та я, — підтвердив містер Робертс. — А ви хто будете?

— Візлі... два намети, записалися днів зо два тому.

— Ага, — сказав містер Робертс, перевіряючи спи-сок, приколотив до дверей. — Маєте місце аж під лісом... Лише на одну ніч?

— На одну, — підтвердив містер Візлі.

— Заплатите зараз? — спитав містер Робертс.

— А... ну, так... аякже... — погодився містер Візлі.

Він відійшов на кілька кроків від кам'яниці й підкликав до себе Гаррі. — Допоможи, Гаррі, — пробурмотів він, витягаючи з кишені пачку маґлівських грошей і відраховуючи з неї банкноти. — Це що... е-е... десятка? А, так, я вже бачу на ній дрібненьку цифру... а оце тоді п'ять?

— Двадцять, — упівголоса виправив Гаррі, розуміючи, що містер Робертс прислухається до кожного слова.

— Ну, так, звісно... навіть не знаю. Такі маленькі папірці...

— Ви іноземець? — поцікавився містер Робертс, коли містер Візлі підійшов до нього з потрібною сумою грошей.

— Іноземець? — здивовано перепитав містер Візлі.

— Ви вже не перший, хто має клопіт з грішми, — пояснив містер Робертс, пильно придивляючись до містера Візлі. — Десять хвилин тому одна пара пробувала розрахуватися величезними золотими монетами з півколеса завбільшки.

— Справді? — нервово озвався містер Візлі.

Містер Робертс почав шукати в бляшанці здачу.

— Ніколи ще не було стільки людей, — сказав він, знову глянувши на затуманене поле. — Сотні попередніх замовлень. Хоч зазвичай сюди приїжджають без жодних попереджень...

— Он як? — здивувався містер Візлі, простягаючи руку за здачею, але містер Робертс не поспішав її давати.

— Ага, — задумливо проказав він. — Народ звідусюди. Повно іноземців. І не тільки

іноземців. Ще й психів. Один тип тиняється тут у спідниці й пончо.

— А хіба не можна? — стурбувався містер Візлі.

— Це ніби як... не знаю... якийсь з'їзд, чи зліт, — сказав містер Робертс. — Здається, що всі між собою знайомі. Наче зібралися на грандіозну вечірку.

Тієї миті прямо з повітря біля містера Робертса виник якийсь чаклун у штанях для гольфу.

— *Забуттятус!* — вигукнув він, спрямувавши на містера Робертса чарівну паличку.

Очі в містера Робертса відразу затуманилися, він розправив брови й набрав безжурно-замріяного вигляду. Гаррі збагнув, що то ознаки видозміни пам'яті.

— Нате вам карту наметового містечка, — безтурботно сказав містерові Візлі містер Робертс. — А це здача.

— Дуже вам дякую, — відповів містер Візлі.

Чаклун у гольфових штанях довів їх до брами, за якою було наметове містечко. Він мав виснажений вигляд. Підборіддя заросло щетиною, під очима темніли великі кола.

Відійшовши на безпечну відстань від містера Робертса, чаклун пробурмотів містерові Візлі:

— З ним стільки мороки! По десять разів на день мушу насилати на нього чари забуття. А Лудо Бег-мен анітрохи не допомагає. Ходить тут і на весь голос триндить про бладжери та квафели. Геть не дбає про антимаглівські заходи безпеки. Господи, я буду на сьомому небі, коли це все скінчиться. До зустрічі, Артуре.

І він роз'явився.

— Я думала, що містер Бегмен керує відділом магічної фізкультури і спорту, — здивувалася Джіні. — Він мав би знати, що не варто говорити про бладжери, коли поблизу є маґли.

— Та мав би, — всміхнувся містер Візлі й повів їх крізь браму до наметового містечка, — але Лудо завжди був трохи... ну... *недбалий* щодо безпеки. Проте важко було б знайти енергійнішого керівника спортивного відділу. До речі, він колись грав за збірну Англії з квідичу. І був найкращим відбивачем «Ос із Озборна».

Вони потяглися по вкритому імлою полю поміж довгими рядами наметів, що переважно мали цілком звичайний вигляд. Власники явно намагалися зробити намети якомога

подібнішими на маґлівські, хоч іноді помилково додавали димарі, дзвіночки чи флюгери. Та деякі намети були такі відверто чаклунські, що не могли, звісно, не викликати підозр у містера Робертса. Скажімо, серед поля хтось поставив екстравагантний мініатюрний палац зі смугастого шовку, коло входу в який було припнуто пару живих павичів. Трохи далі вони побачили триповерховий намет з багатьма вежами. За ним стояв намет, біля якого був розбитий справжній сад зі ставочком, сонячним годинником та фонтаном.

— Завжди та сама біда, — усміхнувся містер Візлі, — ніяк не можемо втриматися від показухи, коли збираємося разом. Ага, ось і наше місце.

На краю поля, біля самого лісу, вони побачили вільний майданчик зі встромленою в землю табличкою, на якій був напис «Вільзі».

— Чудове місце! — зрадів містер Візлі. — Стадіон якраз отам за лісом, ближче не може й бути. — Він скинув наплічника. — Отже, — сказав збуджено, — чари вживати заборонено, бо нас тут, на цій маґлівській землі, і так забагато. Намети ставимо самі! Це не важко...

магли весь час їх ставлять самі... Гаррі, як ти думаєш, з чого треба почати?

Гаррі ще ні разу в житті не ставив намет. Адже Дурслі ніколи не брали його з собою на пікніки, а залишали в підстаркуватій сусідки місіс Фіг. Однак удвох з Герміоною вони поступово з'ясували, що треба робити з цими жердинами та кілочками. І хоч містер Візлі більше заважав, ніж допомагав, страшенно хвилюючись, коли треба було забивати кілочки молотком, вони зрештою спромоглися встановити два двомісні намети доволі жалюгідного вигляду.

Усі відійшли трохи назад, щоб порадіти зі своєї вправності. Ніхто й не подумає, що ці намети можуть належати чарівникам, вирішив Гаррі. Але ж, коли прибудуть Білл, Чарлі й Персі, їх стане загалом деся-теро. От у чім біда. Герміона, здається, теж звернула на це увагу. Вона спантеличено глянула на Гаррі, а містер Візлі тим часом став рачки й заліз у перший намет.

— Буде тіснувато, — гукнув він, — але думаю, що вмістимося всі. Ідіть подивіться.

Гаррі нахилився, зазирнув у намет, і в нього відвисла щелепа. Він опинився в дещо старомодній трикімнатній квартирі, де були

навіть ванна та кухня. Дивовижно, але умеблюванням вона дуже скидалася на квартиру місіс Фіг — на різнокаліберних стільцях лежали плетені гачком покривала, і скрізь чувся різкий котячий запах.

— Це ж не надовго, — виправдовувався містер Візлі, витираючи хустинкою лисину й поглядаючи на два двоярусні ліжка у спальні. — Це я позичив на роботі, в Перкінса. Він уже в походи не ходить, бідолаха, бо має ревматизм.

Містер Візлі підняв запилюженого чайника й зазирнув усередину. — Нам буде потрібна вода...

— На тій карті, що нам дав маґл, позначено кран, — повідомив Рон, що вслід за Гаррі зайшов у намет, але нітрохи не здивувався з його розмірів. — Він аж на тому краю поля.

— Гаррі, то принесіть з Герміоною водички... — передав їм містер Візлі чайника і пару банячків, — ... а ми тим часом назбираємо хмизу для вогнища.

— Тут же є плита, — здивувався Рон, — чом би не?..

— Роне, не забувай про антимаґлівську безпеку! — вигукнув містер Візлі. Обличчя його

сяло передчут-тям радості. — Маґли у своїх таборах завжди готують їжу на вогнищах, я сам бачив!

Швиденько оглянувши дівочий намет, що був трохи менший за хлопчачий, зате не смердів котами, Гаррі й Рон подалися разом з Герміоною на пошуки води.

Сонце уже зійшло й туман розвіявся, тож вони могли краще оглянути наметове містечко, що розтяглося на всі боки. Поволі йшли вздовж наметових рядів, уважно до всього придивляючись. Гаррі лише тепер усвідомив, як багато на світі чаклунів та відьом. Раніше він якось і не думав, що вони є і в інших країнах.

Усі вже потроху прокидалися. Спочатку родини з маленькими дітками — Гаррі ще не бачив таких юних чаклунів і чарівниць. Крихітний хлопчик, на вигляд до двох років, виліз рачечки з великого пірамідального шатра й весело тицяв чарівною паличкою в слимака, що повзав у траві й помалу збільшувався до розмірів ковбаси. Коли вони проходили повз хлопчика, з намету вискочила його мати.

— Скільки тобі казати, Кевін? *Не... чіпай... татової... чарівної... палички!* Ой!

Вона наступила на розбухлого слимака, і той вибух-нув. Її крики лунали ще довго, разом з обуреними вигуками хлопчика: «Ти розчавила слимака! Роз-ча-вила!»

Трохи далі вони побачили двох маленьких чарівниць, не набагато старших за Кевіна. Ті літали на іграшкових мітлах, що ледь-ледь підіймалися над росяною травою. Якийсь чаклун з міністерства помітив їх і пробіг повз Гаррі, Рона й Герміону, розгублено бурмочучи: «Серед білого дня! А батьки, мабуть, похропують...»

З наметів тут і там вигулькували дорослі чаклуни й чарівниці і починали готувати сніданок. Дехто з них нишком озирався, а тоді швиденько вичакловував вогонь чарівною паличкою. Інші ж чиркали сірниками, не дуже вірячи, як виказували їхні обличчя, що з цього щось вийде. Троє африканських чаклунів у довгих білих тогах поважно розмовляли, підсмажуючи на яскраво-фіолетовому вогні щось схоже на кроля. Група американських відьом середнього віку весело пліткувала під усіяним блискітками полотнищем з написом «Інститут салемських відьом», що було натягнуте між наметами, з яких до Гаррі

долітали уривки розмов дивними мовами, і хоч він не розумів жодного слова, у всіх голосах виразно відчувалося радісне хвилювання.

— Е-е... це в мене з очима щось, чи все раптом позеленіло? — здивувався Рон.

З Роновими очима все було гаразд. Просто вони проходили повз намети, які так рясно заросли ірланд-ським трилисником, що скидалися на чудернацькі зелені пагорби. З цих наметів визирали усміхнені обличчя.

І тут вони почули, як хтось їх кличе.

— Гаррі! Роне! Герміоно!

То був Шеймус Фініган, четвертокласник з Грифін-дору. Він сидів перед своїм наметом, що теж заріс трилисником, з білявою жінкою, очевидно, його матір'ю, та з Діном Томасом, його найкращим грифіндорським товаришем.

— Як вам наші прикраси? — поцікавився усміхнений Шеймус, коли Гаррі, Рон і Герміона з ним привіталися. — У міністерстві, щоправда, нарікають.

— А чого це ми не повинні демонструвати наших кольорів? — обурилася місіс Фініган. — Подивіться, що понавішували на свої намети *болгари*. Ви ж Ірландію будете підтримувати? —

додала вона, уважно дивлячись на Гаррі, Рона й Герміону.

Вони підтвердили, що вболіватимуть за Ірландію, а як відійшли трохи далі, Рон пробурмотів: — Спро-бували б ми сказати їм щось інше...

— Цікаво, що там понавішували болгари? — сказала Герміона.

— Ходімо, глянемо, — запропонував Гаррі, показуючи на шатра, над якими розвівався червоно--зелено-білий болгарський прапор.

Ці намети не були прикрашені рослинністю, але на кожному висів плакат, що зображав одне й те саме доволі похмуре обличчя з густими чорними бровами. Зображення, звичайно, було рухоме, хоч не робило нічого особливого, а тільки кліпало очима й хмурилося.

— Крум, — неголосно мовив Рон.

— Що? — не зрозуміла Герміона.

— Крум! — повторив Рон. — Віктор Крум, болгарський ловець!

— Вигляд у нього сердитий, — сказала Герміона, дивлячись на численних Крумів, що похмуру кліпали на неї звідусіль.

— *Сердитий?* — звів очі до неба Рон. — Чи не однаково, який у нього вигляд? Він неперевершений.

І дуже юний. Років вісімнадцять, мабуть. *Геніальний* гравець, увечері самі побачите.

До крана з водою вже вишикувалася невеличка черга. Гаррі, Рон і Герміона примостилися за двома чоловіками, що палко сперечалися. Один — старенький чаклун у довгій квітчастій нічній сорочці. Другий скидався на міністерського службовця. Він тримав у руках смугасті штани і роздратовано кричав:

— Арчі, одягни, не будь дурним, бо той маґл коло брами вже щось запідозрив...

— Я ж цю сорочку купив у маґлівській крамниці, — впирався старий чаклун. — Маґли такі носять.

— Арчі, такі сорочки носять *маґелки!* Жінки, а не чоловіки, — доводив міністерський службовець, розмахуючи смугастими штаньми.

— Я не вдягну такої гидоти, — обурився старенький Арчі. — Не люблю, коли мені муляє між ногами.

Герміона почала так нестримно реготати, що мусила вибігти з черги й повернулася аж тоді, коли Арчі набрав води й пішов.

Назад ішли набагато повільніше, бо вода була важка. Часто зустрічали знайомих гоґвортських

учнів з родинами. Олівер Вуд, колишній капітан квідичної команди Гарріного гуртожитку, котрий цього року закінчив Гоґвортс, зтяг Гаррі в намет до своїх батьків, щоб їх з ним познайомити. Він похвалився Гаррі, що його нещодавно запросили до резервного складу команди «Калабаня Юнайтед». Пізніше з ними привітався чет-вертокласник з Гафелпафу Ерні Мак-мілан, а тоді вони побачили Чо Чанґ, дуже вродливу дівчину, що була лов-цем рейвенкловської команди. Вона всміх-нулася Гаррі й помахала йому рукою, а він, махаючи їй у відповідь, аж розхлюпав на себе воду. Рон почав хихотіти, тож Гаррі, щоб відвернути увагу, поквапцем вказав йому на групу підлітків, яких він досі ніколи не бачив.

— Хто це такі? — поцікавився він. — Вони, здається, не з Гоґвортсу.

— Мабуть, якісь іноземці, — припустив Рон. — Там теж є школи, але їхніх учнів я ще не зустрічав. Біл колись листувався з одним хлопцем, що вчився в Бразилії... це було багато років тому... він хотів його відвідати, але мама з татом не мали грошей на дорогу. Той хлопець дуже тоді образився й прислав йому заклятого

капелюха. У Білла після того скоцюрбилися вуха.

Гаррі засміявся, але новина про існування інших чаклунських шкіл його здивувала. Побачивши в таборі стільки іноземців, він зрозумів, який був наївний, вважаючи, що гоґвортська школа — одна-єдина. Глянув на Герміону — її ця інформація нітрохи не здивувала. Вона, поза сумнівом, читала про інші чак-лунські школи в книжках.

— Де це вас носило? — здивувався Джордж, коли вони нарешті повернулися до намету Візлів.

— Зустріли декого, — пояснив Рон, ставлячи на землю баняки з водою. — А ви ще й досі не розпалили вогнище?

— Тато ніяк не награться сірниками, — скривився Фред.

Містер Візлі так і не зумів розпалити вогонь, незважаючи на безліч невдалих спроб. Уся земля навколо нього була всіяна горілими сірниками, а він, здавалося, тішився, як ніколи в житті.

— Овва! — вигукнув він, коли запалив сірника й одразу його впустив.

— Дивіться, містере Візлі, — лагідно мовила Герміона, забираючи в нього сірникову коробку й показуючи, як треба запалювати правильно.

Нарешті вогнище розпалили, хоч довелося чекати ще з годину, доки воно розгорілося так, щоб можна було щось готувати. Та час цей не пропав, адже їм було на що подивитися. Їхній намет стояв якраз коло шляху на стадіон, по якому весь час пробігали туди-сюди міністерські працівники. Усі вони люб'язно віталися з містером Візлі. Той розповідав про них Гаррі й Герміоні, бо його власні діти так добре знали все, пов'язане з міністерством, що їм було не цікаво.

— Це був Катберт Мокридж, керівник служби зв'язку з гоблінами... а це йде Гільберт Вімпл з комітету експериментальних чарів. Ці роги в нього вже давненько... Здоров, Арні... Це Арнольд Горошок, він забувальник, тобто фахівець зі скасування випадкових чарів... А це Боуд і Кроукер... невимовники...

— Хто вони?

— З відділу таємниць. Там усе засекречено, гадки не маю, чим вони займаються...

Нарешті вогнище добре розгорілося, й вони почали смажити яєшню з сосисками. І тут з лісу з'явилися Білл, Чарлі та Персі.

— Щойно явилися, тату, — голосно повідомив Персі. — О, вже обід, чудово!

Усі завзято наминали яєшню з сосисками. Враз містер Візлі схопився на ноги, заусміхався і помахав рукою чоловікові, що прямував до них. — Ага! — вигукнув він. — Саме той, хто нам потрібен! Лудо!

Навряд чи Гаррі доводилося бачити когось примітнішого за Лудо Бегмена. Навіть старий Арчі у квітчастій нічній сорочці йому поступався. Лудо мав довжелезну квідичну мантию в широку горизонтальну смужку — яскраво-жовту та чорну. На грудях — величезне зображення осі. Загалом він мав вигляд кремезного чоловіка, що зараз трохи втратив фізичну форму. Мантия щільно облягала його неабияке черево, котре з'явилося, поза сумнівом, після завершення виступів за збірну Англії. Носа Лудо мав приплюснутого (мабуть, бладжером перебило, подумав Гаррі), а через круглі сині очі, коротке біляве волосся та рум'яні щоки він скидався на школяра-переростка.

— Вітаю всіх! — весело вигукнув Бегмен. Він був страшенно збуджений і аж підстрибував, ніби мав на ногах пружини. — Артуре, старий! — захекано проказав він, підійшовши

до вогнища, — ну що за день, скажи? Що за день! Кращої погоди годі й бажати! Ніч буде безхмарна... жодного організаційного проколу... мені навіть робити нічого!

За його спиною пробігла група замучених міністерських чаклунів, показуючи на чиєсь чарівне вогнище вдалині, від якого злітали вгору метрів на шість величезні фіолетові іскри.

Персі, простягаючи руку, поспішив наперед. Хоч він і не схвалював Лудового підходу до керування відділом, та все одно хотів справити на нього добре враження.

— А... так, так, — усміхнувся містер Візлі, — це мій син Персі, він саме починає працювати в міністерстві... а це Фред... ні, Джордж, перепрошую... оце Фред... Білл, Чарлі, Рон... моя дочка Джіні... а це Ронові друзі, Герміона Грейнджер та Гаррі Поттер.

Почувши Гарріне ім'я, Бегмен здивовано підняв брови, а очі його вже звично зиркнули на шрам.

— Увага, всі! — вів далі містер Візлі. — Це Лудо Бегмен, ви знаєте, хто він такий. Завдяки йому ми маємо такі добрі квиточки...

Бегмен засяяв і недбало махнув рукою — мовляв, такі дрібниці.

— А уявляєш, Артуре, які будуть ставки на цей матч? — жваво вимовив він, подзенькуючи добрячою жменею золотих монет у кишенях своєї жовто--чорної мантиї. — Роді Понтнер уже поставив проти мене, що першими рахунок відкриють болгари... я не пожалів грошей на ставку, бо Ірландія вже давно не мала такого сильного нападу... а мала Аґата Тимз побилась об заклад на половину акцій своєї ферми з розведення вугрів, що матч триватиме цілий тиждень.

— О... тоді стривай, — задумався містер Візлі. — Ставлю... один ґалеон за Ірландію.

— Один ґалеон? — розчаровано перепитав Лудо Бегмен, але зразу ж оговтався. — Дуже добре, дуже добре... ще хтось хоче поставити?

— Вони ще замолоді, щоб грати на гроші, — пояснив містер Візлі. — Жінка моя була б проти...

— Ми ставимо тридцять сім ґалеонів, п'ятнадцять серпиків і три кнати, — втрутився Фред, поспіхом вивертаючи разом з Джорджем усі свої кишені, — що Ірландія виграє... але Віктор Крум упіймає сніча. О, і ще додаємо фальшиву чарівну паличку.

— Навіщо показувати містерові Бегмену такий мотлох! — засичав Персі, але Бегмен, здавалося, аж ніяк не вважав цю паличку за мотлох. Якраз навпаки, його хлопчаче обличчя збуджено засяяло, коли він узяв її у Фреда, а після того, як чарівна паличка голосно пискнула й перетворилася на гумове курча, Бегмен аж заревів зі сміху.

— Чудово! Я вже давно такого не бачив! Даю за неї п'ять ґалеонів!

Персі приголомшено завмер, не схвалюючи таких вибриків.

— Хлопці, — впівголоса промовив містер Візлі, — не треба робити ставки... це ж усі ваші гроші... та мама ж...

— Артуре, не псуй розваги! — втрутився Лудо Бегмен, збуджено брязкаючи кишенями. — Вони вже дорослі й самі знають, чого хочуть! Ви вважаєте, що Ірландія виграє, але Крум упіймає сничачку? Та ніколи, хлопці! Жодного шансу... Я збільшую ставку... додаю п'ять ґалеонів за цю кумедну чарівну паличку...

Містер Візлі безпомічно дивився, як Лудо Бегмен вийняв записник та перо й почав записувати імена близнюків.

— Дякую! — сказав Джордж, беручи в Бегмена смужку пергаменту й ховаючи її за пазуху мантії.

Бегмен бадьоро обернувся до містера Візлі. — Може, завариш чайку? Я тут виглядаю Барті Кравча. Представник болгарського міністерства чогось хоче, а я не розумію жодного його слова. Барті може допомогти. Він знає сто п'ятдесят мов.

— Містер Кравч? — перепитав Персі, кам'яне обличчя якого враз оживилося. — Та він знає понад двісті мов! Русальську, абракадабрську, трольську...

— Трольську знає кожен дурень, — скривився Фред, — подумаєш — лише ставай дибки й гарчи.

Персі люто зиркнув на Фреда і щосили задмухав на вогонь, щоб вода в чайнику закипіла знов.

— Лудо, а чи чути щось від Берти Джоркінз? — запитав містер Візлі, коли Бегмен сів біля них на траву.

— Нічогісінько, — недбало випалив Бегмен. — Та дідько її не вхопить. Біда з тією Бертою... пам'ять дірява, наче казан. Ніколи не знає, куди її занесе. Десь заблукала, можеш мені

повірити. При-плен-тається на службу аж у жовтні, думаючи, що й досі ще липень.

— А ти не вважаєш, що треба когось по неї послати? — невпевнено запитав містер Візлі, а Персі подав Бегмену чай.

— Барті Кравч мені також про це торочить, — невинно округлив очі Бегмен, — але ми зараз просто не маємо вільних людей. О, про вовка промовка! Барті!

Біля їхнього вогнища явився чаклун. Він разюче від-різнявся від Лудо Бегмена, що розвалився на траві у своїй старій мантії з осою на грудях. Барті Кравч був стриманий і підтягнутий чоловік старшого віку, одягнений у бездоганний костюм з краваткою. Про-діл у його короткому сивому волоссі був неприродно рівний, а схожі на зубну щітку вузькі вусики були мовби підрівняні під лінійку. Черевики аж сяяли. Гаррі відразу збагнув, чому Персі його обожнював. Персі вірив у неухильне дотримання правил, а містер Кравч так ретельно виконав настанову про маґлівський одяг, що його можна було сплутати з менеджером банку. Гаррі сумнівався, що навіть дядько Вернон розпізнав би, хто він такий насправді.

— Сідай отут на травичку, Барті, — весело запропонував йому Лудо, поплескуючи долонею по землі.

— Ні, Лудо, дякую, — трохи нетерпляче відповів Кравч. — Я скрізь тебе шукаю. Болгари наполягають, щоб ми поставили у Верхній ложі дванадцять додаткових стільців.

— Ага-а! То *он* чого вони хочуть! — сказав Беґ-мен. — А я думав, що той тип велить мені «сквацять податкових тільців». Дикий акцент.

— Містере Кравч! — схвильовано звернувся Персі, схилившись перед ним у поклоні так, що став схожий на горбаня. — Чи не бажаєте чаю?

— О, — дещо здивовано глянув на Персі містер Кравч. — Так... дякую, Везербі.

Фред і Джордж пирхнули зі сміху. У Персі почервоніли вуха, й він заходився порядкувати коло чайника.

— О, Артуре, з тобою я теж хотів би поговорити, — сказав містер Кравч і пильно подивився на містера Візлі. — Алі Башир дуже злий. Хоче розмовляти з тобою про ембарго на летючі килими.

Містер Візлі важко зітхнув. — Я ж на тому тижні надіслав сову. Я ж йому сотні разів пояснював, що

реєстром заборонених чаклунських предметів килими визначено, як маґлівські вироби. Та хіба він колись слухає?

— Не слухає, — погодився містер Кравч, беручи в Персі чашку. — Йому аж горить, щоб експортувати їх сюди.

— Але ж вони ніколи не замінять у Британії мітли, чи не так? — здивувався Бегмен.

— Алі вважає, що на ринку існує ніша для родинних засобів пересування, — пояснив містер Кравч. — Пригадую, мій дід мав килим Аксмінстерської фабрики — ручна робота, вміщав дванадцять пасажирів... але то, звісно, було ще до заборони килимів.

Він це сказав так, щоб ні в кого не лишилося сумнівів, що його предки сумлінно виконували закон.

— То як там, Барті, роботи багато? — жваво поцікавився Бегмен.

— Дуже, — сухо відповів містер Кравч. — Розмістити летиключі на всіх п'яти континентах було непросто.

— Ви, мабуть, будете щасливі, коли це все закінчиться? — припустив містер Візлі.

Лудо Бегмен ошелешено глянув на нього. — Щасливі?! Та мені вже давно не було так

весело, як зараз... Але ми, Барті, ще не все зробили, правда? Нам ще багато чого треба організувати, ге?

Містер Кравч здивовано підняв брови. — Ми ж домовлялися не робити ніяких оголошень, поки всі деталі...

— Ох, ці деталі! — махнув рукою Бегмен, ніби відганяв комарів. — Вони ж підписали, правда? Вони ж погодилися, скажи? Та ці дітлахи і так незабаром про все довідаються. Це ж відбувається в Гогвортсі...

— Лудо, нам треба зустрітися з болгарами, — різко урвав Бегмена містер Кравч. — Дякую за чай, Везербі.

Він віддав Персі недопитий чай і зачекав, поки встане Лудо. Бегмен важко звівся на ноги, досьорбуючи останні краплі чаю. В кишенях у нього весело бряжчали монети.

— Бувайте! — попрощався він. — Будете зі мною у Верхній ложі — я коментуватиму матч! — Лудо помахав рукою. Барті Кравч стримано кивнув — і вони роз'явилися.

— Тату, а що відбувається в Гогвортсі? — відразу запитав Фред. — Про що це вони казали?

— Скоро довідаєшся, — усміхнувся містер Візлі.

— Це таємна інформація — поки в міністерстві не вирішать її оприлюднити, — пихато сказав Персі. — Містер Кравч правильно зробив, що промовчав.

— Ой, Везербі, заткнися, — скривився Фред.

Наближався вечір і над наметовим містечком густою хмарою нависло загальне збудження. Застигле літнє повітря аж мерехтіло від хвилювання й очікування, а коли темрява завісою опустилася над тисячами чарівників, вони перестали прикидатися маґлами. Міністерство змирилося з неминучим і припинило марну боротьбу з відвертими й повсюдними проявами чарів.

На кожному кроці являлися з повітря торговці, що несли таці або штовхали візочки з дивовижними товарами. Там були світлові стрічки (зелені для Ірландії й червоні для Болгарії), що вигукували імена гравців, гостроверхі зелені капелюхи, оздоблені танцюючими ірландськими трилисниками, болгарські шарфи з левами, що гарчали наче справжні, прапори обох країн, що виконували національні гімни, коли ними розмахувати. Були ще крихітні летючі моделі «Вогнеблискавок»

та колекційні фігурки відомих гравців, які самовдоволено походжали по вашій долоні.

— Я ціле літо економив для цього кишенькові гроші, — пояснив Гаррі Рон, коли вони разом з Гермі-оною ходили поміж торговцями, купуючи сувеніри. Рон придбав собі не тільки капелюха з танцюючим трилисником та велику зелену стрічку, а й маленьку фігурку Віктора Крума, болгарського ловця. Мініа-тюрний Крум швендяв туди-сюди по Роновій долоні, сердито зиркаючи на зелену стрічку над собою.

— Ого, ви подивіться! — вигукнув Гаррі, підбігаючи до візочка, з горою заповненого штуками, схожими на мідні біноклі з чудернацькими ручками та шкалами.

— Це всеноклі, — завзято пояснив чаклун-торговець. — Показують повтори гри... можна сповільнені... а якщо треба, то дають рухомим рядочком прямий коментар матчу. Дешево... всього по десять ґалеонів.

— Краще б я оце не купував, — показав Рон на капелюха з танцюючим трилисником і жадібно глянув на всеноклі.

— Дайте три штуки, — рішуче звернувся до чаклуна Гаррі.

— Ні... не треба, — зашарівся Рон. Він завжди ніяковів у таких випадках, адже Гаррі, що отримав спадщину від батьків, мав грошей більше, ніж він.

— Зате на Різдво я тобі вже нічого не даруватиму, — сказав йому Гаррі, вкладаючи всеноклі у Ронові й Герміонині долоні. — Причому років десять поспіль.

— Тоді нехай, — усміхнувся Рон.

— Ой, Гаррі, дякую, — знітилася Герміона. — А я зараз дістану програмки, зачекайте...

Коли гаманці відчутно полегшали, друзі повернулися до наметів. Біл, Чарлі та Джіні також почіп-ляли на груди зелені стрічки, а містер Візлі тримав у руках ірландський прапор. Тільки Фред та Джордж не мали ніяких сувенірів, бо віддали Бегменові всі свої гроші.

І тут десь за лісом пролунав низький і гучний звук ґонґа. Відразу ж на деревах засяяли зелені й червоні ліхтарі, освітлюючи стежку до стадіону.

— Пора! — вигукнув містер Візлі, схвильований так само, як і всі. — Ходімо!

— РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ —

кубок світу з квідичу

Стискаючи в руках сувеніри, всі на чолі з містером Візлі рушили по освітленій ліхтарями стежці до лісу. Навколо чулися вигуки, співи й сміх тисяч людей. Атмосфера гарячкової веселості мала заразливу дію, і Гаррі безупинно усміхався. Вони йшли лісом хвилин з двадцять, голосно перемовляючись і жартуючи, аж доки вийшли з протилежного краю, опинившись у затінку велетенського стадіону. Гаррі бачив лише частину неосяжних золотистих мурів, що були зведені навколо поля, але не сумнівався, що там би легко вмістилося з десятків великих соборів.

— Розраховано на сто тисяч глядачів, — сказав містер Візлі, помітивши ошелешене обличчя Гаррі. — Спеціальний загін міністерства з п'ятиста працівників трудився тут цілий рік. Кожен сантиметр оброблено

маґлонепроникними чарами. Весь цей рік щоразу, як сюди наближалися маґли, вони зненацька згадували про якісь невідкладні справи, через які мушили мерщій повертатися... Та Господь з ними, — лагідно додав він, прямуючи до найближчого входу, де вже юрмилися галасливі чаклуни та чарівниці.

— Чудові місця! — вигукнула чарівниця-контролерка з міністерства, перевіряючи їхні квитки. — Верхня ложа! Сходами аж нагору, Артуре.

По сходах, що були встелені багряними килимами, вони посунули вгору разом з юрбою, яка поступово розсмоктувалася праворуч і ліворуч по ярусах. Нарешті опинилися в невеликій ложі у найвищій точці стадіону, якраз посередині між золотистими ворітьми. Зо два десятки позолочених крісел з багряною оббивкою стояло там у два ряди. Гаррі разом з Віз-лями зайняв передні місця й перед ним відкрилася дивовижна панорама.

Сто тисяч чаклунів і чаклунок займали свої місця на трибунах, що оточували незліченними рядами довге овальне поле. Все було просякнуте загадковим золотистим сяйвом, що його випромінював ніби сам стадіон. Поле

згори здавалося гладеньким, мов оксамит. На кожному його краю стояли три стовпи по п'ятнадцять метрів заввишки з кільцями вгорі. Якраз навпроти Гаррі, майже на рівні його очей, височіло велетенське табло у формі класної дошки. Здавалося, ніби невидима велетенська рука писала там золоті літери, а потім їх витирала. Гаррі почав стежити за написами і зрозумів, що то була реклама.

«Волошка» — мітла для всієї родини. Надійна, безпечна, обладнана сигналізацією проти викрадення... Універсальний магічний плямочист «Місіс Шкряберз» — жодної цятки без жодної шматки!.. Останні новинки «Відьмоди» — Лондон, Париж, Гогсмід...

Гаррі відірвав погляд від табло і глянув через плече, щоб побачити, хто ще сидить у їхній ложі. Поки що там не було нікого, крім них та ще якоїсь крихітної істоти на передостанньому місці ззаду. Істота з коро-тенькими ніжками загорнулася, мов у тогу, в кухонний рушничок, а обличчя затулила руками. Однак її довжелезні кажанячі вуха були на диво знайомі...

— *Добі?* — не повірив своїм очам Гаррі.

Крихітне створіння зиркнуло крізь пальці, виставивши величезні карі очі й носа завбільшки як чималий помідор. То був не Добі — хоч теж ельф-домовик, як і Гаррін друг. Колись Гаррі був визволив Добі від його попередніх хазяїв — родини Мелфоїв.

— Панич назвав мене Добі? — здивовано пискнув ельф, не приймаючи пальців з лиця. Його голос був ще пронизливіший, ніж у Добі, і Гаррі запідозрив, що ця істота — жіночої статі. Хоч з тими ельфамидомовиками ніколи не вгадаєш. Рон і Герміона теж озирнулися. Вони чули від Гаррі про Добі, але ніколи його не бачили. Навіть містер Візлі зацікавлено глянув у той бік.

— Вибачте, — сказав Гаррі ельфові, — я вас переплутав зі знайомим.

— Але я теж знати Добі, паничу! — пискнула ельфиня. Вона затуляла обличчя, ніби її засліплювало світлом, хоч у Верхній ложі було доволі тьмяно. — Мене звати Вінкі, паничу... а ви, паничу... — її темно-карі очі стали великі, мов тарілки, бо вона помітила Гаррін шрам, — та ви ж Гаррі Поттер!

— Це так, — зізнався Гаррі.

— Добі весь час про вас говорити, паничу! — приголомшено сказала вона і ледь-ледь опустила руки.

— А як він там? — поцікавився Гаррі. — Як йому вільне життя?

— Ой, паничу, — забідкалася Вінкі, хитаючи головою, — ви вже мені пробачити, паничу, але я не бути певна, що ви зробити Добі послугу, паничу, коли давати йому свободу.

— Чого б це? — здивувався Гаррі. — Що з ним сталося?

— Свобода закрутити Добі голову, паничу, — засмутилася Вінкі. — Добі мати дивні думки, паничу. Не може знайти собі роботи, паничу.

— Чому? — не міг зрозуміти Гаррі.

Вінкі на півоктави знизила голос і прошепотіла:

— *Він хотіти за роботу платню, паничу.*

— Платню? — перепитав Гаррі. — А чом би й ні?

Вінкі вжахнулася від цього припущення і знову затулила пальцями обличчя.

— Ельфам-домовикам не платити, паничу! — приглушено пискнула вона. — Ні, ні, ні! Я казати Добі, я йому казати, знайти собі гарну родину і влаштуватися там. А він натомість

веселитися, що аж ніяк не личити ельфіві-домовику. Ще трохи таке розгульне життя, казати я Добі, і тебе викликати у відділ нагляду й контролю за магічними істотами, наче звичайного гобліна.

— Та нехай би вже трохи повеселився, — сказав Гаррі.

— Ельфам-домовикам не можна повеселився, паничу, — рішуче заперечила Вінкі, не забираючи рук з обличчя. — Ельфи-домовики робити, що їм наказано. Я дуже не любити висоти, паничу Гаррі Пот-тере... — вона боязко зиркнула на поле внизу, — але мій хазяїн посилати мене у Верхню ложу, і я приходити, паничу.

— А чого це він тебе сюди посилає, якщо ти боїшся висоти? — насупився Гаррі.

— Хазяїн... хазяїн хотіти, щоб я зайняти йому місце, паничу Гаррі Поттере, бо йому дуже ніколи, — пояснила Вінкі. — Вінкі бажати залишатися в наметі хазяїна, паничу, але Вінкі робити, що їй наказано, бо Вінкі чемна ельфиня.

Вона знову перелякано зиркнула вниз, а тоді заплющила очі.

— То це такі ельфи-домовики? — пробурмотів Рон, коли Гаррі обернувся до нього. — Дивні вони створіння.

— Бачив би ти Добі! — засміявся Гаррі.

Рон дістав свого всенокля й почав його випробовувати, наводячи на протилежні трибуни.

— Круто! — покрутив він ручкою повтору. — Можна зробити, щоб отой старий пень унизу ще раз поколупався в носі... і ще раз... і ще раз...

Герміона тим часом пильно вивчала оздоблену оксамитом і китичками програмку.

«Перед грою відбудеться показ живих талісманів кожної команди», — прочитала вона вголос.

— На це варто подивитися, — пожвавився містер Візлі. — Національні команди завжди привозять зі своїх країн усіляких істот і роблять з цього ціле шоу.

У наступні півгодини їхня ложа поступово заповнювалася. Містер Візлі тиснув руки чаклунам, судячи з усього, вельми значним і впливовим. Персі при цьому так часто зіскакував з місця, наче сидів на їжаку. Коли прибув сам міністр магії, Корнеліус Фадж,

Персі так низько вклонився, що його окуляри впали й розбилися. Страшенно зніяковівши, він полагодив їх чарівною паличкою і заздрісно поглянув зі свого місця на Гаррі, котрого Корнеліус Фадж привітав, наче давнього знайомого. Вони вже колись зустрічалися, тож Фадж привітно потис Гаррі руку, запитав, як йому живеться, й відрекомендував його чарівникам зі свого оточення.

— А це наш Гаррі Поттер, — звернувся він до болгарського міністра, що мав на собі розкішну, оздоблену золотом мантію з чорного оксамиту, і не розумів, здається, ані слова. — *Гаррі Поттер...* ну, ви ж знаєте, хто це такий... хлопчина, що переміг Відомо-Кого... та ви мусите про нього знати...

Болгарський чаклун раптом помітив Гаррін шрам і щось збуджено заторохтів, показуючи на нього пальцем.

— Гаррі, я знав, що він нарешті докумекає, — втомлено зітхнув Фадж. — Я в мовах ні бум-бум, мені для перекладу потрібен Барті Кравч. Ага, бачу: його ельф-домовик тримає для нього місце... це добре, бо ті пройдисвіти-болгари хотіли вже вициганити для себе всі найкращі місця... ага, а ось і Луціус!

Гаррі, Рон і Герміона швидко озирнулися. До вільних місць у другому ряду, що були якраз за спиною містера Візлі, пробиралися не хто інші, як колишні власники Доби — Луціус Мелфой, його син Драко і жінка, мабуть, Дракова мати.

Гаррі і Драко Мелфой ворогували ще з першої поїздки до Гоґвортсу. Драко своїм блідим загостреним обличчям і білявим волоссям дуже нагадував свого батька. Мати в нього теж була білява. Висока й струнка, вона була б доволі симпатична, якби не скривлені губи — так, ніби їй щось постійно смерділо під самісіньким носом.

— О, Фадж, — сказав містер Мелфой, простягаючи руку міністрові магії. — Як ся маєш? Ти, мабуть, ще не знайомий з моєю дружиною Нар-цисою? І з моїм сином Драко?

— Дуже радий, дуже радий! — усміхнувся Фадж і вклонився місіс Мелфой. — Дозвольте відрекомендувати вам містера Обланськова... Оболонського... містера... словом, це болгарський міністр магії, який не розуміє ані слова, тому не зважайте. Хто тут у нас іще... о, з Артуром Візлі ви вже, мабуть, знайомі?

Це була напружена мить. Містер Візлі й містер Мелфой зиркнули одне на одного, а

Гаррі виразно пригадав останнє їхнє зіткнення. То було в книгарні «Флоріш і Блотс», де вони зчинили між собою бійку. Холодні сірі очі містера Мелфоя ковзнули з містера Візлі на ряди крісел.

— Господи! Артуре, — м'яко промовив він. — Та ти ж, мабуть, продав усе своє майно, щоб дістати місця у Верхній ложі? Хоч твоя хата стільки б і не коштувала.

Фадж, який не чув цих слів, додав: — Артуре, Луціус нещодавно зробив дуже щедру пожертву лікарні магічних хвороб імені Святого Мунґо. Тож я й запросив його сюди.

— Дуже... дуже приємно, — силувано всміхнувся містер Візлі.

Погляд містера Мелфоя зупинився на Герміоні. Та почервоніла, але не відвела очей. Гаррі чудово розумів, чому скривилися вуста містера Мелфоя. Мелфої хизувалися своєю чистокровністю. Інакше кажучи, вони вважали всіх осіб маґлівського роду, таких як Герміона, істотами нижчого ґатунку. Проте в присутності міністра магії містер Мелфой не посмів розкрити рота. Він глузливо вклонився містерові Візлі й рушив далі до свого місця.

Драко презирливо глянув на Гаррі, Рона й Герміону, а тоді вмотивувався між батьками.

— Слизняки, — пробурмотів Рон і разом з Гаррі та Герміоною знову повернув лице в бік поля. Наступної миті в ложу заскочив Лудо Бегмен.

— Усі готові? — поцікавився він, а його кругле, мов гарбуз, обличчя схвильовано сяяло. — Пане міністре... починаємо?

— Якщо все готове, Лудо, то давай, — погодився Фадж.

Лудо вихопив чарівну паличку, спрямував її собі на горло і сказав «*Сонорус!*», після чого легко перекричав гамір усього стадіону. Його голос залунав скрізь, сягаючи найдальших трибун:

— Пані й панове... вітаю вас! Вітаю у фіналі чотириста двадцять другого Кубка світу з квідичу!

Глядачі закричали й заплескали в долоні. Зама-йоріли тисячі прапорів, додаючи до загального галасу звуки національних гімнів, що зливалися в суцільну какофонію. На величезному табло навпроти зникла остання реклама (*Горошок на кожен смак «Берті*

Бот» — ану, роззяв скоріше рот!) і з'явився напис: «БОЛГАРІЯ: НУЛЬ — ІРЛАНДІЯ: НУЛЬ»

— А зараз, без зайвих слів, дозвольте мені відрекомендувати: живі талісмани збірної Болгарії!

Трибуни праворуч, забарвлені у яскраво-червоні кольори, схвально заревіли.

— Цікаво, що вони покажуть? — нахилився вперед містер Візлі. — А-а-а! — Він зірвав з носа окуляри й поспіхом почав їх протирати мантиєю. — Це *віїли*!

— А що таке вії...?

Та Гаррі не договорив, бо на поле вже випливла сотня віїл. Це були жінки... вродливіших жінок Гаррі ще не бачив... хоч вони й не були... не могли бути... людьми. Гаррі на мить замислився, намагаючись збагнути, хто ж вони такі. Чому їхня шкіра сяє якимось місячним сяйвом, а золотисто-біляве волосся розвівається навіть без вітру? Але тут залунала музика, і Гаррі стало байдуже, люди вони чи ні... якщо чесно, то йому стало байдуже все на світі.

Віїли почали танцювати, і Гаррі блаженно завмер. Розум його потьмарився і ніби вимкнувся. Єдине прагнення лишилося в

нього — дивитися на вііл, бо якщо вони зупинять свій танець, станеться щось жахливе...

Віїли танцювали дедалі швидше, а в очманілій голові Гаррі виникали якісь шалені, безформні думки. Йому захотілося зробити щось неймовірне, зробити негайно. Вистрибнути з ложі на поле? Добра думка... та чи цього вистачить?

— Гаррі, що ти робиш?! — пролунав здалеку Гер-міонин голос.

Музика стихла. Гаррі закліпав очима. Він стояв однією ногою на бар'єрі, що відділяв ложу від поля. Біля нього застиг Рон у такій позі, ніби збирався стрибати з трампліна.

Стадіон обурено загув. Юрба не хотіла відпустити вііл. Гаррі також. Авжеж, він уболіватиме за Бол-га-рію. От лишень незрозуміло, чого це до його грудей пришпилений великий зелений трилисник. Рон з відсутнім поглядом уже здирав трилисники зі свого капелюха. Містер Візлі всміхнувся й відібрав у нього капелюха.

— Він тобі ще згодиться, — промовив він, — коли своє слово скаже Ірландія.

— Га? — Рон і далі дивився, роззявивши рота, на вііл, які вишикувалися з одного боку поля.

Герміона незадоволено цмокнула язиком. Тоді затигла Гаррі назад у крісло. — *Як так можна!* — обурювалася вона.

— А тепер, — прогримів голос Лудо Бегмена, — прошу вас підняти вгору чарівні палички... на честь талісманів національної збірної Ірландії!

Наступної миті на стадіон влетіла велика зелено--золота комета. Вона зробила коло, а тоді розділилася на дві менші комети, що помчали до воріт. Зне-нацька над полем вигнулася дугою веселка, поєд-навши своїми кінцями дві кулі світла. Натовп захоплено заохав і заахав, як це буває на показах феєрверків. Далі веселка зблякла й зникла, а кулі світла з'єдналися в одну. Вони утворили великий мерехтливий трилисник, що здійнявся високо в небо й полинув над трибунами. З нього почало падати щось схоже на золотий дощ...

— Класно! — зарепетував Рон, коли трилисник пропливав над їхніми головами, а з нього летіли додолу важкі золоті монети, відскакуючи від голів та крісел. Гаррі примружився й побачив, що трилисник складався з тисяч малесеньких бородатих чоловічків у червоних камізельках. Кожен тримав крихітного золотого чи зеленого ліхтарика.

— Леприкони! — вигукнув містер Візлі, перекрикуючи бурхливі оплески глядачів. Дехто з них і досі нишпорив під кріслами, збираючи золото.

— На, маєш, — радісно заволав Рон, запихаючи Гаррі в долоню цілу жменю золотих монет. — Це за всенокль! Тепер тобі доведеться купувати мені різдвяний дарунок, ги-ги!

Великий трилисник розтав у повітрі, леприкони приземлилися на поле з другого боку від вііл, посідали по-турецькому й приготувались дивитися матч.

— А зараз, пані й панове, вітаймо національну збірну Болгарії з квідичу! Зустрічайте — Дімітров!

Болгарські вболівальники несамовито заплескали, і на поле кулею вилетіла верхи на мітлі фігура в яскраво-червоній формі.

— Іванова!

Промчалася ще одна яскраво-червона постать.

— Зограф!.. Левський!.. Вулчанов!.. Волков!.. І-і-і-і-і... Крум!

— Це він, це він! — закричав Рон, стежачи за Крумом у всенокль. Гаррі швидко навів різкість на своєму всеноклі.

Віктор Крум був худий, чорнявий, з жовтуватою шкірою, мав великого гачкуватого

носа й густі чорні брови. Скидався на великого хижого птаха. Важко було повірити, що йому лише вісімнадцять років.

— А тепер прошу привітати... національну збірну Ірландії! — загорлав Бегмен. — Ось вони... Коннолі!.. Раян!.. Трой!.. Малет!.. Моран!.. Квіглі! І-і-і-і-і... *Линч!*

Над полем блискавично промайнули сім зелених плям. Гаррі покрутив на всеноклі трибок і гравці сповільнили свій рух. Тепер він зміг прочитати на їхніх мітлах напис «Вогнеблискавка», а також розібрати прізвища, вишиті сріблом у них на спинах.

— А зараз — суддя матчу, що прибув аж з Єгипту, достойний чарголова Міжнародної асоціації квідичу Гасан Мустафа!

На поле вийшов невисокий і худорлявий чарівник. Він був геть лисий, зате мав пишні, як у дядька Вернона, вуса та мантію, сліпучо-золоту, як і весь ста-діон. З-під його вусів стирчав срібний свисток. В одній руці суддя тримав мітлу, а в другій — велику дерев'яну коробку. Гаррі знову виставив трибок всенокля на нормальну швидкість і почав дивитися, як Мустафа осідлав мітлу і відкрив коробку. З неї вилетіли чотири м'ячі —

яскраво-червоний квафел, два чорні бладжері і (Гаррі встиг його побачити тільки на частку секунди) малесенький крилатий Золотий сніч. Різко свиснувши у свисток, Мустафа злетів у повітря вслід за м'ячами.

— Почало-о-о-о-ося! — заволав Бегмен. — М'ячем володіє Малет! Трой! Моран! Дімітров! Знову Малет! Трой! Левський! Моран!

Гаррі ще ніколи не бачив такої гри в квідич. Він так міцно притискав до очей всенокля, що окуляри аж врїзалися в перенісся. Гравці шугали неймовірно швидко. Загоничі так блискавично кидали одне одному квафела, що Бегмен ледве встигав називати їхні прізвища. Гаррі знову покрутив трибок «сповільнення» з правого боку всенокля і натис кнопку «коментар» згори. Гравці негайно сповільнили рух, а впоперек лінз поповзли сліпучі пурпурові літери.

«Бойовий порядок «Голова яструба» — прочитав Гаррі й побачив, як троє ірландських загоничів — Трой у центрі, а загонички Малет та Моран з боків і трохи позаду — нападали на болгар. *«Фінт Порскова»* — з'явився наступний напис, коли Трой удав, що злітає з квафелом угору, і цим відтяг на себе болгарську

загоничку Іванову, а тоді кинув квафела Моран. Болгарський відбивач Волков щосили вдарив бладжера своєю невеличкою биткою і скерував його на Моран. Моран пірнула вниз, щоб ухилитися від бладжера, й випустила квафела, якого мерщій підхопив Левський, що чатував, круж-ляючи внизу під Моран.

— ТРОЙ ЗАБИВАЄ! — загорлав Бегмен, а стадіон вибухнув шквалом оплесків та криків. — 10:0 на користь Ірландії!

— Що? — крикнув Гаррі, рвучко позираючи всеноклем на всі боки. — Але ж Левський упіймав квафела!

— Гаррі, якщо не будеш дивитися на нормальній швидкості, то пропустиш усе на світі! — крикнула Герміона. Вона підстрибувала й розмахувала руками, поки Трой робив над стадіоном коло пошани. Гаррі швидко зиркнув поверх усенокля й побачив, що леприкони знову знялися в повітря й утворили великий сяючий трилисник. З другого боку поля на все це похмуро позирали віїли.

Гаррі, злий на себе самого, знову поставив трибок на нормальну швидкість, а гра тим часом поновилася.

Гаррі дуже добре відчував тонкощі квідичу: було очевидно, що ірландські загоничі грають блискуче. Вони бездоганно доповнювали одне одного і немовби читали думки партнерів, обираючи найдосконаліші позиції. Стрічка в Гаррі на грудях без упину вигукувала їхні прізвища: «Трой... Малет... Моран!» За наступні десять хвилин Ірландія забила ще двічі, довівши рахунок до 30:0, чим викликала громове ревіння та оплески своїх прихильників у зеленому одязі.

Гра ставала дедалі швидшою, але й брутальнішою. Болгарські відбивачі Волков і Вулчанов люто гатили по бладжерах, цілячись в ірландських загоничів і заважаючи їм виконувати свої найкращі фінти. Двічі вони змусили їх розлетітися навсідч, а тоді, нарешті, Іванова прорвала ірландську оборону, перехитрила воротаря Раяна й забила Ірландії перший гол.

— Затуліть вуха! — крикнув містер Візлі, бо віїли почали на radoщах танцювати. Гаррі ще й очі заплющив — не хотів відволікатися від матчу. Минуло кілька секунд, і він відважився глянути на поле. Віїли вже не танцювали, а болгари знову заволоділи квафелом.

— Дімітров! Левський! Дімітров! Іванова...
ох, ви тільки погляньте! — гримів Бегмен.

Сто тисяч чаклунів і чарівниць раптом затамували подих, бо двоє ловців, Крум і Линч, промайнувши повз усіх загоничів, каменем почали падати до землі, немовби вистрибнули з літака без парашутів. Гаррі стежив за ними через усенокль, намагаючись побачити сніча...

— Вони зараз розіб'ються! — заверещала Герміона.

І майже не помилилася... в останню мить Віктор Крум вийшов з піке й шугонув угору. А от Линч гупнувся об землю з глухим ударом, який було чути по всьому стадіоні. Ірландські вболівальники застогнали.

— Дурень! — у розпачі вигукнув містер Візлі. — Крум прикидався!

— Тайм-аут! — заволав Бегмен. — Фахівці-чар-медики поспішають на поле, щоб оглянути Айдана Линча!

— Усе буде добре! Подумаєш, заорав носом! — заспокоював Чарлі Джіні, що перелякано перехилилася через бар'єр ложі. — Хоч Крум саме цього й добивався...

Гаррі поспіхом натис на всеноклі кнопки «повтор» та «коментар», покрутив трибок швидкості і приклав усенокль до очей.

Знову дивився в сповільненому темпі, як Крум і Линч пірнули вниз. У лінзах з'явився яскравий пурпуровий напис «*Фінт Вронського — небезпечний ловецький прийом*». Він побачив напружене й зосереджене обличчя Крума, котрий вийшов з піке бук-вально в останню секунду, тоді як Линч вгатився в землю, і зрозумів — Крум не гнався за сничем, він просто обдурив Линча. Гаррі ще ніколи не бачив такого польоту. Здавалося, що Крум узагалі не користується мітлою. Він так легко рухався в повітрі, наче був невагомий. Гаррі переставив усенокль на нормальну швидкість і спрямував його на Крума. Той тепер кружляв високо над Линчем, котрого чар-медики приводили до тямі якимось зіллям. Гаррі ще пильніше придивився до Крумового обличчя й побачив, як його темні очі зиркали скрізь по полю, що було далеко-далеко, метрів з тридцять, унизу. Поки Линч був непритомний, він не гаяв часу і безперешкодно роззирався за сничем.

Нарешті Линч звівся на ноги, осідлав під збадьорливі вигуки зеленого моря прихильників

свою «Вогне-блискавку» й злетів у повітря. Після його повернення в команди Ірландії ніби відкрилося друге дихання. Коли знову пролунав свисток Мустафи, загоничі почали діяти так майстерно, що Гаррі аж рота роззявив.

Промайнуло ще п'ятнадцять швидких і шалених хвилин, за які Ірландія забила ще десять голів. Ірландці тепер вели з рахунком 130:10, а гра ставала дедалі бруднішою.

Коли Малет уже вкотре помчала до воріт, затиснувши під рукою квафела, їй назустріч вилетів болгарський воротар Зограф. Усе сталося так швидко, що Гаррі нічого не помітив, але обурення ірландських уболівальників і довгий пронизливий свисток Мустафи свідчили про якесь порушення.

— Мустафа робить зауваження болгарському воротареві за удар ліктем! — повідомив Бегмен збуджених глядачів. — І ось... так і є, Ірландія проб'є штрафний удар!

Леприкони, що здійнялися в повітря розлюченим осиним роєм, коли було порушено правила щодо Малет, тепер утворили своїми тілами напис: «ГИ-ГИ-ГИ!». Віїли з другого боку поля скочили на ноги, сердито розметали навсібіч волосся і знову почали танцювати.

Брати Візлі й Гаррі позатикали пальцями вуха, але Герміона, що й не думала цього робити, невдовзі вже смикала Гаррі за руку. Він глянув на неї, а вона нетерпляче витягла йому пальці з вух.

— Дивися на суддю! — захихотіла вона.

Гаррі глянув на поле. Гасан Мустафа приземлився прямо перед віїлами-танцюристками й поведився дуже дивно. Він вигравав м'язами і збуджено розгляджував вуса.

— Е ні, це вже занадто! — вигукнув Лудо Бегмен, ледве стримуючи сміх. — Та штурхоніть же хто--небудь того суддю!

На поле вибіг чармедик, що й сам затуляв вуха пальцями. Він ударив Мустафу ногою по гомілці, і Мустафа, здається, отямився. Гаррі знову подивився у всенокля й побачив, як присоромлений суддя репетує на вііл, які врешті-решт неохоче припинили танець і тепер стояли бунтівною зграєю.

— Якщо я не помиляюся, Мустафа робить спробу видалити з поля живих талісманів болгарської збірної! — пролунав Бегменів голос. — Такого ми ще ніколи не бачили... ох, не доведе це до добра...

І справді: болгарські відбивачі Волков та Вулчанов підлетіли до Мустафи й почали йому щось сердито доводити, показуючи на радісних леприконів, які утворили тепер напис: «ГЕ-ГЕ-ГЕ». На Мустафу аргументи болгар не справили жодного враження. Він жестом звелів їм летіти геть, а коли вони відмовилися, двічі коротко свиснув.

— Два штрафні проб'є Ірландія! — оголосив Бег-мен, а болгарські вболівальники сердито запротестували. — Буде краще, якщо Волков з Вулчановим знову сядуть на мітли... вони так і зробили... а квафел тим часом у Троя...

Напруга у грі зросла до небаченого рівня. Відбивачі обох команд не знали жалю. Волков і Вулчанов особливо люто розмахували своїми битками, не дбаючи, хто потрапить під удар — бладжер чи суперник. Дімітров налетів просто на Моран, що володіла квафелом, і мало не збив її з мітли.

— *Штрафний!* — закричали в один голос ірландські вболівальники й схопилися на ноги, здійнявши на трибунах велику зелену хвилю.

— *Штрафний!* — відгукнувся луною посилений чарами голос Лудо Бегмена. — Дімітров порушив правила... він навмисне зіштовхнувся з Моран...

має бути ще один штрафний... так і є, ось і свисток!

Леприкони знову злетіли в повітря і цього разу утворили контури велетенської долоні, якою показали дуже непристойний жест віїлам. Тут уже віїли втратили над собою контроль. Вони кинулися на поле й почали жбурляти в леприконів цілі жмені вогню. Гаррі стежив за ними у всенокля й бачив, що зараз вони були аж ніяк не вродливі. Навпаки, їхні обличчя перетворилися на люті й гостродзьобі пташині голови, а з плечей випнулися довгі лускаті крила...

— *Бачите, хлопці,* — закричав містер Візлі, пересилуючи галас юрби, — тому й кажуть, що зовнішність оманлива!

Чарівники з міністерства кинулися на поле, щоб розборонити віїл та леприконів, але це їм не вдалося. Вгорі розгорталася ще лютіша битва. Гаррі ледве встигав повертати голову зі всеноклем, намагаючись устежити за квафелом, що кулею перелітав з одних рук в інші...

— Левський... Дімітров... Моран... Трой... Малет... Іванова... знову Моран... Моран...
МОРАН ЗАБИВАЄ!

Але радісні вигуки ірландських вболівальників потонули у верещанні віл, у стрілянині чарівних паличок міністерських працівників та в розлюченому ревінні болгар. Матч не припинявся ні на мить. Тепер квафелом заволодів Левський, потім Дімітров...

Ірландський відбивач Квіглі щосили лупнув бладжера, цілячись у Крума. Той не встиг ухилитись, і бладжер врізався йому в обличчя.

Стадіон обурено загув. Крумові, здається, зламали носа, юшила кров, але суддівський свисток мовчав. Гасан Мустафа не стежив за грою, бо якась віла підпалила хвіст його мітли, жбурнувши на нього пригорщу вогню.

Гаррі бачив, що Крум травмований, і дивувався, чому цього не помічають. Хоч він і підтримував Ірландію, але ж Крум явно був сьогодні найефектнішим гравцем. Рон, здається, думав так само.

— Треба взяти тайм-аут! Він же не може грати, гей!..

— Глянь на Линча! — заволав Гаррі.

Ірландський ловець зненацька пірнув до землі, і Гаррі був переконаний, що це вже не фінт Врон-ського, а щось справжнє...

— Він побачив сничча! — крикнув Гаррі. — Це точно! Дивись на нього!

Півстадіону вже збагнуло, що діється. Вболі-валь-ники ірландської збірної зірвалися на ноги, підбадьорюючи свого ловця... але Крум сів йому на хвіст. Як він міг хоч щось бачити, Гаррі собі не уявляв. З Крумового носа бризкала кров, але болгарин уже наздогнав Линча, й вони знову мчали разом до землі...

— Вони розіб'ються! — заверещала Герміона.

— Ні! — крикнув Рон.

— Тільки Линч!!! — заволав Гаррі.

І справді — Линч уже вдруге на повній швидкості вривався в землю, і його відразу ледь не затоптала зграя розлючених віл.

— Снич, а де снич? — репетував Чарлі.

— Він його впіймав... Крум упіймав... кінець грі! — крикнув Гаррі.

Крум, на червоній мантиї якого блищала кров, поволі здіймався вгору. У його випростаній руці виблискував золотий м'ячик. На табло спалахнув напис: «БОЛГАРІЯ: 160 — ІРЛАНДІЯ: 170». Ніхто ще не збагнув, що сталося. А далі, повільно, ніби заводилися двигуни велетенського реактивного літака, почав наростати гул серед

ірландських уболівальників, а невдовзі всі вони вже оглушливо ревіли з захвату.

— ІРЛАНДІЯ ВИГРАЛА! — заволав Бегмен, якого, як і ірландців, ошелешило несподіване закінчення матчу. — КРУМ ПІЙМАВ СНИЧА... АЛЕ ПЕРЕМОГЛА ІРЛАНДІЯ... о, Боже, хто б міг таке подумати!..

— Навіщо він ловив того снича? — дивувався Рон, підстрибуючи й аплодуючи разом з усіма. — Крум закінчив гру, коли Ірландія була попереду на сто шістдесят очок, от ідіот!

— Він знав, що її вже не наздогнати, — крикнув у відповідь Гаррі, також нестямно плескаючи в долоні, — ірландські загоничі були фантастичні... він вирішив принаймні поставити ефектну крапку, от і все...

— Який він відважний, правда? — Герміона нахилилась і стежила, як приземлився Крум, і як до нього кинувся цілий гурт чармедиків, розкидаючи леприконів та віїл, що й далі борюкалися між собою. — Але що з нього зробили...

Гаррі знову приклав до очей всенокля. Важко було побачити, що діється внизу, бо над усім полем ширяли тріумфуючі леприкони, та все ж Гаррі помітив Крума, оточеного

чармедиками. Той сердито відганяв їх від себе. Довкола зібралися його товариші по команді, пригнічено похнюпивши голови. Неподалік, під дощем золота, що його сипали леприкони, радісно витанцьовували ірландські гравці. Над стадіоном майоріли прапори і лунав гімн Ірландії. Віїли знову стали чарівними жінками, однак мали тепер жалюгідний і нещасний вигляд.

— Ми боролісса одважно, — пролунав за спиною Гаррі похмурий голос. Він озирнувся — то був болгарський міністр магії.

— То ви розмовляєте по-нашому! — обурено вигукнув Фадж. — А я цілий день спілкувався з вами на миґах!

— Але то біло дуже смешно, — знизав плечима болгарський міністр.

— І ось ірландська збірна виконує коло пошани, оточена живими талісманами, а тим часом до Верх-ньої ложі заносять кубок світу з квідичу! — прогримів Бегмен.

Гаррі ледь не осліп від яскравого світла, що зненацька залило Верхню ложу, щоб її було видно з усіх трибун. Примружившись, він побачив, як двоє заса-паних чаклунів занесли в ложу величезний золотий кубок. Вони

передали його Корнеліусу Фаджу, котрий ще й досі був роздратований тим, що цілісінький день дарма жестикулював.

— Привітаймо наших відважних невдах — збірну Болгарії! — вигукнув Бегмен.

Сходами до ложі піднялися семеро переможених болгарських гравців. Стадіон заgrimів вдячними оплесками. Гаррі бачив десятки тисяч всеноклів, що виблискували лінзами в їхньому напрямку.

Болгари один за одним заходили в ложу, а коли Бегмен вигукував їхні імена, обмінювалися потис-ками рук зі своїм міністром і з Фаджем. Крум, останній у черзі, вигляд мав жахливий. На його закривавленому обличчі світилися синцями два підбиті ока. Він ще й досі стискав у долоні сніча. Гаррі помітив, що на землі Крум здавався незграбнішим, ніж у повітрі. Він був клишоногий і сутулий. Та коли оголосили його ім'я, весь стадіон оглушливо заревів.

Потім настала черга збірної Ірландії. Айдана Линча підтримували Моран і Коннолі. Після другого зіткнення з землею він геть очманів і очі в нього дивилися в різні боки. Проте він радісно всміхнувся, коли Трой і Квіглі підняли

над головою кубок, а стадіон захоплено заревів. Гарріні долоні аж заніміли від оплесків.

Нарешті, коли збірна Ірландії пішла з ложі, щоб виконати чергове коло пошани (Айдан Линч сів ззаду на мітлу Коннолі, міцно вхопив його за пояс і далі очманіло шкірився), Бегмен спрямував чарівну паличку собі на горло і пробурмотів: «*Квієтус*».

— Про це говоритимуть багато років, — хрипко сказав він, — така несподівана розв'язка... прикро, що так швидко все закінчилося... а... так, так, я ж вам винен... скільки?

Це Фред і Джордж перелізли через спинки крісел і зупинилися перед Лудо Бегменом з простягнутими руками й усмішками від вуха до вуха.

— РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ —

Чорна мітка

— Ви ж лише матері не кажіть, що грали на гроші, — благав Фреда й Джорджа містер Візлі, коли вони поволі спускалися сходами, застеленими багряною килимовою доріжкою.

— Не бійся, тату, — весело сказав Фред, — ми на ці гроші маємо грандіозні плани й не хочемо, щоб їх у нас конфіскували.

Містер Візлі на мить замислився, ніби хотів поцікавитися, що то за плани, але передумав.

Незабаром вони злилися з юрбою, що, мов повінь, ринула зі стадіону до наметових містечок. У нічному повітрі лунали охриплі співи, над головами шугали леприкони, регочучи й розмахуючи ліхтариками, а вони верталися тією ж освітленою стежкою, що й прийшли. Коли нарешті добралися до наметів, ніхто не хотів спати, та й довколишній галас цьому не сприяв, тож містер Візлі погодився,

що перед сном усі ще можуть випити по чашці какао. Невдовзі відновилися жваві суперечки про матч. Містера Візлі втягли в палку дискусію з Чарлі, і лише тоді, коли Джіні заснула просто за столиком, розливши по підлозі гаряче какао, містер Візлі припинив словесний герць і звелів усім лягати спати. Герміона й Джіні пішли до сусіднього намету, а Гаррі та решта Візлів переодяглися в піжами й позалазили в ліжка. У наметовому містечку й далі лунали співи та відлунювало дивне бахкання.

— Добре, що я не на службі, — сонно пробурмотів містер Візлі, — бо інакше мусив би йти й казати ірландцям, щоб вони перестали святкувати.

Гаррі лежав на другому ярусі ліжка, якраз над Роном, дивився на брезентову стелю шатра, стежив за мерехтіннями леприконівських ліхтариків, коли ті час від часу пролітали десь поблизу, і згадував найефектніші Крумові фінти. Йому аж свербіло сісти на власну «Вогнеблискавку» і спробувати фінт Врон-ського... Олівер Вуд чомусь ніколи не показував на своїх схемах, як виконується цей прийом... Гаррі бачив себе в мантиї з власним прізвищем

на спині й уявляв дивовижне відчуття, коли реве стотисячний стадіон, а над ним лунає голос Лудо Бегмена: «А тепер вітайте... *Поттера!*»

Гаррі навіть не знав, заснув він чи ні — фантазуючи про політ у Крумовому стилі, він міг і справді непомітно провалитися в сон, — але зненацька закричав містер Візлі.

— Вставайте! Роне... Гаррі... мерщій, уставайте, негайно!

Гаррі рвучко сів на ліжку, зачепивши головою стелю шатра.

— Що трапилось? — запитав він.

Гаррі відчув, що сталася якась біда. В наметовому містечку був інший, ніж досі, шум. Змовкли співи. Лунали крики, люди кудись бігли.

Він зіскочив з ліжка і почав намацувати одяг, але містер Візлі, що натяг джинси прямо на піжаму, крикнув: — Нема коли, Гаррі... хапай куртку й біжи надвір... швидко!

Гаррі зробив, як йому звелено, і вискочив з намету, Рон — услід за ним.

У світлі кількох вогнищ, які ще не встигли згаснути, Гаррі побачив людей, що бігли до лісу, тікаючи від чогось, що рухалося до них полем. Блискали дивні спалахи й чулися звуки,

схожі на постріли. До них долинали образливі вигуки, розкоти сміху та п'яні крики. Потім спалахнуло різке зелене світло, що осяяло все навкруги.

Юрба чаклунів, що тісно збилися до купи й скерували вгору свої чарівні палички, повільно рухалася полем. Гаррі примружився, щоб їх роздивитися... Вони ніби не мали облич... він збагнув, що їхні голови ховалися під каптурами, а лиця — під масками. Високо над ними в повітрі пливли чотири постаті, всі химерно викривлені. Виникало враження, що чаклуни в масках були ляльководами, а постаті вгорі — маріонетками, що рухалися завдяки невидимим мотузкам, які тяглися до них з чарівних паличок. Дві постаті з чотирьох були дуже маленькі.

До цієї юрби приєднувалися нові й нові чаклуни, вони реготали й показували на летючі тіла. Намети валилися під натиском розбухлої юрби. Раз чи двічі Гаррі помічав, як хтось із цієї зграї за допомогою чарівної палички вибухом знищував намет, що загороджував йому дорогу. Деякі шатра загорілися. Крики гучнішали.

Коли якийсь палаючий намет освітив постаті, що пливли в повітрі, Гаррі одну впізнав — то був містер Робертс, розпорядник наметового містечка. Інші три постаті були, мабуть, його дружиною й дітьми. Хтось у натовпі перекинув місіс Робертс догори ногами, скерувавши на неї чарівну паличку. Нічна сорочка впала їй на голову, оголивши ноги в широких панталонах. Вона намагалася себе прикрити, а натовп унизу гиготів і улюлюкав.

— Маразм! — пробурмотів Рон, дивлячись, як най-менше маґлівське дитинча закружляло дзиґою на величезній висоті. При цьому голова його теліпалася з боку на бік.

— Вони якісь хворі...

До них підбігли Герміона й Джіні, натягуючи куртки на нічні сорочки, а містер Візлі поспішав слідом за ними. Тієї ж миті з хлопчачого намету вискочили уже вдягнені Білл, Чарлі й Персі. Вони засукали рукави й тримали наготові чарівні палички.

— Ми біжимо на допомогу міністерству, — крикнув містер Візлі, теж підкочуючи рукави. — А ви всі тікайте в ліс і *тримайтеся*

разом. Я прийду по вас, коли ми все владнаємо!

Біл, Чарлі й Персі вже мчали назустріч непроханим гостям. Містер Візлі кинувся за ними. Звідусіль збігалися міністерські чаклуни. Юрба, над якою пливла в повітрі родина Робертсів, насувалася все ближче.

— Ходімо, — схопив Фред за руку Джіні й потяг її до лісу. Гаррі, Рон, Герміона і Джордж помчали слідом. Коли добігли до дерев, то озирнулися. Юрба під родиною Робертсів стала ще більша. Міністерські чаклуни намагались пробитися в центр натовпу до відьмаків у каптурах, але це було непросто. Вдатися до чарів вони побоювалися, бо тоді родина Робертсів могла б упасти з висоти на землю.

Кольорові ліхтарі, що освітлювали стежку до стадіону, вже згасли. Між деревами навпомацки блукали темні постаті. Плакали діти. В холодному нічному повітрі довкола них відлунювали тривожні крики й перелякані голоси. Зусібіч Гаррі штовхали люди, чиїх облич він не бачив.

Раптом закричав від болю Рон.

— Що таке? — стривожилася Герміона й так різко зупинилася, що Гаррі на неї

наштовхнувся. — Роне, де ти? Яка дурість...
Лумос!

Вона засвітила чарівну паличку і спрямувала ву-зенький промінь на стежку. Рон, простягшись, лежав на землі.

— Зачепився за корінь, — сердито пояснив він, зводячись на ноги.

— Ну, канєшно, з такими лапами важко не зачепитися, — почувся ззаду лінивий голос.

Гаррі, Рон і Герміона різко обернулися. Недалечко від них сперся об стовбур цілком спокійний Драко Мелфой. Він склав на грудях руки і крізь прогалину між деревами поглядав на те, що діялося в наметовому містечку.

Рон порадив Мелфоєві піти в таке місце, про яке б ніколи не сказав у присутності місіс Візлі.

— Фільтруй базар, Візлі, — блиснув безбарвними очима Мелфой. — Краще самі туди валіть. Ви ж не хочете, щоб і її побачили?

Він кивнув на Герміону, і тієї ж миті в наметовому містечку немовби вибухнула бомба, а дерева освітив зелений спалах.

— Що ти маєш на увазі? — з викликом спитала Герміона.

— Карочє, Грейнджер, вони ж ловлять маґлів, — пояснив Мелфой. — Може, й ти хочеш освітити небо своїми панталонами? То подожди тут... вони вже близько. Ото буде реготу!

— Герміона — чарівниця, — гаркнув Гаррі.

— Як собі хочеш, Поттер, — лиховісно вишкірився Мелфой. — Карочє, ждїть тут і побачите, чи внюхають вони бруднокровку.

— Заткни свою пащу! — крикнув Рон. Усі вони знали, що «бруднокровка» — то вкрай непристойне слово, яким обзивають чарівниць та чарівників, що мають батьків-маґлів.

— Роне, не зважай, — швидко схопила його за руку Герміона, бо Рон уже кинувся був до Мелфоя.

За деревами щось бабахнуло з нечуваною силою. Поблизу закричали люди.

Мелфой тихо реготнув. — Що, налякалися? — лїниво мовив він. — Ваш старий сказав, щоб ви ховалися? І що він там тіпа робить... хоче рятувати маґлів?

— А де твої батьки? — спитав розлючено Гаррі. — Там, у тих масках, мабуть?

Мелфой глузливо глянув на Гаррі.

— Поттер, якби вони там і були, то я б тобі однак не сказав.

— Годі вже, — гидливо глянула на Мелфоя Герміона, — ходімо, пошукаємо інших.

— Кароче, не дуже виставляй свою кучеряву макітру, Грейнджер, — далі глузував Мелфой.

— *Ходімо*, — повторила Герміона й потягла за собою Гаррі з Роном.

— Його батько серед тих, що в масках! Це точно! — люто вигукнув Рон.

— Сподіваюся, що міністерство його впіймає! — палко мовила Герміона. — Ну, що таке, де ж усі наші?

Фреда, Джорджа й Джіні ніде не було видно, зате на дорозі юрмилося багато інших людей, які нервово озиралися на бешкети в наметовому містечку.

Коло стежки галасливо сперечалася зграйка підлітків у піжамах. Коли Гаррі, Рон і Герміона проходили поруч, до них обернулася дівчина з густим кучерявим волоссям і швидко спитала:

— *Ou est Madame Maxime? Nous l'avons perdue...*

— Е-е... що? — не зрозумів Рон.

— О... — дівчина відвернулася, а пізніше вони чітко почули, як вона сказала «'Огвортс».

— Бобатон, — пробурмотіла Герміона.

— Що? — перепитав Гаррі.

— Вони, мабуть, з Бобатону, — пояснила Герміона. — Не чув? Бобатонська академія магії... Я про неї читала в «Огляді магічних освітніх закладів Європи».

— А-а, ось воно що, — мовив Гаррі.

— Фред із Джорджем не могли зайти так далеко, — здивувався Рон, а тоді витяг чарівну паличку, засвітив її так само, як Герміона, і придивився до стежки. Гаррі понишпорив у кишенях куртки за своєю чарівною паличкою... але не знайшов її. Там не було нічого, крім усенокля.

— Ой ні! Не може бути... Я загубив чарівну паличку!

— Ти що, жартуєш?

Рон і Герміона підняли чарівні палички вище, щоб освітити вузенькими променями землю. Гаррі роззирнувся довкола, але своєї палички ніде не побачив.

— Може, ти забув її в наметі? — припустив Рон.

— Або вона випала з кишені, коли ми бігли? — стривожилася Герміона.

— Так, — промимрив Гаррі, — можливо...

У чаклунському світі він завжди носив чарівну паличку з собою, тож тепер, опинившись без неї в такій прикрій ситуації, відчував себе незахищеним.

Раптом щось зашаруділо, й вони аж підскочили. Поряд з кущів видиралася ельфіня-домовичка Вінкі. Вона рухалась якимось дивно, зі значними зусиллями, ніби хтось невидимий намагався втримати її на місці.

— Тут бути погані чаклуни! — розгублено пискнула вона, вилазячи з кущів. — Люди вгорі... високо в повітрі! Вінкі мусити тікати!

І вона зникла між деревами з того боку стежки, з писком і хеканням відбиваючись від чогось, що її не пускало.

— Що з нею таке? — здивовано глянув їй услід Рон. — Чому вона не може бігти нормально?

— Мабуть, не попросила дозволу ховатися, — припустив Гаррі. Він згадав Добі — щоразу, як той пробував зробити щось таке, що не сподобалося б Мелфоям, він починав сам себе лупцювати.

— Знаєте, з цими ельфами-домовиками поводяться геть несправедливо! — обурилася Герміона. — Це ж просто рабство якесь! Той містер Кравч примусив її видертися на самісінький верх стадіону, хоч вона й боялася, а тепер він її ще й зачарував, і вона не може втекти, коли там нищать намети! Чому ніхто з цим не бореться?

— Але ж ельфи задоволені, — сказав Рон. — Ти ж чула, що Вінкі казала під час матчу... «Ельфам-домовикам не можна веселитися»... Їй подобається, коли нею командують...

— Саме такі, як ти, Роне, — палко почала Герміона, — і підтримують прогнилі й несправедливі системи, бо їм просто ліньки...

На узліссі знову щось голосно бабахнуло.

— Може, підемо далі? — запропонував Рон, а Гаррі помітив, як гостро зиркнув він на Герміону. Може, Мелфой казав правду; може, Герміоні й справді загрожувала більша небезпека, ніж їм усім. Вони рушили далі, а Гаррі усе нишпорив по кишенях, хоч добре розумів, що чарівної палички там нема.

Вони йшли темною стежкою глибше в ліс, не пере-стаючи виглядати Фреда, Джорджа і Джіні. Про-ми-нули групу гоблінів, що хихотіли

над мішком золота, яке, вочевидь, виграли, роблячи ставки під час матчу. Гоблінів явно не турбувало те, що діялося в наметовому містечку. Ще далі стежка вивела їх у смугу сріблястого світла. Вони глянули поміж дерев і побачили трьох високих прекрасних віїл, що стояли на галявині, оточені зграйкою юних чаклунів, які галасливо щось доводили.

— Я щороку заробляю біля сотні мішків з галеонами, — кричав один з них. — Я — драконячий кат у Комітеті знешкодження небезпечних істот.

— Не бреш! — заверещав його товариш, — ти маєш посуд у «Дірявому Казані»... а от я — мисливець на упирів, я їх уже кокнув штук дев'яносто...

Третій юний чаклун, чиї прищі було видно навіть у невиразному сріблястому сяйві віїл, теж устряв до розмови: — А я, бляха-муха, от-от стану наймолодшим міністром магії! Стопудовенько!

Гаррі пирснув зі сміху. Він упізнав прищавого чаклуна. Його звали Стен Шанпайк, і насправді він був кондуктором триповерхового «Лицарського автобуса».

Він хотів сказати про це Ронові, однак обличчя в того раптом змінилося, й наступної миті Рон заволав: — Чи я вам уже казав, що винайшов мітлу, яка долетить до Юпітера?

— *Годі вже!* — обурилася Герміона, рішуче схопила Рона за руку й потягла його далі. Голоси віїл та їхніх залицяльників стихли аж тоді, як друзі зайшли в самі-сіньку гущавину лісу. Здається, вони були тут єдині.

Гаррі озирнувся. — Мабуть, зачекаємо тут... якщо хтось буде наближатися, ми почуємо за милю.

Не встиг це сказати, як із-за найближчого дерева вигулькнув Лудо Бегмен.

Навіть у слабенькому світлі чарівних паличок було видно, що з Бегменом відбулася серйозна зміна. Не стало бадьорості й рум'янців, а в ході зникла пружність. Бегмен був дуже блідий і напружений.

— Хто це? — приглядався він, намагаючись розібрати в темряві їхні обличчя. — Що ви тут робите самі?

Вони здивовано перезирнулися.

— Там же ж почалися погроми, — пояснив Рон.

Бегмен втупився в нього. — Де?

— У наметовому містечку... якісь люди захопили родину маґлів...

Бегмен голосно вилаявся. — А хай їм чорт! — і в голосі його чулося збентеження. Далі він, не кажучи ні слова, з легеньким ляском роз'явився.

— Щось містер Бегмен не зовсім у курсі подій, — насупилася Герміона.

— Зате він був класним відбивачем, — сказав Рон, зійшов зі стежки і сів на галявинці під деревом на латку висохлої трави. — Коли він грав за «Ос із Озборну», вони тричі поспіль вигравали першість ліги.

Рон вийняв з кишені маленьку фігурку Крума, поставив її на землю й дивився, як вона походжала довкола. Як і справжній Крум, модель була клишонога, сутула і на землі справляла значно слабше враження, ніж у повітрі на мітлі. Гаррі прислухався до звуків, що долинали з наметового містечка. Все нібито стихло. Можливо, бешкети припинилися.

— Сподіваюся, що ніхто не постраждав, — мовила після паузи Герміона.

— Усе буде гаразд, — сказав Рон.

— Уяви, якщо твій тато піймає Луціуса Мелфоя, — сів біля Рона Гаррі, спостерігаючи за Крумовою фігуркою, що швендяла в

опалому листі. — Він завжди хотів застукати його на гарячому.

— Драко тоді надовго перестав би глузувати, — додав Рон.

— Бідолашні ті маґли, — стурбовано сказала Гер-міона. — Що, як їх не зможуть опустити на землю?

— Зможуть, — заспокоїв її Рон, — щось та придумують.

— Але які психи! Почали таке вичворяти, коли тут зібралось все Міністерство маґії! — здивувалася Гер-міона. — Тобто, як вони тепер збираються викручуватись? Думаєте, вони понапивалися чи просто...

Тут вона раптом змовкла і глянула через плече. Гаррі й Рон також рвучко озирнулися. Хтось ніби під-крадався до їхньої галявини. Вони мовчки прислухалися до непевних кроків за темними деревами. Раптом ці кроки стихли.

— Агов! — гукнув Гаррі.

Тиша. Гаррі звівся на ноги й зазирнув за дерево. Було темно хоч в око стрель, але він відчував, що там хтось стоїть.

— Хто там? — спитав він.

І тут, без жодного попередження, тишу розірвав голос, не схожий на жоден інший

з досі чутих у цьому лісі. Ані найменшого переляку не було в ньому. Радше, звучало якесь закляття.

— МОРСМОРДРЕ!

Щось велике, лискуче й зелене вистрілило з темряви перед Гаррініми очима. Воно полетіло високо в небо понад верхівками дерев.

— Що за...? — видихнув Рон, зірвався на ноги і вту-пився в ту штуку, що з'явилася над ними.

На якусь мить Гаррі подумав, що це чергова витівка леприконів. І тут він збагнув, що це — величезний череп, утворений з якихось смарагдових зірок, а з його рота, мов язик, стирчала змія. Череп здіймався дедалі вище, палаючи в мареві зеленуватого диму й вимальовуючись на тлі чорного неба, немовби якесь нове сузір'я.

Зненацька ліс довкола них вибухнув дикими вересками. Гаррі не розумів, чому, але єдиною можливою їх причиною була поява черепа, що освітлював з висоти увесь ліс, неначе жахлива неонова реклама. Гаррі намагався побачити в темряві того, хто вичак-лував черепа, але нічого не було видно.

— Хто там? — знову спитав він.

— Гаррі, *ворушись!* — Герміона схопила його за куртку й почала тягти назад.

— Що таке? — здригнувся Гаррі, побачивши її бліде перелякане обличчя.

— Це Чорна мітка, Гаррі! — простогнала Герміона, щосили тягнучи його до себе. — Знак Відомо-Кого!

— *Волдеморта?..*

— Гаррі, *ходімо!*

Рон поспіхом схопив свого мініатюрного Крума, і вони втрьох побігли через галявину. Та не встигли зробити й кількох кроків, як прямо з повітря з ляском явилися двадцять чаклунів і їх оточили.

Гаррі закружляв на місці і за частку секунди побачив, що всі ці чаклуни спрямували на нього, Рона, й Герміону свої чарівні палички. Не задумуючись, він крикнув: — **ЛЯГАЙТЕ!** — схопив друзів і штовхнув їх на землю.

— **ЗАКЛЯКТУС!** — заревіло двадцять голосів. Блим-нули сліпучі спалахи, і Гаррі відчув, як розкуйовдилося його волосся, ніби над галявиною війнув раптовий порив вітру. Ледь-ледь підвівши голову, він побачив струмені червоного, як вогонь, світла, що розліталися

навсібіч з чарівних паличок чаклунів, перетинаючись, відскакуючи від стовбурів дерев і зникаючи десь у темряві...

— Стійте! — пролунав раптом знайомий голос. — **СТІЙТЕ!** *Це мій син!*

Ніщо вже не куйовдило Гарріного волосся. Він ще трохи підвів голову. Чарівник, що стояв перед ним, опустив чарівну паличку. Гаррі повернувся й побачив зляканого містера Візлі, що підбігав до них.

— Роне... Гаррі... — його голос тремтів, — Гермі-оно... ви цілі?

— Відійди, Артуре, — пролунав холодний різкий голос.

То був містер Кравч. Він насувався на них разом з іншими міністерськими чарівниками. Гаррі звівся на ноги. Містер Кравч був сам не свій з люті.

— Хто з вас це зробив? — гаркнув він, пронизуючи їх своїми гострющими очима. — Хто вичаклував Чорну мітку?

— Це не ми! — заперечив Гаррі, показуючи на череп.

— Ми нічого не робили! — додав Рон, потираючи лікоть і обурено зиркаючи на батька. — Чого ви на нас напосілися?

— Не бреш! — вигукнув містер Кравч. Його чарівна паличка й далі була націлена на Рона, а вирячені очі надавали йому божевільного вигляду. — Вас застукали на місці злочину!

— Барті, — прошепотіла чарівниця в довгому вовняному халаті, — це ж діти, Барті, вони б не змогли...

— А звідки з'явилася Мітка, ви бачили? — швидко спитав містер Візлі.

— Звідти, — боязко відповіла Герміона й показала на те місце, де вони чули голос, — там за деревами хтось був... ми чули слова... якесь закляття...

— Ага, то вони стояли отам? — повернув свої вирячені очі до Герміони містер Кравч. Недовіра була написана в нього на обличчі. — Проказали закляття? Здається, панночко, ти чудово знаєш, як вичаклувати Мітку...

Але жоден з міністерських урядників, окрім самого містера Кравча, здається, навіть не припускав, що Гаррі, Рон і Герміона могли вичаклувати череп. Якраз навпаки, почувши Герміонині слова, вони знову підняли чарівні палички і, вдивляючись поміж темні дерева, скерували їх туди, куди вона показала.

— Ми прийшли запізно, — проказала чарівниця у вовняному халаті, хитаючи головою. — Вони вже роз'явилися.

— Не думаю, — заперечив чаклун з рідкою бурою борідкою. Це був Амос Дігорі, батько Седрика. — Наші приголомшувачі вивели якраз на ці дерева... є шанс, що ми когось упіймаємо...

— Будь обережний, Амосе! — застерегли кілька чаклунів містера Дігорі, котрий розправив плечі, під-няв чарівну паличку, перетнув галявину і зник у темряві. Герміона стежила за ним, затуливши долонями рота.

Минуло кілька секунд, і всі почули крик містера Дігорі.

— Є! Ми їх упіймали! Тут хтось є! Неприємний! Це... але... О Господи...

— Ти когось упіймав? — недовірливо вигукнув містер Кравч. — А кого? Хто це?

Усі почули тріск гілок, шарудіння листя, а тоді важкі кроки містера Дігорі, що вийшов з-за дерев. На руках він ніс крихітну безвільну фігурку. Гаррі відразу впізнав кухонний рушничок. Це була Вінкі.

Містер Кравч ані ворухнувся, ані пари з уст не випустив, коли містер Дігорі поклав йому до

ніг його ельфіню. Усі міністерські чаклуни витріщилися на містера Кравча. Кілька секунд він стояв заціпенілий, втупивши у Вінкі свої палаючі на блідому обличчі очі. А потім отямився.

— Цього... не може... бути, — уривчасто мовив він. — Ні...

Він обійшов містера Діґорі і стрімко покрокував туди, де той знайшов Вінкі.

— Дарма йдете, містере Кравч, — гукнув йому вслід містер Діґорі. — Там більше нікого немає.

Але містер Кравч не збирався брати на віру його слова. Було чути, як він шарудить листям, шукаючи щось у кущах.

— Це ганебно, — похмуро сказав містер Діґорі, дивлячись на непритомну Вінкі. — Домашня ельфиня Барті Кравча... тобто це...

— Та годі тобі, Амосе, — тихенько проказав містер Візлі, — ти ж не припускаєш, що це вона?.. Чорна мітка — то чаклунський знак. Його не зробиш без чарівної палички.

— Власне, — погодився містер Діґорі, — адже вона мала паличку.

— *Що!* — очманів містер Візлі.

Чорна мітка

— Ось, подивися. — Містер Діґорі показав містерові Візлі чарівну паличку. — Тримала її в руці. А це ж порушення третьої статті Кодексу користування чарівними паличками. «Жодній нелюдській істоті не дозволяється носити або використовувати чарівну паличку».

Тієї миті щось ляснуло і біля містера Візлі явився Лудо Бегмен. Він розгублено закружляв на місці, дивлячись угору на смарагдово-зелений череп.

— Чорна мітка! — захекано мовив він і, мало не розтоптавши Вінкі, обернувся запитально до колег. — Хто це зробив? Ви їх упіймали? Барті! Що діється?

Містер Кравч повернувся з порожніми руками. Його обличчя було й досі примарно-біле, а руки й вусики сіпалися.

— Барті, де ти був? — поцікавився Бегмен. — Чому я не бачив тебе на матчі? Твоя ельфиня тримала для тебе місце... ох, ненаситні Гаргуйлі! — Бегмен аж зараз помітив у себе під ногами Вінкі. — Що з нею?

— Я мав багато справ, Лудо, — нервово пояснив містер Кравч, майже не розтуляючи губ. — А мою ельфиню приголомшили.

— Приголомшили? Хто? Ви всі? За що?..

І тут до Бегмена дійшло. Він глянув на череп, тоді на Вінкі, а тоді на містера Кравча.

— Та ні! — сказав він. — Вінкі? Вичаклувала Чорну мітку? Вона б не змогла! Та ще й без чарівної палички!

— Паличку вона мала, — пояснив містер Дігорі. — Лудо, коли я її знайшов, вона тримала паличку в руках. Якщо ви не заперечуєте, містере Кравч, то варто було б почути, що нам скаже вона сама.

Кравч ніяк не зреагував на ці слова, але містер Дігорі, здається, розцінив цю мовчанку як знак згоди. Він спрямував чарівну паличку на Вінкі й сказав:

— *Розсійчари!*

Вінкі заворушилася. Її великі карі очі розплющилися й збентежено закліпали. Під поглядами мовчазних чаклунів вона, тремтячи всім тілом, сіла. Побачила ноги містера Дігорі, повільно й боязко глянула в його обличчя, а тоді ще повільніше подивилася на небо. Гаррі побачив у її величезних застиглих очах відображення летючого черепа. Вінкі зойкнула, дико глянула навколо й залилася слізьми.

— Ельфине! — суворо звернувся до неї містер Дігорі. — Ти знаєш, хто я такий? Я службовець відділу контролю за магічними істотами!

Вінкі почала гойдатися туди-сюди, дихання в неї стало уривчасте й судомне. Гаррі пригадав, що так поведився Добі в моменти боязкого непослуху.

— Як бачиш, ельфине, тут нещодавно хтось вичаклував Чорну мітку, — вів далі містер Дігорі. — А трохи пізніше саме під нею виявили тебе! Прошу це пояснити!

— Я... я... це не я робити, пане! — мало не задихалася Вінкі. — Я не знати хто, пане!

— Ти тримала в руках чарівну паличку! — гаркнув містер Дігорі, тицьнувши паличку їй під носа. Зелене світло, що сіялося на галявину з черепа, впало на паличку і Гаррі її впізнав.

— Це ж моя! — вигукнув він.

Усі подивилися на нього.

— Вибач, що? — здивувався містер Дігорі.

— Це моя чарівна паличка! — повторив Гаррі. — Я її загубив!

— Загубив? — недовірливо перепитав містер Дігорі. — Ти це визнаєш? Ти її викинув після того, як вичаклував Мітку?

— Амосе, та що ти таке кажеш! — розсердився містер Візлі. — Чи міг би *Гаррі Поттер* вичаклувати Чорну мітку?

— Е-е... авжеж, ні, — прокректав містер Діґорі. — Вибач... мене занесло...

— Але я не тут її загубив, — вів далі Гаррі, показуючи на дерева під черепом. — Коли ми ще тільки забігли в ліс, її вже в мене не було.

— Отож, — знову суворо глянув містер Діґорі на Вінкі, що зіщулилася біля його ніг. — То ти, ельфине, знайшла цю чарівну паличку? І вирішила нею погра-тися?

— Пане, я нею не чарувати! — пискнула Вінкі, а сльози рясно бризнули на її плесканий, схожий на цибулину ніс. — Я лише... лише... підняти її, пане! Я не робити Чорну мітку, пане, я навіть не знати, як!

— То була не вона! — втрутилася Герміона. Вона помітно нервувала, звертаючись до всіх оцих міністерських чаклунів, однак рішучості їй від цього не забракло. — У Вінкі голосочок писклявий, а той голос, що вимовляв закляття, був набагато нижчий! — Вона глянула на Гаррі й Рона, чекаючи від них підтримки. — Він анітрохи не був схожий на Вінкі, скажіть.

— Не був, — похитав головою Гаррі. — Ельфину той голос не нагадував аж ніяк.

— То був людський голос, — додав Рон.

— Що ж, скоро довідаємось, — прогарчав містер Діґорі, на якого їхні пояснення не справили враження. — Дуже легко з'ясувати, яке закляття перед цим виконувала чарівна паличка. Ельфине, чи ти про це знала?

Вінкі затрусилася й рішуче закрутила головою, аж вуха заляскали, а містер Діґорі зіставив до купи кінці своєї й Гарріної чарівних паличок.

— *Пріор Інкантато!* — заревів містер Діґорі.

Гаррі почув, як перелякано зойкнула Герміона, коли з того місця, де з'єдналися чарівні палички, вирвався велетенський змієязикий череп — хоч він і був блідою тінню того зеленого черепа, що висів високо в небі. Здавалося, що він зроблений з густого сірого диму — така собі мара справжнього заклинання.

— *Делетріус!* — вигукнув містер Діґорі, і цей примарний череп зник, залишивши по собі хмарку диму.

— Ну? — тріумфально прохрипів містер Діґорі, втупившись у Вінкі, що судомно здригалася.

— Я це не робити! — пропищала вона, закотивши від жаху очі. — Я не робити, не знати, не знати, як! Я бути чемна ельфіння, я не вживати чарівна паличка, я навіть не вміти, як!

— Тебе застукали на гарячому, ельфине! — гримів містер Дігорі. — Піймали зі знаряддям злочину в руці!

— Амосе, — втрутився містер Візлі, — подумай сам... лише одиниці серед чаклунів здатні виконати це заклинання... де б вона його навчилася?

— Може, Амос хоче сказати, — холодно додав містер Кравч, сердито акцентуючи кожне слово, — що я тільки тим і займаюся, що навчаю своїх слуг вичак-ловувати Чорну мітку?

Запала глибока неприємна тиша.

Амос Дігорі перелякався. — Містере Кравч... ні... авжеж, ні...

— Ви хочете звинуватити двох присутніх тут людей, які аж ніяк не могли б вичаклувати цю Мітку! — гарк-нув містер Кравч. — Гаррі Поттера... і мене самого! Амосе, сподіваюся, ви знаєте біографію цього хлопця?

— Аякже... хто ж її не знає... — розгублено пробурмотів містер Дігорі.

— І, гадаю, пам'ятаєте, скільки разів за час своєї роботи я доводив мою зневагу й ненависть до Темних мистецтв і тих, хто ними займається? — закричав містер Кравч, знову вирячивши очі.

— Містере Кравч, я... та я ж ніколи й не припускав, що ви маєте з цим щось спільне! — захвилювався Амос Дігорі, почервонівши під своєю бурою бородою.

— Дігорі! Звинувачуючи мою ельфіню, ви звинувачуєте мене! — вигукнув містер Кравч. — Бо як інакше вона могла навчитися вичаклувати Мітку?

— Вона... вона могла б дізнатися про це деінде...

— Саме так, Амосе, — втрутився містер Візлі. — *Вона могла б дізнатися про це деінде...* Вінкі? — звернувся він лагідно до ельфіні, але вона все одно здригнулася, ніби він на неї крикнув. — Де ти знайшла Гарріну чарівну паличку?

Вінкі так несамовито смикала краєчок кухонного рушничка, що з нього аж нитки торочилися.

— Я... я його знайти... знайти отам, пане... — прошепотіла вона, — там... поміж дерев, пане...

— От бачиш, Амосе? — сказав містер Візлі. — Той, хто вичаклував Мітку, міг одразу після того роз'явитися, викинувши Гарріну чарівну паличку. Розумна думка — не користуватися своєю чарівною паличкою, щоб вона не видала власника. А Вінкі, собі на лихо, за якусь мить після цього натрапила на паличку і взяла її в руки.

— Але тоді вона мусила бути зовсім поруч зі справжнім злочинцем! — нетерпляче озвався містер Дігорі. — Ельфине? Чи ти когось бачила?

Вінкі затрусилася ще дужче. Вона зиркала своїми величезними очима то на містера Дігорі, то на Лудо Бегмена, то на містера Кравча. Потім ковтнула слину й промовила: — Я нікого не бачити, пане... нікого...

— Амосе, — коротко сказав містер Кравч, — я чудово розумію, що за нормальних обставин ти волів би забрати Вінкі у свій відділ для допиту. Але я просив би твого дозволу все з'ясувати мені самому.

Видно було, що містер Дігорі анітрохи не зрадів од цієї пропозиції, та Гаррі розумів, що той не посміє заперечити такому важливому працівникові міністерства, як містер Кравч.

— Можеш не сумніватися, її буде покарано, — холодно додав містер Кравч.

— Г-г-господарю... — затинаючись, глянула на містера Кравча Вінкі, і на віях у неї забриніли сльози. — Г-г-господарю, б-б-будь ласка...

Містер Кравч зиркнув на неї, обличчя в нього загострилося, кожна рисочка стала наче викарбувана. У погляді не було ані крихти жалю.

— Вінкі сьогодні поводитися неприпустимо, — повільно проказав він. — Я їй звелів залишатися в наметі. Залишатися, поки я з'ясую, чому зчинився галас. А вона мені не підкорилася. *Це означає одяг.*

— Ні! — заверещала Вінкі, припавши до Кравчевих ніг. — Ні, хазяїне! Тільки не одяг, не одяг!

Гаррі знав: щоб ельф-домовик міг стати вільним, йому треба подарувати відповідну одяжину. На Вінкі, що хапалася за свій

рушничок і ридала в ногах у містера Кравча, було боляче дивитися.

— Бо вона злякалася! — вибухла Герміона, люто дивлячись на містера Кравча. — Ваша ельфіня боїться висоти, а ті чаклуни в масках піднімали людей угору! Не можна її винуватити за те, що вона від них утекла!

Містер Кравч позадкував, щоб вивільнитися від ельфіні, на яку дивився, мов на щось брудне й гниле, що може загидити його лискучі черевики.

— Мені не потрібна ельфіня, яка не підкоряється, — холодно глянув він на Герміону. — Мені не потрібна прислуга, яка забуває про свого хазяїна та про його репутацію.

Вінкіні ридання відлунювали по всій галявині.

Потім запала неприємна тиша, яку перервав містер Візлі, неголосно сказавши:

— Я, мабуть, вернуся з дітьми до шатра, якщо ніхто не проти. Амосе, чарівна паличка розповіла нам усе, що могла... чи міг би Гаррі її забрати?...

Містер Дігорі повернув Гаррі чарівну паличку, і той засунув її в кишеню.

— Ходімо, діти, — тихо покликав містер Візлі. Та Герміона й не думала йти. Її очі були прикуті до ридаючої ельфіні. — Герміоно! — покликав голосніше містер Візлі. Вона нарешті зрушила з місця й пішла за Гаррі й Роном до дерев.

— Що тепер буде з Вінкі? — спитала Герміона, щойно вони покинули галявину.

— Не знаю, — відповів містер Візлі.

— Як вони всі до неї ставилися! — обурено вигукнула Герміона. — Містер Діґорі навіть на ім'я її не називав, а тільки «ельфіня»... а містер Кравч! Він же знає, що вона невинна, а однак хоче її вигнати! Йому байдуже, що вона злякалася, що розгубилася... ніби вона не людина!

— Ну, але ж вона таки не людина, — втрутився Рон.

Герміона обернулася до нього. — Це не означає, що в неї нема почуттів! Роне, це огидно... так говорити...

— Герміоно, я з тобою згоден, — швидко урвав її містер Візлі, закликаючи йти далі, — але зараз не час дискутувати про права ельфів. Треба якнайскоріше повернутися до нашого намету. Що сталося з іншими?

— Ми їх загубили в темряві, — пояснив Рон. — Тату, а чого той череп усіх так налякав?

— Усе поясню в наметі, — напружено відповів містер Візлі.

Та на узліссі довелося сповільнити ходу — там зібралася велика юрба переляканих чаклунів і чак-лунок. Побачивши містера Візлі, вони кинулися до нього. — Що там відбувається? Хто її вичаклував? Артуре... це ж не... *ВІН?*

— Авжеж, не він, — нетерпляче відгукнувся містер Візлі. — Ми не знаємо, хто саме, бо схоже на те, що винуватець роз'явився. А зараз, даруйте, я мушу знайти свій намет. — І він повів Гаррі, Рона й Герміону крізь юрбу до наметового містечка.

Там уже все стихло. Не лишилося й сліду від замаскованих чаклунів, хоч деякі спалені намети ще й досі диміли. З їхнього намету висунулася голова Чарлі.

— Тату, що сталося? — гукнув він з темряви. — Фред, Джордж і Джіні повернулися живі й здорові, а більше нікого нема...

— Усі зі мною, — повідомив містер Візлі, а тоді нахилився й заліз у намет. Гаррі, Рон і Герміона полізли за ним.

Білл сидів за кухонним столиком, притискаючи простирадло до закривавленої руки. У Чарлі була подерта сорочка, а Персі тримався за розпухлого носа. Фред, Джордж і Джіні були неушкоджені, але не відійшли від шоку.

— Тату, ти впіймав? — поцікавився відразу Білл. — Того, хто вичаклував Мітку?

— Ні, — зізнався містер Візлі. — Ми знайшли ельфіню Барті Кравча з Гарріною чарівною паличкою, але навіть гадки не маємо, хто саме вичаклував Мітку.

— Що? — вигукнули одночасно Білл, Чарлі і Персі.

— З Гарріною паличкою? — перепитав Фред.

— *Ельфіню містера Кравча?* — приголомшено вимовив Персі.

Містер Візлі з допомогою Гаррі, Рона й Герміони пояснив, що сталося в лісі. Дослухавши розповідь, Персі переповнився обуренням.

— Містер Кравч правильно робить, що виганяє таку ельфіню! — вигукнув він. — Як можна тікати, якщо він категорично їй заборонив... Зганьбила його перед усім міністерством... Добре було б, якби її викликали у відділ контролю за...

— Вона ж нічого не зробила... просто опинилася не в той час у не тому місці! — накинулася Герміона на Персі, і той отетерів. Адже Герміона завжди доволі приязно ставилася до Персі — набагато краще, ніж усі інші.

— Герміоно, чаклун такого рівня, як містер Кравч, не може допустити, щоб його ельфиня гасала скрізь із чарівною паличкою, мов дурна! — бундючно мовив Персі, опанувавши себе.

— Вона не гасала, мов дурна! — вигукнула Герміона. — Вона знайшла паличку на землі!

— Слухайте, хто-небудь може пояснити, що означає той череп? — нетерпляче поцікавився Рон. — Він нікому не робив шкоди... чого всі так розхвилювалися?

— Я ж тобі казала, що це символ Відомо-Кого, — перша відповіла Герміона. — Я про це читала в «Злеті й занепаді темних мистецтв».

— І він не з'являвся ось уже тринадцять років, — додав неголосно містер Візлі. — Зрозуміло, що люди перелякалися... їм здалося, що знову повернувся Відомо-Хто.

— Нічого не розумію, — насупився Рон. — Тобто... це ж лише видиво в небі та й годі...

Чорна мітка

— Роне, Відомо-Хто зі своїми посіпаками позначав Чорною міткою чергове вбивство, — пояснив містер Візлі. — Це викликало такий жах... тобі цього не збагнути, ти ще молодий. Уяви, що ти приходиш додому і бачиш над своєю хатою Чорну мітку, і знаєш, про що вона свідчить... — Містер Візлі здригнувся. — Що може бути гірше... це просто жах...

На мить запала тиша.

Тоді Білл зняв з руки простирадло, щоб оглянути рану і сказав: — Не знаю, хто її вичаклував, але сьогодні вона стала нам на заваді. Смертежери побачили її й перелякалися. Роз'явилися, перш ніж ми встигли здерти з них хоч одну маску. Добре, що Робертсів ми встигли вчасно впіймати. Вони не розбилися, і ми вже видозмінили їм пам'ять.

— Смертежери? — перепитав Гаррі. — Хто такі смертежери?

— Так себе називали прибічники Відомо-Кого, — пояснив Білл. — Сьогодні ми, здається, бачили рештки їхньої зграї — принаймні тих, хто врятувався від Азкабану.

— Білл, нема доказів, що це були саме вони, — засумнівався містер Візлі. — Хоча й дуже ймовірно, — додав він непевно.

— Я в цьому переконаний! — зненацька вигукнув Рон. — Тату, ми зустріли в лісі Драко Мелфоя, і він фактично зізнався, що серед тих психів у масках був його батько! А ми знаємо, що Мелфої були спільниками Відомо-Кого!

— Але навіщо Волдеморові спільники... — почав було Гаррі, і всі здригнулися. Як і більшість чарівників, Візлі уникали називати ім'я Волдеморта. — Вибачте... — миттю виправився Гаррі. — Навіщо спільники Відомо-Кого піднімали маґлів у повітря? Тобто, який у цьому сенс?

— Сенс? — перепитав містер Візлі і силувано всміхнувся. — Гаррі, вони вважають, що це кумедно. Коли Відомо-Хто був при владі, маґлів убивали просто так, для розваги. Сьогодні вони, мабуть, перепили й вирішили нагадати нам усім, скільки їх ще лишилося на волі. Така собі невинна зустріч давніх друзів, — скривився він з відразою.

— Але ж, якщо це були смертежери, то чому вони роз'явилися, коли побачили Чорну мітку? — здивувався Рон. — Хіба вона їх не втішила?

— Треба ж кумекати, Роне, — озвався Білл. — Смер-тежери, якщо це справді були вони,

Чорна мітка

доклали чимало зусиль, щоб уникнути Азкабану після того, як Відомо--Хто втратив силу. Вони розповідали всілякі побре-хеньки про те, як він силував їх убивати людей і під-давати їх тортурам. Я впевнений, що вони бояться його повернення більше, ніж ми. Коли він зазнав краху, вони заперечили будь-які зв'язки з ним і повернулися до буденного життя... Сумніваюся, що він дуже цьому зрадив...

— Але тоді виходить, що... хоч би хто вичаклював Чорну мітку... — поволі вимовила Герміона, — він це зробив, щоб підтримати смертежерів, чи щоб їх залякати?

— Ми самі не знаємо, Герміоно, — відповів містер Візлі. — Але скажу тобі таке... ніхто, окрім смертежерів, не зміг би її вичаклювати. Я дуже здивуюся, якщо виявиться, що це зробив не смертежер... При-наймні колишній. Слухайте, вже пізно, а якщо мама почує, що сталося, то занедужає від хвилювання. Години зо дві поспимо, а тоді ранесенько пошукаємо якийсь летиключ звідси.

Гаррі виліз на своє ліжко, а в голові у нього аж гуло. Від виснаження він ніяк не міг заснути, хоч була вже третя ночі.

Три дні тому — хоч здавалося, що минула вічність — він прокинувся, бо йому болів шрам. А сьогодні вперше за тринадцять років у небі з'явилася Мітка Лорда Волдеморта. Що це все означало?

Він згадав про листа, якого написав Сіріусові перед тим, як покинути Прівіт-драйв. Чи Сіріус його вже отримав? Коли він відповість?.. Гаррі лежав, дивлячись на брезентову стелю намету, але цього разу йому не уявлялося нічого приємного. І лиш тоді, коли шатро заповнилося хропінням Чарлі, Гаррі нарешті задрімав.

— РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ —

Хаос у міністерстві

Містер Візлі розбудив їх, не давши поспати й кількох годин. Чарами він склав намети, й вони мерщій покинули табір, проминувши містера Робертса, що стояв у дверях своєї хати. Містер Робертс мав доволі дивний, якийсь відсутній, вигляд, і на прощання побажав їм «Веселого Різдва».

— Нічого, він отямиться, — тихо сказав містер Візлі, коли вони вже вийшли на пустище. — Інколи після видозміни пам'яті люди на якийсь час втрачають орієнтацію... а його примусили викинути з голови доволі серйозні речі.

Підійшовши до галявини з летиключами, вони почули галас, а тоді побачили безліч чаклунів і чарівниць, що оточили ключника Безіла, вимагаючи, щоб їх якнайскоріше випустили з наметового містечка. Містер Візлі

поспіхом переговорив з Безілом. Вони стали в чергу і ще до сходу сонця завдяки старій гумовій шині опинилися на горі Горностаєва Голова. Рушили через Отері-Сент-Кечпол назад до «Барлога», майже не розмовляючи через утому і думаючи лише про сніданок. Завернули за ріг останньої сільської вулички, побачили «Барліг» — і почули вдалині крик.

— Ой, слава Богу, слава Богу!

Місіс Візлі, що чекала їх на подвір'ї, побігла їм назустріч у домашніх капцях. Обличчя її було бліде й стурбоване, а в руці вона стискала зіжмаканий примірник «Щоденного віщуна». — Артуре... я так хвилювалася... так хвилювалася...

Вона обвила руками шию містера Візлі, і «Щоденний віщун» упав на землю. Гаррі побачив там заголовок: «ЖАХЛИВІ ПОДІЇ НА КУБКУ СВІТУ З КВІДИЧУ», а нижче — мерехтливу чорно-білу фотографію Чорної мітки високо над деревами.

— Ви живі й здорові, — збентежено бурмотіла місіс Візлі, відірвавшись від містера Візлі й оглядаючи всіх почервонілими очима, — ви живі... ой, дітки мої...

Вона схопила Фреда й Джорджа і так різко притисла їх до себе, що вони аж лобами стукнулися.

— Ой! Мамо... ти нас задушиш...

— Я на вас перед від'їздом накричала! — заридала місіс Візлі. — Я ніяк не могла про це забути! Що, якби на вас напав Відомо-Хто? Вийшло б, що я, бачачи вас востаннє, дорікала вам, що ви отримали мало СОВ? Ой, Фреду... Джорджику...

— Та годі, Молі, ми всі живі й здорові, — заспокоював її містер Візлі, а тоді відірвав від близнюків і повів до хати. — Білл, — додав він упівголоса, — візьми газету, я хочу глянути, що там написали...

Коли всі втислися в малесеньку кухню, Герміона налила місіс Візлі міцного чаю, а містер Візлі додав до нього кілька крапель старого вогневіскі «Огден». Білл подав батькові газету. Містер Візлі глянув на першу сторінку, а Персі зазирнув йому через плече.

— Я так і знав, — тяжко зітхнув містер Візлі. — «Помилки міністерства... злочинці впали, мов сніг на голову... слабкі заходи безпеки... ніхто не перешкоджав чорним чаклунам... національна ганьба...» І хто це написав? А... звичайно... Ріта Скітер.

— Ця жінка має зуб на Міністерство магії! — розлючено крикнув Персі. — Тиждень тому вона написала, що ми марнуємо час на з'ясування товщини казанів, замість того, щоб винищувати упирів! Таж у дванадцятому параграфі «Директив щодо трактування немагічних недолудей» дуже *конкретно* роз'яснюється, що...

— Персі, будь ласкавий, — позіхнув Білл, — заткнися.

— І мене згадують, — повідомив містер Візлі, з широко розплющеними очима дочитуючи статтю в «Щоденному віщуніві».

— Де? — мало не захлинулася чаєм з віскі місіс Візлі. — Якби я це помітила, то знала б, що ви живі!

— Прізвища не назвали, — додав містер Візлі. — Ось послухай: «Перелякані чаклуни й чаклунки, затамувавши подих, чекали на узліссі нових повідомлень і сподівалися почути слова втіхи з боку Міністерства магії, але їх спіткало гірке розчарування. Представник міністерства прийшов через деякий час після появи Чорної мітки і повідомив, що ніхто не постраждав, але відмовився давати будь-яку додаткову інформацію. Сумнівно, що ця заява покладе край чуткам про те, що годиною пізніше з лісу вивезли декілька

трупів». Ну, це вже взагалі! — роздратувався містер Візлі, передаючи газету Персі. — Ніхто справді не постраждав, що ж я мав іще казати? «Чутки про те, що з лісу вивезли декілька трупів»... Чутки з'являться тепер, коли вона це надрукувала. Море чуток.

Він важко зітхнув. — Молі, мушу вернутися на службу, треба це все якось владнати.

— Я з тобою, батьку, — значущо сказав Персі. — Містерові Кравчу буде потрібна вся його команда. І я особисто вручу йому свій звіт про казани.

Він вискочив з кухні.

Місіс Візлі була страшенно засмучена. — Артуре, ти ж у відпустці! Твого відділу це не стосується, невже там без тебе не впораються?

— Мушу піти, Молі, — наполягав на своєму містер Візлі, — через мене виникли непорозуміння. Зараз переодягнуся й одразу вирушу...

— Місіс Візлі, — зненацька заговорив Гаррі, не в змозі стриматися, — а Гедвіґа не приносила мені листа?

— Гедвіґа, кажеш? — неуважно перепитала місіс Візлі. — Ні... ні, пошти взагалі не було.

Рон і Герміона зацікавлено подивилися на Гаррі.

Відповівши їм багатозначним поглядом, він спитав:

— Рон, можна залишити речі у твоїй кімнаті?

— Так... я теж, мабуть, залишу там усе зайве, — негайно озвався Рон. — А ти, Герміоно?

— І я, — мерщій додала вона, й вони втриьох піднялися сходами нагору.

— Що таке, Гаррі? — спитав Рон, коли вони зачинили за собою двері його кімнати.

— Хочу вам щось сказати, — почав Гаррі. — У неділю вранці я прокинувся від болю в шрамі.

Рон з Герміоною відреагували майже так само, як уявляв Гаррі у своїй кімнаті на Прівіт-драйв. Герміона зойкнула й одразу почала згадувати різні книжки й пропонувати звернутися до вчителів, починаючи від Албуса Дамблдора і закінчуючи мадам Помфрі, шкільною лікаркою Гоґвортсу.

Рон стояв приголомшений. — Але ж... його там не було, правда? Відомо-Кого?.. Тобто... раніше, ще минулого разу, коли заболів твій шрам, він же справді був у Гоґвортсі, чи не так?

— Я впевнений, що на Прівіт-драйв його не було, — відповів Гаррі. — Але мені наснився про нього сон... про нього і про Пітера... Червохвоста. Я не все запам'ятав, але вони планували вбити... когось.

Він ледь не сказав «мене», але не захотів, щоб Герміона ще дужче перелякалася.

— То був лише сон, — підбадьорливо мовив Рон. — Страшний сон.

— Дуже страшний, — визирнув Гаррі з вікна на світанкове небо. — Хіба не дивно... мій шрам почав боліти, а через три дні з'явилися смертежери, а в небі знову виник Волдемортів знак?

— Не називай... цього... імені! — просичав Рон крізь зціплені зуби.

— А пам'ятаєте, що сказала професорка Трелоні? — продовжував Гаррі, не зважаючи на Рона. — Наприкінці навчального року? (Професорка Трелоні викладала в Гоґвортсі віщування).

Переляканий вираз сповз із лиця Герміони і вона зневажливо пхикнула. — Гаррі, невже ти звертаєш увагу на те, що наговорила та стара шахрайка?

— Тебе тоді не було, — заперечив Гаррі. — Ти її не чула. Це було щось зовсім інше. Вона була в трансі... у справжньому трансі. І сказала, що Темний Лорд відродиться знову... *величніший і жахливіший, ніж коли-небудь...* бо до нього повернеться його слуга... і тієї ж ночі втік Червохвіст.

Запала тиша, під час якої Рон неухважно копирсався пальцем у дірці на ковдрі з зображенням «Гармат з Чадлі».

— Гаррі, а чому ти питаєш про Гедвіґу? — поцікавилася Герміона. — Чекаєш якогось листа?

— Я написав Сіріусові про шрам, — знизав плечима Гаррі. — Чекаю від нього відповіді.

— Правильно! — зрадів Рон. — Сіріус знатиме, що робити!

— Я сподівався, що він от-от зі мною зв'яжеться, — сказав Гаррі.

— Але ж ми не знаємо, де зараз Сіріус... може, в Африці або деінде, правда ж? — розсудливо проказала Герміона. — Гедвіґа не подужає подолати таку відстань за кілька днів.

— Та я знаю, — пробурмотів Гаррі, відчуваючи, що в грудях йому ніби висить якийсь камінь. Він

ще раз визирнув у вікно, та в небі не було й сліду Гедвіги.

— Гаррі, пішли пограємо в садку у квідич, — запропонував Рон. — Три на три. Там є Білл, Чарлі, Фред і Джордж... зможеш випробувати фінт Вронського...

— Роне, — докірливо глянула на нього Герміона, — Гаррі зараз не до квідичу... він стривожений і втомлений... нам усім треба виспатися...

— Та чому ж, зіграємо в квідич, — заперечив їй Гаррі. — Чекайте-но, зараз візьму «Вогнеблискавку».

Герміона вийшла з кімнати, бурмочучи щось схоже на «дітвора».

*

Наступного тижня ні містер Візлі, ні Персі майже не бували вдома. Вони виходили, коли всі ще спали, а поверталися пізно після вечері.

— Це щось страшне, — серйозно розповідав Персі у неділю ввечері, коли молодші готувалися до повернення у Гоґвортс. — Цілий тиждень я лише те й робив, що гасив вогонь. Люди постійно присилали ревунів, а ви знаєте, що ревун, якщо його вчасно не відкрити,

вибухає. Мій письмовий стіл увесь обпалений, а моє найкраще перо згоріло на попіл.

— А чому вони прислали вам ревунів? — здивувалася Джіні, що сиділа на килимку перед каміном і закляювала чароскотчем пошарпаний підручник «Тисяча магічних трав і грибів».

— Скаржилися на слабкі заходи безпеки під час сві-тового кубка, — пояснив Персі. — Вимагали компен-сації за знищене майно. Манданґус Флечер виставив претензію на дванадцятикімнатне шатро з сауною. Але зі мною цей номер не пройде. Я достеменно знаю, що він спав під плащем, нап'ятим на дві палиці.

Місіс Візлі глянула на дідівський годинник у кутку. Гаррі подобався цей годинник. З нього не було ніякої користі, якщо ви хотіли довідатися, котра зараз година, зате він мав інші переваги. Там було дев'ять позолочених стрілок, на кожній було викарбуване ім'я когось із родини Візлі. На циферблаті не було цифр, тільки написи, що вказували на можливе місце перебування членів родини. Це були такі написи, як «удома», «у школі», «на роботі», а ще «загубився», «в лікарні», «у

в'язниці», а там, де в нормального годинника мала б бути цифра «12», було написано «смертельна небезпека».

Вісім стрілок показували зараз на позначку «вдома», крім найдовшої стрілки, що позначала містера Візлі. Вона зупинилася біля напису «на роботі». Місіс Візлі зітхнула.

— Ваш батько не ходив у вихідні на службу ще з часів Відомо-Кого, — сказала вона. — Його примушують забагато працювати. Якщо він зараз не повернеться, то вечеря захолоне.

— Батько відчуває, що мусить виправити свою помилку, зроблену під час матчу, — проказав Персі. — Правду кажучи, не дуже мудро було виголошувати привселюдно заяву, не узгодивши її спочатку з начальником свого відділу...

— Як ти смієш звинувачувати батька в тому, що понавигадувала та ідіотка Скітер! — розсердилася місіс Візлі.

— Якби тато нічого не сказав, то Ріта написала б, яка це страшенна ганьба, що ніхто з міністерства не прокоментував ситуацію, — втрутився Білл, котрий грав з Роном у шахи. — Ріта Скітер завжди поливає всіх брудом. Пам'ятаєте, як вона брала інтерв'ю у

зламувачів заклять з «Грінґотсу» й назвала мене «довговолосим бовдуром»?

— Бо волосся в тебе й справді довге, — лагідно промовила місіс Візлі. — Якби ти мені дозволив...

— Ні, мамо.

У вікно вітальні періщив дощ. Герміона захоплено читала «Стандартну книгу заклинань» для четвертого класу. Місіс Візлі купила по такій книзі для неї, Гаррі й Рона на алеї Діаґон. Чарлі латав вогнетривку лижну шапочку. Гаррі натирав свою «Вогне-блис-кавку», а біля його ніг лежав розкритий набір для доглядання за мітлою, подарований йому Герміоною на тринадцятиріччя. Фред і Джордж сиділи в найдальшому кутку, схилившись над аркушем пергаменту, і пошепки про щось перемовлялися.

— Що це ви там робите? — гостро зиркнула на близнюків місіс Візлі.

— Домашню роботу, — невпевнено відповів Фред.

— Не мели дурниць, ви ж на канікулах, — сказала місіс Візлі.

— Та це ще з минулого року, — пояснив Джордж.

— Ви часом не складаєте нові бланки замовлень? — проникливо спитала місіс Візлі. — Ви часом не задумали відновлювати «Відьмацькі витівки Візлів»?

— Мамо, — глянув на неї знизу вгору Фред, болісно викрививши лице. — Якщо «Гогвортський експрес» завтра зійде з рейок і ми з Джорджем загинемо, то як тобі буде на душі, коли ти згадаєш, що останніми словами, які ми від тебе чули, було таке безпідставне звинувачення?

Усі засміялися, навіть сама місіс Візлі.

— О, батько вже повертається! — раптом вигукнула вона, ще раз глянувши на годинника.

Стрілка містера Візлі пересунулася з позначки «на роботі» до напису «в дорозі». Ще за мить вона зупини-лася на позначці «вдома», і всі почули з кухні його голос.

— Іду, Артуре! — гукнула місіс Візлі, поспішаючи з кімнати, і за кілька секунд до затишної вітальні зайшов містер Візлі, тримаючи на таці свою вечерю. Вигляд у нього був виснажений.

— Усе пропало, — сказав він місіс Візлі, сідаючи в крісло біля каміна і неохоче длубаючись у вже трохи прив'ялій цвітній

капусті. — Ріта Скітер цілий тиждень щось винюхувала, намагаючись знайти ще якісь міністерські промахи. А тепер вона довідалася про зникнення бідолашної Берти, і це буде на першій шпальті завтрашнього «Віщуна». А я ж казав Бегменові, що він давно б уже мав послати когось на її розшуки.

— Містер Кравч говорив про це багато тижнів поспіль, — вставив своїх п'ять копійок Персі.

— Кравчеві ще пощастило, що Ріта нічого не рознюхала про Вінкі, — роздратовано сказав містер Візлі. — Вона б тоді цілий тиждень смакувала, що ельфіню-домовичку піймали з чарівною паличкою, котрою було вичаклувано Чорну мітку.

— Ми ж усі, здається, дійшли згоди, що ця ельфіня, хоч вона й безвідповідальна, просто не в змозі була вичаклувати Мітку! — палко заперечив Персі.

— На мою думку, містерові Кравчу страшенно пощастило, що в «Щоденному віщуні» ніхто не довідався, як він жахливо поводить з ельфами! — буркнула Герміона.

— Послухай мене, Герміоно! — сказав Персі. — Такий високопосадовий

міністерський службовець, як містер Кравч, заслуговує на цілковитий послух з боку своїх слуг...

— Своїх *рабів!* — пронизливо вигукнула Гермі-она. — Він же нічого Вінкі *не платив!*

— Підіть краще нагору й перевірте, чи все добре спа-кували! — перервала суперечку місіс Візлі. — Мерщій!

Гаррі зібрав набір для доглядання за мітлою, закинув на плече «Вогнеблискавку» й піднявся нагору вслід за Роном. Дощ тарабанив ще дужче. До нього долучалися завивання вітру та стогін упиря на горищі. Коли вони зайшли до кімнати, у клітці почала галасувати й підстрибувати Левконія. Здавалося, вигляд напівспакованих валіз доводив її до шалу.

— Кинь їй «совлодощів», — Рон простяг Гаррі невеличкий пакетик, — може, на якийсь час змовкне.

Гаррі просунув у клітку совлодощів і підійшов до своєї валізи. Біля неї стояла порожня Гедвіжина клітка.

— Уже минуло більше тижня, — сказав Гаррі, дивлячись на Гедвіжине сідало. — Рон, ти не думаєш, що Сіріуса зловили?

— Ні, бо про це відразу б написали в «Щоденному віщуні», — заперечив Рон. — У міністерстві були б раді показати, що вони хоч когось упіймали.

— Мабуть...

— Дивись, це тобі мама накупила на алеї Діаґон. А ще взяла для тебе грошей з твого сейфа... і випрала всі твої шкарпетки.

Він перекинув на Гарріне ліжко купу різних пакунків, торбинку з грішми та чисті шкарпетки. Гаррі почав розгортати пакунки. Крім «Стандартної книги заклять» для четвертого класу Міранди Ґошоук, там був пучок нових пер, з десяток сувоїв пергаменту і запасні компоненти для зілварного набору — адже в нього якраз закінчувалися хребет риби-лева та есен-ція беладони. Гаррі саме закинув у казан шкарпетки, коли Рон обурено вигукнув у нього за спиною.

— А це що таке?

Він тримав щось схоже на довгу темно-бордову окса-митову сукню, оздоблену старомодним мереживним комірцем і манжетами.

У двері постукали, і до кімнати зайшла місіс Візлі з оберемком свіжовипраних гоґвортських мантій.

— Ось, нате, — розділила вона їх на дві купки. — Але гарно поскладайте, щоб не пом'яти.

— Мамо, ти мені поклала нову сукню Джіні, — сказав їй Рон.

— До чого тут Джіні, — заперечила місіс Візлі. — Це для тебе. Вечірня мантія.

— *Що?* — очманів Рон.

— Вечірня мантія! — повторила вона. — У шкільному списку зазначено, що цього року вам знадоб-ляться вечірні мантії... для різних офіційних okazій.

— Ти, мабуть, жартуєш, — не міг повірити Рон. — Я це не носитиму, і не мрій.

— Роне, та їх же всі носять! — розсердилася місіс Візлі. — Це загальновизнана форма одягу! У батька теж така є — для офіційних прийомів!

— Я краще голий ходитиму, ніж одягну цю гидоту, — вперто вів своєї Рон.

— Не будь дурний, — сказала місіс Візлі, — ти мусиш мати вечірню мантію, вона є у списку! Я й для Гаррі приготувала мантію... покажи йому, Гаррі...

Гаррі боязко розгорнув останній пакунок. Одначе виявилось, що його вечірня мантія не така й погана, принаймні, на ній не було мережив. Зрештою, вона мало чим відрізнялася від його шкільної форми, хіба що була не чорна, а темно-зелена.

— Я подумала, що вона пасуватиме до кольору твоїх очей, — лагідно мовила місіс Візлі.

— Але ж вона цілком нормальна! — сердито вигукнув Рон, дивлячись на Гарріну мантію. — Чого мені не можна було таку купити?

— Бо... я її купувала в комісійній крамниці, а там не було з чого вибирати! — почервоніла місіс Візлі.

Гаррі відвернувся. Він був би радий поділитися з Візлями усіма своїми грошима, що лежали в сейфі «Грінґотсу», але знав, що вони нізащо їх не візьмуть.

— Я ніколи її не вдягну, — вперся Рон. — Ніколи.

— Чудово! — спалахнула місіс Візлі. — То ходи голий. Гаррі, не забудь його сфотографувати. Ото вже я насміюся! — Вона вилетіла з кімнати, грюкнувши дверима.

Хаос у міністерстві

І відразу Гаррі з Роном почули за спиною якісь дивні звуки. Це Левконія давилася завеликими совлодощами.

— Чому мені завжди дістається тільки непотріб? — розлючено кинув Рон і побіг рятувати Левконію.

— РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ —

На «Гогвортському експресі»

Коли Гаррі прокинувся вранці, за вікном періщив безперервний рясний дощ. «Навіть природа сумує, що закінчилися канікули», — подумав Гаррі, натягаючи джинси й светра. У шкільні мантиї вони перевдягнуться аж у «Гогвортському експресі».

Гаррі, Рон, Фред і Джордж уже збігли згори на другий поверх, поспішаючи на сніданок, коли внизу біля сходів з'явилася стурбована місіс Візлі.

— Артуре! — покликала вона, — Артуре! Термінове повідомлення з міністерства!

Гаррі притиснувся до стіни, пропускаючи містера Візлі, що протупотів повз нього в мантиї, одягнутій задом наперед. Коли хлопці зайшли до кухні, то побачили місіс Візлі, що порпалася в шухлядах («Тут десь мало бути

перо!»), і містера Візлі, що, схилившись над каміном, розмовляв з...

Гаррі міцно заплющив очі і знову розплющив, не ймучи віри тому, що побачив.

Посеред полум'я стирчала, схожа на велике бородате яйце, голова Амоса Діґорі. Вона торохкотіла, мов з кулемета, анітрохи не зважаючи на іскри, що шугали довкола, і на язики полум'я, що лизали їй вуха.

— ...сусідські маґли почули постріли й крики і викликали тих, як же вони на них кажуть... поліцапів. Артуре, тобі треба бути там...

— Ось! — місіс Візлі подала містерові Візлі аркуш пергаменту, каламар і обскубане перо.

— ...велике щастя, що я про це довідався, — вела далі Діґорова голова, — я прийшов на службу рано, бо мусив вислати кілька сов, і виявив, що весь відділ боротьби з неправильним використанням чарів якраз вирушає в дорогу. Артуре, якщо про це пронюхає Ріта Скітер...

— А які пояснення дав Дикозор? — поцікавився містер Візлі, занурюючи перо в чорнильницю.

Голова містера Діґорі закотила очі. — Каже, що на його подвір'я намагалися проникнути якісь зловмис-ники. Вони вже нібито

підкрадалися до будинку, коли на них напали сміттєві бачки.

— І що ті бачки зробили? — спитав містер Візлі, швидко все занотовуючи.

— Як мені відомо, зчинили шалений гуркіт і почали відстрілюватися сміттям, — пояснив містер Діґорі. — Коли з'явилися поліцапи, один бачок, здається, все ще гасав подвір'ям...

Містер Візлі застогнав. — А що зі зловмисниками?

— Артуре, ти ж знаєш Дикозора, — знову закотила очі Діґорова голова. — Хто б ото вночі підкрадався до його будинку? Скоріш за все то був якийсь контужений бродячий кіт, обліплений картопляними лушпайками. Але якщо Дикозор потрапить у руки відділу боротьби з неправильним використанням чарів, то йому гаплик — згадай про його репутацію. Щоб урятувати Дикозора, треба знайти для нього у твоєму відділі якийсь менш суворе звинувачення. Що належить за вибухові сміттєві бачки?

— Мабуть, попередження, — відповів містер Візлі, що й далі хутко писав, насупивши чоло. — А Дикозор не користувався чарівною паличкою? Він сам ні на кого не нападав?

— Не сумніваюся, що він вискочив з ліжка й почав чарувати крізь вікно все, що бачив, — сказав Діґорі, — але їм буде непросто це довести, адже постраждалих немає.

— Що ж, я побіг, — містер Візлі запхнув у кишеню пергамент з нотатками й кинувся з кухні геть.

Голова містера Діґорі глянула на місіс Візлі.

— Вибачай, Молі, — сказала вона, — що потурбував тебе з самого ранку... але тільки Артур може врятувати Дикозора. Дикозор сьогодні мав би починати роботу на новому місці. І що це на нього вночі найшло?

— Не переймайся, Амосе, — озвалася місіс Візлі. — Може, з'їси на дорогу грінку?

— Добре, давай, — погодився містер Діґорі.

Місіс Візлі взяла зі стола довгими щипцями грінку з маслом, просунула крізь язики полум'я і поклала Діґорі в рот.

— ...акую, — нерозбірливо проплямкав він, а тоді з тихим ляскотом щез.

Гаррі чув, як містер Візлі поспіхом прощався з дітьми. Через п'ять хвилин він знову опинився в кухні, зачісуючи волосся гребінцем, а його мантія вже була одягнена правильно.

— Мушу поспішати... добре вчіться, хлопці, — звернувся містер Візлі до Гаррі, Рона та близнюків, натягуючи на плечі плаща й готуючись роз'явитися. — Молі, ти зможеш сама завезти дітей на вокзал?

— Авжеж, зможу, — відповіла вона. — Ти думай про Дикозора, а з нами все буде добре.

Містер Візлі зник, а в кухню зайшли Білл та Чарлі.

— Хтось тут говорив про Дикозора? — поцікавився Білл. — З ним знову щось сталося?

— Він каже, що вночі хтось намагався вдертися в його будинок, — пояснила місіс Візлі.

— Дикозор Муді? — замислився Джордж, намащуючи грінку варенням. — Це, бува, не той псих, що...

— Твій тато про Дикозора Муді дуже високої думки, — суворо урвала його місіс Візлі.

— Звичайно, адже наш тато збирає штепселі, — тихенько озвався Фред, коли місіс Візлі вийшла з кухні. — Два чоботи — пара...

— Муді свого часу був видатним чаклуном, — сказав Білл.

— Він давній друг Дамблдора? — поцікавився Чарлі.

— Дамблдора ти ж також не назвеш нормальним? — додав Фред. — Тобто, я знаю, що він геній і все таке...

— А хто такий Дикозор? — запитав Гаррі.

— Він працював у міністерстві, а зараз на пенсії, — пояснив Чарлі. — Я його один раз бачив, коли тато брав мене з собою на роботу. Він був аврором — одним з найкращих... Тобто, ловцем чорних чаклунів, — додав він, побачивши здивовані очі Гаррі. — Половина камер в Азкабані була заповнена саме завдяки йому. Однак він нажив собі купу ворогів... здебільшого серед родин тих людей, яких упіймав... і я чув, що на старість він став справжнісіньким пара-ноїком. Нікому не довіряє. Скрізь бачить чорних чаклунів.

Білл і Чарлі вирішили провести всіх до вокзалу Кінгс-Крос, а от Персі почав перепрошувати й нарікати, що в нього дуже багато роботи.

— Я зараз не можу вирватися ні на хвилинку, — пояснював він. — Містер Кравч покладає на мене великі надії.

— Знаєш що, Персі? — серйозним тоном сказав Джордж. — Ще трохи — і він знатиме твоє прізвище.

Місіс Візлі наважилася скористатися телефоном на сільській пошті, щоб замовити три звичайні маґлівські таксі до Лондона.

— Артур хотів домовитися, щоб по нас прибули міністерські машини, — прошепотіла Гаррі на вухо місіс Візлі, коли вони стояли на вмитому дощем подвір'ї, спостерігаючи, як таксисти зачихали в машини шість важелезних гоґвортських валіз. — Але не було жодної вільної... От лихо, ці водії такі сердиті, правда?

Гаррі не хотів казати місіс Візлі, що маґлівські таксисти не звикли перевозити верескливих сов, а Левконія зчинила такий галас, що аж у вухах лящало. Не повеселішали вони й від того, що раптом розкрилася Фредова валіза і там несподівано почали вибухати феєрверки з набору «Легендарної піротехніки від доктора Флібустьєра, що не намокає й не перегрівається». Водій, котрий ніс цю валізу, заверещав з переляку й болю, коли йому в ногу вчепився пазурами Криволапик.

Поїздка була не дуже комфортабельна, бо всі вони мусили втискатися в таксі разом з валізами, які не вмістилися в багажниках.

Минуло чимало часу, поки Криволапик нарешті заспокоївся після феєр-верку, тож, підїжджаючи до Лондона, Гаррі, Рон і Герміона були добряче подряпані. Усі зраділи, нарешті опинившись на вокзалі Кінґс-Крос, хоч злива періщила ще лютіше, й вони змокли до нитки, воло-чачи через дорогу валізи.

Гаррі вже знав, як потрапляти на платформу дев'ять і три чверті. Треба було просто пройти крізь, здавалося б, суцільну перегородку між дев'ятою й десятою платформами. Головне — робити це непомітно, щоб не привертати уваги маґлів. Сьогодні для цього вирішили розділитися на групи. Першими пішли Гаррі, Рон і Герміона, бо вони найбільше впадали в око з Левконією і Криволапиком. Друзі невимушено притулилися до перегородки і, не перестаючи розмовляти, прослизнули крізь неї боком... і відразу перед їхніми очима виникла платформа дев'ять і три чверті.

Там уже стояв «Гогвортський експрес» із лискучим яскраво-червоним паротягом. Паротяг пихкав хмарами пари й диму, в яких численні гогвортські учні та їхні батьки були схожі на примар. Почувши в цій мряці ухкання сов, Левконія загаласувала ще

гучніше. Гаррі, Рон і Герміона почали шукати вільних місць, і незабаром уже запихали свій вантаж у купе посередині поїзда. Потім вони знову повистрибували на платформу, щоб попрощатися з місіс Візлі, Біл-лом та Чарлі.

— Може, я побачуся з вами раніше, ніж ви думаєте, — всміхнувся Чарлі, обіймаючи Джіні.

— Як це? — відразу зацікавився Фред.

— Побачите, — відповів Чарлі. — Тільки не кажіть нічого Персі... бо це, зрештою, «таємна інформація, поки в міністерстві не буде вирішено її оприлюднити».

— Я сам би хотів цього року побути в Гогвортсі, — сказав Біл, тримаючи руки в кишенях і сумовито поглядаючи на поїзд.

— Чому? — нетерпляче спитав Джордж.

— Це буде дуже цікавий рік, — сказав Біл і очі в нього заблищали. — Може, мені вдасться знайти вільний час, щоб приїхати й трохи на це подивитися...

— На що на це? — не втерпів Рон.

Але тут пролунав свисток, і місіс Візлі підштовхнула їх до дверей вагона.

— Дякуємо вам за гостинність, місіс Візлі, — сказала Герміона, і всі вони зайшли в купе,

зачинили за собою двері й повисовувалися з вікна.

— Дякуємо за все, місіс Візлі! — додав Гаррі.

— Немає за що, діти, — озвалася місіс Візлі. — Я б запросила вас на Різдво, але... ви ж, мабуть, захочете лишитися в Гогвортсі через... через те чи те.

— Мамо! — почав дратуватися Рон. — Чого це ви всі говорите загадками?

— Сподіваюся, ввечері ви про все довідаєтесь, — усміхнулася місіс Візлі. — Має бути дуже цікаво... до речі, я рада, що змінили правила...

— Які правила? — спитали в один голос Гаррі, Рон, Фред і Джордж.

— Вам усе розповість професор Дамблдор... усе, будьте чемні. Чуєш, Фреде? І ти, Джордже?

Зашипіла пара, й поїзд рушив з місця.

— Скажіть, що там має статися в Гогвортсі? — закричав з вікна Фред, але місіс Візлі, Біл і Чарлі вже були далеко. — Які правила змінюють?

Та місіс Візлі лише всміхалася й махала рукою. Потяг ще не завернув за поворот, а вона вже роз'явилася разом з Біллом та Чарлі.

Гаррі, Рон і Герміона вернулися у своє купе. Злива періщила у вікна, і крізь них нічого не було видно. Рон відкрив свою валізу, витяг бордову вечірню ман-тію й накрив нею клітку Левконії, щоб заглушити її ухкання.

— Бегмен хотів нам сказати, що станеться в Гог-вортсі, — сердито буркнув він, сідаючи біля Гаррі. — Пам'ятаєте, на Кубку світу? А моя рідна матінка нічого не каже. Цікаво, що там...

— Цсс! — приклала пальця до вуст Герміона і кивнула на сусіднє купе. Гаррі й Рон прислухалися й почули крізь прочинені двері знайомий лінивий голосок.

— ...кароче, старий хотів послати мене замість Гогвортсу в Дурмстренг. Він там знайомий з директором... Ви ж знаєте, якої він думки про Дамблдора-маглолюба, а от у Дурмстренг усіляких злиднів не беруть. Але стара не схотіла, щоб я так далеко їздив до школи. Старий каже, що в Дурмстрензі нормально ставляться до темних мистецтв — не те, що в Гог-вортсі. Там учні їх *вивчають канкретно*, а не граються в ідіотський захист від них, як ми...

Герміона підійшла навшпиньки до дверей купе і зачинила їх, після чого голосу Мелфоя не стало чути.

— То він вважає, що йому більше підійшов би Дурмстренг? — сердито сказала вона. — Краще б він справді туди вступив. У нас було б менше з ним мороки.

— Дурмстренг — це ще одна чаклунська школа? — поцікавився Гаррі.

— Так, — пирхнула Герміона, — але вона має жахливу репутацію. В «Огляді магічних освітніх закладів Європи» написано, що там посилено вивчають темні мистецтва.

— Здається, я щось про неї чув, — невпевнено сказав Рон. — Де вона? В якій країні?

— Цього ніхто не знає, — вигнула брови Герміона.

— Як то... а чому? — спитав Гаррі.

— Кожна чаклунська школа хоче бути найкращою. Дурмстренг і Бобатон приховують місце свого розташування, щоб ніхто не вивідав їхніх таємниць, — пояснила буденним голосом Герміона.

— Не кажи дурниць, — засміявся Рон. — Дурм-стренг, мабуть, не менший за Гогвортс, як можна приховати такий величезний замок?

— Але ж Гогвортс теж прихований, — здивовано глянула на Рона Герміона, — всі про

це знають... принаймні ті, хто прочитав «Історію Гогвортсу».

— Тобто, лише ти, — скривився Рон. — Ну, розкажуй... як можна сховати таку величезну споруду, як Гогвортс?

— Він зачарований, — пояснила Герміона. — Якщо на нього дивиться маґл, то бачить лише старі руїни з написом коло входу: «ОБЕРЕЖНО, НЕ ЗАХО-ДИТИ, НЕБЕЗПЕЧНО».

— То чужим Дурмстренґ теж здаватиметься руїною?

— Мабуть, — знизала плечима Герміона, — або на нього наслано маґлонепроникні чари, як на той стадіон, де відбувався Кубок світу. А щоб не знайшли чужоземні чаклуни, замок могли зробити знекартним...

— Яким?

— Зачарувати будівлю так, щоб її неможливо було знайти на карті. Ти ж також так можеш зробити?

— Е-е... мабуть, — промимрив Гаррі.

— Але чомусь мені здається, що Дурмстренґ розміщений десь далеко на півночі, — замислилася Герміона. — Там має бути дуже холодно, бо у їхню шкільну форму входить хутряна пелерина.

— Там можна було б таке вичворяти! — замріявся Рон. — Наприклад, зіштовхнути Мелфоя з льодовика і сказати, що то був нещасний випадок... шкода, що мати його туди не відпустила...

Поїзд мчав на північ, а злива усе лютішала. Небо геть затягло чорними хмарами, а вікна запітніли, тож уже пополудні довелося вмикати світло. У коридорі вагона заторохкотів візочок з харчами, і Гаррі купив для всіх цілу гору тістечок.

По обіді до них завітали їхні друзі. Прийшли Шеймус Фініган, Дін Томас і Невіл Лонгботом, круглолиций забудькуватий хлопець, якого виховувала грізна бабуся-відьма. Шеймус і досі був прикрашений ірландською стрічкою. Її чари давно ослабли. Вона ще пищала: «*Трой! Малет! Моран!*», однак уже ледве чутно й знесилено. За півгодини безперервного обговорення квідичу Герміона втомилася, знову розгорнула «Стандартну книгу заклинань для четвертого класу» і почала вивчати замовляння-викликання.

Невіл заздрісно слухав хлопців, що вкотре вже пере-повідали всі перипетії фінального кубкового поєдинку.

— Бабуся не захотіла їхати, — пробелькотів він, ледь не плачучи. — Навіть не поцікавилася, чи є квитки. А там же, мабуть, було так класно.

— Ще й як, — підтвердив Рон. — На, подивись...

Він понишпорив у своїй валізі на верхній полиці й дістав з неї крихітну фігурку Віктора Крума.

— *Ого!* — заздрісно вигукнув Невіл, коли Рон поставив Крума на його пухку долоню.

— Ми його бачили прямо перед собою, — додав Рон. — Ми сиділи у Верхній ложі...

— Канєшно, вперше і востаннє в житті, Візлі...

У дверях вигулькнула постать Драко Мелфоя. За ним височіли його кремезні друзки Креб і Гойл, які за літо повиростали сантиметрів на тридцять. Було ясно, що вони стояли й підслуховували під дверима, які погано зачинили Дін і Шеймус.

— Мелфою, я тебе, здається, сюди не запрошував, — холодно озвався Гаррі.

— Візлі... а що це, таке? — показав Мелфой на клітку Левконії. З неї звисав, похитуючись у ритмі руху поїзда, рукав Ронової вечірньої мантиї зі старомодним мереживним манжетом.

Рон хотів було заховати мантію, але Мелфой виявився спритнішим і смикнув за рукав.

— Не, кароче, ви гляньте! — захоплено вигукнув Мелфой, показуючи Кребові й Гойлові Ронову мантію. — Ти що, Візлі, оце *носитимеш*? Ну да... ці ж мантії були дуже модні десь так, тіпа, у 1890 році...

— Заткнися, Мелфою, не тринди! — крикнув Рон, що став такого ж кольору, що й мантія, яку він вихо-пив з Мелфосєвих рук. Мелфой аж зайшовся зневажливим реготом. Креб і Гойл дурнувато підгигикували.

— Кароче, Візлі... ти візьмеш участь? Може, хоч трохи прославиш сімейку. Там же світять такі бабки! Якщо виграєш, купиш собі нарешті пристойні лахи.

— Що ти таке верзеш? — огризнувся Рон.

— Питаю, *чи ти братимеш участь?* — повторив Мелфой. — Ти, мабуть, теж, Поттер? Ти ж ніколи не втрапиш нагоди похизуватися.

— Або поясни, Мелфою, що ти маєш на увазі, або вимітайся, — буркнула Герміона, роздратовано відірвавшись від «Стандартної книги заклинань».

Бліде Мелфосєве обличчя викривилося радістю.

— Ви що, тіпа, *не знаєте?* — вишкірився він. — Твій старий і братан працюють у міністерстві, а ви нічого *не знаєте?* О Господи, мій батько розповів мені про це ще хтознаколи... а йому сказав Кор-неліус Фадж, адже мій батько пов'язаний з керівництвом міністерства, не те, що твій... він там, мабуть, надто дрібний пішак, щоб йому про це казати... при ньому, мабуть, ніхто про серйозні речі не говорить...

Мелфой знов зареготав, а тоді дав знак Кребові й Гойлові, і вся трійця зникла.

Рон підбіг до дверей і з такою силою ними грюкнув, аж розлетілася шибка.

— *Роне!* — докірливо вигукнула Герміона, а тоді витягла чарівну паличку, пробурмотіла «*Репаро*» — і зі скалок знов утворилася цілісінька шибка.

— Він придурюється, ніби знає все, а ми — нічого... — огризнувся Рон. — «Батько пов'язаний з керівництвом міністерства»... Та мого тата давно б уже підвищили... але йому подобається нинішня робота...

— Ми знаємо, — лагідно мовила Герміона. — Не слухай того Мелфоя, Роне...

На «Гогвортському експресі»

— Я? Його? Дуже мені треба! — Рон схопив тістечко й люто його розчавив.

Рон сидів набурмосений аж до кінця поїздки. Майже не розмовляючи, вони перевдягалися в шкільні мантії. «Гогвортський експрес» сповільнив рух і на-решті зупинився на темній станції «Гогсмід».

Коли двері поїзда відчинилися, в небі загуркотів грім. Герміона загорнула Криволапика в плащ, а Рон залишив вечірню мантію на клітці з Левконією. Вони зійшли з поїзда, ховаючи голови — періщила шалена злива, ніби їм на голови хтось виливав цілі відра крижаної води.

— Геґріде, привіт! — закричав Гаррі, побачивши наприкінці платформи величезну постать.

— Гаррі, всьо файно? — заревів у відповідь Геґрід, махаючи рукою. — Побачимось на бенкеті, якщо я си не втоплю!

Першокласники за традицією перепливали озеро до Гогвортського замку в човні з Геґрідом.

— Ой, мені б не хотілося перепливати озеро в таку погоду, — здригнулася Герміона, коли вони поволі просувалися тьмяною платформою в учнівському натовпі. На них чекали з сотня диліжансів без коней. Гаррі, Рон, Герміона і

Гаррі Поттер і келих вогню

Невіл полегшено залізли в один з них. Клацнули, зачиняючись, двері, і довжелезна процесія диліжансів заторохкотіла, похитуючись і розбризкуючи калюжі, по дорозі до Гогвортського замку.

— РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ —

Тричаклунський турнір

Диліжанси вкотилися у ворота з крилатими веп-рами обабіч і рушили по широкій під'їзній дорозі, небезпечно хитаючись від поривів штормового вітру. Притулившись до вікна, Гаррі бачив, як наближається Гогвортс, безліч освітлених вікон якого мерехтіли й поблимували за густою завісою дощу. Коли їхній диліжанс зупинився перед величезними дубовими дверима, до яких вели кам'яні сходи, небо прорізала блискавка. Учні з перших диліжансів уже бігли сходами до замку. Гаррі, Рон, Герміона й Невіл зіскочили з диліжанса й теж помчали вгору по східцях. Голови підняли аж тоді, як опинилися у схожому на печеру й освітленому смолоскипами парадному вестибюлі з розкішними мармуровими сходами.

— Ну й періщить! — зітхнув Рон, трусячи головою і розбризкуючи скрізь воду, — якщо злива не вщухне, то озеро вийде з берегів. Я мокрий як хлющ... ОЙ!

Зненацька зі стелі на Ронову голову впала і луснула велика червона повітряна кулька з водою. Мокрий з голови до ніг Рон заточився на Гаррі — і в цю мить упала друга водяна бомба. Ледь не зачепивши Герміону, вона вибухла в Гаррі під ногами, заливши холоднющою водою його кросівки й шкарпетки. Учні заверещали й заштовхалися, намагаючись утекти з лінії обстрілу. Гаррі глянув угору й побачив завислого над ними Півза Полтергейста, маленького чоловічка в капелюсі з дзвіночками та в оранжевім «мете-лику». Його широке зловтішне обличчя скривилося в гримасі зосередженості, адже він цілився в наступну жертву.

— ПІВЗЕ! — пролунав сердитий голос. — Півзе, спускайся! НЕГАЙНО!

З Великої зали вибігла професорка Макґонегел, заступниця директора й вихователька ґрифіндорців. Вона послизнулася на мокрій підлозі й ухопила за шию Герміону, щоб не впасти. — Ой... вибач, міс Ґрейнджер.

Тричаклунський турнір

— Нічого, пані професорко! — простогнала Герміона, розтираючи собі горло.

— Півзе, НЕГАЙНО спускайся! — гримнула професорка Макґонегел, поправляючи свого гостровер-хого капелюха й зиркаючи вгору крізь квадратні окуляри.

— Та я ж нічого не роблю! — захихотів Півз, жбурляючи водяну бомбу на дівчат-п'ятикласниць, які заверещали й кинулися до Великої зали. — Вони й так мокрі, правда ж? Задрипанки малі! Ой-ой-ой-ой-ой! — І він скерував наступну бомбу на гурт щойно прибулих другокласників.

— Я покличу директора! — крикнула професорка Макґонегел. — Попереджаю тебе, Півзе...

Півз висолопив язика, жбурнув на дітей решту водяних бомб і шутонув утору понад мармуровими сходами, регочучи мов божевільний.

— Можете йти! — різко кинула професорка Макґонегел забризканим водою учням. — До Великої зали, швидко!

Послизаючись і ковзаючи, Гаррі, Рон та Герміона рушили через вестибюль до подвійних дверей праворуч. Рон розлючено

бурмотів собі щось під ніс, відкидаючи з лоба мокре волосся.

Велика зала була, як і завжди, розкішно прикрашена до першого шкільного бенкету. Золоті тарілки й келихи виблискували в сяйві сотень свічок, що висіли в повітрі над столами. Учні перемовлялися, сидячи за чотирма довгими столами, а за п'ятим столом, обличчям до учнів, розташувалися викладачі. Гаррі, Рон і Герміона проминули столи слизеринців, рейвен-кловців та гафелпафців і сіли з ґрифіндорцями наприкінці зали, неподалік від ґрифіндорського при-вида Майже-Безголового Ніка. Перламутрово-білий і напівпрозорий, Нік був одягнений у звичний каптан з високим стоячим коміром. Комір не лише надавав Нікові святкового вигляду, але й утримував на місці його майже відтяту голову.

— Добрий вечір, — радісно привітався він з учнями.

— Що в ньому доброго? — буркнув Гаррі, знімаючи кросівки й виливаючи з них воду. — Скоріше б уже починали Сортування, бо я вмираю з голоду.

Сортування учнів по різних гуртожитках відбувалося на початку кожного навчального

Тричаклунський турнір

року, але так сталося, що Гаррі не бачив жодної з цих церемоній, крім своєї власної. Було б цікаво побачити ще хоч одну.

І тут його хтось покликав схвильованим голосом: — Привіт, Гаррі!

Це був Колін Криві, третьокласник, для якого Гаррі був справжнім героєм.

— Привіт, Коліне, — стримано озвався Гаррі.

— Гаррі, знаєш, що? Знаєш? Мій брат теж сюди вступив! Мій брат Дені!

— Е-е... це добре, — відповів Гаррі.

— Він такий радий! — аж підскакував на стільці Колін. — Хоч би він потрапив у Гріфіндор! Гаррі, тримай за нього кулаки, добре?

— Ну-у... добре, — погодився Гаррі. Він знов обернувся до Герміони, Рона й Майже-Безголового Ніка. — Зазвичай брати й сестри потрапляють у ті самі гур-тожитки, правда? — поцікавився він. Адже всіх сімох Візлів було розподілено в Гріфіндор.

— Та ні, не завжди, — заперечила Герміона. — У Парваті Патіл сестру-близнючку, схожу на неї, мов дві краплі води, направили до Рейвенклову.

Гаррі глянув на стіл викладачів. Там було більше порожніх місць, ніж завжди. Гегрід,

зрозуміло, ще й досі перевозив через озеро першокласників. Професорка Макґонґел, скоріше за все, стежила, чи добре витруть підлогу у вестибюлі. Але був порожній ще один стілець, і Гаррі не міг збагнути, хто саме відсутній.

— А де новий учитель захисту від темних мистецтв? — запитала Герміона, яка теж дивилася на викладацький стіл.

Жоден їхній колишній викладач захисту від темних мистецтв не протримався на своїй посаді більше року. Гаррі найдужче полюбив професора Люпина, котрий звільнився торік. Він ще раз оглянув усіх учителів, та не помітив там жодного нового обличчя.

— Мабуть, нікого не знайшли! — стурбовано вигукнула Герміона.

Гаррі придивився пильніше. Крихітний професор Флитвік, учитель замовлянь, сидів на купі подушок поруч з професоркою Спраут, учителькою гербології, з-під капелюшка в котрої вибивалося сиве волосся. Вона розмовляла з професоркою Сіністрою з кафедри астрономії. З другого боку від професорки Сіністри сидів гачконосий, з масним волоссям і жовтуватим лицем майстер зілля й настійок

Тричаклунський турнір

Снейп. Цього професора Гаррі найдужче не любив. Снейп відповідав йому взаємністю, і його ненависть ще дужче зросла торік, коли Гаррі допоміг Сіріусові втекти з-під самісінького довжелезного Снейпового носа. Снейп і Сіріус ворогували ще зі шкільних років.

Біля Снейпа стояв порожній стілець. Там, мабуть, мала сидіти професорка Макґонегел. Далі, в самому центрі столу, височів професор Дамблдор, директор школи. Його густе сріблясте волосся й така сама борода іскрилися в світлі свічок, а розкішна темно-зелена мантия була розшита численними зірками та місяцями. Дамблдор сперся підборіддям на довжелезні тонкі пальці й замислено розглядав стелю крізь окуляри, що скидалися на два півмісяці. Гаррі теж глянув на стелю. Ця зачарована стеля завжди відтворювала справжнє небо, що ніколи досі ще не було таке розбурхане. По ньому мчали чорні й фіолетові хмари, а коли знадвору долинав гуркіт грому, на стелі спалахувала блискавка.

— Скоріше б, — простогнав біля Гаррі Рон. — Я з'їв би й гіпогрифа.

Не встиг він це сказати, як відчинилися двері Великої зали й запанувала тиша. За професоркою Мак-ґонґел у залу зайшла довга вервечка першокласників. Гаррі, Рон і Герміона сиділи мокрі, але це було ніщо супроти першачків! Виникало враження, що вони перепливали озеро вплав, а не на човні. Усі тремтіли від холоду й хвилювання, вишикувавшись перед учительським столом обличчями до решти учнів — усі, крім найменшого хлопчика з волоссям мишачого кольору, загорнутого в Гегрідів плащ з кротячого хутра. Плащ був такий величезний, що здавалося, ніби хлопчина загорнувся в чорне хутряне шатро. Його дрібне личко збуджено визирало з коміра плаща. Коли він зустрівся поглядом з Коліном Криві, то виставив великого пальця руки й прошепотів: — Я впав у озеро! — Він явно цим пишався.

Професорка Макґонґел поставила перед першокласниками триногий ослінчик, на якому лежав ста-резний, брудний і полатаний чаклунський капелюх. Першачки на нього витріщилися. Усі інші — теж. Якусь мить панувала тиша. Далі біля крисів капелюха

Тричаклунський турнір

з'явився отвір, що нагадував роззявлений рот,
і залунала пісня:

Років з тисячу тому, як мене пошили,
тут четверо чаклунів школу учворили.
Був то мужній Ґрифіндор зі степів широких,
чарівниця Рейвенклов з-поміж скель високих,
солоденька Гафелпаф з вибалків квітучих,
й честолюбний Слизерин із боліт смердючих.
Закортіло дуже їм школу відкривати,
щоб у ній чарівників юних навчати.
Ґоґвортс створено було в ті часи прадавні,
й свій гуртожиток завів кожен предок славний.
Різні вартості вони вклали нам у руки,
тож нам треба обирати стрижень для науки.
В Ґрифіндорі споконвік мужніх шанували,
в Рейвенклов з усіх-усюд мудрих набирали.
В Гафелпаф приймали тих, хто був працьовитий,
а до Слизерену — тих, хто гоноровитий.
Всі чотири чаклуни учнів добирали,
та вони не вічні теж — що робити мали?
Мусив Ґрифіндор мене з голови знімати...
Тож відтоді мушу я вас розподіляти.
Надягніть мене мерщій, сядьте в нашім колі,
знайду місце я для всіх у Ґоґвортській школі!

Сортувальний Капелюх доспівав свою пісню, і Велика зала аж задзвеніла від оплесків.

— Коли відбирали нас, він співав іншу пісеньку, — зауважив Гаррі, аплодуючи разом з усіма.

— Щороку він співає щось інше, — пояснив Рон. — Капелюхове життя, мабуть, страшенно нудне. Думаю, він цілісінький рік тільки те й робить, що складає собі нову пісню.

Професорка Макґонегел розгорнула великий сувій пергаменту.

— Коли я називатиму чиєсь ім'я, ви маєте сідати на ослінчик і надягати капелюха, — оголосила вона першокласникам. — Тоді капелюх скерує вас до пев-ного гуртожитку, і ви сядете за відповідний стіл.

— Стюарт Екерлі!

Хлопчина, що тремтів з голови до ніг, підійшов до ослінчика, сів на нього й надів Сортувального Капелюха.

— *Рейвенклов!* — вигукнув Капелюх.

Стюарт Екерлі зняв Капелюха й побіг до рейвенкловського столу, де його зустріли оплесками. Гаррі помітив там рейвенкловського ловця Чо Чанґ, яка радісно привітала Стюарта Екерлі. На якусь мить Гаррі відчув дивне

Тричаклунський турнір

бажання теж опинитися за рейвенкловським столом.

— Малкольм Беддок!

— *Слизерин!*

Захоплено заревіли учні з протилежного боку зали. Гаррі побачив Мелфоя, що оплесками вітав за слизеринським столом Беддока. «Цікаво, чи знає Беддок, скільки вийшло зі Слизерину темних чаклунів і ві-дьом?» — подумав Гаррі. Фред і Джордж зневажливо засичали в спину Малкольмові Беддоку.

— Елеонора Бренстоун!

— *Гафелпаф!*

— Оувен Колдвел!

— *Гафелпаф!*

— Ден Криві!

Малюк Ден Криві вийшов наперед, хитаючись і плу-таючись у Геґрідовому кротячому плащі, а сам Геґрід тієї миті нишком прокрався до вчительського столу через бокові двері. Удвічі вищий і принаймні втричі ширший за нормального чоловіка, Геґрід зі своїм довжелезним кудлатим чорним волоссям і бородою мав доволі лютий вигляд. Але це враження було оманливе, адже Гаррі, Рон і Герміона знали, що серце в Геґріда добре.

Він підморгнув їм, сідаючи скраєчку за вчительський стіл, і глянув на Деніса Криві, що натягував на голову Сортувального Капелюха. Капелюх роззявив свого «рота» й вигукнув:

«Грифіндор!»

Геґрід заплескав разом з грифіндорцями, а усміх-нений Дені зняв Капелюха й побіг до свого брата.

— Колін, я випав з човна! — заторохтів він, падаючи з розгону на вільний стілець. — Супер! А мене там щось у воді підхопило й випхнуло назад у човен!

— Круто! — захоплено сказав Колін. — Мабуть, Дені, то був велетенський кальмар!

— *Ого!* — роззявив рота Ден, ніби тільки й мріяв про таке щастя: впасти в розбурхане глибочезне озеро й бути врятованим велетенським морським чудовиськом.

— Дені! Дені! Бачиш отого хлопця? Чорнявого, в окулярах? Бачиш? *А знаєш, Дені, хто це?*

Гаррі відвернувся й глянув на Сортувальний Капелюх, що обирав гуртожиток для Емми Добз.

Сортування тривало. Перелякані хлопці й дівчата підходили по черзі до триногого ослінчика, і їх залишалося дедалі менше.

Тричаклунський турнір

— Чого так довго? — простогнав Рон, потираючи живіт.

— Роне, Сортування важливіше за їжу, — докірливо мовив Майже-Безголовий Нік, а тим часом до Гафелпафу вибрали Лауру Медлі.

— Авжеж, особливо, якщо ти мертвий, — пирхнув Рон.

— Сподіваюся, нові грифіндорці будуть на висоті, — заплескав Майже-Безголовий Нік Наталі Макдо-нальд, яку скерували до Грифіндору. — Ми ж не хочемо, щоб перервалася смуга наших перемог?

Грифіндор ось уже третій рік поспіль вигравав чемпіонат гуртожитків.

— Грем Прічард!

— *Слизерин!*

— Орла Кверк!

— *Рейвенклов!*

І ось, після того, як Кевіна Вітбі направили до Гафелпафу, церемонія Сортування закінчилася.

Професорка Макґонегел взяла ослінчик з Капе-люхом і винесла із зали.

— Нарешті, — зрадів Рон, хапаючи ножа з виделкою й очікувально зиркаючи на золотий таріль.

Професор Дамблдор звівся на ноги і всміхнувся учням, широко розвівши руки.

— Я хочу вам сказати всього два слова, — пролунав у залі його низький голос. — *Напишайте кендюхи!*

— Мудрі слова! — погодилися Рон і Гаррі, а тарелі в них на очах наповнилися їжею.

Майже-Безголовий Нік сумно поглядав на Гаррі, Рона й Герміону, що накладали собі всіляких наїдків.

— 'овний 'айф, — тішився Рон, набивши рота картопляним пюре.

— Вам іще пощастило з бенкетом, — озвався Майже-Безголовий Нік. — Бо сьогодні на кухні зчинився такий гармидер!

— А 'о 'ам с'алося? — поцікавився Гаррі, пережовуючи великий кусень м'яса.

— Та знову Півз, — пояснив Майже-Безголовий Нік, хитнувши головою так, що вона ледве втрималася йому на плечах. Він поправив коміра й вів далі. — Сварка, як завжди. Півз хотів відвідати бенкет, але про це не може бути й мови. Ви ж його знаєте — ніякого виховання, не може минути тарілки з їжею, щоб її не перекинути. Ми, привиди, зібралися на нараду. Гладкий Чернець запропонував дати

йому останній шанс виправитися, але Кривавий Барон, на щастя, був категорично проти.

Кривавий Барон — слизеринський привид, був кощавий, неговіркий і вкритий плямами сріблястої крові. У всьому Гоґвортсі Півз побоювався лише його.

— Півз і справді здавався чимось роздратованим, — похмуро буркнув Рон. — А що він накоїв на кухні?

— Та як завжди, — знизав плечима Майже-Безго-ловий Нік. — Зчинив гармидер і розгардіяш. Пороз-кидав баняки й горщики. Залив усе супом. До смерті налякав ельфів-домовиків...

Дзинь! — Герміона перекинула золотого келиха. Гарбузовий сік вилився на скатертину, та Герміона навіть не помітила.

— Ельфів-домовиків? — ошелешено втупилася вона в Майже-Безголового Ніка. — Вони є тут, у Гоґвортсі?

— Аякже, — здивовано глянув на неї Майже-Без-головий Нік. — Їх тут повно. Понад сто.

— Але я жодного не бачила! — вигукнула Герміона.

— Вони ж серед білого дня не виходять з кухні, — пояснив Майже-Безголовий Нік. —

Тільки вночі, щоб поприбирати в замку... почистити каміни і все таке... тобто, ви й не повинні їх бачити. Ельф-домовик тоді гарний, коли його ніхто не помічає, правда?

Герміона не зводила з нього очей.

— Але ж їм за це платять? — спитала вона. — Вони ж не працюють у вихідні? Мають відпустки у зв'язку з хворобою, отримують пенсії і так далі?

Майже-Безголовий Нік так зареготав, що аж комір збився набік, голова впала донизу й повисла на клап-тику шкіри та м'язів, що з'єднували її з шиєю.

— Пенсії й відпустки? — він поставив голову на місце і знову підпер її коміром. — Та ельфам-домовикам не потрібні пенсії й відпустки!

Герміона відштовхнула від себе тарілку з їжею, до якої майже не торкалася.

— Та 'осить тобі, 'ерміоно, — пирхнув Рон, обсипавши Гаррі крихтами пирога з м'ясом. — Ой, 'аррі, 'ибач... — Він проковтнув шматок. — Голодуванням ти їм пенсії не здобудеш!

— Рабська праця! — люто засопіла носом Гер-мі-она. — Ось звідки взялася ця вечеря. Завдяки *раб-ській праці*.

І вона відмовилася з'їсти бодай шматочок.

Тричаклунський турнір

Дощ і далі періщив у темні високі вікна. Шибки забряжчали від чергового розкоту грому, а на захма-реній стелі спалахнула блискавка, освітивши золоті тарелі, на яких з'явилися нові страви.

— Герміоно, домашній торт з мелясою! — спокушав її Рон. — Смородиновий пиріг, дивись! Шоко-ладне печиво!

Але Герміона глянула на нього поглядом професорки Макґонегел, і Рон замовк.

Коли з тарелів пощезали навіть крихти від тортів, Албус Дамблдор знову звівся на ноги. Усі розмови відразу стихли, було чути лише завивання вітру та барабанний дріб дощу.

— Отже, — всміхнувся до учнів Дамблдор, — ми вже наїлися й напилися (тут Герміона обурено пирхнула), тож прошу вашої уваги для деяких оголошень.

Наш сторож, містер Філч, попросив мене повідомити, що цього року до списку заборонених у замку предметів долучено верескливі йо-йо, пазуристі літальні тарілки та навіжені бумеранги. Повний спи-сок складається, якщо не помиляюся, з чотирьохсот тридцяти семи пунктів. Усі, кого це зацікавить, можуть прочитати його в кабінеті містера Філча.

Куточки Дамблдорових вуст смикнулися.

— Як завжди, — далі вів він, — хочу нагадати, що всім учням заборонено доступ до лісу на території школи, а село Гоґсмід можна відвідувати тільки стар-шокласникам, починаючи з третього класу. З превеликим жалем мушу також повідомити, що цього року не розіграватиметься кубок гуртожитків з квідичу.

— *Що?!* — вигукнув Гаррі. Він зиркнув на Фреда і Джорджа, своїх товаришів по квідичній команді. Вони приголомшено хапали ротом повітря.

Дамблдор провадив далі:

— Річ у тім, що в жовтні почнуться змагання, які триватимуть цілий навчальний рік, і вчителі будуть присвячувати їм майже весь свій час і майже всю енергію — я впевнений, що ви отримаєте від цього неабияке задоволення. З великою приємністю хочу оголосити, що цього року в Гоґвортсі...

Але тут оглушливо прогуркотів грім, а двері Великої зали раптом розчахнулися.

У них з'явився чоловік, закутаний у чорну дорожню мантію, який спирався на довгий ціпок. Усі присутні в залі повернулися до

Тричаклунський турнір

незнайомця, котрого рап-том освітила блискавка, що яскраво спалахнула на стелі. Він відкинув з голови каптур, струснув довжелезною гривною сивого волосся й рушив до вчительського столу.

Кожен його крок глухо відлунював у Великій Залі. Він наблизився до вчительського столу, повернув праворуч і важко пошкутьгав до Дамблдора. На стелі знову спалахнула блискавка. Герміона зойкнула.

Блискавка осяяла гострі риси обличчя прибульця, схожого на яке Гаррі ще не бачив. Воно, здавалося, було вирізьблене зі старого дерева кимось таким, хто ледве уявляв, які на вигляд людські обличчя, та ще й не дуже вправно володів різцем. Шкіра була вкрита шрамами. Рот нагадував глибоку навскісну рану, а значної частини носа не було взагалі. Та найжахливіші в чоловіка були очі.

Одне — маленьке, чорне й блискуче, мов намистина. Друге — велике й кругле, мов монета, сірувато-голубе. Це голубе око безперестанку й не кліпаючи рухалося на всі боки, цілком незалежно від нормального ока. А тоді закотилося кудись углиб черепа, залишивши на виду лише більмо.

Незнайомець підійшов до Дамблдора. Він простяг руку, вкриту, як і обличчя, суцільними шрамами, і Дамблдор потис її, пробурмотівши ледь чутно якісь слова. Він ніби спитав про щось у чужинця, а той похмуро похитав головою і впівголоса щось відповів. Дамблдор запросив його жестом до вільного стільця праворуч від себе.

Чужинець сів, відкинув з обличчя гриву сивого волосся, підсунув до себе таріль із сосисками, підняв її до залишків носа й принюхався. Тоді витяг з кишені маленького ножика, проштрикнув ним сосиску й почав їсти. Його нормальне око втупилося в сосиску, а от голубе й далі безперервно крутилося на всі боки, озираючи залу й учнів у ній.

— Дозвольте відрекомендувати вам нового вчителя захисту від темних мистецтв, — весело пролунали в тиші Дамблдорові слова. — Це професор Муді.

Зазвичай нових учителів вітали оплесками, та цього разу не заплескав ніхто, крім Дамблдора та Геґріда. Проте й вони досить швидко зупинилися, бо їхні оплески серед гнітючої тиші прозвучали неприродно. Усі інші були так

Тричаклунський турнір

приголомшені химерним виглядом Муді, що просто вп'ялися в нього очима.

— Муді? — пробурмотів Ронові Гаррі. — *Дикозор Муді?* Це той, кого твій тато з самого ранку помчав рятувати?

— Та ніби так, — очманіло пробелькотів Рон.

— А що з ним сталося? — прошепотіла Герміона. — Що з його *обличчям?*

— Не знаю, — відповів пошепки Рон, зацікавлено розглядаючи Муді.

Муді, здавалося, анітрохи не збентежив цей не дуже теплий прийом. Навіть не глянувши на глек з гарбузовим соком перед собою, він вийняв зі своєї дорожньої мантиї невеличку баклажку й добряче до неї приклався. Коли він підносив руку, його мантия від-хилилась, і Гаррі побачив під столом частину дере-в'яної ноги, що завершувалася кігтистою стопою.

Дамблдор знову прокашлявся.

— Як я вже казав, — усміхнувся він учням, що й далі очманіло розглядали Дикозора Муді, — ми удостоєні честі в наступні місяці провести тут змаган-ня, які не відбувалися вже понад сторіччя. З превеликим задоволенням доводжу до вашого відома, що цього року в Гогвортсі проходить Тричаклунський турнір.

— ЖАРТУЄТЕ! — вигукнув уголос Фред Візлі. Напруженість, що охопила було залу, коли тут з'явився Муді, зненацька розвіялася. Майже всі розреготались, а Дамблдор доброзичливо усміхнувся.

— Я не жартую, містере Візлі, — додав він, — але... до речі, цього літа я почув чудовий жарт про троля, відьму й гнома, що пішли разом до бару...

Професорка Макґонегел голосно закашлялася.

— Е-е... але, мабуть, іншим разом... так... — затнувся Дамблдор. — То на чому я зупинився? Ага, Три-чаклунський турнір... Не всі з вас знають, що на ньому діється, тож ті, хто знає, не будуть, сподіваюся, проти, якщо я коротенько все поясню.

Отож Тричаклунський турнір було започатковано років сімсот тому як товариське змагання між трьома найбільшими в Європі чаклунськими школами — Гогвортсом, Бобатоном та Дурмстренґом. Кожна школа визначала свого чемпіона, і ці три чемпіони змагалися у виконанні трьох магічних завдань. Щоп'ять років кожна школа по чергово приймала в себе учасників турніру, і це вважалось найкращим засобом налагодження контактів між юними

Тричаклунський турнір

чаклунами й чарівницями різних національностей... аж доки смертність не зросла аж так, що турнір було зупинено.

— *Смертність?* — стурбовано прошепотіла Гер-міона. Проте більшість учнів не поділяли її тривоги. Вони збуджено перешіптувалися, та й Гаррі самому було цікавіше більше довідатися про турнір, аніж пере-йматися смертями, що сталися сотні років тому.

— За минулі століття було кілька спроб відновити турнір, — вів далі Дамблдор, — та жодна з них не здобулася на успіх. Однак наші відділи міжнародної магічної співпраці, а також магічної фізкультури і спорту вирішили, що настав час для нової спроби. Цього літа ми ретельно попрацювали над тим, щоб жоден чемпіон або чемпіонка не зазнали смертельної небезпеки.

Директори Бобатону і Дурмстренгу прибудуть сюди в жовтні з остаточними переліками претендентів, а відбір трьох чемпіонів відбуватиметься під час Гелловіну. Непідкупний суддя вирішить, хто з учнів найдостойніший змагатися за Тричаклунський кубок, за честь своєї школи і за персональний приз — тисячу галеонів.

— Це мій шанс! — прошепотів Фред Візлі, і обличчя в нього аж засяяло від перспективи такої нечуваної слави й багатства. Та не він один уявив себе чемпіоном Гоґвортсу. Гаррі бачив, як за столами учні пожирали поглядами Дамблдора або гарячково перешіптувалися з сусідами. Та ось Дамблдор заговорив знову, і в залі відразу запанувала тиша.

— Я знаю, що кожен з вас прагнув би завоювати для Гоґвортсу Тричаклунський кубок, — сказав він, — але директори шкіл-учасниць та Міністерство магії узгодили певні вікові обмеження щодо цього річних претендентів. Отже, учасниками конкурсу зможуть стати лише повнолітні учні, яким виповнилися не менше сімнадцяти років. Ми, — Дамблдор заговорив трохи голосніше, бо дехто з учнів заобурювався, а близнюки Візлі взагалі оскаженіли, — вважаємо це необхідною умовою, адже турнірні завдання залишаються складними й небезпечними попри всі запобіжні заходи, тож мало ймовірно, щоб з ними могли впоратися учні молодших класів. Я особисто подбаю, щоб жоден неповнолітній учень не зміг замилити очі

Тричаклунський турнір

нашому непідкупному судді й хит-рощами стати чемпіоном Гоґвортсу. — Він зиркнув на протестуючі обличчя Фреда й Джорджа, а його ясно-сині очі зблиснули. — Тому я прошу: якщо вам не виповнилося сімнадцяти років, на конкурс *не* зголошуйтесь.

У жовтні сюди прибудуть делегації Бобатону і Дурм-стренґу. Вони залишаться з нами на більшу частину року. Я знаю, що ви гостинно приймете наших закор-донних гостей, а також щиро підтримуєте обраного чемпіона або чемпіонку Гоґвортсу. Однак уже пізня година, а завтра зранку вам треба прийти на уроки бадьорими й виспаними. Спати! Мерщій!

Дамблдор сів на місце й почав розмовляти з Дико-зором Муді. Учні галасливо повставали з-за столів і попрямували до дверей у вестибюль.

— Так не можна! — обурився Джордж Візлі, що не приєднався до юрби, а скочив на ноги і гнівно вп'яв-ся очима у Дамблдора. — Нам буде сімнадцять у квітні, невже нам не можна буде хоч спробувати?

— Мене вони не зупинять, — затявся Фред, люто зиркаючи на вчительський стіл. — Чемпіони зможуть робити те, чого нам ніколи

тут не дозволяють. А ще ж і приз — тисяча ґалеонів!

— Ага, — повторив Рон з відсутнім виразом обличчя. — Тисяча ґалеонів...

— Ходімо вже, — гукнула Герміона, — ми тут залишимося самі, якщо ви не зрушите з місця.

Гаррі, Рон, Герміона, Фред і Джордж пішли до вестибюлю. Фред з Джорджем намагалися вгадати, як саме Дамблдор не допустить до участі в турнірі тих, кому не виповнилося сімнадцяти.

— А що то за непідкупний суддя, котрий вирішуватиме, хто стане чемпіоном? — поцікавився Гаррі.

— Не знаю, — відповів Фред, — але ми мусимо якось його обдурити. Думаю, Джорджику, що нам вистачить кількох крапель старечого зілля...

— Але ж Дамблдор знає, що ви неповнолітні, — засумнівався Рон.

— Знає, але хто стане чемпіоном, вирішуватиме не він, — розсудливо мовив Фред. — Мені здається, що суддя просто обере найкращого з тих, хто записався на конкурс, і не зважатиме, скільки кому років. Просто Дамблдор не хоче, щоб ми подавали свої кан-дидатури.

Тричаклунський турнір

— Але ж бували смертельні випадки! — стривожено нагадала Герміона, коли вони зайшли у двері, сховані за гобеленом, і вузенькими сходами рушили вгору.

— Так, — відмахнувся Фред, — але ж то було хтозна-коли! Та й узагалі — хто не ризикує, той не п'є *шуму панського!* Рон, а що, коли ми придумаємо, як обкрутити Дамблдора? Візьмеш участь у конкурсі?

— Як гадаєш? — спитав у Гаррі Рон. — Було б класно, ге? Хоч вони, мабуть, захочуть когось старшого... не знаю, чи ми готові...

— Я точно не готовий, — похмуро озвався за спинами у Фреда й Джорджа Невіл. — Але моя бабуся, мабуть, хотіла б, щоб я спробував. Вона завжди каже, що я повинен підтримувати родинну честь. Мені лише треба... ой!... — Невілова нога провалилася між сходинок. У Гогвортсі було безліч таких сходів з пастками. Старші учні саме про цю підступну сходинок давно вже знали й перестрибували її автоматично, але Невіл, як завжди, знову про неї забув. Гаррі й Рон схопили його під пахви й витягли назад, а лицар в обладунках нагорі аж забрязкав і зарипів зі сміху.

— Замовкни, ти, — гаркнув йому Рон, грюкнувши по заборолу.

Вони підійшли до входу у ґрифіндорську вежу, що ховався за великим портретом Гладкої Пані в рожевій шовковій сукні.

— Пароль? — спитала вона.

— Бридня, — озвався Джордж.

Портрет відхилився, відкривши отвір у стіні, крізь який вони всі пролізли. У каміні потріскував вогонь, обігриваючи круглу вітальню, де було багато столів та м'яких крісел. Герміона похмуро зиркнула на мерехт-ливе полум'я, і Гаррі виразно почув, як вона пробурмотіла «*рабська праця*», перш ніж сказала їм «на добраніч» і попрямувала до дівчачої спальні.

Гаррі, Рон і Невіл піднялися гвинтовими сходами у свою спальню, що містилася на верхньому поверсі вежі. Під стінами височіло п'ять ліжок зі стовпчиками й темно-червоними запонами, а біля них стояли валізи їхніх власників. Дін і Шеймус уже готувалися до сну. Шеймус причепив до узголів'я ліжка ірландську стрічку, а Дін повісив над тумбочкою плакат Віктора Крума. Поряд висів його старий плакат Вестгемської футбольної команди.

Тричаклунський турнір

— Маразм, — зітхнув Рон, киваючи на нерухомих футболістів.

Гаррі, Рон і Невіл перевдяглися в піжами й полягали. Хтось, очевидно, ельф-домовик, уже поклав під простирадла грілки. Було неймовірно затишно лежати в ліжку, прислухаючись до бурі, що лютувала надворі.

— Мабуть, я теж запишуся, — сонно пробурмотів у темряві Рон, — якщо Фред і Джордж придумують, як... Такий турнір... усе ж може бути, правда?

— Ага... — Гаррі перевернувся на другий бік, а в голові у нього промайнули яскраві картинки... він переконав непідкупного суддю, що йому сімнадцять років... він став чемпіоном Гоґвортсу... стояв на полі, тріумфально піднявши вгору руки, а всі учні плескали й кричали... він щойно переміг у Тричак-лун-ському турнірі... серед натовпу вирізнялося обличчя Чо Чанґ, яке аж сяяло від захвату...

Гаррі розплився в усмішці, радий, що Рон не міг цього бачити.

— РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ —

Дикозор Муді

До ранку гроза вщухла, але стеля у Великій залі була й досі похмура. Важкі свинцево-сірі хмари вирували над головами Гаррі, Рона й Герміони, коли ті вивчали за сніданком розклад уроків. Неподалік від них Фред, Джордж і Лі Джордан обговорювали магичні засоби старіння — для того, щоб хитрощами проникнути на Тричаклунський турнір.

— Сьогодні непогано... цілий ранок будемо надворі, — зрадів Рон, проводячи пальцем по понеділковій колонці розкладу, — гербалогія з гафелпафцями і дог-ляд за магичними істотами... от чорт, і знову зі слизе-ринцями...

— Після обіду — подвійне віщування, — простогнав Гаррі. Крім зілля й настійок, він найбільше не любив віщування. Професорка Трелоні постійно про-віщала Гаррі смерть, а це його страшенно дратувало.

— А чого ж ти його не покинув, як я? — жваво озвалася Герміона, намащуючи грінку маслом. — Вивчав би тоді щось нормальне, скажімо, числомагію.

— Бачу, ти знов почала їсти, — зауважив Рон, дивлячись, як Герміона щедро намащує варенням грінку з маслом.

— Я вирішила, що є кращі методи боротьби за права ельфів, — набундючилася Герміона.

— Аякже. А ще ти голодна, — хихикнув Рон.

Зненацька щось зашелестіло над їхніми головами, й у відчинені вікна влетіло біля сотні сов з ранковою поштою. Гаррі машинально глянув угору, але серед безлічі сірих та рудих птахів не проглядалося білого кольору. Соби закружляли над столами, шукаючи своїх адресатів. Велика сіра сова підлетіла до Невіла Лонгботома й кинула йому на коліна пакунок — Невіл майже завжди забував щось удома. З другого боку зали пугач Драко Мелфоя сів йому на плече, доставивши звичний набір домашніх тістечок та цукерок. Намагаючись приховати розчарування, Гаррі знову взявся за кашу. Невже з Гедвігою щось сталося, і Сіріус не отримав його листа?

Ці думки гризли Гаррі, доки він ішов стежкою між мокрої рослинності до третьої оранжереї. Там його увагу відволікла професорка Спраут, що продемонструвала класові небачено гидкі рослини. Вони були схожі на величезних чорних слимаків, що стирчали вгору з землі. Рослини легенько звивалися й мали на собі великі лискучі пухлини, заповнені якоюсь рідиною.

— Буботруби, — весело пояснила їм професорка Спраут. — Їх треба притиснути й вичавити гній...

— *Що?* — перепитав з огидою Шеймус Фініган.

— Гній, Фінігане, гній, — повторила професорка Спраут. — Він дуже цінний, тож старайтеся його не розливати. Збирайте гній в оці пляшки. Надіньте рука-виці з драконячої шкіри, бо нерозведений бубо-трубний гній може дуже кумедно подіяти на руки.

Вичавлювати гній з буботрубів було водночас і гидко й цікаво. З кожної луснутої пухлини бризкала густа жовто-зелена рідина, що мала різкий запах бензину. Учні наповнювали нею пляшки, і до кінця уроку назбирали кілька літрів гною.

— Ото вже зрадіє Мадам Помфрі, — мовила професорка Спраут, закорковуючи останню пляшку. — Буботрубний гній — чудові ліки від найстійкіших форм прищавості. Тепер учням не доведеться від розпачу робити різні дурниці, щоб позбутися юнацьких прищів.

— Бідна Луїза Міджен, — тихенько проказала гафелпафка Анна Ебот. — Вона наслала на свої прищі прокляття.

— Дурне дівчисько, — похитала головою професорка Спраут. — Але мадам Помфрі врешті-решт повернула їй носа на місце.

У замку глухо пробамкав дзвін, сигналізуючи про кінець уроку, і учні розділилися на дві групи. Гафелпафці кам'яними сходами подибали на урок трансфігурації, а ґрифіндорці попрямували в інший бік, до дерев'яної хатинки Геґріда, що стояла на узліссі Забороненого лісу.

Геґрід чекав біля хатинки, тримаючи за нашійник свого величезного чорного пса Ікланя. На землі коло його ніг стояло кілька відкритих дерев'яних ящиків, а Іклань скавучав і натягував нашійника, намагаючись дослідити вміст ящиків зблизька. Коли учні наблизилися, вони почули чудернацьке тарахкотіння, що

періодично переривалося якимись мовби вибухами.

— Добрий ранок! — привітався Геґрід, усміхаючись Гаррі, Ронові й Герміоні. — Зачекаймо ще слизе-ринців, бо вони ж си не схочуть таке пропустити — це ж вибухозаді скрути.

— Що-що? — перепитав Рон.

Геґрід показав на ящики.

— Бе-е! — скривилася Лаванда Браун і відсахнулася від них.

Гаррі також вважав, що про вибухозадих скрутів тільки й можна було сказати, що «бе-е». Вони скидалися на безформних і безголових омарів без шкаралупи, були огидно бліді й слизькі, а лапи в них стир-чали з найнесподіваніших місць. У кожному ящику їх було близько сотні, кожен завдовжки сантиметрів з п'ятнадцять, і всі вони повзали один по одному, сліпо нашттовхуючись на стінки. Від них відгонив стійкий сморід гнилої риби. Раз у раз із скрутячих задів вилітали іскри, що вибухали й кидали істот на кілька сантиметрів уперед.

— Допіру си вилупили, — гордо повідомив Геґ-рід, — тож ви зможете самі їх виростити! Думаю, що то буде файна робота!

— А чого це ми повинні їх, тіпа, вирощувати? — пролунав холодний голос.

То саме надійшли слизеринці. А говорив Драко Мел-фой. Креб і Гойл схвально загіготіли.

Геґрід не знав, що й відповісти.

— Кароче, що вони роблять? — допитувався Мел-фой. — Яка з них користь?

Геґрід роззявив рота, і з усієї сили щось обмірковував. Запала тиша, а тоді він пробурмотів:

— Мелфой, то є тема наступного уроку. Нині ви їх просто погодуйте. Спробуйте давати різні харчі — я ще не мав з ними справи і точно не знаю, що їм си смакує — маю тут мурашині яйка і жаб'ячу печінку, а ще кавальчик вужика... просто давайте їм усього потрошку.

— Як не гній, то ще якась гидота, — пробурмотів Шеймус.

Якби не глибока симпатія до Геґріда, ніщо б не зму-сило Гаррі, Рона й Герміону набирати повні жмені слизької жаб'ячої печінки і класти її в ящики, споку-шаючи вибухозадих скрутів. Гаррі не міг позбутися підозри, що все це безглуздо, бо скидалося на те, що скрути не мають ротів.

— *Ой!* — заверещав Дін Томас, коли минуло хвилин з десять. — Пече!

Гегрід стурбовано підбіг до нього.

— У нього ззаду вибухло! — сердито пояснив Дін, показуючи Гегрідові опік на руці.

— Авжеж, бува, що вони си стріляють, — погодився Гегрід.

— Бе-е! — знову скривилася Лаванда Браун. — Гегріде, а що то в нього стирчить?

— Деякі з них мають жала, — радісно відповів Гегрід, а Лаванда мерщій висмикнула з ящика руку. — Думаю, що то самці... бо самиці мають на животах такі собі прицмоки... мабуть, аби кров смоктати.

— Кароче, мені тепер ясно, чого ми їх годуємо, — саркастично скривився Мелфой. — Тіпа, хто ж не захоче мати домашню худібку, що одночасно палить, жалить і кусає?

— Хоч вони й не дуже гарні, та це ще не означає, що від них немає користі, — не витримала Гермі-она. — Драконяча кров має дивовижні магичні влас-тивості, але ж драконів дома не заводять!

Гаррі й Рон підсміхнулися до Гегріда, і він теж непо-мітно відповів їм усмішкою з-під густої бороди. Гегрід завжди мріяв завести

вдома дракончика, і Гаррі, Рон та Герміона чудово про це знали. Коли вони ще навчалися в першому класі, він навіть якийсь час тримав у своїй хатинці лютого норвезького хребтоспина на ім'я Норберт. Геґрід дуже любив усіляких потвор — що небезпечніші вони були, то краще.

— Добре хоч, що ті скрути маленькі, — сказав Рон, коли вони через годину верталися в замок на обід.

— Це поки що, — роздратовано буркнула Герміона, — а от Геґрід з'ясує, чим їх годувати, і вони пови-ростають метрів по два.

— Але ж це не матиме значення, якщо, наприклад, виявиться, що вони лікують морську хворобу? — підступно усміхнувся до неї Рон.

— Ти ж прекрасно знаєш, що я про їхню користь сказала тільки, щоб заткнути рота Мелфоєві, — відповіла Герміона. — Хоч він, якщо чесно, мав рацію. Най-краще було б усіх їх почавити, поки вони не почали на нас нападати.

Друзі вмостилися за грифіндорським столом, де їх уже чекала картопля з баранячою відбивною. Герміона почала їсти так швидко, що Гаррі з Роном на неї аж витріщилися.

— Це що, новий метод боротьби за права ельфів? — поцікавився Рон. — Ти хочеш, щоб тебе знудило?

— Ні, — бундючно відповіла Герміона (це було нелегко зробити з повнісіньким ротом). — Просто мені треба в бібліотеку.

— *Що?* — здивувався Рон. — Герміоно, це ж лише перший день навчання! Нам ще нічого не завдавали!

Герміона знизала плечима й далі поглинала їжу, ніби кілька днів не їла. Тоді зіскочила на ноги і швидко вибігла зі словами: «Побачимося за вечерею!»

Коли дзвінок сповістив про початок післяобідніх уроків, Гаррі й Рон по гвинтових сходах піднялися у Північну вежу, звідки срібна драбина вела до круглого люка в стелі — входу в кабінет професорки Тре-лоні.

Вони вилізли по драбині і їхні ніздрі одразу вловили знайомий солодкий запах, що долинав з каміна. Як завжди, вікна були завішені шторами. Округла кімната була залита тьмяно-червоним світлом численних ламп, задрапірованих шарфами та шалями. Друзі проминули безліч уже зайнятих кріселець із ситцевою оббивкою та пуфиків, що тіснилися в

кімнатці, і вмостилися за невеличким круглим столиком.

— Добрий день, — пролунав за спиною в Гаррі потойбічний голос професорки Трелоні. Гаррі аж під-скочив.

Страшенно худа жінка у величезних окулярах, що робили її очі непропорційно великими, професорка Трелоні дивилася на Гаррі з трагічним виразом, що завжди з'являвся в неї на обличчі за його присутності. Численні разки намиста, ланцюжки та браслети виблискували на ній у відблисках вогню з каміна.

— Ти стурбований, хлопчику, — скорботно звернулася вона до Гаррі. — Моє внутрішнє око проникає крізь твоє вродливе обличчя аж до глибин стривоженої душі. З жалем мушу сказати, що твої тривоги небезпідставні. Бачу, що тебе чекають важкі часи... неймовірно важкі... прикро, але станеться те, чого ти так боїшся... причому раніше, ніж ти очікуєш...

Вона говорила мало не пошепки. Рон скопив очі на Гаррі. Той сидів з кам'яним лицем. Професорка Трелоні прошелестіла повз них і вмостилася у великому кріслі біля каміна, обличчям до класу. На пуфи-ках коло неї

сиділи Лаванда Браун та Парваті Патіл, які просто обожнювали професорку Трелоні.

— Дороженькі, настав час вивчати зірки, — проголосила вона. — Рухи планет і таємничі остороги, що розкриваються лише тим, хто збагне фігури космічного танцю. Можна розшифрувати людську долю завдяки планетарному промінню, що переплітається...

Але Гаррі відлетів думками кудись далеко. Ці пахощі з каміна завжди робили його сонним і тупим, а безладні балачки професорки про передбачення ніколи його особливо не захоплювали — однак він не міг викинути з голови щойно промовлених нею слів: *«Прикро, але станеться те, чого ти так боїшся...»*

«Герміона мала рацію», — роздратовано подумав Гаррі. — «Ця професорка Трелоні — просто стара шахрайка». Він же зараз нічого не боявся... ну, якщо не брати до уваги побоювань, що Сіріуса могли впіймати... але як про це могла знати професорка Трелоні? Гаррі вже давно дійшов висновку, що всі її пророцтва були не більше, ніж випадковим угадуванням та напусканням туману.

Окрім, звісно, того випадку наприкінці минулого семестру, коли вона напроорокувала

поновлення Волдеморової могутності... і сам Дамблдор, коли Гаррі все йому описав, визнав, що цей її транс міг бути справжнім.

— *Гаррі!* — процідив Рон.

— Що?

Гаррі озирнувся — на нього дивився весь клас. Він випростався; щойно мало не задрімав під дією цієї задухи та власних думок.

— Я казала, дороженький, що ти вочевидь народився під лиховісним впливом Сатурна, — повторила професорка Трелоні, і в голосі в неї відчувалося невдоволення тим, що він не стежив за ходом її думок.

— Під впливом... вибачте, чого? — перепитав Гаррі.

— Сатурна, дороженький! Планети Сатурн! — виразно роздратувалася професорка Трелоні. — Я казала, що в мить твого народження у небесах явно правив Сатурн... твоє чорняве волосся... невисокий зріст... трагічні втрати ще в юному віці... Я, мабуть, не помилюся, дороженький, якщо скажу, що ти народився взимку?

— Та ні, — заперечив Гаррі. — Я народився в липні.

Рон аж закашлявся, щоб приховати сміх.

Через півгодини кожен з них отримав по заплутаній зоряній карті, де мав визначити позиції планет у мить свого народження. Це було страшенно нудне заняття, що вимагало постійного звіряння з графіками та обчислення кутів.

— У мене тут два Нептуни, — озвався трохи згодом Гаррі, похмуро розглядаючи свій аркуш пергаменту, — такого ж не може бути, правда?

— Ага-а-а, — сказав Рон, наслідуючи таємничий шепіт професорки Трелоні, — коли в небі з'являються два Нептуни, то це явно означає, Гаррі, що народився малючок в окулярах...

Шеймус і Дін, що сиділи поблизу, голосно захихотіли, хоч їх одразу заглушив схвильований писк Лаванди Браун: — Ой, пані професорко, дивіться! Здається, я знайшла нову планету! Пані професорко, що це?

— Це Уран, дороженька, — сказала професорка Трелоні, глянувши на карту.

— Лавандо, а можна й мені подивитися на новий Уран? — реготнув Рон.

На лихо, професорка Трелоні це почула, і саме тому, мабуть, дала їм так багато домашніх завдань.

— З урахуванням ваших особистих зоряних карт зробити детальний аналіз, як наступного місяця впливатиме на вас рух планет, — вона заговорила, наче професорка Макґонегел — геть не схоже на свій образ безтілесної феї. — У понеділок здасте мені роботи! Жодних виправдань слухати не буду!

— От стара карга! — обурювався Рон, коли вони спускалися сходами до Великої зали на вечерю. — Це ж, вважаєш, пропали вихідні!

— Що, багато домашніх завдань? — весело поцікавилася Герміона, наздоганяючи їх. — А нам професорка Вектор не завдала взагалі нічого!

— То й тішся собі з професорки Вектор, — сумно огризнувся Рон.

Вони зайшли у вестибюль, заповнений учнями, що стояли в черзі за вечерю. Щойно примостилися скраю черги, як за ними прогримів голос.

— Візлі! Чуєш, Візлі!

Гаррі, Рон і Герміона озирнулися. Там стояли вельми вдоволені собою Мелфой, Креб та Гойл.

— Що? — коротко кинув Рон.

— Візлі, про твого старого написали в газеті! — Мелфой розмахував примірником

«Щоденного віщуна» і говорив дуже голосно, щоб почули всі у вестибюлі. — Кароче, слухай!

ЧЕРГОВІ ПОМИЛКИ МІНІСТЕРСТВА МАГІЇ

Здається, Міністерство магії й далі переслідують халепи, пише наша спеціальна кореспондентка Ріта Скітер. Перебуваючи останнім часом під вогнем критики через неспроможність утримати під контролем юрбу на Кубку світу з квідичу, а також досі не пояснивши зникнення однієї зі своїх працівниць, міністерство вчора знову зганьбилося — через витівки Арнольда Візлі з від-ділу боротьби з нелегальним використанням маглівських речей.

Мелфой підняв голову.

— Візлі, вони навіть перекрутили його ім'я — тіпа він цілковитий нуль, га? — каркнув він.

У вестибюлі всі затихли, прислухаючись. Мелфой розправив газету й читав далі:

Арнольд Візлі, котрого два роки тому звинувачували у володінні летючою машиною, вчора зчепився з кількома маглівсь-кими правоохоронцями («поліцаями») з приводу вельми агресивних сміттєвих бачків. Схоже, містер Візлі намагався врятувати «Дикозора» Муді, старезного колишнього аврора, котрий звільнився з міністерства, коли

Дикозор Муді

перестав бачити різницю між потиском руки та спробою вбивства. Не дивно, отже, що містер Візлі, прибувши до будинку містера Муді, який, до речі, має надійну систему охорони, виявив, що містер Муді вкотре здійняв фальшиву тривогу. Містер Візлі, щоб утекти від поліцаїв, змушений був декому з них видозмінити пам'ять, проте він відмовився відповісти на запитання «Щоденного віщуна», чому він втяг міністер-ство у таку негідну й ганебну витівку.

— Візлі, тут є ще й фотографія! — вигукнув Мел-фой, піднімаючи газету. — Фотка твоїх старих перед вашим будинком — якщо це можна назвати будинком! Твоїй старій не завадило б трохи скинути жирку!

Рон аж затрусився з люті. Усі погляди зупинилися на ньому.

— Замовкни, Мелфой, — сказав Гаррі. — Рон, пішли.

— Поттер, ти ж у них, тіпа, літував, га? — вишкірився Мелфой. — Кароче, його стара справді така жирна, чи тільки на фотці?

— Мелфой, а ти бачив *свою* стару? — спитав Гаррі, тримаючи за мантію Рона, що рвався до Мелфоя. — Отой її вираз, наче в неї лайно під

носом? Вона завжди така, чи то їй від тебе смердить?

Бліде Мелфоеве обличчя дещо порожевіло.

— Поттер, не смій ображати мою матір.

— То стули свою слиняву пельку, — відвернувся від нього Гаррі.

БАХ!

Хтось із учнів заверещав... Гаррі відчув, як щось біле й гаряче черкнуло його по щоці... він потягся по чарівну паличку, та не встиг до неї й доторкнутися, як почувся другий голосний БАХ! Ревіння прокотилося вестибюлем.

— НЕ СМІЙ, ХЛОПЧИСЬКО!

Гаррі обернувся. Мармуровими сходами шкутильгав професор Муді. Його чарівна паличка цілилася в білосніжного тхора, що тремтів на вимощеній кам'я-ними плитами підлозі саме там, де щойно стояв Мел-фой.

У вестибюлі запала моторошна тиша. Ніхто, крім Муді, не ворушився. Муді повернувся, щоб глянути на Гаррі — принаймні його нормальне око глянуло на Гаррі, бо друге закотилося кудись назад.

— Він тебе не зачепив? — прогарчав Муді. Голос мав низький і скрипучий.

— Ні, — відповів Гаррі, — не влучив.

Дикозор Муді

— АНУ НЕ ЗАЙМАЙ! — заревів Муді.

— Що не займати? — спитав спантеличено Гаррі.

— Не ти! Він! — проскрипів Муді, махнувши пальцем через плече на Креба, що збирався було підняти з підлоги тхора, але відразу завмер. Скидалося на те, що друге око Муді було магічне й бачило все, що діялося в нього за спиною.

Муді пошкутильгав до Креба, Гойла й тхора, що нажахано пискнув і чкурнув до підвалів.

— Так буде неправильно! — прогримів Муді, знову спрямовуючи чарівну паличку на тхора. Той злетів на три метри вгору, тоді гепнувся об підлогу і знову від неї відскочив.

— Не люблю, коли на суперника нападають з-за спини, — загарчав Муді, а тхір підскакував дедалі вище й верещав від болю. — Так чинять лише смердючі підлі боягузи...

Тхір підлітав угору, а його лапи й хвіст безпомічно теліпалися.

— Ніколи... більше... так... не роби... — примовляв Муді, а тхір з кожним словом гепався об кам'яну підлогу і знову від неї відскакував.

— Професоре Муді! — пролунав приголомшений ГОЛОС.

Мармуровими сходами спускалася професорка Макґонегел, тримаючи в руках цілий оберемок книжок.

— Вітаю вас, професорко Макґонегел, — сказав незворушно Муді, ще вище підкидаючи тхора.

— Що... що це ви робите? — здивувалася професорка Макґонегел, а її очі намагалися встежити за рухами тхора в повітрі.

— Даю урок, — пояснив Муді.

— Урок... Муді, це що, *учень*? — верескнула професорка Макґонегел, і книжки посипалися з її рук.

— Еге ж, — підтвердив Муді.

— Ні! — крикнула професорка Макґонегел, збігаючи по сходах і витягаючи чарівну паличку. За мить щось ляснуло, і на підлозі знову з'явився Драко Мел-фой. Він лежав безформною купою, а його завжди прилизане біляве волосся розсипалося по яскраво-червоному обличчю. Кривлячись від болю, він звівся на ноги.

— Муді, ми *ніколи* не використовуємо трансфігурацію як засіб покарання! — ледве видихнула професорка Макґонегел. — Невже професор Дамблдор вам про це не казав?

Дикозор Муді

— Здається, щось таке згадував, — непевно почував підборіддя Муді, — але я думав, що добрячий прочухан...

— Муді, ми призначаємо відповідні покарання! Або повідомляємо вихователеві гуртожитку!

— То я так і зроблю, — погодився Муді, дивлячись на Мелфоя з неприхованою антипатією.

Мелфой, чиї вицвілі оченята ще й досі були мокрі від болю й приниження, лиховісно зиркнув на Муді й пробурмотів якісь слова, серед яких можна було розібрати «мій батько».

— Он як? — тихо сказав Муді, прошкутильгавши кілька кроків, від чого у вестибюлі луною розійшовся цокіт його дерев'яної ноги. — Я твого батька знаю давненько... скажи йому, що Муді пильно стежитиме за його синочком... передай йому таке від мене... А вихователь у твоєму гуртожитку, здається, Снейп?

— Так, — обурено буркнув Мелфой.

— Ще один давній знайомий, — прогарчав Муді. — Я вже давно хотів побалакати з друзякою Снейпом... ану, ходімо... — Він схопив Мелфоя за руку і поволік до підвалів.

Професорка Макґонегел кілька секунд стурбовано дивилася їм услід, а тоді спрямувала чарівну паличку на розкидані по підлозі книжки, і вони стрибнули прямо їй у руки.

— Не говоріть зі мною, — тихенько сказав Рон Гаррі й Герміоні, коли через кілька хвилин вони вмостилися за ґрифіндорським столом, а звідусіль лунали збуджені розмови про те, що допіру сталося.

— Чому? — здивувалася Герміона.

— Бо я хочу назавжди зафіксувати це в пам'яті, — пояснив Рон із заплющеними очима і піднесеним виразом обличчя. — Драко Мелфой — дивовижний стрибучий тхір...

Гаррі й Герміона розреготалися, а Герміона почала накладати їм на тарілки м'ясної запіканки. — Але ж він міг дуже Мелфоя покалічити, — сказала вона. — Добре, що професорка Макґонегел вчасно його зупинила...

— Герміоно! — розлючено вигукнув Рон, знову розплющивши очі. — Ти псуєш найкращу мить мого життя!

Герміона нетерпляче щось буркнула і почала їсти з неймовірною швидкістю.

Дикозор Муді

— Тільки не кажи, що тобі знову треба йти в бібліо-теку, — здивовано глянув на неї Гаррі.

— Треба, — невиразно промовила Герміона. — Багато роботи.

— Ти ж сама казала, що професорка Вектор...

— Це не пов'язано з домашніми завданнями, — пояснила вона. За якихось п'ять хвилин Герміона спо-рожнила свою тарілку й побігла.

Не встигла вона піти, як її місце зайняв Фред Візлі. — Муді! — сказав він. — Він що, крутий?

— Немає слів, — додав Джордж, сідаючи навпроти.

— Крутіший за всіх крутих, — вигукнув найкращий друг близнюків Лі Джордан, уможуваючись на стілець біля Джорджа. — Сьогодні ми були в нього на уроці, — повідомив він Гаррі й Ронові.

— І що? — поцікавився Гаррі.

Хлопці обмінялися багатозначними поглядами.

— Ми ще на таких уроках не бували! — сказав Фред.

— Він знає, — додав Лі.

— Що знає? — спитав, нахилиючись до нього, Рон.

Гаррі Поттер і келих вогню

— Знає, як це *робити*, — з притиском мовив Джордж.

— Робити *що?* — не зрозумів Гаррі.

— Боротися з темними мистецтвами, — розтлумачив йому Фред.

— Він усе в житті бачив, — підтвердив Джордж.

— Дивовижно, — сказав Лі.

Роң витяг з портфеля розклад уроків.

— Його урок буде аж у четвер! — розчаровано зітхнув він.

— РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ —

Непрощенні заклання

Наступні два дні минули без особливих інцидентів, якщо не брати до уваги, що Невіл на уроці зілля й настійок розплавив уже свій шостий казанець. Професор Снейп, котрий за це літо став іще мстивішим, ніж звичайно, призначив Невілові кару, і Невіл після неї перебував на межі нервового зриву, бо мусив випотрошити цілу діжку рогатих жаб-ропук.

— Знаєш, чого Снейп має такий гидомирний нас-трій? — запитав у Гаррі Рон, дивлячись, як Герміона навчає Невіла очисних чарів, щоб видобути з-під нігтів жаб'ячі кишки.

— Так, — відповів Гаррі. — Через Муді.

Усі знали, що Снейп дуже хотів здобути посаду викладача захисту від темних мистецтв, та вже четвертий рік поспіль йому це ніяк не вдавалося. Снейпові не подобався жоден попередній викладач темних мистецтв,

і він цього не приховував, однак відверто виявляти свою ворожість до Дикозора Муді остерігався. Коли Гаррі траплялося побачити їх удвох у коридорі чи під час обіду, він помічав, що Снейп уникає погляду Муді — і його магічного, і нормального ока.

— Мені здається, що Снейп його побоюється, — задумливо сказав Гаррі.

— От якби Муді перетворив Снейпа на рогату ропуху, — розмірився Рон, — і почав жбурляти ним об підлогу в його ж підвалі...

Грифіндорські четвертокласники так чекали першого уроку Муді, що по обіді в четвер зібралися під його кабінетом задовго до дзвінка.

Бракувало тільки Герміони. Вона з'явилася аж перед самісіньким початком уроку.

— Я була в...

— ... бібліотеці, — договорив за неї Гаррі. — Заходь швиденько, бо не залишиться гарних місць.

Вони поспішили до трьох стільців перед викладацьким столом, повітягали підручники «Темні сили: посібник із самозахисту» і принишкли. Невдовзі по-чули в коридорі знайомий цокіт, і ось до класу увійшов Муді,

Непрощенні закляття

як завжди, химерний і страхітливий на вигляд. З-під його мантиї стирчала дерев'яна пазуриста нога.

— Можете заховати, — прогарчав він, шкутильгаючи до свого стола і вмощуючись за ним, — ці ваші книжки. Вони вам не знадобляться.

Учні позапихали книжки в портфелі. Рон від збудження мало не підскакував.

Муді розгорнув класний журнал, відкинув зі свого покрученого й пошрамованого обличчя довгу гриву сивого волосся й почав називати прізвища учнів, пози-раючи на них своїм магічним оком, тоді як нормальне й далі було прикуте до журналу.

— Ну гаразд, — вимовив він, перевібивши присутність учнів, — професор Люпин прислав мені листа про ваш клас. Схоже, що основи боротьби з темними істотами ви засвоїли непогано — ви пройшли ховчиків, червоних каптуриків, ліхтарників, ґринділів, капів і вовкулак. Правильно?

Учні ствердно загули.

— Але ви відстаєте... серйозно відстаєте... у захисті від заклять, — вів далі Муді. — Тож я хочу стисло показати вам, як можуть

напаскудити один одному чаклуни. За один рік мушу навчити вас, як боротися з темними...

— А що, на більше ви з нами не залишитесь? — не стримався Рон.

Магічне око Муді втупилося в Рона. Рон завмер, але Муді раптом усміхнувся — вперше за весь час, що Гаррі його бачив. Його страхітливе обличчя ще дужче викривилось, однак було приємно знати, що він здатний на доброзичливу усмішку. Рон полегшено зітхнув.

— То це ти син Артура Візлі? — спитав Муді. — Твій батько пару днів тому витяг мене з великої халепи... Так, я пробуду тут тільки рік. І то лише заради Дамб-лдора... один рік, а потім знову на пенсію.

Він хрипко реготнув і склав докупи свої вузлуваті долоні.

— Отже... до теми. Закляття. Вони бувають різні за силою і формою. Відповідно до вказівок Міні-стерства магії, я маю вас навчити протизаклять і на цьому зупинитися. Я не повинен ознайомлювати вас із забороненими темними закляттями — їх ви будете вивчати не раніше шостого класу. Вважається, що ви для цього ще надто юні. Але професор Дамблдор ліпшої думки про вас: він вважає,

Непрощенні закляття

що ви цю тему здолаєте, бо й справді — що раніше ви довідаєтеся про ймовірні загрози, то краще. Бо ж як ви маєте оборонятися від того, чого ніколи не бачили? Чаклун, який захоче накласти на вас заборонене закляття, не стане вам пояснювати, що саме він задумав. Він не буде перед вами вибачатися. Тож вам треба приготуватися. Ви маєте бути пильними й уважними. І маєте мене слухати, міс Браун, коли я говорю.

Лаванда підскочила й зашарілася. Вона під столом показувала Парваті свій завершений гороскоп. Мабуть, магічне око Муді бачило не тільки те, що в нього за спиною, але й просвічувало крізь дерево.

— Отож... чи хтось із вас знає, за які закляття чаклунський закон накладає найбільшу кару?

Несміливо піднялося кілька рук, серед них Ронова й Герміонина. Муді вказав на Рона, хоч його магічне око й далі дивилося на Лаванду.

— Е-е, — невпевнено почав Рон, — тато мені якось казав... це, здається, закляття «Імперіус»?

— Так, — схвально підтвердив Муді. — Твій батько добре його знав. Закляття «Імперіус» завдало колись міністерству багато клопоту.

Муді важко звівся на свої неоднакові ноги, висунув зі стола шухляду й витяг з неї скляну банку. Там мета-лися три великі чорні павуки. Гаррі відчув, як поруч з ним сахнувся Рон, який терпіти не міг павуків.

Муді запхнув руку в банку, упіймав одного павука і, тримаючи його на долоні, показав усім. Тоді спряму-вав на нього чарівну паличку й пробурмотів: *«Імперіо!»*

Павук зіскочив з долоні Муді й почав розгойдуватися, мов на трапеції, на тонесенькій шовковій паву-тинці. Потім лапки в нього заціпеніли, він зробив заднє сальто, обірвав павутинку, впав на стіл і закруж-ляв на ньому перекидом. Муді махнув паличкою — павук звівся на задні лапки і почав вибивати чечітку.

Усі зареготали — усі, крім Муді.

— Ви думаєте, що це смішно? — прогарчав він. — А якби я це зробив з вами? Вам би сподобалось?

Регіт миттю вщух.

— Він під моїм цілковитим контролем, — спокійно вів далі Муді, а павук почав кумедно перекочуватися на столі. — Можу примусити його вистрибнути з вікна, втопитися, кинутися комусь із вас у горло...

Непрощенні закляття

Рон мимоволі здригнувся.

— Були роки, коли закляттям «Імперіус» контролювали багатьох чаклунів і відьом, — сказав Муді, і Гаррі зрозумів, що він має на увазі часи Волдеморової всемогутності. — Міністерству було нелегко розрізнити, кого до певних дій змушували, а хто чинив їх із власної волі.

Закляття «Імперіус» можна здолати, і я вас навчу як, але треба мати сильний характер, а він є не в кожного. Найкраще — уникати «Імперіуса», якщо є така змога. ПОСТІЙНА ПИЛЬНІСТЬ! — гаркнув він, і учні аж підскочили.

Муді схопив стрибучого павука і жбурнув його назад у банку. — Знаєте ще якісь незаконні закляття?

Угору знову злетіла Герміонина рука і, на подив Гаррі, Невілова. Досі Невіл наважувався щось говорити лише на уроках своєї улюбленої гербалогії. Невіла й самого здивувала власна відвага.

— Так? — сказав Муді, а його магичне око перекрутилось і вп'ялося в Невіла.

— Це... закляття «Круціатус», — проказав Невіл неголосно, але виразно.

Муді пильно глянув на Невіла — тепер обома очима.

— Твоє прізвище Лонгботом? — перевірів він, зиркнувши магічним оком у журнал.

Невіл нервово кивнув, але Муді більше нічого не спитав. Повернувся до класу, видобув з банки наступного павука й поклав його на стіл, де той завмер — мабуть, зі страху.

— Закляття «Круціатус», — сказав Муді. — Щоб ви все збагнули, павука треба збільшити, — додав він і спрямував на того чарівну паличку. — *Енґорджіо!*

Павук почав розбухати. Він став більшим за таран-тула. Рон не витримав і відсунувся разом зі стільцем якомога далі від стола Муді.

Муді ще раз підняв чарівну паличку, націлив її на павука й пробурмотів: «*Круціо!*»

Павукові лапки відразу зігнулися й притислися до тіла. Він перекрутився й почав жахливо смикатися з боку на бік. Від нього не чулося ані звуку, але Гаррі не сумнівався — якби павук мав голос, він би зараз кричав, мов різаний. Муді не відводив чарівної палички, і павук затрясся ще несамовитіше...

— Перестаньте! — пронизливо скрикнула Герміона.

Непрощенні закляття

Гаррі озирнувся на неї. Вона дивилася не на павука, а на Невіла. Гаррі простежив за її поглядом і побачив, що Невіл вчепився руками за парту, аж йому побілили суглоби. Його широко розплющені очі світилися жахом.

Муді підняв паличку вгору. Павукові лапи розслабилися, але він і далі сіпався.

— *Редуціо*, — пробурмотів Муді, і павук зменшився до природного розміру. Муді кинув його в банку.

— Біль, — неголосно мовив Муді. — Вам не потрібні ножі чи лещата для тортур, якщо ви володієте зак-ляттям «Круціатус»... Воно теж колись було дуже попу-лярне. Ще якісь закляття знаєте?

Гаррі озирнувся. Судячи з виразів облич, усі намагалися вгадати, що станеться з останнім павуком. Герміонина рука трохи тремтіла, коли вона, вже втретє, піднімала її вгору.

— Так? — глянув на неї Муді.

— *Авада Кедавра*, — прошепотіла Герміона.

Рон і ще кілька учнів стривожено зиркнули на неї.

— Ага, — вимовив Муді, і ще одна ледве помітна усмішка викривила його спотворене

обличчя. — Останнє і найгірше. *Авада Кедавра...*
Смертельне закляття.

Він запхав руку в скляну банку, і третій павук, немовби відчуваючи, що саме йому загрожує, несамовито заметався по дну, уникаючи пальців Муді, але той його таки впіймав і поклав на стіл. Павук, мов скажений, кинувся тікати.

Муді підняв чарівну паличку, і Гаррі зненацька охопило погане передчуття.

— *Авада Кедавра!* — заревів Муді.

Спалахнуло сліпуче зелене сяйво, і щось велике й невидиме прошипіло крізь повітря. Павук миттєво перевернувся на спину і здох, не зазнавши жодного явного ушкодження. Деякі дівчата ледве стримали крик. Рон відсахнувся й мало не впав зі стільця, коли застигле павуче тільце ковзнуло по столу до нього.

Муді змів дохлого павука зі столу на підлогу.

— Нічого доброго, — сказав він спокійно. — Нічого приємного. І не існує протизакляття. Його нічим не здолати. Відома лише одна особа, що вижила після цього закляття, і ось вона сидить переді мною.

Непрощенні закляття

Гаррі відчув, що червоніє, коли очі Муді (обидва!) вп'ялися в його очі. Усі учні теж повернулися до нього. Гаррі вступився в порожню класну дошку, ніби там було щось цікаве, хоч насправді її навіть не бачив...

То он як загинули його батьки... точнісінько, як оцей павук. Вони теж не зазнали жодних ушкоджень? Теж побачили тільки спалах зеленого саява й почули шипіння стрімкої смерті перед тим, як життя вислизнуло з їхніх тіл?

Гаррі постійно уявляв собі смерть батьків ось уже три роки, відколи довідався, що їх убили, відколи дізнався, що сталося тієї ночі — як Червохвіст зрадив батьків, підказавши Волдемортові, де вони пере-ховуються, і як той прибув до їхнього будинку. Як Волдеморт спочатку вбив Гарріного батька. Як Джеймс Поттер намагався його затримати, гукаючи дружині, щоб хапала Гаррі й мерщій тікала... як Волдеморт нахилився до Лілі Поттер і наказав їй відсунутися, щоб він міг убити Гаррі... як вона благала вбити замість сина її саму, і затуляла його своїм тілом... отож Волдеморт убив її теж, а тоді націлив чарівну паличку на Гаррі...

Гаррі знав усі ці деталі, бо чув голоси батьків, коли змагався торік з дементорами — адже дементори змушували своїх жертв переживати наяву найгірші спогади їхнього життя і безсило тонути у власному відчаї...

Муді заговорив знову, його голос долинав до Гаррі ніби здалеку. Довелося зробити велике зусилля, щоб повернутися в реальний світ і слухати, що говорить Муді.

— Авада Кедавра — це закляття, яке мусить спиратися на могутню магію. Ви можете скласти докупи всі свої чарівні палички, спрямувати їх на мене і про-мовити ці слова, але мені нічого не станеться, хіба що кров з носа потече. Та це не має значення. Я тут не для того, щоб навчати вас, як виконувати це закляття.

Але якщо до нього не існує протизакляття, то на-віщо я вам його показав? Бо ви повинні знати. Повинні розуміти, що може статися найгірше. І розуміти, що краще не потрапляти в ситуації, коли це закляття може пролунати. ПОСТІЙНА ПИЛЬНІСТЬ! — заревів він, і учні знову аж підскочили.

— Отож... ці три закляття — Авада Кедавра, Імперіус та Круціатус — називаються непрощеними.

Непрощенні закляття

Достатньо накласти бодай одне з них на будь--яку людську істоту — і вас довічно ув'язнять в Азкабані. Ось що вам може загрожувати. Ось із чим я повинен навчити вас боротися. Ви маєте бути напоготові. Маєте бути у всеозброєнні. Та найголовніше — ви маєте виробити *повсякчасну, щосекундну* пильність. Приготуйте пера... записуйте...

Решту уроку вони занотовували все, що стосувалося непрощених заклять. До самого дзвінка ніхто не промовив ні слова. Та коли Муді їх відпустив, і всі вийшли з класу, розмови ринули, мов злива. Біль-шість учнів про закляття говорили з трепетом: «Ти бачив, як він засмикався?»; «...а тоді він його прикін-чив... раз — і нема!»

Гаррі бачив, що вони обговорюють урок, ніби якесь захоплююче видовище. Він же не знаходив у ньому нічого привабливого. Герміона, здавалося, теж.

— Швидше! — напружено кинула вона Гаррі й Ронові.

— Що, знов у ту кляту бібліотеку? — запротестував Рон.

— Ні, — коротко відказала Герміона, показуючи на бічний коридор. — До Невіла.

Невіл пройшов половину коридору і став, широко розплющеними очима вступившись у кам'яну стіну. Він мав той самий нажаханий вигляд, що з'явився в нього, коли Муді продемонстрував закляття «Кру-ціатус».

— Невіле, — лагідно покликала Герміона.

Невіл озирнувся.

— А, це ви, — озвався він значно вищим, ніж зав-жди, голосом. — Цікавий урок, правда? Хто знає, що буде на вечерю? Я... я вмираю з голоду. А ви?

— Невіле, все гаразд? — спитала Герміона.

— Так, так, звичайно, — пробурмотів Невіл неприродно високим голосом. — Дуже цікава вечеря... тобто урок... Що нам дадуть їсти?

Рон здивовано зиркнув на Гаррі.

— Невіле, що?..

Але тут за їхніми спинами пролунав дивний цокіт, і вони побачили професора Муді, що шкутильгав до них. Вони відразу змовкли, боязко на нього поглядаючи. Та коли професор заговорив, його гарчання прозвучало значно спокійніше й лагідніше, ніж досі.

— Усе гаразд, синку, — заспокоїв він Невіла. — Може, зайдеш у мій кабінет? Ходімо... вип'ємо чаю...

Непрощенні закляття

Перспектива чаювання з Муді ще дужче налякала Невіла. Він заціпенів.

Муді повернув до Гаррі своє магічне око. — З тобою все гаразд, Поттере?

— Так, — мало не з викликом озвався Гаррі.

Синє око Муді легенько затремтіло в очниці, оглядаючи Гаррі. А тоді він сказав:

— Ви повинні знати. Мабуть, це неприємно, *але ви мусите знати*. Немає сенсу прикидатися, що... Ходімо, Лонгботоме, покажу тобі деякі цікаві книги.

Невіл кинув благальний погляд на Гаррі, Рона й Герміону, але ті змовчали, тож Невілові нічого не лишалось, як піти з Муді, що поклав йому на плече свою вузлувату руку.

— Що б це мало означати? — здивувався Рон, спостерігаючи, як Невіл і Муді завернули за ріг.

— Не знаю, — задумливо відповіла Герміона.

— Оце урочок, ге? — глянув на Гаррі Рон, і вони рушили до Великої зали. — Фред і Джордж казали правду. Муді добре знає свій предмет, скажи? Коли він виконав Аваду Кедавру, павук сконав і навіть лап-кою не дригнув...

Але, раптом побачивши вираз Гарріного обличчя, Рон замовк і вже не озивався аж до самої Великої зали. Там він запропонував раніше засісти за домашнє завдання професорки Трелоні, бо на нього могла піти не одна година.

Герміона за вечерею не приєдналася до розмови між Гаррі й Роном, зате умлівіч проковтнула свою порцію і, як завжди, побігла в бібліотеку. Гаррі з Роном попрямували до ґрифіндорської вежі, і Гаррі, що за вечерею увесь час думав про непростенні закляття, знову заговорив на цю тему.

— Цікаво, чи Муді з Дамблдором не матимуть неприємностей з міністерством, якщо там довідаються, що ми побачили ці закляття? — спитав Гаррі, коли вони наближалися до Гладкої Пані.

— Це можливо, — припустив Рон. — Але ж Дамбл-дор завжди чинив так, як вважав за потрібне, а Муді, здається, роками тільки те й робив, що потрапляв у різні халепи. Він спочатку нападає, а потім питає — згадай його сміттєві бачки... «Бриднє».

Гладка Пані відхилилася вбік, і вони пролізли крізь отвір у ґрифіндорську вітальню, де було людно й гамірно.

— То що, беремося за віщування? — спитав Гаррі.

— Мабуть, — простогнав Рон.

Вони піднялися в спальню по підручники й таблиці і побачили Невіла, що самотньо сидів на ліжку й читав. Був він значно спокійніший, ніж наприкінці уроку Муді, хоча й досі ще не цілком нормальний. Очі в нього були червоні.

— Усе гаразд, Невіле? — спитав його Гаррі.

— Так, — відповів Невіл, — усе гаразд, дякую. Читаю оце книжку, яку мені дав професор Муді...

Він показав книжку. «Магічні середземноморські водорості та їхні властивості».

— Очевидно, професорка Спраут розповіла професорові Муді про мої успіхи в гербалогії, — сказав Невіл. У його голосі звучала гордість, яку Гаррі досі в нього не помічав. — Він подумав, що ця книжка мені сподобається.

Це був вельми тактовний спосіб підбадьорити Невіла — натякнути йому на слова професорки Спраут, адже Невіла хвалили доволі рідко. Так міг би вчинити хіба що професор Люпин.

Гаррі й Рон взяли підручники «Розтуманення майбутнього», повернулися у вітальню, знайшли там вільний стіл і почали працювати над

пророцтвами на нас-тупний місяць. Минула година, а вони мало чого досягли, хоч стіл був уже захаращений клаптями пер-гаменту з цифрами та символами, а Гарріна голова залилася туманом, що мовби проник у неї з каміна професорки Трелоні.

— Не маю зеленого поняття, що це все має означати, — пробурмотів він, дивлячись на довжелезні колонки розрахунків.

— Знаєш, що, — запропонував Рон, чие волосся стирчало навсібіч — так часто він розгублено чухав собі потилицю, — мені здається, треба вдатися до запасного варіанту.

— Тобто... напести сім мішків гречаної вовни?

— Ага, — підтвердив Рон, змахнув зі стола списані аркуші, вмочив перо в чорнильницю і знову почав писати.

— У понеділок, — переповідав він те, що пише, — я маю підхопити кашель через несприятливе поєднання Марса та Юпітера. — Він глянув на Гаррі. — Ти ж її знаєш — що більше буде нещастя, то скоріше вона проковтне.

— Точно, — погодився Гаррі, а тоді зіжмакав аркуш з попередніми спробами і понад головами невгамовних першокласників

Непрощенні закляття

жбурнув його в камін. — Так... у понеділок мені будуть загрожувати... е-е... опіки.

— Саме так, — похмуро пожартував Рон, — бо в понеділок ми знову працюємо зі скрутами. А у вівторок я... гм...

— Загубиш щось цінне, — підказав Гаррі, гортаючи «Розтуманення майбутнього» в пошуках ідей.

— Чудово! — зрадив Рон, записуючи підказку. — Через... гм... вплив Меркурія. А чого б тобі не отримати від друга підступний удар у спину?

— Так... круто... — записав Гаррі, — бо... Венера буде в дванадцятому секторі.

— А в середу мене, здається, добряче відлупцюють.

— Ой, це ж я збирався устрягти в бійку. Добре, нехай я програю парі.

— Так, бо ти закладешся, що переможу в тій бійці я...

Вони вигадували нові пророцтва, дедалі трагічні-ші, цілу годину, а вітальня тим часом порожніла, бо всі потроху розходилися по спальнях. До них підійшов Криволапик, нечутно стрибнув на вільний стілець і докірливо глянув на Гаррі. Точнісінько так би подивилася Герміона, якби довідалася про їхнє

безвідповідальне ставлення до домашніх завдань.

Роззираючись по кімнаті й намагаючись придумати ще якийсь досі не згадане нещастя, Гаррі побачив Фреда й Джорджа, що сиділи під протилежною стіною, схиливши до купи голови й записуючи щось на аркуші пергаменту. Було дуже незвично бачити, як Фред і Джордж мовчки працюють над чимось у куточку. Зазвичай вони любили гамір і завжди намагалися бути в центрі уваги. Вони, здається, приховували від інших якусь таємницю, і Гаррі відразу пригадав, як вони колись у «Барлозі» щось удвох писали. Він навіть було подумав, що то черговий бланк замовлень на «Відьмацькі витівки Візлів», але ж ні — бо тоді вони обов'язково поділилися б цим задумом з Лі Джорданом. Може, це якось стосується Тричак-лунського турніру?

Поки Гаррі спостерігав за ними, Джордж похитав головою, закреслив щось і дуже тихенько сказав Фредові, хоч його слова в майже порожній вітальні все одно було чути: — Ні... бо скидається, ніби ми його звинувачуємо. Треба обережніше...

Тут Джордж озирнувся й побачив, що Гаррі на них дивиться. Гаррі всміхнувся і знову взявся до пророцтв — він не хотів, щоб Джордж подумав, ніби він їх підслуховує. Невдовзі близнюки скрутили свій пер-гамент, попрощалися й пішли спати.

Хвилин за десять після того, як пішли Фред із Джор-джем, відкрився отвір у портреті, й до вітальні залізла Герміона. Вона тримала в одній руці сувій пергаменту, а в другій — ящик, у якому щось торохтіло. Криволапик вигнув спину і завуркотів.

— Привіт, — сказала вона, — я щойно закінчила.

— Я теж! — переможно кинув перо Рон.

Герміона поклала речі на вільне крісло, а сама сіла біля Рона й підсунула до себе його пророцтва. — Бачу, в тебе буде не дуже добрий місяць, — глузливо мовила вона, а Криволапик згорнувся в неї на колінах.

— Принаймні я про це попереджений, — позіхнув Рон.

— Ти, здається, двічі втопишся, — зауважила Герміона.

— Справді? — зазирнув у власні пророцтва Рон. — Зараз поміняю — я не втоплюся, бо мене розчавить дикий гіпогриф.

— А ти не думаєш, що все це шито білими нитками й видно, що ти все вигадав? — спитала Герміона.

— Та як ти смієш! — удавано розсердився Рон. — Та ми тут вколювали, як ельфи-домовики! Герміона підняла брови.

— Це просто такий вислів, — поспіхом додав Рон.

Гаррі теж відклав перо, щойно напрозорчивши собі смерть через відрубання голови.

— А що у тебе в ящику? — спитав він.

— Дивно, що вас це цікавить, — сказала Герміона, криво глянувши на Рона. Вона підняла накривку й показала їм, що там було.

Всередині лежало з п'ятдесят різнокольорових значків з однаковими написами на них: ССЕЧА.

— Сеча? — здивувався Гаррі, розглядаючи один зі значків. — Що це таке?

— Та не сеча, — нетерпляче пояснила Герміона, — а С.С.Е.Ч.А. Тобто *Спілка Сприяння Ельфам-Чор-норобам Англії*.

— Ніколи про таку не чув, — знизав плечима Рон.

— Авжеж не чув, — жваво відказала Герміона, — бо я її щойно створила.

Непрощенні закляття

— Так? — здивувався Рон. — І скільки в ній членів?

— Ну... якщо ви вступите... то буде троє, — відповіла Герміона.

— І ти думаєш, що ми будемо швендіти зі значками, на яких написано «сеча»? — запитав Рон.

— ССЕЧА! — обурилася Герміона. — Я хотіла дописати «Годі знущатися над нашими побратимами--чарівниками, борімося за зміну їхнього правового статусу», але це не вмістилося на значку. Тож це буде назва нашого маніфесту.

Вона показала їм сувій пергаменту.

— Я ретельно дослідила все в бібліотеці. Ельфи вже багато століть перебувають у рабстві. Аж не віриться, що досі ніхто не звертав на це уваги.

— Герміоно, послухай, нарешті! — голосно крикнув Рон. — Їм... Це... Подобається... Їм подобається бути в рабстві!

— Наша програма-мінімум, — ще голосніше крикнула Герміона, вдаючи, що нічого не почула, — поля-гає в забезпеченні ельфам-домовикам справедливої платні й задовільних умов праці. Програма-мак-си-мум передбачає

внесення змін у закон про заборону використання чарівної палички та спробу залучити когось із ельфів до роботи у відділі контролю за магіч-ними істотами, адже вони там зовсім не представлені.

— А як нам це зробити? — здивувався Гаррі.

— Спочатку наwerbуємо нових членів, — жваво пояснила Герміона. — Їм для цього треба буде купити значок — він коштує два серпики, — а на виручені кошти виготовимо листівки. Роне, ти будеш скарбником... у мене нагорі є бляшанка для збирання грошей... а ти, Гаррі — секретарем, тож можеш записувати мої слова для протоколу наших перших зборів.

Герміона на мить замовкла, радісно поглядаючи на хлопців, а Гаррі не знав, що йому робити: чи перечити Герміоні, чи реготати, дивлячись на Ронів вираз обличчя. Цю тишу порушив не Рон, який ніби заціпенів, а легеньке постукування в шибку. Гаррі зиркнув туди й побачив у місячному сяйві білу полярну сову, що сиділа на карнизі під вікном спорожнілої вже вітальні.

— Гедвіґо! — крикнув він і кинувся до вікна, рвучко його відчиняючи.

Непрощенні закляття

Гедвіґа пурхнула в кімнату, підлетіла до столу й при-землилася на сувій з Гарріним гороскопом.

— Нарешті! — зрадів Гаррі, кинувшись до сови.

— Вона принесла відповідь! — захвилювався Рон, показуючи на брудний аркуш пергаменту, прив'язаний до Гедвіжиної лапи.

Гаррі поспіхом його відв'язав і почав читати, а Гедвіґа вмостилася йому на коліна, тихенько ухкаючи.

— Що він пише? — затамувала подих Герміона.

Лист був коротесенький, і його явно було нашкрябано у великому поспіху. Гаррі почав читати вголос:

Гаррі!

Негайно вилітаю на північ. До мене вже доходили різні дивні чутки, тож новина про твій шрам стала останньою краплею. Якщо він знову заболить, іди прямо до Дамблдора — кажуть, він запро-сив на роботу Дикозора, котрий уже був на пенсії, а це означає, що Дамблдор добре читає знаки, навіть якщо ніхто інший їх не читає.

Скоро сконтактуємось. Мої вітання Ронові й Герміоні. Будь пильний, Гаррі.

Сіріус.

Гаррі глянув на Рона з Герміоною, а ті витріщилися на нього.

— Він вилітає на північ? — прошепотіла Герміона. — Тобто, повертається?

— Які знаки читає Дамблдор? — перепитав спантеличено Рон. — Гаррі... що сталося?

Бо Гаррі раптом гупнув себе по лобі кулаком, аж Гедвіґа впала йому з колін.

— Я не повинен був йому говорити! — люто вигукнув Гаррі.

— Що ти верзеш? — нічого не розумів Рон.

— Він подумав, що мусить вертатися! — Гаррі вдарив кулаком по столі, а Гедвіґа злетіла на спинку Рона-вого стільця, обурено ухкаючи. — Бо він вирішив, що я потрапив у біду! А зі мною все гаразд!.. Нема в мене для тебе нічого, — роздратовано кинув Гаррі Гедвідзі, що вичікувально клацала дзьобом, — якщо хочеш їсти, то лети в соварню.

Гедвіґа зиркнула на Гаррі з величезною образою і пурхнула до відчиненого вікна, ляпнувши його по голові крилом.

— Гаррі, — заспокійливо почала було Герміона.

— Я йду спати, — урвав її Гаррі. — Побачимося вранці.

Непрощенні закляття

Нагорі в спальні він натяг піжаму й заліз у ліжко, хоч анітрохи не почувався втомленим.

Якщо Сіріус повернеться, і його впіймають, то це станеться через Гаррі. Навіщо він усе розпатякав? Заболіло на якусь секунду, а він... якби ж то йому вистачило розуму тримати язика за зубами...

Він чув, як у спальню зайшов Рон, але не озвався до нього. Гаррі ще довго лежав і дивився на темну запону свого ліжка. У спальні панувала цілковита тиша, і якби Гаррі не був такий задуманий, то усвідомив би, що не чути звичного Невілового хропіння, а отже, не спалося не тільки йому.

— РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ —

Бобатон і Дурмстренг

Наступного ранку Гаррі прокинувся, маючи в голові повністю готовий план, немовби його мозок безперервно працював навіть уві сні. Він устав, у напівтемряві одягся, вийшов зі спальні, не розбудивши Рона, і зійшов у порожню вітальню. Там узяв зі столу, на якому й досі лежала його домашня робота з віщування, аркуш пергаменту й написав такого листа:

Дорогий Сіріусе!

Думаю, мені просто здалося, що шрам заболів, я був напівсонний, коли тоді писав. Тобі немає сенсу повертатися, тут усе гаразд. Не журися, бо з моєю головою все нормально.

Гаррі.

Тоді він виліз крізь отвір у портреті, рушив угору по сходах мовчазного замку (там його

ненадовго затри-мав Півз, що намагався скинути на нього величеньку вазу в коридорі на п'ятому поверсі), і нарешті дістався до соварні, розташованої на самій верхівці Західної вежі.

В соварні, округлій кам'яній кімнаті, панували холод і протяги — там не було жодної шибки. Підлогу вкривав шар соломи, перемішаний з совиним послідом та мишачими кістками. На сідалах, що здіймалися аж під самісінький гострий дах вежі, сиділи сотні сов найрізноманітніших порід та видів. Майже всі вони спали, хоч то тут, то там на Гаррі глипало кру-гле бур-штинове око. Гедвіґа сиділа між совою-сипухою та сірою совою. Гаррі поспішив до неї, ковзаючи по вкритій послідом підлозі.

Минув якийсь час, поки він переконав її прокинутися й глянути на нього, бо вона весь час крутилася на своєму сідалі, повертаючись до нього хвостом. Видно було, що вона й досі сердиться за його вчораш-ню невдячність. Урешті-решт Гаррі вголос припустив, що вона дуже втомилася, тож він краще пози-чить у Рона його Левконію — і аж тоді Гедвіґа виставила вбік лапу й дала йому змогу прив'язати до неї листа.

— Тільки знайди його, добре? — погладив її Гаррі, підносячи до отвору в стіні. — Раніше за дементорів.

Вона вщипнула його за пальця дужче, ніж завжди, але ухнула лагідно й заспокійливо. Тоді розправила крила й злетіла назустріч ранковому сонцю, що саме з'являлося з-за обрію. Гаррі стежив, як вона зникає з очей, і відчував тривожну млість. Він же був упевнений, що Сіріусова відповідь його заспокоїть, а не стурбує ще більше.

*

— Гаррі, це ж *неправда*, — обурилася за сніданком Герміона, коли він розповів їй та Ронові про свого листа. — Тобі *не здавалося*, що заболів шрам. Ти добре знаєш, що він таки болів.

— Ну то й що? — озвався Гаррі. — Я не хочу, щоб він через мене повернувся в Азкабан.

— Та припини, — зупинив Рон Герміону, яка вже й рота відкрила, готова сперечатися. І чи не вперше вона його послухалася й замовкла.

Гаррі старався як міг, щоб не переживати за Сірі-уса. Він, звісно, щоранку з тривогою очікував прибуття совиної пошти, а вночі

перед сном ніяк не міг позбутися жахливих видінь — йому ввижався Сіріус, оточений дементорами в якійсь темній лондонській вуличці. Та поза тим Гаррі намагався якомога менше думати про свого хрещеного батька. Шкода, що не було квідичу, адже ніщо так добре не відганяло тривожних думок, як виснажливі тренування. Щоправда, уроки ставали дедалі складнішими й вимогливішими, особливо захист від темних мистецтв.

На їхній подив, професор Муді оголосив, що випро-бовуватиме на кожному з них закляття «Імперіус», щоб продемонструвати його силу й побачити, чи зможуть вони опиратися його закляттю.

— Але ж... пане професоре, ви казали, що закляття незаконне, — засумнівалася Герміона, а Муді тим часом помахом чарівної палички розсунув парти, звільнивши від них середину кімнати. — Ви казали... що насилати його на інших людей не...

— Дамблдор воліє, щоб ви відчували його на собі, — урвав її Муді. Його магічне око крутнулося й, не кліпаючи, моторошно втупилося в Герміону. — Та якщо ви бажаєте випробувати це по-справжньому... коли хтось

вирішить вас підкорити... то що ж. Як собі хочете. Ваша воля.

Він вузлуватим пальцем показав на двері. Гермі-она зашарілася й пробелькотіла щось про те, що вона й не думала нікуди йти. Гаррі й Рон обмінялися пос-мішками. Вони знали, що Герміона краще ковтне буботрубського гною, аніж пропустить такий важливий урок.

Муді почав по черзі викликати учнів, насилаючи на них закляття «Імперіус». Гаррі спостерігав, як одно-класники під дією закляття виробляли найнеймовірніші трюки. Дін Томас тричі прострибав довкола кімнати, співаючи національний гімн. Лаванда Браун імітувала білку. Невіл виконав цілу серію дивовижних гімнастичних вправ, на які ніколи не був би зда-тен у нормальному стані. Ніхто не міг опиратися закляттю, поки Муді його не знімав.

— Поттер, — прогарчав Муді, — твоя черга.

Гаррі вийшов на середину класу, туди, де було пороз-совано всі парти. Муді підняв чарівну паличку, спрямував її на Гаррі і промовив: «Імперіо».

Це було дивовижне відчуття. Гаррі раптом усвідомив, що в його голові не залишилося

жодних думок чи тривоги, натомість його заповнила невловима й легка радість. Він стояв цілком розслаблений, майже не відчуваючи, що на нього всі дивляться.

І тут він почув голос Дикозора Муді, що відлунював у якомусь далекому закапелку його спорожнілого мозку: *«Вистрибни на парту... вистрибни на парту...»*

Гаррі слухняно зігнув коліна, приготувавшись до стрибка.

«Вистрибни на парту...»

А навіщо?

Десь у глибині мозку озвався інший голос. *«Це ж дурість, справді»*, — сказав той голос.

«Вистрибни на парту...»

«Ні, дякую, я не стрибатиму, — рішучіше сказав той другий голос, — ...я не хочу...»

«Стрибай! НЕГАЙНО!»

І тут Гаррі відчув сильний біль. Він водночас і стриб-нув, і намагався опиратися цьому стрибкові. В результаті налетів з розгону на стіл, перекинув його й, судячи з болю, розбив собі коліна.

— Оце вже на щось схоже! — прогарчав голос Муді, і Гаррі зненацька відчув, що в голові

зникла лунка порожнеча. Він чітко пригадав усе, що сталося, а біль у колінах ніби подвоївся.

— Дивіться всі... Поттер боровся! Він боровся й ледве не переміг! Поттере, спробуємо ще раз. Всі уважно дивіться... стежте за його очима, ви там усе побачите... дуже добре, Поттер! Дуже добре! Тебе їм складно буде підкорити!

— Він так говорить, — пробурмотів Гаррі, коли вони через годину виходили з класу захисту від темних мистецтв, — наче на нас щомиті можуть напасти. (Муді примусив Гаррі пройти перевірку чотири рази поспіль, аж поки закляття цілком перестало діяти на нього).

— Справді, — погодився Рон, підстрибуючи через крок. На нього закляття вплинуло значно сильніше, ніж на Гаррі, хоча Муді й запевнив, що до обіду всі негативні прояви зникнуть. — Це вже параноя... — Рон нервово озирнувся, чи не чує його Муді, й заговорив знову, — не дивно, що в міністерстві були раді його позбутися. Ти чув, як він розповідав Шеймусові про ту горопашну відьму, яка першого квітня здумала, на свою голову, його жартома налякати?.. І коли нам читати про ту

боротьбу з закляттям «Імперіус», якщо нас і так завалили роботою?

Усі четвертокласники помітили, що цього року кількість домашніх завдань значно зросла. Професорка Макґонегел дала цьому пояснення, коли учні аж застогнали, почувши, скільки їм треба буде виконати домашніх завдань з трансфігурації.

— Зараз починається найважливіший етап вашої магичної освіти! — сказала вона, зловісно поблискуючи очима з-за своїх квадратних окулярів. — Невдовзі ви маєте отримувати Середні Оцінки Взірцевих учнів.

— Але ж СОВи дають аж у п'ятому класі! — обурився Дін Томас.

— Може, й так, Томасе, але повір, що вам треба старанно підготуватися! Міс Ґрейнджер єдина з класу спромоглася перетворити їжака на нормальну подушечку для шпильок. Мушу нагадати, що твоя подушечка, Томасе, й досі скручується зі страху в клубок, коли до неї піднести шпильку!

Герміона, що знову зашарілася, намагалася не виказувати свого самовдоволення.

Гаррі з Роном ледь не луснули зі сміху, коли професорка Трелоні оголосила, що за домашню

роботу з віщування вони отримали найкращі оцінки. Вона зачитала вголос великі уривки їхніх пророцтв, похваливши хлопців за відвагу і стійкість щодо жахів, які на них очікують. Та друзям стало не до сміху, коли професорка попросила їх зробити те саме й на наступний місяць — адже в них вичерпався запас ідей для можливих катастроф.

Професор Бінс, привид, який викладав історію магії, примушував їх щотижня писати реферати про бунти ґоблінів у XVIII столітті. А професор Снейп звелів виготовити протиотруту. Учні поставилися до цього якнайсерйозніше, бо він натякнув, що напередодні Різдва спробує когось із них отруїти, щоб перевірити дію протиотрути. Професор Флитвік дав їм прочитати три додаткові підручники, щоб підготуватися до заліку із замовлянь.

Навіть Геґрід не давав їм перепочинку. Вибухозаді скрути росли з дивовижною швидкістю — а ще ж ніхто не з'ясував, чим саме вони харчуються. Геґрід був у захваті й запропонував їм щодругого вечора приходити до його хижі, щоб спостерігати за дивовижною

поведінкою скрутів і робити нотатки до їхнього спільного «проекту».

— Кароче, тільки не я, — рішуче заперечив Драко Мелфой, коли Геґрід повідомив про це з виглядом Діда Мороза, який витягає зі свого лантуха ще одну величезну іграшку. — Я на цю гидоту й на уроках надивився, дуже дякую.

Усмішка на Геґрідовім обличчі зів'яла.

— Ти меш робити те, що я тобі мовив, — гаркнув він, — бо я, бігме, вчиню так, як професор Муді... Чув, що з тебе вийшов файний тхорик, Мелфою.

Ґрифіндорці аж покотилися з реготу. Мелфой почервонів зі злості, але згадка про покарання, яке вчинив Муді, була ще, мабуть, дуже болюча, тож він мовчки проковтнув образу. Після уроку Гаррі, Рон і Герміона поверталися до замку в чудовому настрої. Дуже приємно було бачити, як Геґрід поставив на місце Мелфоя — особливо тому, що торік Мелфой аж зі шкури пнувся, щоб Геґріда звільнили.

Коли вони зайшли у вестибюль, шлях їм загородила велетенська юрба учнів, які зібралися там довкола великої дошки оголошень, що височіла біля під-ніжжя мармурових сходів. Рон, найвищий з них

трьох, звівся навшпиньки й прочитав уголос оголошення.

ТРИЧАКЛУНСЬКИЙ ТУРНІР

У п'ятницю, 30 жовтня, о 18 годині прибудуть делегації з Бобатону і Дурмстренгу. Уроки закінчатся на півгодини раніше...

— Класно! — зрадів Гаррі. — У п'ятницю останній урок — зілля й настійки! Отже, Снейп не встигне нас усіх потруїти!

Всі учні повинні занести в гуртожитки свої портфелі й підручники, а тоді зібратися біля замку для зустрічі наших гостей перед Вітальним бенкетом.

— Лишився тільки тиждень! — сказав Ерні Мак-мілан з Гафелпафу, з сяючими очима вибираючись з юрби. — Цікаво, чи знає Седрик? Піду йому скажу...

— Який Седрик? — тупо перепитав Рон, коли Ерні відійшов.

— Дігорі, — пояснив Гаррі. — Напевне, він візьме участь у турнірі.

— Щоб цього ідіота обрали чемпіоном Гоґвортсу? — обурився Рон, коли вони

проштовхувалися крізь галасливу юрбу до сходів.

— Він не ідіот, просто ти його не любиш, бо він пере-міг Грифіндор у квідичі, — втрутилася Гермі-она. — Я чула, що він дуже добре вчиться... а *ще* він староста.

Вона це сказала тоном, що не припускав заперечень.

— Тобі він подобається лише тому, що *дуже вродливий*, — саркастично скривився Рон.

— Вибач, але я не оцінюю людей тільки за вродою! — обурилася Герміона.

Рон роблено закашлявся, але в цьому кашлі явно вчувалося слово «Локарт!»

Поява оголошення у вестибюлі справила помітний ефект на мешканців замку. Наступного тижня, хоч би куди Гаррі пішов, він чув розмови лише про одне — Тричаклунський турнір. Чутки ширилися між учнів, наче вірус: хто стане чемпіоном Гоґвортсу, що діятиметься під час турніру, чи дуже будуть відрізнятися від них учні Бобатону й Дурмстренгу.

А ще Гаррі помітив, що в замку прибирали, як ніколи досі. Ретельно зішкрібали бруд і стирали порошок з деяких портретів, чим викликали явне

невдоволення зображених там суб'єктів, які шукалися в куточках, похмуро щось бурмочучи й мацаючи з огидою свої відчищені рожеві обличчя. Лицарські обладунки раптом аж засяяли й перестали рипіти, а сто-рож Аргус Філч з такою люттю нападав на кожного учня, котрий забув почистити взуття, що довів кількох першокласниць до істерики.

Інші викладачі також були на диво напружені.

— Лонгботоме, дуже тебе прошу нікому з Дурм-стренгу не показувати, що ти не вмієш виконати навіть найпростіше обмінне закляття! — гаркнула професорка Макґонегел наприкінці дуже складного уроку, під час якого Невіл випадково пересадив власні вуха на кактус.

Зійшовши тридцятого жовтня на сніданок, учні побачили, що Велику залу за ніч дуже гарно прикра-сили. Зі стін звисали велетенські шовкові полотнища. Кожне представляло певний гоґвортський гуртожиток: червоне з золотим левом — Грифіндор, синє з бронзовим орлом — Рейвенклов, жовте з чорним борсуком — Гафелпаф, а зелене зі срібною змією — Слизерин. Над учительським столом висіло найбільше

полотнище з Гогвортським гербом: лев, орел, борсук і змія, що сплелися навколо великої літери «Г».

Гаррі, Рон і Герміона помітили за грифіндорським столом Фреда й Джорджа. Ті, хоч як це й було незвично, знову сиділи окремо від усіх і про щось упівголоса розмовляли. Рон з друзями попрямував до них.

— Ясно, що це лажово, — похмуро казав Фредові Джордж. — Але якщо він не поговорить з нами особисто, то доведеться послати йому листа. Або тицьнути йому в руки. Він же не зможе уникати нас вічно.

— А хто вас уникає? — поцікавився Рон, сідаючи поруч з ними.

— На жаль, не ти, — роздратувався втручанням Фред.

— А що лажово? — спитав Рон у Джорджа.

— Лажово мати брата-нишпорку, — відрубав Джордж.

— Ви вже маєте якісь ідеї щодо Тричаклунського турніру? — звернувся до близнюків Гаррі. — Придумали, як туди потрапити?

— Я спитав Макґонеґелку, як обирають чемпіонів, але вона нічого не відповіла, —

сердито буркнув Джордж. — Сказала тільки, щоб я замовк і продовжував трансфігурацію єнота.

— Цікаво, які будуть завдання? — замислився Рон. — Гаррі, я впевнений, що ми з ними впоралися б. Ми вже ж мали справи з небезпечними речами...

— А хто судді? — поцікавився Гаррі.

— Ну, по-перше, туди завжди входять директори шкіл-учасниць, — сказала Герміона, і всі здивовано глипнули на неї, — бо всіх трьох директорів було поранено під час турніру 1792 року, коли василіск, якого мали впіймати чемпіони, взяв і ошалів.

Герміона помітила, що на неї дивляться, і пояснила, виразно демонструючи своє «фе» стосовно того, що й досі ніхто не прочитав усіх тих книжок, що й вона: — Це є в «Історії Гогвортсу». Хоч ця книжка, звісно, не *надто* достовірна. Точніше було б її назвати «*Виправ-лена історія Гогвортсу*». Або ж «*Вельми упереджена й вибіркова історія Гогвортсу, що замовчує найприк-ріші шкільні проблеми*».

— Про що це ти? — здивувався Рон, хоч Гаррі вже здогадувався, до чого йдеться.

— Про *ельфів-домовиків!* — голосно сказала Гер-міона, підтвердивши Гарріні підозри. — На жодній з понад тисячі сторінок «Історії Гогвортсу» навіть не згадується, що ми всі беремо співучасть у гнобленні сотень рабів!

Гаррі похитав головою й зосередився на яєшні. Хоч ні він, ні Рон не виявили жодного завзяття, це анітрохи не вплинуло на Герміонину рішучість вибо-роти справедливості для ельфів-домовиків. Щоправда, вони заплатили по два серпики за значки «ССЕЧА», хоч і пішли на це, щоб тільки її заспокоїти. Однак їхні серпики були, мабуть, викинуті на вітер, бо Гер-міона стала ще настирливіша. Вона остаточно заму-чила Гаррі й Рона, спочатку вимагаючи, щоб вони самі носили значки, а тоді примушуючи їх перекону-вати інших робити те саме. А ще вона щовечора бродила по ґрифіндорській вітальні, зупиняла учнів і торохкотіла їм під носом бляшанкою для збору грошей.

— Чи ви усвідомлюєте, що вам міняють простирадла, розпалюють камін, прибирають у кімнатах і готу-ють їжу пригноблені магичні істоти, яким за це анічогісінько не платять? — люто перепитувала вона.

Деякі учні, скажімо, Невіл, платили їй, аби вона тільки відчепилася. Дехто мляво цікавився її промовами, але відмовлявся брати активнішу участь у цій кампанії. Більшість сприймали все як жарт.

Отож Рон звів очі до стелі, залитої сяйвом осіннього сонця, а Фред надзвичайно зацікавився шинкою (обидва близнюки відмовилися купувати значки «ССЕЧА»). А от Джордж підсунувся до Герміони.

— Слухай, Герміоно, а чи ти бувала на кухні?

— Авжеж, ні, — відказала Герміона, — бо учням, здається, не можна...

— А ми бували, — показав на Фреда Джордж, — багато разів. Харчі крали. І ми їх бачили, і вони були щасливі. Вони вважають, що їхня робота — найкраща в світі...

— Це тому, що вони неосвічені й затуркані! — палко заперечила Герміона, але її слова потонули в шелестінні крил, яке свідчило про прибуття совиної пошти. Гаррі відразу побачив Гедвіґу, що підлітала до нього. Герміона миттю замовкла. Разом з Роном вона стурбовано стежила за Гедвіґою, яка спурхнула на Гарріне плече, склала крила і втомлено простягла йому лапу.

Гаррі схопив Сіріусову відповідь і запропонував Гедвізі шкірку з шинки, яку вона вдячно ковтнула. Тоді, переконавшись, що Фред і Джордж знову захопилися обговоренням Тричаклунського турніру, Гаррі пошепки прочитав листа Ронові й Герміоні.

Дякую за турботу, Гаррі.

Я вже повернувся й надійно переховуюсь. Прошу тримати мене в курсі всього, що відбувається у Гогвортсі. Не використовуй для цього Гедвігу, весь час міняй сов, за мене не турбуйся, думай про себе. Не забувай, що я тобі казав про шрам.

Сіріус.

— Чого це ти мусиш міняти сов? — тихенько спитав Рон.

— На Гедвігу всі звертатимуть увагу, — відразу озвалася Герміона. — Вона дуже впадає у вічі. Біла полярна сова, що постійно вертається до його схованки... адже такі види птахів тут не водяться, правда?

Гаррі склав листа і заховав його в мантію. Він уже й не знав, заспокоїв його лист чи ще дужче стривожив. Поза сумнівом, Сіріусові непросто було повернутися непоміченим.

Однак думка про те, що Сіріус перебуватиме десь поблизу, додавала надії. Тепер принаймні не доведеться так довго чекати відповідей на листи.

— Дякую, Гедвіґо, — погладив він сову, що сонно ухнула, встромила дзьоба в його склянку з помаранчевим соком, а тоді знову знялася в повітря з помітним бажанням добряче виспатися в соварні.

Цього дня в повітрі витало приємне передчуття. На уроках ніхто не відзначався увагою, бо всіх значно більше цікавило прибуття делегацій з Бобатону та з Дурмстренґу. Навіть урок зілля й настійок здавався не таким уже й нестерпним, адже він тривав на півгодини менше. Коли задзвонив дзвінок, Гаррі, Рон і Герміона помчали до ґрифіндорської вежі, залишили свої портфелі й підручники, одягли плащі й побігли до вестибюлю.

Вихователі гуртожитків вишикували своїх учнів рядочками.

— Візлі, поправ капелюха, — grimнула на Рона про-фесорка Макґонегел. — Міс Патіл, прошу забрати з волосся оце казна-що.

Парваті спохмурніла й витягла з коси великого декоративного метелика.

— Прошу йти за мною, — звеліла професорка Макґонегел, — спочатку першокласники... і не штовхайтесь...

Вони зійшли сходами і зупинилися перед замком. Вечір був холодний і безхмарний. Сутеніло. Над Забо-роненим лісом уже сяяв блідий, напівпрозорий місяць. Гаррі стояв між Роном та Герміоною в четвертому ряду й бачив серед першокласників Дена Криві, що аж тремтів від хвилювання.

— Майже шоста, — повідомив Рон, зиркнувши на годинника, а тоді глянув на дорогу, що вела до вхідних воріт. — Цікаво, як вони прибудуть? Поїздом?

— Навряд, — засумнівалася Герміона.

— Тоді як? На мітлах? — припустив Гаррі, поглянувши на зоряне небо.

— Не думаю... це ж дуже далеко...

— Скористаються летиключами? — намагався вгадати Рон. — Або являтимуться... може, в їхніх краях дозволяють являтися до сімнадцяти років?

— На території Гогвортсу заборонено являтися, скільки тобі торочити? — нетерпляче відмахнулася Герміона.

Вони схвильовано вглядалися в сутінки, але не помічали й найменшого руху. Довкола було тихо й спо-кійно. Гаррі почав мерзнути. Скоріше б... може, ті закордонні учні задумали якусь ефектну появу... йому пригадалося, як містер Візлі глузував у наметовому містечку перед початком Кубка світу з квідичу: «Завжди та сама біда — ніяк не можемо втриматися від показухи, коли збираємося разом...»

І тут ззаду долинув голос Дамблдора, що стояв там разом з іншими вчителями: — Ага! Якщо я не помиляюся, прибуває делегація з Бобатону!

— Де? — закрутили головами учні.

— *Отам!* — закричав якийсь шестикласник, показуючи на ліс.

Щось велике, значно більше за мітлу... та що там казати, більше за сто мітел... летіло в темно-синьому небі, наближаючись до замку і щомиті збільшувалося у розмірах.

— Це дракон! — перелякано заверещала одна першокласниця.

— Не мели дурниць... це летючий будинок! — вигукнув Ден Кріві.

Ден був ближчий до істини... Коли ця чорна дивовижа проминула верхівки дерев Забороненого

лісу, і світло з вікон замку її осяяло, всі побачили велетенську зелено-блакитну карету, запряжену дванадцятьма крилатими кіньми. Кожен кінь був рябий, з білою гривною і завбільшки як слон.

Передні три ряди учнів сахнулися назад, коли карета з шаленою швидкістю почала знижуватися... і ось, могутньо гупнувши, від чого Невіл аж підскочив і наступив на ногу якомусь п'ятикласникові--сли-зеринцю, кінські копита, завбільшки як великі тарелі, торкнулися землі. Ще за секунду приземлилася й сама карета, підстрибнувши на своїх здоровецьких колесах, а золоті коні засмикали своїми голо-ви-щами й заблискали лютими червоними очиськами.

Не встиг Гаррі й глянути на дверцята карети з гербом (дві перехрещені золоті чарівні палички, і з кожної вилітає по три зорі), як вони відчинилися.

З карети зіскочив хлопець у блідо-голубій мантиї. Він нахилився, понишпорив по підлозі карети, а тоді розклав золоту драбину й шанобливо відскочив убік. Тут Гаррі побачив, як з карети з'явився блискучий чорний черевичок на високому каблуці... черевичок

завбільшки, як дитячі санчата... а далі, майже від-разу — величезна жінка. Більшої він ще не бачив ніколи в житті. Тепер уже нікого не дивували розміри карети та коней.

Гаррі знав лиш одну особу, що не поступалася зро-стом цій жінці — Геґріда. Але чомусь — може, тому що до Геґріда він просто звик — ця жінка (вона вже зійшла з драбини й поглядала на приголомшену юрбу) здавалася неприродно великою. Коли вона опинилася в потоці світла, що лилося з вестибюлю, виявилось, що в неї вродливе оливкового кольору обличчя, чорні з поволокою очі та гачкуватий ніс. Її волосся було стягнуте на потилиці в лискучий вузол. З голови до п'ят вона була вбрана в чорний єдваб, а на шиї та на великих пальцях виблискувало безліч розкішних опалів.

Дамблдор заплескав у долоні. Учні підтримали його, витягаючись навшпиньки, щоб краще роздивитися жінку. Її обличчя розпливлося в люб'язній усмішці, й вона підійшла до Дамблдора, простягаючи осяйну руку. Хоч Дамблдор теж був чималого зросту, йому майже не довелося схилитися, щоб цю руку поцілувати.

— Дорога мадам Максім, — усміхнувся він, — вітаю вас у Гоґвортсі.

— Дамбелі-дорр, — промовила низьким голосом мадам Максім. — Надьїюся, у вас усе допрре?

— Усе чудово, дякую, — відповів Дамблдор.

— Мої учні, — мадам Максім недбало махнула назад своєю велетенською рукою.

Гаррі, чия увага була прикута до мадам Максім, аж тепер помітив з десяток хлопців та дівчат — судячи з вигляду, старшокласників, — що вийшли з карети й поставали за спиною мадам Максім. Вони тремтіли від холоду, і це не дивувало, адже їхні мантиї були з тонкого шовку, а плащів не було ні в кого. Деякі обмотали голови шарфами та хусточками. З того, що міг бачити Гаррі (бо всіх заступала велетенська тінь мадам Мак-сім), було видно, що всі вони поглядають на Гоґвортс насторожено.

— А чи прибуф уже Каркароф? — поцікавилася мадам Максім.

— Чекаємо з хвилини на хвилину, — відповів Дамбл-дор. — Зачекаємо його тут чи волієте зайти всередину й зігрітися?

— Мабуть, з'їгритися, — сказала мадам Максім. — Але к'оні...

— Наш учитель догляду за магічними істотами з радістю про них подбає, — сказав Дамблдор, — тільки-но владнає невеличкий клопіт, пов'язаний з деякими... е-е... створіннями.

— Зі скрутами, — вишкірився до Гаррі Рон.

— Мої к'оникі звикли до п'єфної... е-е... сувор-р'ості, — сказала мадам Максім, ніби сумніваючись, що якийсь там учитель догляду за магічними істотами впорається з цим завданням. — Вони дьуже сильні...

— Запевняю вас, що Гегрід усе зробить як слід, — усміхнувся Дамблдор.

— Дьуже допрре, — кивнула головою мадам Мак-сім, — але прошу переказати 'Еггрідофі, що ці к'оні п'ють тільки віскі з ячмінного солоду.

— Усе буде зроблено, — також легенько кивнув Дамблдор.

— Ходьімо, — владно звеліла своїм учням мадам Максім, і гоґвортці розступилися, щоб дати їм дорогу.

— Які ж тоді будуть коні з Дурмстренґу? — звернувся до Гаррі й Рона Шеймус Фініґан,

перехиляючись через голови Лаванди й Парваті.

— Якщо виявиться, що вони ще більші, то навіть Геґрід з ними не впорається, — відповів Гаррі. — Якщо лиш на нього не напали власні скрути. Цікаво, що там з ними сталося?

— Може, повтікали, — з надією сказав Рон.

— Ой, не кажи так, — здригнулася Герміона. — Уяви, якщо вони почнуть отут скрізь лазити...

Вони стояли, трусилися від холоду, й очікували прибуття делегації з Дурмстренґу. Якийсь час тишу порушувало тільки голосне форкання й тупіт копит величезних коней мадам Максім. І ось...

— Чуєш? — запитав зненацька Рон.

Гаррі прислухався. З темряви долинав голосний і на диво зловісний шум — ніби руслом ріки рухався, глухо рокочучи й засмоктуючи повітря, велетенський пилосос...

— Озеро! — заволав Лі Джордан, показуючи туди. — Гляньте на озеро!

Усі вони стояли на узвишші, тож добре бачили гла-деньку чорну поверхню води... хоч зараз вона аж ніяк не була гладенька. Щось заклекотіло в центрі озера. На поверхні з'явилися великі бульбашки, на заму-лені

береги почали накочуватися хвилі... і раптом посеред озера утворився великий вир, немовби з його дна висмикнули здоровенну затичку...

З цього виру почала поволі видобуватися довга чорна жердина... а тоді Гаррі побачив там снасті...

— Це щогла! — гукнув він Ронові й Герміоні.

Неспішно й велично з води здіймався корабель, що виблискував у місячному сяйві. Він мав дивний, схожий на кістяк, вигляд, ніби воскрес після корабле-трощі. Його ілюмінатори, крізь які мерехтіло тьмяне імлисте світло, нагадували очі привидів. Нарешті корабель виринув з води увесь і, погойдуючись на хвилях, став підпливати до берега. За кілька хвилин шубовснув у воду якір, а тоді почулося, як об берег гупнувся трап.

Почали виходити учні. Було видно їхні силуети, коли вони проходили повз освітлені ілюмінатори. Усі вони, зауважив Гаррі, нагадували за статурами Креба і Гойла... але коли підійшли ближче, прямуючи через галявину до залитого світлом вестибюлю, він зрозумів, що таке враження створювали їхні плащі з якогось кошлатого й сплутаного хутра.

Проте чоловік, який вів їх до замку, мав на собі плаща з іншого хутра — гладенького й сріблястого, немов його волосся.

— Дамблдор! — радісно вигукнув він, піднімаючись по схилу. — Як ся маєш, друже, як справи?

— Чудово, професоре Каркароф, дякую, — відповів Дамблдор.

Каркароф мав солодкий, єлейний голос. Коли він опинився в смузі світла, що лилося з дверей замку, то всі побачили, що професор, як і Дамблдор, був високий і худий, з коротким сивим волоссям, а цапина борідка, що закручувалася знизу, майже не приховувала його не особливо вольового підборіддя. Підійшовши до Дамблдора, він обома руками потис його долоні.

— Любий старий Гогвортс, — проказав він, з усмішкою дивлячись на замок. Його зуби були пожовклі, а ще Гаррі помітив, що, попри усмішку, очі в нього залишалися холодними й пронизливими. — Як це добре — опинитися тут. Як це гарно... Вікторе, підходь до тепла... ти ж не проти, Дамблдоре? Віктор трохи застудився, має нежить...

Гаррі Поттер і келих вогню

Каркароф підкликав до себе одного з учнів. Коли той підійшов, Гаррі помітив характерний гачкуватий ніс і густі чорні брови. Рон міг його не штурхати й не шепотіти на вухо, бо він і так уже впізнав цей профіль.

— Гаррі — це *Крум!*

— РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ —

Келих Вогню

— Не може бути! — приголомшено сказав Рон, коли гоґвортці рушили сходами за делегацією Дурм-стренґу. — Гаррі, це Крум! *Віктор Крум!*

— Роне, ну то й що? Це ж лише квідичист, — стонула плечима Герміона.

— *Лише квідичист?* — Рон глянув на неї так, ніби не вірив власним вухам. — Герміоно... та це ж один з найкращих ловців у світі! Я й не знав, що він і досі вчиться у школі!

У вестибюлі, дорогою до Великої зали, Гаррі побачив Лі Джордана, котрий аж підстрибував, щоб краще розгледіти бодай Крумову потилицю. Кілька шестикласниць розпачливо нишпорили по кишенях: «Ой ні, не може бути, навіть пера немає...», «Може, він підпише мій капелюшок губною помадою?»

— Аякже, — зарозуміло пирхнула Герміона, минаючи тих дівчат.

— Я спробую взяти в нього автограф, — озвався Рон, — Гаррі, маєш перо?

— Ні. Усі мої пера нагорі, в портфелі.

Вони підійшли до Грифіндорського столу й посідали за ним. Рон вибрав собі місце навпроти дверей, бо там і досі стояв Крум зі своїми товаришами з Дурмстренгу — вони не знали, де їм сідати. Учні з Бобатону зайняли місця за рейвенкловським столом. Вони похмуро розглядали Велику залу. Троє з них так і не зняли з голів шарфики й хустки.

— Тут не холодно, — роздратовано сказала Герміона, дивлячись на них. — Вони б іще плащі нап'яли!

— Сюди! Сідайте тут! — прошепотів Рон. — Сюди! Герміоно, посунься, звільни місце...

— Що?

— Та пізно вже, — розчаровано буркнув Рон.

Віктор Крум і його друзі з Дурмстренгу сіли за сли-зеринський стіл. Гаррі бачив, що Мелфой, Креб і Гойл неймовірно зраділи. Мелфой нахилився до Крума і щось йому сказав.

— Правильно, Мелфою, попідлизуйся до нього, — саркастично кинув Рон. — Гарантію даю, що Крум бачить його наскрізь... до нього ж постійно хтось під-лабузнюється... А де вони спатимуть, як ви гадаєте? Гаррі, ми можемо запросити його до нашої спальні... я віддам йому своє ліжко, а сам і на розкладачці посплю.

Герміона пирхнула.

— Вони нібито веселіші, ніж ті бобатонці, — сказав Гаррі.

Дурмстренґці поскидали свої важкі хутра й зацікавлено розглядали темну зоряну стелю. Дехто взяв у руки золоті тарілки й келихи і вражено їх вивчав.

Сторож Філч приставляв додаткові стільці до викла-дацького стола. З нагоди такої okazji він одягнув свій старий запліснявілий фрак. Гаррі з подивом помітив, що Філч поставив аж чотири стільці, по два з кожного боку від Дамблдора.

— Але ж гостей лише двоє, — здивувався Гаррі. — Чого це Філч притяг чотири стільці? Хто ще має прибути?

— Га? — неуважно озвався Рон. Він і досі не міг відірвати очей від Крума.

Коли вже всі учні зайшли в залу й порозсідалися за своїми столами, з'явилися викладачі. Вони попрямували до головного столу й розмістилися там. Останніми підійшли професор Дамблдор, професор Каркароф та мадам Максім. Учні з Бобатону зірвалися на ноги, коли побачили свою директорку. Дехто з гоґвортців розреготався. Бобатонці й вухом не повели і далі собі стояли, аж доки мадам Максім не сіла ліворуч від Дамблдора. А от Дамблдор не поспішав сідати. У Великій залі запанувала тиша.

— Добрий вечір, пані, панове, привиди та наші ново-прибулі гості, — привітався Дамблдор, сяючи усміш-кою до закордонних учнів. — З великою радістю вітаю вас у Гоґвортсі. Сподіваюся й вірю, що ваше перебування тут буде приємним і радісним.

Серед бобатонських дівчат, що й досі шулилися з холоду, хтось зневажливо пирхнув.

— Тебе ніхто не змушує залишатися! — розлючено прошипіла Герміона.

— Після бенкету відбудеться офіційне відкриття турніру, — повідомив Дамблдор. — А тепер прошу вас їсти, пити й почуватися як удома!

Він сів, і Гаррі побачив, що до нього відразу нахилився Каркароф і почав щось говорити.

Тарелі перед ними звично заповнилися їжею. Було помітно, що ельфи-домовики на кухні дуже старалися, бо Гаррі ще ніколи не бачив такого розмаїття страв. Деякі з них були чужоземного походження.

— Що це таке? — спитав Рон, показуючи на великий таріль біля м'ясної запіканки, на якому лежало щось схоже на тушковані устриці чи краби.

— Булебез, — відповіла Герміона.

— Що-що? — перепитав Рон.

— Це така *французька* страва, — пояснила Герміона. — Я її куштувала позаторік на канікулах. Дуже смачна.

— Що ж, повіримо тобі й перевіряти не будемо, — сказав Рон, накладаючи собі запіканки.

Здавалося, що Велика зала переповнена, хоч нас-п-равді чужоземців додалося не більше двадцяти. Можливо, таке враження виникало тому, що їхня шкільна форма вирізнялася кольором на тлі чорних гоґвортських мантій. Коли дурмстренґці познімали свої хутра, то

виявилось, що вони одягнуті в червоні, наче кров, мантії.

Через двадцять хвилин після початку бенкету крізь двері за викладацьким столом прокрався Геґрід. Він сів на краєчок стільця й помахав Гаррі, Ронові й Герміоні товсто забинтованою рукою.

— Геґріде, як скрути? — гукнув йому Гаррі.

— Ростут, — весело відповів Геґрід.

— Нічого дивного, — сказав упівголоса Рон. — Здається, вони нарешті знайшли собі харч до смаку: Геґрідові пальці.

Тут пролунав чийсь голос: — Пегепгошюю, чи не могли б ви подати булєбез?

Це була та дівчина з Бобатону, що пирхала під час Дамблдорової промови. Вона нарешті зняла з голови хустку. Її довге біляво-сріблясте волосся сягало аж до пояса. Вона мала великі темно-сині очі та рівні білосніжні зуби.

Рон почервонів як рак. Витріщився на неї, роззявив рота, але слів із себе видобути не зміг — тільки якесь булькотіння.

— Беріть, — підштовхнув Гаррі таріль до дівчини.

— А ві вже закінчили?

— Так, — видушив з себе Рон. — Дуже смачно.

Дівчина взяла таріль і обережно понесла його до рей-венкловського столу. Рон і далі не міг відвести від неї очей, ніби ніколи не бачив дівчат. Гаррі розреготався. Цей сміх примусив Рона отямитися.

— Вона *віїла!* — хрипко сказав він Гаррі.

— Не вигадуй! — втрутилася Герміона. — Більше ніхто не витріщається на неї мов ідіот!

Та це було не зовсім так. Коли дівчина перетинала залу, їй услід поверталися голови багатьох хлопців, і дехто з них так само, як і Рон, на якийсь час втрачав дар мови.

— А я вам кажу, що це не звичайна дівчина! — тримався свого Рон, схиляючись набік, щоб краще її роздивитися. — У Гогвортсі таких немає!

— Тут ще й не такі є, — миттю заперечив Гаррі, бо всього за кілька місць від дівчини зі сріблястим волоссям сиділа Чо Чанґ.

— Коли ви нарешті отямитесь, — скривилася Герміона, — то, може, помітите, хто щойно прибув.

Вона показала на викладацький стіл. Там уже були зайняті всі вільні стільці. Біля професора Каркарофа сидів Лудо Бегмен, а

поруч з мадам Максін примостився Персів шеф містер Кравч.

— А вони чого тут? — здивувався Гаррі.

— Це ж вони організатори Тричаклунського турніру! — відповіла Герміона. — Мабуть, вирішили побачити його початок.

Коли настала черга десерту, вони помітили декілька незвичних пудингів. Рон пильно оглянув якесь дивне бланманже, а тоді акуратно відсунув його на кілька сантиметрів праворуч від себе, щоб його добре було видно з рейвенкловського столу. Проте дівчина, схожа на віїлу, мабуть, уже наїлася досхочу, бо більше не підійшла.

Коли золоті тарелі спорожніли, Дамблдор підвівся знову. Залу наповнила якась приємна напруга. Гаррі відчував легке хвилювання, очікуючи, що ж буде далі. Неподалік від них Фред і Джордж нахилилися вперед, уп'явшись очима в Дамблдора.

— Час настав, — промовив Дамблдор, усміхаючись до цілого моря звернених на нього облич. — От-от почнеться Тричаклунський турнір. Хочу вам дещо пояснити, перш ніж ми внесемо скриньку...

— Яку скриньку? — пробурмотів Гаррі.

Рон знизав плечима.

— ...щоб уточнити процедуру, якої ми маємо дотри-муватися цього року. Але спочатку дозвольте відрекомендувати тим, хто їх досі не знає: містера Бар-те-міуса Кравча, начальника відділу міжнародної магічної співпраці, — пролунали ріденькі ввічливі оплески, — та містера Лудо Бегмена, начальника відділу магічної фізкультури і спорту.

Бегменові аплодували значно голосніше, ніж Кравчеві. Можливо, завдяки його славі відбивача, або просто тому, що він був набагато симпатичніший. Бегмен подякував за оплески веселим помахом руки. А от Бартеміус Кравч ніяк не прореагував, навіть не всміхнувся, коли назвали його ім'я. Пригадуючи його в елегантному костюмі на Кубку світу з квідичу, Гаррі подумав, що чаклунська мантия не надто пасує Кравчеві. Його вузенькі вусики та рівнесенький проділ видавалися вельми недоречними поруч з довжелезним сивим волоссям та бородою Дамблдора.

— Містер Бегмен та містер Кравч кілька попередніх місяців працювали не покладаючи рук над підготовкою Тричаклунського

турніру, — вів далі Дамблдор, — а тепер вони разом зі мною, професором Каркарофим та мадам Максін увійдуть до складу комісії, що оцінюватиме здобутки чемпіонів.

Почувши слово «чемпіонів», усі учні затамували подих і почали прислухатися до Дамблдора з подвоєною увагою.

Він це помітив, усміхнувся й звелів:

— Попрошу скриньку, містере Філч.

Філч, який непомітно принишк у куточку зали, підійшов до Дамблдора з великою дерев'яною скринькою, інкрустованою коштовним камінням. Видно було, що вона неймовірна стара. Учні схвильовано загули, а Деніс Криві аж на стільця виліз, щоб краще бачити. Та він був такий дрібний, що й тепер його голова ледь-ледь вивищувалася над іншими.

— Містер Кравч та містер Бегмен уже ознайомилися з завданнями, які цього року будуть поставлені перед чемпіонами, — сказав Дамблдор, — і все належним чином підготували. Упродовж навчального року чемпіонам доведеться виконати три завдання, і для цього потрібні будуть усі їхні здібності... уся чаклунська майстерність...

Келих Вогню

відвага... вміння робити логічні висновки... і, звичайно, здатність долати небезпеку.

На цих останніх словах у залі запанувала цілковита тиша, немовби всі перестали дихати.

— Як вам відомо, в турнірі змагатимуться три чем-піони, — спокійно вів далі Дамблдор, — по одному з кожної школи-учасниці. Оцінюватиметься виконання ними кожного турнірного завдання, і чемпіон, який після третього завдання отримає найвищу загальну оцінку, здобуде Тричаклунський кубок. А добиратиме чемпіонів об'єктивний і неупереджений... Келих Вогню.

Дамблдор витяг чарівну паличку й тричі постукав по скриньці. Вона поволі й зі скрипом відкрилася. Дамблдор запхнув туди руку й добув велику, грубо обтесану дерев'яну чашу. Вона була б зовсім непоказна, якби не мерехтливі язички біло-синього полум'я, що наповнювало її по вінця.

Дамблдор закрив скриньку і обережно поставив на неї Келих, щоб його було видно всім у залі.

— Кожен, хто бажає зголоситися на чемпіона, по-винен розбірливо написати на

стрічці пергаменту своє ім'я, прізвище та школу, а тоді кинути цю стрічку в Келих, — пояснив Дамблдор. — На це дається двадцять чотири години. Завтра ввечері, якраз на Гелловін, Келих назве імена тих трьох, котрих він вважатиме найгіднішими представляти свої школи. Келих стоятиме у вестибюлі, доступний для всіх, хто забажає взяти участь у змаганнях.

Щоб утримати від спокуси неповнолітніх учнів, — додав Дамблдор, — я накреслю у вестибюлі навколо Келиха *лінію вікової межі*. Жоден учень, якому ще не виповнилося сімнадцяти, не зможе переступити цієї лінії.

І нарешті — я хотів би наголосити, щоб ті, хто хоче взяти участь у турнірі, не ставилися до цього легковажно. Чемпіон, обраний Келихом Вогню, пови-нен або повинна пройти турнір до самого кінця. Поклавши стрічку зі своїм ім'ям та прізвищем у Келих, ви пов'я-зуєтеся нерозривною магичною угодою. Коли вас обрано чемпіоном, ви вже не маєте права відступати. Тому, перш ніж кидати в Келих свою стрічку пергаменту, ще раз спитайте себе, чи ви всім серцем налаш-товані на гру. А тепер — час уже спати. Усім на доб-раніч.

— Вікова межа! — вигукнув Фред Візлі, блискаючи очима, коли вони йшли до виходу у вестибюль. — Але ж його можна обдурити настійкою для старін-ня, правда? А коли твоє ім'я потрапить у Келих, можна радіти — хіба він знає, сімнадцять тобі чи ні?

— Не думаю, що той, кому менше сімнадцяти, має якісь шанси, — засумнівалася Герміона, — ми ще так мало всього вивчили...

— За всіх не розписуйся, — урвав її Джордж. — Гаррі, ти ж спробуєш, ге?

Гаррі на мить пригадав Дамблдорове застереження, щоб учні, яким нема сімнадцяти років, не зго-ло-шувалися до участі, але потім уявив себе з чудовим Тричаклунським кубком у руках... Цікаво, чи дуже розгнівається Дамблдор, якщо хтось молодший за сімнадцять років зуміє перетнути вікову межу...

— Де він зник? — розхвилювався Рон, що не прислухався до розмови, а шукав у натовпі Крума. — Чи Дамблдор казав, де спатимуть учні з Дурмстренгу?

Та відповідь на це запитання прийшла майже миттєво. Вони саме проходили повз

слизеринський стіл, де Каркароф підганяв своїх учнів.

— Назад на корабель, — казав він. — Вікторе, як самопочуття? Ти наївся? Може, послати когось на кухню по гаряче вино?

Гаррі бачив, як Крум похитав головою, знову натягуючи на себе хутро.

— Пане професоре, я випів бі вина, — сказав з надією один зі старших дурмстрензьких хлопців.

— Поляков, *тобі* я, здається, не пропонував, — гаркнув Каркароф без жодної нотки теплого батьків-ського тону. — Ти, бачу, знову заляпав іжею всю свою мантію. От нестерпний хлопчисько...

Каркароф відвернувся й повів своїх учнів до дверей, підійшовши туди майже одночасно з Гаррі, Роном та Герміоною. Гаррі зупинився, щоб пропустити їх першими.

— Дякую, — кинув Каркароф, байдуже зиркнувши на нього.

І тут Каркароф завмер на місці. Він утупився в Гаррі, ніби не вірив своїм очам. Дурмстрензькі учні теж зупинилися разом зі своїм директором. Очі Каркарофа повільно оглянули Гарріне лице й завмерли на його

шрамі. Усі дурмстренґці теж зацікавлено поглядали на Гаррі. Краєм ока він бачив, як обличчя в декого з них засяяло від захвату. Хлопець, уся мантия в якого була заляпана їжею, штурхнув дівчину, що стояла біля нього, і показав, не криючись, на Гарріне чоло.

— Так-так, це Гаррі Поттер, — пролунав за їхніми спинами рипучий голос.

Професор Каркароф озирнувся. Там, важко спираючись на ковіньку, стояв Дикозор Муді. Його чак-лунське око, не кліпаючи, втупилося в директора Дурм-стренґу.

Гаррі бачив, як зблідло обличчя Каркарофа і як на ньому з'явилася суміш страху й люті.

— Ти! — вигукнув він, дивлячись на Муді так, ніби не вірив, що бачить його насправді.

— Я, — похмуро озвався Муді. — А тобі, Каркароф, краще йти далі, якщо не маєш що сказати Поттеру. Ти загородив двері.

І справді, за ними вже згромадилися учні, зазираючи один одному через плече, щоб зрозуміти, що там сталося.

Не кажучи й слова, професор Каркароф повів своїх вихованців далі. Муді дивився йому вслід, не відводячи магічного ока від

Каркарофії спини, а на його понівеченому обличчі з'явився вираз крайнього несхвалення.

*

Наступного дня була субота, а в суботу багато учнів приходило снідати пізніше. Проте виявилось, що не лише Гаррі, Рон та Герміона прокинулися значно раніше, ніж завжди прокидалися у вихідні. Коли вони зійшли у вестибюль, то побачили там з двадцять учнів, які тинялися туди-сюди, жували грінки й оглядали Келих Вогню. Він стояв посеред зали на ослінчику, на якому зазвичай лежав Сортувальний Капелюх. Тоненька золота лінія на підлозі оточувала Келих колом, що мало в діаметрі метрів із шість.

— Чи вже хтось поклав туди свої прізвища? — напружено поцікавився Рон в однієї третьокласниці.

— Усі дурмстренґці, — відповіла вона. — А з Гог-вортсу я ще нікого не бачила.

— Не сумніваюся, що дехто поклав ще вчора, коли ми всі пішли спати, — припустив Гаррі. — Скажімо, я так би й зробив... не захотів би, щоб на мене всі ззиралися. Бо що, якби Келих узяв та й виплюнув мене назад?

Хтось зареготав у Гаррі за спиною. Він озирнувся й побачив Фреда, Джорджа та Лі Джордана, що збігали по сходах. Усі троє мали страшенно схвильований вигляд.

— Готово! — переможно прошепотів Фред Ронові, Гаррі й Герміоні. — Щойно її випили.

— Кого її? — не зрозумів Рон.

— Настійку для старіння, йолопе, — пояснив Фред.

— Кожен по краплині, — радісно потирив руки Джордж. — Нам вистачить подорослішати на один-два місяці.

— Ми вирішили, що як хтось із нас виграє, то розділимо тисячу ґалеонів порівну, — всміхнувся Лі від вуха до вуха.

— Я не впевнена, що вам це вдасться, — застерегла їх Герміона. — Дамблдор, мабуть, таке передбачив.

Фред, Джордж та Лі не звернули уваги на її застереження.

— Готові? — перепитав Фред, тремтячи від збудження. — Ну, тоді... я піду першим...

Гаррі з цікавістю дивився, як Фред витяг з кишені стрічку пергаменту з написом «Фред Візлі — Гог-вортс». Фред підійшов до лінії й зупинився, похитуючись на кінчиках пальців,

ніби стрибун у воду, що готується пірнути з десятиметрової вишки. Усі, хто був у вестибюлі, вп'ялися в нього очима, а він глибоко вдихнув і перетнув лінію.

На частку секунди Гаррі здалося, що все пройшло добре — Джордж явно теж так подумав, бо з переможним криком стрибнув услід за Фредом, — але наступної миті щось гучно зашипіло, й обидва близнюки вилетіли за межі золотого кола, ніби пожбурені невидимим штовхачем ядра. Вони пролетіли метрів зо три й боляче гепнулися об холодну кам'яну підлогу. На додачу, ніби для ще більшого приниження, щось вистрілило — і в них обох з'явилися довжелезні білі бороди.

Вестибюль аж затрясся з реготу. Навіть Фред із Джорджем не могли стриматися, коли звелися на ноги й глянули на свої бороди.

— Я ж вас попереджав, — пролунав густий веселий голос, і всі побачили професора Дамблдора, що виходив з Великої зали. Він подивився на Фреда й Джорджа, і очі в нього хитро заблискали, — пропоную вам піти до мадам Помфрі. Вона вже лікує міс Фосет з Рейвенклову та містера Самерса з Гафелпафу, котрі теж вирішили трохи подорослішати. Хоч мушу

визнати, що за красою їхнім бородам далеко до ваших.

Фред і Джордж пішли до шкільної лікарні в супроводі Лі, що аж заходився з реготу, а Гаррі, Рон та Герміона, теж пирхаючи зі сміху, рушили на сніданок.

Цього ранку оздоблення Великої зали змінилося. Був Гелловін, отож під зачарованою стелею пурхала ціла хмара живих кажанчиків, а в кожному закутку шкірилися сотні гарбузів з вирізьбленими очима, носами та ротами. Гаррі підійшов до Діна й Шеймуса, котрі вгадували, хто з сімнадцятирічних або ще старших учнів Гогвортсу міг подати на конкурс свої прізвища.

— Я чув, що Ворінгтон прокинувся для цього ще вдосвіта, — сказав Дін. — Це той телепень зі Сли-зерину, що схожий на корову.

Гаррі, котрий якось грав проти Ворінгтона у квідич, несхвально похитав головою. — Не можна, щоб чемпіон був зі Слизерину!

— А всі гафелпафці тільки й торочать, що про Дігорі, — презирливо кинув Шеймус. — Хоч я сумніваюся, що він наважиться ризикувати своєю вродою.

— Послухайте! — озвалася раптом Герміона.

У вестибюлі почулися підбадьорливі вигуки. Усі озирнулися й побачили Анжеліну Джонсон, що захо-дила в залу, сором'язливо усміхаючись. Анжеліна, висока чорнявка, що була загоничем ґрифіндорсь-кої квідичної команди, підійшла до них, сіла й сказала:

— Вдалося! Я щойно записалася!

— Жартуєш! — вражено вигукнув Рон.

— А хіба тобі вже сімнадцять? — поцікавився Гаррі.

— Ясно, що так. Бороди ж у неї немає, правда? — мовив Рон.

— Тиждень тому був мій день народження, — пояс-нила Анжеліна.

— Я рада, що хоч хтось із Ґрифіндору став кандидатом, — сказала Герміона. — Анжеліно, я щиро сподіваюся, що ти переможеш!

— Дякую, Герміоно, — всміхнулася їй Анжеліна.

— Краще ти, ніж красунчик Діґорі, — додав Шей-мус, а кілька гафелпафців, що проходили повз їхній стіл, сердито на нього зиркнули.

— То що робимо сьогодні? — спитав Рон у Гаррі й Герміони, коли вони поснідали й виходили з Вели-кої зали.

— Ми вже давненько не провідували Геґріда, — сказав Гаррі.

— Гаразд, — погодився Рон, — аби він тільки не почав просити, щоб ми пожертвували для скрутів по кілька пальців.

Герміонине обличчя раптом засвітилося радістю.

— До мене щойно дійшло... я ще й досі не пропонувала Геґрідові вступити в ССЕЧА! — пожвавилася вона. — Зачекайте мене, я збігаю нагору по значки!

— Ну, як так можна? — роздратовано буркнув Рон, коли Герміона побігла мармуровими сходами вгору.

— Роне, — раптом сказав Гаррі. — Он твоя симпатія...

У вхідні двері заходили учні з Бобатону, а серед них — дівчина-віїла. Всі, хто зібрався довкола Келиха вогню, розступилися, щоб дати їм дорогу, і при цьому уважно їх розглядали.

Мадам Максім зайшла до зали останньою й вишикувала своїх учнів у чергу. Один за одним бобатонці перетинали вікову лінію й кидали у біло-синє полум'я стрічки пергаменту. Після кожної стрічки вогонь на якусь мить спалахував червоним і сипав іскрами.

— Що буде з тими, кого не оберуть, як ти думаєш? — пробурмотів Рон на вухо Гаррі, коли в Келих Вогню кинула свою стрічку дівчина-віїла. — Повернуться до своєї школи чи залишаться стежити за турніром?

— Хтозна, — відповів Гаррі. — Може, й залишаться... Мадам Максім буде, здається, суддею, так?

Коли всі бобатонці покидали свої стрічки, мадам Максім знову випровадила їх надвір.

— Цікаво, а де сплять вони? — подумав уголос Рон, ідучи до вхідних дверей і проводжаючи їх поглядом.

Гучне торохкотіння за їхніми спинами свідчило про повернення Герміони з коробкою, повною значків ССЕЧА.

— О, добре. Біжімо, — заметушився Рон, долаючи кам'яні східці й не відводячи очей від спини дівчини-віїли, що віддалялася разом з мадам Максім.

Коли вони підходили до Геґрідової хижі на узліссі Забороненого лісу, їм відкрилася таємниця бобатон-ського нічлігу. Велетенська зелено-блакитна карета, в якій вони прибули, розташувалася за якихось двісті метрів від Геґрідової хатини, й учні якраз у ту

карету залазили. Летючі коні завбільшки зі слонів, які її притягли, поскубували собі травичку в тимчасовій загороді неподалік.

Гаррі постукав у Геґрідові двері, і негайно почувся Ікланів гавкіт.

— Нарешті! — зрадів Геґрід, коли відчинив двері й побачив, хто то стукає. — Бо я вже гадав, що ви си забули, де я мешкаю!

— Нам було ніколи, Геґ... — почала було Герміона, але враз замовкла, дивлячись на Геґріда й не знаходячи слів.

Геґрід мав на собі найкращий (і найжахливіший) ворсистий бурій костюм та картату жовтогарячу кра-ватку. Але це ще не було найгірше. Він явно намагався приборкати своє волосся, використавши для цього неймовірну кількість якогось колісного шмаровидла. Тепер його волосся було розділене на два лискучі жмути — може, він хотів зробити собі хвостик, як у Білла, але виявив, що має для цього загусті патли. Новий вигляд не личив Геґрідові анітрохи. Якусь мить Герміона сторопіло дивилася на нього, а тоді, мабуть, вирішила не робити зайвих коментарів і просто спитала: — Гм... а де скрути?

— На гарбузяній грядці, — радісно повідомив Геґрід. — Вони вже такі великі! Майже з метр. Біда тільки в тому, що вони зачели одне одного вбивати.

— Ой, справді? — Герміона зиркнула нищівним поглядом на Рона, що втупився в химерну Геґрідову зачіску і вже було роззявив рота, щоб з цього приводу щось бовкнути.

— Так, — сумно підтвердив Геґрід. — Але всьо файно, бо я їх поклав у окремі ящики. Щедесь зо двадцять си лишило.

— Яка радість, — вишкірився Рон.

Геґрід не звернув уваги на сарказм у його голосі.

Геґрідова хатина мала єдину кімнату, в кутку якої стояло велетенське ліжко, накрите ковдрою з різнобарвних клаптиків. Перед каміном, над яким звисали зі стелі копчені шинки та пташині тушки, стояв здоровенний дерев'яний стіл та стільці. Вони вмостилися за цим столом, поки Геґрід заварював чай, і знову почали обговорювати Тричаклунський турнір. Геґріда це захоплювало не менше за них.

— Заждіть, — усміхнувся він. — Тільки заждіть, і ви си вздрите таке, чого ще ніколи не виділи.

Перше завдання... але ж мені не вільно говорити.

— Скажи, Геґріде! — наполягали Гаррі, Рон і Гермі-она, однак Геґрід лише хитав головою і всміхався.

— Не хтів би псувати вам перше вражіннє, — пояс-нив він. — Але то буде таке видовисько, що ого-го! Ті чемпіони будут мати багацько роботи. Я й не думав, що си доживу до тих часів, коли відновлять Тричак-лунський турнір!

Друзі пообідали разом з Геґрідом, хоча зїли й неба-гато. Геґрід приготував, за його словами, смаженину з яловичини, але після того, як Герміона знайшла у своїй тарілці величезного пазура, у них у всіх пропав апетит. Вони намагалися вивідати в Геґріда хоч якусь інформацію про турнірні завдання, вгадували, кого з кандидатів буде обрано чемпіоном, і цікавилися, чи Фред із Джорджем знову безбороді.

Пополудні почав сіятися дощик. Дуже затишно було сидіти біля каміна, прислухатися до легенького постукування краплинок об шибку й дивитися, як Геґрід зашиває собі шкарпетки і сперечається з Герміоною про

ельфів-домовиків: він навідріз відмовився вступити в ССЕЧА, побачивши її значки.

— Герміоно, то не піде їм на добро, — обурено сказав він, засилуючи у вушко величезної костяної голки грубу жовту нитку. — То в них природа така — помагати людям. Вони від того си тішать, розумієш? Їм буде сумно, як ти позбавиш їх роботи, вони си образять, як ти спробуєш їм за то платити.

— Але ж Гаррі звільнив Добі, і той стрибав аж до сьомого неба! — заперечила Герміона. — І ми *самі* чули, що він тепер домагається платні!

— У кожній родині бувають виродки. Я ж не кажу, що не буває окремих ельфів, які прагнуть волі, але ти ніколи не переконаєш у тому більшість із них... не, Герміоно, навіть і не пробуй.

Герміону це дуже розсердило, й вона сховала коробку зі значками назад у кишеню.

О пів на шосту почало сутеніти, тож Рон, Гаррі й Герміона вирішили, що вже пора вертатися до замку на гелловінський бенкет і, що найголовніше — на церемонію оголошення шкільних чемпіонів.

— Я піду з вами, — сказав Геґрід, відкладаючи шкарпетки. — Зачекайте нас хвильку.

Геґрід устав, підійшов до скрині біля ліжка й почав там щось шукати. Вони не звертали на це уваги, аж доки до них не донісся жахливий сморід.

Рон закашлявся й спитав: — Геґріде, що то таке?

— Га? — повернувся до них Геґрід, тримаючи в руках великий флакон. — Вам си не подобає?

— Це лосьйон після гоління? — проказала, задихаючись, Герміона.

— Е-е... то одекольонська вода, — пробурмотів Геґрід. Він почервонів. — Певно, трохи забагато, — сказав хрипким голосом. — Піду змию. Я зараз...

Він пошкандибав з хатини, й вони побачили крізь вікно, як він люто вмивається у діжці з водою.

— Одеколон? — ошелешено перепитала Герміона. — І це Геґрід?

— А костюм і зачіска? — додав упівголоса Гаррі.

— Гляньте! — вигукнув раптом Рон, показуючи на вікно.

Геґрід саме випростався й озирнувся. Якщо раніше він червонів, то тепер аж палахкотів. Обережно звівшись на ноги, щоб Геґрід їх не помітив, друзі визирнули з вікна й побачили мадам Максім та бобатонських учнів, що виходили зі своєї карети, теж зби-раючись іти на бенкет. Геґрідових слів не було чути, але він щось казав мадам Максім з таким захопленням і розчуленим виразом обличчя, який Гаррі бачив у нього лише один-єдиний раз — коли Геґрід дивився на свого дракончика Норберта.

— Він піде в замок з нею! — обурилася Герміона. — А я думала, що він чекає нас!

Геґрід навіть не озирнувся на свою хижу й пошкан-дибав через галявину разом з мадам Максім. За ними дріботіли бобатонські учні, намагаючись устигати за їхніми широчезними кроками.

— Він у неї втріскався! — не вірив своїм очам Рон. — Якщо вони надумують мати дітей, то встановлять сві-товий рекорд — можу закластися, що їхні діти важитимуть не менше тонни.

Друзі вийшли з хатини й замкнули за собою двері. Надворі вже поночіло.

Щільніше загорнувшись у плащі, вони рушили галявиною під гору.

— Ой, це вони, дивіться! — прошепотіла Герміона.

Від озера до замку піднімався гурт дурмстренгців. Віктор Крум крокував поруч з Каркарофим, а решта учнів Дурмстренгу йшли за ними. Рон захоплено спо-стерігав за Крумом, але той, коли підійшов до вхідних дверей трохи раніше за Герміону, Рона й Гаррі, не озирнувся, а швидко зайшов усередину.

Коли вони увійшли до освітленої свічками Великої зали, вона вже була повнісінька. Келих Вогню тепер стояв на викладацькому столі перед порожнім Дамбл-доровим кріслом. Фред і Джордж — знову ретельно виголені — нікому не виказували свого розчарування.

— Сподіваюся, що переможе Анжеліна, — сказав Фред, коли Гаррі, Рон і Герміона посідали за стіл.

— Я теж! — погодилася Герміона. — Та скоро вже довідаємось!

Бенкет на честь Гелловіну тривав, здавалося, значно довше, ніж завжди. Можливо, тому що це вже був дру-гий бенкет за два дні, Гаррі не

дуже захопився екстравагантними стравами — як і всі в залі, судячи з постійних озирань, нетерплячих виразів облич, метушні та намагань побачити, коли нарешті Дамбл-дор закінчить їсти. Гаррі волів би, щоб тарелі спорожніли якомога скоріше, і тоді можна було б почути імена обраних чемпіонів.

Нарешті золоті тарелі знову стали бездоганно чисті. Зала збуджено загула, але майже відразу стихла, коли Дамблдор підвівся. Професор Каркароф і мадам Мак-сім стояли обабіч нього. Видно було, що вони не менш напружені й схвильовані, ніж усі в залі. Лудо Бегмен сяяв і підморгував учням. Тільки містер Кравч мав такий вигляд, ніби йому нудно й нецікаво.

— Келих майже готовий оголосити рішення, — промовив Дамблдор. — Гадаю, йому потрібно ще не більше хвилини. Коли назвуть прізвища чемпіонів, я їх попрошу зайти в оцю кімнату, — він показав на двері за викладацьким столом, — де вони отримають перші вказівки.

Він витяг чарівну паличку і зробив нею широкий помах. Одразу згасли всі свічки, окрім тих, що були всередині гарбузів. Усе довкола занурилося в напівтемряву. Серед

зали тепер найяскравіше світився Келих Вогню, а його іскристе біло-синє полум'я аж різало очі. Усі дивилися на нього й чекали... дехто позирав на годинники.

— Ось-ось, — прошепотів Лі Джордан, що сидів недалечко від Гаррі.

Полум'я в Келиху раптом знову почервоніло і звідти посипалися іскри. Наступної миті вогонь шугнув угору, і з нього вилетів обвуглений клаптик пергаменту. Усі в залі охнули. Дамблдор упіймав цей клаптик і три-мав його у витягнутій руці — щоб краще бачити при світлі вогню, що знову став біло-синім.

— Чемпіоном Дурмстренгу, — прочитав він голосно й виразно, — став Віктор Крум.

— Нічого дивного! — закричав Рон, коли в залі вибухли оплески та підбадьорливі вигуки. Гаррі бачив, як Віктор Крум устав із-за слизеринського столу й попрямував до Дамблдора. Там він повернув праворуч, обійшов викладацький стіл і зник у сусідній кімнаті.

— Браво, Вікторе! — так голосно гукнув Каркароф, що перекричав навіть оплески. — Я знав, що ти на це здатен!

Оплески й вигуки вщухли. Тепер усі знову втупилися в Келих, що за якусь мить почав червоніти. І ось з нього вистрілило полум'я й вилетів другий клаптик пергаменту.

— Чемпіонкою Бобатону, — проголосив Дамбл-дор, — стала Флер Делякур!

— Це вона, Роне! — закричав Гаррі, коли дівчина, така схожа на віїлу, граціозно підвелася, відкинула назад своє довге сріблясте волосся й рушила між рей-венкловським та гафелпафським столами.

— Ой, гляньте, вони всі розчаровані, — перекрикуючи галас, Герміона кивнула на решту бобатонців. «Розчаровані» — ще м'яко сказано, подумав Гаррі. Дві дівчини, яких не обрали, обхопивши руками голови, заридали.

Коли Флер Делякур також зникла в бічній кімнаті, знову запала тиша, тільки тепер ця тиша була така напружена, що, здавалося, її можна було помацати. Зараз має визначитися чемпіон Гоґвортсу...

І ось знову почервонів Келих Вогню. З нього посипалися іскри. Вгору здійнявся язик полум'я, і Дамбл-дор вихопив з нього третій клаптик пергаменту.

— Чемпіоном Гоґвортсу, — оголосив він, — став Седрик Діґорі!

— Ні! — вигукнув Рон, але його не почув ніхто, крім Гаррі — настільки гучним було ревіння, що долинуло з-за сусіднього столу. Всі гафелпафці зірвалися на ноги, стали кричати й тупати по підлозі, а Седрик тим часом проминув їх з широкою усмішкою і попрямував до кімнати за вчительським столом. Оплески на честь Седрика не вщухали так довго, що минув певний час, поки Дамблдор зумів заговорити знову.

— Чудово! — радісно вигукнув Дамблдор, коли нарешті запанувала тиша. — Ось ми й маємо трьох наших чемпіонів. Я впевнений, що ви всі, зокрема й решта учнів Бобатону та Дурмстренґу, будете з усієї сили підтримувати своїх чемпіонів. Підбадьорюючи чемпіонів, ви зробите гідний внесок у...

Але Дамблдор зненацька зупинився, і всі побачили, що саме перебило його промову.

Вогонь у Келиху знову почервонів. З нього сипонули іскри. Вгору раптом шугонув довжелезний язик полум'я, який виніс іще один клапоть пергаменту.

Дамблдор автоматично простяг руку й схопив пергамент. Витяг його перед собою і глянув на ім'я, що було в ньому. Запала тривала тиша. Дамблдор дивився на аркуш у своїх руках, а всі в залі дивилися на Дамблдора. Аж ось він прокашлявся і прочитав:
— *Гаррі Поттер.*

— РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ —

Чотири чемпіони

Гаррі сидів і розумів, що на нього дивляться всі присутні у Великій залі. Він був приголомшений. Він просто зацікавився. Це явно був сон. Він щось не те почув.

Оплесків не було. Залу поступово заповнювало гудіння, ніби туди залетіли розлючені бджоли. Деякі учні повставали, щоб краще бачити Гаррі, який завмер на своєму стільці.

За вчительським столом зірвалася на ноги професорка Макґонґел. Вона проскочила повз Лудо Бегмена та професора Каркарофа й наполегливо зашепотіла щось на вухо професорові Дамблдору, що слухав її трохи насупившись.

Гаррі обернувся до Рона з Герміоною. За їхніми спинами він побачив решту

ґрифіндорців, що стежили за ним з роззявленими ротами.

— Я не подавав свого прізвища, — безпорадно сказав Гаррі. — Ви ж самі знаєте.

Рон з Герміоною дивилися на нього не менш безпорадно.

Професор Дамблдор випростався за вчительським столом, киваючи професорці Макґонегел.

— Гаррі Поттер! — вигукнув він знову. — Гаррі! Прошу підійти сюди!

— Іди! — прошепотіла Герміона й легенько підштовхнула Гаррі.

Гаррі звівся на ноги, наступив на краєчок мантії і мало не впав. Тоді рушив між ґрифіндорським та гафелпафським столами. Ця дорога видавалася нескінченною. Учительський стіл ніяк не наближався, і Гаррі відчував на собі сотні очей, що пронизували його наскрізь. Гудіння в залі дедалі сильнішало. Йому здавалося, що минула година, доки він нарешті опинився перед Дамблдором. Погляди всіх учителів були спрямовані на нього.

— Ну... заходь у двері, Гаррі, — сказав Дамблдор. Він не всміхався.

Гаррі рушив повз учительський стіл. Скраю сидів Геґрід. Він не підморгнув Гаррі, не помахав рукою, і взагалі не привітав його, як звично. Він лише приголомшено дивився на нього, як і решта присутніх. Гаррі зайшов у бічні двері й опинився у меншій кімнаті, прикрашеній портретами чарівників та чарівниць. У каміні навпроти затишно гуло полум'я.

Коли Гаррі зайшов, усі обличчя на портретах повернулися до нього. Він навіть побачив, як одна суха й зморшкувата відьма перестрибнула зі свого портрета в сусідній, де був зображений чаклун з вусами, наче в моржа. Зморшкувата відьма щось заше-потіла йому на вухо.

Віктор Крум, Седрик Діґорі та Флер Делякур зіб-ра-лися біля каміна. Їхні силуети на диво ефектно вима-льовувалися на тлі вогню. Згорблений Крум замислено притулився до каміна трохи осторонь від інших. Седрик стояв, заклавши руки за спину, і поглядав на вогонь. Флер Делякур озирнулася, коли зайшов Гаррі, й відкинула з чола своє довжелезне сріблясте волосся.

— Шчо т'аке? — спитала вона. — Нам т'репа п'овертатися в Залю?

Вона подумала, що він приніс якесь повідомлення. Гаррі не знав, як і пояснити те, що сталося. Він просто стояв і дивився на трьох чемпіонів. Його вразило, які вони всі високі.

Ззаду затупотіли чийсь кроки, і до кімнати забіг Бегмен. Він узяв Гаррі за лікоть і провів далі вперед.

— Неймовірно! — пробурмотів він, стискаючи Гар-ріну руку. — Просто надзвичайно! Панове... панночко, — додав він, підходячи до каміна й звертаючись до трьох чемпіонів. — Дозвольте відрекомендувати... хоч як це й химерно звучить... четвертого Тричаклунського чемпіона!

Віктор Крум випростався. Його насуплене обличчя ще більше спохмурніло, коли він глянув на Гаррі. Седрик напружено міркував, поглядаючи то на Бегмена, то на Гаррі, ніби не був певний, що правильно почув. А от Флер Делякур змахнула волоссям, усміхнулася й сказала:

— Дьюже смішний жагт, містеге Б'егмен.

— Жарт? — повторив збентежено Бегмен. — Та ні, аж ніяк! Келих Вогню щойно викинув Гарріне ім'я!

Крум трохи насупив свої густі брови. Седрик і далі мав чемно-розгублений вигляд.

Флер насупилася. — Але ж тут явна п'омилка, — зневажливо кинула вона Бегменові. — Він не може змагатися. Він є дьуже мольодий.

— Так... це дивовижно, — зізнався Бегмен, потираючи своє гладеньке підборіддя й усміхаючись до Гаррі. — Але ж ви знаєте, що вікові обмеження були запроваджені щойно цього року, як додатковий захід безпеки. А якщо його ім'я вилетіло з Келиха... то я гадаю, що на цьому етапі вже не можна відмовлятися... такі правила, ви вже зобов'язані... Гаррі просто мусить докласти всіх зусиль, щоб...

Знову відчинилися двері за їхніми спинами, і зайшла велика група людей: професор Дамблдор, містер Кравч, професор Каркароф, мадам Максім, професорка Макґонегел та професор Снейп. Перед тим, як професорка Макґонегел зачинила за собою двері, Гаррі почув з-за них гудіння сотень голосів.

— Мадам Максім! — одразу вигукнула Флер, кинувшись до своєї директорки. — Вони кажуть, шчю цей маленькій хлопчик теж буде змагатися!

Хоч Гаррі й далі був немов очманілий, проте відчув роздратування. *Маленький хлопчик?*

Мадам Максім випросталася на весь свій вражаючий зріст. Головою вона зачепила люстру зі свічками, а її велетенські груди високо здійнялися під чорним єдвабом.

— Шчо це все озьнач'ає, Дамбельдорр? — владно спитала вона.

— Я також хотів би це знати, Дамблдор, — додав професор Каркароф. Він холодно посміхався, а його блакитні очі скидалися на крижинки. — *Два* гоґ-вортські чемпіони? Я не пригадую, щоб школі-гос-подареві дозволялося виставляти двох чемпіонів — чи я не дуже уважно перечитав правила?

Він коротко й гидко реготнув.

— *C'est impossible*, це неможливо, — обурилася мадам Максім, тримаючи на плечі Флер свою велетенську руку з розкішними опалами на пальцях. — 'Оґвортс не може м'ати два ч'емпіони. Це н'єсправедливо.

— Дамблдор, нам здавалося, що твоя вікова лінія не допускатиме до участі надто юних кандидатів, — сказав Каркароф з тією ж холодною посмішкою, а його очі стали ще

крижанішими. — Інакше ми зі своїх шкіл теж би привезли значно більше кандидатів.

— Каркароф, тут, окрім Поттера, не винен ніхто, — м'яко втрутився Снейп. Його чорні очі лиховісно поблискували. — Дамблдор не винен, що Поттер надумав порушити правила. Він це робить постійно, від-коли сюди прибув...

— Дякую, Северусе, — рішуче відказав Дамблдор, і Снейп замовк, хоч його очі й далі зловісно світилися з-під масного чорного волосся.

Професор Дамблдор подивився на Гаррі, а той гля-нув на нього, намагаючись угадати вираз його очей за окулярами, що скидалися на півмісяці.

— Гаррі, ти клав своє прізвище у Келих Вогню? — спокійно спитав Дамблдор.

— Ні, — відповів Гаррі. Він добре відчував, як пильно всі за ним стежать. Снейп буркнув щось недовірливе.

— Може, ти попросив когось зі старших учнів покласти його в Келих Вогню замість тебе? — допитувався Дамблдор, не звертаючи уваги на Снейпа.

— Ні, — палко заперечив Гаррі.

— Але ж ясно, шчю він бреше! — вигукнула мадам Максім. Снейп похитав головою, скрививши губи.

— Він не міг перетнути вікову лінію, — категорично сказала професорка Макґонегел. — Я впевнена, що ніхто цього не заперечить...

— Дамбельдорр міг якось п'омілітися з тієї лінією, — знизала плечима мадам Максім.

— Це цілком можливо, — ввічливо погодився Дамблдор.

— Дамблдоре, ти ж чудово знаєш, що не помилився! — розсердилася професорка Макґонегел. — Ну що за нісенітниця! Гаррі не міг перетнути лінію сам! Професор Дамблдор вважає, що він не вмовляв нікого зі старших учнів кинути пергамент за нього. На мою думку, це мало б вас усіх переконати!

Вона розлючено зиркнула на професора Снейпа.

— Містере Кравч... містере Бегмен, — сказав Кар-кароф, і голос у нього знову звучав слейно, — ви наші... е-е... неупереджені судді. Ви, звичайно, погодитесь, що все це вкрай незаконно?

Бегмен витер хустинкою своє кругле хлопчаче обличчя й зиркнув на містера

Чотири чемпіони

Кравча, що стояв збоку від каміна; його обличчя ховалося в тіні. Вигляд він мав трохи моторошний, бо напівтемрява робила його значно старшим та ще й схожим на череп. Але заговорив він своїм звичним різким голосом. — Ми мусимо виконувати правила, а правила чітко визначають, що учні, чийі імена вилетіли з Келиха Вогню, зобов'язані брати участь у турнірі.

— Барті знає всі правила напам'ять, — засяяв Бег-мен і обернувся до Каркарофа та до мадам Максін, промовляючи своїм виглядом, що справу вирішено.

— Я наполягаю, щоб інші мої учні ще раз могли подати свої кандидатури, — поставив вимогу Кар-кароф. Від його усмішки та єлейного голосу не лишилося й сліду, а обличчя огидно скривилося. — Ви знову поставите Келих Вогню, і будемо вкидати прізвища, поки кожна школа не матиме двох чемпіонів. Так буде справедливо, Дамблдор.

— Містере Каркароф, з цього нічого не вийде, — заперечив Бегмен. — Келих Вогню вже згас... він не загориться аж до початку наступного турніру...

— ...в якому Дурмстренґ участі не братиме! — вибухнув Каркароф. — Після всіх наших зустрічей, переговорів та компромісів я такого не сподівався! Я навіть думаю, чи не поїхати нам додому!

— Порожні погрози, Каркароф! — прогарчав біля дверей чийсь голос. — Ти вже свого чемпіона не поки-неш. Він повинен змагатися. Усі вони повинні змагатися. Нерозривна магічна угода, як казав Дамбл-дор. Доречно, правда?

Це говорив Муді, який щойно зайшов у кімнату. Він пошкутильгав до каміна, і кожен другий його крок супроводжувався голосним цоканням.

— Доречно? — перепитав Каркароф. — Муді, щось я тебе не зрозумів.

Гаррі бачив, що він намагався сказати це бундючно, ніби слова Муді його анітрохи не стосувалися, однак його видали руки, що мимоволі стислися в кулаки.

— Невже? — неголосно мовив Муді. — Каркароф, це ж так просто. Хтось опустив у Келих Поттерове прізвище, знаючи, що він буде змушений змагатися, якщо воно звідти вилетить.

Чотири чемпіони

— Очевідно, хтось т'акий, хто хотів д'ати 'Огвортсу подвійню п'еревагу! — втрутилася мадам Максім.

— Цілком з вами згоден, мадам Максім, — вклонився їй Каркароф. — Я скаржитимусь у Міністер-ство магії та в Міжнародну конфедерацію чаклунів...

— Якщо хтось і має підстави скаржитися, то лише Поттер, — прогарчав Муді, — але... хоч це й дивно... я ще не почув від нього ні слова...

— Чього йому скажітись? — тупнула ногою Флер Делякур. — Він отгимає можливість позмагат'ися. Ось ми місяцями чекали, чи нас обегуть! Честь наших шкіл! Пгиз тисячя галсонів — та інші за це зальюбкі віддалі б жітя!

— Можливо, дехто якраз і хоче, щоб Поттер віддав своє життя, — сказав несподівано тихо Муді.

Після цих слів запанувала напружена тиша.

Лудо Бегмен, що мав доволі стривожений вигляд, нервово похитався на ногах і сказав: — Муді, друже... та що ти таке говориш!

— Ми всі знаємо, що професор Муді вважає день змарнованим, якщо до обіду не розкриє

шість змов з метою його вбивства, — голосно сказав Карка-роф. — А тепер він, мабуть, навчає цього і своїх учнів. Дивна риса для учителя захисту від темних мистецтв. Але у вас, містере Дамблдор, очевидно, були свої причини взяти його на роботу.

— Кажете, це мені ввижається? — прохрипів Муді. — Мариться? Покласти в Келих прізвище цього хлопця могли тільки кваліфіковані чаклун чи відьма...

— А які ць'ому є д'окази? — скинула вгору величезні руки мадам Максім.

— А те, що було обдурено дуже потужний магічний предмет! — сказав Муді. — Потрібні були надзвичайно сильні чари забуття, щоб примусити Келих забути, що в турнірі беруть участь лише три школи... Я припускаю, що Поттерове прізвище вкинули під маркою якоїсь четвертої школи, для певності, що він опиниться в цій категорії один-єдиний...

— Здається, Муді, що ти багато про це думав, — холодно зауважив Каркароф, — і ця теорія дуже дотепна... хоч я колись чув, як тобі примарилося, що серед подарунків на твій день народження є підступно замасковане яйце василіска, і ти розтрощив його на друзки,

перш ніж зрозумів, що то був настільний годинник. Тож ти нам вибач, якщо ми не дуже серйозно поставимося до твоїх слів...

— Є такі, що вміють обертати невинні ситуації собі на користь, — відрубав Муді погрозливим тоном. — Каркароф, мій обов'язок — розгадувати думки чорних чаклунів... і ти про це повинен пам'ятати...

— Аласторе! — сказав застережливо Дамблдор.

Гаррі на мить здивувався, до кого це він звертається, а тоді збагнув, що «Дикозор» — напевно справжнє ім'я Муді, який замовк, задоволено спостерігаючи за Каркарофом, чиє обличчя аж пашіло.

— Ми не знаємо, як виникла ця ситуація, — звернувся Дамблдор до всіх присутніх у кімнаті. — Але мені здається, що ми не маємо іншого вибору, як з нею змиритися. Для участі в турнірі було обрано і Седрика, і Гаррі. Отже, так воно й буде...

— Але ж, Дамбельдорр...

— Дорога мадам Максім, якщо ви запропонуєте інший вихід, то я із задоволенням вислухаю.

Дамблдор чекав, але мадам Максім не говорила, а лиш обурено на нього дивилася. І

вона була така не одна. Снейп лютував, Каркароф аж посинів зі злості. А от Бегмен був скоріше схвильований.

— То, може, почнемо? — усміхнено запропонував він, потираючи руки. — Треба ж проінструктувати наших чемпіонів. Барті, візьмеш на себе таку честь?

Містер Кравч ніби отямився з глибокої задуми.

— Так, — промовив він, — інструкції. Так... перше завдання...

Він вийшов до каміна. Зблизька він здався Гаррі хворим. Під очима мав темні кола, а його зморшкувата шкіра скидалася на тонесенький папір, чого не було під час Кубку світу з квідичу.

— Перше завдання має випробувати вашу відвагу, — сказав він Гаррі, Седрикові, Флер та Крумові, — тож ми не розкриємо вам його змісту. Сміливість перед лицем небезпеки — важлива риса чарівника... дуже важлива...

Перше завдання буде поставлене перед вами двадцять четвертого листопада за присутності всіх учнів та членів суддівської ради.

Чемпіонам не дозволяється просити й отримувати від учителів допомогу для

Чотири чемпіони

виконання турнірних завдань. Беручись виконувати перше завдання, чемпіони будуть озброєні лише своїми чарівними паличками. Інформацію про друге завдання вони отримують після завершення першого. Враховуючи високі вимоги турніру та час, необхідний для виконання завдань, чемпіони звільняються від річних іспитів.

Містер Кравч подивився на Дамблдора. — Здається, Албусе, це все?

— Начебто, — відповів Дамблдор, трохи стурбовано поглядаючи на містера Кравча. — Барті, може, все ж переночуєш у Гоґвортсі?

— Ні, Дамблдоре, дякую, мушу повертатися в міні-стерство, — відмовився містер Кравч. — Зараз там дуже багато роботи, непрості часи... Я залишив замість себе молодого Везербі... він дуже захоплений роботою... аж занадто захоплений, чесно кажучи...

— То хоч зайдеш перед від'їздом на чарчину? — запропонував Дамблдор.

— Та чого ти, Барті! От я ж — лишаюся! — радісно вигукнув Бегмен. — Тут, у Гоґвортсі, таке діятиметься! Значно цікавіше, ніж у тебе на службі!

— Лудо, я так не думаю, — відказав Кравч з ноткою нетерпіння в голосі.

— Професоре Каркароф... мадам Максім... по чарочці? — запитав Дамблдор.

Але мадам Максім уже поспіхом виводила Флер з кімнати. Гаррі чув, як ідучи до Великої зали, вони поспіхом перемовлялися французькою. Каркароф кивнув головою Крумові, й вони теж вийшли, тільки мовчки.

— Гаррі, Седрику, вам уже пора до своїх спалень, — усміхнувся до них Дамблдор. — Не сумніваюся, що Грифіндор і Гафелпаф хочуть відсвяткувати з вами цю подію, і було б прикро позбавити їх такої чудової нагоди здійснити справжню бучу.

Гаррі зиркнув на Седрика, той кивнув, і вони вийшли. Велика зала була вже порожня. Свічки догоряли, від чого зазубрені посмішки гарбузів стали мерехтливі й моторошні.

— Виходить, — ледь усміхнувся Седрик, — ми знову будемо суперниками!

— Виходить, що так, — погодився Гаррі. Він не знав, що й казати. У голові в нього панувало цілковите безладдя, ніби там понишпорили грабіжники.

Чотири чемпіони

— А скажи... — промовив Седрик, коли вони зайшли у вестибюль, освітлений тепер лише смоло-скипами. — Як ти поклав туди свою записку?

— Ніяк, — відповів Гаррі, дивлячись на нього. — Я нічого нікуди не клав. Це правда.

— Ага... добре, — пробелькотів Седрик. Гаррі бачив, що він йому не повірив. — Ну... до зустрічі.

Седрик не піднявся мармуровими сходами, а попрямував до дверей праворуч. Гаррі прислухався, як віддаляються його кроки, а тоді пішов угору.

Чи ще хтось, крім Рона з Герміоною, повірить йому, чи всі вважатимуть, що він сам зголосився виступати в турнірі? Та невже таке можна припускати, коли його суперники мають на три роки більшу магічну освіту, коли завдання, що стоять перед ним, не лише дуже небезпечні, а ще й виконувати їх треба буде на очах у сотень людей? Так, він мріяв про турнір... фан-тазував... але то був тільки жарт, звичайна безтурботна мрія... він ніколи посправжньому, *серйозно* не планував цього робити...

Але хтось запланував це за нього... хтось захотів, щоб він узяв участь у турнірі, і той хтось зробив усе, щоб так і сталося. Навіщо? Щоб порозважатися? Чомусь Гаррі так не думав...

А може, хтось вирішив пошити його в дурні? Так воно, мабуть, і вийде...

Але щоб його *вбити*? Чи не була це типова Мудів-ська параноя? Хіба не міг хтось просто пожартувати, підкинувши Гарріне ім'я в Келих? Невже комусь насправді захотілося його смерті?

Гаррі міг відповісти на це запитання відразу. Так, комусь дуже кортіло, щоб він помер, хтось бажав його смерті ще відтоді, як йому виповнився один рочок... Лорд Волдеморт. Але як міг Волдеморт зробити, щоб ім'я Гаррі опинилося в Келисі Вогню? Адже Волде-морт мав би бути хтозна-де, в якійсь далекій країні, у схованці, на самоті... слабкий і безсилий...

Але в тому сні, якраз перед тим, як Гаррі прокинувся від болю в шрамі, Волдеморт був не самотній... він розмовляв з Червохвостом... задумував, як убити Гаррі.

Чотири чемпіони

Гаррі аж здригнувся, збагнувши, що опинився перед Гладкою Пані. Він навіть не усвідомлював, куди несуть його ноги. На диво, вона була у своїй рамі не сама. Зморшкувата відьма, що перескочила в сусідню картину, тепер самовдоволено сиділа біля Гладкої Пані. Вона мусила пробігти крізь усі картини, що висіли на цих семи поверхах, щоб дістатися сюди раніше за нього. Тепер вони обидві розглядали його з величезною цікавістю.

— Ну-ну-ну, — промовила Гладка Пані, — Віолетта щойно все мені розповіла. То хто ж це в нас став шкільним чемпіоном?

— Бридня, — хмуро буркнув Гаррі.

— Аж ніяк! — відказала бліда відьма обурено.

— Ні, ні, Віолю, це пароль, — заспокоїла її Гладка Пані, а тоді відхилилася на своїх завісах і впустила Гаррі у вітальню.

Галас, що там здійснювався, мало не збив його з ніг. Наступної миті десятки рук затягли Гаррі у вітальню, і він побачив учнів з Грифіндорського гуртожитку — всі вони кричали, плескали в долоні й свистіли.

— Ти мусив нам сказати, що подав свою кандидатуру! — загорлав Фред. Видно було,

що він роздратований і водночас глибоко вражений.

— Як це ти так зумів, що й борода не виросла? Класно! — ревів Джордж.

— Та я ж нічого, — виправдовувався Гаррі. — Я й сам не знаю як...

Але тут до нього підлетіла Анжеліна. — Якщо вже не я, то добре, що хоч ґрифіндорець...

— Гаррі, тепер ти відплатиш Діґорі за той останній матч! — верескнула Кеті Бел, ще одна загоничка ґрифіндорських квідичистів.

— Гаррі, у нас є що їсти. Хочеш?

— Я не голодний. На бенкеті наївся...

Та ніхто й чути не хотів, що він не голодний. Ніхто й чути не хотів, що він не підкидав свого імені в Келих. Ніхто не помічав, що він зовсім не мав настрою свят-кувати... Лі Джордан видобув звідкілясь ґрифіндорський прапор і наполягав, щоб Гаррі загорнувся в нього, мов у плащ. Гаррі ніяк не міг вислизнути. Щоразу, коли він наближався до сходів у спальню, його оточувала юрба, примушуючи випити ще маслопива, пхаючи йому в руки хрустики й горішки... Усім кортіло довідатись, як він це зробив, як перехитрував лінію вікової межі і спромігся підкинути в Келих своє прізвище...

Чотири чемпіони

— Та ні ж, — повторював він знову й знову, — я не знаю, як це сталося.

Але ніхто не звертав на це уваги, тож він міг узагалі нічого не говорити.

— Я страшенно втомлений! — почав він благати, коли минуло майже півгодини. — Ні, Джордж, серйозно... я йду спати...

Понад усе він хотів знайти Рона й Герміону, тобто людей зі здоровим глуздом. Проте їх у вітальні не було видно. Наполягаючи, що йому треба йти спати, і ледь не збивши з ніг малих братів Криві, що підстерігали його біля підніжжя сходів, Гаррі нарешті вирвався й помчав до спальні.

На його превелику втіху, Рон був там. Він лежав на своєму ліжку в порожній спальні, навіть не роздягнувшись. Коли Гаррі грюкнув за собою дверима, Рон підняв голову.

— Де ти був? — спитав Гаррі.

— А-а, це ти, — озвався Рон.

Він усміхався, але дуже дивно й напружено. Гаррі раптом усвідомив, що й досі обгорнутий яскраво--червоним ґрифіндорським прапором, що ним обв'язав його Лі. Поспіхом почав його стягати, але той був прив'язаний дуже міцно.

Рон лежав на ліжку нерухомо й стежив, як Гаррі намагається вивільнитись.

— Ну, — сказав він, коли Гаррі нарешті позбувся прапора й кинув його в куток. — Вітаю.

— З чим вітаєш? — глянув Гаррі на Рона.

З Роновою усмішкою було щось відверто не те — вона більше скидалася на гримасу.

— Більше ж ніхто не перетнув вікової межі, — мовив Рон. — Навіть Фред із Джорджем не зуміли. Чим ти скористався — плащем-невидимкою?

— Плащ-невидимка мені б не допоміг, — поволі відповів Гаррі.

— Справді, — погодився Рон. — Якби то був плащ, ти б мені, мабуть, сказав... бо ми б обидва могли під ним сховатися, правда? Але ти знайшов інший шлях, так?

— Послухай, — промовив Гаррі, — я не підкидав свого прізвища в Келих. Це зробив хтось інший.

Рон здивовано звів брови.

— Але навіщо?

— Не знаю, — знизав плечима Гаррі. Він відчував, що відповідь «щоб мене вбити» прозвучала б дуже теа-трально.

Ронові брови піднялися так високо, що ледь не схо-валися під чубом.

— Усе гаразд, мені ти можеш сказати правду, — промовив він. — Якщо не хочеш, щоб знали всі інші, то нехай, але я не розумію, навіщо тобі брехати? У тебе ж через це чемпіонство неприємностей не було! Ота подруга Гладкої Пані, Віолетта, вже всім розстрекотала, що Дамблдор дозволив тобі брати участь у турнірі. Приз — тисяча галеонів! І ще тебе звільнили від річних іспитів...

— Я не підкидав свого прізвища в той Келих! — почав уже сердитися Гаррі.

— Ага, нехай, — проказав Рон не менш скептично, ніж Седрик. — Хоч зранку ти казав, що зробив би це вночі, щоб ніхто не побачив... Я не дурень.

— Але добре ним прикидаєшся, — буркнув Гаррі.

— Так? — перепитав Рон, і на його обличчі не залишилося й сліду усмішки. — Лягай спати, Гаррі, бо завтра доведеться вставати вдосвіта — фотографуватися чи інтерв'ю давати.

Гаррі Поттер і келих вогню

Він засунув запонами своє ліжко, а Гаррі так і залишився стояти коло дверей, вступившись у темно-червоний оксамит, за яким лежав один з небагатьох, хто мав би йому повірити.

— РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ —

Звірка чарівних паличок

Коли Гаррі прокинувся в неділю вранці, то не зразу пригадав, чого йому так прикро й неспокійно. А тоді на нього накотилися спогади вчорашнього дня. Він сів на ліжку й відхилив запону, збираючись поговорити з Роном, щоб примусити Рона йому повірити — але Ронове ліжко було порожнє. Він, мабуть, уже пішов снідати.

Гаррі вдягнувся й зійшов гвинтовими сходами у вітальню. Щойно він там з'явився, як ті учні, що вже поснідали, заплескали в долоні. Йому відразу розхотілося йти до Великої зали й зустрічатися з рештою ґрифіндорців, що ставилися до нього як до героя. Але інакше він мав би залишатися тут у товаристві братів Кріві, що вже розмахували руками й кликали його до себе. Тож Гаррі

рішуче попрямував до портрета, відхилив його, заліз у отвір і наштовхнувся на Герміону.

— Привіт, — сказала вона, тримаючи загорнені в серветку грінки. — Це тобі... Хочеш прогулятися?

— Гарна думка, — вдячно відповів Гаррі.

Вони зійшли по сходах, швидко перетнули вестибюль, навіть не зазираючи до Великої зали, і незабаром уже простували галявиною до озера, де, віддзеркалюючись у темній воді, стояв на якорі дурмстрензький корабель. Ранок був прохолодний, вони йшли, не зупиняючись, і Гаррі переповів Герміоні все, що було, коли він учора вийшов з-за ґрифіндорського столу. На його превелику радість, Герміона сприйняла цю розповідь без недовіри.

— Авжеж, я й знала, що ти не подавав своєї кандидатури, — сказала вона, коли він описав сцену, що відбулася в бічній від зали кімнаті. — Варто було глянути на твоє обличчя, коли Дамблдор прочитав твоє прізвище! Але питання в тому, хто підкинув записку? Бо Муді має рацію, Гаррі... не думаю, що це міг зробити хтось із учнів... вони б нізащо не

зуміли пере-хитрити Келих, або переступити Дамблдорову лінію...

— Ти Рона не бачила? — перебив її Гаррі.

Герміона завагалася.

— Е-е... так... він був на сніданку, — зізналася вона.

— Він і далі вважає, що я подав кандидатуру сам?

— Не думаю... *не дуже*, — почала плутатися Герміона.

— Що означає — «не дуже»?

— Ой, Гаррі, невже тобі не зрозуміло? — розпачливо вигукнула Герміона. — Він заздрить!

— Заздрить? — недовірливо перепитав Гаррі. — Чому заздрить? Йому що, закортіло перед цілою школою мати ідіотський вигляд?

— Слухай, — терпляче пояснила Герміона, — ти ж добре знаєш, що загальна увага постійно прикута до тебе. Я розумію, що твоєї вини тут немає, — швиденько додала вона, бо Гаррі вже розлючено відкрив рота, — знаю, що ти цього не просиш... але ж... Рон удома весь час мусить рівнятися на братів, а ти його найкращий друг, і ти дуже відомий... він завжди залишається збоку, коли тебе хтось бачить, і він з цим

мириться, ніколи нічого не каже, але вчорашнє — то, мабуть, була остання крапля...

— Чудово, — з гіркотою сказав Гаррі. — Просто чудово. Передай йому, що я був би радий хоч зараз з ним помінятися. Скажи, що я готовий... Хоч куди б я пішов, усі витріщаються на мого лоба...

— Нічого я йому не казатиму, — відмовилася Герміона. — Сам скажи, так буде найкраще.

— Я за ним бігати не буду. Нехай нарешті подорослішає! — так голосно крикнув Гаррі, що з сусіднього дерева тривожно знялося кілька сов. — Може, він повірить, що мені з цього мало радості, коли я скручу собі в'язи або...

— Це не смішно, — тихенько сказала Герміона. — Анітрохи не смішно. — Видно було, що вона надзвичайно стривожена. — Гаррі, я подумала... знаєш, що нам треба зробити? Негайно, відразу, як повернемося до замку?

— Знаю. Дати Ронові доброго копняка нижче спини...

— *Написати Сіріусові.* Мусиш розповісти йому про все, що сталося. Він просив, щоб ти тримав його в курсі всіх подій у Гоґвортсі...

він ніби передбачав, що станеться щось подібне. Я маю з собою перо й пер-гамент...

— Перестань, — заперечив Гаррі, озираючись, чи ніхто їх не підслуховує. Але довкола було безлюдно. — Він повернувся, бо заболів мій шрам. Якщо ж я йому скажу, що хтось подав мою кандидатуру на Три-чак-лунський турнір — він одразу примчить прямо в замок.

— *Він волів би, щоб ти сам йому сказав,* — суворо обірвала Герміона. — Бо він і так про все довідається...

— Як?

— Гаррі, такого не приховаєш, — дуже серйозно сказала Герміона. — Це відомий турнір, і ти відомий. Я здивуюся, якщо в «Щоденному віщуні» й досі нічого не з'явилося про твою участь у змаганні... про тебе написано майже в усіх книжках про Відомо-Кого... а Сіріус хотів би почути про це від тебе, я в цьому пере-конана.

— Добре, добре, я йому напишу, — погодився Гаррі, кидаючи в озеро недоїдену грінку. Вони дивилися, як з води вигулькнуло велике щупальце і затигло її вглиб. Тоді повернулися до замку.

— А чию послати сову? — спитав Гаррі, коли вони піднімалися по сходах. — Він радив Гедвігу більше не використовувати.

— Попроси Рона, хай позичить...

— Нічого я в Рона не проситиму, — категорично заперечив Гаррі.

— То позич якусь шкільну сову, їх можуть використовувати всі, — сказала Герміона.

Вони пішли в соварню. Герміона дала Гаррі аркуш пергаменту, перо й каламар, а сама пішла вздовж довжелезних рядів із жердинами, розглядаючи сов. Гаррі тим часом сів біля стіни й написав листа.

Дорогий Сіріусе!

Ти просив повідомляти про все, що діється в Гогвортсі. Так ось — не знаю, чи ти вже чув, але цього року проводиться Три-чаклунський турнір, і в суботу мене обрали четвертим чемпіоном. Не знаю, хто підклав моє прізвище в Келих Вогню, бо я не клав. Іншим гогвортським чемпіоном став Седрик Дігорі з Гафел-пафу.

Тут він замислився. Хотів було розповісти про величезний тягар тривоги, що тиснув на нього з учорашнього вечора, але не знав, як усе це

Звірка чарівних паличок

описати словами, тож просто вмочив перо в каламар і написав:

Сподіваюся, з тобою і з Бакбиком все гаразд.
Гаррі.

— Написав, — сказав він Герміоні, встаючи й стру-шуючи з мантиї солому. Тієї миті Гедвіґа пурхнула йому на плече й наставила лапу.

— Я не можу послати це тобою, — пояснив їй Гаррі, розглядаючи шкільних сов. — Мушу скористатися однією з них...

Гедвіґа голосно ухнула й так різко злетіла, що ледь не подряпала йому пазурями плече. Вона відвернулася від Гаррі, поки він прив'язував листа до ноги великої сови-сипухи. Коли сипуха полетіла, Гаррі хотів погладити Гедвіґу, але та люто клацнула дзьобом і полетіла на найдальшу балку.

— Спочатку Рон, тепер ти, — сердито буркнув Гаррі. — *Я ж не винний.*

*

Якщо Гаррі думав, що ситуація поліпшиться, коли всі звикнуть до думки про його чемпіонство, то наступний день показав, як

він помилявся. Він уже не міг ховатися від усієї школи, бо почалися заняття. Ніхто в школі не сумнівався, що Гаррі сам зголосився на турнір. І ніхто, крім ґрифіндорців, не був від цього в захваті.

Гафелпафці, що завжди були в напрочуд добрих стосунках з ґрифіндорцями, стали холодні й стримані. Їм вистачило одного уроку з гербології, щоб це продемонструвати. Гафелпафці явно відчували, що Гаррі позбавив їхнього чемпіона належної йому слави. Їхню образу загострювало, мабуть, і те, що гафелпафський гуртожиток дуже рідко на щось здобувався, а Седрик був один з тих небагатьох, що зуміли хоч якось прославити гафелпафців. Адже саме завдяки йому вони одного разу перемогли Ґрифіндор у матчі з квідичу. Ерні Макмілан та Джастін Фінч-Флечлі, з якими Гаррі завжди мав дуже добрі стосунки, тепер з ним не розмовляли, навіть коли вони разом пересаджували в один лоток стрибучі цибулини. Зате вони зловтішно реготали, коли одна стри-буча цибулина вискочила у Гаррі з рук і боляче вгатила його в лице. Рон також не розмовляв з Гаррі. Герміона сиділа між ними, змушуючи їх до

розмови, і хоч вони відповідали їй нормально, проте дивитися один одному у вічі не хотіли. Гаррі здалося, що навіть професорка Спраут трималася від нього на віддалі — зрештою, вона була вихователькою гафелпафського гуртожитку.

За нормальних обставин він би прагнув зустрічі з Геґрідом, однак урок догляду за магічними істотами означав також зустріч зі слизеринцями — вперше, відколи він став чемпіоном.

Зрозуміло, що Мелфой з'явився біля Геґрідової хижі з коронною глузливою посмішкою.

— Карочє, пацани, дивіться на чемпіона, — сказав він Кребові й Гойлу, щойно наблизився до Гаррі. — Маєте блокноти для автографів? Нехай швиденько підписує, бо йому небагато лишилося... половина Тричаклунських чемпіонів гиґнулася... а ти, Поттер, скільки збираєшся протягти? Карочє, споримо, що не більше десяти хвилин на першому ж завданні.

Креб і Гойл улєсливо загігикали, проте Мелфой мусив замовкнути, бо з хижі вийшов Геґрід, тримаючи в руках цілу вежу хитких ящиків. У кожному сидів величезний вибухозадий скрут. Учні вжахнулися, а Геґрід

пояснив їм, що скрути вбивають один одного через надлишок стримуваної енергії, і тому кожен учень має взяти одного скрута на повідець і вивести його на прогулянку. Єдине позитивне в цьому задумі було те, що Мелфой миттю забув про Гаррі.

— Вивести оце на прогулянку? — перепитав він з огидою, зазираючи в ящик. — А до чого ми маємо, в натурі, прив'язувати той повідець? До жала, до вибухового заду чи до присоски?

— Довкола тулуба, — показав Геґрід. — Е-е... мабуть, варто натягти рукавиці з драконячої шкури, так, про всяк випадок. Гаррі, ходи сюди — допоможеш мені з оцим найбільшеньким...

Насправді Геґрід хотів переговорити з Гаррі віч-на-віч. Він зачекав, коли всі зі своїми скрутами відійдуть, а тоді промовив дуже серйозним тоном:

— То ти, Гаррі... будеш си змагати. У турнірі... Шкіль-ний чемпіон.

— Один з двох, — виправив його Гаррі.

Геґрідові чорні очі-жучки стурбовано зиркнули з-під кошлатих брів. — Не відаєш, Гаррі, хто подав твоє ім'я?

— То ти *віриш*, що це зробив не я? — із вдячності Гаррі Геґріда ледь не обійняв.

Звірка чарівних паличок

— Певне, що так, — буркнув Геґрід. — Ти си сказав, що то не ти, і я тобі вірю... і Дамблдор тобі вірить, і всьо таке інше.

— Хотів би я знати, хто це зробив, — з гіркотою озвався Гаррі.

Вони обидва глянули на галявину. Учні розбрелися по ній, долаючи значні труднощі. Скрути пови-ростали майже по метру завдовжки і стали страшенно сильні. Колись безбарвні й безборонні, тепер вони мали товсті, сірі й лискучі панцирі і схожі були на гібрид велетенських скорпіонів з видовженими крабами, проте без виразних голів та очей. Вони були такі сильні, що втримувати їх було дуже важко.

— Вони си файно бавлять, правда? — радісно спи-тав Геґрід. Гаррі припустив, що він мав на увазі скру-тів, бо його однокласникам було не до забав. Час від часу в задній частині якогось скрута лунав страхітливий вибух, скрут летів на кілька метрів, і не один учень волочився по землі на животі, відчайдушно намагаючись зіп'ястися на ноги.

— Йой, Гаррі, навіть не знаю, — раптом зітхнув Геґрід, стурбовано глянувши на

нього. — Шкільний чемпіон... стільки з тобов усього діється...

Гаррі не відповів. Так, з ним стільки всього діється... приблизно те саме казала йому й Герміона, коли вони блукали біля озера, і саме тому, за її словами, Рон не хотів з ним розмовляти.

*

Наступні кілька днів були для Гаррі чи не найгірші за весь час його перебування у Гогвортсі. Щось подібне було тоді, як він іще навчався в другому класі, і багато хто у школі підозрював його в нападах на інших школярів. Але ж Рон тоді його підтримував. Він міг би змиритися з поведінкою всіх інших, якби Рон залишався його другом. Але він не збирався просити Рона, щоб той з ним заговорив, якщо Рон сам цього не бажав. Проте він був дуже самотній і звідусіль відчував неприязнь.

Він ще міг би зрозуміти ставлення до нього з боку Гафелпафу, хоч воно йому й не подобалося — вони мусили підтримувати власного чемпіона. І від слизеринців він не сподівався нічого іншого, окрім при-крих образ. Його завжди там не любили — надто

Звірка чарівних паличок

часто він допомагав Грифіндору їх перемагати — і в квідичі, і в чемпіонаті гуртожитків. Але він сподівався, що хоч рейвенкловці підтримають його не менше, як Седрика. Та він помилявся. Більшість рей-венкловців, здається, вважали, що він прагне здобути ще більшої слави і хитрощами примусив Келих прийняти власне ім'я.

Крім того, Седрик набагато краще за нього підходив на роль чемпіона. Надзвичайно вродливий, чор-нявий і сіроокий, він викликав цими днями загальне захоплення, склавши цим конкуренцію самому Вік-торові Круму. Гаррі навіть бачив, як ті самі шестикласниці, котрі так прагнули отримати Крумів авто-граф, благали Седрика, щоб той розписався на їхніх портфелях.

Тим часом від Сіріуса й далі не було відповіді, Гед-віґа відмовлялася до нього навіть наближатися, про-фесорка Трелоні провіщала його смерть з дедалі біль-шою впевненістю, до того ж, він так невдало виконав замовляння-викликання на уроці професора Флит-віка, що отримав додаткове домашнє завдання — єдиний на весь клас, не рахуючи Невіла.

— Гаррі, це ж нескладно, — заспокоювала його Герміона, коли вони виходили з Флитвікового кабінету. Адже до неї під час уроку літали найрізноманітніші предмети, ніби вона була чудернацьким маг-нітом для ганчірок, кошків-смітничків та лунаскопів. — Ти просто недостатньо зосередився...

— Цікаво, чому б це? — похмуро буркнув Гаррі, коли повз нього пройшов Седрик Діґорі в оточенні великого реготливого гурту дівчат, які подивилися на Гаррі наче на особливо великого вибухозадого скрута. — Але... то ще півбіді. Попереду — подвійний урок зілля й настійок...

Зілля й настійки завжди проходили жахливо, та останніми днями цей предмет перетворився на справжнісінькі тортури. Гаррі не міг собі уявити нічого гіршого, ніж сидіти півтори години в підвалі зі Снейпом та зі слизеринцями, які аж зі шкури пнулися, щоб якнайдошкульніше підкуснути Гаррі за те, що він посмів стати шкільним чемпіоном. Він уже пережив один такий урок у п'ятницю, коли Герміона весь час бурмотіла йому ледве чутно: «Не звертай на них уваги, не звертай на них

Звірка чарівних паличок

уваги», і не сподівався, що сьогодні буде хоч трохи краще.

Коли вони з Герміоною після обіду зайшли у Снейпів підвал, то побачили під його дверима слизеринців, кожен з яких почепив собі на груди великого значка. На якусь дивну мить Гаррі здалося, що то значки ССЕЧА — але тоді він побачив на них яскраві червоні літери, що виразно сяяли у тьмяному підземному коридорі:

Підтримуйте СЕДРИКА ДІГОРІ —
СПРАВЖНЬОГО чемпіона Гогвортсу!

— Кльово, Поттер? — голосно спитав Мелфой, коли Гаррі підійшов ближче. — І це ще не все... дивися!

Він притис значок до грудей — напис зник, а замість нього з'явився інший, що сяяв зеленим:

ПОТТЕР-СМЕРДОТТЕР

Слизеринці аж завили з реготу. Всі вони теж понатискали на свої значки, і написи «ПОТТЕР-СМЕРДОТТЕР» яскраво засвітилися

довкола Гаррі. Він відчував, як серце вискакує йому з грудей.

— Ой, дуже смішно, — саркастично звернулася Герміона до Пенсі Паркінсон та зграйки слизеринських дівчат, що реготали дужче за інших, — дуже дотепно.

Рон стояв під стіною з Діном та Шеймусом. Він не сміявся, але й не заступався за Гаррі.

— Може, візьмеш, Грейнджер? — простяг Мелфой один значок Герміоні. — У мене їх повно. Тільки не торкнися до моїх рук. Я їх якраз помив... Кароче, не хочу загидитись об бруднокровку.

Лють, яка цими днями нагромаджувалася в Гаррі у грудях, нарешті прорвала загату. Він вихопив чарівну паличку, навіть не подумавши, що чинить. Учні кинулися врозтіч.

— Гаррі! — застережливо крикнула Герміона.

— Ну давай, Поттер, — спокійно сказав Мелфой, витягаючи і свою чарівну паличку. — Муді тут нема, щоб за тебе заступитися... давай, якщо насмілишся...

На коротку частку секунди вони глянули один одному у вічі й одночасно почали діяти.

— *Фурункулус!* — крикнув Гаррі.

— *Денсогіо!* — зарепетував Мелфой.

Звірка чарівних паличок

З чарівних паличок вистрілили струмені світла, зіштовхнулися в повітрі й зрикошетили вбік: Гаррін струмінь ударив у обличчя Гойла, а Мелфоїв поцілів у Герміону. Гойл заревів і схопився руками за носа, де повискакували великі бридкі фурункули, а Герміона, перелякано скімлячи, затуляла долонями рота.

— Герміоно! — кинувся до неї Рон, придивляючись, що сталося.

Гаррі озирнувся й побачив, як Рон відтягує Герміонину руку від обличчя. Видовище було не найприємніше. Передні зуби в Герміони — і так завеликі — почали рости з шаленою швидкістю. Вона дедалі більше уподібнювалася до бобра, а її зуби усе довшали й довшали і сягали вже підборіддя. Герміона панічно їх помацала й заридала від жаху.

— Що тут за галас? — пролунав тихий і суворий голос. Це прибув Снейп.

Слизеринці почали галасливо пояснювати. Снейп показав довгим жовтим пальцем на Мелфоя і сказав:

— Поясни.

— Поттер напав на мене, пане професоре...

— Ми напали одночасно! — крикнув Гаррі.

— ... але він поцілів у Гойла... дивіться...

Снейп подивився на Гойла, чиє обличчя нагадувало тепер ілюстрацію до книжки про отруйні гриби.

— До шкільної лікарні, Гойле, — спокійно розпорядився Снейп.

— Мелфой зачепив Герміону! — вигукнув Рон. — *Дивіться!*

Він примусив Герміону показати Снейпу зуби. Вона відчайдушно намагалася затулити їх долонями, та це було нелегко, бо зуби вже сягали до комірця. Пенсі Паркінсон та інші слизеринські дівчата аж згиналися від тамованого сміху, тицяючи на Герміону з-за Снейпової спини.

Снейп холодно зиркнув на Герміону й сказав:

— Не бачу ніякої різниці.

Герміона схлипнула. Її очі налилися слізьми, вона крутнулася на підборах і побігла коридором геть.

Гаррі з Роном пощастило, що вони почали кричати на Снейпа водночас. Їм пощастило, бо їхні голоси так сильно відлунювали в кам'яному коридорі, що в тому гулі неможливо було розібрати, якими саме словами вони його обзивали. Але загальну суть він зрозумів.

— Отже, так, — промовив він шовковим голосом. — Знімаю п'ятдесят очок з Грифіндору і призначаю покарання Поттеру та Візлі. А тепер — всі до класу, якщо не хочете бути покараними на цілий тиждень.

Гаррі дзвеніло у вухах. Від такої несправедливості йому закортіло перетворити Снейпа на тисячу шматочків гидкого слизу. Він обминув Снейпа, зайшов з Роном у найдавший куток підвалу й кинув на стіл портфеля. Рон теж аж тремтів з люті. На якусь мить здалося, що між ними поновилися колишні стосунки, але тут Рон розвернувся й сів коло Діна та Шеймуса, покинувши Гаррі самого. З другого краю підвалу Мелфой повернувся спиною до Снейпа, самовдоволено вишкірився й натис на значок. У приміщенні ще раз блиснув напис «ПОТТЕР-СМЕРДОТТЕР».

Почався урок, а Гаррі сидів, дивився на Снейпа і уявляв усілякі страхіття, що з тим стаються... якби ж то він володів закляттям «Круціатус»... Снейп лежав би на спині, мов той павук, смикаючись і здригаючись...

— Протиотрути! — сказав Снейп, оглядаючи клас. Його холодні чорні очі при цьому неприємно поблискували. — Ви всі мали

приготувати свої рецепти. Ретельно заваріть своє зілля, а тоді когось виберемо й випробуємо те, що вийшло...

Снейпів погляд зустрівся з Гарріним, і Гаррі зрозумів, що зараз буде. Снейп збирається отруїти його. Гаррі уявив, як він хапає свій казанець, підбігає до Снейпа і лупить його по немитій голові...

І тут Гарріні фантазії урвало грюкання у двері підвалу. То був Колін Криві.

Він прослизнув у клас, сяючи усмішкою до Гаррі, і підійшов до Снейпового столу.

— Так? — коротко спитав Снейп.

— Даруйте, пане професоре, але я маю забрати Гаррі Поттера нагору.

Снейп націлився своїм гачкуватим носом на Коліна, й усмішка сповзла з бадьорого обличчя хлопця.

— Поттер ще цілу годину має бути на уроці зілля й настійок, — холодно відказав Снейп. — Після цього він і піде нагору.

Колін порожевів.

— Пане... пане професоре, його хоче бачити містер Бегмен, — сказав він нервово. — Збирають усіх чемпіонів, думаю, їх мають фотографувати...

Гаррі віддав би що завгодно, аби тільки Колін не говорив цих останніх слів. Він зиркнув на Рона, але той невідривно дивився в стелю.

— Дуже добре, — гаркнув Снейп. — Поттере, залиш речі тут і повернешся випробувати свою протиотруту.

— Вибачте, пане професоре... але він повинен узяти речі з собою, — пискнув Колін. — Усі чемпіони...

— *Дуже добре!* — гаркнув Снейп. — Поттере... бери свого портфеля і йди геть, щоб я тебе не бачив!

Гаррі закинув портфель на плече, встав і пішов до дверей. Коли він минав слизеринців, звідусіль сяяв напис «ПОТТЕР-СМЕРДОТТЕР».

— Дивовижно, Гаррі, правда? — заговорив Колін, щойно Гаррі зачинив за собою двері підвалу. — Правда ж? Те, що ти чемпіон?

— Так, дивовижно, — зітхнув Гаррі, коли вони йшли сходами до вестибюлю. — А навіщо їм ці фото, Коліне?

— Мабуть, для «Щоденного віщуна»!

— Чудово, — пробелькотів Гаррі. — Саме те, що мені треба. Зайва реклама.

— Щастя тобі! — побажав Колін, коли вони підійшли до потрібної кімнати. Гаррі постукав у двері і зайшов.

Він опинився в невеличкому класі. Майже всі парти були зсунуті до задньої стіни, залишивши посередині вільне місце. А ще три столи стояли рядочком біля класної дошки, вкриті довгим відрізом оксамиту. Ще там стояло п'ять стільців. На одному сидів Лудо Бегмен, розмовляючи з незнайомою відьмою у червоній мантії.

Віктор Крум, як завжди, похмуро стояв у кутку і ні з ким не спілкувався. Седрик і Флер про щось розмовляли. Гаррі ще не бачив Флер такою веселою. Вона весь час розмахувала головою, розвіваючи своїм довгим сріблястим волоссям, що виблискувало під світлом. Пузатий чоловік з великим чорним фотоапаратом спідлоба розглядав Флер.

Бегмен раптом помітив Гаррі, швидко встав і кинувся до нього. — Ага, ось і він! Чемпіон номер чотири! Заходь, Гаррі, заходь... нічого турбуватися, це просто церемонія звірки чарівних паличок. Зараз підійдуть усі судді...

— Звірка паличок? — нервово перепитав Гаррі.

Звірка чарівних паличок

— Мусимо перевірити, чи ваші палички нормально функціонують, чи з ними все гаразд. Це ж будуть ваші найважливіші знаряддя для виконання майбутніх завдань, — пояснив Бегмен. — Експерти зараз нагорі у Дамблдора. А потім відбудеться фотографування. Це Ріта Скітер, — додав він, показуючи на відьму в червоній мантиї, — вона напише для «Щоденного віщуна» невеличку статтю про турнір...

— Може, не таку вже й *невеличку*, — втрутилася Ріта Скітер, дивлячись на Гаррі.

Волосся в неї було ретельно закручене дрібно-цупкими кучерями, що дивно контрастували з її важкою нижньою щелепою. На носі в Ріти стриміли прикрашені коштовним камінням окуляри. Опецькуваті пальці, що стискали сумочку з крокодилячої шкіри, закінчувалися п'ятисантиметровими яскраво-червоними нігтями.

— Чи не могла б я перемовитися з Гаррі, перш ніж ми почнемо? — спитала вона в Бегмена, і далі зосереджено придивляючись до Гаррі. — Самі розумієте — наймолодший чемпіон... додати до статті трохи перчику...

— Аякже! — вигукнув Бегмен. — Тобто... якщо Гаррі не заперечує.

— Е-е... — пробелькотів Гаррі.

— Гарнісінько, — зраділа Ріта Скітер, і вже за мить її пальці з червоними пазурями несподівано міцно вхопили Гаррі за руку вище ліктя й потягли з кімнати в найближчі двері.

— Щоб нам не заважав той галас, — пояснила вона. — Подивимось... так, тут гарно й затишно.

Це була комірчина для мітел. Гаррі витріщився на Ріту.

— Ходи-но, серденько... отак... гарнісінько, — знову повторила Ріта Скітер, вмоствившись на хитке відерце, що стояло догори дном, а тоді підштовхнула Гаррі до якоїсь картонної коробки й зачинила двері, після чого вони опинилися в темряві. — Подивимось...

Вона розкрила сумочку з крокодилаччої шкіри, витягла звідти пучечок свічок, запалила їх помахом чарівної палички й повісила прямо в повітрі. У комірчині стало видно.

— Гаррі, ти не будеш проти, якщо я скористаюся самописним пером? Я тоді матиму змогу розмовляти з тобою нормально...

— Яким пером? — перепитав Гаррі.

Ріта Скітер розплилася в усмішці. Гаррі нарахував три золоті зуби. Вона знову понишпорила у своїй крокодилачій сумочці, витягла звідти ядучо-зелене перо та сувій пергаменту й розклала все те на картонній коробці з-під магічного плямочисту «Місіс Шкряберз». Запхнула в рот кінчик зеленого пера, посмоктала його з помітним задоволенням, а тоді поставила сторч на пергамент, де воно й залишилося, балансуючи на вістрі й легенько тремтячи.

— Перевірка... я Ріта Скітер, кореспондент «Щоденного віщуна».

Гаррі зиркнув на перо. Не встигла Ріта Скітер заговорити, як воно почало харамулькати, пересуваючись по пергаменті:

Приваблива сорокатрирічна блондинка Ріта Скітер, чиє грізне перо проштрикнуло не одну дуту репутацію...

— Гарнісінько, — ще раз повторила Ріта Скітер, відірвала верхній край пергаменту, зіжмакала й запхнула в торбинку. Тоді нахилилася до Гаррі й запитала: — То чому ти,

Гаррі... чому ти вирішив брати участь у Тричаклунському турнірі?

— Е-е... — знову пробелькотав Гаррі, бо його увагу відвертало перо. Хоч він і не мовив жодного слова, воно гасало пергаментом, і ось Гаррі вже міг прочитати перше речення:

Потворний шрам, згадка про трагічне минуле, псує привабливе обличчя Гаррі Поттера, чії очі...

— Гаррі, не звертай на перо уваги, — твердо сказала Ріта Скітер. Гаррі неохоче звів погляд на неї. — Отож, Гаррі... чому ти вирішив брати участь у турнірі?

— Я не вирішував, — відповів Гаррі. — Я не знаю, як моє прізвище опинилося в Келисі вогню. Я його туди не клав.

Ріта Скітер підняла густо мальовану брову. — Гаррі, ти не бійся, що встрягнеш у халепу. Ми всі розуміємо, що ти не повинен був брати участі взагалі. Але ти про це не турбуйся. Нашим читачам подобаються бунтівники.

— Але я не подавав свого прізвища, — повторив Гаррі. — Я не знаю, хто...

Звірка чарівних паличок

— Що ти відчуваєш, думаючи про завдання, які очікують на тебе? — спитала Ріта Скітер. — Ти схвильований? Нервуєшся?

— Я ще про це не думав... так, мабуть, хвилююся, — відповів Гаррі. На цих словах йому неприємно стислося в грудях.

— Як відомо, чемпіони в минулому часто гинули, — пожвавішала Ріта Скітер. — Про це ти думав?

— Ну... кажуть, що цього року буде значно безпечніше, — пробелькотав Гаррі.

Перо шугало пергаментом туди й сюди, ніби на ковзанах.

— Авжеж, ти й раніше дивився смерті у вічі, — пильно глянула на нього Ріта Скітер. — Як це на тебе вплинуло?

— Е-е... — вже вкотре пробелькотав Гаррі.

— Ти вважаєш, що колишня травма спонукає тебе довести всім, чого ти вартий? Підтримати честь свого імені? Чи ти не гадаєш, що спокусився на участь у Тричаклунському турнірі, тому що...

— *Я не подавав заявки,* — почав дратуватися Гаррі.

— Чи ти хоч трохи пригадуєш своїх батьків? — правила своєї Ріта Скітер.

— Ні, — відповів Гаррі.

— Що б вони, на твою думку, відчували, якби довідалися, що ти змагатимешся в Тричаклунському турнірі? Гордість? Тривогу? Гнів?

Гаррі вже був доволі роздратований. Як він може знати, що відчували б його батьки, якби були живі? Він усвідомлював, що Ріта Скітер дуже пильно за ним стежить. Спохмурнівши, Гаррі уник її погляду і глянув на щойно написані пером слова.

Ці приголомшливо зелені очі заповнилися слізьми, коли в розмові ми згадали про батьків, яких він майже не пам'ятає.

— У моїх очах НЕМАЄ сліз! — обурився Гаррі.

Не встигла Ріта Скітер вимовити й півслова, як двері комірчини для мітел рвучко розчинилися. Гаррі озирнувся, засліплений яскравим світлом. Там стояв Албус Дамблдор, дивлячись на них обох, затиснутих у комірчині.

— *Дамблдор!* — вигукнула Ріта Скітер, вкладаючи у свій вигук усю можливу радість.

Звірка чарівних паличок

Гаррі помітив, що її перо й пергамент раптово зникли з коробки з магічним плямочистом, а Рітині пазуристі пальці миттю застібнули пряжку на її сумочці з крокодилячої шкіри. — Як ся маєш? — спитала вона, встаючи й простягаючи Дамблдорові свою велику чоловічу долоню. — Сподіваюся, ти влітку читав мою статтю про з'їзд Міжнародної конфедерації чаклунів?

— Чарівна гидота, — сказав Дамблдор, а його очі замерехтіли. — Особливо мені сподобалось, коли ти обізвала мене старим одороблом.

Це анітрохи не збентежило Ріту Скітер. — Дамблдоре, то я просто наголосила на тому, що деякі твої ідеї старомодні, і багато хто з чарівників...

— Ріто, я з задоволенням вислухав би аргументи, якими ти пояснюєш цю брутальність, — Дамблдор усміхнувся їй галантно й уклонився, — але, на жаль, доведеться відкласти це на потім. Зараз починається церемонія звірки чарівних паличок, а вона не зможе відбутися, якщо один з чемпіонів сидітиме в комірчині для мітел.

Радісінський, що може вирватися від Ріти Скітер, Гаррі щодуху повернувся в кімнату. Інші чемпіони сиділи на стільцях біля дверей, і він швидко вмоствився біля Седрика, дивлячись на вкритий оксамитом стіл, за яким розташувалося четверо з п'яти суддів — професор Каркароф, мадам Максим, містер Кравч та Лудо Бегмен. Ріта Скітер знайшла собі місце в куточку. Гаррі побачив, як вона витягла з торбинки пергамент, розклала його на колінах, посмоктала кінчик свого пера й знову прилаштувала його на пергаменті.

— Дозвольте відрекомендувати вам містера Олівандера, — звернувся до чемпіонів Дамблдор, сідаючи за суддівський стіл. — Перед турніром він має перевірити стан ваших чарівних паличок.

Гаррі озирнувся й здивовано побачив старенького чарівника з великими вицвілими очима, що тихенько стояв біля вікна. Гаррі вже зустрічався з містером Олівандером — майстром чарівних паличок, у якого три роки тому на Алеї Діагон він купив свою.

— Мадемуазель Делякур, чи не могли б ви підійти до мене? — сказав містер Олівандер, вийшовши на середину кімнати.

Звірка чарівних паличок

Флер Делякур підійшла до містера Олівандера і вручила йому свою чарівну паличку.

— Г-м-м-м... — мугикнув він.

Покрутив паличку довгими пальцями, мов диригент оркестру, і з неї вистрілило кілька рожевих та золотистих іскор. Тоді підніс її до самих очей і пильно розглянув.

— Так, — неголосно мовив він, — дев'ять з половиною дюймів... негнучка... з палісандрового дерева... і містить у собі... невже?

— Вольосіну з голюви віїли, — сказала Флер. — Моєї пгабабусї.

Отже, Флер, хоча й частково, таки має вїільське походження, подумав Гаррі й вирішив сказати про це Ронові... але пригадав, що Рон з ним не розмовляє.

— Так, — сказав містер Олівандер, — так, хоч я, звісно, ніколи не використовував волосся вїїл. На мою думку, від цього чарівні палички стають занадто бурхливі... але кожному своє, і якщо вона вам підходить...

Містер Олівандер провів пальцями вздовж палички, мабуть, перевіряючи, чи немає подряпин або ґульок, пробурмотів: «Орхідеус!» — і з кінчика палички вирвався цілий букет квітів.

— Дуже добре, дуже добре, вона в прекрасному робочому стані, — сказав містер Олівандер, а тоді зібрав квіти й передав їх Флер разом з паличкою. — Тепер містер Діґорі.

Флер, мов хмаринка, попливла до свого місця, усміхаючись Седрикові.

— Ага, це вже моя продукція, — значно веселіше вигукнув містер Олівандер, коли Седрик подав йому свою чарівну паличку. — Так, я її добре пам'ятаю. Містить єдину волосинку з хвоста особливого єдинорога... мав, здається, сімнадцять лап... ледь не проштрикнув мене своїм рогом, коли я смикнув його за хвіст. Дванадцять з чвертю дюймів... ясен... приємно пружна. У доброму стані... ти регулярно її доглядаєш?

— Щойно вчора натирав, — усміхнувся Седрик.

Гаррі глянув на свою паличку. Вся вона була вкрита слідами пальців. Він спробував нишком витерти паличку мантією. З її кінчика шугонуло кілька золотистих іскор. Флер Делякур кинула на нього зверхній погляд, і Гаррі перестав її терти.

Містер Олівандер випустив з кінчика Седрикової палички струмінь сріблястих димових кілець, задоволено мугикнув і сказав:

Звірка чарівних паличок

— Містере Крум, якщо ваша ласка.

Віктор Крум підвівся й сутуло та клишоного почалапав до містера Олівандера. Віддав чарівну паличку й насупився, запхавши руки в кишені.

— Г-мм, — озвався містер Олівандер, — якщо не помиляюся, це витвір Грегоровича? Відомий майстер чарівних паличок, хоч це й не зовсім у моєму стилі... та нехай...

Він підняв чарівну паличку і почав скрупульозно її вивчати, крутячи навсібіч перед очима.

— Так... граб і серцева струна дракона? — зиркнув він на Крума, і той кивнув головою. — Товстіша, ніж звично... доволі тверда... десять дюймів з чвертю... *Авіс!*

Грабова паличка вистрілила, мов рушниця, з її кінця випурхнула зграйка дрібних пташечок, вилетіла крізь розчинене вікно й зникла в блідому сонячному світлі.

— Добре, — сказав містер Олівандер, вертаючи Крумові чарівну паличку. — Ну, а тепер... містер Поттер.

Гаррі звівся на ноги й рушив повз Крума до містера Олівандера. Подав йому чарівну паличку.

— Ага-а-а, ну так, — зблиснули раптом вицвілі очі містера Олівандера. — Так-так-так. Я добре пам'ятаю.

Гаррі теж пам'ятав. Пам'ятав, ніби це було вчора...

Чотири роки тому, коли йому виповнилося одинадцять, він разом з Геґрідом завітав до крамниці містера Олівандера, щоб купити чарівну паличку. Містер Олівандер усе виміряв, і почав давати йому різні палички. Гаррі перепробував майже всі, що були в крамниці, поки знайшов ту, що пасувала йому найкраще — саме цю, з гостролиста, завдовжки одинадцять дюймів, що мала в собі пір'їну з феніксового хвоста. Містер Олівандер був неабияк здивований, що ця чарівна паличка так добре пасувала Гаррі. — Дивно, — тільки й повторював він, — дивно... — і лиш тоді, коли Гаррі запитав, що ж тут такого дивного, містер Олівандер пояснив, що феніксова пір'їна з Гарріної чарівної палички належала тому самому птахові, чия друга пір'їна містилася в паличці Лорда Волдеморта.

Гаррі ні з ким не поділився тією інформацією. Він дуже любив свою чарівну паличку і нічого не міг вдіяти з тим, що вона

мала якийсь стосунок до Волдеморової палички — так само, як не міг змінити того, що Петунія була його рідною тіткою. Він лише сподівався, що містер Олівандер не розкаже про це всім присутнім у кімнаті. Бо тоді, передчував він, самописне перо Ріти Скітер просто ошаліє від захоплення.

Містер Олівандер оглядав Гарріну паличку значно довше за інші. Та врешті-решт він примусив її вихлюпнути з себе цілісінький фонтан вина і віддав назад Гаррі, підтвердивши, що вона й далі в бездоганному стані.

— Дякую всім, — підвівся з-за суддівського столу Дамблдор. — Можете повертатися на уроки... хоч, мабуть, вам краще відразу йти на обід, бо уроки ось-ось закінчатся...

Зрадівши, що нарешті хоч щось пішло на краще, Гаррі збирався вже виходити, коли раптом чоловік з чорним фотоапаратом зіскочив з місця й прокашлявся.

— Фото, Дамблдоре, фото! — збуджено вигукнув Бегмен. — Усі судді й чемпіони. Що скажеш, Ріто?

— Е-е... так, почнемо з цього, — погодилася Ріта Скітер, знову втупившись у Гаррі. — А

тоді, мабуть, зробимо кілька індивідуальних знімків.

Фотографування тривало досить довго. Де б не ставала мадам Максім, вона обов'язково затуляла всіх інших, та ще й сама ніяк не вмещалася в кадрі. Зрештою їй довелося сісти, а всі інші розташувалися довкола неї. Каркароф усе підкручував пальцями цапину борідку. Крум, якому, на Гарріну думку, до фотографування було не звикати, чомусь ховався за спинами інших. Фотограф хотів, щоб на першому плані була Флер, але Ріта Скітер підбігла й витягла наперед Гаррі. Далі вона наполягла, щоб кожного чемпіона зняли окремо. Аж тоді, нарешті, всіх відпустили.

Гаррі пішов на обід. Герміони там не було — він вирішив, що вона ще й досі в лікарні приводить до ладу зуби. Він самотньо пообідав і повернувся до ґрифіндорської вежі, уявляючи, скільки йому ще треба зробити додаткової домашньої роботи з замовляння-викликання. Та в спальні він нашттовхнувся на Рона.

— Маєш сову, — буркнув йому Рон. Він показав на Гарріну подушку. Там на нього вже чекала шкільна сипуха.

Звірка чарівних паличок

— О... добре, — сказав Гаррі.

— І ще ввечері мусимо відбути кару в Снейповому підвалі, — додав Рон.

Після цього він одразу вийшов з кімнати, не дивлячись на Гаррі. На якусь мить Гаррі захотілося вибігти за ним — щоб поговорити, чи щоб відлупцювати, він точно не знав, — але бажання прочитати Сіріусового листа виявилось сильнішим. Гаррі підійшов до сови-сипухи, зняв з її лапи листа й розгорнув.

Гаррі!

Не можу все написати в листі, це дуже ризиковано, якщо сову перехоплять. Нам треба поговорити віч-на-віч. Чи не зміг би ти залишитися на самоті біля каміна у грифіндорській вежі о першій годині ночі 22 листопада?

Я добре знаю, що ти зможеш за себе постояти, а доки поряд з тобою Дамблдор та Муді, навряд, чи хтось зуміє заподіяти тобі шкоду. Проте хтось дуже цього хоче. Вписати тебе в учасники турніру — то був дуже ризикований крок, особливо під самим носом у Дамблдора.

Будь пильний, Гаррі. Пиши й далі про всі незвичні події. Якомога скоріше дай мені знати про 22 листопада.

Сіріус.

— РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ —

Угорська рогохвістка

Наступні два тижні очікувана розмова з Сіріусом була для Гаррі єдиним промінчиком світла на дедалі темнішому обрії. Шок від того, що його обрано шкільним чемпіоном, трохи минув, і тепер його заповонив страх перед майбутнім. Наближався термін першого завдання. Йому ввижалося, що це завдання причаїлося попереду, наче жахлива потвора, від якої ніде не сховаєшся. Він ще ніколи так не переживав. Це було значно гірше за хвилювання перед квідичним матчем, навіть перед тією останньою грою проти Слизерину, коли вирішувалася доля кубка. Гаррі не міг думати ні про що інше, так, ніби все життя тільки й робив, що готувався до першого завдання, на якому його життя й закінчиться...

Він не задумувався, як саме Сіріус зможе поліпшити йому настрій перед виконанням не лише невідомих, але й складних та небезпечних чарів на очах у сотень глядачів, але точно знав одне: самий лише вигляд доброзичливого обличчя дуже йому допоміг би. Гаррі написав у відповідь Сіріусові, що він буде біля каміна у вітальні в запропонований Сіріусом час, а тоді разом з Герміоною довго обговорював, як зробити так, щоб того вечора ніхто там не засидівся. У крайньому випадку вони збиралися жбурнути туди торбинку з какобомбами, та сподівалися, що цього робити не доведеться — адже Філч позиривав би їм за це голови.

Тим часом життя в замку стало для Гаррі просто нестерпним, бо Ріта Скітер опублікувала свою статтю про Тричаклунський турнір. Стаття виявилася не так репортажем про турнір, як надміру барвистим описом Гарріного життя. На всю першу сторінку красувалася величезна фотографія Гаррі. Стаття, що продовжувалася на другій, шостій і сьомій сторінках, була цілком присвячена Гаррі, переплутані імена чемпіонів Бобатону та Дурмстренґу згадувалися аж в останньому

рядочку, а про Седрика взагалі забули написати.

Стаття з'явилася десять днів тому, але Гаррі й досі відчував пекучий сором щоразу, як про неї згадував. Ріта Скітер уклала йому в уста такі жахливі слова, яких він не промовляв узагалі ніколи в житті, не те що в тій комірчині для мітел.

«Думаю, я отримав свою силу від батьків. Я знаю, що вони б дуже мною пишалися, якби могли мене побачити... так, інколи ночами я й досі за ними плачу і не соромлюся в цьому зізнатися... я вірю, що під час турніру анітрохи не постраждаю, бо вони незримо стежитимуть за мною...»

Але Ріта Скітер не тільки перетворила його бурмотіння «е-е...» на довжелезні надумані речення. Вона ще й узяла про нього інтерв'ю в інших.

Гаррі нарешті знайшов у Гогвортсі любов. Його близький друг Колін Криві каже, що найчастіше Гаррі з'являється в компанії неймовірної красуні Герміони Грейнджер, дівчини маглівського роду, що, як і Гаррі, є однією з найкращих учениць школи.

Після появи статті Гаррі, проходячи повз учнів — особливо слизеринців, — постійно мусив вислуховувати цитати та глузливі коментарі.

— О, візьми хусточку, Поттере, бо ще почнеш нюняти під час трансфігурації...

— Поттере, коли це ти став одним з найкращих учнів школи? Чи то якась інша школа, яку заснували ви з Лонґботомом?

— Гей, Гаррі!

— Так, справді! — раптом обернувся Гаррі в коридорі й закричав, бо йому вже урвався терпець. — Я щойно виплакав усі очі за мамою і збираюся поплакати ще...

— Ні... просто... ти загубив перо.

Це була Чо Чанґ. Гаррі відчув, що червоніє.

— Ой... дякую... вибач, — пробурмотів він, забираючи перо.

— Е-е... щастя тобі у вівторок, — побажала вона. — Я справді сподіваюся, що в тебе все піде добре.

Після цього Гаррі відчув себе цілковитим ідіотом.

Герміона теж пережила чимало неприємних хвилин, але принаймні ще не почала кидатися на безневинних перехожих. Якщо чесно, то Гаррі був захоплений її поведінкою в цій ситуації.

— *Неймовірна красуня? Вона?* — почала глузувати Пенсі Паркінсон, коли вперше побачила Герміону після появи Рітиної статті. — Цікаво, з ким вона її порівнювала — з бурундуком?

— Не звертай уваги, — гордо мовила Герміона, проминаючи з високо піднятою головою глузливих слизеринських дівчат, ніби їх не існувало. — Гаррі, просто не звертай уваги.

Та Гаррі це не вдавалося. Рон з ним так і не заговорив, хоч повідомив про Снейпову кару. Гаррі мав невеличку надію, що вони помиряться за ті дві години, коли їм доведеться у Снейповім підвалі маринувати щурячі мізки, але саме того дня з'явилася Рітина стаття, і це лише додало Ронові певності, що Гаррі насправді насолоджується всією цією увагою.

Герміона була люта на них обох. Вона ходила від одного до другого, намагаючись примусити їх розмовляти між собою, але Гаррі був невблаганний: він заговорить з Роном тільки після того, як Рон визнає, що Гаррі не підкидав свого прізвища в Келих Вогню, і попросить вибачення за те, що обізвав його брехуном.

— Не я це все почав, — уперто повторював Гаррі. — Це він винен.

— Тобі ж без нього погано! — нетерпеливилася Герміона. — І я знаю, що йому без тебе теж погано...

— *Мені без нього погано?* — перепитав Гаррі. — Ні без кого мені не погано...

Але це була відверта брехня. Гаррі дуже любив бувати з Герміоною, але вона не могла йому замінити Рона. З Герміоною значно менше було веселих жартів, зате більше доводилося стовбичити в бібліотеці. У Гаррі ніяк не виходили ті замовляння-викликання, щось йому весь час заважало, а Герміона наполягала, що йому допоможе вивчення теорії. В результаті вони тільки те й робили, що весь вільний час сиділи за книжками.

Віктор Крум теж багато часу проводив у бібліотеці, і Гаррі було цікаво, чим він займається. Просто вчиться, чи вишукує щось таке, що допоможе йому виконати перше завдання? Герміона часто скаржилася на Крума — не тому, що він їй заважав, а тому, що з-за книжкових полиць за ним постійно підглядали дівчата. Вони хихотіли й заважали Герміоні.

— Він же навіть не вродливий! — сердито бурмотіла вона, зиркаючи на гострий Крумів профіль. — Він їм подобається лише тому, що знаменитий! Вони б на нього й не глянули, якби він не робив свій фунт Дурського...

— Фінт Вронського, — процідив крізь зуби Гаррі. Його покоробила Герміонина обмовка. Він уявив вираз Ронового обличчя, якби той почув, як Герміона патякає про якісь там фунти Дурського.

*

Дивно, але коли ви чогось боїтеся і віддали б усе на світі, щоб сповільнити час, він, навпаки, починає прискорюватися. Дні, що залишалися до першого завдання, минали так стрімко, наче хтось примусив годинникові стрілки рухатися удвічі швидше. Ледве стримувана паніка переслідувала Гаррі хоч би куди він пішов — разом з дошкульними коментарями про статтю в «Щоденному віщуні».

В останню суботу перед першим завданням усім старшокласникам, починаючи з третього класу, було дозволено відвідати село Гоґсмід. Герміона сказала Гаррі, що йому непогано було

б на якийсь час покинути замок. Гаррі не треба було довго переконувати.

— А як Рон? — поцікавився Гаррі. — Може, ти б хотіла піти з ним?

— Ой... ну... — почервоніла Герміона. — Я думала, що ми з ним зустрінемося в «Трьох мітлах»...

— Ні, — рішуче заперечив Гаррі.

— Ой, Гаррі, це ж так безглуздо...

— Я піду, але не зустрічатимуся з Роном і вдягну плаща-невидимку.

— Ну, нехай... — буркнула Герміона, — хоч я так не люблю з тобою говорити, коли ти в тому плащі. Ніколи не знаю — на тебе я дивлюсь, чи ні.

Отож Гаррі вдягнув у спальні плащ-невидимку, зійшов сходами вниз і рушив з Герміоною до Гоґсміда.

Під плащем Гаррі почувся значно вільніше. Він бачив, як дорогою до села їх минали інші учні. У багатьох на грудях були значки «Підтримуйте СЕДРИКА ДІГОРІ», проте ніхто тепер не кидав у його бік колючих коментарів і не цитував тієї ідіотської статті.

— Тепер усі витріщаються на мене, — сердито буркнула Герміона, коли вони вийшли

з цукерні «Медові руці», ласуючи великими шоколадками з кремом. — Думають, що я розмовляю сама з собою.

— То не воруши так сильно губами.

— Краще зніми плаща. Ніхто тебе тут не зачепить.

— Он як? — зіронізував Гаррі. — А ти озирнися.

З шинку «Три мітли» щойно вийшли Ріта Скітер та її фотограф. Тихенько перемовляючись, вони проминули Герміону, навіть на неї не глянувши. Гаррі притиснувся до стіни «Медових руць», щоб Ріта не зачепила його своєю сумочкою з крокодилячої шкіри.

Коли газетярі відійшли, Гаррі сказав: — Вона зупинилася в селі. Напевно приїхала зробити репортаж про перше завдання.

Щойно він це сказав, як його знову охопила тривога, але Гаррі промовчав. Вони з Герміоною ще не обговорювали, яким може бути перше завдання. Йому здавалося, що їй і думати про це не хочеться.

— Вона вже пішла, — сказала Герміона, дивлячись прямо крізь Гаррі в кінець Високої вулиці. — Може, сходимо в «Три мітли» на маслопиво? Холоднувато, правда? Ти ж не зобов'язаний розмовляти з Роном! — роздратовано

додала вона, правильно зрозумівши його мовчанку.

«Три мітли» були забиті переважно гоґвортськими учнями, які раділи вихідному дневі, але було там також чимало чаклунської публіки, яку Гаррі рідко коли й бачив. Гаррі розумів, що Гоґсмід, як єдине цілковито чаклунське село в Британії, здавалося справжнісіньким раєм для різних фурій та ворожбитів, що не вміли маскуватися як справжні чарівники.

У плащі-невидимці було нелегко пробиратися крізь натовп, бо варто було випадково когось штовхнути, як одразу виникали непорозуміння. Гаррі поволі протискався до вільного столика в куточку, а Герміона тим часом пішла по напої. Гаррі помітив у шинку Рона, що сидів з Фредом, Джорджем та Лі Джорданом. Ледве стримавшись від бажання добряче луснути Рона по потилиці, Гаррі нарешті добрався до столика і вмоستився за ним.

Незабаром підійшла Герміона й крадькома тицьнула йому під плащ маслопиво.

— Сиджу тут сама, як ідіотка, — буркнула вона. — Добре, хоч узяла з собою роботу.

І вона витягла блокнот, у який записувала нових членів ССЕЧА. Гаррі побачив на чолі коротенького списку своє та Ронове прізвища. Здавалося, що минуло дуже багато часу від того вечора, коли вони з Роном вигадували різні передбачення, а Герміона підійшла й призначила їх секретарем та скарбником.

— Може, я спробую залучити в ССЕЧА когось із місцевих селян, — замислилася Герміона, озираючи шинок.

— Ага, якраз, — скривився Гаррі. Він ковтнув під плащем маслопива. — Герміоно, коли ти вже покинеш цю свою вигадку з ССЕЧА?

— Коли ельфи-домовики матимуть пристойну платню та умови для праці! — просичала вона у відповідь. — Знаєш, я починаю думати, що треба вдаватися до серйозніших дій. Цікаво, як потрапити на шкільну кухню?

— Уявлення не маю. Спитай у Фреда й Джорджа, — відказав Гаррі.

Герміона заглибилася у роздуми, а Гаррі потягував маслопиво, розглядаючи публіку в шинку. Усі були бадьорі й безтурботні. За сусіднім столиком обмінювалися картками з шоколадних жабок Ерні Макмілан та Анна

Ебот. На грудях у них красувалися значки «Підтримуйте СЕДРИКА ДІГОРІ». Біля самісіньких дверей він помітив Чо з її рейвенкловськими подругами. Вона, до речі, не носила значка на підтрику Седрика... Це трохи втішило Гаррі...

Він би чимало віддав, щоб бути одним з тих учнів, що регочуть і розмовляють, не переймаючись нічим, окрім домашніх завдань. Гаррі уявив, як би він тут розважався, коли б його прізвище не вилетіло з Келиха Вогню. Насамперед, не довелося б надягати плащ-невидимку. Рон сидів би поруч з ним. Вони втрьох, мабуть, весело б уявляли, яке небезпечне завдання постане у вівторок перед шкільними чемпіонами. О, як би він цього чекав, щоб спостерігати за їхніми діями... щоб підбадьорювати Седрика разом з усіма, сидячи собі безпечно на трибуні...

Цікаво, як почуваються інші чемпіони? Останнім часом щоразу, як він бачив Седрика, той був оточений шанувальниками, здавався нервовим, але настрій мав піднесений. Зрідка Гаррі помічав у коридорі Флер Делякур. Вона, як завжди, була пихата й незворушна. А Крум просто сидів у бібліотеці, зарившись у книжки.

Гаррі подумав про Сіріуса, і йому стало легше. За якихось дванадцять годин він з ним розмовлятиме, адже сьогодні вночі вони мають зустрітися у вітальні біля каміна — якщо лиш не станеться якоїсь халепи, до чого він останнім часом уже й звик...

— Дивися, Геґрід! — зраділа Герміона.

Над юрбою височіла величезна й кошлата Геґрідова потилиця — на щастя, він уже перестав її прилизувати. Гаррі здивувався, що не помітив його відразу, адже Геґрід був такий здоровило. Та коли обережно встав, то побачив, що Геґрід низенько нахилився, розмовляючи з професором Муді. Перед собою Геґрід мав звичного велетенського кухля, а от Муді пив зі своєї особистої баклажки. Мадам Розмерта, вродлива шинкарка, явно не була від цього в захваті. Збираючи зі столів склянки, вона скоса позирала на Муді. Можливо, вона сприймала це як зневагу до її медовухи, але Гаррі все розумів. Муді розповів їм на останньому уроці захисту від темних мистецтв, що воліє завжди сам готувати собі їжу й напої, бо темні чаклуни дуже легко можуть підсипати отрути в будь-яку посудину, за якою ніхто не стежить.

Гаррі побачив, що Геґрід і Муді збираються вже йти. Він помахав рукою, але згадав, що Геґрід не може його бачити. А от Муді затримався, втупившись магічним оком у той кут, де стояв Гаррі. Він поплескав Геґріда по спині (бо не діставав до плеча), щось йому пробурмотів, а тоді вони вдвох рушили через весь шинок до столика Гаррі та Герміони.

— Всьо файно, Герміоно? — голосно привітався Геґрід.

— Привіт, — усміхнулася йому Герміона.

Муді пошкутьгав довкола столу й нахилився. Гаррі думав, що він читає блокнот ССЕЧА, але Муді пробурмотів: — Гарний плащик, Поттере.

Гаррі ошелешено втупився в нього. Зблизька особливо впадало у вічі, що Муді бракувало великої частини носа. Муді всміхнувся.

— Що, ваше око... тобто ви можете?..

— Так, я бачу крізь плащі-невидимки, — спокійно підтвердив Муді. — І мушу сказати, що це інколи дуже й дуже корисно.

Геґрід теж усміхався до Гаррі. Гаррі знав, що Геґрід не може його бачити, але Муді, очевидно, сказав Геґрідові про нього.

Гегрід теж нахилився, нібито переглянути блокнот ССЕЧА, і тихесенько прошепотів, щоб почути його міг лише Гаррі: — Гаррі, знайди опівночі до моєї хижі. У цьому плащі.

Гегрід випростався й голосно сказав: — Був-ем радий тебе видіти, Герміоно, — а тоді підморгнув і пішов. Муді пошкутильгав за ним.

— Чого це йому заманулося зустрітися зі мною опівночі? — здивовано спитав Гаррі.

— Опівночі? — стурбувалася Герміона. — Цікаво, що він задумав? Навіть не знаю, Гаррі, чи варто тобі йти... — Вона нервово озирнулася й зашепотіла: — Ти можеш спізнитися до Сіріуса.

І справді, якщо опівночі вибиратися до Гегріда, то до зустрічі з Сіріусом залишалось б обмаль часу. Герміона запропонувала послати до Гегріда Гедвіґу з повідомленням, що він не зможе прийти — якщо сова, звісно, погодиться віднести записку. Але Гаррі подумав, що краще буде швиденько збігати до Гегріда. Йому було дуже цікаво, що там могло статися, бо Гегрід ще ніколи не просив Гаррі провідати його так пізно вночі.

*

О пів на дванадцятую ночі Гаррі зробив вигляд, що лягає спати, а тоді накинув плащаневидимку і нишком повернувся до вітальні. Там ще було доволі людно. Брати Криві десь роздобули цілу купу значків «Підтримуйте СЕДРИКА ДІГОРІ» і намагалися їх зачаклувати, щоб там світилося «Підтримуйте ГАРРІ ПОТТЕРА». Але поки що їм нічого не вдавалося, бо значки застрягли на написі «ПОТТЕР-СМЕРДОТТЕР». Гаррі прокрався повз них до отвору під портретом і зачекав там якусь хвилину, стежачи за годинником. Далі, як і було заплановано, Герміона відхилила йому Гладку Пані з зовнішнього боку. Він прослизнув повз неї, пошепки подякував і попрямував замком.

Надворі було темно-темнісінько. Гаррі пішов через галявину на світло з Геґрідової хатини. Величезна бобатонська карета теж світилася зсередини. Гаррі почув у ній голос мадам Максім, коли стукав у Геґрідові двері.

— То ти, Гаррі? — прошепотів Геґрід, відмикаючи й озираючись довкола.

— Так, — підтвердив Гаррі, заходячи в хатину і скидаючи через голову плаща.

— Маю си тобі шось показати, — мовив Геґрід.

Геґрід був страшенно збуджений. Він мав у петельці квітку, що нагадувала невеличку капустину. Він уже, здається, не користувався шмаровидлом, але явно намагався зачесати волосся — Гаррі бачив, що там скрізь позастрягали поламані зубчики від гребінця.

— Що саме? — обережно поцікавився Гаррі, не знаючи, чи то скрути відклали яйця, чи то Геґрідові вдалося купити ще одного триголового пса в якогось незнайомця в шинку.

— Ходи за мною, не роби галасу і накрій си тим плащем, — сказав Геґрід. — Ікланя не візьмемо, йому то си не сподобає...

— Геґріде, в мене зовсім обмаль часу... я мушу до першої години повернутися в замок...

Та Геґрід його не слухав. Він уже відчинив двері і вийшов кудись у ніч. Гаррі побіг за ним і виявив, на превеликий подив, що Геґрід веде його до бобатонської карети.

— Геґріде, що?..

— Цсс! — просичав Геґрід і тричі постукав у дверцята з перехрещеними золотими чарівними паличками.

Відчинила мадам Максім. На її масивних плечах була накинута срібляста шаль. Побачивши Геґріда, вона всміхнулася. — О, 'Еґрріде... вже п'ора?

— Бон-абажур, — привітався сяючий Геґрід і подав їй руку, допомагаючи зійти золотими східцями.

Мадам Максім зачинила за собою дверцята, Геґрід запропонував їй узяти його під руку й вони пішли довкола загороди, в якій стояли велетенські крилаті коні мадам Максім. Спантеличений Гаррі намагався від них не відставати. Невже Геґрід хотів показати йому мадам Максім? Та він же її бачив постійно... Її важко було не помітити...

Схоже, для мадам Максім це також була не менша несподіванка, ніж для Гаррі, бо за якийсь час вона грайливо поцікавилася: — Куди це ти мене в'едеш, 'Еґрріде?

— Ти си файно втішиш, — хрипко озвався Геґрід. — То варто видіти, повір. Тільки... не кажи нікому, що я тобі показав. Ти си не маєш того знати.

— Авжеж, не скажу, — погодилася мадам Максім, затріпотівши довгими чорними віями.

Вони йшли далі, а Гаррі все більше дратувався, дрібочучи за ними й постійно поглядаючи на годинник. Через Геґріда, що задумав якусь там дурницю, він може розминутися з Сіріусом. Якщо вони не прийдуть, куди треба, то він просто розвернеться й побіжить до замку, а Геґрід нехай собі насолоджується прогулянкою під місяцем з мадам Максім...

Але тут — коли вони вже так довго йшли узліссям, що замок і озеро зникли з очей — Гаррі щось почув. Попереду кричали якісь чоловіки... тоді пролунало оглушливе, пронизливе ревіння...

Геґрід обвів мадам Максім довкола якихось дерев і зупинився. Гаррі підбіг до них — на якусь мить він подумав, що бачить вогнища й чоловіків, що стрибають довкола них, — і тут йому відвисла щелепа.

Драconi.

Четверо величезних, дорослих, страхітливих драконів ставали дибки на задніх лапах у загороді з грубезних дощок. Вони ревіли й чмихали вогнем, що шугав у темне небо з їхніх роззявлених ікластих пащек, якими на висоті метрів з п'ятнадцять над землею увінчувалися

Угорська рогахвістка

довгі витягнуті шиї. Один, синьо-сріблястий з довжелезними загостреними рогами, гарчав і намагався кусьнути чаклунів на землі. Другий мав гладеньку зелену луску, звивався й гупав щосили своїми лаписьками. Третій був червоний, мав на морді чудернацьку оторочку з малесеньких золотих шпичаків і стріляв у небо грибоподібними вогняними хмарками. Четвертий, найближчий, був велетенський, чорний і дуже схожий на ящірку.

Не менше тридцяти чаклунів, по сім-вісім на кож-ного дракона, намагалися втримати їх на місці, тяг-нучи за ланцюги, прикріплені до важких шкіряних пасків довкола їхніх ший та лап. Гаррі, мов загіпнотизований, глянув високо вгору й побачив вибалушені очі чорного дракона з вертикальними, мов у кота, зіницями, налитими чи то страхом, чи люттю. Гаррі не міг розрізнити... Дракон жахливо й зловісно рикав.

— Не підходь сюди, Геґріде! — крикнув якийсь чарівник, що стояв біля паркана, ледве втримуючи в руках ланцюг. — Вони можуть стрілити вогнем на шість метрів! А ця рогахвістка стріляє й на десять, я сам бачив!

— Йой, яка вона файна, — ласкаво промовив Гегрід.

— Нічого не виходить! — крикнув інший чарівник. — Паралітичне закляття, на рахунок три!

Гаррі побачив, як усі драконярі витягли чарівні палички.

— *Закляктус!* — вигукнули вони хором, і паралітичні закляття шугонули в темряві, наче вогняні ракети, вибухаючи зливами зірок на лускатій шкурі драконів.

Гаррі побачив, як найближчий до них дракон небезпечно захитався на задніх лапах. Його щелепи широко роззявились у беззвучному витті. У ніздрях зненацька щез вогонь, хоч вони й далі диміли... А тоді, дуже поволі, він упав... Кілька тонн м'язів, жил та луски чорного дракона так гримнули об землю, що в Гаррі за спиною аж затряслися дерева.

Драконярі опустили чарівні палички й підійшли до своїх поснулих підопічних, кожен з яких був завбільшки як пагорб. Чаклуни хутко підтягли ланцюги й надійно поприв'язували їх до залізних кілків, позабиваних глибоко в землю за допомогою чарівних паличок.

Угорська рогахвістка

— Хочеш си глипнути зблизька? — збуджено запитав мадам Максім Геґрід. Вони удвох підійшли до загороди, а Гаррі пішов за ними. Чарівник, який попереджав Геґріда не підходити близько, озирнувся, і Гаррі його впізнав. Це був Чарлі Візлі.

— Усе гаразд, Геґріде? — задихано спитав він, підійшовши до них. — Зараз вони в порядку... По дорозі сюди ми їх приспали снодійною мікстурою, думали, що для них буде краще прокинутися в тиші й темряві, але, як бачиш, вони не зраділи. Аж ніяк не зраділи...

— Чарлі, а які ви породи сюди привезли? — поцікавився Геґрід, майже благоговійно поглядаючи на найближчого, чорного дракона, очиська якого й досі були розплющені. Під зморшкуватою чорною повікою Гаррі побачив жовту палаючу смужку.

— Це угорська рогахвістка, — пояснив Чарлі. — Там ще є звичайна зелена валлійка — ота найменша. Сіро-голуба — то шведська короткорилка, а червона — китайська метеорка.

Чарлі озирнувся. Мадам Максім пішла до краю загороди подивитися на заляклих драконів.

— Геґріде, я не знав, що ти її сюди приведеш, — спохмурнів Чарлі. — Чемпіони не

повинні знати, що їх чекає... вона ж тепер усе розповість своїм учням.

— Я си просто подумав, що їй то буде цікаво, — знизав плечима Геґрід, і далі захоплено дивлячись на драконів.

— Дуже романтичне побачення, Геґріде, — похитав головою Чарлі.

— Штири... — вимовив Геґрід, — по їдненькому для кожного чемпіона. А що вони мають робити — битися з ними?

— Думаю, просто повз них проскочити, — припустив Чарлі. — Якщо в когось не вийде, ми будемо поруч, з гасильними чарами наготові. Нас попросили привезти самиць, що висиджують яйця, не знаю чому... але мушу сказати, що не заздрю тому, кому дістанеться рогахвістка. Страшна тварюка. Ззаду не менш небезпечна, ніж спереду, ось поглянь.

Чарлі показав на її хвіст, і Гаррі побачив, що з нього через кожні тридцять сантиметрів стирчать довжелезні шпичаки мідного кольору.

П'ятеро колег Чарлі якраз наближалися до рогахвістки, несучи на ковдрі гніздо з велетенськими сірими яйцями. Вони обережно

поклали їх збоку біля драконки. Геґрід аж застогнав, облизуючись.

— Геґріде, я їх порахував, — суворо попередив Чарлі. Тоді поцікавився: — А як там Гаррі?

— Файно, — відповів Геґрід, що не міг відвести погляду від яєць.

— Сподіваюся, він не перелякається, коли це все побачить, — похмуро мовив Чарлі, дивлячись на загороду з драконами. — Я не наважився розповісти мамі, яке буде його перше завдання, вона й так місця собі не знаходить... — Чарлі почав наслідувати стурбований материн голос: «Як це йому дозволили стати учасником турніру? Він же геть іще дитина! Я думала, він у безпеці, думала, що мають бути якісь вікові обмеження!» — Вона трохи не збожеволіла після тієї статті про нього у «Щоденному віщуні». — «Він ще й досі плаче за батьками! О Господи, я ж і не знала!..»

Гаррі цього вже було досить. Сподіваючись, що Геґрідові, захопленому чотирма драконами та мадам Максим, не до нього, він мовчки повернувся й рушив назад до замку.

Він не знав, радіти тому, що побачив, чи навпаки. Мабуть, усе-таки краще. Перший шок уже позаду. Можливо, якби він у вівторок побачив драконів уперше, то зомлів би на очах у цілої школи... хоч невідомо, чи він і так не зомліє... Адже він буде озброєний лише чарівною паличкою, котра йому зараз здавалася простою дерев'яною трісочкою супроти п'ятнадцятиметрової лускатої, вкритої шпичаками й вогнедихої драконки. І він буде змушений повз неї пройти. А всі дивитимуться. Як це зробити?

Гаррі побіг уздовж краю лісу. Йому залишалось, може, з п'ятнадцять хвилин, щоб повернутися до каміна й поговорити з Сіріусом. Він ще ніколи й ні з ким не прагнув так розмовляти! І тут, без жодного попередження, він наштовхнувся на щось дуже тверде.

Гаррі впав на спину, окуляри з'їхали набік, і він ледве встиг прикритися плащем. Поруч пролунав голос:

— Ой! Хто тут?

Гаррі похапцем перевірів, чи плащ прикриває його всього, й принишк на землі, дивлячись на темний силует чарівника, на

котрого він наскочив. Упізнав цапину борідку... це був Каркароф.

— Хто тут? — підозріливо повторив Каркароф, роззираючись у темряві. Гаррі мовчав і не ворушився. Минула хвилина, і Каркароф, мабуть, вирішив, що нашттовхнувся на якусь тварину. Він нахилився, придивляючись, мовби шукав якогось пса. Тоді знову сховався під деревами й почав пробиратися в напрямку загороди з драконами.

Дуже повільно та обережно Гаррі звівся на ноги і якомога тихіше рушив у темряві назад до Гогвортсу.

Він анітрохи не сумнівався в намірах Каркарофа. Той крадькома зійшов зі свого корабля, щоб з'ясувати, яким буде перше завдання. Можливо, він побачив Геґріда і мадам Максім, що удвох ішли до лісу — їх було важко не помітити навіть на відстані... і ось тепер Каркарофу залишалось тільки йти на звук голосів. І він, як і мадам Максім, знатиме, яка несподіванка готується для чемпіонів. Виглядало, що єдиним чемпіоном, який у вівторок нічого не знатиме, буде Седрик.

Гаррі підійшов до замку, прослизнув у передні двері й побіг мармуровими сходами.

Він задихався, але не наважувався сповільнити біг... залишалось менше п'яти хвилин, щоб добігти до каміна...

— Бридня! — захекано гукнув він Гладкій Пані, що дрімала у своїй портретній рамі перед отвором.

— Як скажеш, — сонно пробурмотіла та, не розплющуючи очей, і картина відхилилася вбік. Гаррі заліз усередину. Вітальня була порожня. Судячи з нормального запаху, Герміоні не довелося вдаватися до какобомб, щоб дати змогу йому з Сіріусом побути сам на сам.

Гаррі зняв плаща-невидимку і впав у крісло біля каміна. Вітальня була огорнута напівтемрявою. Єдиним джерелом світла було полум'я в каміні. Поряд, на столі, поблискували значки «Підтримуйте СЕДРИКА ДІГОРІ», що їх намагалися вдосконалити брати Криві. Там тепер світився напис «ПОТТЕР — СУПЕР-СМЕРДОТТЕР». Гаррі глянув на камін і аж підскочив.

Прямо з вогню стирчала Сіріусова голова. Якби Гаррі не бачив, як містер Дігорі точнісінько те саме робив на кухні у Візлів, то він би до смерті перелякався. Натомість на його

обличчі розцвіла перша за багато днів усмішка, він зіскочив з крісла, присів навпочіпки біля каміна й вигукнув: — Сіріусе... як справи?

Сіріус дуже сильно змінився з часу їхньої зустрічі. Тоді, коли вони прощалися, Сіріус мав виснажене й запале обличчя, облямоване довгим чорним сплутаним волоссям. Тепер волосся в нього було коротке й чисте, обличчя пашіло здоров'ям, і сам Сіріус здавався значно молодшим — майже таким, як на тій єдиній фотографії з весілля Поттерів, що її мав Гаррі.

— Про мене не турбуйся. А от як ти? — занепокоєно спитав Сіріус.

— Зі мною все... — Гаррі хотів було сказати «гаразд», та не зумів. Не встиг він отямитися, як уже розповідав про те, як ніхто не повірив, що він не з власної волі потрапив до числа учасників турніру, про те, як Ріта Скітер понаписувала про нього сім мішків гречаної вовни у «Щоденному віщуні», про те, що він і кроку ніде не може ступити, щоб з нього хтось не знущався... і про Рона, який йому не вірить, який йому заздрить,..

— ...а тепер ось Геґрід показав, що мене чекає під час першого завдання. А це, Сіріусе,

дракони, і мені гаплик, — у відчаї завершив він розповідь.

Сіріус дивився на нього стурбованими очима, які ще не позбулися погляду, набутого в Азкабані — заціпенілого й зацькованого. Він не перебивав Гаррі, поки той не виговорився, але тепер сказав:

— Гаррі, з драконами ми ще впораємося, але про це за хвилину — в мене небагато часу... Я вдерся в будинок одних чаклунів, щоб скористатися їхнім каміном, але вони щомиті можуть повернутися. Я мушу тебе про щось попередити.

— Про що саме? — спитав Гаррі, відчуваючи, що настрій у нього знову погіршується... але хіба може бути щось страшніше за драконів?

— Гаррі, — почав Сіріус, — Каркароф був смертежером. Ти знаєш, хто такі смертежери, правда?

— Так... він... як це?

— Його впіймали, він сидів зі мною в Азкабані, але його випустили. Я можу закластися на що завгодно, але Дамблдор саме тому й запросив цього року до Гогвортсу аврора — щоб за ним пильнувати. Каркарофа впіймав Муді. Він і посадив його в Азкабан.

— Карқарофа випустили? — поволі перепитав Гаррі. Його мозок відмовлявся сприймати чергову порцію шокуючої інформації. — Але чому?

— Він пішов на певну угоду з Міністерством магії, — промовив з гіркотою Сіріус. — Сказав, що визнає свої помилки, а тоді почав називати імена... замість нього в Азкабані опинилося багато інших людей... він там не дуже популярний, мушу тобі сказати. А вийшовши на волю, він, наскільки мені відомо, навчив темних мистецтв не одного учня в тій своїй школі. Тож остерігайся також і дурмстрензького чемпіона.

— Гаразд, — поволі вимовив Гаррі. — Але... ти що, хочеш сказати, що це Карқароф підкинув у Келих моє прізвище? В такому випадку він прекрасний актор. Видно було, що він дуже розлючений. Хотів заборонити мені брати участь у змаганні.

— Ми знаємо, що він добрий актор, — підтвердив Сіріус, — він же переконав Міністерство магії його звільнити. Гаррі, я уважно читаю «Щоденний віщун»...

— Не ти один, — озвався з гіркотою Гаррі.

— ...і, судячи зі статті тієї Скітер, що з'явилася минулого місяця, на Муді таки нападали в ніч напередодні його прибуття у Гоґвортс. Так, я знаю, що вона вважає це черговою фальшивою тривоною, — поспіхом додав Сіріус, побачивши, що Гаррі вже роззявив рота, — але я чомусь так не вважаю. Мені здається, що хтось хотів завадити йому приїхати в Гоґвортс. На мою думку, дехто розумів, що їм буде значно важче досягти свого, коли Муді опиниться тут. Ніхто цього не стане ретельно перевіряти, бо Дикозорові дуже часто ввижалися нападники. Але це не означає, що він не зуміє помітити справжню небезпеку. Муді був найкращим аврором міністерства.

— То... що ти хочеш сказати? — повільно запитав Гаррі. — Каркароф намагається мене вбити? Але... навіщо?

Сіріус завагався.

— До мене долинали дуже дивні чутки, — нарешті промовив він. — Останнім часом смертежери стали активніші. Вони з'явилися на Кубку світу з квідичу. Хтось вичаклував Чорну мітку... а потім... чи ти чув про ту відьму з Міністерства магії, котра десь зникла?

— Про БERTУ Джоркінз?

— Саме так... вона зникла в Албанії, тобто там, де, за чутками, останнім часом перебував Волдеморт... а вона ж мала знати про те, що готується Тричаклунський турнір.

— Так, але... мало ймовірно, щоб вона просто так наштовхнулася на Волдеморта, — засумнівався Гаррі.

— Я знав БERTУ Джоркінз, — похмуро буркнув Сіріус. — Ми разом навчалися в Гоґвортсі, вона була на кілька років старша за твого батька і за мене. І була дурна як валянок. Скрізь пхала свого носа, а в голові ж — порожнісінько. Це, Гаррі, не найкраще поєднання. Мушу сказати, що заманити її в пастку було б дуже легко.

— То... то Волдеморт міг довідатися про турнір? — запитав Гаррі. — Ти це маєш на увазі? Думаєш, що Каркароф опинився тут за його наказом?

— Не знаю, — поволі вимовив Сіріус, — справді не знаю... Каркароф не повернувся б до Волдеморта без певності, що Волдеморт став достатньо могутній, щоб його захистити. Але, хоч би хто підкинув твоє прізвище в Келих, він це зробив не просто так. Тож я

переконаний, що турнір виявиться доброю нагодою на тебе напасти під виглядом нещасного випадку.

— Мушу зізнатися, що це дуже вдалий задум, — похмуро підтвердив Гаррі. — Нічого не треба робити, тільки стояти осторонь і чекати, коли все зроблять дракони.

— О, дракони, — заговорив дуже швидко Сіріус. — Є один спосіб, Гаррі. Навіть не намагайся виконати паралітичне закляття — дракони дуже сильні, їх один-єдиний заклинач не подужає. Для цього треба з пів десятка чаклунів одночасно...

— Та я знаю, щойно сам бачив, — погодився Гаррі.

— Але ти можеш упоратися й сам, — вів далі Сіріус. — Є один спосіб, і для цього досить простого закляття. Треба...

Але Гаррі дав знак рукою, щоб Сіріус замовк. Серце в грудях несамовито закалатало. Він почув, як хтось спускається гвинтовими сходами у нього за спиною.

— Тікай! — прошипів він Сіріусові. — Тікай! Сюди хтось іде!

Гаррі скочив на ноги, затуляючи камін. Якби хтось побачив у стінах Гоґвортсу Сіріусове

обличчя — зчинився б неймовірний галас... втрутилося б міністерство... його, Гаррі, допитували б, де перебуває Сіріус...

Гаррі почув легенький ляскіт у каміні за спиною і зрозумів, що Сіріус зник. Глянув на підніжжя гвинтових сходів. Хто це вирішив прогулятися о першій ночі і не дав Сіріусові договорити, як проскочити повз дракона?

Це був Рон. Одягнутий у свою темно-бордову піжаму, він зупинився, побачивши в кімнаті Гаррі, і роззирнувся довкола.

— З ким це ти розмовляв? — поцікавився він.

— А тобі що до того? — огризнувся Гаррі. — Чого ти тут бродиш так пізно?

— Просто хотів знати, де ти... — знизав плечима Рон. — Нічого. Вже йду назад.

— Захотів тут повинюхувати? — крикнув Гаррі. Він розумів, що Рон не мав жодного уявлення, що тут було, що він прийшов не зумисно, але Гаррі було байдуже — в цю мить він ненавидів усе, пов'язане з Роном, разом з його босими ногами під короткими холошами піжами.

— Пробач, — почервонів зі злості Рон. — Як це я не подумав, що тобі не можна заважати?

Можеш і далі собі готуватися до наступного інтерв'ю.

Гаррі схопив значок «ПОТТЕР — СУПЕРСМЕРДОТТЕР» і з усієї сили кинув його через кімнату. Значок влучив Ронові в чоло й відлетів.

— Так тобі й треба! — вигукнув Гаррі. — Начепиш собі у вівторок. Якщо пощастить, то й шрам на лобі матимеш! Ти ж би хотів, так?

І він пішов до сходів. Він чекав, що Рон його зупинить, волів навіть, щоб Рон його вдарив, але Рон мовчки стояв у своїй короткуватій піжамі. Гаррі вилетів сходами нагору, а тоді ще довго лежав на ліжку й не спав, киплячи зі злості, і не чув, коли Рон повернувся до спальні.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ —

Перше завдання

У неділю вранці Гаррі прокинувся й почав одягатися так неуважно, що не зразу помітив, що замість шкарпетки намагається натягти на ногу мантію. Коли він нарешті прилаштував свій одяг до відповідних частин тіла, то побіг на пошуки Герміони. Знайшов її у Великій залі за ґрифіндорським столом, де вона снідала разом з Джіні. Від їжі Гаррі нудило, тож він зачекав, коли Герміона проковтне останню ложку каші, а тоді потягнув її за собою надвір прогулятися. Поки вони гуляли понад озером, він розповів їй про драконів і про розмову з Сіріусом.

Хоч Герміону й стривожило Сіріусове попередження щодо Каркарофа, проте вона вважала, що дракони значно небезпечніші.

— Головне, щоб до вечора у вівторок ти лишився живий, — сказала вона розпачливо, — а вже тоді візьмемося за Каркарофа.

Вони тричі обійшли довкола озера, намагаючись угадати, яке ж таке просте закляття може вгамувати дракона. Нічого їм не спало на думку, тож вони подалися до бібліотеки. Гаррі зібрав там усі можливі книжки про драконів, і вони разом почали переглядати цілий стос цих томів.

— *Обтинання пазурів чарами... лікування лускової гнилі... це не для нас, це для геґрідоподібних психів, що переживають за їхнє здоров'я...*

— *Драконів надзвичайно важко вбити — через стародавні чари, якими просякнута їхня груба шкура. Крізь цей подвійний захист можуть пробитися лише найпотужніші закляття... але ж Сіріус казав, що вистачить і простого...*

— То пошукаємо в книжках з простими закляттями, — вирішив Гаррі, пожбуривши вбік «Чоловіків, які занадто любили драконів».

Він повернувся до стола зі стосом книжок заклять і почав їх гортати, а Герміона безперестанку йому торочила на вухо: — Є

Перше завдання

обмінні закляття... але що там міняти? Хіба що замінити драконові ікла на карамельки, щоб був не такий небезпечний... та біда в тому, як пише та книжка, що крізь драконячу шкуру не пробитися... я б запропонувала трансфігурацію, але ж воно таке велике — нема на що й надіятися. Сумніваюся, що навіть професорка Макґонґел... хіба що ти накладеш закляття на себе самого. Щоб мати додаткову силу. Але ці закляття дуже непрості. Тобто, ми їх ще навіть не проходили. Я про них знаю лише тому, що для СОВ переглядала протоколи практичних робіт...

— Герміоно, — процідив Гаррі крізь зуби, — будь ласка, помовч хоч хвилину. Я пробую зосередитись.

Та коли Герміона замовкла, голова в Гаррі заповнилася якимось суцільним дзижчанням, і це аж ніяк не сприяло зосередженню. Він безнадійно втупився в перелік «Загальних заклять для заклопотаних і закомплексованих»: *МИТТЄВЕ ЗНЯТТЯ СКАЛЬПУ...* але ж дракони не мають волосся... *ПЕРЧЕНИЙ ПОДИХ...* це, мабуть, лише посилить вогонь з драконячої пащі... *ОРОГОВІЛИЙ ЯЗИК...* ще чого! — додати ворогові зброї...

— Ой, він знову тут! Невже він не може читати на своєму дурнуватою кораблі? — роздратовано буркнула Герміона, коли з'явився Віктор Крум. Болгарин похмуро глянув на них, ще дужче згорбився й зі стосом книжок почвалав у найдальший кут. — Гаррі, ходімо краще до вітальні... зараз сюди припруться всі його шанувальниці...

І справді, коли вони виходили з бібліотеки, повз них промайнула зграйка дівчат. Талія однієї з них була обмотана болгарським шарфом.

*

У ніч на понеділок Гаррі майже не спав. А коли вранці прокинувся, то вперше серйозно замислився, чи не втекти йому з Гогвортсу. Але за сніданком, окинувши поглядом Велику залу, він зрозумів, що означатиме його втеча, і передумав. Це ж єдине місце, де він був щасливий... З батьками теж, мабуть, був щасливий, але він того не пам'ятав.

Принаймні Гаррі розумів, що краще залишитися тут і зітнутися з драконом, аніж повертатися до Дадлі на Прівіт-драйв. Ця думка його трохи заспокоїла. Він ледве доїв

Перше завдання

свою шинку (нічого не лізло в горло), а як підвівся разом з Герміоною, то побачив Седрика Дігорі, що виходив з-за гафелпафського столу.

Седрик усе ще не знав про драконів... єдиний чемпіон, який цього не знав. Якщо Гаррі не помилявся, то і Максім, і Каркароф уже розповіли про них Флер та Круму...

— Герміоно, побачимося в оранжереях, — сказав Гаррі. Дивлячись, як Седрик виходить із зали, він дещо задумав. — Біжи, я дожену.

— Гаррі, ти запізнишся, зараз буде дзвінок...

— Я тебе дожену, добре?

Коли Гаррі підбіг до підніжжя мармурових сходів, Седрик уже був нагорі. З ним ішли його друзі-шестикласники. Гаррі не хотів говорити з Седриком при них, бо щоразу, як він повз них проходив, вони цитували йому статтю Ріти Скітер. Тому він пішов за Седриком на певній відстані й побачив, що всі йдуть до кабінету замовлянь. Це й підказало йому ідею. Він зупинився, витяг чарівну паличку і добре прицілився.

— *Діфіндо!*

Седриків портфель роздерся навпіл. Пергамент, пера й книжки посипалися на підлогу. Розбилося кілька пляшечок з чорнилом.

— Не турбуйтеся, — роздратовано буркнув Седрик своїм друзям, що кинулися допомагати, — скажіть Флитвіку, що я зараз буду. Ідіть...

Гаррі саме на це й сподівався. Він запхнув чарівну паличку в мантію, зачекав, доки Седрикові друзі зникнуть у класній кімнаті, а тоді квапливо рушив коридором, де зараз не було нікого, крім нього та Седрика.

— Здоров, — привітався Седрик, піднімаючи заляпаний чорнилом «Посібник з вищої трансфігурації». — Портфель порвався... новісінький...

— Седрику, — сказав Гаррі, — перше завдання — дракони.

— Що? — глянув на нього Седрик.

— Дракони, — швидко повторив Гаррі, бо професор Флитвік міг щомиті визирнути з класу — подивитися, де Седрик. — Їх четверо, по одному на кожного з нас, і ми повинні повз них проскочити.

Седрик не зводив з нього погляду. Гаррі побачив у сірих Седрикових очах переляк — такий самий, як і той, що після суботньої ночі охопив і його.

— Це точно? — неголосно перепитав Седрик.

— Абсолютно, — підтвердив Гаррі. — Я сам їх бачив.

— А як ти довідався? Ми ж не повинні були знати...

— Не має значення, — квалливо відповів Гаррі. Він знав, що Геґрідові буде непереливки, якщо сказати правду. — Але я це знаю не один. Флер із Крумом також знають, бо Максим і Каркароф теж бачили драконів.

Седрик випростався, тримаючи в руках заляпані чорнилом пера, пергамент та книжки, а роздертий портфель звисав у нього з плеча. Він глянув на Гаррі, і в очах його з'явився подив, ба навіть підозра.

— Чому ти мені це розповів? — спитав він.

Гаррі спантеличено глянув на нього. Він був певний, що Седрик такого б не питав, якби сам побачив драконів. Гаррі не побажав би й найгіршому ворогу зустрітися з тими потворами без підготовки... ну, хіба що Мелфоєві та Снейпу...

— Бо так буде справедливо, — відповів він Седрикові. — Тепер ми всі знаємо... Ми всі в рівних умовах.

Седрик і далі поглядав на нього з деякою підозрою. І тут Гаррі почув за спиною

знайомий цокіт. Озирнувся й побачив Дикозора Муді, що виходив з сусіднього класу.

— Іди за мною, Поттере, — прохрипів він. — Дігорі, йди на урок.

Гаррі стривожено глянув на Муді. Невже він їх почув? — Е-е... пане професоре, я маю бути на гербології...

— Нічого страшного, Поттере. У мій кабінет, будь ласка...

Гаррі рушив за ним, не знаючи, що на нього чекає. А якщо Муді захоче знати, як саме він довідався про драконів? Чи Муді піде до Дамблдора й розповість про Геґріда, чи просто перетворить Гаррі на тхора? Мабуть, у личині тхора легше буде проскочити повз дракона, — тупо подумав Гаррі, — він буде такий маленький, такий непомітний з висоти п'ятнадцяти метрів...

Гаррі зайшов услід за Муді в його кабінет. Муді зачинив двері й повернувся до Гаррі, втупившись у нього і нормальним, і магічним оком.

— Поттере, ти щойно вчинив дуже шляхетно, — тихо сказав Муді.

Гаррі не знав, що й казати. Такої реакції він не сподівався.

— Сідай, — звелів Муді, і Гаррі сів, озираючись довкола.

Він бував у цьому кабінеті двічі, ще за попередніх його господарів. За часів професора Локарта стіни були обклеєні променисто усміхненими фотографіями самого Локарта, що підморгували відвідувачам. Коли ж тут господарював Люпин, то найімовірніше було побачити тут екземпляр якоїсь дивовижної темної істоти, яку він роздобув для вивчення на своїх уроках. А тепер у кабінеті було безліч надзвичайно дивних предметів, що їх, на думку Гаррі, Муді використовував ще тоді, як був аврором.

На письмовому столі стояло щось подібне до великої надтріснутої скляної дзиґи. Гаррі відразу розпізнав, що то стервоскоп, бо в нього самого була така штучка, хоч і значно менша. В куточку на маленькому столику стояв якийсь предмет, схожий на страшенно покручену золоту телеантену. Вона ледь чутно гула. На протилежній від Гаррі стіні висіло нібито дзеркало, хоч у ньому нічого й не відображалось. Натомість там рухалися якісь темні й розмиті постаті.

— Що, подобаються мої детектори темряви? — спитав Муді, який пильно стежив за Гаррі.

— А що це таке? — поцікавився Гаррі, вказуючи на покручену золоту антену.

— Сенсор таємниць. Вібрує, коли вловлює якусь брехню або приховування... хоч тут він, звісно, непридатний — забагато перешкод: учні тільки те й роблять, що приборкують, чому вони не виконали домашні завдання... Гуде постійно, відколи я тут. Я й стервоскоп мусив одімкнути, бо він свистів, не стихаючи. Він надзвичайно чутливий, уловлює сигнали в радіусі півтора кілометра. Зрозуміло, прилад повідомляв не тільки про учнівські витівки, — додав він з гарчанням.

— А дзеркало навіщо?

— О, це Зловороже Люстерко. Бачиш, як вони там підкрадаються? Я в безпеці, поки бачу білки їхніх очей. А після того вже я відкриваю свою скриню.

Він шорстко реготнув і показав на велику скриню під вікном. Там було сім замкових шпарин у ряд. Гаррі зацікавився, що ж там усередині, але наступне питання Муді негайно змусило його про це забути.

— То що... довідався вже про драконів?

Перше завдання

Гаррі завагався. Йому стало боязко — але ж він не сказав Седрикові, то й Муді не скаже, що Гегрід порушив правила.

— Усе гаразд, — обізвався Муді, сідаючи й зі стогоном простягаючи свою дерев'яну ногу. — Тричаклунський турнір завжди був пов'язаний з шахрайством.

— Я не шахрував, — різко заперечив Гаррі. — Я довідався про це випадково.

Муді посміхнувся. — Хлопче, я ж тебе не звинувачував. Я з самого початку сказав Дамблдорові, що хоч яким би шляхетним він був, ті старі пройдисвіти Каркароф та Максім не віддячать йому взаємністю. Вони розкажуть своїм чемпіонам усе, що пронюхають. Вони прагнуть перемоги. Хочуть подолати Дамблдора. Бажають довести, що він звичайна людина.

Муді хрипко зареготав, а його магічне око так стрімко закрутилося, що Гаррі аж у голові замакітрилось.

— То ти вже маєш якісь ідеї, як пройти повз дракона? — поцікавився Муді.

— Не маю, — зізнався Гаррі.

— Я тобі нічого казати не збираюся, — хрипко мовив Муді. — В мене улюбленців

нема. Дам тобі лише одну добру загальну пораду. Насамперед — *використовуй свої переваги*.

— Я не маю жодних переваг, — вирвалося в Гаррі, перш ніж він устиг себе зупинити.

— Перепрошую, — прогарчав Муді, — якщо я згадав про твої переваги, то ти їх маєш. Подумай. Що тобі вдається найкраще?

Гаррі спробував зосередитися. Що йому вдається *найкраще*? Ну, це легко...

— Квідич, — невесело буркнув він, — та що це допоможе...

— Правильно, — погодився Муді, дуже пильно на нього дивлячись. Його магічне око було майже незворушне. — Як я чув, ти дуже добре літаєш.

— Так, але... — Гаррі глянув на нього. — Мітлу мати не дозволено, тільки чарівну паличку...

— Друга частина моєї загальної поради, — голосно перебив Муді, — це використання простенького закляття, *яке дасть тобі те, що потрібно*.

Гаррі глянув на нього, не розуміючи. Що ж йому потрібно?

— Давай, хлопче... — прошепотів Муді. — Склади все до купи... це ж нескладно...

Перше завдання

І тут до нього дійшло. Він дуже добре літав. Треба проскочити повз дракона в повітрі. Для цього буде потрібна його «Вогнеблискавка». А щоб здобути «Вогнеблискавку», треба...

— Герміоно, — прошепотів Гаррі за десять хвилин, коли прибіг у третю оранжерею й попросив у професорки Спраут пробачення за спізнення. — Герміоно... мені потрібна твоя допомога.

— Гаррі, а що ж я весь час намагаюся робити? — прошепотіла вона у відповідь, стурбовано округливши очі з-за куща трясучки, який підрізала.

— Герміоно, до завтра я мушу навчитися вживати замовляння-викликання.

*

Отож вони взялися за роботу. Замість обіду пішли у вільний клас, де Гаррі з усієї сили намагався примусити різні предмети летіти до нього через усю кімнату. Йому це ніяк не вдавалося. Книжки й пера зупинялися на півдорозі й каменем падали на підлогу.

— Зосередься, Гаррі, зосередься...

— А що ж я роблю? — розсердився Гаррі. — Але в моїй голові весь час вигулькує той чортів дракон... Ну добре, ще одна спроба...

Він хотів пропустити урок віщування, щоб і далі тренуватися, однак Герміона навідріз відмовилася пожертвувати заради цього своєю числомагією, а залишатися тут без неї не було сенсу. Тому Гаррі мусив витримати цілу годину пророцтв професорки Трелоні, котра півуроку розповідала, що теперішня позиція Марса щодо Сатурна загрожує раптовою насильницькою смертю людям, народженим у липні.

— Ну, принаймні добре, — не стримався й сказав на весь голос Гаррі, — що все відбудеться швидко, бо я не люблю мучитися.

Якусь мить здавалося, що Рон от-от розрегочеться. Уперше за багато днів він навіть глянув Гаррі у вічі, але Гаррі ще й досі був надто на нього ображений і не відреагував. Решту уроку він під столом намагався заманювати чарівною паличкою до себе різні маленькі предмети. Один раз прямо в долоню йому залетіла муха, хоч він точно й не знав, чи це сталося завдяки його чарам, чи через дурість мухи.

Перше завдання

Після віщування він над силу повечеряв, а тоді знову пішов з Герміоною в порожній клас, одягши плаща-невидимку, щоб не потрапити на очі вчителям. Вони тренувалися аж до півночі. Залишилися б і на довше, але тут з'явився Півз і, вдаючи, що Гаррі жбурляє в нього різні предмети, почав кидатися стільцями. Гаррі й Герміона поспіхом вискочили з класу, поки грюкання й галас не привернули уваги Філча, й побігли назад до ґрифіндорської вітальні, що була вже, на щастя, порожня.

О другій ночі Гаррі стояв біля каміна, а біля нього чого лише не було: книжки, пера, кілька перекинутих стільців, старий комплект плюйкамінців та Невілова жабка Тревор. Лише тепер Гаррі нарешті оволодів замовляннями-викликаннями.

— Гаррі, це вже краще. Набагато краще, — зраділа втомлена, але щаслива Герміона.

— Тепер ми знаємо, що робити, коли наступного разу мені не вдаватимуться чари, — сказав Гаррі, кидаючи Герміоні словник стародавніх рун і готуючись до нової спроби, — треба налякати мене драконом. Та-

а-ак... — він уже вкотре підняв чарівну паличку. — *Акціо словник!*

Важка книга вирвалася з Герміониних рук, перелетіла через усю кімнату, і Гаррі її впіймав.

— Гаррі, ти навчився! — захоплено вигукнула Герміона.

— Головне, щоб мені це вдалося завтра, — сказав Гаррі. — «Вогнеблискавка» буде набагато далі, ніж оці всі речі. Вона — в замку, а я — надворі...

— Це не має значення, — запевнила Герміона. — Якщо ти по-справжньому, щосили зосередитися, то все буде гаразд. Але, Гаррі, час уже спати... тобі треба добре виспатись...

*

Гаррі того вечора так зосередився на вивченні замовлянь-викликань, що навіть забув про свій пекельний страх. Але на ранок його знову охопила паніка. У школі панувала атмосфера страшенної напруги і хвилювання. Уроки мали закінчитися опівдні, щоб учні мали час походитися до загороди з драконами — хоч вони, зрозуміло, ще не знали, що їх там чекає.

Перше завдання

Гаррі мав дивне відчуття відірваності від усіх, хто був довкола, незалежно, чи бажали йому успіху, чи сичали вслід: «Поттере, ось візьми, золотко, носову хустинку». Нерви в нього були на грані зриву, і він не був певний, чи зуміє себе опанувати, коли його приведуть до драконів...

Час поводився дуже химерно, не плинучи, а мовби стрибаючи великими стрибками. Однієї миті Гаррі сидів на першому уроці з історії магії, а наступної — вже йшов на обід... і ось... (а де ж подівся цілий ранок? де поділися останні години без драконів?). До нього у Великій залі наближалася професорка Макґонегел. Усі дивилися на них.

— Поттере, чемпіонам пора вже виходити... вам треба готуватися до першого завдання.

— Добре, — пробелькотав, устаючи, Гаррі. Його виделка з брязкотом упала на тарілку.

— Гаррі, щасливо! — прошепотіла Герміона. — Все буде гаразд!

— Так, — відповів Гаррі якимось чужим голосом.

Він вийшов з Великої зали разом з професоркою Макґонегел. Вона також була сама не своя. Правду кажучи, виглядала вона

не менш стривожено, ніж Герміона. Вивівши Гаррі кам'яними сходами на холодне листопадове повітря, професорка поклала йому на плече руку.

— Головне — не боятися, — порадила вона. — Головне — не розгубитися... Поруч будуть чарівники, вони втрутяться, коли щось піде не так... Намагайся показати все, на що здатний, і ніхто тобі нічого не кине... З тобою все гаразд?

— Так, — почув Гаррі свою відповідь ніби збоку. — Так, усе гаразд.

Вона вела його узліссям до того місця, де стояли дракони, проте, коли вони підійшли до дерев, за якими мала б уже виднітися загорода, Гаррі побачив, що за деревами, приховуючи драконів, стоїть шатро.

— Поттере, ти маєш зайти в шатро разом з іншими чемпіонами, — сказала дещо тремтячим голосом професорка Макґонегел, — і чекати своєї черги. Там уже є містер Бегмен... він ознайомить вас із... із процедурою... Бажаю успіху.

— Дякую, — озвався Гаррі безбарвним, відсутнім голосом. Вона залишила його біля входу в шатро. Гаррі зайшов усередину.

Перше завдання

В кутку на низенькому дерев'яному ослінчику сиділа Флер Делякур. Від її звичної незворушності не лишилося й сліду: вона була бліда і вкрита холодним потом. Віктор Крум здавався ще похмурішим, ніж завжди. Гаррі припустив, що таким чином він демонструє свої міцні нерви. Седрик міряв кроками шатро. Коли увійшов Гаррі, Седрик йому ледь-ледь усміхнувся, і Гаррі всміхнувся у відповідь, хоч це було й нелегко, бо м'язи його обличчя мовби забули, як це робити.

— Гаррі! Ти вже тут! — радісно вигукнув Бегмен, побачивши його. — Заходь, заходь! Будь як удома!

Бегмен в оточенні блідих чемпіонів здавався якимось неприродно роздутим карикатурним персонажем. Він знову був одягнутий у стару свою форму команди «Оси з Озборна».

— От ми всі й зібралися... можна починати! — весело промовив Бегмен. — Коли зйдуться глядачі, я кожному з вас даватиму оцю торбинку, — він потрусив перед ними невеличким мішечком з багряного шовку, — з якої ви дістанете маленьку модель тієї істоти, з якою маєте зустрітися! Там є всілякі... е-е... різновиди, розумієте. Ще я мушу вам

сказати... ну, так... ваше завдання — *здобути золоте яйце!*

Гаррі озирнувся. Седрик кивнув головою, показуючи, що зрозумів Бегменові слова, і знову почав міряти кроками шатро. Обличчя в нього було зеленкувате. Флер Делякур і Крум узагалі ніяк не відреагували. Може, вони боялися, що їх знудить, якщо відкриють рота, бо Гаррі відчував себе саме так. Але ж вони принаймні пішли на це добровільно...

І ось уже було чути, як повз шатро тупотять сотні ніг, лунають збуджені розмови, сміх і жарти... Гаррі почувався таким відірваним від цієї юрби, ніби він був з іншої планети. Аж тут — Гаррі здалося, що не минуло й частки секунди — Бегмен розв'язав багрянчу шовкову торбинку.

— Спочатку дами, — подав він їй Флер Делякур.

Флер засунула тремтячу руку в торбинку й витягла крихітну, але досконалу модель дракона — зелену валлійку. На шиї в неї висів номерок «два». Судячи з того, що Флер анітрохи не здивувалася й була налаштована цілком рішуче, Гаррі зрозумів, що не

помилився: мадам Максим про все її попередила.

Те саме стосувалося й Крума. Він витяг яскраво-червону китайську метеорку. Та мала на шиї номер «три». Крум навіть не зморгнув, а тільки втупився в землю.

Седрик запхав руку в торбинку й добув сіро-голубу шведську короткорилку з номером «один» на шиї. Знаючи вже, що там залишилося, Гаррі засунув руку в торбинку і витяг звідти угорську рогохвістку — номер «чотири». Драконка розправила крила й вищирила до Гаррі свої манісінькі ікла.

— Ну, от і все! — вигукнув Бегмен. — Кожен з вас дістав собі свого дракона, а також порядковий номер, згідно з яким ви рушатимете на зустріч з ним, зрозуміло? Замість я вас покину, бо маю коментувати змагання. Містер Дігорі, ваш номер перший. Після свистка йдіть у загороду. Ясно? І ще... Гаррі... можна з тобою перекинутися словом? Надворі?

— Е-е... так, — безбарвно вимовив Гаррі, підвівся і вийшов з шатра за Бегменом. Той одвів його вбік до дерев, а тоді глянув на нього по-батьківському.

— Гаррі, ти добре почуваєшся? Я можу тобі чимось допомогти?

— Що? — перепитав Гаррі. — Я... ні, нічого не треба.

— Маєш якийсь план? — неголосно й змовницьки спитав Бегмен. — Бо, якщо хочеш, можу тобі дещо підказати. Тобто, — ще тихіше пробурмотів Бегмен, — ти ж тут у гіршому за них становищі... а я міг би посприяти...

— Ні, — так різко заперечив Гаррі, що це, мабуть, прозвучало дуже нечемно. — Ні... я... я вирішив, що маю робити. Дякую.

— Гаррі, ніхто ж *не довідається*, — підморгнув Бегмен.

— Не треба, все гаразд, — відмовився Гаррі, дивуючись, чому він таке говорить, якщо насправді йому було погано, як ніколи. — Я розробив план, я...

Звідкілясь пролунав свисток.

— О, Господи, мушу бігти! — тривожно вигукнув Бегмен і побіг.

Гаррі пішов до шатра й побачив, як з нього виходить Седрик, ще зеленіший, ніж був. Гаррі хотів побажати йому успіху, але спромігся видобути з себе лиш якийсь хрипке мугикання.

Перше завдання

Він зайшов усередину до Флер і Крума. За якусь мить вони почули, як заревіла юрба, а це означало, що Седрик зайшов у загороду й опинився там віч-на-віч з живим двійником своєї моделі...

Сидіти тут і прислухатися було гірше, ніж Гаррі міг собі уявити. Юрба закричала... заверещала... затамувала дихання, мов якась велика багатоголова істота, реагуючи на дії Седрика, що намагався пройти повз шведську короткорилку. Крум і далі не підводив погляду з землі. Тепер уже Флер почала крокувати в шатрі, як це робив раніше Седрик. А Бегменові коментарі створювали ще гірше, набагато гірше враження... У Гарріній голові виникали жахливі картини, коли він чув: — О-о-ой, ще б трохи — і все! Ще б трішечки... Це занадто ризиковано! Ого!... *Розумний* хід — шкода тільки, що не вдався!

Минуло хвилин з п'ятнадцять, і Гаррі почув оглушливе ревіння, що могло означати лише одне: Седрик проминув свою драконку й заволодів золотим яйцем.

— Дуже добре! — заверещав Бегмен. — А тепер — оцінки суддів!

Проте він не оголосив їх. Мабуть, подумав Гаррі, судді просто підняли вгору таблички з оцінками і показали їх глядачам.

— Один уже закінчив, попереду ще троє! — заревів Бегмен, коли знову пролунав свисток. — Прошу вас, міс Делякур!

Флер тремтіла з голови до ніг. Гаррі відчув до неї більшу симпатію, ніж досі, дивлячись, як вона виходить з шатра, високо піднявши голову й стискаючи в руках чарівну паличку. Вони лишилися з Крумом удвох. Стояли в протилежних кінцях шатра і не дивилися один на одного.

І почалося знов те саме... — Ой, не думаю, що це було мудро! — чулися радісні вигуки Бегмена. — Ой... ще б трохи! Тепер обережно... О Боже, а я вже подумав, що це все!

Минуло десять хвилин, і Гаррі почув, як знову в юрбі вибухли оплески... Флер, мабуть, також досягла успіху. Все стихло, коли показували оцінки... Нові оплески... І ось свисток пролунав утретє.

— А тепер зустрічайте містера Крума! — вигукнув Бегмен, і Крум почалапав назовні, залишивши Гаррі на самоті.

Гаррі набагато сильніше, ніж досі, відчував власне тіло. Чітко усвідомлював, як калатає в грудях серце, як тремтять зі страху пальці... і водночас йому здавалося, що він дивиться на себе збоку, бачить стіни шатра, чує, ніби здалеку, ревіння юрби...

— Дуже сміливо! — закричав Бегмен, а Гаррі почув, як жахливо й пронизливо закричала китайська метеорка, а глядачі як один затамували подих. — Він демонструє велику відвагу... і... так, яйце у нього в руках!

Оплески струснули морозне повітря, неначе хтось розбив скло. Крум закінчив — зараз настане черга Гаррі.

Він устав, відзначивши мимохіть, що ноги в нього мовби зроблені з зефіру. Зачекав. А тоді почув свисток. Вийшов з шатра, а страх здіймався в ньому дев'ятим валом. І ось він уже крокував повз дерева до прогалини в загороді.

Бачив усе перед собою, ніби в кольоровому сні. Сотні облич дивилися на нього з трибун, вичаклуваних на тому самому місці, де зовсім недавно він стояв. А в самій загороді сиділа на гнізді з яйцями угорська рогахвістка. Крила її були напівскладені, а лиховісні жовті очі

втупилися в нього. Монстровидна луската чорна ящірка гупала своїм шпичастим хвостом, залишаючи на землі глибокі вибоїни. Юрба оглушливо галасувала, та чи доброзичливо, чи ні, Гаррі не знав і не хотів знати. Треба було робити те, що він мусив зробити... цілком і повністю зосередитися на своєму єдиному шансі...

Гаррі підняв чарівну паличку.

— *Акцію Вогнеблискавка!* — закричав він.

Він чекав, благаючи про допомогу усіма фібрами свого тіла... якщо не вийде... якщо вона не з'явиться... Здавалося, що він дивиться на все крізь мерехтливу прозору пелену, мовби крізь спекотне марево, від якого загорода й сотні облич навколо химерно розпливалися...

І тут він почув, як вона розтинає повітря за ним. Озирнувся й побачив свою «Вогнеблискавку», що мчала до нього від узлісся, а тоді влетіла в загороду й зависла в повітрі, чекаючи, щоб він її осідлав. Юрба ще дужче загаласувала... Бегмен щось кричав... але Гаррі вже нічого не сприймав... Слухати було необов'язково...

Перше завдання

Він закинув ногу на мітлу й відштовхнувся від землі. А за мить сталося щось дивовижне...

Він здіймався вгору, вітер куйовдив йому волосся, обличчя в натовпі перетворилися на цяточки, а угорська рогохвістка зменшилася до розмірів собаки... І тут Гаррі збагнув, що залишив позаду не тільки землю, а й страх... він знову був у своїй стихії...

Це ще один квідичний матч та й годі... просто ще один квідичний матч, а рогохвістка — звичайний, хоч і бридкий, гравець з команди суперників...

Гаррі глянув на гніздо й помітив там золоте яйце, що виблискувало на тлі інших, сірих, яєць між драконячими лапами. — Ну що ж, — сказав сам собі Гаррі, — обманний маневр... уперед...

Він пішов у піке. Голова рогохвістки націлилася на нього. Гаррі знав, що зараз буде і вчасно вийшов з піке. Вогняний струмінь влучив якраз туди, де мав би бути Гаррі, якби не відхилився вбік... але Гаррі цим не переймався... це було те саме, що вивертатися від бладжера...

— Ох батечку мій, але ж як він літає! — кричав Бегмен, а глядачі то горлали, то

затамовували подих. — Містере Крум, чи ви це бачите?

Гаррі колами злітав угору. Рогохвістка й далі не полишала його, а її голова вертілася на довжелезній шиї. Якщо так продовжувати, то можна відчути приємне запаморочення... але краще зупинитися, бо зараз з пащеки знову вистрілить вогонь.

Гаррі шугонув униз саме тоді, як рогохвістка роззявила рота, але цього разу йому пощастило менше: він вивернувся від вогню, але рогохвістка махнула хвостом і зачепила довгим шпичаком Гарріне плече, роздерши мантию...

Він відчув, як йому запекло, до нього долинули крики й стогін юрби, але рана, здається, була неглибока... він уже опинився в рогохвістки за спиною, і тут йому сяйнула одна думка...

Драконка начебто не виявляла бажання злітати в повітря, вона дбала тільки про захист яєць. Вона звивалася й крутилася, то розправляючи то згортаючи крила, і не зводила з Гаррі своїх страхітливих жовтих очиськ, та все ж не наважувалася покинути гніздо... Але її треба було примусити це

Перше завдання

зробити, бо інакше він до золотого яйця не підбереться ніколи... Головне, треба діяти обережно і вперто...

Він почав шугати то в один, то в другий бік, не дуже близько, щоб не обпектися її вогненным віддихом, але доволі цілеспрямовано, щоб вона ні на мить не могла відвести від нього погляду. Рогохвістка крутила головою туди й сюди, стежила за ним своїми вертикальними зіницями й вишкіряла ікла...

Він злетів вище. Голова рогохвістки піднялася за ним, шия витяглася на всю довжину, так само погойдуючись, мов змія перед заклиначем...

Гаррі здійнявся ще на кілька метрів, і рогохвістка роздратовано заревіла. Він був для неї, наче муха, яку вона прагнула хляснути. Знову махнула своїм хвостом, але Гаррі був надто високо... вона випустила струмінь вогню, але він ухилився... широко роззявила пащу...

— Ану, — зашипів Гаррі, дратівливо кружляючи над нею, — ану, спробуй мене дістати... підлітай, підлітай догори...

І тут вона стала дибки, розгорнувши свої шкірясті чорні крила, немов літак, що

готується до старту, а Гаррі пірнув униз. Драконка навіть не встигла й зрозуміти, що він зробив, або куди зник, а він уже щодуху мчав до землі, до яйця, не захищеного її кігтистими передніми лапами... він випустив з рук «Вогнеблискавку»... захопив золоте яйце...

І ось, зробивши шалений ривок угору, він злетів над трибунами, надійно стискаючи важке яйце під неушкодженою рукою. Здавалося, що хтось знову ввімкнув звук — він уперше почув галас юрби, що горлала й аплодувала йому не гірше за ірландських уболівальників на Кубку світу...

— Ви подивіться! — кричав Бегмен. — Ви тільки гляньте! Наш наймолодший чемпіон найспритніше оволодів яйцем! Тепер шанси містера Поттера значно зростають!

Гаррі бачив, як драконярі кинулися вгамовувати рогахвістку, а до входу в загороду вже бігли йому назустріч професорка Макґонегел, професор Муді та Гегрід. Вони махали йому руками й сяяли усмішками, добре помітними навіть на відстані. Гаррі пролетів над трибунами, і від ревіння юрби йому аж заклало вуха. А тоді гладенько приземлився. На душі в нього було легко, як ніколи... він

Перше завдання

виконав перше завдання, він залишився живий...

— Поттере, це було пречудово! — вигукнула професорка Макґонегел, коли він злізав з «Вогнеблискавки». То була нечувана похвала з її вуст. Гаррі помітив, що її рука тремтіла, вказуючи на його плече. — Підійди до мадам Помфрі, поки судді оголосять твою оцінку... вона отам, щойно приводила до тями Діґорі...

— Гаррі, тобі вдалося! — хрипко сказав Геґрід. — Ти си прорвав! Ти здолав рогахвістку! А пам'єтаєш, як Чарлі казав, що то є найгір...

— Дякую, Геґріде, — урвав його Гаррі, побоюючись, щоб Геґрід випадково не розп'ятав, що він заздалегідь показав Гаррі драконів.

Професор Муді теж був дуже радий. Його магічне око аж танцювало в очниці.

— Поттере, трюк виконано в гарному стилі, — прогарчав він.

— Поттере, негайно в шатро швидкої допомоги... — нагадала професорка Макґонегел.

Гаррі, і досі захеканий, вийшов із загороди і побачив біля входу в друге шатро мадам Помфрі. Вигляд у неї був стурбований.

— Дракони! — обурено сказала вона, затаючи Гаррі всередину. Шатро було розділене на окремі відсіки-палати. Гаррі впізнав крізь брезент Седрикову тінь, але Седрик, здається, поранений був не важко, бо принаймні міг сидіти. Мадам Помфрі оглянула Гарріне плече, й на секунду не перестаючи сердито бурчати. — Торік дементори, тепер дракони, що вони вигадують ще? Тобі дуже пощастило... ранка неглибока... але її треба промити, перш ніж гоїти...

Вона промила поріз краплинкою якоїсь фіолетової рідини, що диміла й пекла, а тоді штрикнула Гаррі в плече чарівною паличкою, і ранка миттю загоїлася.

— Тепер посидь хвилиночку спокійно... *Посидь!* Потім підеш і довідаєшся свій результат.

Вона вибігла з його відсіку, й за мить він почув її голос уже з сусіднього: — Ну, як ти тут, Дігорі?

Гаррі не міг сидіти спокійно. У його крові й досі було забагато адреналіну. Він звівся на ноги, щоб побачити, що діється надворі, але не встиг підійти до виходу, як у шатро ввірвалися Герміона з Роном.

Перше завдання

— Гаррі, ти був чудовий! — запищала Герміона. На обличчі в неї виднілися сліди від нігтів. Переживаючи за Гаррі, вона дряпала сама себе. — Ти був просто класний! Чесно!

Але Гаррі дивився на Рона, що був неймовірно блідий і витріщився на Гаррі, мов на привида.

— Гаррі, — мовив Рон дуже серйозно, — той, хто підкинув твоє ім'я в Келих... думаю, він хотів тебе вбити!

Ніби нічого й не сталося за ці кілька тижнів, ніби Гаррі оце вперше зустрівся з Роном після того, як його було обрано чемпіоном.

— Дійшло нарешті? — холодно відповів Гаррі. — Довго ж доходило. Як до жирафи.

Герміона стояла поміж ними, нервово поглядаючи то на одного, то на другого. Рон невпевнено завмер з привідкритим ротом. Видно було, що зараз він почне вибачатися. І тут Гаррі раптом зрозумів, що він цього чути не хоче.

— Усе нормально, — сказав він, випередивши Рона. — Забудь.

— Ні, — заперечив Рон. — Мені не треба було...

— *Забудь*, — повторив Гаррі.

Рон нервово усміхнувся, а Гаррі всміхнувся йому у відповідь. Герміона раптом розридалася.

— Чого це ти плачеш? — спантеличено спитав Гаррі.

— Ви обидва такі дурні! — крикнула Герміона, заливаючись сльозами й тупаючи об землю ногою. А тоді, перш ніж вони встигли її зупинити, пригорнула обох і вибігла з шатра, голосно ридаючи.

— Ну й виє, — похитав головою Рон. — Гаррі, швиденько, зараз оголосять твої бали...

Гаррі схопив золоте яйце й «Вогнеблискавку», а тоді, охоплений таким піднесенням, про яке й мріяти не міг годину тому, вискочив з шатра разом з Роном, що торохтів, мов кулемет.

— Ти був найкращий, усі проти тебе — вихідні. Седрик зробив таку дурість... трансфігурував якийсь камінь на землі... перетворив його на пса... хотів, щоб дракон замість нього кинувся на пса. То була крута трансфігурація, і йому майже все вдалося, бо він таки схопив яйце, але заодно й обпікся. Дракон на півдорозі передумав і вирішив таки напасти на нього замість якогось там цуцика — Седрик ледве втік. А Флер пробувала дракона загіпнотизувати закляттям... це теж

Перше завдання

подіяло, бо дракон почав засинати — захропів і стрельнув уві сні струменем вогню. У Флер загорілася мантия... вона мусила гасити її водою зі своєї чарівної палички. А Крум... ти не повіриш, але він і не думав літати! Та він, мабуть, був найкращий після тебе. Поцілив драконку просто в око якимось закляттям. Єдине, що та почала в агонії тупати лапами й розчавила половину своїх справжніх яєць — за це Крумові зняли бали, бо нищити їх він не мав права.

Рон перевів дух, коли вони з Гаррі наблизилися до краю загороди. Тепер, коли рогахвістку вже забрали, Гаррі побачив, де сиділи судді: з протилежного боку на високих стільцях, накритих золотою тканиною.

— Найвищий бал — це десятка, — повідомив Рон, і Гаррі, примружившись, побачив, як перша суддя — мадам Максім — підняла вгору чарівну паличку. З неї вистрілила довга срібна стрічка, що закрутилася у велику цифру «вісім».

— Непогано! — вигукнув Рон, а глядачі заплескали в долоні. — Вона, мабуть, зняла бали за твоє плече...

Наступним був містер Кравч. Він вистрілив у повітря цифрою «дев'ять».

— Це добре! — галаснув Рон, гупаючи Гаррі по спині.

Тепер Дамблдор. Він теж показав дев'ятку. Юрба галасувала дедалі голосніше.

Лудо Бегмен — *десять*.

— Десять? — здивувався Гаррі. — Але ж... мене поранили... навіщо він це робить?

— Гаррі, перестань! — збуджено заверещав Рон.

І тут свою чарівну паличку підняв Каркароф. Він на мить завмер, а тоді з його палички вистрілила цифра «чотири».

— *Що?! — розлючено крикнув Рон. — Четвірка? Ти вошива безчесна падлюко! Ти ж виставив Крумові десятку!*

Але Гаррі було начхати, хай би Каркароф виставив йому хоч «нуль». Ронове обурення було йому дорожче за сотню балів. Він, зрозуміло, не сказав про це Ронові, та коли вони виходили з загороди, на душі в нього було легко, як ніколи. І річ не тільки в Ронові... навіть не тільки в Грифіндорцях, бо не вони одні підтримували його. Більшість учнів їхньої школи почали його підтримувати так само, як

Перше завдання

і Седрика, коли побачили, що діється і з ким йому довелося зітнутися... І плювати йому було на слизеринців. Тепер він узагалі міг не звертати на них уваги.

— Гаррі, ти вийшов на перше місце! Разом з Крумом! — підбіг до нього Чарлі Візлі, коли вони вже йшли назад до школи. — Слухай, я мушу бігти, мушу вислати мамі сову, я обіцяв їй про все написати... але це було неймовірно! Ага... мене ще просили переказати, щоб ти на кілька хвилин тут затримався... З тобою хоче поговорити Бегмен. Він у чемпіонському шатрі.

Рон сказав, що зачекає, і Гаррі знову зайшов у шатро, яке тепер було цілком інакше — гостинне й доброзичливе. Він згадав, що відчував, ухиляючись від рогахвістки, і порівняв це з довгим чеканням безпосередньої зустрічі з нею... Це аж ніяк не можна було порівняти. Чекання було набагато гірше.

Флер, Седрик і Крум зайшли в шатро разом.

Седрикова щока була вкрита густою помаранчевою пастою, яка, либонь, мала гоїти опік. Побачивши Гаррі, Седрик йому всміхнувся. — Гаррі, ти молодець.

— Ти теж, — усміхнувся у відповідь Гаррі.

— Ви *всі* молодці! — влетів у шатро Лудо Бегмен з таким задоволеним виглядом, ніби сам щойно проскочив повз дракона. — Так, швиденько кілька слів. У вас буде досить велика перерва перед другим завданням, що почнеться о дев'ятій тридцять ранку двадцять четвертого лютого... Але тепер вам буде над чим поміркувати! Якщо глянете на золоті яйця, які ви тримаєте в руках, то побачите, що вони відкриваються... Там є завіски, видно? Мусите знайти там ключ для розгадки — він вам підкаже, яким буде друге завдання, і дасть змогу до нього підготуватися! Все ясно? Питань немає? Ну, тоді можете йти!

Гаррі вийшов з шатра, покликав Рона, й вони рушили попід лісом, не припиняючи розмови. Гаррі хотів якомога детальніше розпитати, що робили інші чемпіони. Та коли вони проходили повз дерева, біля яких Гаррі вперше почув драконяче ревіння, до них вистрибнула відьма.

Це була Ріта Скітер. Сьогодні на ній красувалася ядучо-зелена мантія, до якої страшенно пасувало самописне перо у неї в руці.

Перше завдання

— Мої вітання, Гаррі! — сяяла вона усмішкою. — Чи не міг би ти сказати мені два слова? Що ти відчув, побачивши дракона? Що ти думаєш про справедливість суддівства?

— Так, я можу сказати два слова, — люто відповів Гаррі. — *До побачення.*

І пішов з Роном до замку.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ —

Фронт визволення ельфів-домовиків

Того ж вечора Гаррі, Рон та Герміона пішли до соварні, щоб знайти Левконію, якою Гаррі мав відіслати листа Сіріусові — повідомити, що він таки впорався зі своїм драконом і залишився живий та неушкоджений. Дорогою Гаррі переповів Ронові свою розмову з Сіріусом. Заходячи в соварню, Рон, спершу шокований почутим, зауважив, що Каркарофа вже віддавна можна було підозрювати в причетності до смертежерів.

— Усе сходиться! — гарячкував він. — Пам'ятаєте, як Мелфой казав у поїзді, що його тато й Каркароф — друзі? Тепер нам відомо, звідки вони один одного знають. Можливо, на Кубку світу вони в масках ішли пліч-о-пліч... Ось що я тобі, Гаррі, скажу: навіть якщо це

Фронт визволення ельфів-домовиків

справді Каркароф укинув твоє прізвище в Келих, то тепер він почувається дурнем! У нього нічого не вийшло. Ти відбувся подряпиною!.. Ходи сюди, Левчику...

Передчуваючи подорож, схвильована Левконія колами літала над головою в Гаррі, безперервно ухкаючи. Рон хапнув її в повітрі й міцно тримав, доки Гаррі прив'язував до совиної лапки листа.

— Наступні завдання не будуть такі небезпечні, як перше — так не буває, — вів далі Рон, несучи Левконію до вікна. — Знаєш що? Я вважаю, що ти можеш виграти цей турнір. Гаррі, я серйозно.

Гаррі розумів, що Рон так каже, бо відчуває провину за свою поведінку минулих кількох тижнів, та йому однак було приємно. Натомість Герміона, прихилившись до стіни саварні й схрестивши на грудях руки, дивилася на Рона похмуро й несхвально.

— До закінчення турніру ще далеченько, — серйозно сказала вона. — Якщо перше завдання було таке складне, то страшно й подумати, що буде далі.

— Невже нема жодного проблеску надії? — запитав Рон. — Тобі було б про що порозмовляти з Трелоні.

Він випустив Левконію з вікна. Сова спочатку каменем упала вниз, але за мить спромоглася злетіти догори. Прив'язаний до її ноги лист був набагато довший і важчий, ніж звичайно, бо Гаррі не зміг утриматися, щоб не описати Сіріусові в найдрібніших деталях, як він кружляв довкола рогахвістки, як ухилявся, і як нарешті її перехитрував.

Коли Левконія зникла в темряві, Рон сказав:

— Гаррі, треба йти вниз, там тебе чекає маленьке свято. Фред і Джордж уже, мабуть, устигли натягати з кухні їжі.

Коли друзі увійшли до грифіндорської вітальні, вибухли радісні крики та поздоровлення. На кожній рівній поверхні височіли гори тортів і стояли батареї пляшок з гарбузовим соком та маслопивом. Лі Джордан стріляв «Легендарною піротехнікою від доктора Флібустьєра», тому в повітрі аж не вмщалися всі можливі зірочки та іскри. Дін Томас, який мав хист до малювання, зробив нові красиві плакати. Вони переважно зображали Гаррі, що літав над головою

рогохвістки на своїй «Вогнеблискавці». Лише на двох-трьох можна було побачити оповиту полум'ям голову Седрика.

Гаррі набрав собі їжі й сів біля Рона та Герміони. Він уже й забув, як це — добряче зголодніти. Йому й досі не вірилось у своє щастя: вони з Роном помирилися, він виконав перше завдання, а наступне буде аж за три місяці.

— Ти ба, яке важке, — сказав Лі Джордан, піднімаючи й зважуючи в руці золоте яйце, що його Гаррі залишив на столі. — Гаррі, відкрий яєчко! Подивимось, що там усередині!

— Гаррі сам повинен розгадати загадку, — швиденько сказала Герміона. — Такі правила турніру...

— Як обійти рогохвістку, я теж мусив придумати сам, — пробурмотів Гаррі так, щоб його почула тільки Герміона, і дівчина винувато всміхнулася.

— Гаррі, чого ти! Відкривай! — підхопило декілька голосів.

Лі передав Гаррі яйце, Гаррі зачепив нігтями рівчачок, що оперізував яйце, й, підваживши, розкрив.

Воно було порожнє — але тієї ж миті, коли Гаррі його розкрив, приміщення наповнилося жахливим верескливим воанням. Щось схоже Гаррі чув хіба що на смертенинах Майже-Безголового Ніка, коли оркестр привидів грав на музичних пилках.

— Закрий! — проревів Фред, затуливши вуха.

— Що це було? — спитав Шеймус Фініган, не зводячи погляду з яйця, після того, як Гаррі різко його закрити. — Вило, як ірландська відьма-бенші — та, що віщує смерть... Гаррі, може, в наступному завданні тобі доведеться прослизати повз них!

— Так кричать ті, кого катують! — сказав Невіл, що побілів і перекинув на підлогу пиріжки з сосисками. — Тобі доведеться здолати закляття «Круціатус»!

— Невіле, не мели дурниць, «Круціатус» — це протизаконно, — сказав Джордж. — Це закляття проти чемпіона не використають. Мені це воання нагадало, як співає наш Персі... Мабуть, тобі, Гаррі, доведеться його атакувати, коли він буде приймати душ.

— Герміоно, хочеш пирога з варенням? — запропонував Фред.

Фронт визволення ельфів-домовиків

Герміона підозріло подивилася на тарілку, яку він простягав.

Фред вишкірився. — Усе нормально, — сказав він. — Я нічого з ним не зробив. Стерегтися треба заварних тістечок...

Невіл, котрий щойно надкусив заварне, вдавився ним і виплюнув.

— Невіле, та я пожартував, — зареготав Фред.

Герміона взяла шматочок пирога. А тоді спитала:

— Фреде, ти всі ці харчі приніс з кухні?

— Ага, — відповів Фред, вишкіряючи зуби. Він перейшов на пронизливий писк, імітуючи ельфа-домовика. — «Все, що завгодно, паничу, все, що забажаєте!» Вони з біса запобігливі... Навіть смаженого буйвола дістали б, якби я сказав, що голодний.

— Як ти туди пробираєшся? — поцікавилася Герміона безневинним тоном.

— Дуже просто, — відповів Фред. — За картиною вази з фруктами є таємні двері. Треба полоскотати грушу, вона захихоче і... — Він раптом зупинився і з підозрою глянув на неї. — А що?..

— Нічого, — швидко відказала Герміона.

— Збираєшся вивести ельфів на страйк? — спитав Джордж. — Вирішила викинути свої листівки й брошури і підняти їх на повстання?

Дехто неголосно засміявся. Герміона не відповіла.

— І не подумай збивати їх з пантелику балачками, що вони повинні мати одяг і зарплатню! — застережливо сказав Фред. — Вони тоді перестануть куховарити!

Тієї миті Невіл перебив розмову, бо раптом перетворився на велику канарку.

— Ой, Невіле, вибач! — вигукнув Фред, перекрикуючи сміх. — Я й забув — ми таки справді зачарували заварні тістечка...

Однак менш ніж за хвилину Невіл обляпав, пір'я з нього опало на підлогу, а сам він став такий, як був. Навіть почав сміятися разом з усіма.

— Канаркові заварні! — крикнув Фред до захопленої юрби. — *Наше з Джорджем заварне — за сім серпиків одне!*

Була майже перша ночі, коли Гаррі з Роном, Невілом, Шеймусом та Діном піднялися до спальні. Перед тим, як запнути запони довкола ліжка, Гаррі поклав крихітну модель угорської рогахвістки на свій столик. Модель позіхнула,

Фронт визволення ельфів-домовиків

скрутилася калачиком і заплющила очі. Справді, подумав Гаррі, ховаючись за запонами, Гегрід знає, що каже... вони таки нічого... ці дракони...

*

Початок грудня приніс у Гогвортс вітер та сніг з дощем. Узимку замок завжди обдувало вітрами. Гаррі радів його камінам та масивним стінам щоразу, як проминав дурмстрензький корабель, що гойдався на озері від різких подувів вітру, а його чорні вітрила тріпотіли на тлі похмурого темного неба. Бобатонський дім на колесах також видавався йому доволі холодним. Він помітив, як Гегрід старанно дбає, щоб коні мадам Максім завжди мали їхній улюблений напій — ячмінне віскі. Випарів з напувачки в дальньому кутку загороди вистачало, щоб на уроці догляду за магічними істотами весь клас злегка п'янів. Радості з цього було мало, адже вони й далі доглядали жахливих вибухозадих скрутів, а для цього потрібен був незатьмарений розум.

— Я геть не певен — впадають тоті скрути в зимову сплечку чи не, — сказав Гегрід,

вивівши на гарбузову грядку учнів, що дрижали від холоду. — Гадаю, треба вкласти їх у ящики — може, й поснуть...

Скрутів лишилося всього десять. Очевидно, від прогулянок їхнє бажання убивати одне одного не зникало. Кожен скрут сягав тепер мало не двох метрів завдовжки. Твердий сірий панцир, сильні, швидкі лапи, задні частини тіл, що вибухали вогнем, жала й присоски — Гаррі ніколи в житті не бачив огидніших істот. Клас похнюплено дивився на здоровенні ящики, які приніс Геґрід. Всі вони були вистелені подушками й пухкими ковдрами.

— Ми тільки си вкладемо їх тут-во, — сказав Геґрід, — закриємо накривками та й увидимо, що буде.

Але, як виявилось, скрути не впадали в зимову сплячку, і їм не подобалося, що їх запихають у викладені подушками ящики, та ще й наглухо там закривають. Незабаром Геґрід уже вигукував: «Йой, не кричіть, не бійте си!», поки скрути несамовито гасали по гарбузовій грядці, всіяній тліючими уламками ящиків. Більшість учнів — на чолі з Мелфоем, Кребом та Гойлом — втекли у Геґрідову халупу й там забарикадувалися. Натомість Гаррі, Рон

та Герміона були серед тих, хто намагався допомогти Геґрідові. Разом — хоч і ціною численних опіків та порізів — вони змогли зловити й зв'язати дев'ятьох скрутів. Урешті-решт лиш один скрут залишився на волі.

— Не страхайте єго! — заволав Геґрід, коли Рон та Гаррі почали стріляти в скрута струменями вогняних іскор зі своїх чарівних паличок. Скрут зловісно посунув на них, трясучи над власною спиною вигнутим дугою жалом. — Вловіть його тим шнуром за жало, аби він не зранив інших!

— Авжеж, нам би цього дуже не хотілося! — зі злістю крикнув Рон, припертий разом з Гаррі до стіни Геґрідової халупи. Струмені іскор ледве стримували скрута.

— Так-так-так... Гарнісінька забава.

Ріта Скітер прихилилася до тиночка, розглядаючи всі завдані збитки. Сьогодні вона була вбрана у вишневий плащ з хутряним фіолетовим коміром. Сумочка з крокодилячої шкіри висіла в неї на руці.

Геґрід осідлав скрута, який припер до стіни Гаррі й Рона, і намагався його вгамувати; спалах вогню вирвався з задньої частини

потвори, спопеливши цілу латку гарбузового бадилля.

— Хто ви є? — спитав Геґрід Ріту Скітер, накинувши на жало скрута мотузяний зашморґ і міцно його затягнувши.

— Ріта Скітер, кореспондент «Щоденного віщунна», — відповіла Ріта з осяйною усмішкою. Її золоті зуби яскраво блиснули.

— Мені си здавало, Дамблдор мовив, що вам уже не вільно бувати в школі, — пробурчав Геґрід, злізаючи з дещо потовченого скрута й тягнувши його до інших.

Ріта вдала, ніби не почула Геґрідових слів.

— Як називаються ці гарнісінькі істоти? — запитала вона, всміхнувшись іще ширше.

— Вибухозаді скрути, — буркнув Геґрід.

— Та невже? — сказала Ріта, вочевидь, дуже зацікавлена. — Ніколи про них не чула. Звідки вони?

Гаррі помітив, як Геґрідове лице — від буйної чорної бороди і вище — заливається червоною барвою, і серце в нього закалатало. Де ж Геґрід їх узяв?

Герміона, яка, здається, думала про те саме, поспіхом промовила:

Фронт визволення ельфів-домовиків

— Вони страшенно цікаві, правда ж? Правда, Гаррі?

— Що? О, так... Ой!.. Цікаві-цікаві... — сказав Гаррі, коли вона наступила йому на ногу.

— Ох, і ти тут, Гаррі! — здивувалася Ріта Скітер, озирнувшись. — То ти любиш доглядати за магічними істотами? Це твій улюблений урок?

— Так, — рішуче відповів Гаррі. Геґрід радісно йому всміхнувся.

— Гарнісінько — сказала Ріта. — Просто гарнісінько. Ви давно вчителюєте? — запитала вона Геґріда.

Гаррі помітив, що погляд її у цей час перескакував з Діна, що мав страшний поріз на щоці, — до Лаванди в обпаленій мантиї — до Шеймуса, котрий дмухав на попечені пальці. Нарешті Рітині очі спинилися на вікнах халупи, в якій заховалася більшість класу. Учні попритискалися носами до шибок, приглядаючись, чи небезпека вже минула.

— Тільки другий рік, — сказав Геґрід.

— Гарнісінько... Ви, мабуть, не проти дати інтерв'ю? Поділитися своїм досвідом догляду за магічними істотами? «Віщун» щосереді дає зоологічну колонку — ви це, напевно, знаєте.

Ми можемо надрукувати про цих...е-е-е... висохлазадих скутерів.

— Вибухозадих скрутів, — нетерпляче виправив Геґрід. — Та можна, чому не?

Гаррі мав погане передчуття, але поговорити з Геґрідом так, щоб не помітила Ріта Скітер, було неможливо, тож він тихо стояв і дивився, як Ріта домовляється з Геґрідом про зустріч десь на цьому тижні в «Трьох мітлах», щоб зробити хороше велике інтерв'ю. І тут у замку продзвенів дзвінок, сповіщаючи про завершення уроку.

— Гаррі, до побачення! — радісно вигукнула Ріта Скітер, коли Гаррі з Роном та Герміоною зібралися йти. — Геґріде, отже, до п'ятниці, до вечора!

— Вона перекрутить кожне його слово, — прошепотів Гаррі.

— Аби він лише не завіз сюди скрутів незаконно, — з безнадією промовила Герміона. Вони презирнулися — якраз на таке Геґрід був здатний.

— Він уже не раз потрапляв у різні халепи, але Дамблдор однак його не вигнав, — намагався їх втішати Рон. — Найгірше, що може статися — Геґріда примусять позбутися

скрутів. Даруйте... невже я сказав, що це найгірше? Я мав на увазі — найкраще, що може статися...

Гаррі з Герміоною засміялися і з трохи легшим серцем пішли на обід.

Цього вечора Гаррі з подвійною насолодою узявся за пророцтва. Вони продовжували складати зоряні карти й передбачення, але тепер, знову удвох з Роном, усе це вкотре було страшенно смішно. Професорка Трелоні, спершу так приємно вражена їхніми пророцтвами власних жахливих смертей, дуже скоро стала дратуватися, бо Рон і Гаррі не могли стримати хихикання, коли вона пояснювала численні способи, якими Плутон може вплинути на людину.

— Мені здається, — прошепотіла вона містично, однак свого очевидного роздратування приховати не зуміла, — що деякі з нас, — професорка багатозначно подивилася на Гаррі, — не були б такі легковажні, якби побачили те, що вчора у своїй кришталевій кулі бачила я. Я сиділа тут, поглинута вишиванням, і раптом мене переповнила потреба порадитися з кулею. Я підвелася, сіла перед нею і задивилася в її кришталеві

глибини... і як ви думаєте, що дивилося на мене звідти?

— Потворна стара кажаниха в завеликих окулярах? — ледве чутно прошепотів Рон.

Гаррі над силу зберіг серйозний вираз обличчя.

— *Смерть*, мої дорогі.

Перелякані Парваті й Лаванда одночасно затулили долонями роти.

— Так, — професорка Трелоні гаряче закивала головою, — вона наближається, вона все ближче й ближче, вона кружляє над нашими головами, мов стерв'ятник, дедалі нижче... дедалі нижче над замком...

Вона багатозначно глянула на Гаррі, котрий відверто позіхнув.

— Це було б трохи ефектніше, якби вона разів з вісімдесят не робила так раніше, — сказав Гаррі, коли вони нарешті знову вдихнули свіжого повітря на сходах під кабінетом професорки Трелоні. — Якби я вмирав щоразу, як вона мені це пророкує, то вже став би дивом медицини!

— Ти був би наче дуже концентрований привид, — Рон притлумив сміх, бо тієї миті, зловісно витріщаючи очі, з ними розминувся

Кривавий Барон. — Зате нам не завдали домашнього завдання. От якби професорка Вектор добряче завантажила Герміону! Я так люблю бити байдики, коли вона працює...

Але Герміона на обід не прийшла. У бібліотеці хлопці теж її не знайшли. Там сидів лише Віктор Крум. Рон покрутився за книжковими полицями, спостерігаючи за Крумом і пошепки сперечаючись з Гаррі, чи не попросити в нього автограф. Але раптом помітив, що за дальшими стелажми ховається шестеро чи семеро дівчат, обговорюючи те ж саме, і втратив увесь свій запал.

— Цікаво, де вона поділася? — сказав Рон, коли вони з Гаррі поверталися до ґрифіндорської вежі.

— Не знаю... Бридня!

Гладка Пані саме почала повертатися, коли звук швидких кроків за спинами звістив їм, що йде Герміона.

— Гаррі! — засапавшись, вона різко зупинилася біля нього (Гладка Пані дивилася на неї згори вниз, здивовано звівши брови). — Гаррі, ти повинен прийти, ти обов'язково мушиш прийти — сталася така дивовижа!.. Будь ласочка...

Вона схопила Гаррі за руку й потягла коридором.

— Що сталося? — спитав Гаррі.

— Покажу, як прийдемо... ну давай, швидше...

Гаррі озирнувся на Рона. Той відповів заінтригованим поглядом.

— Гаразд, — сказав Гаррі, йдучи за Герміоною. Рон намагався не відставати.

— Ох, не звертайте на мене уваги! — роздратовано крикнула їм услід Гладка Пані. — Не просіть вибачення, що потурбували! Я собі висітиму отут, навстіж розчинена, аж доки ви повернетесь, добре?

— Дякуємо, — закричав Рон через плече.

— Герміоно, куди ми? — спитав Гаррі, коли вона провела їх на шість поверхів униз й потягла у вестибюль.

— Самі побачите! Ще хвилю! — схвильовано відповіла Герміона.

Зійшовши зі сходів, вона повернула ліворуч і поспішила до дверей, у яких зник Седрик Дігорі того вечора, коли Келих Вогню викинув їхні з Гаррі імена. Гаррі ще ніколи сюди не заходив. Хлопці збігли за Герміоною на ще один проліт кам'яних сходів, та, замість

опинитися в похмурому підземному переході, такому, як той, що веде до підвалу Снейпа, перейшли в широкий кам'яний коридор, яскраво освітлений смолоскипами і прикрашений веселими картинами, на яких була зображена переважно їжа.

— Стривай... — проказав Гаррі посеред коридору. — Зупинися на хвильку, Герміоно...

— Що таке? — вона обернулася й глянула на нього з очікуванням.

— Я вже знаю, що й до чого, — сказав Гаррі.

Він штурхнув Рона ліктем і вказав на картину якраз за спиною в Герміони. На ній була намальована велетенська срібна ваза з фруктами.

— Герміоно! — вигукнув Рон, усе збагнувши. — Ти знову хочеш затягти нас у ту свою сечу!

— Ні, ні, не хочу! — поспіхом сказала вона. — І це не сеча, Роне...

— Ти змінила назву? — сказав Рон, несхвально глянувши на неї. — Як тепер називається наша організація — Фронт визволення ельфів-домовиків? Я не піду на ту кухню і не буду їх переконувати покинути працю. Нізащо! ...

— А я тебе й не прошу! — відрубала Герміона. — Я спустилася сюди, щоб просто

з ними порозмовляти, і виявила... Гаррі, я хочу тобі показати!

Вона знову вхопила його за руку, підштовхнула до картини зі здоровою вазою фруктів і вказівним пальцем полискотала величезну зелену грушу. Груша захихотіла, почала корчитися, й раптом перетворилася на чималу зелену дверну ручку. Герміона взялася за неї, відчинила двері й сильно штовхнула Гаррі в спину, примушуючи зайти досередини.

Він окинув поглядом величезне, з високою стелею, приміщення, не менше за Велику залу, під якою й містилася кухня. Під кам'яними стінами височіли гори блискучих мідних горщиків та сковорід, а навпроти входу стояв великий цегляний камін. Тієї миті щось маленьке метнулося до нього з середини приміщення, пронизливо повискуючи: «Гаррі Поттер! Паничу Гаррі Поттере!»

Наступної секунди Гаррі забило дух — пискучий ельф щосили вгатив його в груди головою, кинувшись обіймати так міцно, що ледь не переламав усі ребра.

— Д-добі? — задихаючись, упізнав Гаррі.

Фронт визволення ельфів-домовиків

— Так, паничу! Добі! — запищав голосочок десь у районі пупа. — Добі дуже сподівався побачити Гаррі Поттера, паничу, і нарешті Гаррі Поттер прийшов зустрітися з Добі!

Добі перестав обійматися й відступив на кілька кроків, сяючи усмішкою від вуха до вуха. Його зелені очі, завбільшки як тенісні м'ячики, наповнилися сльозами щастя. Був ельф майже такий самий, як Гаррі його запам'ятав: схожий на олівець ніс, кажанячі вуха, довгі пальці рук і довгі стопи — все лишилося таке саме, крім одягу, що був тепер зовсім інший.

Коли Добі працював у Мелфоїв, то завжди мав на собі одну й ту саму брудну стару наволочку. Але такого вбрання, як ельф носив зараз, Гаррі бачити ще не доводилось. Одягся він ще невміліше й безглуздіше, ніж чарівники на Кубку світу. Замість капелюха крихітний ельф нап'яв на голову чохол для чайника, на нього понаприколював яскравих значків; на голих грудях красувалася поцяткована візерунком з підківками краватка, а завершували костюм щось на зразок дитячих шортів та розпаровані шкарпетки. Гаррі помітив, що одна з них була та сама чорна,

яку він зняв колись із власної ноги й обманом змусив містера Мелфоя віддати її Добі, що з тієї миті став вільним. Друга була в рожеву та в руду смужку.

— Добі, ти чого тут? — вражено спитав Гаррі.

— Добі прийшов працювати у Гоґвортсі, паничу! — радісно запищав Добі. — Професор Дамблдор дав Добі й Вінкі роботу!

— Вінкі? — здивувався Гаррі. — Вона теж тут?

— Так, паничу, так! — відповів Добі, схопив Гаррі за руку й потягнув його поміж чотирма довгими столами. Гаррі помітив, що ці столи стояли якраз під чотирма столами нагорі, у Великій залі. Зараз вони були порожні, адже обід уже закінчився, але Гаррі припустив, що годину тому столи аж вгиналися від наїдків, які пересилали крізь стелю на їхні горішні копії.

На кухні було не менше сотні дрібних ельфиків. Вони променисто всміхалися, робили реверансики й кланялися Гаррі, коли Добі проводив його повз них. Усі ельфи були вбрані в однакову уніформу: чайний рушничок з гербом Гоґвортсу, замотаний, наче тоґа.

Добі зупинився навпроти цегляного каміна і тицьнув пальцем:

— А ось і Вінкі, паничу!

Вінкі сиділа на табуреті біля каміна. Вбрання на ній було набагато простіше, ніж у Добі. Маленька, гарно пошита спідничка та блузка, що пасувала до блакитного капелюшка зі спеціальними прорізами для її великих вух. Та якщо дивний «костюм» Добі був чистий і охайний, а тому здавався новеньким, то Вінкі про свій гардероб геть не дбала. На блузці лисніли плями від супу, а спідничка зяяла пропаленими дірками.

— Привіт, Вінкі, — сказав Гаррі.

У Вінкі затремтіла губа. За мить вона вибухла плачем, рясні сльози бризнули з її прекрасних карих очей і потекли обличчям, точнісінько так само, як і на Кубку світу з квідичу.

— От лихо, — обізвалася Герміона. Вони з Роном щойно підійшли. — Вінкі, будь ласка, тільки не плач.

Але Вінкі заридала ще нестримніше. Тим часом Добі всміхався до Гаррі осяйною усмішкою.

— Чи Гаррі Поттер бажає чаю? — запищав він голосно, щоб перекричати рюмсання Вінкі.

— Е-е-е... так, добре, — сказав Гаррі.

Негайно ж шестеро ельфів-домовиків риссю кинулися до нього, несучи велику срібну тацю, на якій стояв чайник і чашки для всіх трьох гостей, глечик з молоком і чималий таріль з печивом.

— Непогане обслуговування! — вражено похвалив Рон. Герміона кинула на нього несхвальний погляд, зате ельфи всі як один мали задоволений вигляд; низенько вклонившись, вони відійшли.

— Добі, давно ти тут? — запитав Гаррі, поки Добі роздавав чашки з чаєм.

— Всього тиждень, паничу Гаррі Поттер! — щасливо відповів він. — Добі прийшов, щоб побачитися з професором Дамблдором, паничу. Ви ж розумієте, паничу, як складно для звільненого ельфа-домовика знайти нове місце. Дуже складно...

На це Вінкі завила ще гучніше, а з її носа, схожого на розчавлений помідор, потекло, але вона не робила й найменшої спроби приборкати потік.

Фронт визволення ельфів-домовиків

— Паничу, Добі цілих два роки подорожував країною у пошуках роботи! — запищав Добі. — Але Добі її не знайшов, паничу, бо Добі хоче, щоб йому платили!

Ельфи-домовики по всій кухні, що з цікавістю слухали й спостерігали, після цих слів умить повідводили очі — так, ніби Добі сказав щось брутальне й ганебне. Герміона, одначе, не змовчала:

— Молодець, Добі!

— Дякую, панночко! — сказав Добі, вишкіривши до неї зуби. — Але чарівники переважно не хочуть мати ельфа-домовика, який вимагає платні, панночко. «Ельфіві так не годиться!», — кажуть вони й грюкають дверима перед носом у Добі. Добі любить працювати, але він хоче гарно вдягатися і хоче мати платню, паничу Гаррі Поттер... Добі подобається бути вільним!

Гоґвортські ельфи-домовики почали відсуватися від Добі, ніби він був заразний. Вінкі тим часом пригадала собі, де вона перебуває, і від цього заридала ще голосніше.

— І тоді, паничу Гаррі Поттер, Добі йде провідати Вінкі, і виявляється, що Вінкі теж звільнена! — радісно закінчив Добі.

Почувши це, Вінкі кинулася з табуретки додола, впала обличчям на викладену плиткою підлогу й почала гамселити по ній своїми крихітними кулачками, заходячись криком від страждання. Герміона квапливо опустилася поряд з нею на коліна, намагаючись заспокоїти бідолашку, але жодне її слово нічого не змінило.

Добі заговорив знову, пронизливо перекрикуючи ридання Вінкі:

— І тоді в Добі з'явилася ідея, паничу Гаррі Поттер! «Чом би Добі й Вінкі не знайти собі роботу разом?», — запитав Добі. «Де ж нам знайти таку роботу, щоб вистачило аж для двох ельфів-домовиків?», — сказала Вінкі. І тоді Добі міркує, і чудова думка приходить до нього, паничу! Гоґвортс! Отож Добі та Вінкі прийшли зустрітися з професором Дамблдором, і професор Дамблдор узяв їх на роботу!

Добі променисто всміхнувся, і сльози щастя знову бризнули з його очей.

— І професор Дамблдор каже, що платитиме Добі, паничу, якщо Добі хоче платні за свою працю! І тепер Добі — вільний ельф, паничу, і

Добі отримує за тиждень цілий ґалеон, і один день на місяць має вихідний!

— Це не так і багато, — обурено вигукнула з підлоги Герміона, сидячи над Вінкі, що й далі кричала й била кулачками.

— Професор Дамблдор пропонував Добі десять ґалеонів і два вихідні на тиждень, — сказав Добі, раптом здригнувшись, ніби перспектива такого тривалого неробства й такого шаленого багатства його лякала, — але Добі збив платню, панночко... Добі любить свободу, панночко, але він не хоче забагато, він більше любить роботу, панночко.

— А тобі, Вінкі, скільки платить професор Дамблдор? — лагідно спитала Герміона.

Якщо вона думала, що ці слова підбадьорять Вінкі, то страшенно помилялася. Вінкі перестала ридати, й сіла, втупившись у Герміону карими очиськами. Її мокре від сліз обличчя раптом стало люте.

— Може, Вінкі і зганьблена ельфиня, але Вінкі поки що не брати платні за працю! — запищала вона. — Вінкі ще не впасти так низько! Вінкі безмежно соромно через те, що її звільнено!

— Соромно? — безпорадно перепитала Герміона. — Вінкі, ти що? Це містерові Кравчу має бути соромно, а не тобі! Ти не зробила нічого поганого, він жахливо з тобою повівся...

Але, щоб і слова не чути, Вінкі затулила долонями прорізи в капелюшку, з яких стирчали вуха, й запищала:

— Не сміти ображати мого хазяїна, панночко! Не сміти ображати містера Кравча! Містер Кравч хороший чарівник, панночко! Містер Кравч правильно зробити, що вигнати погану Вінкі!

— Паничу Гаррі Поттер, Вінкі ніяк не може звикнути, — довірливо пропищав Добі. — Вінкі забуває, що вона більше не кріпачка містера Кравча. Їй тепер можна говорити відверто, але вона собі не дозволяє.

— Невже ельфи-домовики не можуть говорити про господарів відверто? — спитав Гаррі.

— Ох, паничу, не можуть, авжеж не можуть, — сказав Добі, раптом посерйознішавши. — Це один з виявів рабського становища ельфів-домовиків, паничу. Ми зберігаємо їхні таємниці і зберігаємо мовчанку, підтримуємо честь сім'ї і ніколи не говоримо про них

погано — хоч професор Дамблдор сказав Добі, що він на цьому не наполягає. Професор Дамблдор сказав, що ми спокійно можемо...

Добі занервувався й підкликав Гаррі ближче. Гаррі нахилився до нього. Ельф зашепотів:

— Він сказав, паничу, що ми можемо казати на нього «прибацаний дідуган», якщо захочемо!

Добі налякано гикнув.

— Але Добі не хочеться, паничу Гаррі Поттер, — знову нормально заговорив ельф і затряс головою так, що аж вуха заляскали. — Добі дуже-дуже любить професора Дамблдора, паничу, і з гордістю зберігатиме його таємниці.

— Але про Мелфоїв ти тепер можеш говорити що завгодно, правда ж? — з усмішкою спитав Гаррі.

Тінь переляку промайнула у величезних очах Добі.

— Добі... Добі міг би, — невпевнено промовив він. Але відразу ж розправив плечі. — Добі може сказати Гаррі Поттеру, що його колишні господарі були... були... погані темні чаклуни!

Добі на мить завмер, тоді весь затремтів, жахливо вражений власною відвагою, а далі,

метнувшись до найближчого столу, почав з усієї сили гатити об нього головою.

— Поганий Добі! Поганий Добі! — пищав він.

Гаррі схопив Добі за краватку й відтяг від столу.

— Дякую, паничу Гаррі Поттер, дякую, — промовив ельф, задихаючись і потираючи лоба.

— Тобі треба потренуватися, — сказав Гаррі.

— Потренуватися?! — злісно запищала Вінкі. — Добі, тобі має бути соромно! Таке казати про своїх господарів!

— Вінкі, вони мені більше не господарі! — виклично сказав Добі. — Добі більше не турбує, хто що думає!

— Ох, Добі, який же ти поганий ельф! — простогнала Вінкі, знову заливаючись слізьми. — Мій бідолашний містер Кравч, що він там робити без Вінкі? Я йому потрібна, йому потрібна моя допомога! Я дбати про містера Кравча цілісіньке життя, а переді мною це робити моя мама, а ще перед нею — бабуся... ох, що б вони сказати, якби знали, що Вінкі звільнено? Ох, сором, сором! — вона заховала обличчя в спідничку й заридала.

— Вінкі, — твердо мовила Герміона. — Я впевнена, що містер Кравч прекрасно дає собі раду й без тебе. Ми його бачили...

— Ви бачити мого хазяїна? — затамувавши подих, підвела мокре від сліз обличчя Вінкі й витріщилася на Герміону. — Ви бачити його тут, у Гогвортсі?

— Так, — підтвердила Герміона. — Він і містер Бегмен — судді на Тричаклунському турнірі.

— Містер Бегмен теж? — запищала Вінкі, і, спантеличивши Гаррі (а також, судячи з їхніх виразів обличчя — і Рона з Герміоною), знову набрала розлюченого вигляду. — Містер Бегмен поганий чарівник! Дуже поганий чарівник! Мій хазяїн його не любити, ох, не любити! Ніскілечки!

— Бегмен — поганий? — запитав Гаррі.

— О, так, — люто закивала головою Вінкі. — Мій хазяїн дещо Вінкі розповідати! Але Вінкі нікому нічого не казати... Вінкі... Вінкі вміє берегти таємниці свого хазяїна...

І на неї знову накотилися сльози. Чутно було, як вона жалібно хлипає в куцу спідничку:

— Бідний хазяїн, бідненький хазяїн, немає вже Вінкі, щоб йому допомагати!

Більше з Вінкі не вдалося витягти жодного осмисленого слова. Її лишили плакати, скільки хоче, і допили чай. Добі тим часом радісно базікав про життя вільного ельфа і про плани щодо зароблених грошей.

— Паничу Гаррі Поттер, Добі купить собі светра! — щасливо повідомив він, вказуючи на свої голі груди.

— Добі, я от що тобі скажу, — обізвався Рон, якому, здається, дуже сподобався цей ельф. — Я віддам тобі той, що мама зараз мені плете. На Різдво вона завжди дарує мені светра. Ти не маєш нічого проти темно-бордового кольору?

Добі аж засяяв.

— Ми можемо його трохи зменшити, щоб був якраз на тебе, — сказав йому Рон, — він гарно пасуватиме до твого чохла для чайника.

Коли вони вже готові були йти, на них навалилися ельфи, пропонуючи набрати з собою нагору різних наїдків. Герміона відмовилася, з болем дивлячись, як вони кланяються й роблять реверанси. Зате Гаррі з Роном напхали в кишені кремових тістечок та пиріжків.

— Дуже дякуємо! — сказав Гаррі ельфам, що товклися біля дверей, бажаючи друзям на добраніч. — Бувай, Добі!

Фронт визволення ельфів-домовиків

— Паничу Гаррі Поттер... чи Добі може часом вас провідувати? — невпевнено поцікавився Добі.

— Певно, що можеш, — відповів Гаррі, і Добі засяяв.

— Знаєте що? — сказав Рон, коли він, Герміона та Гаррі, покинувши кухню, підіймалися сходами до вестибюлю. — Усі ці роки мене вражало, як Фредові й Джорджу вдається цупити з кухні їжу, а виявилось, що це зовсім неважко! Ельфи аж зі шкури пнуться, щоб її роздавати!

— Думаю, на краще ці ельфи не могли й сподіватися, — сказала Герміона. — Маю на увазі те, що Добі прийшов сюди працювати. Інші ельфи побачать, як прекрасно бути вільним, і незабаром до них дійде, що й вони хочуть волі!

— Будемо сподіватися, що вони не приглядатимуться до Вінкі, — озвався Гаррі.

— Вона повеселішає, — відказала Герміона з деяким сумнівом у голосі. — Коли мине шок, і вона призвичаїться до Гогвортсу, то побачить, що без того Кравча їй набагато краще.

— Здається, вона його любить, — з повним ротом промугикав Рон (він саме взявся до тістечка з кремом).

— Зате невисокої думки про Бегмена, правда? — сказав Гаррі. — Цікаво, що Кравч торочить про нього вдома?

— Мабуть, каже, що він не дуже хороший начальник відділу, — припустила Герміона, — і, гляньмо правді у вічі... так воно і є.

— А я б краще працював у нього, ніж у Кравча, — сказав Рон. — Бегмен хоч має почуття гумору.

— Дивися, щоб Персі не почув, що ти так кажеш, — злегка всміхнулася Герміона.

— Персі нізащо б не працював у того, хто має почуття гумору, — сказав Рон, беручись за шоколадний еклер. — Персі не розпізнав би жарту, навіть якби той танцював перед ним наголяса, нап'явши на себе тільки Добів чохол для чайника.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ —

Несподіване завдання

— Поттере! Візлі! Ви будете нарешті слухати? Роздратований голос професорки Макґонегел ляснув, наче удар батоґом. Гаррі та Рон аж підскочили й подивилися на неї.

Урок трансфігурації закінчувався. Учні практично завершили свою роботу. Всіх морських чайок, яких слід було перетворити на морських свинок, закрили у великій клітці на столі професорки Макґонегел. Невілова свинка лишилася з пір'ям. Учні переписали з дошки домашнє завдання: *«Опишіть та наведіть приклади змін трансформуючого закляття при виконанні міжвидових перетворень»*. От-от мав прозвучати дзвінок, і Гаррі та Рон у дальньому кутку класу влаштували з Фредом і Джорджем «битву на мечах», замість яких використовували несправжні чарівні палички. Після окрику

професорки Макґонегел Рон завмер з бляшаним папугою, а Гаррі — з гумовою рибою.

— Нарешті Поттер і Візлі поводяться відповідно до свого віку — вони люб'язно продемонстрували нам це, — мовила професорка, сердито зирячи на них обох. Голова Гарріної риби обвисла й беззвучно впала на підлогу. За мить перед тим дзьоб Ронового папуги теж від'єднався від тіла. — Я всім вам хочу щось сказати.

Наближається Різдвяний бал — традиційна частина Тричаклунського турніру і прекрасна нагода поспілкуватися з нашими іноземними гостями. На бал запрошуються учні від четвертого класу й старші. Хоч, якщо бажаєте, можете запрошувати й молодших...

Лаванда Браун різко хихикнула. Парваті Патіл штурхнула її ліктем під ребра, напружуючи обличчя, щоб теж не захихотіти. Обидві озирнулися на Гаррі. Професорка Макґонегел не звернула на них уваги, і Гаррі подумав, що це несправедливо, адже йому та Ронові вона щойно зауваження зробила.

— Усім одягти святкові мантії, — продовжувала професорка. — Бал почнеться

Несподіване завдання

на Святвечір у Великій залі. Початок о восьмій годині, а завершення — опівночі. Ще одне...

Професорка Макґонегел повільно обвела поглядом клас.

— Різдвяний бал — це можливість для нас усіх... е-е-е... розпустити волосся, — промовила вона несхвальним тоном.

Лаванда хихикнула ще голосніше, міцно затисла рота долонею, щоб не було так чути. Гаррі розумів, з чого вони сміються: волосся в професорки Макґонегел було вічно стягнене в тугий вузол, і здавалося, що вона ніколи в житті не розпускала його за жодних обставин.

— Але це аж ніяк не означає, — вела далі професорка, — що учням буде дозволено порушувати всі інші правила поведінки Гоґвортсу. Мені було б страшенно прикро, якби ґрифіндорські школярі якимось чином осоромили школу.

Продзвенів дзвінок, і почалося звичне шарудіння: всі складали портфелі й закидали їх на плечі.

Професорка Макґонегел гукнула, намагаючись перекричати гамір:

— Поттере, підійди до мене на пару слів...

Вирішивши, що йтиметься про безголову гумову рибу, Гаррі похмуро поплівся до вчительського столу.

Професорка Макґонегел дочекалася, поки всі вийдуть, і сказала:

— Поттере, чемпіони та їхні партнери...

— Які ще партнери? — здивувався Гаррі.

Професорка подивилася на нього з підозрою, мовби він прикидався дурником.

— Ваші партнери на Святковому балу, Поттере, — холодно сказала вона. — Ваші танцювальні партнери.

У Гаррі всередині все скрутилося і наїжачилось:

— Танцювальні партнери?

Він відчув, що червоніє.

— Я не танцюю, — промовив швидко.

— Ні, ти танцюєш, — роздратовалася професорка Макґонегел. — Я тобі кажу, що танцюєш. За традицією бал відкривають чемпіони зі своїми партнерами.

Гаррі на мить уявив себе в циліндрі, у фраку, та ще й у супроводі якоїсь дівчини, вбраної в сукню з рюшами, як ті, що вдягала тітка Петунія на святкові вечори, що відбувалися на роботі в дядька Вернона.

Несподіване завдання

— Я не танцюю, — повторив він.

— Це традиція, — твердо мовила професорка Макґонегел. — Ти чемпіон Гогвортсу і робитимеш те, чого від тебе очікують, як від представника школи. Тому обов'язково знайди собі партнерку, Поттере.

— Але я не...

— Поттере, ти чув, що я сказала, — своїм тоном професорка Макґонегел дала зрозуміти, що розмову закінчено.

*

Тиждень тому Гаррі сказав би, що пошуки партнерки для танців можна порівняти хіба з двобоєм з угорською рогохвісткою. Але тепер, після двобою, коли йому світила перспектива запрошувати дівчину на бал, йому здавалося, що легше позмагатися з рогохвісткою ще раз.

Гаррі досі не бачив, щоб стільки учнів записувалися провести Різдво у Гогвортсі. Сам він, звісно, завжди залишався, бо інакше довелось б повертатися на Прівіт-драйв. Але дотепер Гаррі був один з небагатьох. А от цього року залишалися всі, починаючи з четвертого класу. І всі страшенно переймалися майбутнім балом — принаймні, дівчата. Просто дивовижно,

скільки дівчат, як раптом виявилось, навчається в Гогвортсі. Раніше Гаррі цього не помічав. Дівчата хихотіли й перешіптувалися в коридорах, дівчата заливалися дзвінким сміхом, коли повз них проходили хлопці, дівчата схвильовано обмінювалися думками, хто що одягне на Святковий бал...

— Чому вони завжди ходять зграями? — спитав Гаррі в Рона, коли їх проминуло з десяток дівчат, пирскаючи сміхом і витріщаючись на Гаррі. — Як узагалі можливо порозмовляти з якоюсь однією, щоб запросити?

— Може, аркан накинути? — порадив Рон. — Ти вже знаєш, на котру?

Гаррі не відповів. Він прекрасно знав, кого хотів би запросити, але йому не вистачало сміливості... Чо була за нього старша на рік і дуже гарна. Крім того, вона добре грала у квідич і її всі любили.

Рон, здавалося, розумів, що діється у Гарріній душі.

— Слухай, які проблеми? Ти ж чемпіон. Ти недавно переміг угорську рогахвістку. Та вони в чергу ставатимуть, щоб піти з тобою на бал.

Віддаючи належне їхній недавно поновленій дружбі, Рон понизив гіркоту у власному голосі

майже до мінімуму. На диво, Гаррі виявив, що Рон має рацію.

Уже на другий день кучерява третьокласниця з Гафелпафу, з якою Гаррі ні разу навіть словом не перекинувся, запросила його піти з нею на бал. Гаррі був захоплений зненацька і тому відповів «ні», навіть не придумавши причини для відмови. Дівчинка ображено відійшла, а Гаррі весь урок історії магії довелося терпіти насмішки Діна, Шеймуса та Рона. Ще через день до Гаррі підійшли аж дві дівчинки: другокласниця і — просто жахливо — п'ятикласниця, яка, здавалося, могла Гаррі просто прибити, якби він їй відмовив.

— Вона ж була гарненька, — чемно сказав Рон, цього разу без реготу.

— Вища за мене на голову, — відповів Гаррі, все ще схвильований. — Уяви, на що б це було схоже, якби я з нею танцював.

Він постійно пригадував Герміонині слова про Крума: «Він їм подобається лиш тому, що знаменитий!» Гаррі дуже сумнівався, що хоч одна з дівчат, які напрошувалися в його партнерки, захотіла б піти з ним на бал, якби він не був шкільним чемпіоном. Далі він

замислився, чи думав би про таке, якби його запросила Чо.

Загалом Гаррі мусив визнати, що, незважаючи на тривожну перспективу відкриття балу, його життя значно покращало відколи він упорався з першим завданням. Він більше не мав помітних неприємностей у коридорах і підозрював, що завдячує цим Седрикові. Гаррі вважав, що Седрик, вдячний за підказку про драконів, попросив гафелпафців дати йому спокій. Здавалося також, що довкола поменшало значків «*Підтримуйте СЕДРИКА ДІГОРІ.*» Звичайно, Драко Мелфой при кожній нагоді продовжував цитувати статтю зі «Щоденного Віщуна» про Гаррі, але сміялися з цього дедалі рідше. Гаррі радів, що Ріта Скітер і досі не надрукувала статті про Геґріда.

— Не подібно, що вона насправду си цікавить магичними істотами, — відповів Геґрід, коли Гаррі, Рон та Герміона на останньому в півріччі уроці догляду за магичними істотами запитали, як пройшло його інтерв'ю з Рітою Скітер. На їхнє велике полегшення, Геґрід уже не наполягав на близькому контакті зі скрутами, тож вони сиділи позад його халупи

за саморобним столом і готували свіжі набори кормів для скрутів.

— Вона хтіла, аби я говорив тільки про тебе, Гаррі, — казав Геґрід низьким голосом. — Ну, я мовив, що ми колеґи, відколи я забрав тя від Дурслів. «І за ці чотири роки вам не доводилося його лаяти?», — спитала вона. — «І він жодного разу не пошив вас у дурні?» Я сказав «не», і вона зовсім си не тішила з того. Гаррі, думаєш, вона хтіла, аби я сказав, що ти мерзенник?

— Звісно, що хотіла, — відповів Гаррі, кидаючи шматки драконячої печінки у велику залізну чашу й беручи ножа, щоб нарізати ще. — Вона не може й далі писати, що я — маленький трагічний герой. Це стає нудно.

— Геґріде, їй потрібен новий підхід, — з мудрим виглядом пояснив Рон, облущуючи саламандрячі яйця. — Треба було сказати, що Гаррі — чокнутий злочинець!

— Але ж се не так! — Геґрід був щиро вражений.

— Їй би треба було взяти інтерв'ю у Снейпа, — похмуро сказав Гаррі. — Він втамував би її спрагу на сто відсотків: *«З найпершого дня у школі Поттер уперто порушував правила...»*

— Він так казав? — спитав Геґрід, доки Рон з Герміоною сміялися. — Може, ти й порушив якісь правила, Гаррі, але ж ти файний хлопець!

— Геґріде, ми жартуємо, — усміхнувся Гаррі.

— Геґріде, а ти прийдеш на Різдвяний бал? — поцікавився Рон.

— Може, й зазирну, — хрипко відповів Геґрід. — Має бути файно, як мені си видає. Ти меш відкривати вечір — так, Гаррі? То кого ти си вибрав?

— Поки що нікого, — відповів Гаррі, відчуваючи, що знову червоніє. Геґрід не продовжив теми.

Останній тиждень перед Різдвом ставав дедалі бурхливішим. Скрізь ширилися чутки про Святковий бал, хоч Гаррі половині з них і не вірив — наприклад, що Дамблдор придбав у мадам Розмерти вісімсот діжок хмільної медовухи. Зате схоже було на правду, що він запросив на танці «Фатальних сестер». Гаррі не знав, хто такі чи що таке ті «Фатальні сестри», бо ніколи не мав чаклунського радіо. Однак, судячи з шаленого захвату тих, хто виріс, слухаючи ЧРМ (Чаклунську радіомережу), то була дуже популярна група.

Несподіване завдання

Деякі вчителі, такі, як крихітний професор Флитвік, уже й не намагалися чогось навчити на своїх уроках, адже було очевидно, що думками учні перебувають деінде. У середу він навіть дозволив їм на своєму уроці гратися, а сам обговорював з Гаррі його без-доганне замовляння-викликання на першому завданні Тричаклунського турніру. Інші вчителі не були такі великодушні. Професора Бінса, наприклад, від хронології повстань ґоблінів не відірвала б навіть власна смерть — що вже казати про таку «дрібничку», як Різдвяний бал. Просто дивовижно, як він умів перетворити описи кривавих і жорстоких ґоблінських бунтів на занудство, чимось схоже на звіти Персі про товщину казанів. Професори Мак-ґонегел та Муді завантажували їх до останньої секунди занять, а Снейп скоріше усиновив би Гаррі, ніж дозволив би на своїх уроках гратися. З відразую поглипуючи на клас, він повідомив, що на останньо-му уроці півріччя дасть контрольну з протиотрут.

— Що за паскудний тип! — з гіркотою сказав Рон того вечора у ґрифіндорській вітальні. — В останній день давати контрольну! Пересобачити останні години року!

— Щось не схоже, що ти перевтомлюєшся, — зиркнула Герміона поверх свого зошита з «Зілля й настійок». Рон захопився побудовою замку з вибухових карт. Це було набагато цікавіше, ніж робити те саме зі звичайних маґлівських, адже ця розвага будь-якої миті могла несподівано закінчитися.

— Це ж Різдво, Герміоно, — лїниво сказав Гаррі. Він сидів у кріслі біля каміна і вдесьте перечитував «Лїтаючи з «Гарматами».

Герміона суворо глянула й на нього:

— Гаррі, я думала, що хоч ти робиш щось корисне, навіть якщо не вчиш протиотрути!

— Наприклад? — спитав Гаррі, спостерігаючи, як Джо Дженкінс із «Гармат» метнув бладжера в напрямку загонича «Кажанів з Проклятого замку».

— Яйце! — прошипїла Герміона.

— Та ну, Герміоно, до двадцять четвертого лютого ще далеко, — сказав Гаррі.

Він тримав яйце у валїзі і не заглядав у нього з часу святкового вечора після першого завдання. Зрештою, залишалось цілих два з половиною місяці, щоб дізнатися, що означають усі ті пронизливі завивання.

Несподіване завдання

— Та на це ж може піти цілий тиждень! — обурилася Герміона. — Ти будеш наче ідіот, якщо всі знатимуть, яке наступне завдання, а ти — ні!

— Дай йому спокій, Герміоно, Гаррі заслужив відпочинок, — сказав Рон. Він якраз розмістив дві останні карти на вершечку замку, і цілісінька споруда вибухнула, обсмаливши йому брови.

— Прикольно виглядаєш, Рон... Пасуватимеш до своєї святкової мантиї.

Це були Фред і Джордж. Вони підсіли за стіл до Гаррі, Рона та Герміони, якраз коли Рон визначав, наскільки серйозні його ушкодження.

— Рон, позичиш Левконію? — спитав Джордж.

— Ні, бо її зараз нема — полетіла з листом, — сказав Рон. — А що?

— Джордж хотів запросити її на бал, — саркастично кинув Фред.

— Нам треба відправити листа, йолопе, — сказав Джордж.

— І кому ж це ви пишете? — спитав Рон.

— Не пхай свого носа до чужого проса, бо я ще й його присмалю, — погрозово замахав

чарівною паличкою Фред. — То ви вже знайшли собі дівчат на бал?

— Ні.

— То поквапся, старий, бо всіх гарненьких порозбирають, — сказав Фред.

— А ти з ким ідеш? — поцікавився Рон.

— З Анжеліною, — відразу ж відповів Фред без найменшого сліду збентеження.

— Що? — вигукнув захоплений зненацька Рон. — Ти її вже запросив?

— Влучне запитання, — сказав Фред. Він повернув голову й гукнув через усю вітальню:

— Агов, Анжеліно!

Анжеліна, котра якраз базікала з Алісією Спінет, сидячи біля каміна, поглянула на нього.

— Що? — гукнула вона у відповідь.

— Хочеш піти зі мною на бал?

Анжеліна окинула Фреда оцінювальним поглядом.

— Ну добре, — сказала вона, повернулася до Алісії й продовжила балачку з ледь помітною усмішкою.

— Ну от, — сказав Фред до Гаррі та Рона, — все дуже просто.

Він звівся на ноги й позіхнув:

Несподіване завдання

— Доведеться взяти шкільну сову. Ходімо, Джорджику... — І вони пішли.

Рон перестав обмацувати брови й поглянув на Гаррі крізь тліючий кістяк свого карткового замку.

— Ми таки повинні ворушитися... повинні когось запросити. Він правильно каже. Ми ж не хочемо в результаті опинитися поруч з парою тролів.

— Вибач, з ким? — аж спалахнула від обурення Герміона.

— Ну, знаєш, — гикнув Рон, — краще я піду сам, ніж, скажімо, з Луїзою Міджен.

— У неї останнім часом набагато менше прищів. І вона дуже мила!

— У неї ніс перехняблений!

— Ага, зрозуміло, — наїжачилася Герміона. — Тобто ти готовий піти з гарненькою дівчиною, навіть якщо вона просто нестерпна?

— Е-е-е... ага, приблизно так, — погодився Рон.

— Я йду спати, — урвала розмову Герміона і, не сказавши більше й слова, подалася до сходів у дівчачу спальню.

*

Гогвортці, бажаючи ще дужче вразити гостей з Бобатону та Дурмстренґу, вирішили на Різдво показати замок у всій красі. Коли його прикрасили, Гаррі відзначив, що таких чудових оздоб він у школі ще не бачив. Нетанучі бурульки прикріпили до поручнів мармурових сходів; на традиційні дванадцять ялинок у Великій залі начіпляли найрізноманітніших прикрас: від самосвітних жолудів до золотих, одначе живісіньких, сов, а лицарські обладунки зачаклували так, що, коли повз них хтось проходив, вони починали щедрувати. Це було неабищо — чути «Щедрик-щедрик, щедрівочка...» у виконанні порожнього шолома, що знав лише половину слів. Кілька разів шкільний сторож Філч мусив витягати з обладунків Півза, що взяв собі за звичку там ховатися і в перервах між щедрівками горлав придуманим самим віршики нещедрувального змісту.

Гаррі ще й досі не запросив Чо на бал. Вони з Роном страшенно хвилювалися, але, як зауважив Гаррі, Рон без партнерки не здаватиметься таким дурнем, як він сам — адже Гаррі разом з іншими чемпіонами мав відкривати бал.

— Про запас завжди залишається Плаксива Мірта, — похмуро пожартував він, маючи на увазі привидку, що оселилася в дівчачому туалеті на третьому поверсі.

— Гаррі, треба просто зціпити зуби й запросити, — сказав Рон у п'ятницю вранці таким тоном, наче вони збираються штурмувати неприступну фортецю. — Давай домовимось: коли зустрінемося ввечері у вітальні, то в обох уже будуть партнерки. Згоден?

— Е-е-е... Добре, — погодився Гаррі.

Проте щоразу, коли він того дня бачив Чо — на перерві, на обіді, і раз по дорозі на історію магії, — вона була оточена приятельками. Невже вона ніколи не ходить сама? Може, підстерегти її, як ітимає в туалет? Ба ні — здавалося, що навіть туди її супроводжують четверо чи п'ятеро дівчат. Але якщо не запросити її якнайшвидше, то її обов'язково запросить хтось інший.

Він ніяк не міг зосередитися на Снейповій контрольній з протиотрут, і в результаті забув додати основний складник — шлунковий камінь бізор. Це означало найнижчу оцінку, але Гаррі було байдуже. Він збирав усю свою відвагу для рішучого вчинку. Щойно прозвучав дзвінок,

Гаррі схопив портфель і помчав до підвальних дверей.

— Побачимося на вечері, — гукнув він до Рона й Герміони і кинувся сходами нагору.

Йому треба було просто відкликати Чо на одне слово... Шукаючи її, він пробіг кількома коридорами і, навіть швидше, ніж сподівався, наткнувся на Чо — вона саме виходила з уроку захисту від темних мистецтв.

— Е-е-е... Чо... Можна тебе на хвилинку?

«Хоч би ж не так неприховано хихотіли», — зі злістю подумав Гаррі про подруг Чо. Добре, що хоч вона не сміялася.

— Звичайно, — сказала вона і відійшла з ним так, щоб не чули однокласниці.

Гаррі повернувся до неї, і шлунок його дивно підскочив — так буває, коли пропустиш сходинку, спускаючись додолу.

— Е-е-е... — протяг він.

Він просто не міг сказати їй цього. Просто не міг. Але ж мусив. Чо розгублено дивилася на нього.

Слова вилетіли раніше, ніж язик їх промовив.

— Хочнабалзіною?

— Що? — не зрозуміла Чо.

Несподіване завдання

— Хочеш... хочеш піти на бал зі мною? — спитав Гаррі. І чому він почервонів саме в цю мить? Чому?

— Ох! — Чо почервоніла теж. — Ох, Гаррі, мені страшенно прикро, — було видно, що це справді так. — Я вже пообіцяла іншому хлопцеві.

— А-а... — тільки й сказав Гаррі.

Він почувався вкрай незвично: ще мить тому всередині все звивалося, мов клубок змії, а тепер здавалося, що в животі в нього порожнеча.

— Що ж, — сказав він, — нічого страшного.

— Мені дуже-дуже прикро, — тихо повторила вона.

— Усе нормально, — сказав Гаррі.

Вони стояли, дивлячись одне на одного.

— Ну... — нарешті обізвалася Чо.

— Так, — сказав Гаррі.

— Ну то па-па, — сказала Чо, і, все ще червона, пішла.

— З ким ти йдеш? — не стримавшись, гукнув їй услід Гаррі.

— З Седриком, — відповіла Чо. — З Седриком Дігорі.

— А-а, ясно.

Гаррі відчув, що його нутроці знову повернулися на місце. Але тепер вони були налиті свинцем.

Геть забувши про вечерю, він повільно підіймався до Грифіндорської вежі. З кожним кроком у голові відлунював голос Чо: «Седрик... Седрик Діґорі.» Седрик уже починав був Гаррі подобатись, незважаючи навіть на те, що той якось був переміг його у квідич, і що був гарний, популярний і улюблений чемпіон більшості школярів. Тепер Гаррі раптом зрозумів, що насправді Седрик — лише нікчемний красунчик з курячими мізками.

— Казкові вогні, — отупіло промовив він до Гладкої Пані — учора пароль було змінено.

— Так, авжеж, дорогенький! — провуркотіла вона, розгладила нову блискучу стрічку у волоссі, нахилилася вперед і пропустила його.

Гаррі увійшов до вітальні, озирнувся і, на свій подив, помітив Рона, котрий сидів у найдальшому кутку з посірілим обличчям. Біля нього сиділа Джіні й говорила щось підкреслено тихо й заспокійливо.

— Роне, що сталося? — спитав Гаррі, підходячи.

Рон поглянув на нього з виглядом невимовного жаху.

Несподіване завдання

— Нащо я це зробив? — ошаліло спитав він. — Не знаю, що на мене найшло!

— Що ж ти зробив? — допитувався Гаррі.

— Він... запросив Флер Делякур піти з ним на бал, — пояснила Джіні. Видно було, що вона намагається приховати посмішку, продовжуючи зі співчуттям погладжувати Ронову руку.

— Що-що?! — не повірив Гаррі.

— Не знаю, що на мене найшло! — задихався Рон. — На що я розраховував? Там було повно людей... скрізь... я, мабуть, сказився... усі ж це бачили! Я проходив повз неї у вестибюлі — вона якраз розмовляла з Діґорі — і тут на мене найшло. Я її запросив!

Рон застогнав і затулив обличчя долонями. При цьому й далі бурмотів:

— Вона подивилася на мене, як на якогось морського слизняка. Нічого навіть не відповіла. А я... н-не знаю... нарешті отямився, чи що, і — драла!

— Вона частково віїла, ти правду казав, — мовив Гаррі. — Її бабуся була віїлою. Ти не винен. Думаю, що коли ти повз неї проходив, вона застосувала свою силу на Діґорі, а ти

потрапив під вплив. Але вона дарма старалася. Він піде з Чо Чанґ.

Рон підняв очі.

— Я щойно запрошував її піти зі мною, — похнюплено сказав Гаррі, — і вона мені розповіла.

Джіні раптом перестала всміхатися.

— Це просто казна-що, — обурився Рон, — ми єдині залишилися без пари. Та ще Невіл. Угадай, кого він запросив? Герміону!

— Що? — вигукнув спантеличений новинами Гаррі.

— Отож! — до Ронового обличчя почав повертатися нормальний колір і він навіть засміявся. — Він мені розповів це після Снейпового уроку. Сказав, що Герміона завжди була до нього така люб'язна, допомагала з навчанням і все таке — але вона йому відповіла, що її вже хтось запросив. Ха! Якби ж то! Вона просто не захотіла йти з Невілом... Та й хто б ото захотів?

— Припини! — роздратовалася Джіні. — Не смійся!

І тут до вітальні крізь отвір пролізла Герміона.

— Чого ви не прийшли вечеряти? — спитала вона, підходячи.

Несподіване завдання

— Бо... хлопці, перестаньте сміятися... бо їм обом відмовили дівчата, яких вони хотіли запросити на бал! — сказала Джіні.

Від цих слів Гаррі та Рон замовкли.

— Красенько тобі дякуємо, Джіні, — кисло промовив Рон.

— Що, Роне, всіх красунь розібрали? — зверхньо сказала Герміона. — Луїза Міджен з кожною хвилиною гарнішає, правда? Не сумніваюся, ти таки знайдеш кого-небудь, хто з тобою піде...

Але Рон дивився на Герміону так, ніби раптом побачив її у геть іншому світлі.

— Герміоно, знаєш, а Невіл має рацію! Ти ж таки дівчина!

— Влучне спостереження, — промовила вона крижаним голосом.

— Можеш піти з кимось із нас! — сказав Рон.

— Ні, не можу, — відповіла Герміона.

— Та ну, чого ти, — нетерпляче сказав Рон, — нам дуже потрібні партнерки. Ми будемо наче телепні, якщо нікого не знайдемо. Усі вже познаходили...

— Я не можу з вами піти, — Герміона залилася рум'янцем, — бо я вже декому пообіцяла.

— Не може бути! — вигукнув Рон. — Ти сказала це просто, щоб відшити Невіла!

— Та невже? — Герміонині очі небезпечно зблиснули. — Якщо ти, Роне, аж три роки не помічав, що я — дівчина, то це не означає, що цього не помітив хтось інший.

Рон поглянув на неї. Тоді знов усміхнувся.

— Ну добре, добре, ми знаємо, що ти дівчина, — сказав він. — Цього вистачить? Підеш?

— Я ж тобі сказала! — розлютилася Герміона. — Я вже йду з іншим! — і подалася в напрямку дівочої спальні.

— Вона бреше, — категорично сказав Рон, провівши Герміону поглядом.

— Ні, не бреше, — тихо заперечила Джіні.

— І з ким же вона йде? — задерикуватого спитав Рон.

— Я тобі не скажу, це її власна справа, — відказала Джіні.

— Що ж, — Рон був остаточно виведений з рівноваги, — це вже просто тупо. Джіні, ти підеш з Гаррі, а я...

— Я не можу, — сказала Джіні і стала червона, як буряк. — Я йду з Невілом. Він запросив мене, коли Герміона йому відмовила,

і я подумала... нехай... Я б інакше не потрапила, бо я ще не в четвертому класі. — Вигляд у неї був нещасний. — Я піду, мабуть, повечеряю, — додала вона і, похнюпивши голову, вийшла крізь отвір за портретом.

Рон глянув на Гаррі округленими з подиву очима.

— Що це на них найшло? — запитав він.

Та Гаррі якраз помітив, що крізь отвір у вітальню залазять Парваті та Лаванда. От і настала мить для рішучої дії.

— Зачекай тут, — кинув він Ронові, устав і підійшов до Парваті:

— Парваті? Підеш зі мною на бал?

На Парваті напало хихотіння. Гаррі зачекав, коли воно вщухне, схрестивши в кишені мантії пальці.

— Добре, піду, — нарешті погодилася вона, страшенно засоромившись.

— Дякую, — Гаррі аж полегшало. — А ти, Лавандо, підеш з Роном?

— Вона йде з Шеймусом, — повідомила Парваті, і вони з Лавандою захихотіли ще дужче.

Гаррі зітхнув.

— А ти не знаєш, хто міг би піти з Роном? — спитав він, стишивши голос, щоб Рон нічого не почув.

— Може, Герміона Грейнджер? — сказала Парваті.

— Вона вже йде з іншим.

Парваті була вражена.

— Та ти що? З ким? — верескнула вона.

Гаррі знизав плечима.

— Поняття не маю, — сказав він. — То як бути з Роном?

— Гм... Думаю, моя сестра змогла б піти, — повільно протягла Парваті. — Ти знаєш — Падма... з Рейвенклову. Якщо хочеш, я її спитаю.

— Це було б чудово, — зрадив Гаррі. — Скажеш мені потім, добре?

Він повернувся до Рона, думаючи, що через цей бал набагато більше мороки, ніж він того вартий, і щиро сподіваючись, що ніс у Падми Патіл не перехняблений.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ —

Святковий бал

Попри величезну кількість домашніх завдань, яких наздавали четвертокласникам на канікули, Гаррі не мав настрою працювати після закінчення навчального півріччя. Тож тиждень перед Різдом він разом з усіма розважався, як лише міг. Учні в ґрифіндорській вежі було не менше, ніж під час навчання. Здавалося, що вежа аж поменшала через небувалий галас її мешканців. Канаркові заварні тістечка Фреда й Джорджа мали чималий успіх, і тому в перші дні канікул скрізь можна було зустріти оброслих пір'ям учнів. Але незабаром ґрифіндорці стали обачнішими, коли хтось їх чимось частував — щоб не зїсти часом канаркове заварне. Тож Джордж зізнався Гаррі, що вони з Фредом зараз винаходять щось інше. Гаррі пообіцяв собі ніколи не брати

у Фреда з Джорджем навіть крихти. Він пам'ятав, як Дадлі від їхніх цукерок рознесло язика.

Густий лапатий сніг падав на замок та навколишні землі. Світло-блакитна бобатонська карета скидалася на великий заморожений гарбуз, а Геґрідова халупа стала, мов пряникова хатинка з казки. Ілюмінатори дурмстрензького корабля затягло крижаною емаллю, снасті побіліли від інею. Ельфи-домовики перевершили самих себе, наготувавши смаженого й тушкованого м'яса та апетитних пудингів. І тільки Флер Делякур вдавалося знаходити причини для невдоволення.

— Уся ця 'Оґвогтська їжя дуже некогисна й важька, — якось увечері сказала вона сварливим голосом, повертаючись із Великої зали. Друзі йшли позад неї. Рон ховався за Гаррі, з усієї сили стараючись, щоб Флер його не помітила. — Я не влізу в святкову мантію!

— О-о-о, це трагедія, — роздратовано буркнула Герміона, коли Флер вийшла у вестибюль. — Вона про себе дуже високої думки!

— Герміоно, з ким ти йдеш на бал? — спитав Рон.

Святковий бал

Він увесь час докучав їй цим запитанням, сподіваючись захопити її зненацька. Та Герміона лише насупилася й сказала:

— Я тобі не скажу, ти будеш мене діставати.

— Візлі, ти шо, тіпа, жартуєш? — сказав за їхніми спинами Мелфой. — Ти що, хочеш сказати, що хтось, кароче, піде на бал з цією зубатою бруднокровкою?

Гаррі й Рон обернулися, щоб на нього кинутись, але Герміона голосно вигукнула, махаючи рукою комусь поверх Мелфоевого плеча:

— Добрий день, професоре Муді!

Мелфой зблід і відскочив, дико озираючись у пошуках Муді, але той і досі сидів за вчительським столом, доїдаючи тушковане м'ясо.

— Боягузливий тхорик! — уїдливо кинула Герміона услід Мелфоеві. А тоді, щиро сміючись разом з Гаррі та Роном, рушила вгору мармуровими сходами.

— Герміоно, — Рон глянув на неї збоку й раптом насупився. — Що з твоїми зубами?

— А що з ними? — здивувалася вона.

— Змінилися... Я щойно помітив...

— Авжеж змінилися — чи ти хотів, щоб я ходила з тими іклами, які мені начарував Мелфой?

— Та ні, вони стали інакші, ніж були перед тим, як Мелфой їх заляв... стали рівні й поменшали...

Герміона раптом пустотливо всміхнулася, й Гаррі теж помітив: усмішка в неї геть інакша, ніж та, що він пам'ятав.

— Ну... коли я пішла до мадам Помфрі, щоб зменшити зуби, вона тримала переді мною дзеркало й наказала крикнути «стоп», коли зуби знову стануть такі, як були, — пояснила Герміона. — І я... дала їй потримати дзеркало трохи довше. — Вона всміхнулася ще ширше. — Мамі з татом це не сподобається. Я вже сто років переконаю їх, щоб дозволили мені зменшити зуби, а вони кажуть, щоб я носила пластинку. Ви ж знаєте, вони зубні лікарі, і вважають, що зуби і магія — це не... О, дивіться! Левконія повернулася!

Крихітна Ронова сова щось бурхливо щибетала, сидячи на вершечку обліплених бурульками перил. До її лапки був прив'язаний сувій пергаменту. Школярі, проходячи, тицяли на неї пальцями й сміялися, а зграйка третьокласниць зупинилася і одна з дівчаток вигукнула:

— Дивіться, яка манюня сова! Яка гарнесенька!

— Шизоїдний клубок пір'я! — зашипів Рон. Він кинувся нагору і схопив Левконію. — Ти повинна приносити листа адресатові, а не товктися у всіх на очах!

Левконія щасливо ухкала, вистромивши голову з Ронового кулака. Третьюокласниці були вражені.

— Зникніть! — гримнув на них Рон, махаючи кулаком з Левконією. Шугаючи в повітрі, сова заухкала ще щасливіше. — На, Гаррі, це тобі, — додав Рон на півтона тихіше, коли обурені третьокласниці втекли. Він зняв Сіріусову відповідь з лапки Левконії. Гаррі сховав її в кишеню, і вони кинулися до ґрифіндорської вежі, щоб там прочитати.

Всі у вітальні були заклопотані канікулярними справами, й нікого не обходило, хто що робить. Гаррі, Рон і Герміона сіли окремо від усіх біля темного вікна, яке поступово заносило снігом, і Гаррі прочитав:

Дорогий Гаррі!

Вітаю з перемогою! Той, хто вкинув твоє ім'я у Келих, тепер, мабуть, не дуже радий. Я збирався запропонувати тобі закляття «Кон'юнктивітіс», адже очі в дракона — найслабше місце...

— Крум так і зробив! — прошепотіла Герміона.

...але твій спосіб був кращий. Я вражений.

Але, Гаррі, не задирай носа... Ти виконав лиш одне завдання. Той, хто втяг тебе в турнір, матиме ще не одну нагоду тебе скривдити. Будь напоготові — особливо, коли особа, про яку ми з тобою говорили, десь поблизу. І намагайся не потрапляти в халепи.

Підтримуй зі мною зв'язок, я хочу знати про кожну незвичну дрібничку.

Сіріус.

— Він каже про те саме, що й Муді, — тихо сказав Гаррі, запихаючи листа в кишеню мантиї. — Постійна пильність! Можна подумати, що я ходжу з міцно заплющеними очима, стукаючись об стіни...

— Гаррі, але ж він пише правильно, — сказала Герміона, — попереду в тебе ще два завдання. Ти й справді мусиш глянути в те яйце й почати думати, що воно означає...

— Герміоно, у нього ще купа часу! — огризнувся Рон. — Гаррі, в шахи зіграємо?

— Давай, — відповів Гаррі. Тоді, перехопивши Герміонин погляд, сказав:

— Та що ти, хіба я можу зосередитись, коли навколо такий шарварок? Тут і яйця не почувеш.

— Може, й так, — зітхнула вона й сіла спостерігати за їхнім шаховим поєдинком. Партія закінчилася тим, що Рон поставив Гаррі ефектний мат за допомогою двох до необачності відчайдушних пішаків та войовничого офіцера.

*

Різдвяного ранку Гаррі прокинувся якось раптово. Дивуючись, що ж це так несподівано його збудило, він розплющив повіки і майже впритул перед собою побачив величезні круглі зелені очі, що дивилися на нього з темряви.

— Добі! — вигукнув Гаррі, відсахнувшись від ельфа так різко, що ледь не впав з ліжка. — Не роби так!

— Добі пе-перепрошує, п-паничу! — злякано запищав Добі, відстрибуючи назад і затуляючи довгими пальцями рот. — Добі п-просто хотів п-привітати Гаррі Поттера з Різдвом і принести йому дарунок, паничу! Гаррі Поттер сказав, що Добі може часом приходити, щоб з ним побачитися!

— Усе нормально, — Гаррі все ще дихав швидше, ніж звичайно, хоч серце потроху заспокоювалося. — Лише... лише наступного разу штовхни мене або-що, а не нахиляйся наді мною так, як зараз...

Гаррі відхилив запони, взяв зі столика окуляри й надів їх. Його вигук розбудив Рона, Шеймуса, Діна й Невіла. Заспані і скуйовджені, вони визирали з-за ледь розсунутих запон своїх ліжок.

— Що, Гаррі? На тебе хтось напав? — сонно спитав Шеймус.

— Та ні, це Добі, — пробурмотів Гаррі. — Спіть.

— О! Дарунки! — Шеймус помітив чималу купу пакунків біля ліжка.

Рон, Дін і Шеймус вирішили, якщо вони вже прокинулися, то теж можуть узятися за свої дарунки. Гаррі обернувся до Добі, що стояв біля його ліжка, все ще переживаючи, що засмутив Гаррі. На петельці його чохла для чайника гойдалася ялинкова прикраса.

— Чи Добі може віддати Гаррі Поттеру дарунок? — невпевнено запитав він.

— Авжеж, можеш, — сказав Гаррі. — Е-е-е... Я теж для тебе щось маю.

Це була брехня. Він для Добі нічого не купив, але швидко відкрив свою валізу й вийняв зав'язану вузлом пару розтягнутих шкарпеток. То були його найстаріші і найнеулюбленіші шкарпетки, жовто-гірчичного кольору, що колись належали дядькові Вернону. Розтяглися шкарпетки через те, що Гаррі понад рік тому ховав у них стервоскоп. Він витяг стервоскоп і простяг шкарпетки Добі, кажучи:

— Вибач, забув загорнути...

Та Добі був надзвичайно задоволений.

— Шкарпетки — най-найулюбленіший одяг Добі, паничу! — сказав він, знімаючи з себе старі й надіваючи дядьковернонівські. — Я тепер маю їх аж сім, паничу... але, паничу Гаррі Поттер... — промовив він, вирячивши очі й натягнувши шкарпетки аж до трусів, — у крамниці помилилися, дали вам дві однаковісінькі!

— Ой, Гаррі, як ти міг не помітити! — зареготав Рон зі свого ліжка, закиданого обгортковим папером. — Слухай, Добі, візьми ще оцю пару, перемішаєш їх з тими, і буде, як треба. А оце твій светр!

Він кинув Добі пару щойно розпакованих фіолетових шкарпеток та сплетений місіс Візлі светр.

Добі був приголомшений.

— Панич такий люб'язний! — запищав він, низько кланяючись Ронові, а очі його знову наповнилися слізьми. — Добі знав, що панич великий чарівник, адже він — найближчий друг Гаррі Поттера, але Добі не знав, що панич такий великодушний, шляхетний, щедрий...

— Подумаєш, шкарпетки, — Ронові вуха порожевіли, і видно було, що йому дуже приємно. — Оце так... — він щойно розпакував дарунок від Гаррі — капелюх команди «Гармати з Чадлі». Рон одразу нап'яв його на голову. — Супер! — Капелюх страшенно не личив до Ронового волосся.

Добі простяг Гаррі пакуночок, у якому виявилися... шкарпетки.

— Добі сам їх сплів, паничу! — щасливо промовив ельф. — Вовну купив за чесно зароблені гроші, паничу!

Ліва шкарпетка була яскраво-червона, з візерунком з мітел. Права була зелена, розцяцькована сничками.

— Вони... вони дуже... дякую, Добі, — сказав Гаррі і надів шкарпетки, від чого очі в Добі знову засяяли.

— Тепер Добі мусить іти, бо ми вже готуємо різдвяну вечерю! — пропищав Добі й поспішив зі спальні, махаючи рукою Ронові і всім, повз кого проходив.

Інші подарунки для Гаррі були значно доречніші, аніж непарні шкарпетки від Добі. За одним очевидним винятком — дарунком від Дурслів. Вони прислали Гаррі серветку, однісіньку, неспроможні, вочевидь, забути Фредових та Джорджевих цукерок. Герміона подарувала Гаррі книжку під назвою «Квідичні команди Британії та Ірландії», Рон — велику торбу какобомб, Сіріус — кишеньковий складаний ніж зі спеціальними інструментами, що відкривали й закривали замки і розплутували будь-які вузли, а Геґрід — величезну коробку з улюбленими ласощами Гаррі: горошком на кожен смак «Берті Бот», шоколадними жабками, жуйками «Друбл» та шипучими свистобджілками. Ще, звісно, був пакунок від місіс Візлі. Там були домашні пиріжки з м'ясом та новий светр — зеленого кольору з драконом на грудях, тож Гаррі здогадався, що Чарлі розповів їй про рогохвістку.

Гаррі та Рон зустрілися з Герміоною у вітальні й разом пішли снідати. Майже цілий ранок вони провели у ґрифіндорській вежі, де всі тішилися своїми дарунками, а тоді знову повернулися до Великої зали на прекрасний обід: щонайменше сотня індиків, різдвяних пудингів та купи чарівного печива чекали їх на столах.

Надвір вони вийшли по обіді. Скрізь лежав незайманий сніг, прорізаний глибокими стежками — їх протоптали учні Бобатону та Дурмстренґу, йдучи до замку. Герміона відмовилася брати участь у сніжковій битві Гаррі та Рона, і якийсь час спостерігала за нею збоку, а о п'ятій годині сказала, що йде нагору готуватися до балу.

— Тобі потрібно аж три години? — недовірливо спитав Рон і відразу ж поплатився: величезна сніжка, кинута Джорджем, влучила йому в потилицю. — З ким ти йдеш? — закричав він услід Герміоні, та вона тільки помахала рукою й зникла в замку.

Того дня традиційного чаю о п'ятій не було, адже бал передбачав ще й бенкет, тому о сьомій годині, коли вже стало важко цілитися,

Святковий бал

всі перестали кидатися сніжками й гуртом повернулися до вітальні. Гладка Пані сиділа у своїй рамі разом з подругою Віолеттою, обидві вже добряче п'яненькі. Біля їхніх ніг височіли гори порожніх коробок з-під шоколадних цукерок з лікером.

— Рання пташка, — проказав пароль хтось із хлопців.

— О так, манна кашка! — захихотіла вона й пропустила їх досередини.

Гаррі, Рон, Шеймус, Дін та Невіл переодяглися у свої святкові мантії в спальні. Усі трохи соромилися незвичного вбрання, та далеко не так, як Рон: він оглядав себе у видовженому дзеркалі в кутку з переляканим обличчям. Годі було заперечити факт, що його мантія найбільше в світі скидалася на дівчачу сукню. У розпачі, щоб надати їй хоч трохи чоловічого вигляду, Рон застосував до мереживного коміра й манжетів відривальні чари. Вони подіяли непогано, мережив не стало. Та Рон застосував чари не дуже акуратно і краї мантії мали дуже сумний вигляд.

— Ніяк не збагну, як це вам вдалося запросити двох найкрасивіших дівчат, — пробурмотів Дін, коли вони спускалися сходами.

— Бо ми шалено привабливі, — похмуро відповів Рон, витягуючи нитки, що лізли з манжетів.

Вітальня, заповнена людьми у різнобарвних мантиях замість звичних чорних, здавалася незнайомою. Парваті чекала на Гаррі біля сходів. Вона справді була дуже гарна в мантиї яскраво-рожевого кольору, з золотою стрічкою, вплетеною в довгу чорну косу та золотими браслетами, що виблискували на зап'ястках. Гаррі аж полегшало, коли він побачив, що Парваті не хихоче.

— Ти... е-е-е... гарна, — незграбно втулив він.

— Дякую, — відповіла Парваті. — Падма зустріне тебе у Великій залі, — додала вона Ронові.

— Ясно, — сказав Рон, роззираючись. — А де Герміона?

Парваті знизала плечима:

— Ходімо вниз, Гаррі?

— Гаразд, — мовив Гаррі, понад усе бажаючи лишитися у вітальні. Прямуючи до отвору за портретом, він побачив Фреда, який підбадьорливо йому підморгнув.

Вестибюль був забитий учнями. Усі товклися, очікуючи восьмої години, коли

відчинять двері до Великої зали. Ті, що мали зустріти своїх партнерів з різних гуртожитків, пробиралися крізь юрбу, намагаючись знайти одне одного. Парваті знайшла свою сестру Падму й підвела її до Гаррі та Рона.

— Привіт, — сказала Падма, така ж гарненька, як і Парваті, вбрана у яскраву бірюзову мантію. Видно було, що партнером вона не вельми задоволена. Її темні очі зміряли Рона знизу догори, зупинившись на пошарпаному комірі та рукавах.

— Привіт, — відповів Рон, не дивлячись на неї, а все видивляючись когось у юрбі. — Ой...

Він пригнувся за спиною в Гаррі, бо саме тієї миті повз них проходила Флер Делякур, просто приголомшлива у своїй сріблясто-сірій єдвабній мантії. Її супроводжував капітан Рейвенкловської квідчиної команди Роджер Девіс. Коли пара зникла, Рон випростався й почав розглядатися поверх натовпу.

— Де ж Герміона? — знову спитав він.

Сходами зі своєї підземної вітальні піднімалася група слизеринців. Мелфой ішов попереду. На ньому була чорна оксамитова мантія з високим коміром, який, на думку Гаррі, робив його схожим на сільського

священика. Пенсі Паркінсон, у блідо-рожевій мантії з безліччю складок, вчепилася в його руку. Креб і Гойл були в зелених мантіях і нагадували два оброслі мохом камені. Що особливо потішило Гаррі — ні один, ні другий не знайшли собі партнерки.

Відчинилися дубові парадні двері, і всі повернулися до них, щоб подивитися, як у вестибюль заходять дурмстрензькі учні на чолі з професором Каркарофим. Крум ішов попереду в парі з гарною незнайомою Гаррі дівчиною в синій мантії. Понад їхніми головами Гаррі побачив, що галявина перед замком перетворилася мовби на вертеп, повний чарівних вогників. То були справжнісінькі живі феї, вони сиділи на вичаклуваних трояндових кущах і пурхали над статуєю Святого Миколая та його оленів.

— Чемпіонів прошу сюди! — почувся голос професорки Макґонегел.

Променисто всміхаючись, Парваті поправила свої браслети. Кинувши Ронові та Падмі: «Ми на хвилю», вони з Гаррі рушили крізь натовп, котрий гудів і розступався, пропускаючи їх. Професорка Макґонегел була вбрана у червону картату мантію, а на крисах її капелюшка

красувався гиденський вінок з чортополоху. Вона сказала Гаррі та Парваті почекати, поки до Великої зали зайде решта учнів. Чемпіони мали туди увійти, коли інші вже займуть свої місця. Флер Делякур та Роджер Девіс розмістилися найближче до дверей. Девіс був дико ошелешений негаданим щастям мати за партнерку Флер Делякур — і просто не міг відірвати від неї погляду. Седрик та Чо стояли недалечко від Гаррі. Він не дивився на них, щоб уникнути розмови. Натомість глянув на дівчину, що стояла поряд з Крумом. І в нього відвисла щелепа.

То була Герміона.

Але вона анітрохи не скидалася на колишню Герміону. Щось сталося з її волоссям: воно було не пишно-кучеряве, як завжди, а навпаки — гладеньке й блискуче, та ще й закручене в елегантний вузол на потилиці. Вона була вбрана в мантію з легкої барвінково-синьої тканини. І трималася вона якось геть інакше — може, просто через те, що не мала з собою двадцяти книжок, які вічно тягала на плечах. Вона всміхалася — щоправда, досить знервовано — і від цього було ще помітнішим

те, що в неї поменшали зуби. Гаррі не зрозумів, як він не зауважив цього раніше.

— Привіт, Гаррі! — сказала вона. — Привіт, Парваті!

Парваті — явно несхвально — витріщилася на Герміону, не вірячи власним очам. І вона була не єдина: коли відчинилися двері до Великої зали, повз них промаршували дівчата з Крумового бібліотечно-застеблажного фан-клубу, кидаючи на Герміону сповнені ненависті погляди. Пенсі Паркінсон, заходячи з Мелфоем, широко роззявила рота, дивлячись на неї. А Мелфой навіть не спромігся знайти для Герміони якоїсь образи. Зате Рон проминув Герміону, навіть на неї не глянувши.

Коли всі порозсідалися, професорка Макґонґел звеліла чемпіонам та їхнім партнерам стати парами і йти за нею. Велика зала загула від оплесків, коли пари попрямували до великого круглого столу на чільному місці зали, туди, де сиділи судді.

Стіни Великої зали були вкриті іскристим срібним інеем, під чорною, всіяною зірками, стелею висіли сотні гірлянд з омели та плюща. Великі столи зникли, замість них з'явилося до

Святковий бал

сотні менших, освітлених ліхтариками. За кожним сиділо по десять-дванадцять осіб.

Гаррі зосередився, аби не спіткнутися. Парваті була помітно собою вдоволена: вона променисто всміхалася на всі боки і так наполегливо вела Гаррі, що він почувався псом, якого показують на виставці. Ідучи до круглого стола, він помітив Рона та Падму. Рон примруженими очима дивився, як проходить Герміона. У Падми вигляд був похмурий.

Дамблдор весело засміявся, коли чемпіони підійшли до суддівського столу, а от обличчя Каркарофа мало вираз, дивовижно схожий на Ронів, коли той дивився, як ідуть Крум та Герміона. Лудо Бегмен, сьогодні вбраний у фіолетову мантію з великими жовтими зірками, аплодував так само завзято, як і учні. Мадам Максім, котра змінила свою звичну уніформу з чорного єдвабу на бузкову шовкову сукню, аплодувала чемпіонам дуже стримано. Зате містера Кравча, як раптом зрозумів Гаррі, не було. На п'ятому місці за столом сидів Персі Візлі.

Коли чемпіони зі своїми партнерами зупинилися біля суддівського стола, Персі підсунув до Гаррі вільний стілець і підкреслено

на нього поглянув. Гаррі зрозумів натяк і сів біля Персі, вбраного у новісіньку мантію кольору морської хвилі. Обличчя його світилося самовдоволенням.

— Мене підвищили, — повідомив Персі таким тоном, наче його вибрали Верховним Правителем Всесвіту, ще до того, як Гаррі встиг що-небудь запитати. — Я тепер особистий помічник містера Кравча, і я його представляю.

— Чому він сам не прибув? — поцікавився Гаррі. Йому не дуже хотілося під час вечері слухати лекцію про товщину казанків.

— Страшно сказати, але містер Кравч почувається погано, дуже погано. Йому стало недобре ще на Кубку світу. І це не дивно — він перепрацював. Він уже не такий молодий, як був — хоч досі такий же видатний, звісно. Його розум так само величний, як і раніше. Але Кубок світу виявився цілковитим фіаско для всього міністерства, до того ж містер Кравч пережив велетенський особистий шок у зв'язку з негідним поведженням тієї ельфінки — Блінкі, чи як там її... Природно, що він її відразу ж звільнив, але... як я сказав, йому погано, йому потрібен догляд, і, на мою думку,

відколи вона пішла, рівень затишку в його домі різко знизився. І потім ще цей турнір, котрий ми musiли влаштувати, і наслідки Кубка світу, з якими треба було дати раду, і ця огидна Скітер, яка постійно дзижчить довкола... Ох, бідолашний, у нього зараз чесно зароблене, спокійне Різдво вдома. Я просто радий, що йому є на кого покластися, що є кому його замінити.

Гаррі страшенно хотілося спитати, чи перестав містер Кравч називати Персі «Везербі», однак устояв проти спокуси.

На блискучих золотих тарелях поки що не було страв, але перед кожним лежали маленькі меню. Гаррі невпевнено взяв своє і озирнувся — офіціантів ніде не було. Дамблдор, одначе, уважно проглянув своє меню, а тоді дуже чітко проказав до свого тареля: «Свиняча відбивна!»

І свиняча відбивна з'явилася.

Зрозумівши принцип, усі за столом теж зробили замовлення. Гаррі мигцем глянув на Герміону, щоб побачити, як вона почувається через цей новий метод обслуговування — адже це означало, що ельфам-домовикам додалося праці, — та Герміона явно не думала про ССЕЧА. Вона була поглинута бесідою

з Віктором Крумом, і, здавалося, навіть не помічала, що їсть.

Гаррі раптом спало на думку, що він ніколи не чув, як Крум говорить. А от зараз він говорив, та ще й дуже енергійно.

— Ми теж мати замок, не так велико, як цей, і не так зручно, я думати, — розповідав він Герміоні. — Ми мати лиш чотири поверх і вогні запалювати лиш для магічно мета. Зате ми мати багато білша територія — але у зима ми мати дуже коротко день, тому радість було мало. Та у літо ми щодень літати, над озеро і над горов...

— Годі, Вікторе, годі! — Каркароф удавано засміявся. — Більше нічого не кажи, бо твоя чарівна подруга дізнається, де нас шукати!

— Ігорку, що це за таємничість... Ще хтось подумає, ніби вам не хочеться мати гостей, — усміхнувся Дамблдор, блискаючи очима.

— Дамблдор, — сказав Каркароф, показуючи свої жовті зуби, — ми всі захищаємо наші приватні володіння, адже так? Кожен з нас — пристрасний охоронець довіреного йому храму науки. Чи ж це неправильно — пишатися лиш нам відомими таємницями школи і захищати їх?

Святковий бал

— Ігорку, а я от ніколи й не мріяв знати всі Гогвортські таємниці, — миролюбно сказав Дамблдор. — Скажімо, сьогодні вранці, йдучи в туалет, я звернув не в той бік, і опинився в чималій і красивій кімнаті, якої до цього ніколи не бачив. Вона містила просто дивовижну колекцію нічних горщиків. Коли я потім туди повернувся, щоб ретельніше все дослідити, то виявилось, що кімната зникла. Але я її шукатиму. Ймовірно, вона доступна тільки о п'ятій тридцять ранку. Або з'являється лише при молодому місяці. Чи тоді, як шукачеві дуже треба в туалет.

Гаррі чмихнув у свою тарілку з гуляшем. Персі насупився, але Гаррі міг би поклястися, що Дамблдор легенько йому підморгнув.

Тим часом Флер Делякур уголос критикувала Гогвортське оздоблення.

— Це погосто нікчемно, — казала вона, оглядаючи іскристі стіни Великої зали. — У паласі Бобатон на Гіздово вся Банкетна зала приквашена скульптурами з киги. Вони, звісно, не тануть... Вони сяють, як велетенські діамантові статуї. А їжа погосто пгекгасна. І водяні німфи гозважають нас сегенадами, доки ми їмо. І немає жьодного пготивнючого

лицагського панцигя, і якби навіть полтегґейст з'явився в Бобатоні, ми прогнали б його отак. — І вона нестримано ляснула долонею по столі.

Роджер Девіс дивився на неї заціпенілим поглядом і все не втрапляв виделкою в рота. Гаррі подумалося, що Девіс був надто зайнятим витріщанням на Флер, щоб ще й слухати про що вона говорить.

— Щира правда, — випалив Девіс і теж ляснув долонею по столі, наслідуючи Флер. — Саме так. І не інак.

Гаррі оглянув залу. Гегрід сидів за одним з учительських столів. Він знову нап'яв свій жахливий ворсистий бурій костюм і не зводив погляду з суддівського столу. Ось він легенько помахав комусь рукою, і Гаррі, розглянувшись, помітив, що мадам Максім махала йому у відповідь. Її коштовні опали поблискували в сяйві свічок.

Герміона вчила Крума правильно вимовляти її ім'я. Він називав її «Гермовніна».

— Гер-мі-о-на, — промовляла вона повільно та чітко.

— Гер-міо-ніна.

Святковий бал

— Майже-майже, — сказала вона, впіймавши погляд Гаррі й усміхнувшись.

Коли всі страви було з'їдено, Дамблдор підвівся і попросив учнів зробити те ж саме. Тоді помахом чарівної палички повідсовував столи до стін, звільнивши місце посеред зали, а далі вичарував праворуч від себе сцену. На ній з'явилися барабани, гітари, лютня, віолончель та козика.

На сцену під несамовиті оплески вийшли «Фатальні сестри». Вони були довговолосі й розпатлані, одягнуті в чорні мантії, майстерно подерті та порізані. Вони підняли інструменти, і Гаррі, захопившись, забув, що на нього чекає. Раптом він усвідомив, що ліхтарі на інших столах погасли й інші чемпіони зі своїми партнерами підвелися.

— Вставай! — зашипіла Парваті. — Треба танцювати!

Встаючи, Гаррі перечепився за свою мантію. «Фатальні сестри» почали грати якусь повільну сумну мелодію. Гаррі вийшов на яскраво освітлене місце для танців, старанно уникаючи поглядів. І все ж він таки бачив Шеймуса та Діна, котрі махали йому й гиготіли. Наступної

миті Парваті схопила його руки, одну поклала собі на талію, а другу міцно стиснула у своїй.

Усе не так і жахливо, як могло бути, думав Гаррі, повільно обертаючись на місці. Танець вела Парваті. Він намагався дивитися поверх голів, але невдовзі багато глядачів теж повиходило танцювати, тож чемпіони не були більше в центрі уваги. Неподалік танцювали Невіл та Джіні — Гаррі бачив, як часто Джіні морщилася, коли Невіл наступав їй на ногу. Дамблдор вальсував з мадам Максім. Він супроти неї був мов карлик: вершечок його гостроверхого капелюха лоскотав їй підборіддя. Одначе рухалась вона дуже граційно, як на жінку таких розмірів. Дикозор Муді незграбно шкутильгав поряд з професоркою Сіністрою, що нервово виверталася від його дерев'яної ноги.

— Гарні шкарпетки, Поттер, — прогарчав Муді, коли вони опинилися дуже близько. Професорове магічне око дивилося крізь мантію Гаррі.

— А, так, це мені сплів ельф-домовик Добі, — засміявся Гаррі.

— Він такий страшний! — зашепотіла Парваті, коли Муді пошкутильгав далі. — Таке око треба заборонити!

Гаррі з полегшенням почув останню тремтливу ноту козики. «Фатальні сестри» перестали грати, оплески знову заповнили залу, й Гаррі відразу ж відступив від Парваті.

— Може, сядемо?

— Але ж... це така гарна пісня! — сказала Парваті, коли «Фатальні сестри» почали нову мелодію, набагато швидшу за попередню.

— А мені не подобається, — збрехав Гаррі і повів її з танцювального майданчика повз Фреда та Анжеліну, котрі танцювали так бурхливо, що всі довкола них розступилися, побоюючись травм. Вони підійшли до столу, за яким сиділи Рон та Падма.

— Як справи? — запитав Гаррі в Рона, сідаючи поруч з ним і відкриваючи пляшку маслопива.

Рон не відповів. Він з люттю дивився на Герміону та Крума, які танцювали неподалік. Падма сиділа, схрестивши руки, закинувши ногу на ногу й погойдуючи нею в такт музиці. Коли-не-коли вона кидала сердитий погляд на Рона, що цілковито її ігнорував. Парваті сіла з другого боку біля Гаррі, теж схрестила руки, теж заклала ногу на ногу, і менш ніж за хвилину її запросив на танець хлопець з Бобатону.

— Гаррі, ти не заперечуєш? — спитала Парваті.

— Що? — обізвався Гаррі. Він тепер дивився на Чо та Седрика.

— Та нічого, — відрізала Парваті й пішла з бобатонцем. Коли пісня закінчилася, Парваті назад не повернулася.

Підійшла Герміона й сіла на її стілець. Вона була трохи рум'яна від танців.

— Привіт, — сказав Гаррі. Рон промовчав.

— Гаряче, правда? — сказала Герміона, обмахуючись рукою. — Віктор пішов узяти чогось випити.

Рон зміряв її вбивчим поглядом.

— Віктор? — сказав він. — Він ще не попросив тебе казати на нього Вітя?

Герміона глянула на нього здивовано.

— Що з тобою? — запитала вона.

— Якщо ти не знаєш, — відповів Рон в'їдливо, — то я тобі не скажу.

Герміона подивилася на нього, потім на Гаррі.

Гаррі знизав плечима.

— Роне, що?..

— Він з Дурмстренгу! — сварливо сказав Рон. — Він змагається проти Гаррі! Проти Гогвортсу! Та ти... ти... — Рон намагався

знайти слово, достатньо сильне, щоб описати Герміонин злочин, — *братаєшся з ворогом, ось що ти робиш!*

Герміона з несподіванки роззявила рота.

— Не будь дурнем! — сказала вона замить. — *З ворогом!* Якщо чесно — то хто з нас найбільше захоплювався, коли він прибув? Хто хотів узяти в нього автограф? Хто у себе в спальні тримає його модель?

Рон вирішив проігнорувати ці слова.

— Мабуть, він тебе запросив, коли ви обоє стирчали в бібліотеці?

— Так, — відповіла Герміона, і рожеві плями на її щоках пояскравішали. — То й що?

— І як це було? Ти заманювала його в сечу?

— Не заманювала! Якщо хочеш знати, він... він сказав, що приходив щодня до бібліотеки, щоб порозмовляти зі мною, але ніяк не міг наважитися!

Герміона промовила це дуже швидко й так зачервонілася, що стала одного кольору з мантиєю Парваті.

— Ну, ну... це така його баєчка, — Ронови слова прозвучали непереконаливо.

— Що ти цим хочеш сказати?

— Це ж очевидно! Він учень Каркарофа, правда? Він знає, з ким ти приятелюєш... він просто намагається наблизитися до Гаррі — роздобути про нього інформацію, щоб зробити якусь шкоду...

Герміона скривилася так, наче Рон дав їй ляпаса. Коли вона заговорила, голос її тремтів:

— До твого відома, він жодного разу нічогісінько не питав у мене про Гаррі...

Рон зі швидкістю світла змінив тактику:

— Тоді він сподівається, що ти йому допоможеш з'ясувати, що означає його яйце! Ви вже, мабуть, про це радилися, сидячи в бібліотеці в теплому куточку...

— Я б нізащо не допомагала йому розібратися з яйцем! — вигукнула Герміона, ображена до глибини душі. — *Ніколи!* Як ти можеш таке казати... Я хочу, щоб Гаррі виграв турнір. І Гаррі це знає. Правда, Гаррі?

— Ти вибрала дивний спосіб це продемонструвати, — насмішкувато сказав Рон.

— Весь цей турнір для того й вигадано, щоб познайомитися з іноземними чарівниками й потоваришувати з ними! — різко відповіла Герміона.

Святковий бал

— Це не так! — закричав Рон. — Головне — перемога!

На них починали звертати увагу.

— Роне, — тихо сказав Гаррі. — Я нічого не маю проти того, що Герміона пішла з Крумом...

Але Рон проігнорував і Гаррі.

— Біжи шукай свого Вітю! Він, мабуть, дивується, де ти поділася, — сказав Рон.

— *Не називай його Вітя!* — Герміона зірвалася на ноги й пронеслася через танцювальний майданчик, розчинившись у натовпі.

Рон зловтішно дивився їй услід.

— Ти взагалі збираєшся запросити мене танцювати? — спитала його Падма.

— Ні, — сказав Рон, все ще дивлячись услід Герміоні.

— Прекрасно, — різко кинула Падма, встала й відійшла, приєднавшись до Парваті та бобатонського хлопця, що покликав для компанії когось із друзів. Той долучився до них так швидко, що Гаррі здалося, ніби він з'явився за допомогою замовляння-викликання.

— Де бути Гер-мов-ніна? — почувся голос.

Крум підійшов до їхнього столу, тримаючи два маслопива.

— Не знаю, — вперто сказав Рон, дивлячись на нього. — Що, загубив її?

Крум знову спохмурнів.

— Якщо побачити її, то переказати, що я взято напою, — сказав він і, сутулячись, пішов.

— Роне, ти потоваришував з Віктором Крумом? — метушливо підбіг Персі, потираючи руки. Вигляд у нього був трохи бундючний. — Чудово! У цьому ж і суть! Знаєш — міжнародна магічна співпраця!

На велике роздратування Гаррі, Персі швиденько зайняв вільний Падмин стілець. За суддівським столом не було тепер нікого. Професор Дамблдор танцював з професоркою Спраут, Лудо Бегмен — з професоркою Макґонегел, мадам Максім та Гегрід проклали для себе широкий шлях навколо танцмайданчика, вальсуючи серед учнів, а Каркарофа ніде не було видно. Коли закінчилася чергова пісня, усі знову зааплодували, і Гаррі побачив, як Лудо Бегмен поцілував руку професорці Макґонегел і пішов крізь натовп. Там його зупинили Фред із Джорджем.

— Що це вони роблять? Як сміють дратувати високопосадового працівника міністерства? —

зашипів Персі, з підозрою спостерігаючи за Фредом і Джорджем. — Ніякої поваги...

Та Лудо Бегмен позбувся близнюків дуже швидко. Помітивши Гаррі, він помахав йому рукою й підійшов до їхнього столу.

— Містере Бегмен, сподіваюся, мої брати не дуже вас потурбували? — відразу ж запитав Персі.

— Що? О ні-ні, анітрохи! — сказав Бегмен. — Це вони мені розповіли про фальшиві чарівні палички. Цікавилися, чи можу я їм щось порадити щодо збуту. Я пообіцяв, що допоможу їм зав'язати контакти з крамницею жартів «Зонко»...

Персі від цих слів не зрадив. Гаррі не сумнівався, що він одразу, як потрапить додому, розповість усе місіс Візлі. Очевидно, плани у Фреда й Джорджа останнім часом стали ще грандіозніші, якщо вони сподівалися продавати свої винаходи.

Бегмен відкрив рота з наміром щось у Гаррі запитати, але Персі його перебив:

— Містере Бегмен, як, на вашу думку, проходить турнір? Наш відділ майже задоволений... Порушення з Келихом Вогню... — він поглянув на Гаррі, — то, звісно, була невеличка невдача,

але відтоді все, здається, йде гладенько. Чи як ви гадаєте?

— О так, — бадьоро сказав Бегмен, — це все надзвичайно весело. Як там старий Барті? Це просто сором, що він не зміг прийти.

— Я впевнений, що містер Кравч от-от буде на ногах, — бундючно сказав Персі, — але тим часом я не маю наміру байдикувати. Авжеж, у наші обов'язки входить не лише відвідувати бали, — він безтурботно реготнув, — я мусив давати раду з усіма проблемами, що повилазили за час його відсутності — ви ж чули, що Алі Башир був спійманий на спробі ввезення контрабандної партії літаючих килимів? Ще ми намагалися переконати трансільванців підписати угоду про міжнародну заборону дуелей. У новому році я маю зустріч з їхнім Головою магічної співпраці...

— Ходімо прогуляємось, — буркнув Рон до Гаррі, — подалі від цього Персі...

Вдавши, ніби йдуть узяти собі ще напоїв, Гаррі з Роном встали з-за столу, обійшли танцюристів і вислизнули у вестибюль. Парадні двері були відчинені, і тремтливі чарівні вогні на трояндових кущах мерехтіли й сяяли. Хлопці зійшли сходами і опинилися на

звивистій доріжці, оброслій декоративними кущами та обставленій великими кам'яними статуями. Гаррі чув плюскіт води, наче у фонтані. Тут і там на різьблених лавах сиділи люди. Рон з Гаррі нарешті запримітили вільну й попрямували до неї поміж трояндових кущів, але не встигли далеко зайти, як почули неприємний знайомий голос:

— ... не розумію, Ігор, навіщо метушитися.

— Северусе, не вдавай, що нічого нема! — голос Каркарофа звучав стурбовано і притишено, наче він боявся, що його підслухають. — Уже кілька місяців це стає дедалі очевидніше. Я серйозно стурбований, я цього не заперечую...

— То зникни, — стримано сказав Снейпів голос. — Зникни, я передам твої вибачення. Сам я, однак, залишаюся в Гоґвортсі.

Снейп з Каркарофим вийшли на світло. Снейп тримав у руці чарівну паличку й стріляв з неї по трояндових кущах — зривав злість. Із багатьох кущів долинали жалібні зойки і вискакували якісь темні фігури.

— Десять очок з Гафелпафу, Фосет! — загарчав Снейп, коли повз нього пробігла дівчина. — І десять очок з Рейвенклову,

Стебінс! — крикнув, коли за нею помчав хлопець. — А ви чого тут? — додав він, зауваживши на стежці перед собою Гаррі та Рона. Каркароф також стривожився, помітивши їх. Його рука нервово потяглася до цапиної борідки, і він почав намотувати її на палець.

— Прогулюємось, — коротко відповів Снейпові Рон. — Це ж не протизаконно?

— То прогулюйтеся! — злісно пробурчав Снейп і, проходячи, ледь не збив їх з ніг. Довга чорна мантия розвівалася за ним. Каркароф поспішив за Снейпом. Гаррі з Роном попрямували стежкою далі.

— Чого це Каркароф такий стривожений? — здивувався Рон.

— І відколи це вони зі Снейпом на ти? — поцікавився Гаррі.

Вони дійшли до великого кам'яного північного оленя, над яким здіймалися блискучі струмені високого фонтану. Нечіткі обриси двох велетенських людей виднілися на кам'яній лавці. Вони дивилися на воду в місячному сяйві. І тоді Гаррі почув голос Гегріда.

— Як тільки я вас уздрів, то відразу знав, — сказав він дивно захриплим голосом.

Гаррі та Рон завмерли. Це не схоже було на сцену, за якою їм можна спостерігати... Гаррі озирнувся й побачив Флер Делякур та Роджера Девіса, що стояли неподалік, напівприховані трояндовим кущем. Він поплескав Рона по плечу й кивнув у їхній бік, маючи на думці, що вони зможуть прослизнути тією стежкою непоміченими, бо Флер та Девісові було зовсім не до них. Однак Рон, чиї очі розширилися з жаху, коли він побачив Флер, рішуче затрусив головою й потяг Гаррі глибше — у затінок за оленем.

— Що ви знали, 'Еґріде? — запитала мадам Максім з відчутним муркотінням у низькому голосі.

Гаррі геть не хотів цього чути. Він знав, що Геґріда обурило б, якби він довідався, що його в такій ситуації підслуховують. Якби він міг, то заткнув би вуха пальцями й голосно щось би заспівав, та це було неможливо. Натомість він спробував зацікавитися жучком, що повзав по спині кам'яного оленя, але жучок виявився не таким цікавим, щоб відвернути увагу від того, що казав Геґрід:

— Знав'єм... знав'єм, що ми схожі... То була ваша мамця чи татуньо?

— Я... Я не р'озумію, про що ви, 'Еґріде...

— Бо в мене мати, — тихо сказав Геґрід. — Вона була єдна з остатніх у Британії. Звісно, я не памнятаю її добре... вона мене лишила. Коли я си мав десь три рочки. То не поматеринськи. І не подібно на них. Не відаю, що з нею си стало... певно, вмерла...

Мадам Максім не відповіла. І Гаррі, злий сам на себе, відірвав погляд від жучка й поглянув через оленячі роги, прислухаючись... Він досі ще не чув, щоб Геґрід розповідав про власне дитинство.

— Вона розбила татуньове серце, коли пішла. Мій татуньо був мацюпусінький. Як я мав років зо шість, я міг си його підоймати й класти на шафу, якщо він мене денервував. Він з того страшно си тішив... — Геґрід замовк. Мадам Максім слухала непорушно, очевидно, дивлячись на срібний фонтан. — Татуньо мене зростив... Але він си вмер, коли я пішов до школи. Я си мусив прокладати свій шлях. А Дамблдор на правду мені дуже поміг. Він був зо мною такий добрий...

Геґрід вийняв свою хустинку-як-скатертинку й голосно висякався:

— Але доста про мене. А ви? З чийого боку вам то дісталоси?

Але мадам Максім раптом звелася на ноги.

— Дуже хольодно, — погода й справді була холодна, та голос мадам Максім був набагато холодніший. — Мені пора йти.

— Га? — безпорадно вимовив Геґрід. — Не, не йдіт! Я... Я ніколи ще не стрічав такого єншого!

— Якого іншого? — спитала мадам Максім крижаним тоном.

Гаррі хотів би підказати Геґрідові, що краще не відповідати. Він стояв у затінку, скрегочучи зубами, і сподівався, що Геґрід нічого не скаже. Та дарма.

— Єнчого наполовину велетня, звісно! — сказав Геґрід.

— Та як ви смієте! — закричала мадам Максім. Її голос пролунав серед нічної тиші, наче сирена. Гаррі почув, як Флер та Роджер вискочили зі свого трояндового куща. — Ніколи в житті мене ще т'ак не принижували! Нап'ольовину велетень? Муа? Я? У мене просто... просто вельикі кістки!

І вона помчала пріч. Величезні барвисті зграї фей здіймалися в повітря, коли вона проходила, люто пробиваючись крізь кущі. Геґрід усе ще сидів на лавці, дивлячись їй услід. Було надто темно, щоб зрозуміти, який у нього вираз обличчя. За хвилину він підвівся й попрямував геть, але не до замку, а в темряву, туди, де стояла його халупа.

— Роне, — тихесенько сказав Гаррі. — Пішли...

Але Рон не ворушився.

— Що таке? — спитав Гаррі.

Рон поглянув на Гаррі з дуже серйозним виразом обличчя.

— Ти знав? — прошепотів він. — Про те, що Геґрід — наполовину велетень?

— Ні, — сказав Гаррі, знизуючи плечима. — То й що?

З погляду, яким подивився на нього Рон, він одразу зрозумів, що знову виявив незнання світу чарівників. Вихований Дурслями, Гаррі сприймав як відкриття чимало такого, що для чарівників було само собою зрозуміле. Та коли він почав навчатися в школі, ці сюрпризи траплялися дедалі рідше. Хоч зараз до нього дійшло, що більшість чарівників не запитали б

отак просто «То й що?», виявивши, що мати їхнього друга була велеткою.

— Поясню в замку, — тихо сказав Рон. — Пішли...

Флер та Роджер Девіс зникли. Можливо, сховалися в захищеніше від чужих очей місце. Гаррі з Роном повернулися до Великої зали. Парваті й Падма сиділи тепер за віддаленим столиком з цілим гуртом бобатонських хлопців, а Герміона знову танцювала з Крумом. Гаррі й Рон усілися за стіл, далеко відсунутий від танцювального майданчика.

— То що? — штовхнув Гаррі Рона. — Які там проблеми з велетнями?

— Ну, вони... вони... — Рон намагався підібрати слово, — вони не дуже хороші, — сказав він непереконливо.

— Яка різниця? — спитав Гаррі. — Геґрід нормальний!

— Я знаю, але... не дивно, що він це приховує, — похитав Рон головою. — Я завжди думав, що в дитинстві він потрапив під ненажерливі чари чи щось таке. І що не любить про це згадувати...

— Але яка різниця, якщо його мама була велетка? — запитав Гаррі.

— Його знайомих це не турбує, бо вони знають, що він безпечний, — повільно проказав Рон. — Але... Гаррі, вони просто жахливі, ті велетні. Це, як каже Геґрід, їхня природа, вони ніби тролі... вони просто люблять убивати, і всім це відомо. Але в Британії вже жодного не залишилося.

— Що з ними сталося?

— Вони й так вимирали, але багатьох винищили аврори. Можливо, десь за кордоном і є велетні... вони переважно ховаються в горах...

— Не знаю, кого хоче обдурити Максім, — сказав Гаррі, дивлячись на похмуру мадам, що сиділа сама за суддівським столом. — Якщо Геґрід наполовину велетень, то вона, безперечно, теж. Великі кістки... Більші, ніж у неї, кістки має лише динозавр.

До закінчення балу Гаррі й Рон говорили у своєму кутку про велетнів. І в жодного з них не було охоти до танців. Гаррі намагався не дивитися на Чо та Седрика, бо від цього йому страшенно хотілося що-небудь копнути.

«Фатальні сестри» закінчили грати опівночі. Їх нагородили останніми бурхливими оплесками. Потім усі почали виходити до

Святковий бал

вестибюлю. Багато хто висловлював бажання, щоб бал тривав іще, але Гаррі був абсолютно щасливий, що може нарешті лягати спати. Для нього цей вечір був не дуже веселим.

У вестибюлі Гаррі з Роном побачили Герміону. Вона прощалася з Крумом, який мав повертатися на дурмстрензький корабель. Герміона дуже холодно глянула на Рона, без жодного слова проминула його й піднялася мармуровими сходами. Гаррі з Роном пішли за нею, але раптом Гаррі почув, що його хтось кличе.

— Агов, Гаррі!

Це був Седрик Діґорі. Гаррі бачив, що Чо чекає на нього внизу.

— Що? — холодно спитав Гаррі, коли Седрик підійшов до нього.

Видно було, що Седрик нічого не хоче говорити в присутності Рона, тож той, стенивши плечима, засмучено поплівся нагору.

— Слухай... — Седрик знизив голос. — Я перед тобою в боргу... за драконів. Так от, про те золоте яйце... Твоє верещить, якщо відкрити?

— Ага, — сказав Гаррі.

— Ну то... прийми ванну, добре?

— Що?

— Прийми ванну і... е-е-е... візьми з собою яйце, і... е-е-е... просто погрій ту штуку в гарячій воді. Це допоможе тобі здогадатися... повір мені.

Гаррі дивився на нього круглими очима.

— І ще я тобі ось що скажу, — промовив Седрик. — Піди у ванну старост. Четверті двері ліворуч від статуї Бориса Збитого-з-пантелику на шостому поверсі. Пароль — *соснова свіжість*. Ну то я йду... хочу ще попроситися...

Він усміхнувся Гаррі й поквапився вниз до Чо.

Гаррі повертався до грифіндорської вежі сам. Порада була страшенно дивна. Чому це ванна мала підказати йому, що означає крикливе яйце? Може, Седрик хотів його обманути? Може, він намагався зробити з Гаррі круглого ідіота, щоб таким чином сподобатися Чо ще більше?

Гладка Пані та її подруга Віолетта куняли на картині, що закривала вхід у вітальню. Гаррі довелося аж закричати «Рання пташка!», щоб вони збудилися. Коли йому це нарешті вдалося, дами дуже розсердилися. Гаррі проліз у вітальню й застав там Рона та

Герміону. Між ними розгорілася бурхлива сварка. Стоячи на відстані трьох метрів, розчервонілі, вони несамовито верещали одне на одного.

— Якщо тобі це не подобається, то хіба ти не знаєш, як усе вирішити? — кричала Герміона. Її волосся було тепер розпущене, а лице — перекривлене від злості.

— Та невже? — закричав Рон. — І як же?

— Наступного разу, коли буде бал, запроси мене до того, як це зробить хтось інший! І не як останній варіант!

Рон беззвучно схопив ротом повітря, наче викинута на берег рибина, а Герміона крутнулася на підборах і помчала до дівчачої спальні. Рон обернувся, щоб подивитися на Гаррі.

— Це... — наче вражений громом, пробелькотів він. — Це лише доводить... геть не вловила суті...

Гаррі не сказав нічого. Він дуже радів, що вони з Роном знову розмовляють, і тому не хотів з ним ділитися своєю думкою, але йому чомусь здалося, що Герміона набагато краще вловила суть, аніж його друг.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ —

Сенсація Ріти Скітер

На другий день усі попрокидалися пізно. У грифіндорській вітальні було набагато тихіше, ніж перед тим. Ліниві балачки переривалися позіханнями.

Герміонине волосся знову стало пишним. Вона зізналася Гаррі, що вчора наклала на нього чималу кількість пригладжувального зілля. «Але робити таке щодня — забагато мороки», — сказала вона сухо, заправляючи за вуха неслухняні кучері.

Рон з Герміоною уклали мовчазну угоду не згадувати про свою сварку. Вони були одне з одним майже люб'язні, хоч і поводитися навдивовижу офіційно. Рон та Гаррі, не гаючи часу, розповіли Герміоні про підслухану ними розмову між мадам Максім та Геґрідом, але Герміону новина, що Геґрід — наполовину велетень, не шокувала так, як Рона.

— Я припускала, що це так, — знизала вона плечима. — Знала, що він не може бути чистокровним велетнем, адже вони мають приблизно по шість метрів зросту. Але якщо чесно, то вся ця істерія щодо них... Не можуть же вони всі бути жахливими... Це такі самі забобони, як і ті, що люди понавигадували про вовкулак... Звичайне сліпе упередження.

Видно було, що Рон хотів відповісти на це якось уїдливо, але, мабуть, не бажав ще однієї сварки, а тому вдовольнився лише недовірливим похитуванням головою — коли Герміона відвернулася.

Настав час подумати про домашні завдання, занедбані ними в перший тиждень канікул. Навіть тепер, коли Різдво минуло, всі почувалися розслаблено — всі, окрім Гаррі, що знову почав трохи нервувати.

З цього боку Різдва двадцять четверте лютого здавалося набагато ближчим, а він і досі й пальцем об палець не вдарив, щоб розгадати загадку, яку приховувало золоте яйце. Тепер щоразу, заходячи до спальні, він виймав з валізи яйце, відкривав його й уважно прислухався, сподіваючись, що цього разу що-небудь з'ясується. Він напружено

думав, що, опріч тридцяти музичних пилок, нагадує йому цей звук, адже досі йому не доводилося чути нічого подібного. Він закривав яйце, енергійно його тряс і відкривав знову, щоб подивитися, чи не сталося якихось змін — але все залишалось, як було. Він намагався ставити яйцю запитання, намагався перекричати його виття, але нічогосінько не траплялося. Він навіть кидав яйце в інший куток кімнати, хоч і знав, що це не допоможе.

Гаррі не забув Седрикової підказки, але не хотів приймати його допомоги, бо ставився до нього вельми прохолодно. Так чи так, а йому здавалося, що коли Седрик справді хотів йому допомогти, то мав би висловлюватися точніше. Адже він тоді однозначно пояснив Седрикові, що їх чекає в першому завданні, — а Седрик, замість рівноцінної віддяки, порадив прийняти ванну. Такої нікчемної допомоги Гаррі не потребував. Особливо від того, хто розгулює коридорами з Чо. І тому, коли в перший день нового навчального півріччя він пішов на уроки, його гнітила не тільки вага книжок, пергаментів та пер, а ще й думка про яйце.

Сніг усе ще лежав товстою ковдрою. Коли вони прийшли на гербалогію, шибки оранжерей були такі запітнявілі, що крізь них нічого не було видно. Ніхто в таку погоду не згоряв від нетерпіння потрапити на урок догляду за магічними істотами, хоч, як сказав Рон, скрути добряче б усіх розігріли — або ганяючись за учнями, або стріляючи своїми задніми частинами з такою силою, що Геґрідова халупа загорілася б.

Коли вони підійшли до хатини, то побачили біля передніх дверей стару відьму з коротко підстриженим сивим волоссям та довгим гострим підборіддям.

— Ану швидше, дзвінок був п'ять хвилин тому, — гиркала вона, поки учні брели до неї по снігу.

— А ви хто? — запитав її Рон. — Де Геґрід?

— Я — професорка Граблі-Планка, — сказала відьма. — Я тимчасово викладатиму у вас догляд за магічними істотами.

— Де Геґрід? — голосно повторив Гаррі.

— Він нездужає, — коротко відповіла професорка Граблі-Планка.

Гаррі почув тихий неприємний смішок і обернувся. То підходив Драко Мелфой зі

слизеринцями. Вони сяяли з радості і зовсім не дивувалися новій учительці.

— Сюди, будь ласка, — сказала професорка й рушила повз загороду з величезними бобатонськими кіньми. Гаррі, Рон та Герміона пішли за нею, озираючись на Геґрідову хатину, всі вікна якої були зашторені. Невже Геґрід лежав усередині, самотній і хворий?

— А що таке з Геґрідом? — спитав Гаррі, поспішаючи, щоб наздогнати професорку.

— Тебе це не стосується, — відрізала вона, наче вирішила, що він занадто допитливий.

— Якраз стосується, — палко вигукнув Гаррі. — Що з ним?

Професорка Граблі-Планка вдала, що не чує. Вони проминули загороду, в якій, збившись до купи від холоду, стояли бобатонські коні, і подалися до дерева на краю лісу, біля якого стояв прив'язаний великий і красивий єдиноріг. Дівчата побачили його й заохкали.

— Він такий чудовий! — прошепотіла Лаванда. — Де вона його взяла? Їх, кажуть, дуже важко вловити!

Єдиноріг був таким білим, що сніг довкола нього здавався сірим. Він бив землю золотими копитами і відкидав назад голову.

— Хлопці, близько не підходьте! — гарикнула професорка, простягла руку і з силою стримала Гаррі. — Вони, ці єдинороги, більше люблять жіночий дотик. Дівчата, вперед. Підступаємо обережно. Помаленьку...

Професорка з дівчатами повільно підходила до єдинорога, залишивши хлопців стояти біля загороди й спостерігати.

Коли Граблі-Планка відійшла так, що вже не могла їх почути, Гаррі обернувся до Рона:

— Як ти думаєш, що з ним? Невже скрут?..

— Кароче, Поттер, на нього ніхто не нападав, якщо ти так подумав, — спокійно промовив Мелфой. — Йому просто соромно показувати свою гідку мармизу.

— Що ти верзеш? — обурився Гаррі.

Мелфой заповхав руку в кишеню мантиї і витяг звідти складену сторінку газети.

— На, — сказав він. — Так не хотілося, Поттер, тебе засмучувати...

Він посміхався, дивлячись, як Гаррі, вихопивши сторінку, розгорнув її й почав читати. Рон, Шеймус, Дін та Невіл заглядали йому через плече. На сторінці була стаття з фотографією Гегріда, на якій він мав надзвичайно хитрий вираз обличчя.

ВЕЛЕТЕНСЬКА ПОМИЛКА ДАМБЛДОРА

Албус Дамблдор, дивакуватий директор Гогвортської школи чарів та чаклунства, ніколи не боявся призначати на вчительські посади непевних осіб, повідомляє Ріта Скітер, наш спеціальний кореспондент. У вересні цього року він найняв Аластора Муді на прізвисько «Дикозор», сумнозвісного та невдатного колишнього аврора, щоб навчати дітей захисту від темних мистецтв. Це рішення викликало подив і нерозуміння в Міністерстві магії — до цього спричинилася добре відома звичка Муді нападати на всякого, хто в його присутності зробить необережний рух. Дикозор Муді, одначе, здається відповідальним і доброзичливим поряд з напівлюдиною, яку Дамблдор узяв викладати предмет, що називається «Догляд за магічними істотами».

Рубеус Гегрід зізнається, що в третьому класі був відрахований з Гогвортсу. Відтоді він втішався посадою шкільного лісника, яку за ним закріпив Дамблдор. Однак торік Гегрід використав свій таємничий вплив на директора, щоб на додачу посісти ще й місце вчителя догляду за магічними істотами, відсунувши багатьох кваліфікованіших викладачів.

Тривогу викликають уже сам неймовірний зріст та страхітливий вигляд цього чоловіка. Гегрід використовує здобуту владу, щоб успішно залякувати учнів за допомогою потворних і небезпечних створінь.

Поки Дамблдор дивиться на все крізь пальці, Гегрід уже встиг скалічити кількох учнів на своїх уроках, які, на думку багатьох, *«дуже страшні»*.

«На мене напав гіпогриф, а мого друга Вінсента Креба боляче вкусив флоберв'як, — розповідає Драко Мелфой, учень четвертого класу. — Всі ми ненавидимо Гегріда, але боїмося щось сказати».

Однак Гегрід не має наміру припиняти залякування. У розмові з репортером «Щоденного віщуна», яка відбулася минулого місяця, він підтвердив, що розводить створінь, котрих сам охрестив «вибухозадими скрутами». Це страшенно небезпечні гібриди мантикор та вогняних крабів. Створення нових порід магічних істот це, звісно, діяльність, яку вельми уважно відстежує відділ нагляду та контролю за магічними істотами. Втім, Гегрід, здається, вважає себе вищим за такі дрібні обмеження.

«Я просто розважався,» — сказав він перед тим, як різко змінити тему.

І це ще не все. «Щоденний віщун» має неспростовні свідчення, що Гегрід не чистокровний чарівник, якого він завжди з себе вдавав. Насправді він навіть не людина. Його мати, як ми виявили, не хто інша, як велетка Фрідвульфа, місце перебування якої зараз невідоме.

Кровожерливі та жорстокі, велети довели себе до вимирання, воюючи одні з одними протягом минулого

століття. Жменька їх приєдналася до Того-Кого-Не-Можна-Називати і була відповідальна за найстрашніші масові нищення маглів під час розв'язаного ним терору. Дуже багатьох велетнів, що служили Тому-Кого-Не-Можна-Називати, винищили аврори, проте Фрідвурльфи поміж них не було. Можливо, вона втекла в одну з громад велетнів, що й досі існують десь у горах за кордоном.

Якщо судити з витівок сина Фрідвурльфи на уроках догляду за магічними істотами, то все вказує на те, що він успадкував жорстоку вдачу своєї матінки.

І от чудернацький поворот: відомо, що Гегрід завів близьку дружбу з хлопчиком, котрий позбавив Відомо-Кого могутності, — тим самим примусивши Гегрیدову матір, як і решту прибічників Відомо-Кого, переховуватися. Можливо, Гаррі Поттеру невідома неприємна правда про його гігантського товариша, проте Албус Дамблдор зобов'язаний запевнити всіх, що і Поттер, і його друзі попереджені про небезпеку, пов'язану з напіввелетнями.

Гаррі дочитав і глянув на Рона, що стояв з відкритим від подиву ротом.

— Як вона довідалася? — прошепотів він.

Але Гаррі турбувало не це.

— Що ти мав на увазі — «Всі ми ненавидимо Гегріда»? — накинувся він на Мелфоя. — І що

це за маячня, що його боляче покусав флоберв'як? — він тицьнув пальцем на Креба. — У них навіть зубів немає!

Креб гиготів, вочевидь, вельми собою вдоволений.

— Кароче, думаю, тепер учительській кар'єрі цього виродка гаплик, — сказав Мелфой, сяючи очима. — Напіввелетень... А я думав, що він замолоду проковтнув пляшчину косторосту... Мамусям і татусям це не сподобається... Вони переживатимуть, що він згамає їхніх бідолашних діточок, ха-ха-ха...

— Та ти!..

— Гей, ви там! Попрошу уваги! — долинув до хлопців голос професорки Граблі-Планки.

Дівчата гладили єдинорога, тісно його обступивши.

Гаррі був такий розлючений, що сторінка «Щоденного віщуна» тремтіла у нього в руках. Коли він, нічого не бачачи, обернувся до єдинорога, професорка перелічувала вголос, щоб хлопцям теж було чути, його численні магичні властивості.

— Сподіваюся, ця жінка залишиться! — сказала Парваті Патіл, коли урок закінчився й вони всі йшли до замку на обід. — Це більше

схоже на догляд за магічними істотами... Єдинороги — то справді магічні створіння, це не якісь там потвори...

— А як же Гегрід? — зі злістю спитав Гаррі, коли вони піднімалися по сходах.

— А що з ним? — незворушним голосом обізвалася Парваті. — Нехай і далі собі лісникує.

Після балу Парваті поводитися з Гаррі дуже холодно. Він розумів, що мав би вділити їй тоді трохи більше уваги, але, здавалося, що вона й так непогано провела час. Вона розповідала всім, хто її слухав, що домовилася наступної суботи зустрітися в Гоґсміді з бобатонським хлопцем.

— Це був справді хороший урок, — сказала Герміона, коли вони зайшли до Великої зали. — Я не знала й половини того, що професорка Граблї-Планка розповіла нам про єдино...

— Ось подивися! — Гаррі тицьнув їй під носа статтю зі «Щоденного віщуна».

Герміона читала, і її очі все більше округлювалися. Її реакція була така самісінька, як і Ронова:

— Звідки ця гидомирна Скітерка довідалася? Невже Геґрід сам їй розповів?

— Ні, — відказав Гаррі, йдучи до грифіндорського стола й люто гепаючись на стілець. — Він же навіть *нам* ніколи про це не розповідав! Думаю, вона розсердилася, коли він не дав їй про мене ніякої чорнухи, а тому повинюхувала все, щоб насолити йому самому...

— Може, вона чула, як він на балу розповідав про це мадам Максім, — тихо сказала Герміона.

— Ми б її в саду побачили! — додав Рон. — І взагалі, їй не можна більше приходити до школи — Геґрід казав, що Дамблдор їй заборонив...

— Може, вона має плащаневидимку, — сказав Гаррі, накладаючи собі на тарілку запеченої курки і зі злості розбризкуючи підливу. — Це в її стилі — ховатися в кущах і підслуховувати людей.

— Це, до речі, і у вашому з Роном стилі також, — зауважила Герміона.

— Ми не хотіли його підслуховувати! — обурено вигукнув Рон. — Так вийшло! Ми нічого не могли вдіяти! От дурний наївняк —

розповідати про свою матір-велетку там, де його всі можуть почути!

— Треба до нього сходити, — запропонував Гаррі. — Увечері, після віщування. Треба йому сказати, як ми всі хочемо його повернення... А ти, до речі, хочеш? — гостро спитав він Герміону.

— Ну, не вдаватиму, що це було погано — хоч раз побувати на нормальному уроці з догляду за магічними істотами, але я справді хочу, щоб Геґрід повернувся. Авжеж, хочу! — швиденько проказала Герміона, злякавшись грізного погляду Гаррі.

Тому після вечері вони втрюх знову попрямували засніженою галявиною до Геґрідової хатини. На їхній стук обізвався громовим гавкотом Іклань.

— Геґріде, це ми! — закричав Гаррі, гатячи у двері. — Відчиняй!

Ніхто не відповідав. Вони чули, як Іклань шкребеться об одвірок, повискуючи, але двері не відчинялися. Вони грюкали ще хвилин з десять, Рон постукав навіть у вікно, та ніхто не озвався.

— Чому він нас уникає? — здивувалася Герміона, коли вони врешті-решт здалися й

рушили до замку. — Невже він думає, що нам не все одно, якого він роду?

Та схоже було, що не все одно Гегрідові. Цілий тиждень він нікому не з'являвся на очі. Його не було за вчительським столом під час трапез, ніхто не бачив, як він виконував свої обов'язки лісника, а уроки з догляду за магічними істотами й далі вела професорка Граблі-Планка. Мелфой зловтішався за кожної нагоди.

— Ну що, страждаєте за своїм непородистим дружбаном? — шепотів він до Гаррі, коли поблизу був хтось із учителів, щоб Гаррі не міг з ним поквитатися. — Тіпа, скучили за людиною-слоном?..

У середині січня планувалися відвідини Гоґсміда. Герміона страшенно здивувалася, довідавшись, що Гаррі теж зібрався йти.

— Я думала, ти скористаєшся нагодою, коли у вітальні буде тихо, — сказала вона. — Тобі треба розібратися з яйцем.

— Здається, я вже розібрався, — збрехав Гаррі.

— Справді? — вразилася Герміона. — Молодець!

Гаррі відчув докори сумління, але змусив себе не звертати на них уваги. Він ще мав

місяць і тиждень, щоб розгадати загадку яйця — а це море часу... А якщо він піде до Гоґсмиду, то може там зустріне Гегріда й переконає його повернутися.

У суботу вони втрюх покинули замок і попрямували холодною й мокрою галявиною до загорожі. Проминаючи пришвартований на озері дурмстрензький корабель, вони побачили Віктора Крума, що вийшов на палубу в самих плавках. Він був дуже худий, але набагато міцніший, ніж здавався, бо, видряпавшись на борт корабля, витяг руки й пірнув у озеро.

— Та він ненормальний! — вигукнув Гаррі, дивлячись на темну голову Крума, що вигулькнула з води посеред озера. — Вода, мабуть, крижана — це ж січень!

— Там, звідки він приїхав, набагато холодніше, — зауважила Герміона. — Мені здається, йому нормально.

— Але ж у воді велетенський кальмар! — сказав Рон. Його голос не звучав стурбовано — навпаки, в ньому вчувалася надія. Герміона помітила це й спохмурніла.

— Знаєте, він дуже хороший, — сказала вона. — Він зовсім не такий, як ви думаєте. Що з того, що він з Дурмстренґу? Він мені

казав, що тут йому подобається набагато більше.

Рон нічого не відповів. Після балу він не згадував про Віктора Крума, але на другий день після Різдва Гаррі знайшов під своїм ліжком крихітну руку, здається, відламану від мініатюрної фігурки, вбраної в болгарську мантію для квідичу.

Гаррі зосереджено шукав хоч якихось ознак присутності Геґріда, поки вони брели по змішаному з болотом талому снігу Високою вулицею. Переконавшись, що Геґріда немає в жодній крамниці, Гаррі запропонував зайти в «Три мітли».

У шинку, як завжди, було повно людей. Але Гаррі вистачило одного швидкого погляду, щоб визначити — Геґріда немає й тут. З тяжким серцем він підійшов разом з Роном та Герміоною до шинквасу, замовив у мадам Розмерти три маслопива й похмуро подумав, що з таким самим успіхом можна було залишитися в замку й слухати виття золотого яйця.

— Він хоч коли-небудь буває у себе в кабінеті? — раптом прошепотіла Герміона. — Дивіться!

Вона показала на дзеркало за шинквасом, і Гаррі побачив, що воно віддзеркалює Лудо Бегмена, що сидить у темному кутку зі зграєю гоблінів. Бегмен щось казав їм стишеною скоромовкою, а гобліни сиділи зі зловісним виглядом, схрестивши на грудях руки.

Це справді дивно, подумав Гаррі, що Бегмен сидить у «Трьох мітлах» у вихідний день, коли не відбувалося ніяких змагань, і тому не треба було виконувати функції судді. Він спостерігав за Бегменом у дзеркалі. Той знову був напружений, як і тієї ночі в лісі, перед появою Чорної мітки. Раптом Бегмен кинув погляд на шинквас, помітив Гаррі й підвівся.

Гаррі почув, як він безцеремонно кинув гоблінам:

— На хвилинку, на хвилинку! — і поспішив до Гаррі, знову посміхаючись своєю хлоп'ячою усмішкою.

— Гаррі! — вигукнув він. — Як ся маєш? Я так і думав, що тебе зустріну! Все гаразд?

— Усе прекрасно, дякую, — відповів Гаррі.

— Гаррі, можна з тобою поговорити віч-на-віч? — напружено запитав Бегмен. — Ви не могли б на секунду відійти?

— Звичайно, — сказав Рон, і вони з Герміоною відійшли, шукаючи вільний стіл.

Бегмен повів Гаррі вздовж шинквасу, у найвіддаленіший від мадам Розмерти куток.

— Гаррі, я просто хотів ще раз привітати тебе з шикарним виступом проти рогахвістки, — сказав Бегмен. — То було супер!

— Дякую, — відповів Гаррі, розуміючи, що Бегмен не задля цього його відкликав, адже поздоровити можна було й при Ронові та Герміоні. Проте Бегмен не поспішав відкривати, що має на думці. Гаррі помітив, як він поглядає у дзеркало на гоблінів, що скося крізь темряву спостерігали за ними обома.

— Просто кошмар, — тихо сказав Бегмен до Гаррі, помітивши, що той теж дивиться на гоблінів. — Вони не дуже добре розмовляють англійською... Це так само, як на Кубку світу було з болгарами... Ті хоч могли спілкуватися на миґах, і люди їх розуміли. А ці белькочуть своєю гоблідігуцькою... Я знаю по-їхньому одне слово: *бладвак*. Це означає «ціпок». Я цього слова не вживаю, бо вони ще подумують, що я їх лякаю, — і він коротко, але голосно, реготнув.

— А що їм треба? — поцікавився Гаррі, продовжуючи позирати на гоблінів, які не зводили з Бегмена очей.

— Ну, вони... — Бегмен раптом захвилювався. — Вони шукають Барті Кравча.

— Чого це вони шукають його тут? — запитав Гаррі. — Хіба він не в Лондоні, у міністерстві?

— Ну... якщо казати по-правді, я не маю уявлення, де він, — сказав Бегмен. — Він мовби... перестав приходити на роботу. Його нема вже кілька тижнів. Молодий Персі, його помічник, каже, що Кравч хворий. Видно, він надсилає інструкції совою. Але, Гаррі, якщо можна, нікому про це не розповідай. Бо Ріта Скітер пхає носа скрізь, де лише можна, і я не сумніваюся, що вона розпише хворобу Барті як щось страшне. Ще напише, що він зник, як і Берта Джоркінз.

— А про Берту Джоркінз щось відомо? — спитав Гаррі.

— Ні, — відповів Бегмен, знову напружившись. — Авжеж, мої люди її шукають... (*«Дуже вчасно,» — подумав Гаррі.*), — ...але все це так дивно. Вона точно прибула в Албанію — навіть зустрічалася там зі своєю троюрідною сестрою.

Потім поїхала від сестри до тітки, на південь... І десь по дорозі безслідно зникла. Якби ж я знав, куди вона доїхала... Вона не з тих, що можуть просто переховуватися... Однак... Але чому це ми говоримо про гоблінів та про Бертю Джоркінз? Я ж так хотів тебе розпитати, — понизив він голос, — як там твої справи з золотим яйцем?

— Та... непогано, — нещиро відповів Гаррі.

Здалося, Бегмен зрозумів, що Гаррі сказав неправду.

— Послухай, Гаррі, — сказав він (усе ще дуже тихо), — мені через усе це якось аж недобре... Тебе кинули в цей турнір... Ти не зголошувався сам... І якщо, — його голос став ледве чутним, тож Гаррі довелося нахилитися, — ...якщо я можу допомогти... Підказати тобі правильний напрямок... Я відчув до тебе симпатію... Ти так упорався з драконом!.. Ти мені тільки натякни, і я...

Гаррі глянув на кругле рожеве обличчя Бегмена і на його широко розплющені, подитячому невинні блакитні очі.

— Але ж ми повинні розгадати загадку самотужки, правда? — промовив він буденним голосом, щоб не здалося, ніби він звинувачує

начальника відділу магічної фізкультури і спорту в порушенні правил.

— Ну... ну, так, — нетерпляче сказав Бегмен, — але ж... Гаррі... ми всі хочемо, щоб переміг Гогвортс.

— А Седрикові ви пропонували? — запитав Гаррі.

Тінь невдоволення ковзнула по гладенькому лицю Бегмена.

— Ні, не пропонував, — відповів він. — Гаррі, я ж сказав, що ти мені дуже подобаєшся, тому я й вирішив запропонувати...

— Дякую, — сказав Гаррі, — але мені здається, що я майже зрозумів загадку яйця... Ще кілька днів — і я її розгадаю остаточно.

Він не знав напевне, чому відмовився від Бегменової допомоги. Може, тому, що Бегмен був йому фактично незнайомий, і прийняти його пораду було б не зовсім чесно. Це ж не те саме, що попросити про допомогу Рона, Герміону чи Сіріуса.

Видно було, що Бегмен образився, однак нічого не встиг сказати, бо якраз у цю мить нагодилися Фред із Джорджем.

— Вітаю вас, містере Бегмен! — весело сказав Фред. — Можна вам купити чогось випити?

— Е-е... ні, — відповів Бегмен, востаннє з розчаруванням глянувши на Гаррі, — ні, хлопці, дякую...

Фред та Джордж здавалися такими ж розчарованими, як і Бегмен, що дивився на Гаррі так, наче той страшенно його підвів.

— Що ж, мушу бігти, — сказав він. — Приємно було всіх вас побачити. Успіхів тобі, Гаррі.

І він вибіг з шинку. Гобліни повставали зі своїх стільців і теж вийшли. Гаррі приєднався до друзів.

— Що він хотів? — спитав Рон, тільки-но Гаррі сів поруч.

— Пропонував допомогти із золотим яйцем, — відповів Гаррі.

— Він не мав права таке робити! — вражено вигукнула Герміона. — Він же суддя! Втім, ти й без нього уже все розгадав, правда?

— Е-е... майже, — пробурмотів Гаррі.

— Навряд чи Дамблдор зрадіє, якщо довідається, що Бегмен намагався схилити тебе до шахрування! — несхвально промовила Герміона. — Сподіваюся, він і Седрикові намагався допомогти!

— Йому ні. Я питав, — сказав Гаррі.

— Що кому до того, чи отримує допомогу Діґорі? — сказав Рон, і Гаррі подумки погодився з ним.

— Ті ґобліни мали не вельми дружній вигляд, — сказала Герміона, сьорбаючи своє маслопиво. — Що вони тут робили?

— Бегмен каже, що вони шукають Кравча, — промовив Гаррі. — Він і досі хворий. Не ходить на роботу.

— Може, Персі його отруїв? — сказав Рон. — Може, він думає, що як Кравч помре, то його зроблять начальником відділу міжнародної магічної співпраці.

Герміона обдарувала Рона поглядом «не-жартуй-над-такими-серйозними-речами» й сказала:

— Дивно, що ґобліни шукають містера Кравча... Зазвичай вони мають справи з відділом нагляду та контролю за магічними істотами.

— Але Кравч знає багато іноземних мов, — сказав Гаррі. — Може, їм потрібен перекладач.

— Ти тепер турбуєшся про біднесеньких ґоблінів? — спитав Рон у Герміони. — Збираєшся організувати який-небудь ПУП? Права Упослідженим Потворам?

— Ха-ха-ха, — саркастично проказала Герміона. — Гобліни не потребують оборони прав. Ти не чув, що розповідав професор Бінс про гоблінські повстання?

— Ні, — разом сказали Рон та Гаррі.

— Вони вміють домовлятися з чарівниками, — ковтнувши маслопива, повідомила Герміона. — Вони дуже розумні. Це вам не ельфи-домовики, неспроможні за себе постояти.

— О ні, — промовив Рон, глянувши на двері.

До шинку увійшла Ріта Скітер у супроводі товстенького фотографа. Сьогодні вона була в бананово-жовтій мантії, а її довгі нігті яскравіли рожевим лаком. Парочка купила собі випивку й почала пробиратися крізь натовп до сусіднього столика. Гаррі, Рон та Герміона спостерігали, як вони наближаються. Скітер швидко щось торохтіла і мала вдоволений вигляд.

«...він не дуже рвався з нами говорити, правда, Бозо? Як ти думаєш, чому це? І чого він тягає за собою гоблінів? Показує їм видатні місця... Яка маячня! Він ніколи не вмів брехати. Думаєш, щось сталося? Думаєш, треба покопирсатися? Зганьблений екс-начальник відділу магічної фізкультури і

спорту Лудо Бегмен... Дотепний початок речення, правда, Бозо? Треба лише знайти підходящий сюжет...»

— Що, знову зібралися зіпсувати комусь життя? — голосно спитав Гаррі.

Кілька людей озирнулося. Очі Ріти Скітер за прикрашеними коштовним камінням окулярами помітно округлилися, коли вона побачила, хто це сказав.

— Гаррі! — вигукнула вона, розцвівши. — Гарнісінько! Може, приєднаєшся до нас?

— Та я до вас і близько не підійду! — люто вигукнув Гаррі. — Навіщо ви познущалися з Геґріда?!

Ріта Скітер підняла свої нафарбовані брови.

— Гаррі, наші читачі мають право знати правду. Я просто роблю свою...

— Та яка кому різниця, що він наполовину велетень? — закричав Гаррі. — З ним усе нормально!

Увесь шинок стих. Мадам Розмерта дивилася з-над шинквасу і не помічала, що медовуха, яку вона наливала в пляшку, вже переливалася через край.

Усмішка Ріти Скітер ледь затремтіла, але наступної миті засяяла ще сліпучіше.

Репортерка клацнула сумочкою з крокодилаччої шкіри й витягла самописне перо:

— Гаррі, то, може, даси мені інтерв'ю про Геґріда, якого ти знаєш? Про людину, яку ти бачиш за горою м'язів. Про вашу неймовірну дружбу та про її причини. Може, ти до нього ставишся, як до батька?

Герміона зненацька зірвалася на ноги, міцно стискаючи в руці своє маслопиво, ніби то була граната.

— Ви — жахлива жінка, — люто проказала вона, — ви ні перед чим не зупиняєтеся! Ви готові на що завгодно заради сенсації! І вам для цього підійде будь-хто! Навіть Лудо Бегмен...

— Сядь, дурненьке дівчисько, і не говори про те, чого не розумієш, — Ріта Скітер зміряла Герміону холодним важким поглядом. — Я про Лудо Бегмена знаю таке, що в тебе волосся дибки стало б... Хоч воно й так стоїть, — додала вона, глянувши на буйне Герміонине волосся.

— Ходімо звідси, — сказала Герміона. — Гаррі, Рон...

Вони пішли. Чимало людей проводжало їх поглядами. Коли вони підійшли до дверей,

Гаррі озирнувся. Самописне перо бігало туди-сюди по аркуші пергаменту, що лежав на столі.

— Герміоно, тепер вона візьметься за тебе, — сказав Рон тихим стурбованим голосом, коли вони поверталися додому.

— Нехай спробує! — відрізала Герміона, що аж трусилася зі злості. — Я їй покажу! Дурне дівчисько, каже? Та невже? Я ще їй помщуся — і за Гаррі, і за Геґріда...

— Не треба псувати стосунки з Рітою Скітер, — занервувався Рон. — Герміоно, я серйозно. Вона тоді на тебе такого накопає...

— Мої батьки не читають «Щоденного віщуна»! Вона мене не залякає! Я від неї не ховатимусь! — Герміона крокувала так швидко, що хлопці ледве за нею встигали. Гаррі бачив Герміону в такому гніві лише раз — тоді, як вона вліпила Мелфоєві ляпаса. — І Геґрід не ховатиметься! І чого він переживає через ту фурію!

Періодично зриваючись на біг, Герміона проминула браму з крилатими вепрами, а далі — галявиною — вони вийшли просто до Геґрідової хатини.

Вікна все ще були зашторені. Підходячи, вони чули гавкання Ікланя.

— Геґріде! — закричала Герміона, грюкаючи в двері. — Годі, Геґріде! Ми знаємо, що ти там! Яка кому різниця, що твоя матір була велетка! Не дозволяй тій дурнуватій Скітерці до такого себе доводити! Виходь!

Двері відчинилися. Герміона вимовила: «Саме вчас...!» — і раптом змовкла, бо зіткнулася лице в лице не з Геґрідом, а з Албусом Дамблдором.

— Добрий день, — радісно всміхнувся він до них.

— Ми... е-е-е... хотіли побачитися з Геґрідом, — розгубилася Герміона.

— Я здогадався, — підморгнув Дамблдор. — Чому ж не заходите?

— А... гаразд, — сказала Герміона.

Вони зайшли в хатину. Іклань відразу кинувся до Гаррі. Пес несамовито гавкав і намагався облизати йому вуха. Гаррі відігнав Ікланя й озирнувся.

Геґрід сидів за столом, на якому стояли два кухлики чаю. Вигляд у нього був поганенький. Обличчя в плямах, очі запухли, а з волоссям коїлося щось неймовірне: через те, що Геґрід

його не розчісував, воно стало схоже на перуку зі сплутаних дротів.

— Здоров, Геґріде, — привітався Гаррі.

Геґрід звів очі.

— Здоров був, — сказав він захриплим голосом.

— Думаю, треба ще чаю, — сказав Дамблдор, зачиняючи за учнями двері. Він змахнув чарівною паличкою. В повітрі з'явилася таця з чаєм і тістечками. Дамблдор скерував тацю на стіл і всі посідали. Якусь мить панувала мовчанка, а тоді Дамблдор спитав:

— Геґріде, ти не чув, що саме кричала міс Грейнджер?

Герміона трохи почервоніла, але Дамблдор усміхнувся до неї й повів далі:

— Геґріде, судячи з того, як Герміона, Гаррі й Рон лопилися в двері, вони й досі хочуть з тобою знатися.

— Звичайно ж, хочемо! — підтвердив Гаррі, дивлячись на Геґріда. — Не думай про ту корову Скит... Ой, вибачте, пане професоре, — мерщій додав він, глянувши на Дамблдора.

— Гаррі, хвилину тому я тимчасово оглух і навіть не здогадуюся, що ти там казав, —

мовив Дамблдор, вертячи своїми великими пальцями й дивлячись у стелю.

— А, ну добре, — Гаррі засоромився. — Я мав на увазі... Геґріде, як ти міг подумати, ніби нас цікавить, що про тебе понаписувала ота... жінка?

Дві велетенські сльозини викотилися зі схожих на чорних жуків Геґрідових очей і скотилися в його заплутану бороду.

— Ось тобі, Геґріде, й живий доказ того, що я казав, — промовив Дамблдор, усе ще уважно дивлячись у стелю. — Я ж тобі показував незліченні листи від батьків, які пам'ятають тебе ще з власних шкільних років. Вони цілком однозначно пишуть, що якби я тебе вигнав, то вони б це не схвалили...

— Не всі, — хрипко озвався Геґрід, — не всі хочуть, аби я зостав си.

— Геґріде, якщо ти чекаєш всесвітньої популярності, то, боюсь, тобі доведеться просидіти тут ще довгенько, — Дамблдор суворо подивився поверх схожих на два півмісяці окулярів. — Коли я став директором, то не бувало й тижня, щоб я не отримував хоч однієї сови зі скаргами на те, як я керую. І що

ж я мав робити? Забарикадуватися в кабінеті і ні з ким не розмовляти?

— Ага... Тільки ви не наполовину велетень! — прохрипів Геґрід.

— Геґріде, а в мене які родичі? — розсердився Гаррі. — Згадай Дурслів!

— Прегарний приклад, — сказав професор Дамблдор. — Мій рідний брат, Аберфорт, був звинувачений у застосуванні недозволених чарів до кози. Про це писали у всіх газетах — і що ти думаєш, він заховався? Аж ніяк! Він, високо тримаючи голову, продовжував робити своє! Звісно, я не впевнений, чи він уміє читати, тож це не обов'язково був вияв хоробрості...

— Геґріде, повертайся і навчай нас, — тихо промовила Герміона, — будь ласка, повертайся, ми за тобою дуже скучаємо.

Геґрід схлипнув. Рясні сльози покотилися по його щоках у скуйовджену бороду. Дамблдор підвівся.

— Геґріде, я відмовляюся прийняти твою заяву про звільнення і чекаю тебе на роботі в понеділок, — сказав він. — Не забувай, о восьмій тридцять — сніданок у Великій залі. Жодних відмовок. На все вам добре.

Дамблдор вийшов з хатини, зупинившись лише для того, щоб почухати за вухами Ікланя. Коли двері за ним зачинилися, Геґрід заривав, затуливши обличчя долонями завбільшки як накривки для казанів. Герміона погладжувала його руку, і коли Геґрід нарешті відвів долоні, очі в нього були червоні. Він сказав:

— Шо то за файна людина Дамблдор! Ой файна!..

— Авжеж, — сказав Рон. — Геґріде, можна взяти тістечко?

— Возьми собі, — сказав Геґрід, витираючи очі. — Правду він каже... Ви всі правду кажете... Я був ідіот... Мойому старенькому татуньови було би встидно за мою поведінку...

Ще більше сліз покотилося в нього з очей, але він з силою їх витер і сказав:

— Я вам ніколи не показував знимку мого татуня? Не? Тутка-во...

Геґрід устав, підійшов до шафи, висунув шухляду й витяг фотографію низенького чарівника з примруженими чорними очима — точнісінько, як у Геґріда. Він сидів, сяючи усмішкою, на Геґрідовому плечі. Геґрід мав добрячих два з половиною метри зросту, судячи з яблуні позад нього, але був ще

безбородий, юний, круглощокий, з гладенькою шкірою — на вигляд років одинадцять, не більше.

— Се зазнимкували, як я вступив до Гоґвортсу, — захрипів Геґрід. — Тато був просто вражений... Гадав, що з мене може не вийти чарівник, бо моя мамця... ну, яка різниця. Так, я ніколи не був вдатний до магії... але він хоч не видів, як мене відрахували. Видите, він умер, коли я си був у другій класі...

Дамблдор єдиний дбав за мене після його смерти. Призначив мене лісником... Він си довіряє людям. Дає їм другий шанс. Се ріжнить єго від других директорів. Він приймає до Гоґвортсу всіх, хто має талант. Він знає, шо з кожної людини може вийти шось фayne, навіть коли їхні родини не у великім пошанівку. Є такі, котрі вдають, шо мають великі кістки, замість того, аби встати й сказати — Я той, хто я є, і мені за себе не встидно. «Ніколи си не встидай себе, — казав мій старенький татуньо, — є такі, шо си будуть то використовувати проти тебе, але не варто на них зважати». І добре казав. Я був ідіот.

Не варто на неї зважати. Великі кістки... Я їй покажу великі кістки.

Друзі знервовано перезирнулися. Гаррі охочіше прогулявся б з п'ятдесятьма вибухозадими скрутами, аніж зізнався Геґрідові, що підслухав його розмову з мадам Максім. Але Геґрід продовжував говорити, либонь, не помітивши, що сказав щось не те.

— Знаєш що, Гаррі? — сказав він, відводячи погляд від батькової фотографії. Очі його засяяли. — Як ми вперше стрілися, ти мені троха нагадав мене самого. Без мамці й тата, ти си почував так, памнєтаєш, ніби ніколи не пристосуєшся до Гоґвортсу? Не вірив у свої сили... А тепер поглянь на себе, Гаррі! Шкільний чемпіон! — Геґрід якусь мить дивився на Гаррі, а тоді закінчив з дуже серйозним виглядом:

— Знаєш, Гаррі, шо би я хтів? Я би хтів, аби ти переміг. Це б показало їм усім... що ти не мусиш бути чистокровним, аби то зробити. Шо ти не маєш си встидати того, ким ти є. Це покаже їм усім, шо Дамблдор робить усьо файно, приймаючи всіх, хто вміє чарувати. Як ти даєш собі раду з тим яйцем, Гаррі?

— Прекрасно, — сказав Гаррі. — Просто чудово.

Нещасне Гегрідове лице розцвіло широкою, розчуленою усмішкою.

— Файний хлопець. Покажи їм, Гаррі, покажи їм усім. Побий їй усіх.

Брехати Гегрідові було геть не те, що брехати всім іншим, думав Гаррі, коли вони втрьох повернулися ввечері до замку. Гаррі ніяк не міг відігнати від себе образ щасливого бороданя Гегріда, котрий уявив, що Гаррі виграє турнір. Нерозгадане яйце тепер гнітило його ще дужче, ніж раніше. Лягаючи спати, він вирішив: пора забути про гордість і перевірити, чого варта Седрикова підказка.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ —

Яйце та око

Оскільки Гаррі не знав, як довго доведеться приймати ванну, щоб розгадати таємницю золотого яйця, то вирішив зробити це вночі, щоб мати часу стільки, скільки буде потрібно. Він збирався, хоч і неохоче, скористатися і з іншої поради Седрика: піти до ванної кімнати старост. Туди дозволялося заходити лише кільком людям, тому навряд чи хтось його там потурбує.

Гаррі ретельно планував свою вилазку, адже колись уночі, коли він прогулювався поза дозволеними межами, його вже був упіймав шкільний сторож Філч. Цього разу він не мав жодного бажання попастися. Звичайно, необхідно взяти плащ-невидимку, але про всяк випадок Гаррі вирішив прихопити ще й карту мародера — найпотрібнішу після плаща річ для порушення правил. Карта показувала

увесь Гоґвортс, усі найкоротші відстані й таємні ходи, і, що найважливіше, виявляла людей, котрі перебували в замку, зображаючи їх як маленькі цяточки, підписані іменами. Цяточки рухалися коридорами, тому Гаррі знав би заздалегідь, якби хтось наближався до ванної.

Вночі у вівторок Гаррі вислизнув з ліжка, накинув на себе плащ-невидимку, прокрався сходами донизу і, так само, як і тієї ночі, коли Геґрід показував йому драконів, зачекав, доки відчиниться отвір за портретом. Якраз тоді Рон, що стояв назовні, промовив пароль: «Бананові оладки».

— Щасливо, — пробурмотів Рон, пролазячи назад у вітальню, коли Гаррі проскочив повз нього.

Іти в плащі було дуже незручно: під пахвою Гаррі тримав важке золоте яйце, а просто перед очима — розгорнуту Карту мародера. Та все ж залиті місячним сяйвом коридори були порожні й тихі. Гаррі час від часу зупинявся, щоб перевірити карту й переконатися, що ні на кого небажаного не наскочить. Коли дійшов до статуї Бориса Збитого-з-пантелику — розгубленого чарівника з надітими не на ту

руку рукавицями, — то нахилився до дверей праворуч і пробурмотів пароль, що його підказав Седрик — «Соснова свіжість».

Двері зі скрипом відчинилися. Гаррі прослизнув усередину, зачинив двері і скинув плаща-невидимку, роззираючись довкола.

Уже тільки для того, щоб користуватися цією ванною, варто ставати старостою — таке було перше враження Гаррі. У приміщенні, м'яко освітленому прекрасним канделябром зі свічками, усе було зроблене з білого мармуру, зокрема й прямокутна заглибина в підлозі, схожа на порожній басейн. Десь із сотня золотих кранів, прикрашених різнобарвним коштовним камінням, стирчали по краях басейну. Був іще трамплін для стрибків у воду. На вікнах висіли довгі білі лянні завіски. У кутку лежала чимала купа пухнастих білих рушників. На стіні — єдина картина в золотій рамі. На картині була зображена білява русалка, що спала на камені. Її волосся здіймалося над обличчям з кожним видихом.

Гаррі поклав на підлогу плащ, яйце та карту і пройшов уперед, роздивляючись навколо. Його кроки відлунювали в тиші. Ванна була прекрасна, і Гаррі дуже закортіло випробувати

крани, однак він ніяк не міг позбутися відчуття, що Седрик його обдунив. Яким дивом усе це могло допомогти розкрити таємницю яйця? Та все ж він поклав один з пухнастих рушників, плащ, карту і яйце на край ванни-завбільшки-як-басейн, тоді опустився на коліна й відкрутив кілька кранів.

Гаррі одразу зрозумів, що з них ринули різні види пінок для ванни, змішані з водою, — таких пінок він ніколи ще не бачив. З одного крана лізли рожеві та блакитні бульбашки, завбільшки як футбольні м'ячі; з іншого — білосніжна піна, така густа, що, як подумав Гаррі, могла б витримати його вагу; ще інший кран пухкав запашними фіолетовими хмарами, які плавали над поверхнею води. Якийсь час Гаррі розважався тим, що відкручував та закручував крани. Найбільше йому сподобався кран, струмінь з якого відбивався від поверхні води великими дугами. Коли ж глибокий басейн наповнився гарячою водою, піною та бульбашками — на що, попри його розміри, пішло дуже мало часу — Гаррі закрутив усі крани, скинув халат, капці й піжаму і заліз у воду.

У басейні було так глибоко, що Гаррі ледве діставав дна. Перед тим, як повернутися до бортика і, стоячи у воді, подивитися на яйце, він кілька разів проплив туди й назад. Хоч і приємно було плавати в гарячій і пінистій воді між хмарами кольорової пари, однак йому не сьайнуло жодної ідеї.

Гаррі простяг руки, взяв яйце мокрими долонями й відкрив. Несамовите виття й вереск наповнили ванну кімнату, відлунюючи від мармурових стін. Проте ці звуки були й далі незбагненними і здавалися ще гучнішими — через відлуння. Він закрив яйце, переживаючи, щоб воно не привернуло увагу Філча. На мить навіть подумав, що саме таким міг бути Седриків задум — і тут почувся голос. Гаррі від несподіванки підскочив, яйце випало у нього з рук і з голосним цоркотом покотилося по підлозі.

— Я б на твоєму місці спробувала покласти його у воду.

З подиву Гаррі ковтнув добрячу порцію бульбашок. Відпльовуючись, він підвівся й побачив привид напрочуд похмурої дівчинки, що сиділа, схрестивши ноги, на одному з кранів. Це була Плаксива Мірта, чиї

схлипування завжди долинали зі зливної труби в туалеті, що на три поверхи нижче.

— Мірто! — обурився Гаррі. — Я ж... неодягнений!

Піна була така густа, що це навряд чи мало значення, однак у Гаррі склалося враження, що Мірта шпигувала за ним з першої секунди, як він сюди зайшов.

— Я заплющила очі, коли ти залазив у воду, — сказала вона, моргаючи очима за масивними лінзами окулярів. — Ти мене не провідував років сто!

— Ну, так... — збентежився Гаррі, трохи підгинаючи коліна, щоб Мірта таки напевне не бачила нічого, крім його голови. — Мені ж не можна заходити у твій туалет. Він же дівчачий.

— Колись це тебе не турбувало, — сказала Мірта сумно. — Колись ти стовбичив там довгенько.

То була правда, але тільки тому, що Гаррі, Рон і Герміона вирішили, ніби несправний Міртин туалет найкраще підходив для таємного виготовлення багатозільної настійки — забороненого зілля, котре на годину перетворило Гаррі й Рона на точні копії

Креба з Гойлом. Завдяки цьому вони змогли проникнути в слизеринську вітальню.

— Мені заборонили туди ходити. — Гаррі сказав майже правду, бо якось, коли він виходив з туалету, його побачив Персі. — І я подумав, що краще не приходити.

— Ага... Ясно... — Мірта похмуро потерла пляму на підборідді. — І все ж... я б занурила яйце у воду. Так робив Седрик Діґорі.

— Ти за ним теж шпигувала? — знову обурився Гаррі. — Ти що, никаєш тут вечорами, підглядаючи, як старости купаються?

— Іноді, — лукаво сказала Мірта. — Але я жодного разу ні з ким не заговорила.

— Це для мене велика честь, — насуплено сказав Гаррі. — Заплющ очі!

Він переконався, що Мірта добре затулила долонями свої окуляри, потім виліз із ванни, обгорнувся рушником і пішов по яйце.

Коли він знову заліз у воду, Мірта подивилася крізь пальці й сказала:

— Відкрий його під водою!

Гаррі занурив яйце під пінисту поверхню води і відкрив... Цього разу ніщо не верещало. З-під води долинала булькотлива пісня, слів якої він не міг розібрати.

— Ти повинен ще й голову своєю занурити! — Мірті дуже подобалося ним командувати. — Пірнай!

Гаррі набрав у груди повітря й присів. Тепер, опинившись на мармуровому дні наповненої бульбашками ванни, він чув хор надприродних голосів, що співали до нього з відкритого яйця:

Шукай нас там, де нашу пісню чути —
На суші ми німі і вельми скуті.
Шукай і бійся, і шукай скоріше:
Ми в тебе заберемо найцінніше.
І повернути скарб, і віднайти —
На все годину часу маєш ти.
Якщо не встигнеш — годі, все дарма:
Пропало, зникло, вже його нема.

Гаррі вплив нагору, розітнувши поверхню води, й відкинув з очей волосся.

— Ну що, чув? — спитала Мірта.

— Так... «Шукай нас там, де нашу пісню чути...» Не треба мене переконувати, що це... Стривай, треба послухати ще раз, — і він знову пірнув.

Гаррі довелося тричі прослухати пісню під водою, щоб запам'ятати слова. Він ще трохи побольбався у воді, напружено міркуючи, а Мірта сиділа й дивилася на нього.

— Я повинен шукати тих, хто не може говорити чи співати на суходолі, — задумливо сказав він. — Гм... хто ж це може бути?

— Ти такий повільний...

Він ще ніколи не бачив, щоб Плаксива Мірта була така радісна. Хіба що в той день, коли від багатозільної настійки Герміонине лице обросло шерстю і в неї з'явився котячий хвіст.

Гаррі розглядався по ванній кімнаті, думаючи... Якщо голоси можна почути лише під водою, то, цілком можливо, вони належать підводним істотам. Він виклав цю теорію Мірті, а та лише усміхнулася.

— Дігорі думав так само, — сказала вона. — Він лежав тут страшенно довго і говорив сам до себе. Довго-предовго. Що аж майже всі бульбашки полускали.

— Підводні... — протягнув Гаррі. — Мірто... Хто живе в озері, крім велетенського кальмара?

— Ну, різні... — сказала вона. — Іноді я там буваю... Часом мушу, бо не маю іншого

виходу — якщо хтось змиє воду, коли я не очікую...

Намагаючись не думати про Плаксиву Мірту, котру змиває в озеро по трубі разом із вмістом унітаза, Гаррі промовив:

— І що ж там має людські голоси? Стривай... — Погляд Гаррі упав на зображення сплячої русалки на стіні:

— Мірто, а є там русалки з водяниками?

— О-о-о-о, дуже добре, — відповіла вона, поблискуючи окулярами. — У Дігорі на це пішло набагато більше часу! До того ж, це сталося тільки тоді, коли прокинулася вона, — з виразом величезної антипатії на сумному обличчі Мірта кивнула головою на русалку. — Коли вона почала хихотіти і хизуватися собою, і виставляти свої плавці...

— Я вгадав? — радісно вигукнув Гаррі. — Друге завдання — піти до озера і знайти там русалок з водяниками і... і...

Та раптом він зрозумів, що каже, і відчув, як радість вивітрилася з нього, наче хтось вийняв йому з живота корок. Він не дуже добре вмів плавати, а нагоди повчитися не траплялося. Дадлі, ще як вони обидва були малі, ходив на уроки плавання, але тітка Петунія та дядько

Вернон, маючи, очевидно, надію, що Гаррі коли-небудь потоне, не потурбувалися відвести туди і його. Поплавати в цій ванні було дуже приємно, але ж озеро набагато більше і набагато глибше... а на дні живуть русалки й водяники...

— Мірто, — задумливо сказав Гаррі. — Як мені там дихати?

Після цих слів очі Мірти знову наповнилися слізьми.

— Як нетактовно! — пробурмотіла вона, намагаючись у своїй мантії хустинку.

— Що нетактовно? — спантеличено запитав Гаррі.

— Говорити при мені про дихання! — пронизливо вигукнула вона, і її голос луною відбився по кімнаті. — Коли я не можу... коли я вже не дихала... сто років... — вона заховала обличчя в хустинку і голосно висякалася.

Гаррі згадав, яка чутлива завжди була Мірта до всього, що стосувалося її смерті. Жоден інший зі знайомих привидів не робив з цього такої трагедії.

— Вибач, — нетерпляче сказав він. — Я не хотів... Я просто забув...

— Авжеж, звісно, немає нічого простішого, ніж забути про смерть Мірти, — сказала вона, ковтаючи сльози й дивлячись на нього запухлими очима. — Ніхто не сумував за мною навіть тоді, як я була ще жива. Моє тіло знайшли аж через багато-багато годин — я знаю, бо я там сиділа й чекала на них. Олива Горнбі зайшла в туалет і спитала: «Мірто, ти знову тут сидиш, набурмосившись? Професор Діпіт попросив пошукати тебе...» А потім вона побачила моє тіло... О-о-о-о, вона не забула цього аж до самої своєї смерті — я перевірила... Я її переслідувала всюди й нагадувала. Пам'ятаю, на весіллі її брата...

Та Гаррі не слухав. Він знову думав про пісню русалок та водяників. *«Ми в тебе заберемо найцінніше»*. Це звучало так, наче вони збиралися щось у нього вкрасти, щось таке, що він захотів би повернути. Що ж вони збиралися забрати?

— ...і тоді вона пішла в Міністерство магії, щоб я перестала її переслідувати, тому я мусила повернутися сюди й жити у своєму туалеті.

— Як добре, — неуважно відгукнувся Гаррі. — Тепер я просунувся набагато далі, ніж був... Заплющ очі, я виходжу.

Він підняв яйце з дна ванни, виліз, витерся й знову одягнув піжаму та халат.

— А ти мене провідуватимеш у моєму туалеті? — сумовито запитала Плаксива Мірта, коли Гаррі підняв з підлоги плащ-невидимку.

— Ну... Намагатимусь... — промовив Гаррі, хоч подумав, що зайшов би в Міртин туалет тільки тоді, якщо всі інші позакривають. — Па-па, Мірто... Дякую за допомогу.

— Бувай, — похмуро сказала вона і, щойно Гаррі накинув плащ-невидимку, пірнула назад у кран.

Знов опинившись у темному коридорі, Гаррі розгорнув Карту мародера, щоб перевірити, чи навколо все спокійно. Так, цятки, що належали Філчеві та Місіс Норіс, були в своєму кабінеті... Більше ніщо ніде не рухалося, окрім Півза, що стрибає у кімнаті трофеїв поверхом нижче... Гаррі ступив перший крок у напрямку до Ґрифіндорської вежі, коли раптом щось на карті привернуло його увагу... То було щось дуже дивне.

Виявилось, що рухається не лише Півз. Самотня цятка металася по кімнаті в нижньому кутку ліворуч — у Снейповім кабінеті. Але під нею не писалося «Северус

Снейп»... Напис свідчив, що кімнатою ходив Бартеміус Кравч.

Гаррі мовчки дивився на цятку. Містер Кравч такий хворий, що не ходив на роботу і не міг побувати на Різдвяному балу, — то що ж він робить, прослизнувши у Гоґвортс о першій годині ночі? Гаррі уважно стежив, як цятка рухалася туди й сюди, час від часу зупиняючись.

Гаррі завагався, напружено міркуючи... І врешті допитливість взяла гору. Він розвернувся й покрокував у протилежний бік, до найближчих сходів. Він хотів з'ясувати, що затіває Кравч.

Якогомога тихіше Гаррі зійшов по сходах, хоч обличчя на деяких портретах усе одно зацікавлено озиралися на скрип дошки в підлозі чи на шелестіння піжами. Він прокрався до середини коридору, відхилив на стіні гобелен, за яким починалися вузькі сходи донизу — таким чином він міг скоротити шлях на два поверхи. Гаррі продовжував дивитися на карту, дивуючись... надто це не схоже на правильного, законослухняного містера Кравча — пізньої ночі нікати чужим кабінетом...

І тут, просто посеред сходів, зосередившись лише на дивній поведінці містера Кравча і більше ні про що не думаючи, Гаррі раптом відчув, що його нога провалилася крізь поламану магічну сходинку — ту, що її завжди забував перестрибувати Невіл. Гаррі незграбно засмикався, і золоте яйце, все ще мокре після ванни, вислизнуло у нього з руки. Він нахилився, намагаючись його впіймати, та було пізно: яйце покотилося довжелезними сходами, гупаючи на кожній сходинці голосно, як барабан. Плащ-невидимка сповз, але Гаррі його підхопив, а Карта мародера вилетіла з рук і впала на шість сходинок нижче від Гаррі, який, застрягнувши по коліно в дірці, не міг до неї дотягтися.

Золоте яйце прокотилося крізь гобелен внизу, стукнувшись, розкрилося й почало верещати на цілий коридор. Гаррі витяг чарівну паличку і з усієї сили намагався доторкнутися до Карти мародера, щоб стерти зображення, але не міг дотягтися...

Накинувши плаща, Гаррі випростався, уважно прислухаючись. Його очі примружилися зі страху... і майже відразу...

— ПІВЗ!

Це був ні на що інше не схожий мисливський крик сторожа Філча. Гаррі чув його квапливі кроки, що човгали дедалі ближче. Його задиханий голос аж дзвенів зі злості.

— Що за галас? Ти хочеш розбудити увесь замок? Півзе, я тобі зараз... Півзе, ох, я тобі зараз!.. А це що таке?

Філчеві крики стихли. Почувся брязкіт металу об метал і виття припинилося — отже, Філч яйце підняв і закрив. Гаррі стояв непорушно, прислухаючись. Його нога була міцно затиснена в магичній сходинці. Зараз Філч відхилить гобелен, сподіваючись побачити Півза... і не побачить... Але якщо він підніметься сходами, то знайде Карту мародера і, незважаючи на плащ-невидимку, помітить на карті цятку з написом «Гаррі Поттер» — саме там, де той стоїть.

— Яйце? — тихо промовив Філч біля підніжжя сходів. — Моя кицюню! — вочевидь, Місіс Норіс була з ним. — Це ж підказка до Турніру! Це належить шкільному чемпіонові!

Гаррі стало погано. Серце шалено гупало.

— ПІВЗЕ! — весело заревів Філч. — Ти це вкрав!

Він різко відхилив гобелен і Гаррі побачив його жахливе мішкувате лице з виряченими, майже безбарвними очима, що вдивлялися в темряву сходів, де, як він думав, нікого не було.

— Ховаєшся? — м'яко сказав він. — Я вже йду, Півзе! По тебе йду! Ти вкрав підказку до Турніру! Дамблдор тебе за це вижене! Ти — бридкий злодюга!

Філч ступив на сходи. Його кістлява, брудної масті кішка йшла за ним по п'ятах. Банькати очі Місіс Норіс, такі схожі на очі її хазяїна, дивилися просто на Гаррі. Йому вже колись доводилося переживати, чи плащ-невидимка діє на котів... Сповнений найгірших передчуттів, Гаррі дивився, як Філч, вбраний у старий фланелевий халат, підходить дедалі ближче. Гаррі у відчаї спробував витягти ногу, але вона вгрузла ще на кілька сантиметрів глибше. Залишалися лічені секунди. Філч або помітить карту, або наштовхнеться на Гаррі...

— Філч? Що там таке?

Філч зупинився трохи нижче від Гаррі й обернувся. Біля підніжжя сходів стояла особа, котра могла тільки погіршити ситуацію —

Снейп. Він мав на собі довгу сіру нічну сорочку і був дуже злий.

— Це Півз, пане професоре, — злісно прошепотів Філч. — Він скинув зі сходів оце яйце.

Снейп швидко піднявся сходами до Філча. Гаррі зціпив зуби, переконаний, що гупання серця от-от його видасть...

— Півз? — вкрадливим голосом перепитав Снейп. — Але ж Півз не міг потрапити в мій кабінет...

— Це яйце було у вашому кабінеті, пане професоре?

— Авжеж, ні, — різко сказав Снейп. — Я почув грюкіт і виття...

— Так, пане професоре, то вило яйце...

— Я йшов, щоб з'ясувати...

— Його кинув Півз, пане професоре...

— ...і коли я проходив повз свій кабінет, то побачив, що там горять смолоскипи, а дверцята шафки прочинені! Хтось у ній порпався!

— Але ж Півз не міг...

— Я знаю, Філч, що він не міг! — гаркнув Снейп. — Я наклав на свій кабінет закляття, яке не міг зламати жоден чарівник! — Снейп

глянув угору, просто крізь Гаррі, а потім подивився на коридор унизу. — Філч, підете зі мною й допоможете знайти непроханого гостя.

— Я... так, пане професоре... але...

Філч із тугою поглянув на сходи, теж крізь Гаррі, і той побачив, як не хочеться сторожеві відмовлятися від шансу загнати Півза в кут. *Іди, тихо благав його Гаррі, іди зі Снейпом...* Місіс Норіс виглядала з-за Філчевих ніг. У Гаррі склалося враження, що вона чує його запах. Навіщо він наливав у ванну так багато запашної піни?

— Пане професоре, — жалібно заскиглив Філч, — цього разу директор повинен мене вислухати. Півз обікрав учня — це мій шанс раз і назавжди викинути його з замку...

— Філч, мені до лампочки, що там учворив якийсь там нещасний полтергейст. У моєму кабінеті...

Цок. Цок. Цок.

Снейп різко замовк. Вони з Філчем дивилися вниз. Крізь вузький проміжок між їхніми головами Гаррі побачив, що то шкутильгає Дикозор Муді. Муді був у старій дорожній мантії, накинутій поверх нічної сорочки, і, як завжди, спирався на палицю.

— У вас тут що, танці в піжамах? — прогарчав він.

— Ми з професором Снейпом почули якийсь шум, — не змовчав Філч. — Полтергейст Півз, як завжди, кидався різними предметами... А потім професор Снейп помітив, що хтось вдерся в його кабі...

— Заткнися! — зашипів Снейп на Філча.

Муді ступив крок до сходів. Гаррі побачив, як його магічне око оглянуло Снейпа, а тоді, без жодного сумніву, зупинилося на Гаррі.

Серце в нього закалатало з неймовірною силою. *Муді бачив навіть крізь плащ-невидимку...* Лише він один бачив усю дивину цієї сцени. Снейп у нічній сорочці, Філч, що міцно тримав золоте яйце, і Гаррі, що застряг у сходинці позад них. Кривий рот Муді роззявився з подиву.

Кілька секунд вони з Гаррі дивилися один одному у вічі. Тоді Муді закрив рота й повернув своє блакитне око до Снейпа.

— Снейпе, я правильно почув? — запитав він. — Хтось вдерся у ваш кабінет?

— Немає значення, — холодно відказав Снейп.

— Навпаки, — прогарчав Муді, — це дуже важливо. Кому було потрібно вдиратися у ваш кабінет?

— Комусь із учнів, я вважаю, — сказав Снейп. — Гаррі помітив, як на масній Снейповій скроні затіпалася жилка. — Таке вже бувало. З моєї шафки зникали складники для настійок. Поза сумнівом, учні пробували робити заборонені суміші...

— Думаєте, вони й зараз шукали складників для настійок? — сказав Муді. — Ви ж не ховаєте у себе в кабінеті чогось іншого, га?

Жовтувате Снейпове лице залилося цегляною барвою, а жилка на скроні запульсувала ще дужче.

— Муді, ви ж знаєте, що я нічого не ховаю, — сказав він тихо, з гнівом у голосі, — адже ви самі ретельно обшукували мій кабінет.

Обличчя Муді скривилося в посмішці.

— Це, Снейпе, аврорам дозволено. Дамблдор наказав мені тримати вас на оці...

— Дамблдор мені довіряє, — сказав Снейп крізь зціплені зуби. — Я не повірю, що він вам наказав обшукати мій кабінет!

— Авжеж, Дамблдор вам довіряє, — прогарчав Муді. — Бо він довірливий. Вірять,

що люди змінюються на краще. А я кажу, що бувають плями, яких не виведеш. Плями, що не виводяться. Розумієте, містере Снейп, що я маю на увазі?

Снейп раптом повівся якось дуже дивно. Він судомно схопився правою рукою за ліве передпліччя, наче йому там заболіло.

— Ідіть спати, містере Снейп, — засміявся Муді.

— Ви не маєте повноважень мені наказувати! — зашипів Снейп, знімаючи руку з передпліччя, ніби злий сам на себе. — Я маю таке саме право після смерку тинятися цією школою, як і ви!

— Тоді *тиняйтеся звідси*, — пожартував Муді, але в його голосі вчувалася погроза. — З нетерпінням чекаю нашої випадкової зустрічі в темному коридорі... Між іншим, ви щось загубили...

З жахом Гаррі побачив, що Муді вказує на Карту мародера, яка все ще лежала за шість сходинок нижче від нього. Коли Снейп та Філч обернулися, щоб глянути на карту, Гаррі забув про обережність: підняв під плащем руки і щосили ними замахав, щоб привернути увагу Муді, беззвучно вимовляючи: «*Це моє! Моє!*»

Снейп потягся до карти, а на його обличчі з'явилася тінь здогаду.

— *Акцію пергамент!*

Карта знялася в повітря, вислизнула з-під розчепічених пальців Снейпа й полетіла просто в руки Муді.

— Я помилився, — спокійно сказав він. — Це моє... Мабуть, випало раніше...

Снейп переводив погляд із золотого яйця у Філчевих руках на Карту мародера, що її тримав Муді, і зіставляв ці дві речі до купи, як це міг зробити тільки Снейп...

— Поттер, — тихо сказав він.

— Що? — спокійно запитав Муді, складаючи карту й ховаючи її в кишеню.

— Поттер! — загарчав Снейп, повернув голову й глянув точнісінько на те місце, де стояв Гаррі, мовби раптом зміг його бачити. — Це Поттерове яйце. Цей клаптик пергаменту належить Поттеру. Я вже його бачив, я його впізнаю! Тут є Поттер! У плащі-невидимці!

Снейп простяг руки вперед, наче сліпий, і почав підніматися по сходах. Гаррі здалося, що величезні Снейпові ніздрі ще більше розширилися, щоб його внюхати — але не міг

зрушити з місця і лише відхилився назад, щоб уникнути пальців Снейпа, але ще мить і...

— Снейпе, там нічого немає! — гаркнув Муді. — Але я з радістю повідомлю директора, як швидко ви перевели розмову на Гаррі Поттера!

— Що ви маєте на увазі? — Снейп обернувся, щоб глянути на Муді. Його руки лишилися так само простягнуті — за кілька сантиметрів від Гарріних грудей.

— Я маю на увазі те, що Дамблдору страшенно цікаво, хто щось має проти хлопця! — промовив Муді, шкутильгаючи ближче до сходів. — Мені теж дуже цікаво, містере Снейп... — світло смолоскипів тремтіло на його спотвореному обличчі, від чого шрами на носі здавалися ще глибшими й темнішими.

Снейп дивився на Муді згори вниз, але Гаррі не бачив виразу його обличчя. Кілька секунд панувала мовчанка. Ніхто навіть не поворухнувся. Тоді Снейп повільно опустив руки.

— Я просто подумав, — сказав Снейп, з превеликим зусиллям намагаючись говорити спокійно, — що Поттер знову блукає по замку

в заборонені години... Це його погана звичка... Його треба зупинити. Для його ж добра.

— Зрозуміло, — м'яко сказав Муді. — Близько до серця берете Поттерові проблеми?

Знову тиша. Снейп і Муді все ще дивилися один на одного. Місіс Норіс голосно нявкнула, вдивляючись повз Філчеві ноги, шукаючи, звідки так пахне піною для ванни.

— Піду я, мабуть, спати, — буркнув Снейп.

— Це ваша найкраща за цю ніч думка, — сказав Муді. — А тепер, Філч, віддайте мені яйце...

— Ні! — вигукнув Філч, притискаючи яйце до себе, наче то був його син-первісток. — Професоре Муді, це доказ Півзового віроломства!

— Це власність чемпіона, якого він обікрав, — сказав Муді. — Давайте сюди.

Снейп зійшов зі сходів і проминув Муді, не мовивши більше ані слова. Філч якимось пташиним вигуком покликав Місіс Норіс, котра, перш ніж побігти за хазяїном, ще якусь мить тупо дивилася на Гаррі. Відсапуючись, Гаррі прислухався, як віддаляються Снейпові кроки. Філч простяг Муді яйце і теж зник з очей, бурмочучи до Місіс Норіс:

— Нічого, серденько... Зранку підемо до Дамблдора... Розкажемо, що робив Півз...

Грюкнули двері. Гаррі стояв і дивився на Муді. Той поклав усе, що тримав, на найнижчу сходинку і з великими труднощами почав видряпуватися догори. Його дерев'яна нога цокала при кожному кроці.

— Ледве викрутилися, Поттере, — пробурмотів він.

— Так... Дякую... — слабким голосом обізвався Гаррі.

— Що це таке? — запитав він, витягаючи з кишені і розгортаючи Карту мародера.

— Карта Гогвортсу, — відповів Гаррі, сподіваючись, що Муді зараз витягне його з-поміж поламаних сходинок. Нога дуже боліла.

— Мерлінова борода! — прошепотів Муді, розглядаючи карту. Його магічне око бігало туди-сюди. — Це... нічогенька собі карта, Поттере!

— Так... дуже корисна, — зіщулився від болю Гаррі. — Пане професоре, ви не могли б мені допомогти?

— Що? А, так... Так, аякже...

Муді взяв Гаррі за руки й смикнув. Гарріна нога нарешті вискочила з підступної сходинки і він миттю став на сходинку вище.

Муді все ще розглядав карту.

— Поттере, — поволі сказав він, — ти, часом, не бачив, хто вдерся у Снейпів кабінет? На цій карті, звісно?

— Бачив... — зізнався Гаррі. — Містер Кравч.

Магічне око Муді пробігло по всій карті. Видно було, що професор стривожився.

— Кравч? — перепитав він. — Ти впевнений?

— Цілком, — підтвердив Гаррі.

— Його тут більше немає, — сказав Муді. Його око все ще вивчало карту. — Кравч... Дуже, дуже цікаво...

Майже хвилину він мовчав, не зводячи погляду з карти. Гаррі зрозумів, що новина про Кравча була для Муді важлива, і йому дуже кортіло дізнатися, чому. Та він не наважувався спитати, бо страшенно боявся Муді... Але ж той щойно допоміг йому уникнути великої халепи...

— Е-е... Пане професоре... Як ви гадаєте, навіщо було містерові Кравчу прокрадатися у Снейпів кабінет?

Магічне око Муді відірвалося від карти і втупилося в Гаррі. То був проникливий погляд, і в Гаррі склалося враження, що Муді його

міряє й розмірковує — відповідати на питання чи ні, і як багато розповідати.

— Скажімо так, Поттере, — нарешті пробурмотів Муді, — кажуть, що в старого Дикозора манія ловити темних чаклунів... Але Дикозор — просто ніщо, *ніщо* порівняно з Барті Кравчем.

Муді й далі вивчав пергамент. Гаррі згоряв від бажання знати більше.

— Пане професоре! — знову сказав він. — Ви думаєте... Це все може бути пов'язане з... Може, містер Кравч думає, що тут щось відбувається...

— Наприклад, що? — різко спитав Муді.

Гаррі аж сам здивувався, що так багато посмів сказати. До того ж не хотілося, щоб Муді запідозрив, що він має джерело інформації за межами Гогвортсу. Це може призвести до підступних запитань про Сіріуса.

— Не знаю, — пробелькотів Гаррі, — багато дивного було останнім часом. Про це писали у «Щоденнім віщуні». Чорна мітка на Кубку світу, смертежери і все таке...

Обидва ока Муді розширилися.

— Поттере, ти тямущий хлопець, — сказав він. Його магічне око знову повернулося на

Карту мародера. — Кравч, можливо, про це думав, — поволі проказав він. — Дуже ймовірно... Чимало сміховинних чуток літає останнім часом — звичайно, з легкої руки Ріти Скітер. Багатьох це виводить з рівноваги, — грізний оскал скривив його й так перекошений рот. — Якщо я кого й ненавиджу, — бурмотів він більше сам до себе, ніж до Гаррі, а його магичне око втупилося в нижній лівий куток карти, — то це смертежерів, тих, що й досі на волі...

Гаррі глипнув на нього. Чи міг Муді мати на увазі те саме, про що думав і Гаррі?

— А зараз, Поттере, я хочу запитати щось у тебе, — тон у Муді став діловий.

Гарріне серце тьохнуло: ось і настає ця мить. Муді зараз запитає, де він дістав цю карту — штуку дуже підозрілу — і впливе історія про те, як вона до нього потрапила. Вина впаде не тільки на Гаррі, а й на його покійного батька, на Фреда та Джорджа Візлів, на професора Люпина, який торік викладав у них захист від темних мистецтв. Муді помахав картою перед носом у Гаррі, який увесь мовби зібрався в грудку.

— Чи я можу в тебе її позичити?

— Ох! — вирвалося в Гаррі. Він дуже любив цю карту, але, з другого боку, йому відлягло від серця, бо Муді не спитав, де він її взяв. Крім усього, він був перед Муді в боргу. — Беріть, звичайно.

— Молодець, — прогарчав Муді. — Мені вона знадобиться... Це може бути саме те, що я шукав... Усе, Поттере, спати. Швиденько...

Вони разом піднялися сходами нагору. Муді й далі розглядав карту, наче то був скарб, ціннішого за який він ніколи не бачив. Вони мовчки дійшли до дверей кабінету Муді. Муді зупинився й поглянув на Гаррі:

— Поттере, ти ніколи не думав стати аврором?

— Ні, — Гаррі на крок відступив.

— А варто було б подумати, — кивнув Муді, замислено дивлячись на Гаррі. — Правду тобі кажу... І, між іншим... Гадаю, ти серед ночі не просто так прогулювався з яйцем?

— Ні, — усміхнувся Гаррі. — Я намагався розгадати його таємницю.

Муді підморгнув, його магічне око знову закрутилося.

— Правду кажуть, Поттере, що нічна прогулянка може навіяти цікаві ідеї. Побачимося вранці...

Дивлячись на Карту мародера, він зайшов до кабінету і зачинив за собою двері.

Гаррі повільно повертався до Грифіндорської вежі, гублячись у думках про Снейпа, Кравча і про те, що це все означає... Чому Кравч прикидався хворим, якщо міг, коли хотів, легко потрапити в Гоґвортс? І що саме, на його думку, ховав у своєму кабінеті Снейп?

А Муді вважає, що він, Гаррі, повинен стати аврором! Цікава думка... Та коли за десять хвилин Гаррі опинився в ліжку, а яйце та плащ-невидимка були надійно заховані у валізі, він подумав, що, перш ніж обирати кар'єру аврора, треба перевірити, чи для цього обов'язково мати стільки шрамів, як у Муді.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ —

Друге завдання

— Але ж ти казав, що вже знайшов ключ до розгадки яйця! — обурено вигукнула Герміона.

— Не кричи! — розсердився Гаррі. — Мені ще треба... додати деякі штрихи, розумієш?

Гаррі, Рон та Герміона сиділи за останньою партою на уроці замовлянь. Вони мали практикувати сьогодні замовляння-відганяння — протилежні до замовлянь-викликань. Побоюючись нещасних випадків, коли все літатиме по кімнаті, професор Флитвік роздав учням для вправ диванні подушки, розраховуючи, що ними неможливо когось травмувати. То була хороша ідея, але вона не зовсім спрацювала. Невіл ніяк не міг нормально прицілитись, і тому весь час випадково відштовхував у протилежний куток кімнати набагато важчі речі — наприклад, самого професора Флитвіка.

Друге завдання

— Просто забудь на хвилю про яйце, чуєш? — прошипів Гаррі, коли професор Флитвік в черговий раз покірно промайнув повз них у повітрі і здійснив посадку на великій шафі. — Я вам намагаюся розповісти про Снейпа й Муді...

Цей урок був ідеальним прикриттям для розмов на особисті теми, бо всі захопилися вправами і не звертали на них ніякої уваги. Ось уже з тридцять хвилин Гаррі пошепки переповідав свої нічні пригоди.

— Снейп сказав, що Муді робив обшук у його кабінеті? — запитав Рон. Його очі палали від захоплення — доторком чарівної палички він саме відштовхнув подушку (та злетіла в повітря й збила з голови Парваті капелюшок). — Ти думаєш, що Муді тут для того, щоб стежити не тільки за Каркарофим, а й за Снейпом?

— Не знаю, чи й справді його про це попросив Дамблдор, але він стежить, — мовив Гаррі, не дуже уважно махаючи чарівною паличкою, через що його подушка бухнулася зі стола на підлогу. — Муді сказав, що Дамблдор дозволяє Снейпові залишатися тут лише тому, що дає йому шанс виправитися, чи щось таке...

— Що? — спитав Рон, широко розплющивши очі. Його наступна подушка описала в повітрі велику дугу, відбилася від канделябра й важко впала на стіл Флитвіка. — Гаррі... Можливо, Муді думає, що це Снейп укинув твоє прізвище в Келих Вогню?

— Ех, Роне, — Герміона скептично похитала головою, — ми вже колись думали, що Снейп намагався вбити Гаррі — і пам'ятаєш, чим це обернулося? Він урятував Гаррі життя.

Вона відштовхнула подушку, й та, пролетівши через усю кімнату, приземлилася в коробку, в яку всі повинні були вціляти своїми подушками. Гаррі, подивившись на Герміону, задумався... Справді, якось Снейп урятував був йому життя, але найдивнішим було те, що Снейп його ненавидів, так само, як ненавидів і його батька ще в ті часи, коли вони разом навчалися в школі. Снейп любив знімати з Гаррі бали й ніколи не пропускав нагоди його покарати чи навіть дати пораду відрахувати Гаррі зі школи.

— Мені байдуже, що каже Муді, — правила своєї Герміона, — Дамблдор не дурний. Він правильно зробив, що повірив Геґрідові та професорові Люпину, хоч, окрім нього, ніхто

Друге завдання

більше не взяв би їх на роботу. То чому ж він не може мати рації і щодо Снейпа, незважаючи на те, що Снейп трохи...

— ...злий, — швидко договорив за неї Рон. — Герміоно, чого ж тоді всі ці ловці темних чаклунів нишпорять у його кабінеті?

— Чому містер Кравч прикидався хворим? — спитала Герміона, не звертаючи на Рона уваги. — Це трохи смішно — він не подужає прийти на Різдвяний бал, але, якщо йому заманеться, запросто добирається сюди посеред ночі.

— Ти не любиш Кравча через ту ельфіню Вінкі, — сказав Рон, посилаючи свою подушку в вікно.

— А ти тільки й думаєш, що Снейп щось замислив...— сказала Герміона, відбиваючи свою подушку прямісінько в коробку.

— А мені цікаво знати, що Снейп такого зробив, що мусить виправлятися, — суворо сказав Гаррі, і аж сам здивувався, бо його подушка, перелетівши кімнату, впала в коробку просто на Герміонину.

*

Слухняно виконуючи Сіріусове прохання повідомляти йому про все незвичайне у Гоґвортсі, Гаррі відіслав до нього руду сову з листом, у якому розповів, як містер Кравч проник у Снейпів кабінет, а також про розмову між Муді та Снейпом. Після того Гаррі всю свою увагу присвятив невідкладній проблемі: як двадцять четвертого лютого цілу годину пробути під водою.

Ронові дуже сподобалася ідея ще раз вдатися до замовлянь-викликань — Гаррі розповів йому про акваланги, і Рон ніяк не міг зрозуміти, чом би Гаррі не викликати таку штуку з найближчого маґлівського містечка. Герміона відразу ж розгромила цей план, сказавши, що навіть якщо Гаррі й навчиться за годину користуватися аквалангом — а це мало ймовірно, — то його безперечно дискваліфікують за порушення Міжнародного кодексу чаклунської таємності. Та й мало надії, що маґли не помітять акваланг, який сам собою летить над полями до Гоґвортсу.

— Ідеальне вирішення проблеми — це трансфігурувати себе на підводний човен, чи щось таке, — сказала вона. — Якби ж то ми вже вчили людську трансфігурацію! Та ми її почнемо не раніше шостого класу, крім того,

Друге завдання

якщо не дуже добре нею володіти, то можна такого накоїти...

— О так, не хотілося б ходити потім з перископом на голові, — погодився Гаррі. — Ще я міг би на когось напасти в присутності Муді — він би відразу мене трансфігурував...

— Тільки навряд чи він тобі дозволить вибирати на кого трансфігуруватися, — серйозно мовила Герміона. — Ні, думаю, твій найкращий шанс — то закляття.

Тож Гаррі з думкою, що цього сидіння в бібліотеці йому вистачить на все життя, ще раз закопався поміж запилюжених томів, шукаючи закляття, яке б допомогло людині вижити без кисню. Проте, хоч і він, і Рон, і Герміона шукали в обідні перерви, вечорами й у вихідні, і хоч Гаррі випросив у професорки Макґонегел дозвіл користуватися книжками з забороненого фонду і навіть заручився допомогою нервової, схожої на грифа, бібліотекарки мадам Пінс, — вони однак не знайшли нічого такого, що допомогло б Гаррі провести під водою цілу годину.

Знайомі напади паніки знову почали дошкуляти Гаррі, і йому стало важко зосереджуватися на уроках. Озеро, що його

Гаррі раніше сприймав як іще одну особливість місцевості, притягувало його погляд щоразу, як він підходив до вікна: велична, сталєво-сіра маса холодної води — її темні крижані глибини здавалися такими ж далекими, як Місяць.

Як і перед поєдинком з рогахвісткою, час вислизав невідомо куди, наче хтось зачарував годинники йти вдвічі швидше. До двадцять четвертого лютого лишався тиждень (час іще був)... лишалося п'ять днів (треба поспішити і щось знайти)... три дні (будь ласка, я мушу щонебудь знайти... будь ласка...).

Коли залишалося всього два дні, Гаррі перестав їсти. Єдине приємне було те, що в понеділок під час сніданку повернулася руда сова, яку він посилав до Сіріуса. Гаррі відв'язав пергамент, розгорнув і побачив найкоротший за весь час лист від Сіріуса.

Пришли цією совою дату найближчої прогулянки в Гогсмід.

Гаррі перевернув пергамент, сподіваючись побачити ще щось на звороті, але там було чисто.

Друге завдання

— За два тижні, — прошепотіла Герміона, яка читала записку через його плече. — На, візьми моє перо й негайно відішли сову назад.

Гаррі нашкрябав дату на звороті Сіріусового листа, прив'язав його до лапки рудої сови й простежив, як вона відлітає. Чого він очікував? Поради, як вижити під водою? У своєму попередньому листі до Сіріуса він так захопився розповіддю про Снейпа та Муді, що геть забув згадати про яйце.

— Навіщо йому знати про наступну прогулянку до Гоґсмиду? — спитав Рон.

— Не знаю, — мляво сказав Гаррі. Миттєва радість, що спалахнула в ньому, коли він побачив сову, тепер згасла. — Ходім... Догляд за магічними істотами.

Чи то виправдовуючись за вибухозадих скрутів, чи тому, що їх лишилося всього два, чи щоб довести, що він уміє навчати не згірше за професорку Граблі-Планку, але Гегрід після свого повернення на роботу продовжував її тему про єдинорогів. Виявилось, що він знав про єдинорогів так само багато, як і про потвор, хоча й було видно, що його засмучує відсутність у єдинорогів отруйних іклів.

Сьогодні він зумів зловити двох єдинорогів-лошат. На відміну від дорослих, вони були повністю золотими. Парваті й Лаванда аж нетямилися від захвату, і навіть Пенсі Паркінсон, як не старалася це приховати, мусила визнати, що лошата їй дуже сподобались.

— Їх легше уздріти, ніж дорослих, — розповідав учням Геґрід. — У два роки вони си стають срібні, а рік їм виростає допіру в чотири. А біліють тільки коли стають геть дорослі, десь коло семи. Як вони ще масюпунькі, то дуже довірливі. Навіть не боронят хлопцям торкатиси до себе. Ходіт си ближче, можете їх погладити, як хочете. Дайте їм ті кісточки цукру...

— Всьо файно, Гаррі? — пробурмотів Геґрід, трохи відступаючи вбік, коли учні тісно обступили єдинорожат.

— Так, — сказав Гаррі.

— Троха си нервуєш, га? — спитав Геґрід.

— Трошки, — відповів Гаррі.

— Гаррі, — Геґрід поляпав його по плечі своєю масивною рукою і в Гаррі аж коліна підігнулися під її вагою, — я троха переживав, доки не вздрів тебе коло тої рогахвістки, але

Друге завдання

тепер я си знаю, що ти можеш зробити всьо, шо тільки схочеш. Я геть си не нервую. Всьо буде файно. Ти ж відгадав свою загадку?

Гаррі кивнув, але відразу ж відчув неймовірну потребу зізнатися, що не має зеленого поняття, як можна цілу годину пробути на дні озера й вижити. Він поглянув на Геґріда — може, йому доводилося пірнати під воду, щоб спілкуватися з озерними мешканцями? Адже він відповідальний за всі створіння на шкільних угіддях...

— Ти виграєш, — прогрімів Геґрід, знову попліскуючи Гаррі по плечу, від чого Гаррі здалося, ніби він на пару сантиметрів угруз в багнюку. — Я то знаю. Я можу то відчувати. Ти си виграєш, Гаррі.

Гаррі просто не мав права нічого спитати, бо це б стерло з Геґрідового обличчя щасливу і впевнену усмішку. Вдавши, ніби зацікавився єдинорожатами, він силувано всміхнувся у відповідь і пішов гладити лошат разом з усіма.

*

Увечері напередодні другого завдання Гаррі почувався так, наче не може прокинутися зі страшного сну. Він добре розумів, що навіть

коли якимось дивом і знайде потрібне закляття, то навряд чи оволодіє ним за одну ніч. Як він допустив, щоб до такого дійшло? Чому він не брався розгадувати таємницю яйця раніше? Як міг собі дозволити бути неуважним на уроках — ану ж хтось із учителів розповідав, як дихати під водою?

Він, Рон та Герміона сиділи в бібліотеці, а надворі заходило сонце. Вони гарячково гортали сторінку за сторінкою книги заклять, заховані одне від одного вежами товстелезних томів. Щоразу, як на сторінці траплялося слово «вода», серце в Гаррі підскакувало. Але щоразу то було просто: «Візьміть літр води, двісті грамів подрібненого листа мандрагори й одного тритона...»

— Думаю, це просто неможливо, — зневірено озвався Рон з другого боку стола. — Нема нічого. Нічогісінько. Більш-менш, що я знайшов, це сушильне закляття — ним висушують калюжі й ставки. Але воно не здатне осушити озеро.

— Щось таки мусить бути, — пробурмотіла Герміона, підсуваючи до себе свічку. Очі в неї страшенно втомилися від вчитування у «Старі й забуті закляття та чари». Дрібнесенький

Друге завдання

шрифт їй доводилося читати, водячи носом за два сантиметри від сторінки. — Завдання, яке неможливо виконати, вам би не дали.

— А вони взяли й дали, — сказав Рон. — Гаррі, ти піди завтра до озера, встроми голову у воду, крикни русалкам та водяникам, щоб віддали поцуплене, і подивися, чи вони тебе послухають. Більше ти нічого зробити не можеш.

— Мусить же щось бути! — розсердилася Герміона. — Обов'язково мусить бути!

Герміона, здавалося, сприймала відсутність у бібліотеці потрібної інформації, як особисту образу — бібліотека ще ніколи її не підводила.

— Я знаю, що мені треба було зробити, — сказав Гаррі, поклавши обличчя на «Зухвалі жарти для веселунів». — Треба було вивчитися на анімага, як Сіріус.

— Ага, тоді б ти перетворився на золоту рибу! — сказав Рон.

— Або на жабу, — втомлено позіхнув Гаррі.

— Щоб вивчитися на анімага, треба багато років, а потім треба ще реєструватися і все таке, — мимохіть зауважила Герміона, що саме проглядала зміст «Чарівницьких труднощів та їх подолання». — Пам'ятаєте, Макґонегел нам

казала... слід зареєструватися у відділі боротьби з незаконним використанням чарів... повідомити, на яку тварину ви перетворюєтесь і якої масті, щоб запобігти зловживанням...

— Герміоно, я пожартував, — утомлено сказав Гаррі. — Я й сам знаю, що до завтрашнього ранку аж ніяк не навчуся перетворюватися на жабу...

— І тут нічого корисного, — Герміона закрила «Чарівницькі труднощі». — Ну кому це потрібно, щоб волосся у нього в носі стало кучеряве?

— Я був би не проти, — почувся голос Фреда Візлі. — Поговоримо на цю тему?

Друзі відірвали погляди від книжок. Фред із Джорджем щойно вигулькнули з-за книжкових полиць.

— Чого це ви тут? — спитав Рон.

— Вас шукаємо, — сказав Джордж. — Макґонегелка тебе кличе, Роне. І тебе, Герміоно.

— Навіщо? — здивувалася Герміона.

— Не знаю... Але вигляд у неї був грізний, — сказав Фред.

Друге завдання

— Ми маємо відвести вас до неї в кабінет, — додав Джордж.

Рон та Герміона глянули на Гаррі. Той відчув, як у нього всередині все похололо. Невже професорка Макґонегел скаже Ронові й Герміоні, щоб трималися від нього осторонь? Мабуть, вона помітила, що вони йому допомагають, хоч Гаррі повинен сам придумати, як виконати завдання.

— Зустрінемося у вітальні, — сказала Герміона, підводячись, щоб іти з Роном. Обоє були дуже стривожені. — Набери книжок, скільки подужаєш принести, добре?

— Гаразд, — схвильовано промовив Гаррі.

О восьмій годині вечора мадам Пінс погасила всі лампи й свічки і вигнала Гаррі з бібліотеки. Хитаючись під вагою книжок, Гаррі повернувся у шкільну вітальню, відсунув стіл у куток і продовжив пошуки. Нічого не знайшлося у «Несамовитій магії для нестямних чарівників»... нічого в «Посібнику з середньовічного чаклунства»... жодним словом про подвиги під водою не згадувалося ні в «Антології чарів вісімнадцятого століття», ні в «Жахливих мешканцях глибин», ані у «Внутрішніх силах,

про наявність яких ви не знали, і Що з ними робити тепер, як ви помудрішали».

Прибіг Криволапик, заскочив Гаррі на коліна, скрутився калачиком і замуркотів. Вітальня поступово порожніла. Усі весело бажали йому успіху на завтрашній ранок, цілком упевнені, як і Гегрід, що Гаррі влаштує повтор свого першого тріумфу. Гаррі нічого не міг їм відповісти, він просто кивав, почувуючись так, ніби в нього у горлі застряг м'ячик для гольфу. О десятій вечора він залишився у вітальні наодинці з Криволапиком. Уважно перегорнув усі принесені книги, а Рон з Герміоною все ще не повернулися.

Це кінець, сказав він сам собі. Нічого не вийде. Залишається вранці піти до озера й сказати суддям, що...

Він уявив, як пояснює, що не зможе виконати завдання. Ніби наяву побачив округлено-здивований погляд Бегмена, задоволену жовтозубу посмішку Каркарофа. Майже чув, як Флер Делякур каже: «Я це пгекгасно знала... Він недозгільий, кгхїтний хльопчик». Побачив на чолі натовпу Мелфоя, на грудях у якого виблискує значок «Поттер-

Друге завдання

смердоттер». Побачив сумне, зневірене обличчя Гегріда...

Зненацька Гаррі підскочив, забувши, що на колінах у нього лежить Криволапик. Кіт сердито зашипів, звалившись на підлогу, зміряв Гаррі презирливим поглядом і гордо почимчикував, піднявши догори схожий на щітку для миття пляшок хвіст. Та Гаррі вже поспішав гвинтовими сходами до спальні... Він візьме плащ-невидимку, повернеться до бібліотеки й сидітиме там цілу ніч, якщо доведеться...

— *Лумос!* — прошепотів Гаррі через п'ятнадцять хвилин, відімкнувши двері бібліотеки.

Кінчик чарівної палички засвітився. Скрадаючись, Гаррі пройшовся вздовж книжкових стелажів, вибираючи потрібні книжки — книги заклять та чарів, книжки про русалок, водяників та підводних чудовиськ, книжки про славетних відьом і чарівників, про магічні винаходи, про все, що може містити хоча б короткі згадки про тривале перебування під водою. Відніс книги до столу й узявся до роботи, присвічуючи собі вузьким струменем світла з чарівної палички, коли-неколи поглядаючи на годинник...

Перша ночі... друга... він примушував себе продовжувати лише тому, що вірив: «Наступна книга... у наступній буде... вже в наступній...»

*

Русалка з картини у ванній кімнаті старост сміялася. Гаррі, наче поплавок, хитався на пінистій воді поряд з каменем, на якому вона сиділа, тримаючи в нього над головою його ж «Вогнеблискавку».

— Іди сюди й забери! — зловтішалася русалка. — Ану, підстрибни!

— Не можу! — задихався Гаррі, намагаючись ухопитися за «Вогнеблискавку» і водночас не потонути. — Віддай!

Та русалка лиш боляче штовхнула його в бік кінцем мітли, насміхаючись.

— Боляче! Перестань!.. Ой!...

— Гаррі Поттер мусить прокинутися, паничу!

— Не штурхай мене...

— Добі повинен штурхати Гаррі Поттера. Панич повинен прокинутися!

Гаррі розплющив очі. Він був у бібліотеці. Поки спав, плащ-невидимка сповз із голови. Щока прилипла до сторінки книжки «Чарівна паличка відкриє всі шляхи». Гаррі сів,

Друге завдання

поправив окуляри й примружився від яскравого денного світла.

— Гаррі Поттер мусить поквапитися! — пищав Добі. — Друге завдання починається за десять хвилин, а Гаррі Поттер...

— *За десять хвилин?* — прохрипів Гаррі. — Десять... десять хвилин?

Він глянув на годинник. Добі казав правду — двадцять хвилин по дев'ятій. Гаррі відчув, як величезний тягар упав йому крізь груди в живіт.

— Покваптеся, паничу Гаррі Поттер! — пищав Добі, тягнучи його за рукав. — Панич має вже бути біля озера з іншими чемпіонами, паничу!

— Пізно, Добі, — безнадійно промовив Гаррі. — Я не буду виконувати завдання, бо не знаю як...

— Гаррі Поттер буде виконувати завдання! — пропищав ельф. — Добі знав, що Гаррі не знайшов необхідної книжки, тому Добі усе за нього зробив!

— Що? — вигукнув Гаррі. — Ти ж не знаєш, яке саме буде друге завдання...

— Добі знає, паничу! Гаррі Поттер повинен увійти в озеро і знайти свого Візі...

— Знайти що?

— ... і забрати Візі в русалок та водяників!

— Яке таке Візі?

— Вашого Візі, паничу, вашого дорогого Візі

— того, що подарував Добі светра!

Добі посмикав за свій темно-бордовий светр, який від прання добряче збігся.

— Що? — Гаррі мало не задихнувся. — Вони забрали... забрали Рона?

— За ним Гаррі Поттер сумуватиме найбільше! — запищав Добі. — «На все годину часу маєш ти...»

— «Якщо не встигнеш — годі, все дарма», — процитував Гаррі, перелякано дивлячись на ельфа. — «Пропало, зникло, вже його нема...» Добі, що ж мені робити?

— Панич мусить з'їсти оце! — пропищав ельф, поліз рукою в кишеньку трусів і витяг клубок чогось схожого на слизькі сіро-зелені щурячі хвости. — Відразу перед тим, як увійдете в озеро. Це зяброрості!

— А як вони діють? — спитав Гаррі, розглядаючи зяброрості.

— Вони зроблять так, що Гаррі Поттер зможе дихати під водою, паничу!

Друге завдання

— Добі, — очманіло вигукнув Гаррі. — А це правда?

Він ніяк не міг викинути з голови того випадку, коли Добі теж намагався йому «допомогти», а закінчилося все тим, що в Гаррі з правої руки зникли кістки.

— Це щира правда, паничу! — переконано сказав Добі. — Добі багато чого чує, паничу, адже він ельф-домовик, він ходить по всьому замку, запалює вогні й миє підлогу. Він чув, як професорка Макґонеґел та професор Муді в учительській розмовляли про наступне завдання... Добі не допустить, щоб Гаррі Поттер втратив свого Візі!

Сумніви зникли. Зриваючись на ноги, Гаррі скинув плащ-невидимку, запхнув його в портфель, схопив зяброрості, засунув їх у кишеню, а тоді вискочив з бібліотеки. Позаду біг Добі.

— Добі повинен бути на кухні, паничу! — запищав ельф, коли вони опинилися в коридорі. — Добі шукатимуть. Успіху вам, Гаррі Поттер, успіху!

— Бувай, Добі! — крикнув Гаррі й побіг коридором, а далі сходами донизу, перестрибуючи по три сходинки.

У вестибюлі не було нікого, крім кількох учнів, що затрималися за сніданком і тепер виходили з Великої зали через подвійні дубові двері дивитися друге завдання. Вони витріщили очі, коли Гаррі промчав повз них, штовхнувши Коліна та Дена Криві, зіскочив з кам'яних сходів і вибіг надвір у ясний морозний ранок.

Пробігаючи галявиною, він побачив, що трибуни, які в листопаді оточували колом драконячу загороду, тепер, віддзеркалюючись у воді, височіли вздовж протилежного берега озера й були переповнені людьми. Схвильований гомін натовпу якимось дивно відлунював над водою. Гаррі щодуху помчав до суддів, що сиділи за столом, застеленим золотою скатертиною, при самій воді. Седрик, Флер та Крум стояли біля суддівського столу й дивилися, як біжить Гаррі.

— Я... тут... — видихнув Гаррі й різко загальмував просто посеред калюжі, оббризкавши мантію Флер.

— Де ти був? — прозвучав несхвальний начальницький голос. — Завдання от-от почнеться!

Друге завдання

Гаррі озирнувся. Персі Візлі сидів за суддівським столом — містер Кравч знову не з'явився.

— Чого ти, Персі! — сказав Лудо Бегмен, якому помітно полегшало, коли він побачив Гаррі. — Дай йому перевести дух!

Дамблдор усміхнувся до Гаррі, зате Каркароф та мадам Максім не дуже зраділи його появі... З виразів їхніх облич було зрозуміло, що вони Гаррі вже не чекали.

Гаррі зігнувся й сперся долонями об коліна, віддихуючись. Йому кололо в боці, наче між ребра хтось устромив ножа, та часу про це думати не було. Лудо Бегмен уже розставляв чемпіонів з триметровим інтервалом уздовж берега. Гаррі стояв на самім краю лінії, за Крумом. Віктор був у плавках і тримав наготові чарівну паличку.

— Усе гаразд, Гаррі? — прошепотів Бегмен, посунувши Гаррі ще на метр від Крума. — Знаєш, що і як робити?

— Так, — усе ще відхекуючись і масуючи собі ребра, відповів Гаррі.

Бегмен рвучко стис йому плече й повернувся до суддівського столу. Так само, як і на Кубку світу, він торкнувся чарівною паличкою до

горла, промовив «Сонорус!» — і його голос загримів над темною водою і над трибунами.

— Отже, всі наші чемпіони готові до другого завдання, яке почнеться після мого свистка. Вони мають рівно годину, щоб повернути забране в них. На рахунок «три»! Раз... два... три!

Свисток пронизливо засюрчав у холодному застиглому повітрі. Трибуни вибухли вигуками й оплесками. Не дивлячись на інших чемпіонів, Гаррі зняв черевики й шкарпетки, витяг з кишені клубок зяброростей, запхав їх у рот і зайшов у озеро.

Вода була така холодна, що ноги обпекло, мов вогнем. Мантія намокала й тяжчала з кожним кроком. Тепер він стояв у воді по коліна, а миттєво занімілі стопи ковзали на замулених і слизьких пласких каменяках. Гаррі старанно жував зяброрості. На смак вони були гидезні й гумові, наче щупальця восьминога. Зайшовши в крижану воду по пояс, він зупинився, проковтнув і зачекав, поки що-небудь станеться.

Він почув регіт у натовпі і зрозумів, що має, напевно, доволі дурнуватий вигляд, заходячи у воду без жодних ознак використання магічної

Друге завдання

сили. Та частина його тіла, яка залишалася назовні, вкрилася гусячою шкірою, а волосся розвівалося від жорстокого вітру. Гаррі стояв напівзанурений у крижану воду й страшенно тремтів. Він намагався не дивитися на трибуни. Сміх став ще голосніший, а з боку слизеринців почулися свист і насмішки.

І раптом Гаррі відчув, ніби рот і ніс йому затулила невидима подушка. Він спробував набрати в груди повітря, та від цього лише запаморочилося в голові. Легені були порожні. Наступної миті гострий біль пронизав шию.

Гаррі обхопив її долонями й намацав під вухами дві великі щілини, що пульсували на вітрі... Він мав зябра. Не задумуючись ні на мить, Гаррі кинувся у воду.

Перший ковток крижанної озерної води був наче ковток життя. У голові перестало паморочитися. Він ще раз ковтнув і відчув, як вода гладенько пройшла крізь зябра, а кисень з неї пішов до мозку. Гаррі витяг уперед руки й побачив, що вони стали зелені, з перетинками, й напівпрозорі. Гаррі вигнувся й поглянув на свої босі ноги — вони видовжилися, між пальцями теж з'явилися

перетинки — так, мовби в нього вирости ласти.

Вода більше не здавалася крижаною, а — навпаки — була приємно-прохолодна і напрочуд легка. Гаррі ще раз махнув руками й здивувався, як швидко й далеко проштовхнули його крізь воду схожі на ласти ноги, і як чітко почав він бачити — вже й не треба було кліпати. Невдовзі він заплив так далеко в озеро, що навіть дна не бачив — тому пірнув ще глибше.

Гаррі плив над дивною, темною, неясною поверхнею і тиша нестерпно тиснула йому на вуха. Він бачив не далі, ніж на три метри, тому при швидкому русі вперед з темряви виринали все нові й нові пейзажі: ліси пульсуючих, сплутаних водоростей; широкі замулені рівнини, всіяні темним камінням. Він занурювався глибше й глибше, наближаючись до середини озера, оглядаючи широко розплющеними очима моторошно-сіру товщу води довкола і глибочінь під собою, де вода була вже зовсім непрозора.

Маленькі рибки пролітали повз нього, мов срібні стріли. Раз чи двічі Гаррі здалося, ніби попереду рухається щось велике, проте коли

Друге завдання

він підпливав ближче, то виявляв, що то просто здоровенна почорніла колода або густа злипла маса водоростей — і жодної ознаки інших чемпіонів, русалок чи водяників, Рона чи — на щастя — велетенського кальмара.

Світло-зелені водорості майже метр заввишки простягалися перед ним, наче луки з перерослою травою. Гаррі, не кліпаючи, вдивлявся в далечінь і намагався розрізнити крізь темряву обриси предметів... І раптом, без попередження, щось ухопило його за ногу.

Гаррі вивернувся всім тілом і побачив ґринділа — маленького, рогатого водяного демона, що висунувся з водоростей. Його довгі пальці міцно тримали Гаррі за ногу, а гострі ікла стирчали з пащі. Гаррі швидко сягнув перетинчастою рукою в мантию і намацав чарівну паличку. Та не встиг він її вихопити, як з водоростей вилізло ще двоє ґринділів. Вони схопили його за мантию і спробували потягти на дно.

— *Релашію!* — закричав Гаррі, та звуку не почув. Величезна бульбашка впливла йому з рота, а чарівна паличка, замість вистрілити в ґринділів снопом іскор, здається, сикнула на них струменем гарячої води, бо на зеленій

шкірі демонів з'явилися червоні плями опіків. Гаррі вивільнив ногу з ґринділової лапи і, швидко, як міг, поплив пріч, відстрілюючись навмання через плече струменями гарячої води. Він відчував, що ґринділ от-от знову вхопить його за ногу, і тому несамовито махав ногами. Врешті-решт його нога вдарила по рогатому черепу, і, озирнувшись, він побачив, як течія відносить приголомшеного ґринділа з безтямними очима, а його товариш махає услід Гаррі кулаками — після чого обидва зникли у водоростях.

Гаррі поплив трохи повільніше, заховав чарівну паличку в мантію й роззирнувся довкола, прислухаючись. Зробив у воді коло. Тиша тиснула на барабанні перетинки дужче, ніж раніше. Гаррі зрозумів, що він зараз дуже глибоко. Навколо ніщо не рухалось, лише повільно погойдувалися водорості.

— Ну, як твої успіхи?

Гаррі здалося, що в нього стався серцевий напад. Він рвучко озирнувся й побачив Плаксиву Мірту, що пропливала ззаду, дивлячись на нього крізь масивні окуляри в перламутровій оправі.

Друге завдання

— Мірто! — Гаррі спробував закричати, але й тепер нічого не вийшло. Тільки велика бульбашка виплила з рота. Плаксива Мірта захихотіла.

— Пошукай отам! — вказала вона напрямок. — Я з тобою не попливу... Я не дуже їх люблю, вони завжди за мною ганяються, коли я близько підпливаю...

Гаррі мовчки підняв угору обидва великі пальці, щоб показати Мірті свою вдячність, і обережно поплив понад водоростями, побоюючись ґринділів, що могли там чатувати.

Він плив, як йому здалося, не менше двадцяти хвилин. Проминав великі обшири чорного мулу, який, потривожений рухом води, здіймався темними хмарками. І врешті-решт він почув уривок глибоко вкарбованої в його пам'ять пісні з яйця:

І повернути скарб, і віднайти —
На все годину часу маєш ти.

Гаррі поплив швидше й незабаром побачив крізь каламутну воду великий камінь попереду. На ньому були намальовані підводні мешканці. Вони тримали списи й полювали на

істоту, схожу на велетенського кальмара. Гаррі проминув камінь, пливучи на звук пісні.

...Не зволікай — зосталось півгодини,
Бо те, що ти шукаєш, тут загине...

Скупчення нековирних кам'яних халуп, порослих водоростями, виринуло раптом з каламуті. Тут і там у темних вікнах Гаррі помічав обличчя... вони анітрохи не були схожі на зображення русалки у ванній кімнаті старост.

Підводні мешканці мали сірувату шкіру й довге заплутане темно-зелене волосся. Очі в них були жовті, так само, як і поламани зуби, а на шиях теліпалися товсті разки намиста з гальки. Вони скося позирали, як пропливає Гаррі. Один чи двоє з них випливали зі своїх печер, щоб краще його роздивитися. Їхні могутні срібні хвости лупили воду, а руки стискали списи.

Гаррі додав швидкості, й незабаром халуп побільшало. Біля деяких були грядочки з водоростями, а ще перед однією він помітив навіть домашнього ґринділа, прив'язаного до кілочка. Підводні мешканці з'являлися тепер

Друге завдання

з усіх боків, пожадливо витріщаючись на Гаррі, вказували на його перетинчасті руки та зябра й обговорювали його між собою, затуляючи руками роти. Гаррі завернув за ріг, і дуже дивне видовище відкрилося перед його очима.

Цілий натовп підводних мешканців зібрався біля будиночків, розташованих довкола такого собі підводного сільського майдану. Посередині співав хор русалок та водяників, кличучи до себе чемпіонів, а за хором височіла незграбна статуя: висічений з каменю здоровенний водяник. До хвоста статуї були міцно прив'язані четверо людей.

Рона прив'язали між Герміоною та Чо Чанґ. Ще там була дівчинка років восьми. Хмара її сріблястого волосся не залишала сумнівів, що це сестра Флер Делякур. Усі четверо, здавалося, перебували в глибокому сні. Їхні голови посхилялися на плечі, а з ротів виринали красиві ланцюжки бульбашок.

Гаррі поспішив до заручників, очікуючи, що підводні мешканці спрямують на нього свої списи й нападуть, але вони нічого не зробили. Заручники були прив'язані до статуї слизькими й дуже міцними мотузками

з водоростей. На коротку мить Гаррі згадав про свій ніж — Сіріусів дарунок, але той лежав у валізі в замку, за чверть милі звідсіля, і можна було про нього не згадувати.

Гаррі роззирнувся. Багато підводних мешканців навколо них були озброєні списами. Гаррі поспіхом поплив до двометрового водяника з довгою зеленою бородою та нашийником з акулячих зубів і на миґах попросив позичити спис. Водяник зареготав і заперечливо похитав головою.

— Ми не допомагаємо, — сказав він суворим хрипким голосом.

— Та ну! — сердито вигукнув Гаррі (хоч з рота вилетіли тільки бульбашки) і спробував силою відібрати у водяника спис, але водяник тримав його міцно, хитав головою і сміявся.

Гаррі плавав колами, шукаючи чогось гострого... хоч би щось... На дні озера валялися камінці. Гаррі пірнув, схопив найзазубреніший камінь і повернувся до статуї. Почав терти каменем мотузку, якими був прив'язаний Рон, і після кількох хвилин упертої праці вони розірвалися. Непритомний Рон поволі сповз донизу, і його понесла несильна течія за кілька сантиметрів над дном.

Друге завдання

Гаррі знову роззирнувся. Інших чемпіонів не було видно. Що вони собі думають? Чому не поспішають? Гаррі повернувся до Герміони, підняв зазубрений камінь і почав терти мотузки...

Тієї ж миті його схопило кілька пар сильних сірих рук. З півдесятка водяників відтягували Гаррі від Герміони, трусячи своїми зеленоволосими головами й регочучи.

— Свого заручника забирай, — сказав один з них. — А чужих не займай...

— Не діждетесь! — сердито крикнув Гаррі, але з рота вилетіли лише дві великі бульбашки.

— Твоє завдання — повернути свого друга... інших не займай...

— Вона теж моя подруга! — крикнув Гаррі, вказуючи на Герміону. Величезна срібна бульбашка беззвучно випливла з його губ. — І вони теж не повинні померти!

Голова Чо схилилася на Герміонине плече. Маленька срібноволоса дівчинка була бліда, аж зелена, мов привид. Гаррі кинувся бороти водяників, та ті ще дужче зареготали, не підпускаючи його. Гаррі дико озирався навколо. Де ж інші чемпіони? Чи вистачить у нього часу витягти на поверхню Рона й

повернутися по Герміону та по інших? Чи знайде він їх знову? Гаррі глянув на годинник, щоб визначити, скільки лишилося часу — але годинник зупинився.

І тут підводні мешканці почали захоплено тицяти пальцями вгору. Гаррі задер голову й побачив Седрика, що плыв до них. Голова його була у велетенській бульбашці, від чого риси Седрикового обличчя розширилися й видовжились.

— Щезай! — промовив він беззвучно, охоплений панікою. — Флер і Крум уже наближаються!

Відчуваючи неймовірне полегшення, Гаррі побачив, як Седрик витягає з кишені ножа й визволяє Чо. Він потяг її вгору, й вони зникли.

Гаррі позирав навкруги, чекаючи. Де ж ті Флер та Крум? Часу ставало дедалі менше, а якщо вірити пісні, то за годину заручникам кінець.

Підводні мешканці почали несамовито верещати. Ті, що тримали Гаррі, відпустили його, дивлячись на щось позаду нього. Гаррі обернувся й побачив справжнє страхіття, що, розтинаючи воду, плывло до них: людське тіло у плавках і з головою акули... Це був Крум.

Друге завдання

Він, вочевидь, себе трансфігурував, але не дуже вдало.

Акулолюдина підпливла просто до Герміони й почала гризти й смикати її мотузку: на лихо, нові Крумові зуби були розташовані страшенно незручно для кусання чогось меншого, ніж дельфін, і Гаррі злякався, що Крум з необережності може розпороти Герміону навпіл. Стрімко кинувшись уперед, він ударив Крума по плечі й простяг йому свій зазубрений камінь. Крум його схопив і почав визволяти Герміону. Йому вдалося це зробити за лічені секунди. Обхопивши її за талію, він, навіть не обернувшись, різко ринув угору.

Що ж тепер? Гаррі у відчаї задумався. Якби він знав, що Флер уже близько... Але й досі не було ніяких ознак її наближення. Не залишалося нічого іншого...

Він схопив камінь, що його Крум кинув на дно, але водяники оточили Рона й дівчинку, хитаючи головами.

Гаррі вийняв чарівну паличку:

— Геть з дороги!

Тільки бульбашки вилетіли з рота, але цього разу в Гаррі склалося чітке враження, що водяники його зрозуміли, бо раптом перестали

шкіритися. Їхні жовті очі залякли на чарівній паличці і вигляд у них став переляканий. Їх було дуже багато, а Гаррі — сам, проте з їхніх облич він зрозумів, що водяники розумілися на магії не краще, ніж велетенський кальмар.

— Рахую до трьох! — закричав Гаррі; цілий струмінь бульбашок вирвався з нього. Щоб упевнитися, що водяники його зрозуміли, він підняв угору три пальці. — Раз... — він загнув один палець. — Два... — загнув другий...

Водяники кинулися врозтіч. Гаррі метнувся вперед і став перетирати мотузки, якими дівчинка була прив'язана до статуї. Врешті-решт і вона була звільнена. Гаррі обхопив її за талію, схопив Рона за комір мантиї і відштовхнувся від дна.

Пливлося вкрай повільно. Гаррі не міг більше загрибати своїми перетинчастими руками. Він шалено молотив ластами, однак Рон і сестра Флер тягли його на дно, наче два мішки з картоплею. Гаррі звів погляд до неба, хоч і знав, що вони ще дуже глибоко, бо вода вгорі була така темна...

Водяники пливли разом з ним. Він бачив, як вони легко кружляють довкола, спостерігаючи за ним... Невже, тільки-но закінчиться час,

Друге завдання

вони затагнуть його на дно? Можливо, вони їдять людей? Його ноги починали терпнути від напруженості, плечі страшенно боліли — адже він тяг на собі Рона й дівчинку...

Дихати було надзвичайно важко. Він знову відчув біль за вухами... Раптом почав усвідомлювати, як мокро в роті... Але темрява почала розсіюватися.... Він уже бачив над собою денне світло...

З усієї сили Гаррі відштовхнувся ластами й зрозумів, що вони знову перетворилися на звичайні ноги... Вода ринула через рот просто в легені... В голові запаморочилося, але він знав, що світло й повітря вже за якихось три метри... Він мусив випливати... мусив...

Гаррі так сильно й швидко бовтав ногами, що відчував, як м'язи аж кричать, протестуючи. Здавалося, навіть у мозок набралось води. Він не міг дихати, він прагнув кисню, він мусив випливати, не смів зупинятися...

І тоді нарешті голова Гаррі пробилася крізь поверхню води. Чудове, холодне, чисте повітря обжало його мокре лице. Він буквально ковтнув це повітря — так, наче досі ніколи як слід не дихав — і, важко хекаючи, витяг

нагору Рона й дівчинку. Дикі зеленуволосі голови, які його супроводжували, випірнули слідом за ним — вони йому всміхалися.

Натовп на трибунах здійняв несамопитий галас. Здавалося, всі, до одного, з криком і вереском посхоплювалися на ноги. Гаррі здалося, ніби вони вирішили, що Рон і дівчинка мертві. Але це було не так. Обоє розплющили очі. Дівчинка злякано й розгублено кліпала, а Рон вихлюпнув із себе цілий потік води, примружився від яскравого світла, обернувся до Гаррі й сказав:

— Трохи мокро, правда?

Тоді помітив сестру Флер і спитав у Гаррі:

— Навіщо ти тягнув ще й її?

— Флер не з'явилася. Я не міг її покинути, — хапаючи ротом повітря, пояснив Гаррі.

— Гаррі, ти бовдур, — сказав Рон, — невже ти всерйоз сприйняв ту пісеньку? Дамблдор не дав би нам потопитися!

— Але ж у пісні...

— Лише для того, щоб ти вклався в час! — вигукнув Рон. — Сподіваюся, ти внизу не гаяв часу й не корчив з себе героя!

Гаррі відчув себе дурнем. Роздратованим дурнем. Легко Ронові казати: він спав, він не

Друге завдання

відчув, як моторошно там у воді, в оточенні озброєних списами водяників, які, здавалося, були готові вбивати.

— Давай, — коротко сказав Гаррі, — допоможи. Навряд чи вона вміє добре плавати.

Вони потягли сестру Флер до берега, з якого за ними уважно спостерігали судді. Водяники супроводжували їх, наче почесна гвардія, виспівуючи свої жахливі скрипучі пісні.

Гаррі побачив, як мадам Помфрі метушиться над Герміоною, Крумом, Седриком та Чо, загорнутими в грубі ковдри. З берега до Гаррі й Рона радісно всміхалися Дамблдор і Лудо Бегмен, а от Персі, блідий і набагато молодший на вигляд, розбризкуючи воду, побіг їм назустріч. Тим часом мадам Максім намагалася стримати Флер Делякур, котра ледь не в істериці поривалася скочити у воду.

— Габгіель! Габгіель! Вона мертва? Вона дихає?

— Усе гаразд! — намагався крикнути їй Гаррі, але був такий виснажений, що ледве міг говорити — не те, що кричати.

Персі обхопив Рона і тяг його на берег («Відшепишь, Пегші, жі мною вше добге!»).

Дамблдор і Бегмен підтримували Гаррі. Флер вирвалася від мадам Максім і обіймала сестру.

— Це все їгінділи... вони на мене напали, прокляті... о Габгіель, я вже думала... думала, що...

— Ану, підійди сюди, — почувся голос мадам Помфрі. Вона схопила Гаррі й потягла до Герміони та інших. Потім загорнула його в ковдру так туго, наче то була гамівна сорочка, і влила в горло якогось гарячого зілля. У Гаррі з вух аж пара пішла.

— Гаррі, ти молодець! — закричала Герміона. — Ти виконав завдання, ти сам здогадався, сам-самісінький!

— Ну... — промовив Гаррі. Він сказав би їй про Добі, але якраз помітив, що за ним спостерігає Каркароф. Він єдиний з суддів не вийшов з-за столу, єдиний, хто не виказував радості й полегшення від того, що Гаррі, Рон та сестра Флер повернулися назад неушкоджені. — Так, це правда, — сказав Гаррі, трохи підвищивши голос, щоб Каркароф його почув.

— Ти мати водяний жучок у волоссі, Гермов-ніно! — сказав Крум.

Гаррі здалося, ніби Крум намагається привернути її увагу — можливо, аби нагадати,

Друге завдання

що він щойно врятував їй життя. Герміона нетерпляче струснула з волосся жучка й сказала:

— Але ти, Гаррі, так запізнився... Довго нас шукав?

— Та ні... Я знайшов вас вчасно...

Гаррі почувався ще більшим дурнем. Тепер, як він вийшов з води, йому було цілком зрозуміло, що Дамблдоріві заходи безпеки не допустили б смерті заручника лише тому, що чемпіон не з'явився. Треба було просто хапати Рона й пливти. Тоді він був би першим... Седрик та Крум не гаяли часу, не думали про інших. Вони не поставилися до пісні підводних істот аж так серйозно...

Дамблдор нахилився над водою, захопившись розмовою з русалкою — мабуть, головною — особливо дикою й жахливою на вигляд. Дамблдор видавав такі ж скрипучі звуки, якими спілкувалися водяники й русалки, перебуваючи на суші — вочевидь, він знав їхню мову. Врешті-решт він випростався, повернувся до колег і сказав:

— Думаю, перед тим, як виставити оцінки, треба порадитися.

Судді відійшли на нараду. Мадам Помфрі визволила Рона з лещат Персі. Потім підвела Рона до всіх, дала йому ковдру й перцевої настоянки, а тоді пішла по Флер та її сестру. У Флер було багато порізів на обличчі та на руках, мантия була порвана, та вона зовсім на це не зважала й не дозволила мадам Помфрі її оглянути.

— Подоглядайте за Габгіель, — сказала Флер і обернулася до Гаррі:

— Ти її вгятував, — промовила вона, майже не дихаючи. — Хоч вона й не була твоя загучниця.

— Так, — підтвердив Гаррі, котрий тепер щиро шкодував, що не покинув усіх трьох прив'язаними до статуї.

Флер присіла, поцілувала Гаррі в обидві щоки (Гаррі відчув, як вони запалали, і не здивувався б, якби з вух знову пішла пара), а тоді звернулася до Рона:

— І ти теж д'опомагав...

— Еге ж, — не заперечував Рон, сповнений надії. — Трішки...

Флер розцілувала і його. Герміона аж закипіла з люті, але саме тієї миті позад них прогримів магічно посилений голос Лудо

Друге завдання

Бегмена. Усі аж підскочили з несподіванки. Лудо закликав трибуни до тиші.

— Пані й панове, ми прийняли рішення. Отаманка русалок та водяників Муркус розповіла нам про все, що відбувалося на дні озера, і тому ми вирішили — за п'ятдесятибальною шкалою — виставити такі оцінки ...

Міс Флер Делякур, хоч і продемонструвала блискуче застосування бульбашкоголових чарів, була атакована ґринділами біля самісінької мети і тому не змогла врятувати свою заручницю. Її оцінка — двадцять п'ять балів.

Трибуни відповіли оплесками.

— Я заслужила нуль балів, — промовила Флер глибоким голосом, похитуючи своєю чарівною голівкою.

— Містер Седрик Дігорі, котрий теж використав бульбашкоголові чари, першим повернувся зі своєю заручницею, хоч і з'явився на хвилину пізніше встановленого часу. — Натовп вибухнув шаленими вигуками. Кричали переважно гафелпафці. Гаррі помітив, як Чо обдарувала Седрика гарячим

поглядом. — Тому його оцінка — сорок сім балів.

Серце в Гаррі завмерло. Якщо Седрик не вклався в час, то він і поготів.

— Містер Віктор Крум використав недовершену форму трансфігурації, яка, одначе, виявилася ефективною, тож він повернувся зі своєю заручницею другим. Його оцінка — сорок балів.

Каркароф плескав особливо сильно і аж світився зверхністю.

— Містер Гаррі Поттер досяг прекрасного ефекту, вживши зяброрості, — вів далі Бегмен. — Він повернувся останнім і витратив на завдання набагато більше встановленого часу. Одначе отаманка русалок та водяників повідомила нам, що містер Поттер першим знайшов заручників, а причиною його затримки стало рішення повернути в безпечне місце усіх заручників, а не лише свого.

Герміона й Рон обдарували Гаррі напіврозгніваними-напівспівчутливими поглядами.

— *Більшість* суддів, — у цьому місці Бегмен з обуренням глянув на Каркарофа, — вважають, що цей вчинок демонструє його

Друге завдання

високі моральні якості і заслуговує найвищих оцінок. Однак... оцінка містера Поттера — сорок п'ять балів.

У Гаррі всередині все підстрибнуло — він поділяв перше місце з Седриком. Заскочені зненацька Рон та Герміона вражено глянули на Гаррі, а потім почали сміятися й аплодувати разом з усіма.

— Молодець, Гаррі! — намагався перекричати галас Рон. — Ти не був дурний — ти продемонстрував свої високі моральні якості!

Флер теж аплодувала щосили, зате Крум не палав радістю. Він знову спробував втягти Герміону в розмову, однак вона надто була зайнята тим, що вітала Гаррі.

— Третє й останнє завдання відбудеться в надвечір'я двадцять четвертого червня, — заgrimів Бегмен. — Чемпіонів повідомлять про те, що їх чекає, рівно за місяць. Дякуємо всім за підтримку.

Все позаду, ошелешено думав Гаррі, поки мадам Помфрі намагалася відвести чемпіонів та заручників до замку, щоб вони переодяглися в сухе... Все позаду, він пройшов через це... Тепер можна ні про що не турбуватися аж до двадцять четвертого червня...

Гаррі Поттер і келих вогню

Коли наступного разу буду в Гоґсміді, — вирішив він, піднімаючись кам'яними сходами до замку, — обов'язково куплю для Доби по парі шкарпеток на кожен день року.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ —

Гультяй повертається

Нарешті Рон також скупався у промінні Гарріної слави: від охочих почути про події на дні озера не було відбою.

Гаррі помітив, що Ронова розповідь з кожним разом трохи змінюється. Спершу вона скидалася на правду — принаймні збігалася з Герміониною розповіддю: Дамблдор наслав на всіх заручників чародійний сон у кабінеті професорки Макґонегел, перед тим запевнивши, що вони перебуватимуть у цілковитій безпеці й прокинуться, тільки-но знову потраплять на берег. Але вже через тиждень Ронова розповідь перетворилася на справжнє жахіття. Виявилось, начебто спершу його викрали і він сам-один повинен був відбиватися від п'ятдесяти озброєних водяників, які врешті-решт його перемогли й зв'язали.

— Але я заховав у рукаві чарівну паличку, — запевняв він Падму Патіл, що почала ставитися до Рона набагато прихильніше, щойно його оточили такою увагою, і намагалася заговорити з ним під час кожної випадкової зустрічі. — Варто було лише захотіти — і я б тих йолопів переміг!

— Цікаво, як? Захропів би на них? — уїдливо спитала Герміона, яка потерпала від кпинів та насмішок після того, як з'ясувалося, що вона — найдорожча людина для Віктора Крума. Тому Герміона весь час аж кипіла від роздратування.

Ронові вуха густо почервоніли, й він одразу ж повернувся до версії про чародійний сон.

На початку березня погода стала набагато сухіша, однак різкий вітер нестерпно обпікав шкіру на обличчі й на руках щоразу, як доводилося виходити з замку. Пошта затримувалася, бо сов постійно зносило вітрюганами. Руда сова, відіслана до Сіріуса з листом, у якому сповіщалася дата прогулянки до Гоґсміда, повернулася в п'ятницю під час сніданку. Її пір'я настовбурчилося в зворотний бік. Щойно Гаррі зірвав із совиної лапки листа, вона миттю

майнула геть, перелякана, що її знов куди-небудь відішлють.

Сіріусів лист знову був дуже короткий.

Чекай біля перелазу в кінці дороги, що веде з Гогсміда (трохи далі від «Дервіш і Бенкс») о другій годині дня в суботу. Принеси якомога більше їжі.

— Невже він повернувся до Гогсміда? — недовірливо спитав Рон.

— Схоже на те, — знизала плечима Герміона

— Не можу в це повірити, — з напруженістю в голосі промовив Гаррі. — А якщо його зловлять...

— Вже ж ловили... — пхекнув Рон. — До того ж, там уже не товчуться дементори.

Гаррі замислено склав листа. Якщо бути щирим, то він дуже хотів би побачитися з Сіріусом. Тому на останні уроки п'ятниці — дві «настійки» — пішов з багато кращим настроєм, ніж завжди.

Мелфой, Креб, Гойл та компанія слизеринських дівчат на чолі з Пенсі Паркінсон стояли біля дверей класу. Усі вони щось розглядали й хихотіли. Кирпата, схожа на мопса Пенсі збуджено виглядала з-за

широкої Гойлової спини, дивлячись, як підходять Гаррі, Рон та Герміона.

— Ось вони, ось вони! — захихотіла вона, і зграйка слизеринців розступилася. Гаррі помітив, що Пенсі тримає в руках журнал «Відьомський тижневик». На обкладинці красувалася рухома фотографія кучерявої відьми, що всміхалася на всі свої зуби і вказувала чарівною паличкою на великий бісквіт.

— Агов, Грейнджер, тебе тут може дещо зацікавити! — голосно сказала Пенсі, кинувши Герміоні журнал. Та спіймала його, страшенно здивована. Тієї миті відчинилися двері в підвал і Снейп подав знак заходити.

Герміона, Гаррі й Рон, як завжди, попрямували до своєї парти в кінці класу. Варто було Снейпові обернутися до них спиною, щоб написати на дошці складники сьогоднішньої настійки, як Герміона під партою почала швидко гортати журнал. Те, що вона шукала, виявилось якраз посередині, на розвороті. Гаррі з Роном нахилилися ближче. Стаття, що починалася з кольорового знімка Гаррі, називалася:

ТАЄМНИЦЯ ДУШЕВНОГО БОЛЮ ГАРРІ ПОТТЕРА

Можливо, він не схожий на інших. Та все ж, як і кожен його ровесник, він переживає звичайні страждання юності, пише Ріта Скітер. Позбавлений тепла й любові після трагічної загибелі батьків, чотирнадцятирічний Гаррі Поттер нарешті знайшов, як він сподівався, свою втіху в коханій приятельці з Гогвортсу, дочці маглів, Герміоні Грейнджер. І чи знав сердешний хлопчина, чиє життя й так позначене важкими втратами, що невдовзі він страждатиме від нового емоційного удару?..

Проста, однак амбітна, дівчина, міс Грейнджер, вочевидь, має слабкість до відомих чарівників, і самого Гаррі Поттера їй замало. Відколи до Гогвортсу прибув Віктор Крум, болгарський ловець та герой останнього Кубка світу з квідичу, міс Грейнджер не перестає гратися з почуттями обох хлопців. Крум, без пам'яті закоханий у хитру й безсовісну міс Грейнджер, уже запросив її на літні канікули до Болгарії і наполягає, що він «ніколи не почував такого до жодної дівчини».

Однак цілком можливо, що міс Грейнджер заволоділа симпатіями бідолашних хлопців аж ніяк не за допомогою свого сумнівного природного чару.

«Вона просто потворна, — розповідає гарненька й жвава учениця четвертого класу Пенсі Паркінсон, — але досить здібна, тож їй нічого не вартувало б зварити

любовне зілля. Думаю, саме так їй і вдається привертати до себе увагу».

Звісно, любовне зілля у Гогвортсі заборонене, тож Албус Дамблдор, без жодних сумнівів, захоче провести розслідування. А поки що доброзичливці Гаррі Поттера сподіваються, що наступного разу він віддасть своє серце достойнішій претендентці.

— Я ж тобі казав! — засичав Рон на Герміону, поки вона дочитувала статтю. — Я ж попереджав: не дратуй Ріту Скітер! Вона з тебе зробила якусь вертихвістку... потіпаху!

Герміона пирснула зі сміху.

— *Потіпаху?* — перепитала вона, хихочучи.

— Моя мама так каже, — пробурмотів Рон, і вуха його знову почервоніли.

— Якщо це найкраще, на що здатна Ріта, то вона втрачає навички, — не перестаючи сміятися, сказала Герміона й кинула журнал на порожній стілець позад себе. — Суцільна маячня.

Вона глянула на слизеринців. Ті уважно дивилися на них, щоб побачити, чи засмутила їх стаття. Герміона насмішкувато помахала їм рукою і разом з Гаррі та Роном почала

розпаковувати складники, необхідні для настійки «гострий розум».

— Є одна цікава деталь, — озвалася Герміона хвилин за десять. Товкачик у її руці завис над ступкою, повною жуків-скарабеїв. — Як Скітерка довідалася?..

— Про що довідалася? — швидко спитав Рон. — Невже ти справді варила любовне зілля?

— Не будь ідіотом, — огризнулася Герміона, не перестаючи товкти жуків. — Просто... як вона дізналася, що Віктор запрошував мене на літо до себе в гості?

Сказавши це, Герміона густо почервоніла й спробувала уникнути Ронового погляду.

— Що?! — Ронів товкачик з грюкотом упав на підлогу.

— Він запросив мене відразу після того, як витяг з води, — проказала Герміона. — Тільки-но позбувся акулячої голови. Мадам Помфрі дала нам ковдри, а тоді він відвів мене вбік від суддів, щоб вони не чули, і сказав, якщо я не планую на літо нічого особливого, то чи не хотіла б...

— І що ти відповіла? — спитав Рон. Товкачик він тримав далеченько від ступки й

розтирав ним стіл, оскільки не зводив очей з Герміони.

— І він сказав, що ніколи не почував такого до жодної дівчини, — промовила Герміона, почервонівши так, що Гаррі аж мовби стало тепліше від жару, що пашів на її обличчі, — але хіба це могла почути Ріта Скітер? Її ж там не було... чи була? Може, вона має плащаневидимку й прокралася на територію школи, щоб подивитися на друге завдання...

— А що ти відповіла? — повторив Рон, так сильно стукаючи своїм товкачиком по столі, аж там залишалися сліди.

— Я не могла відповісти, бо була зайнята. Дивилася, чи з тобою і з Гаррі все гаразд...

— Міс Грейнджер, хоч ваше особисте життя, безперечно, просто захоплююче, — почувся позад них крижаний голос, — та я мушу вас попросити не обговорювати його на уроці. Десять балів з Грифіндору.

Поки вони розмовляли, Снейп нечутно підійшов до їхнього стола. Увесь клас озирався на них. Мелфой скористався нагодою, щоб показати Гаррі значок «Поттер-смердоттер».

— О, то ви ще й журнали під партою читаєте? — додав Снейп, хапаючи «Відьомський

тижневик». — Ще десять балів з Грифіндору... О, авжеж... — Снейпові очі заблищали, коли він побачив статтю Ріти Скітер. — Поттер і далі збирає газетні вирізки про себе...

Підвал задзвенів слизеринським сміхом. Суха посмішка скривила тонкі губи Снейпа. Гаррі аж закипів від злості, коли той почав читати статтю вголос.

— *«Таємниця душевного болю Гаррі Поттера»...* — ой леле, Поттер, що вас знову непокоїть? — *«Можливо, він не схожий на інших...»*

Гаррі відчував, що він увесь просто палає. Снейп робив паузу наприкінці кожного речення, щоб слизеринці могли наредготатися. Прочитана ним, стаття звучала вдесятеро гірше, ніж була написана.

— *«...доброзичливці Гаррі Поттера сподіваються, що наступного разу він віддасть своє серце достойнішій претендентці».* Як зворушливо, — насмішкувато промовив Снейп, скручуючи журнал у трубку. Буря слизеринського сміху не вщухала. — Думаю, треба вас розсадити, щоб ви нарешті могли зосередитися на настійках і забули про свої заплутані любовні історії. Візлі, ви залишаєтеся

тут. Міс Грейнджер — сідайте біля міс Паркінсон. Поттер — ота парта перед моїм столом. Ворушіться.

Розлючений Гаррі кинув складники й портфель у казан і потяг його до вільної першої парти. Снейп пішов слідом, сів за свій стіл і мовчки спостерігав, як Гаррі спорожнює казан. Намагаючись не дивитися на Снейпа, Гаррі продовжив чавити своїх скарабеїв, уявляючи, що кожен жук має Снейпове обличчя.

— Поттере, уся ця увага преси, очевидно, додала ще більше зарозумілості у твою й без того завелику голову, — тихо сказав Снейп, коли клас трохи заспокоївся.

Гаррі не відповів. Він розумів, що Снейп намагається його спровокувати — він так робив уже не раз. Поза сумнівом, сподіваючись наприкінці уроку зняти з Грифіндору ще п'ятдесят балів.

— Ти, напевне, перебуваєш в полоні хибної ілюзії, ніби весь світ чарівників тобою захоплюється, — Снейп говорив так тихо, що більше ніхто його не чув. Гаррі й далі розтирав жуків, хоч вони вже й перетворилися на порошок. — Але мені байдуже, скільки разів

твоє фото з'явилося в газетах. Для мене, Поттере, ти лише огидний хлопчисько, котрий вирішив, що стоїть вище за всілякі там правила.

Гаррі висипав порошок у казан і почав нарізати імбирне коріння. Руки в нього тремтіли від злості, однак він не зводив очей, мовби не чуючи, що йому каже Снейп.

— Тому попереджаю тебе, Поттере, — Снейпів голос став м'якшим і підступнішим, — я не зважатиму на те, що ти — якась там дута знаменитість. Якщо я тебе зловлю на тому, що ти ще раз вриваєшся в мій кабінет...

— Я й близько не підходив до вашого кабінету! — люто сказав Гаррі, забувши про свою вдавану глухоту.

— Не бреш мені! — прошипів Снейп. Його бездонні чорні очі пронизували Гаррі. — Бумсленґова шкіра, зяброрості — усе це з моїх особистих запасів, і я знаю, хто їх украв.

Гаррі подивився на Снейпа, намагаючись не кліпати, щоб не здатися винним. Він і справді нічого не крав у Снейпа. Ще в другому класі Герміона поцупила бумсленґову шкіру для багатозільної настійки, але Снейп, хоч і

підозрював Гаррі, так і не зміг нічого довести. Зяброрості, звичайно ж, украв Добі.

— Не розумію, про що ви кажете, — незворушно збрехав Гаррі.

— Тебе не було в ліжку тієї ночі, коли хтось вдерся в мій кабінет! — шипів Снейп. — Я це знаю! Дикозор Муді, якщо захоче, може вступити до фан-клубу Гаррі Поттера, та я не збираюся терпіти твоєї поведінки! Ще одна-однісінька нічна прогулянка в мій кабінет — і ти поплатишся!

— Гаразд, — холоднокровно сказав Гаррі, повертаючись до імбирного коріння. — Запам'ятаю на той випадок, якщо мені закортить туди залізити.

Снейпові очі спалахнули. Він запхнув руку в розріз своєї чорної мантії. На якусь мить Гаррі здалося, що Снейп зараз витягне чарівну паличку й наśle на нього закляття — але побачив, що той витягує маленьку кришталеву пляшечку з прозорою настійкою. Гаррі уважно на неї подивився.

— Знаєш, Поттере, що це таке? — спитав Снейп, і його очі знову небезпечно заблищали.

— Ні, — цього разу Гаррі відповів цілком щиро.

— Це верітазерум — сироватка правди. До того ж така сильна, що досить трьох крапель — і ти розп'ятаєш перед усім класом свої найпотемніші секрети, — злісно прогарчав Снейп. — Використання цієї настійки суворо контролюється міністерством. Та якщо ти не будеш обачним, то можеш навіть не помітити, як моя рука випадково трохи струснеться, — він легенько потряс пляшечкою, — прямо над твоїм вечірнім гарбузовим соком. І тоді, Поттере... тоді ми з'ясуємо, був ти в моєму кабінеті, чи ні.

Гаррі нічого не відповів, продовжуючи нарізати імбирне коріння. Йому зовсім не сподобалося, що існує така от сироватка правди, і те, що Снейп завиграшки міг би йому її крапнути. Гаррі аж пересмикнуло від думки, що могло б злетіти з його язика, якби Снейп... Не кажучи вже про неприємності для стількох осіб, починаючи з Герміони та Доби, відкрилося б стільки різних його таємниць... Наприклад, про Сіріуса... Або — і всередині все стислося від цієї думки — його почуття до Чо... Гаррі зсипав імбирне коріння в казан і замислився, чи не взяти йому приклад з Муді й почати пити лише з власної баклажки.

Тієї миті у двері підвалу хтось постукав.

— Заходьте, — сказав Снейп своїм звичним тоном.

Двері відчинилися і весь клас озирнувся. Увійшов професор Каркароф. Учні дивилися, як він прямує до Снейпового стола. Його пальці перебирали цапину борідку — отже, він був чимось схвильований.

— Треба поговорити, — грубо кинув Каркароф. Він так боявся підслуховувань, що рота відкривав ледь-ледь, скидаючись при цьому на невдачу-черевоговця. Гаррі, не відриваючи погляду від імбирного коріння, уважно прислухався.

— Поговоримо після уроку, — пробурмотів Снейп, але Каркароф його перебив.

— Северусе, я говоритиму зараз, поки ти не вислизнув. Ти мене уникаєш.

— Після уроку, — відрубав Снейп.

Вдаючи, що перевіряє, чи досить додав до настійки жовчі броненосця, Гаррі підняв догори вимірювальну колбу і крадькома глянув на дивну пару. Каркароф був страшенно схвильований, а Снейп — сердитий.

Каркароф нависав над Снейповим столом аж до кінця подвійного уроку. Видно, хотів не дати Снейпові втекти.

Щоб підслухати, що хоче сказати Каркароф, за дві хвилини до дзвінка Гаррі зумисне перекинув пляшечку з жовцю броненосця, і коли однокласники галасливо поспішали до виходу, він пригнувся за казаном і почав витирати пляму.

— Що там таке невідкладне? — почув він, як Снейп просичав до Каркарофа.

— Оце, — сказав Каркароф, і Гаррі, визирнувши з-за казана, помітив, що той відтягує лівий рукав мантиї і показує щось на внутрішній частині передпліччя.

— Ну що? — спитав Каркароф, і далі намагаючись не ворушити губами. — Бачиш? Це ще ніколи не проступало так виразно, відтоді, як...

— Забери! — прогарчав Снейп. Його чорні очі металися по класу.

— Але ж ти мав би помітити... — почав Каркароф схвильованим голосом.

— Поговоримо пізніше, Каркароф! — відрізав Снейп. — Поттер! Що ти там робиш?

— Витираю жовч броненосця, пане професоре, — невинним тоном сказав Гаррі, розгинаючись і показуючи мокру ганчірку.

Стурбований і розлючений водночас, Каркароф крутнувся на підборах і вийшов з підвалу. Не бажаючи залишатися на самоті з оскаженим Снейпом, Гаррі скинув книжки й складники в портфель і прожогом вилетів з класу, щоб розповісти Ронові й Герміоні про сцену, свідком якої він щойно став.

*

Коли опівдні наступного дня вони вийшли з замку, слабке сріблясте сонце осявало шкільні угіддя. Вітру майже не було, тож дійшовши до Гоґсміда, друзі познімали мантії і просто накинули їх на плечі. Їжа, яку просив принести Сіріус, лежала в Гаррінім портфелі. З обіднього столу їм вдалося поцупити дванадцять курячих стегенець, хлібину й пляшку гарбузового соку.

Зайшовши в крамницю чаклунського одягу «Чудові лахи», щоб купити дарунок для Добі, вони добряче там повеселилися: таких чудернацьких шкарпеток вони ще не бачили — розцяцьковані, наприклад, сяючими

золотими та срібними зірками, або такі, що починали голосно кричати, коли ставали занадто смердючі. О пів на другу друзі рушили Високою вулицею попри «Дервіш і Бенкс» і так аж до краю села.

Гаррі ще ніколи тут не бував. Крива сільська дорога вела їх за околиці Гоґсміда. Хаток ставало все менше, а городи коло них усе більшали. За селом вони взяли напрям до підніжжя гори, в затінку якої й лежав Гоґсмід. Ще один поворот — і вони побачили перелаз наприкінці дороги. Спершись на нього передніми лапами і тримаючи в зубах якісь газети, їх чекав великий кудлатий чорний пес, дуже знайомий на вигляд...

— Привіт, Сіріусе, — вигукнув Гаррі, коли вони підійшли.

Пес пожадливо обнюхав портфель Гаррі, махнув хвостом, а тоді розвернувся й побіг від них поміж кущами до кам'янистого підніжжя гори. Друзі перелізли через перелаз і поспішили за псом.

Сіріус довів їх до всіяного камінцями підніжжя гори. Йому, чотирилапому, бігти було легко, зате Гаррі, Рон і Герміона дуже швидко захекалися. Але Сіріус не спинявся. З

півгодини вони, обливаючись потом, дерлися крутою, звивистою і кам'янистою стежкою, намагаючись не відставати від чорного волохатого хвоста. Лямка Гарріного портфеля різала плече.

Врешті-решт Сіріус зник з очей. Пройшовши ще трохи, друзі натрапили на вузьку розколину в скелі. Протиснувшись у неї, вони опинилися в прохолодній, напівтемній печері. У найдальшому кінці до великого каменя був прив'язаний гіпогриф Бакбик. Його задні ноги, тулуб і хвіст були як у коня, а велетенські крила, передні лапи й голова з дзьобом нагадували орла. Він люто зблиснув жовтогарячими очима, побачивши Гаррі, Рона та Герміону. Трійця низько йому вклонилася, і Бакбик якусь мить гордо їх розглядав, а тоді зігнув лускаті коліна й дозволив Герміоні підійти ближче, щоб погладити його пір'я на шиї. Тим часом Гаррі дивився, як чорний пес перетворився на його хрещеного батька.

Сіріус був у пошарпаній сірій мантії, у тій самій, в якій утік з Азкабану. Його довге сплутане чорне волосся відросло ще більше після того, як Гаррі востаннє бачив його в каміні. У Сіріуса був виснажений вигляд.

— Курка! — хрипко вигукнув він, випльовуючи старі випуски «Щоденного віщуна» на долівку печери.

Гаррі відкрив портфель і простяг Сіріусові пакет з курячими стегенцями та хлібом.

— Дякую, — сказав Сіріус, розгорнув пакет, ухопив стегенце і, всівшись долі, відкусив великий шмат. — Я харчувався переважно щурами. Не міг красти у Гоґсміді багато їжі — це привернуло б увагу.

Він голосно засміявся, та Гаррі у відповідь лиш неохоче всміхнувся.

— Що ти тут робиш, Сіріусе? — запитав він.

— Виконую свої обов'язки хрещеного батька, — відповів Сіріус, по-собачому вгризаючись у кістку. — За мене не турбуйся, я прикидаюся лагідним бездомним псом.

Він усе ще радісно всміхався, але, помітивши тривогу на обличчі Гаррі, сказав уже серйозніше:

— Я хочу сам за всім спостерігати. Твій останній лист... Скажімо так: усе стає якось підозріло. Я намагався при кожній нагоді красти газети. І, судячи з усього, стурбований не лише я.

Він кивнув на газети, що жовтіли долі. Рон підняв їх і розгорнув.

Гаррі не зводив із Сіріуса очей:

— А що, як вони тебе упіймають? Що, як тебе хтось бачив?

— Про те, що я анімаг, відомо тільки вам трьом та Дамблдору, — сказав Сіріус, знизуючи плечима й продовжуючи поглинати куряче стегенце.

Рон штурхнув Гаррі ліктем і простяг два примірники «Щоденного віщуна». У першому був заголовок «Таємнича хвороба Бартеміуса Кравча», у другому — «Чарівницю з міністерства й досі не знайшли. До справи залучено міністра магії».

Гаррі проглянув статтю про Кравча. Кожне нове речення вражало: «не бачили на людях ще з листопада...», «будинок справляє враження покинутого...», «у лікарні магічних хвороб імені Святого Мунґо ухилилися від коментарів...», «Міністерство відмовляється підтвердити чутки про небезпечну хворобу...»

— Вони так це висвітлюють, наче він помирає, — повільно проказав Гаррі. — Але навряд чи він дуже хворий, якщо спромігся добратися аж сюди...

— Мій брат — особистий помічник Кравча, — повідомив Рон. — Він каже, що Кравч перепрацювався...

— Воспанне, коли я бачив його зблизька, він мав справді хворобливий вигляд, — повільно проказав Гаррі, й далі читаючи статтю. — Це було того вечора, коли з Келиха вилетіло моє прізвище...

— Так йому й треба — за те, що вигнав Вінкі, — холодно сказала Герміона. Вона гладила Бакбика, а той хрумкотів курячими кістками, що їх йому кидав Сіріус. — Мабуть, тепер шкодує... Нарешті відчув, як це — жити, коли Вінкі його вже не доглядає.

— У Герміони — нав'язлива ідея про ельфів-домовиків, — пояснив Рон Сіріусові, кинувши на Герміону похмурий погляд.

Сіріус, однак, зацікавився.

— Кравч звільнив свого ельфа-домовика?

— Так, на Кубку світу з квідичу, — сказав Гаррі й почав розповідати про те, як з'явилася Чорна мітка, про Вінкі, яку знайшли із затиснутою в руці чарівною паличкою Гаррі та про лють містера Кравча.

Коли Гаррі закінчив свою розповідь, Сіріус схопився на ноги й почав міряти кроками печеру.

— Якщо я правильно розумію, — сказав він за хвилину, розмахуючи черговим курячим стегенцем, — то вперше ви побачили цю ельфіню в ложі для шановних гостей. Вона зайняла для Кравча місце, так?

— Так, — одночасно вигукнули друзі.

— Але Кравч на матч так і не з'явився?

— Не з'явився, — сказав Гаррі. — Здається, він це пояснив тим, що був дуже заклопотаний.

Сіріус мовчки ходив. Тоді сказав:

— Гаррі, після того, як ви вийшли з ложі, ти перевіряв, чи чарівна паличка в кишені?

— Е-е-е... — Гаррі напружено згадував. — Ні, — сказав він нарешті. — Не було потреби її використовувати до того, як ми опинилися в лісі. А потім я запхав руку в кишеню і знайшов там лише всенокль, — він глянув на Сіріуса. — Думаєш, той, хто вичаклював Мітку, вкрав у мене паличку ще в ложі?

— Цілком можливо, — сказав Сіріус.

— Вінкі не крапа палички! — різко заперечила Герміона.

— Ельфіня не єдина сиділа в ложі для шановних гостей, — відказав Сіріус, наморщивши лоба й не перестаючи ходити. — Хто сидів позаду вас?

— Багато хто, — задумався Гаррі. — Якийсь болгарський міністр... Корнеліус Фадж... Мелфої...

— Мелфої! — раптом вигукнув Рон так голосно, що аж луна прокотилася печерою, а Бакбик нервово труснув головою. — Точно кажу — це Луціус Мелфой!

— Був іще хтось? — запитав Сіріус.

— Та ні, нікого, — відповів Гаррі.

— Був іще Лудо Бегмен, — нагадала йому Герміона.

— А, справді...

— Я про Бегмена нічого не знаю. Тільки те, що він був відбивачем команди «Оси з Озборна», — задумався Сіріус, усе ще походжаючи. — Який він?

— Нормальний, — сказав Гаррі. — Весь час пропонує мені допомогти з Тричаклунським турніром.

— Он як? — Сіріус ще дужче наморщив чоло. — Цікаво, навіщо він це робить?

— Каже, що я йому симпатичний, — промовив Гаррі.

— Гм... — тільки й мовив Сіріус, замислившись.

— Ми бачили його в лісі якраз перед тим, як з'явилася Чорна мітка, — сказала Герміона. — Пам'ятаєте? — повернулася вона до Гаррі й Рона.

— Так, але він у лісі не лишився, — згадав Рон. — Тільки-но ми сказали йому про бешкети, він перенісся до наметового містечка.

— Як ти знаєш? — висловила сумнів Герміона. — Як ти знаєш, куди він явився насправді?

— Та ну, — не повірив Рон, — ти хочеш сказати, що це Лудо Бегмен вичаклував Чорну мітку?

— Швидше він, аніж Вінкі, — правила своєї Герміона.

— Я ж казав, — Рон багатозначно глянув на Сіріуса, — я ж вам казав, що в неї манія з тими ельфами...

Але Сіріус підняв долоню, закликаючи Рона до тиші.

— Що зробив Кравч, коли виникла Чорна мітка і знайшли його ельфину з чарівною паличкою Гаррі?

— Оглянув усі кущі, — сказав Гаррі, — але там більше нікого не було.

— Авжеж, — забурмотів Сіріус, походжаючи з кінця в кінець, — авжеж, він хотів повісити це на когось іншого, тільки не на свою ельфіню... а потім він її звільнив?

— Так, — палко промовила Герміона, — він звільнив її лише через те, що вона не залишилася в наметі й не дозволила себе розтоптати...

— Герміоно, ти можеш трохи заспокоїтися з тими ельфами? — не втерпів Рон.

Але Сіріус похитав головою й сказав:

— Роне, вона краще збагнула Кравча, ніж ти. Коли хочеш дізнатися, що за людина перед тобою, придивись, як вона ставиться не до рівних, а до підлеглих.

Він провів рукою по неголеному обличчі, очевидно, напружено міркуючи.

— Уся ця постійна відсутність Барті Кравча... Він не лінується подбати, щоб ельфіня-домовичка зайняла йому місце на Кубку світу з квідичу, а в результаті навіть не з'являється на матч. Він тяжко працює, щоб відновити Тричаклунський турнір, а потім так само не приходить і на нього... Це не схоже на Кравча. Я готовий з'їсти Бакбика, якщо він

хоч раз у житті брав собі вихідний через хворобу.

— То ти знаєш Кравча? — спитав Гаррі.

Обличчя Сіріуса спохмурніло. Він раптом набрав такого загрозливого вигляду, як і в ту ніч, коли Гаррі вперше з ним зустрівся і коли ще вважав його вбивцею.

— О, я добре знаю Кравча, — тихо сказав він. — Це він наказав посадити мене в Азкабан — без суду й слідства.

— Що? — в один голос вигукнули Рон з Герміоною.

— Та ти жартуєш! — не повірив Гаррі.

— Ні, не жартую, — сказав Сіріус, відгризаючи великий шматок курки. — Кравч тоді був начальником відділу магічних правоохоронних органів. Ви не знали?

Друзі заперечливо похитали головами.

— Він мав бути наступним міністром магії, — вів далі Сіріус. — Барті Кравч — великий чарівник, наділений неймовірними магічними здібностями та владолюбством. І лютий противник Волдеморта, — додав він, правильно витлумачивши вираз Гарріного обличчя. — Барті Кравч завжди виступав

проти темних сил... але ви не зрозумієте... ви ще юні...

— Мій тато на Кубку світу казав так само, — у Роновому голосі чулося роздратування. — Може, ми все ж спробуємо зрозуміти?

Усміх промайнув на худім лиці Сіріуса.

— Гаразд...

Він ще раз пройшовся туди-сюди печерою і сказав:

— Уявіть, що Волдеморт знову могутній. Ви не знаєте, хто його прибічники, не знаєте, хто працює на нього, а хто — ні. Відомо лиш те, що він уміє керувати людьми, примушуючи їх робити жахливі речі — і вони не можуть опиратися. Ви боїтеся за себе, за своїх рідних та друзів. Щотижня з'являються нові повідомлення про смерті, зникнення, тортури... У Міністерстві магії сум'яття, там не знають, що робити, намагаються хоч би тримати все в таємниці від маглів — а тим часом магли теж гинуть. Повсюди жах... паніка... розгубленість... от як воно було.

— Такі часи виявляють в одних їхні найкращі якості, а в інших — найгірші. Можливо, Кравчеві принципи на початку були добрі. Не знаю. Він швидко зростав на службі і

почав наводити лад, вживаючи суворі заходи до Волдеморових прибічників. Аврорам було надано нові повноваження — наприклад, убивати — замість того, щоб захоплювати. Я був не єдиний, кого без суду передали дементорам. Жорстокість Кравч намагався здолати жорстокістю. Він дозволив застосовувати проти підозрюваних непрощенні закляття. Я сказав би, що він став таким же безжальним та жорстоким, як і прибічники темних сил. Однак багато хто вважав, що він усе робить правильно, і чимало чарівників та чарівниць галасувало, щоб він став міністром магії. Коли Волдеморт зник, здавалося, що підвищення Кравча на цю посаду — лише питання часу. Але тоді раптом сталося нещастя... — Сіріус похмуро усміхнувся. — Кравчевого сина впіймали з групою смертежерів, яким вдалося уникнути Азкабану. Очевидно, вони намагалися знайти Волдеморта й повернути його до влади.

— Впіймали Кравчевого сина? — не повірила власним вухам Герміона.

— Еге ж, — підтвердив Сіріус, кинув курячу кістку Бакбикові, сів долі біля хлібини й розламав її навпіл. — Можу собі уявити — невеличкий шок для старого Барті. Треба було

більше часу проводити вдома, з родиною. Треба було хоч іноді повертатися зі служби раніше — тоді краще знав би власного сина...

Сіріус почав жадібно їсти хліб.

— Його син був смертежером? — спитав Гаррі.

— Поняття не маю, — відповів Сіріус, що й далі напихався хлібом. — Я був у Азкабані, коли його заарештували. А дізнався про все вже тоді, коли звідти втік. Хлопця справді впіймали в товаристві людей, які — можу заприсягтися — були смертежерами. Але він міг просто потрапити у невдале місце в невдалий час, як і та ельфіня.

— А Кравч намагався свого сина витягти? — прошепотіла Герміона.

Сіріус засміявся. Його сміх більше нагадував гавкіт.

— Кравч? Витягти? А я було подумав, Герміоно, що ти його справді розкусила. Усе, що могло заплямувати його репутацію, мусило зникнути, адже він ціле життя поклав на те, щоб стати міністром магії. Ви ж бачили, що він вигнав віддану ельфіню-домовичку лише через те, що пов'язав її з Чорною міткою — невже це ні про що не свідчить? Батьківської

любові у Кравча вистачило тільки на те, щоб провести розслідування, але, судячи з усього, то був лише привід показати, як люто він ненавидить рідного сина... і хлопця запакували в Азкабан.

— Він віддав свого сина дементорам? — тихо спитав Гаррі.

— Авжеж, — підтвердив Сіріус, і вся веселість у його голосі зникла. — Крізь ґрати у дверях своєї камери я бачив, як дементори привели бідолаху. Йому було не більше дев'ятнадцяти. Його помістили в сусідній камері. Цілу ніч він плакав і кликав маму. Та за кілька днів стих... Урешті-решт усі вони стихають... хіба що часом кричать уві сні...

На мить заціпенілий вираз Сіріусових очей став ще помітнішим — наче хтось закрити очі віконницями.

— То він і досі в Азкабані? — спитав Гаррі.

— Ні, — неуважно сказав Сіріус. — Ні, його там більше немає. Він помер десь через рік після того, як з'явився у в'язниці.

— Помер?

— Не він один, — з гіркотою відказав Сіріус. — Більшість там божеволіє, частина врешті-решт перестає їсти. Втрачає бажання

жити. Про наближення смерті знають усі, бо дементори її відчують і збуджуються. А хлопець мав хворобливий вигляд, ще коли прибув. Оскільки Кравч — високопосадовий працівник міністерства, то йому з дружиною дозволили провідати сина на смертному ложі. Це я тоді востаннє бачив Барті Кравча. Він майже ніс свою дружину повз мою камеру. Сама вона померла десь невдовзі після того. З горя. Зачахла так само, як і хлопець. Кравч навіть не прибув по синове тіло. Я бачив, як дементори поховали його за фортечною стіною.

Сіріус відклав уже піднесений до рота кусень хліба, замість нього схопив пляшку з гарбузовим соком і осушив її.

— Отож старий Кравч утратив усе саме тоді, коли думав, що от-от матиме все, — повів далі він, витираючи рукою рота. — Однієї миті — герой, готовий стати міністром магії... а наступної — син і дружина помирають, честь родини зганьблено, популярність різко падає. Коли хлопець помер, люди почали відчувати до нього трохи більше симпатії і запитували: як це так вийшло, що приємний молодий хлопець з хорошої родини збився зі шляху. Зробили

висновок, що винен батько, який про нього не дбав. Тому найвища посада дісталася Корнеліусу Фаджу, а Кравча відсунули вбік, у відділ міжнародної магічної співпраці.

Запала тривала мовчанка. Гаррі пригадав вирячені Кравчеві очі, коли той у лісі під час Кубка світу дивився на неслухняну ельфіню Вінкі. То он чому він так бурхливо відреагував, коли її знайшли під Чорною міткою. Це розбудило спогади про сина, про давній скандал і втрату прихильності в міністерстві.

— Муді каже, що в Кравча манія ловити темних чаклунів, — сказав Гаррі.

— Так, я чув, що в нього є така манія, — закивав Сіріус. — На мою думку, він сподівається, що поверне собі колишню популярність, якщо зловить ще одного смертежера.

— А ще він прокрався у Снейпів кабінет і щось там шукав! — з тріумфом зиркнувши на Герміону, вигукнув Рон.

— Так, це взагалі незрозуміло, — задумливо промовив Сіріус.

— Ще й як зрозуміло! — схвильовано сказав Рон.

Сіріус заперечливо похитав головою.

— Якщо Кравч хоче стежити за Снейпом, то чому ж він не з'являється судити турнір? Це був би ідеальний привід регулярно навідуватися в Гогвортс і весь час мати Снейпа на оці.

— То ти гадаєш, що Снейп щось затіває? — спитав Гаррі, але Герміона перебила:

— Хоч би що ви казали, а Дамблдор Снейпові довіряє.

— Герміоно, перестань, — нетерпляче озвався Рон. — Я знаю, що Дамблдор чудовий і все таке, але це не означає, що кмітливий темний чаклун не зміг би його обдурити...

— Чому ж тоді в першому класі Снейп урятував Гаррі життя? Міг би просто дати йому померти.

— Не знаю... Може, боявся, що Дамблдор його вижене...

— Сіріусе, а ти що думаєш? — голосно спитав Гаррі, і Рон з Герміоною, закінчивши суперечку, прислухались.

— Думаю, що вони обоє мають рацію, — сказав Сіріус, замислено дивлячись на Рона й Герміону. — Коли я довідався, що Снейп працює тут, я не переставав дивуватися, навіщо Дамблдор узяв його на роботу. Снейп

завжди захоплювався темними мистецтвами — цим він і прославився в школі. Слизький підлабузник, хлопчисько з масним волоссям — ось який він був, — додав Сіріус, і Гаррі з Роном розреготалися. — Коли Снейп вступив до школи, він знав більше заклять, ніж який-небудь семикласник. З їхньої слизеринської компанії майже всі стали смертежерами.

Сіріус почав загинати пальці, називаючи імена:

— Розьє та Вілкіс — обох убили аврори за рік до падіння Волдеморта. Подружжя Лестранжів — вони в Азкабані. Про Ейвері я чув, що той уник неприємностей, бо сказав, ніби діяв під закляттям «Імперіус» — він і досі на волі. Як мені відомо, Снейпа ніколи навіть не звинувачували в тому, що він був смертежером — але це ще нічого не означає. Багатьох з них так і не впіймали. А Снейп достатньо розумний і хитрий, щоб не потрапляти в халепу.

— Снейп близько знається з Каркарофим, хоча й воліє тримати це в таємниці, — сказав Рон.

— Бачили б ви Снейпове обличчя, коли Каркароф учора приперся на урок «настійок»! —

швидко додав Гаррі. — Каркароф хотів зі Снейпом поговорити, казав, що Снейп його уникає. І мав дуже стурбований вигляд. Показав Снейпові щось у себе на руці, але я не бачив, що саме.

— Він показав Снейпові щось на руці? — Сіріус був щиро спантеличений. Його пальці мимохіть перебирали брудні пасма волосся. Врешті він стенив плечима. — Не уявляю, до чого це все... одначе, якщо Каркароф непідробно захвилювався і прийшов до Снейпа щось питати...

Сіріус якийсь час вдивлявся в стіну печери, а тоді на його обличчі вималювалося розчарування.

— Усе ще слід зважати й на те, що Дамблдор Снейпові довіряє. Я розумію, що професор довіряє багатьом таким людям, яким не довіряє більше ніхто, але я не допускаю, що він дозволив би Снейпові викладати у Гоґвортсі, якби той коли-небудь працював на Волдеморта.

— То чому ж Муді та Кравч так пориваються влізти у Снейпів кабінет? — уперто спитав Рон.

— Думаю, — повільно вимовив Сіріус, — Дикозор обшукав кабінети всіх учителів,

тільки-но потрапив у Гогвортс. Цей Муді сприймає захист від темних мистецтв дуже серйозно. Я не певен, чи він узагалі хоч кому-небудь довіряє, і після всього, що він у житті бачив, це не дивує. Та попри все, Муді ніколи не вбивав, якщо цьому можна було запобігти. Він діяв твердо, але ніколи не опускався до рівня смертежерів. А Кравч... то геть інший випадок... Може, він справді хворий? Якщо хворий, то навіщо виснажувався, щоб прокрастися у Снейпів кабінет? А якщо ні... то що він задумав? Чим таким важливим займався на Кубку світу, що не з'явився в ложі для шановних гостей? Що він робив у той час, коли мусив судити на Турнірі?

Сіріус замовк, втупившись у стіну печери. Бакбик обнюхував кам'яну долівку, шукаючи кісток.

Врешті Сіріус звів погляд на Рона.

— Кажеш, твій брат — особистий помічник Кравча? Ти можеш його спитати, чи він останнім часом не бачився з Кравчем?

— Можу спробувати, — невпевнено сказав Рон. — Тільки щоб не здалося, що я Кравча в чомусь підозрюю. Персі його любить.

— Заразом спробуй довідатися, чи не знайшли вони якихось слідів Берти Джоркінз, — Сіріус жестом вказав на другий примірник «Щоденного віщуна».

— Бегмен казав, що не знайшли, — мовив Гаррі.

— Так, його в цій статті цитували, — кивнув Сіріус на газету. — Він нарікав, яка в Берти погана пам'ять. Може, вона й змінилася з тих часів, що я її знав, але Берта ніколи не була забудькувата. Скоріше навпаки. Не дуже розумна — це так, але на плітки вона мала чудову пам'ять. Через це в неї було багато неприємностей, адже вона не знала, коли треба тримати рота на замку. Думаю, там, у Міністерстві магії, Берта трохи заважала... може, саме через те Бегмен так довго не починав пошуків...

Сіріус широко позіхнув і потер запалі очі.

— Котра година?

Гаррі зиркнув на годинник, але згадав, що той зупинився ще на дні озера.

— Пів на четверту, — сказала Герміона.

— Вам уже пора вертатися, — сказав Сіріус, зводячись на ноги. — І послухай... — особливо пильно глянув він на Гаррі, — тобі не треба

часто зникати зі школи, щоб зі мною побачитися. Краще шли мені записки. Я й далі хочу знати про все незвичайне. Та нізащо не виходь з Гогвортсу без дозволу, бо цим даси кому-небудь ідеальний шанс на тебе напасти.

— Досі ніхто не пробував на мене нападати, крім дракона та кількох ґринділів, — сказав Гаррі.

Сіріус кинув на нього сердитий погляд.

— Байдуже... Спокійно дихати я зможу лише тоді, як закінчиться Турнір — тобто не раніше червня. І не забувайте, якщо будете розмовляти про мене між собою, то називайте мене Сопуном. Домовились?

Він простяг Гаррі пляшку й серветку, в яку була загорнута їжа, і підійшов до Бакбика, щоб поплескати його на прощання.

— Проведу вас аж до села, — сказав Сіріус, — може, вкраду ще одну газету.

Перед тим, як вони вийшли з печери, він перекинувся на великого чорного пса. Схилом гори компанія спустилася донизу. Біля перелазу Сіріус дозволив кожному з них погладити себе по голові, а відтак повернувся й побіг сільською околицею.

Гаррі, Рон та Герміона повернулися в Гоґсмід, а звідтіля подалися до Гоґвортсу.

— Цікаво, чи Персі знає всі оті речі про Кравча? — міркував уголос Рон, поки вони йшли дорогою до замку. — Та йому, мабуть, байдуже... напевно, він через це ще більше захоплювався б Кравчем. Персі любить закони і тому скаже, що Кравч відмовився їх порушувати навіть заради рідного сина.

— Персі нізащо не віддав би дементорам когось зі своєї родини, — суворо сказала Герміона.

— Не знаю, — засумнівався Рон. — Якби він подумав, що ми стоїмо на заваді його кар'єрі... Персі дуже честолюбний...

Вони піднялися сходами до вестибюлю. З Великої зали долинали заманливі запахи обіду.

— Бідний старий Сопун, — сказав Рон, приношуючись. — Мабуть, він тебе, Гаррі, дуже любить... Уяви собі — харчуватися щурами.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ —

Божевілля містера Кравча

У неділю по сніданку Гаррі, Рон та Герміона піднялися до соварні, щоб за порадою Сіріуса відіслати листа Персі: спитати, чи не бачився він останнім часом з містером Кравчем? Листа доручили Гедвізі, бо вона давно вже не мала роботи. Провівши сову поглядами, друзі зійшли до кухні, щоб подарувати Добі шкарпетки.

Ельфи-домовики зустріли їх радісно й привітно, примудряючись одночасно кланятися, робити реверанси і заварювати для гостей чай. Добі не тямився від захвату.

— Гаррі Поттер до Добі занадто добрий! — пищав він, витираючи зі своїх величезних очей рясні сльози.

— Добі, тими зяброростями ти врятував мені життя, — із вдячністю сказав Гаррі.

— Чи можна мені ще кілька тістечок? — звернувся Рон до сяючих ельфів.

— Ти щойно снідав! — обурилася Герміона.

Та четверо ельфів уже несли до них чималий срібний таріль з тістечками.

— Треба відіслати їжі Сопунові, — пробурмотів Гаррі.

— Добра думка, — підтримав Рон. — Дамо Леву роботу. Ви принесете ще трохи харчів, правда? — спитав він ельфів. Ті радісно закивали й заметушилися.

— Добі, а де Вінкі? — поцікавилася Герміона, оглядаючи кухню.

— Вінкі біля каміна, панночко, — тихо відповів Добі, і його вуха сумно обвисли.

— О Боже! — вигукнула Герміона, помітивши Вінкі.

Гаррі теж поглянув на камін. Вінкі сиділа на тому самому ослінчику, що й минулого разу, але тепер вона була така бруднюча, що ледве вирізнялася на тлі закопченої цегли каміна. Одяг на ній був подертий і давно не праний. У руці вона стискала пляшку маслорива й погойдувалася на ослінчику, втупившись у вогонь. Раз чи двічі ельфиня голосно гикнула.

— Вінкі дійшла до шести пляшок на день, — скрушно прошепотів Добі.

— Це ж не дуже міцний напій, — сказав Гаррі.

Та Добі похитав головою:

— Для ельфів-домовиків дуже міцний, паничу...

Вінкі знову гикнула. Ельфи, котрі принесли тістечка, повернулися до своєї роботи і час від часу кидали на неї несхвальні погляди.

— Вінкі чахне, паничу Гаррі Поттер, — сумно прошепотів Добі. — Вінкі хоче додому. Вона й далі думає, що містер Кравч — її господар, паничу. Добі ніяк не може переконати її, що тепер господарем став професор Дамблдор.

— Агов, Вінкі! — Гаррі раптом сяйнула одна ідея. Він підійшов до ельфіні й нахилився над нею, — ти не знаєш, що сталося з містером Кравчем? Він перестав з'являтися на Тричаклунському турнірі.

Очі Вінкі заблищали. Її величезні зіниці втупилися в Гаррі. Вона знову трохи хитнулася, а тоді сказала:

— Хазяїн перестати — гик! — приходити?

— Еге ж, — підтвердив Гаррі, — ми його не бачили ще з першого завдання. У «Щоденному віщуні» пишуть, що він захворів.

Вінкі похиталася ще трохи, дивлячись на Гаррі затуманеним поглядом.

— Хазяїн — гик! — хворий? — Її нижня губа затремтіла.

— Ми не певні, чи це правда, — швидко додала Герміона.

— Хазяїнові потрібна його — гик! — Вінкі! — запхинькала ельфіня. — Хазяїн не подужати — гик! — робити все — гик! — сам...

— Вінкі, інші люди самі собі дають раду з домашніми клопотами, — строго промовила Герміона.

— Вінкі — гик! — робити не лише — гик! — домашню роботу для містера Кравча! — обурено запищала Вінкі, розхитуючись іще більше й розливаючи маслопиво на брудну блузку. — Хазяїн — гик! — довіряти Вінкі — гик! — найважливіші — гик! — найтаємніші...

— Що? — спитав Гаррі.

Але Вінкі сильно затрясла головою, вихлюпнувши на себе ще більше маслопива.

— Вінкі берегти — гик! — хазяїнові таємниці, — войовничо сказала вона і захиталася ще

дужче, суворо дивлячись на Гаррі перекошеними очима. — Ви — гик! — пхати носа, от.

— Вінкі не повинна так розмовляти з Гаррі Поттером! — гнівно сказав Добі. — Гаррі Поттер сміливий і шляхетний, і ніколи не пхає носа в чужі справи!

— Він пхати носа — гик! — в особисті й таємні справи — гик! — мого хазяїна — гик! Вінкі — хороша ельфіня-домовичка — гик! — Вінкі тримати язика за зубами — гик! Люди намагатися — гик! — підглядати й пхати свої носи — гик! — повіки Вінкі опустилися й вона несподівано зіслизнула з табурета, впала перед каміном і голосно захропла. Порожня пляшка з-під маслопива відкотилася по викладеній плиткою підлозі.

З півдесятка ельфів поспішили до Вінкі. Їхні обличчя кривилися від огиди. Один підняв пляшку, а інші накрили Вінкі картатою чорнобілою скатертиною, щоб її ніхто не бачив.

— Нам дуже прикро, що вам довелося це побачити! — пропищав найближчий ельф, хитаючи головою з дуже присоромленим виглядом. — Маємо надію, що ви не подумаєте, ніби ми всі такі, як ця Вінкі!

— Вона дуже нещасна! — розсердилася Герміона. — Краще б ви її підбадьорили, а не накривали скатертиною!

— Просимо вибачення, панночко, — знову низько вклонився ельф-домовик, — однак ельфи-домовики не мають права бути нещасними тоді, як треба працювати й обслуговувати господарів.

— Ох, заради всього святого! — ще більше розгнівалася Герміона. — Послухайте мене всі! Ви маєте таке саме право бути нещасливими, як і чарівники! Ви маєте право на платню, на вихідні, на пристойний одяг, ви не повинні робити все, що вам наказують! Погляньте на Доби!

— Будь ласка, панночко, не вплутуйте Доби, — перелякано пробурмотів той. Веселі усмішки раптом позникали з личок ельфів. Вони дивилися на Герміону так, наче перед ними стояла небезпечна психопатка.

— Ми принесли ще харчів! — запищав один ельф під ліктем у Гаррі й тицьнув йому в руки великий шмат шинки, дванадцять тістечок та фрукти. — Бувайте!

Ельфи-домовики оточили Гаррі, Рона та Герміону і, штурхаючи їх у спину крихітними кулачками, почали випихати з кухні.

— Дякую за шкарпетки, паничу Гаррі Поттер! — сумно гукнув від каміна Добі, стоячи біля накритої скатертиною Вінкі.

— Герміоно, ти просто не можеш втримати язика за зубами! — гнівно сказав Рон, коли за ними, грюкнувши, зачинилися кухонні двері. — Тепер вони не захочуть, щоб ми до них приходили! А ми могли б вивідати у Вінкі про Кравча!

— Наче ти цим переймаєшся! — зіронізувала Герміона. — Ти сюди любиш приходити лише заради їжі!

Візит на кухню зіпсував увесь день. Гаррі так втомила Ронова й Герміонина гризня, що він узяв харчі для Сіріуса і сам піднявся до соварні.

Крихітна Левконія не подумала б віднести на гору біля Гогсміда цілий шмат шинки, тому Гаррі вирішив, що їй допоможуть дві шкільні сипухи. Вони вилетіли у вечірні сутінки, несучи втрьох один величезний пакунок, і вигляд у них від цього був дуже дивний. Гаррі сперся на підвіконня і дивився їм услід. Потім оглянув шкільні угіддя, верхівки дерев Забороненого лісу та вітрила дурмстрензького корабля. Крізь кільця диму, що здіймався

з димаря Геґрідової халупи, пролетів пугач, підлетів до соварні, облетів навколо й зник з очей. Придивившись, Гаррі побачив Геґріда, що завзято копав землю перед своєю хатиною. Схоже було на те, що він скопував нові грядки для овочів. Поки Гаррі придивлявся, з бобатонської карети вийшла мадам Максім і підійшла до Геґріда. Здавалося, вона намагається втягти його в розмову. Геґрід сперся на лопату, але, очевидно, не виявив особливої охоти підтримувати бесіду, бо мадам Максім дуже скоро вернулася до карети.

Не бажаючи повертатися до ґрифіндорської вежі й слухати, як сваряться Рон та Герміона, Гаррі спостерігав за Геґрідом, аж доки того не поглинула темрява. Невдовзі почали прокидатися сови, вони пролітали повз Гаррі і зникали в чорному небі.

*

До сніданку наступного дня поганий настрій Рона та Герміони розвіявся. На щастя, не справдилися похмурі Ронови пророцтва щодо ображених Герміоною ельфів-домовиків, які подаватимуть на ґрифіндорський стіл зіпсовану й несмачну їжу. Бекон, яйця та

копчена риба були такими ж смачними, як завжди.

Коли почали прибувати поштові сови, Герміона зайорзала від нетерпіння — вочевидь, вона чогось очікувала.

— Персі однак ще не встиг би відповісти, — сказав Рон. — Ми послали Гедвігу лише вчора.

— Я не через те, — пояснила Герміона. — Я передплатила «Щоденного віщуна». Набридло довідуватися про все від слизеринців.

— Класно придумала, — похвалив Гаррі, теж дивлячись на сов. — Герміоно, здається, тобі пощастило...

Одна з сов опускалася до Герміони.

— Але це не схоже на газету, — розчаровано сказала вона. — Це...

Та на її подив, сова приземлилася просто перед тарілкою, а слідом за нею ще дві — руда й сіра, і чотири сипухи.

— Скільки газет ти передплатила? — запитав Гаррі, хапаючи Герміонин келих, що його ледь не скинули сови. Кожна з них проштовхувалася вперед, намагаючись віддати свого листа першою.

— Що це таке? — здивувалася Герміона, забираючи листа в сірої сови, розкриваючи

його й починаючи читати. — Та невже? — спалахнула вона.

— Що сталося? — спитав Рон.

— Це... ох, як дотепно, — вона тицьнула листа Гаррі, і той побачив, що він не написаний від руки, а складений з приклеєних літер, вирізаних, скоріше за все, зі «Щоденного віщуна».

Ти оГидНе дівЧиСько. ГаРРі ПоттЕр ваРТИЙ Кращої. пОверТаЙся зВІдки з'яВИлаСя маГелко.

— Вони всі такі! — з відчаєм сказала Герміона, розкриваючи листи один за одним. — «Гаррі Поттер може знайти собі кращу, ніж ти...», «Тебе треба зварити у жаб'ячій ікрі...» Ой!

Вона розкрила останній конверт, і на руки їй вилилася жовто-зелена рідина із запахом бензину. Від неї на шкірі одразу ж з'явилися великі жовті пухирі.

— Нерозведений гній буботруба! — сказав Рон, обережно беручи й обнюхуючи конверт.

— Ой! — знову скрикнула Герміона, і сльози навернулися їй на очі, бо вона спробувала витерти гній серветкою, але її пальці так

швидко й густо вкрилися виразками, що здавалося, ніби на руках — товсті гулясті рукавиці.

— Негайно йди в лікарню, — сказав Гаррі, коли сови знялися в повітря, — ми скажемо професорці Спраут, де ти...

— Я ж її попереджав! — зітхнув Рон після того, як Герміона, притискаючи руки до грудей, вибігла з Великої зали. — Я ж казав, щоб не дратувала Ріту Скітер! Ось подивися... — Він прочитав ще один лист із тих, що покинула на столі Герміона. — *«Я прочитала у «Відьомському тижневику», як ти обманюєш Гаррі Поттера — а він уже й так зазнав доволі лиха. Тому, щойно знайду великого конверта, нашлю на тебе уроки».* От халепа! Доведеться їй стерегтися.

На гербологію Герміона не з'явилася. Коли Гаррі й Рон вийшли з оранжереї і пішли на урок догляду за магічними істотами, то помітили Мелфоя, Креба й Гойла, що вийшли з замку і спускалися кам'яними сходами. Пенсі Паркінсон, ідучи за ними, хихотіла й перешіптувалася з іншими слизеринськими дівчатами. Перехопивши погляд Гаррі, Пенсі крикнула:

— Поттер, ти що, порвав зі своєю подружкою? Чому вона на сніданку так засмутилася?

Гаррі вдав, що не чує. Він не хотів, щоб вона зраділа, довідавшись, якого лиха накоїла стаття у «Відьомському тижневику».

Гегрід, який на минулому уроці попередив, що вони завершують тему єдинорогів, чекав на учнів біля своєї хатини. Біля нього стояло кілька відкритих ящиків. Серце в Гаррі ледь не зупинилося — невже вилупився ще один скрут? Та коли він підійшов ближче й зазирнув у ящики, то побачив там пухнастих чорних істот з довгими рильцями й напрочуд плоскими, наче лопатки, передніми лапками. Істотки кліпали очицями, дивлячись на учнів і щиро дивуючись такій увазі.

— Се ніфлери, — сказав Гегрід, коли всі учні зібралися. — Вони живуть переважно в шахтах. І люблять усьо блискуче... дивіться...

Один ніфлер раптом підстрибнув і спробував укусити Пенсі Паркінсон за руку. Вона верескнула й відскочила.

— Вони файно вміють шукати коштовності, — радісно повідомив Гегрід. — Я подумав, що ми нинька добре си порозважаємо. Видите

отам? — Він показав на велику свіжоскопану грядку, яку копав якраз тоді, як Гаррі спостерігав за ним з вікна. — Я запорпав там золоті монетки. Маю приз для того, чий ніфлер випорпає їх найбільше. Тільки поскидайте з себе всі прикраси, виберіт ніфлера і приготуйтеся.

Гаррі зняв свого зіпсованого годинника, що його носив за звичкою, і заховав у кишеню. Тоді вибрав ніфлера. Тваринка встромила довге рильце Гаррі у вухо й почала захоплено принюхуватися. Її так і кортіло пригорнути до себе.

— Заждіт, — сказав Гегрід, зазираючи в ящик. — Ще іден ніфлер зоставси... Кого бракує? Де Герміона?

— Вона мусила піти до лікарні, — сказав Рон.

— Потім пояснимо, — пробурмотів Гаррі — Пенсі Паркінсон уважно прислухалася.

Вони так ще не веселилися на жодному уроці догляду за магічними істотами. Ніфлери пірнали в землю й вистрибували з землі, наче з-під води. Коли-не-коли якась із тваринок підбігала до свого учня й кидала йому в долоні золоту монетку. Ронів ніфлер діяв особливо

проворно, дуже швидко наповнивши його пригорщі золотом.

— Геґріде, а можна його купити собі як домашню тваринку? — захоплено поцікавився Рон, коли ніфлер знову пірнув, обсипавши його мантію землею.

— Роне, твоя мамця не дуже би си втішила, — усміхнувся Геґрід. — Ці ніфлери нищать будинки. Мені си здає, що вони зібрали вже майже всі монетки, — додав він, обходячи грядку. — Я запорпав тільки сто. О, Герміона!

З перебинтованими руками й нещасним виразом обличчя Герміона прошкувала до них галявиною. Пенсі Паркінсон пильно до неї придивлялася.

— Ану перевірмо, як вам то вдалося! — сказав Геґрід. — Полічіть свої монетки! Гойле, то не є мудро їх красти, — додав він і його чорні очі звузилися. — Се золото леприконів. Воно зникає по кількох годинах.

Гойл, набурмосившись, спорожнив кишені. Виявилось, що найуспішнішим шукачем був Ронів ніфлер, тож Геґрід нагородив Рона величезною плиткою «чоколяди» з «Медових руць». Пролунав дзвінок, закликаючи всіх на

обід. Увесь клас, окрім Гаррі, Рона й Герміони, подався до замку. Друзі ж залишилися, щоб допомогти Геґрідові повклати ніфлерів у ящики. Гаррі помітив, що мадам Максим спостерігає за ними з вікна карети.

— Герміоно, що си стало з твоїми руками? — стурбовано спитав Геґрід.

Герміона розповіла про злі листи, які отримала сьогодні вранці, і про конверт, наповнений гноєм буботрубів.

— А-а-а, не журиси, — заспокоїв її Геґрід. — Я так само діставав такі письма, коли Ріта Скітер написала про мою мамцю. *«Ви справжній монстр і вас треба знищити»*; *«Ваша мати вбивала невинних людей, і якби ви мали хоч краплю гідності, то давно б уже кинулися в озеро»*.

— Не може бути! — вражено вигукнула Герміона.

— Ага, — сказав Геґрід, відсуваючи ящики з ніфлерами до стіни. — То пишуть тільки вар'яти, Герміоно. Не розкривай більше тотих листів, коли будуть приходити. Кидай відразу до вогню.

— Ти пропустила дуже цікавий урок, — сказав Гаррі Герміоні, коли вони поверталися до замку. — Ніфлери такі милі, правда, Роне?

Однак Рон мовчав і насуплено дивився на Гетрідів шоколад. Здавалося, щось вивело його з рівноваги.

— Що таке? — запитав Гаррі. — Не смачно?

— Не в тому річ, — буркнув Рон. — Чого ти не сказав мені про золото?

— Про яке золото? — не зрозумів Гаррі.

— Золото, яке я тобі дав на Кубку світу з квідичу, — мовив Рон. — Золото леприконів, яким я тобі заплатив за всеноклі. У ложі для шановних гостей. Чому ти не сказав, що воно зникло?

Гаррі довелося якусь мить помізкувати, перш ніж він зрозумів, про що йдеться.

— А!.. — нарешті згадав він. — Не знаю... Я не помітив, що воно зникло. Я переживав, що зникла моя чарівна паличка.

Вони піднялися сходами до вестибюлю, а звідти подалися до Великої зали на обід.

— Це, мабуть, класно, — раптом сказав Рон, щойно вони всілися й почали накладати собі ростбіфів та пирогів з м'ясом. — Класно, коли маєш так багато грошей, що навіть не помічаєш, як зникає повна кишеня галеонів.

— У мене тієї ночі інше було в голові! — нетерпляче сказав Гаррі. — У нас у всіх! Чи ти забув?

— Я не знав, що золото леприконів зникає, — пробурмотів Рон. — Я думав, що я тобі заплатив. Не треба було дарувати мені на Різдво капелюх «Гармат із Чадлі».

— Забудь про це, добре? — сказав Гаррі.

Рон настромив на виделку шматочок смаженої картоплі й задивився на нього. Тоді промовив:

— Жахливо бути бідним.

Гаррі з Герміоною перезирнулися. Вони не знали, що сказати.

— Дурниці, — Рон і далі дивився на картоплю. — Я не звинувачую Фреда й Джорджа за те, що вони хочуть заробити трохи грошей. Я й сам би не проти. От мати б ніфлера!

— Ну, тепер ми хоч знаємо, що тобі подарувати на наступне Різдво, — пожартувала Герміона. Та Рона це не розвеселило. Герміона сказала:

— Перестань, Роне, буває й гірше. Радій, що в тебе пальці не гнояться, — вона над силу користувалася ножем та виделкою. Пальці не згиналися й дуже порозпухали. — Як я ненавиджу ту чортову Скітерку! — вона аж спалахнула зі злості. — Чого б це мені не коштувало — але я їй помщуся!

*

Злі листи надходили Герміоні увесь наступний тиждень. Як і радив Гегрід, вона їх не відкривала, проте кілька «доброзичливців» прислали ревунів. Ті вибухали коло ґрифіндорського столу й викрикували всілякі образи. Їх чули всі, хто сидів у залі. Навіть ті, хто не читав «Відьомського тижневика», знали геть усе про нібито трикутник Гаррі — Крум — Герміона. Гаррі вже нудило від необхідності щоразу пояснювати, що Герміона не його дівчина.

— Усе стихне, якщо не звертати уваги, — сказав він Герміоні. — Людям це швидко обридне, як і тоді, коли вона писала про мене минулого разу...

— Я хочу знати, як вона підслуховує особисті розмови, якщо їй заборонено бувати на території школи! — сердито сказала Герміона.

Вона затрималася після уроку захисту від темних мистецтв, щоб дещо спитати в професора Муді. Решта учнів ледве дочекалися перерви. Муді дав їм таку важку контрольну з протидії закляттям, що багато хто тепер дмухав на дрібні порізи й опіки. Гаррі трапився нелегкий випадок вухосмички, і тому,

виходячи з класу, він мусив притримувати вуха руками.

— Ріта точно не використовує плащ-невидимку! — задихано повідомила Герміона, наздогнавши Гаррі з Роном у вестибюлі й відриваючи Гарріну руку від рухливого вуха, щоб він її почув. — Муді каже, що на другому завданні її біля суддівського столу не бачив. І біля озера ніде не бачив!

— Герміоно, чи можливо тебе переконати, щоб ти все це покинула? — спитав Рон.

— Неможливо! — відрубала Герміона. — Я хочу знати, як вона почула нашу розмову з Віктором! І як вона вивідала про Гегрідову маму!

— Може, вона підклала тобі жучка, — припустив Гаррі.

— Жучка? — не зрозумів Рон. — Це як? Бліх напустила?

Гаррі почав пояснювати про приховані мікрофони та записувальну апаратуру.

Рон був захоплений, але Герміона їх перебила:

— Чи ви колись прочитаєте «Історію Гогвортсу»?

— А навіщо? — здивувався Рон. — Ти ж її напам'ять знаєш. Як буде щось треба, питаємо в тебе.

— Усі ці замітники маґії, які використовують маґли — електрика, комп'ютери, радари, — у Гоґвортсі та його околицях не діють. Тут надто багато чарів у повітрі. Ні, щоб підслуховувати, Ріта використовує маґію, по-іншому тут просто неможливо... якби ж я могла дізнатися, яку... якщо це щось незаконне, то я її дістану...

— Невже в нас нема інших проблем? — запитав її Рон. — До повного щастя нам не вистачає лише кровної помсти Ріті Скітер?

— Я не прошу вас мені допомагати! — огризнулася Герміона. — Я сама це зроблю!

І вона покрокувала мармуровими сходами вгору, навіть не глянувши на хлопців. Гаррі був упевнений, що Герміона йде до бібліотеки.

— Закладаюся, що вона повернеться з коробкою значків «Я ненавиджу Ріту Скітер», — сказав Рон.

На щастя, Герміона так і не попросила їх про допомогу в помсті. Обидва були їй за це дуже вдячні, адже перед Великодніми канікулами учнів завантажили цілими горами завдань. Гаррі щиро захоплювався, як Герміоні, окрім домашнього завдання, вдавалося вивчати ще й маґічні методи підслуховування. Сам він віддавав усі сили навчанню, хоч і взяв собі за

обов'язок регулярно відсилати Сіріусові в гірську печеру пакунки з їжею. Поголодувавши торік улітку в Дурслів, він не забув, як то — постійно бути голодним. У пакунки Гаррі вкладав записки, в яких повідомляв, що не сталося нічого незвичайного і що вони й досі чекають відповіді від Персі.

Гедвіґа не поверталася аж до кінця Великодніх канікул. Лист Персі був укладений у пакунок з крашанками, присланий місіс Візлі. Крашанки для Гаррі й Рона були завбільшки з драконячі яйця, ще й наповнені домашніми ірисками. Герміонина ж була навіть менша за куряче яйце. Вона аж зблідла, побачивши дарунок.

— Роне, твоя мама часом не читає «Відьомського тижневика»? — тихо спитала Герміона.

— Читає, — відповів Рон з набитим цукерками ротом. — Передплачує заради рецептів.

Герміона сумно поглянула на своє крихітне яєчко.

— Не хочеш подивитися, що написав Персі? — скоромовкою спитав її Гаррі.

Лист Персі був короткий і роздратований.

Божевілля містера Кравча

Як я постійно торочу кореспондентам «Щоденного віщуна», містер Кравч узяв заслужену відпустку. Він регулярно присилає сов із вказівками. Я з ним самим не бачився, але, думаю, ніхто не сумнівається, що я добре знаю почерк власного начальника. У мене багато роботи і я не можу витратити час ще й на спростування цих сміховинних чуток. Прошу мене більше не турбувати, хіба що заради чогось важливого. Вітаю зі святом.

*

Початок весняної чверті зазвичай означав для Гаррі безперервні тренування перед останнім у році матчем з квідичу. Але тепер він мусив готуватися до третього й останнього завдання Тричаклунського турніру, хоч і досі не знав, яким воно буде. Нарешті в останній тиждень травня професорка Макґонегел затримала його після уроку трансфігурації.

— Поттере, сьогодні о дев'ятій вечора прийдеш на поле для квідичу, — сказала вона. — Там буде містер Бегмен. Він розповість чемпіонам про третє завдання.

Тож о восьмій тридцять Гаррі залишив Рона з Герміоною у ґрифіндорській вітальні і

спустився сходами у вестибюль. Там він натрапив на Седрика.

— Як гадаєш, що там буде? — спитав Седрик, коли вони вийшли надвір, у захмарений вечір. — Флер постійно каже про якісь підземні тунелі, де нам доведеться шукати скарбів.

— Це було б зовсім непогано, — сказав Гаррі і подумки всміхнувся, уявляючи, як попросить у Геґріда ніфлера, а той усе за нього зробить.

Перетнувши темну галявину, вони опинилися на стадіоні. Доріжкою між трибунами вийшли на поле.

— Що вони з ним зробили? — обурено вигукнув Седрик, зупинившись, мов укопаний.

Поле для квідичу більше не було гладеньке й рівне. Здавалося, що хтось забудував його довгими й низькими стінами, які звивалися й перетиналися у всіх напрямках.

— Це живопліт! — сказав Гаррі, торкнувшись найближчої.

— О, вітаю, вітаю! — почувся веселий голос.

Лудо Бегмен стояв посеред поля разом з Флер та Крумом. Гаррі з Седриком попрямували до них, перелазячи через живі стіни. Коли підійшли ближче, Флер широко

всміхнулася до Гаррі. Її ставлення до нього кардинально змінилося після того, як він витяг з озера її сестру.

— Ну, що ви про це все думаєте? — весело сказав Бегмен, коли Гаррі з Седриком перелізли через останню стіну. — Гарно ростуть, правда? Ще місяць і Геґрід виростить їх метрів на шість. Не переживайте, — додав він з усмішкою, помітивши не дуже радісний вираз Гаррі та Седрика, — коли турнір завершиться, ваше поле для квідичу знову стане таким, як було! Припускаю, ви вже здогадалися, що це таке?

На мить запала мовчанка.

— Лабіринт, — пробурмотів Крум.

— Правильно! — сказав Бегмен. — Лабіринт. Третє завдання дуже просте. Тричаклунський кубок стоятиме в центрі лабіринту. Чемпіон, який перший до нього доторкнеться, отримає найвищу оцінку.

— Ми просто повинні пойти лабіринт? — спитала Флер.

— Там будуть перешкоди, — радісно застрибав Бегмен. — Геґрід забезпечить певну кількість істот... ще треба буде зламати закляття... усяке таке, знаєте. Чемпіони, які

мають більше очок, стартуватимуть у лабіринті першими. — Бегмен вишкірився до Гаррі й Седрика. — Потім знайде містер Крум... А тоді — міс Делякур. Але реальний шанс перемогти матиме кожен. Усе залежатиме від того, наскільки вдало ви подолаєте перешкоди. Буде весело!

Гаррі єдиний знав, якими саме істотами Гегрід збирався забезпечити змагання, і тому подумав, що навряд чи слід чекати веселощів. Одначе він ввічливо закивав, як і всі.

— Ну що ж... якщо не маєте більше запитань, то повертаймося в замок... Стає прохолодно...

Коли всі виходили з лабіринту, Бегмен поспішив за Гаррі. Гаррі відчував, що Бегмен от-от знову почне пропонувати свою допомогу, але якраз у цю мить Крум поплескав його по плечі.

— Чи могли ми поговорити?

— Авжеж, — сказав Гаррі, трохи здивований.

— Будеш пройтися зі мною?

— Так, — зацікавлено погодився Гаррі.

Бегмена це, здається, збило з пантелику:

— Гаррі, тебе зачекати?

— Та ні, пане Бегмен, усе гаразд — відмовився Гаррі, стримуючи усмішку. — Я й сам знайду дорогу до замку. Дякую.

Гаррі й Крум разом вийшли зі стадіону, але Крум не повернув до дурмстрензького корабля. Навпаки, пішов у напрямку лісу.

— Чого ми йдемо сюди? — запитав Гаррі, коли вони проминули Гегрідову хатину й освітлену бобатонську карету.

— Не хотіти, щоб нас підслухано, — коротко мовив Крум.

Коли вони нарешті опинилися в тихому місці неподалік від загороди з бобатонськими кіньми, Крум зупинився під деревом і обернувся до Гаррі.

— Я хотіти знати, — сердито сказав він, — що бути між ти і Гер-мов-ніна.

Гаррі, що з огляду на Крумову таємничість очікував чогось значно серйознішого, глянув на нього здивовано.

— Нічого, — відповів він. Одначе Крум аж випромінював злість, і Гаррі вкотре усвідомив, який Віктор високий і міцний. — Ми просто друзі. Вона аж ніяк не моя дівчина і ніколи нею не була. Це все вигадки Ріти.

— Гер-мов-ніна говорити про тебе дуже часто, — підозріливо сказав Крум.

— Авжеж, — сказав Гаррі, — ми ж друзі.

Йому ніяк не вірилося, що розмовляє про таке з самим Віктором Крумом, відомим у всьому світі квідичистом. Виходило, що вісімнадцятирічний Крум вважає його, Гаррі, рівним собі суперником.

— Ти не мати ніколи... ти не бути...

— Ні, — твердо відказав Гаррі.

Крум трохи прояснів. Кілька секунд він просто дивився на Гаррі, а тоді сказав:

— Ти літати дуже добро. Я бачити на першо завдання.

— Дякую, — широко всміхнувся Гаррі, раптом відчувши себе набагато вищим. — А я тебе бачив на Кубку світу. Фінт Вронського — ти справді...

Але тієї миті позаду Крума між деревами щось ворухнулося, і Гаррі, який трохи знав, які саме істоти полюбляють чигати в лісі, інстинктивно схопив Крума за руку й відтяг його вбік.

— Що статися?

Гаррі похитав головою, вдивляючись у те місце, де він помітив рух. Тоді сягнув рукою в мантію, щоб витягти чарівну паличку.

Божевілля містера Кравча

З-за високого дуба, похитуючись, вийшов чоловік. Спершу Гаррі його не впізнав... та, придивившись, зрозумів: то був містер Кравч.

Кравч мав такий вигляд, наче кілька днів десь блукав. Мантія на колінах була подерта й закривавлена; обличчя подряпане, неголене й сіре від виснаження. Охайні раніше вуса й волосся тепер потребували ножиць та води. Однак поведінка його була ще дивніша, ніж вигляд. Бурмочучи й махаючи руками, містер Кравч із кимось розмовляв, але співрозмовника бачив лише він. Кравч нагадав Гаррі літнього волоцюгу, баченого колись під час походу з Дурслями по крамницях. Бездомний чоловік також жваво вів бесіду з повітрям. Тітка Петунія схопила Дадлі за руку й потягла його через дорогу, щоб обійти старого. Пізніше дядько Вернон виголосив цілу промову про те, що б він зробив з жебраками та волоцюгами.

— Хіба він не бути суддя? — Крум витріщився на містера Кравча. — Хіба він не бути з вашого міністерства?

Гаррі кивнув, на мить завагавшись, а тоді повільно підійшов до містера Кравча. Той на

нього навіть не глянув і все говорив щось до найближчого дерева:

— ...і коли ви, Везербі, це зробите, то пошліть до Дамблдора сову з підтвердженням кількості дурмстрензьких учнів, які будуть присутні на турнірі. Каркароф щойно повідомив, що їх буде дванадцяттеро...

— Містере Кравч? — обережно промовив Гаррі.

— ...а потім пошліть іще сову до мадам Максім — може, вона, як і Каркароф, теж захоче взяти з собою більше учнів... Чули, Везербі? Виконаєте? Вико... — очі містера Кравча вирячилися. Він стояв і дивився на дерево, беззвучно ворущачи губами. Тоді, хитаючись, відійшов убік і впав на коліна.

— Містере Кравч? — голосно покликав Гаррі. — Що з вами?

Кравчеві очі забігали. Гаррі обернувся до Крума. Той підійшов ближче і дивився на Кравча з тривогою.

— Що з ним?

— Не знаю, — пробурмотів Гаррі. — Слухай, збігай когось поклич...

— Дамблдора! — почав задихатися Кравч. Він ухопив Гаррі за мантію і притяг до себе,

хоч погляд його був спрямований кудись поверх Гарріної голови. — Мені треба... побачити... Дамблдора...

— Гаразд, — сказав Гаррі, — якщо ви встанете, містере Кравч, то підемо до...

— Я зробив... дурницю, — видихнув містер Кравч. Вигляд у нього був божевільний. Очі крутилися й витріщалися, по підборіддю котилася сліна. Кожне слово коштувало йому страшених зусиль. — Мушу... розповісти... Дамблдоріві...

— Підводьтеся, містере Кравч, — голосно й чітко сказав Гаррі. — Вставайте і я відведу вас до Дамблдора!

Очі містера Кравча зупинилися на Гаррі.

— Ви... хто? — прошепотів він.

— Я учень цієї школи, — Гаррі озирнувся до Крума, чекаючи допомоги, але той, помітно нервуючись, тримався позаду.

— Ви не... його? — зашепотів Кравч. Рот у нього перекосився.

— Ні, — відповів Гаррі, не маючи ані найменшого уявлення, про що говорить Кравч.

— Ви Дамблдорів?

— Так, — сказав Гаррі.

Кравч притяг його до себе ще ближче. Гаррі спробував вивільнитися, та дарма.

— Попередьте... Дамблдора...

— Я приведу Дамблдора, якщо ви мене пустите, — сказав Гаррі. — Відпустіть мене, містере Кравч, і я його приведу...

— Дякую, Везербі, і як усе оце зробите, принесіть мені кави. Моя дружина з сином скоро приїдуть. Ми сьогодні збираємося на концерт з містером та місіс Фадж. — Кравч знову говорив до дерева, і, як видно, навіть не здогадувався про присутність Гаррі. Це так здивувало Гаррі, що він і не помітив, як Кравч відпустив його мантію. — Так, мій син нещодавно отримав дванадцять СОВ, так, це найвища оцінка, так, авжеж пишаюся. А поки що, прошу принести мені оту записку від Андорського міністра магії. У мене зараз є час накидати відповідь...

— Залишайся тут з ним! — сказав Гаррі Крумові. — Я приведу Дамблдора. Так буде швидше, бо я знаю, де його кабінет.

— Він божевільний, — невпевнено озвався Крум, не зводячи очей з Кравча. Той щось базікав до дерева, вочевидь, переконаний, що то Персі.

— Побудь біля нього, — сказав Гаррі і зібрався вже йти, та його рух викликав ще одну різку зміну в поведінці містера Кравча. Він міцно обхопив Гаррі за коліна й потяг на землю.

— Не... кидайте... мене! — прошепотів він, знову вирячивши очі. — Я... втік... мушу попередити... мушу сказати... побачити Дамблдора... моя провина... це все я винен... Берта... мертва... це все я винен... мій син... моя провина... скажи Дамблдоріві... Гаррі Поттер... Темний Лорд... сильнішає... Гаррі Поттер...

— Я приведу Дамблдора, якщо ви мене пустите, містере Кравч! — сказав Гаррі. Він люто озирнувся на Крума. — Допоможи мені, нарешті!

Переляканий Крум підійшов і присів біля містера Кравча.

— Не дай йому нікуди піти, — промовив Гаррі, визволяючись із чіпких рук містера Кравча. — Я повернуся з Дамблдором.

— Тільки спішити, добро? — гукнув услід йому Крум, коли Гаррі вибіг з лісу й побіг темними шкільними угіддями. Там давно нікого не було. Бегмен, Седрик і Флер зникли.

Гаррі вибіг кам'яними сходами, проскочив у дубові передні двері й побіг мармуровими сходами на третій поверх.

П'ятьма хвилинами пізніше він налетів на кам'яного гаргуйля, що стояв посеред коридору.

— Лимонний шер-шербет! — видихнув він.

То був пароль для прихованих сходів, що вели до кабінету Дамблдора. Принаймні два роки тому був такий пароль. Поза сумнівом, його змінили — кам'яний гаргуйль не ожив і не відскочив, а стояв непорушно і пронизував Гаррі зловісним поглядом.

— Ворушися! — закричав на нього Гаррі. — Швидко!

Та жодна річ у Гоґвортсі не рухалася лише через те, що хтось на неї кричав. Гаррі зрозумів — справи кепські. Глянув у обидва кінці темного коридору. Може, Дамблдор у вчительській? Гаррі щодуху рвонув до сходів...

— ПОТТЕР!

Гаррі аж занесло від різкої зупинки. Він озирнувся.

Снейп щойно з'явився з прихованих сходів за кам'яним гаргуйлем. Стіна за ним знову

з'їхалася, а він пальцем підкликав Гаррі до себе.

— Поттере, що ти тут робиш?

— Я мушу побачити професора Дамблдора! — відповів Гаррі, побігши назад коридором і зупинившись перед Снейпом. — Містер Кравч... він щойно з'явився... він у лісі... він просить...

— Що за нісенітниця? — блиснув чорними очима Снейп. — Про що ти?

— Про містера Кравча! — закричав Гаррі. — З міністерства! Він хворий, він у лісі, він хоче побачитися з Дамблдором! Скажіть мені пароль...

— Поттере, директор зайнятий, — сказав Снейп і його тонкі губи скривила неприємна посмішка.

— Я повинен розповісти Дамблдорові! — не вгавав Гаррі.

— Поттере, ти хіба не чув, що я сказав?

Гаррі бачив, що Снейп насолоджується своєю владою над ним.

— Послухайте, — сердито промовив Гаррі. — З Кравчем не все гаразд. Він... він з'їхав з глузду. Каже, що хоче попередити...

Кам'яна стіна за Снейпом розсунулася. В її отворі стояв Дамблдор, одягнений у довгу зелену мантию. Його обличчя виказувало крайнє зацікавлення.

— Щось сталося? — спитав він, дивлячись то на Гаррі, то на Снейпа.

— Пане професоре! — Гаррі поспішив заговорити раніше за Снейпа. — У лісі містер Кравч. Він хоче з вами говорити!

Гаррі думав, що Дамблдор щось запитає, але, на щастя, Дамблдор нічого не питає.

— Показуй дорогу, — кинув він і пішов слідом за Гаррі. Снейп залишився стояти біля гаргуйля. Обличчя його стало вдвоє потворнішим, ніж завжди.

— Гаррі, що казав містер Кравч? — спитав Дамблдор, коли вони збігали мармуровими сходами.

— Казав, що хоче вас попередити... що він зробив щось жахливе... згадував свого сина... і Бертю Джоркінз... і... і Волдеморта... казав, що Волдеморт стає сильніший...

— Авжеж, — Дамблдор пришвидшив темп, і вони вбігли в непроглядну темряву.

— Він поводитьсь ненормально, — розповідав Гаррі біжучи. — Здається, він не розуміє, де

перебуває. Постійно говорить так, наче звертається до Персі Візлі, а тоді його перемикає і він починає бубоніти, що хоче побачитися з вами... Я залишив його з Віктором Крумом.

— З Крумом? — різко вимовив Дамблдор і при швидшив крок. — Не знаєш, чи ще хтось бачив містера Кравча?

— Ні, — сказав Гаррі. — Ми з Крумом розмовляли. Містер Бегмен якраз закінчив розповідати нам про третє завдання, ми трохи відстали, а потім побачили, що з лісу виходить містер Кравч...

— Де вони? — спитав Дамблдор, коли з темряви виринула бобатонська карета.

— Отам, — Гаррі вийшов уперед, щоб показувати Дамблдорові стежку поміж дерев. Він більше не чув голосу Кравча, але знав, куди йти. Це було недалечко від бобатонської карети... десь тут...

— Вікторе! — погукав Гаррі.

Ніхто не відповідав.

— Вони були тут, — сказав Гаррі. — Вони точно були десь тут...

— Лумос, — Дамблдор засвітив чарівну паличку й підняв її догори.

Вузкий промінь світла перебігав з дерева на дерево й освітлював землю. І раптом упав на чийсь ноги.

Гаррі з Дамблдором кинулися вперед. Крум лежав непритомний. Навколо не було й сліду містера Кравча. Дамблдор присів біля Крума й обережно підняв йому повіку.

— Його оглушили, — тихо сказав він, роззираючись. Схожі на півмісяці окуляри поблискували у світлі чарівної палички.

— Може, я когось покличу? — спитав Гаррі. — Мадам Помфрі?

— Ні, — швидко сказав Дамблдор. — Залишайся тут.

Він підняв чарівну паличку й націлив її в напрямку Геґрідової хатини. Гаррі помітив, як щось срібне вилетіло з кінчика палички і майнуло поміж дерев, неначе примарний птах. Дамблдор знову нахилився над Крумом, доторкнувся до нього паличкою й сказав:

— *Розсійчари!*

Крум розплющив очі. Вигляд у нього був очманілий. Побачивши Дамблдора, він спробував сісти, але той поклав руку йому на плече і змусив лягти.

— Він на мене кидатися! — пробелькотів Крум, приклавши до голови руку. — Старий псих напасти на мене! Я дивитися, куди піти Поттер, а він напасти ззадо!

— Полеж, — сказав Дамблдор.

До них долинуло гупання кроків і незабаром з'явився захеканий Геґрід з арбалетом та з Ікланем.

— Пане професоре! — вигукнув він. Його очі розширилися. — Гаррі!.. Що си стало?..

— Геґріде, треба, щоб ти привів професора Каркарофа, — сказав Дамблдор. — На його учня напали. Як приведеш, повідом професора Муді...

— Без потреби, Дамблдоре, — пролунало хрипке гарчання. — Я вже тут. — Муді шкутильгав до них, спираючись на костур і присвічуючи собі чарівною паличкою.

— Клята нога, — сердито буркнув він. — Я був би тут скоріше... що сталося? Снейп казав щось про Кравча...

— Про Кравча? — сплотив Геґрід.

— Геґріде, прошу привести Каркарофа! — перебив Дамблдор.

— А, так... зара' приведу, пане професоре, — сказав Геґрід, розвернувся й зник поміж темних дерев. Іклань побіг за ним.

— Мені не відомо, де Барті Кравч, — сказав Дамблдор до Муді, — але його необхідно знайти.

— Я тільки «за», — прогарчав Дикозор і, виставивши вперед чарівну паличку, пошкутильгав у ліс.

Ні Дамблдор, ні Гаррі більше не промовили й слова, доки не почули характерних звуків наближення Геґріда з Ікланем. Блідий і схвильований, Каркароф ішов з ними. На його плечах вилискувало сріблясте хутро.

— Що це таке? — закричав він, коли побачив на землі Крума, а поряд — Гаррі та Дамблдора. — Що відбувається?

— На мене напасти! — сказав Крум, знову сідаючи й потираючи голову. — Містер Кравч чи як там його називато...

— Кравч на тебе напав? На тебе напав *Кравч*? Суддя турніру?

— Ігорку, — почав Дамблдор, та Каркароф випростався, судомно вчепився в своє хутро і аж посинів.

— Це зрада! — заревів він, тицяючи в Дамблдора. — Це змова! Ви з вашим Міністерством магії заманили мене сюди під фальшивим приводом! Це не справжній турнір! Спершу ви запхали в нього Поттера, хоч йому й замало років! Тепер ваш друг з міністерства намагається здихатися мого чемпіона! В усій цій справі ніяк не обійшлося без корупції та подвійної гри, головну роль у якій відіграєте ви, Дамблдоре, з усіма вашими балачками про відновлення міжнародних чарівницьких зв'язків, про стирання відмінностей між нами... Ось що я думаю про вас!

І Каркароф плюнув Дамблдором під ноги. Геґрід схопив його за хутро, підняв угору і вдарив об найближче дерево.

— Прошу си вибачити! — гаркнув він, поки Каркароф хапав ротом повітря й махав ногами, адже Геґрід своєю масивною долонею стис йому горло.

— Геґріде, ні! — крикнув Дамблдор. Його очі спалахнули.

Геґрід забрав руку, що притискала Каркарофа до дерева. Той сповз додола й безформною брилою гепнувся на коріння.

Дрібні гілочки й листочки посипалися йому на голову.

— Будь ласкавий, Геґріде, проведи Гаррі до замку, — суворо наказав Дамблдор.

Тяжко дихаючи, Геґрід зміряв Каркарофа сердитим поглядом.

— Мо', директоре, я краще си лишу тут...

— Геґріде, ти відведеш Гаррі до школи, — твердо повторив Дамблдор. — Аж до ґрифіндорської вежі. А тебе, Гаррі, я попрошу залишатися там. Хоч би як тобі хотілося щось зробити, хоч би як хотілося вислати сову — все це зачекає до ранку. Ти мене зрозумів?

— Е-е-е... так, — кивнув Гаррі, вражено дивлячись на нього. Як Дамблдор довідався, що саме цієї миті він думав, що треба відіслати до Сіріуса Левконію з повідомленням про останні події?

— Директоре, я лишу з вами Ікланя, — Геґрід усе ще загрозово позирав на Каркарофа, що лежав під деревом, заплутавшись у хутрі і в корінні. — Будь тутка, Ікланю.

Вони мовчки проминули бобатонську карету і попрямували до замку.

— Як він си насмілив, — заgrimів Геґрід, коли вони проминули озеро. — Як він си

насмівив звинуватити Дамблдора? Казати, що Дамблдор робив усі тоті речі! Що Дамблдор хтів, аби ти зайняв перше місце в турнірі! Не знаю, коли я й видів, аби Дамблдор так си хвилював, аби так прагнув зробити всьо файно, як на турнірі... А ти! — раптом сердито сказав він Гаррі, який, глянувши на свого кремезного друга, відступив назад. — Що ти робив тамка з тим Крумом? Він же з Дурмстренгу, Гаррі! Міг на місці тебе й закласти, хіба не? Чи Муді тебе ніц не навчив? Тільки уяви, шо могло си стати...

— Крум не поганий! — захитав головою Гаррі, коли вони піднімалися сходами до вестибюлю. — Він не збирався мене заклипати, він просто хотів поговорити про Герміону...

— Я побалакаю і з нею, — насуплено сказав Геґрід, важко ступаючи східцями. — Що менше ви будете водитися з тими чужоземцями, то будете щасливіші. Їм си не можна вірити.

— А ви з мадам Максім непогано ладнали, — роздратовано кинув Гаррі.

— Не говори мені про ню! — Геґрід несподівано розлютився. — Я зрозумів, чого вона хтіла! Хтіла си піддобрити до мене, аби я

Гаррі Поттер і келих вогню

їй повів, що буде в третім завданні. Ха! Не можна нікому з них вірити!

Гегрід так розлютився, що Гаррі був радий з ним попрощатися. Він проліз до вітальні крізь отвір за портретом Гладкої Пані і поспішив у куток, де сиділи Рон з Герміоною, щоб розповісти їм про все, що сталося.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ —

Сон

— Виходить так, — сказала Герміона, потираючи чоло, — або містер Кравч напав на Віктора, або хтось інший напав на обох, коли Віктор відвернувся.

— Це Кравч, — одразу заявив Рон. — Тому його й не було, коли прийшли Гаррі з Дамблдором. Він утік.

— Я так не думаю, — похитав головою Гаррі. — Він був дуже слабкий. Сумніваюся, що йому вдалося б роз'явитися в такому стані.

— На території Гоґвортсу *ніхто* не може роз'являтися. Хіба я не казала вам про це мільйон разів? — розсердилася Герміона.

— Добре... А якщо отака версія, — захоплено мовив Рон, — Крум напав на Кравча — та стривайте ж ви, — а тоді оглушив сам себе!

— А містер Кравч випарувався, так? — холодно спитала Герміона.

— А й справді...

Світало. Гаррі, Рон та Герміона ще вдосвіта вийшли зі спалень і поквапилися до соварні, щоб відіслати Сіріусові записку. Тепер вони оглядали вкриті туманом околиці. Їхні очі трохи попідпухали, а обличчя були бліді, адже вони до пізньої ночі розмовляли про містера Кравча.

— Гаррі, ану повтори ще раз, — попросила Герміона. — Що, власне, казав містер Кравч?

— Я вже розповідав, що в його словах не було глузду, — сказав Гаррі. — Він наполягав, що хоче попередити Дамблдора. Згадував Бертю Джоркінз, і з його слів випливало, ніби вона мертва. Постійно повторював, що це через нього... згадував свого сина.

— Таки через нього, — запально сказала Герміона.

— Він збожеволів, — вів далі Гаррі. — Здавалося, він думає, що його дружина й син і досі живі. А ще він увесь час давав вказівки Персі.

— А... нагадай, що він казав про Відомо-Кого? — невпевнено спитав Рон.

— Я ж розповідав, — сумовито повторив Гаррі. — Сказав, що він стає сильніший.

Зависла пауза.

Тоді Рон промовив удавано впевненим голосом:

— Але ж він збожеволів, тому половина його слів — бридня...

— Кравч був цілком притомний, коли говорив про Волдеморта, — сказав Гаррі, не зважаючи, що Рон аж здригнувся. — Кравчеві важко було зв'язати докупи два слова, але здавалося, він розумів, де перебуває й чого хоче. Постійно повторював, що мусить зустрітися з Дамблдором.

Гаррі відвернувся від вікна і глянув на балки. Більше половини совиних сідал були порожні. Коли-не-коли та чи інша птаха поверталася з нічного полювання, несучи в дзьобі мишку.

— Якби Снейп мене не затримав, — з гіркотою сказав Гаррі, — то ми прибїгли б туди вчасно. «Поттере, директор зайнятий... що за нісенітниця, Поттере?» Чого він мене затримував?

— Може, не хотів, щоб ви туди йшли? — випалив Рон. — Може... стривай!.. По-твоєму, як швидко він міг опинитися в лісі? Зумів би він перегнати вас із Дамблдором?

— Лише в тому разі, якби перетворився на кажана, — сказав Гаррі.

— А чом би й ні? — пробурмотів Рон.

— Ми повинні зустрітися з професором Муді, — сказала Герміона. — Треба довідатися, чи знайшов він містера Кравча.

— Якщо він прихопив з собою Карту мародера, то йому це було не складно, — припустив Гаррі.

— Хіба що Кравч встиг утекти за межі школи, — сказав Рон, — адже карта охоплює лише територію, а далі...

— Цсс! — зацитькала раптом Герміона.

Хтось піднімався сходами до соварні. Почулися два голоси, вони сперечалися, і суперечка все ближчала й ближчала.

— ...та це ж справжнісінький шантаж, у нас можуть бути чималі неприємності...

— ...ми намагалися бути чемними, а тепер настав час грати брудно, так, як він. Він би не хотів, щоб Міністерство магії довідалося, що він зробив...

— Я ж тобі кажу — якщо ти напишеш, то це буде шантаж!

— Але ж ти не будеш нарікати, коли ми отримаємо кругленьку суму?

Сон

Двері соварні відчинилися. На порозі стали Фред і Джордж. Вони скам'яніли, побачивши Гаррі, Рона й Герміону.

— Що це ви тут робите? — в один голос вигукнули і Рон, і Фред.

— Відсилаємо листа, — відповіли так само в унісон Гаррі й Джордж.

— О цій порі? — спитали Герміона й Фред.

— Гаразд, ми не питаємо, що робите ви, а ви не питаєте, що робимо ми, — вишкірився Фред.

У руках він тримав пухкенького конверта. Гаррі зиркнув на нього, але Фред — випадково чи зумисне — затулив ім'я на конверті долонею.

— Не будемо вас затримувати, — сказав він, насмішкувато вклоняючись і вказуючи на двері.

Рон не ворухнувся.

— Кого це ви шантажуєте? — спитав він.

Посмішка зникла з Фредового обличчя. Гаррі помітив, що Джордж кинув Фредові багатозначний погляд перед тим, як весело сказати Ронові:

— Дурненький, я жартував.

— Не схоже, — сказав Рон.

Фред і Джордж презирнулися.

Тоді Фред доволі грубо заговорив:

— Роне, я вже тебе не раз попереджав, щоб ти не пхав носа в чужі справи, якщо не хочеш, щоб його тобі відірвали.

— Якщо ви когось шантажуєте, то це не чужі справи, — сказав Рон. — Джордж правду казав, ви можете вскочити в серйозну халепу.

— Я ж тобі пояснив, що то був жарт, — заперечив Джордж. Він підійшов до Фреда, взяв листа й почав прив'язувати до лапи найближчій сові. — Роне, ти стаєш схожий на нашого дорогого старшого брата. І це вже не жарти. Продовжуй так і далі — і незабаром тебе зроблять старостою.

— Не зроблять! — спалахнув Рон.

Джордж підніс сову до вікна, і та знялася в повітря. Він озирнувся й вищирив зуби:

— Тоді перестань вказувати людям, як їм жити. Бувайте.

І вони з Фредом вийшли з соварні. Гаррі, Рон та Герміона мовчки дивилися одне на одного.

— Невже їм щось відомо? — зашепотіла Герміона. — Про Кравча і про все?

— Та ні, — заперечив Гаррі. — Якби це було щось серйозне, то вони б комусь розповіли. Наприклад, Дамблдорові.

Рона, однак, щось муляло.

— Що таке? — спитала його Герміона.

— Ну... — повільно почав він, — не знаю, чи вони б розповіли. Вони... останнім часом тільки й думають, щоб заробити грошей. Я це помітив, коли часто з ними бував... тоді, коли... ну, знаєте...

— ...коли ми не розмовляли, — докінчив за нього речення Гаррі. — Так, але шантаж...

— Їм не дає спокою ідея з крамницею жартів, — пояснив Рон. — Спершу я думав, що вони просто хочуть подратувати маму, але виявилось, що так і є, що вони й справді хочуть її відкрити. У Гогвортсі їм залишилося вчитися лише рік, і вони постійно торочать, що час подумати про майбутнє, а тато їм не допоможе, і, щоб відкрити крамницю, їм потрібне золото.

Після цих слів занервувала Герміона.

— Так, але... Вони ж не робитимуть нічого протизаконного, щоб те золото роздобути?

— Не робитимуть? — Рон скептично гмикнув. — Не знаю... Правила порушувати вони полюбляють.

— Але тут ідеться про закон, — перелякалася Герміона. — Це ж не якісь там нещасні шкільні

правила... Тут сидінням після уроків не обійдеться... За шантаж карають страшніше! Роне... може, тобі слід повідомити Персі...

— Ти що, здуріла? — вигукнув Рон. — Повідомити Персі? Та він зробить так, як Кравч — він їх видасть. — Рон глянув на вікно, в яке вилетіла сова Фреда й Джорджа. Тоді сказав:

— Пішли снідати.

— Думаєте, до професора Муді йти ще зарано? — спитала Герміона, коли вони спускалися гвинтовими сходами.

— Зарано, — кивнув Гаррі. — Якщо ми розбудимо його на світанку, він подумає, що ми хочемо напасти на нього сонного, і підсмажить нас крізь двері. Зачекаймо до першої перерви.

Урок з історії магії ще ніколи не тягся так довго. Гаррі увесь час позирав на Ронів годинник, бо свій нарешті викинув, але й Ронів ішов так повільно, що, здавалося, теж зупинився. Усі троє були такі втомлені, що з превеликою радістю поклали б голови на парти й позасинали. Навіть Герміона не конспектувала, а мовчки сиділа, підперши

голову руками, й сонними очима дивилася на професора Бінса.

Коли нарешті пролунав дзвінок, вони побігли до класу захисту від темних мистецтв. Там у дверях вони наштовхнулися на професора Муді. Він також мав стомлений вигляд. Повіка нормального ока опустилася, від чого обличчя здавалося ще перекошенішим.

— Професоре Муді! — закричав Гаррі, проштовхуючись до нього крізь юрбу.

— Здоров, Поттере, — прогарчав професор. Його магічне око стежило за зграйкою першокласників, які заклопотано кудись бігли. Око повернулося зіницею всередину голови й спостерігало за учнями, аж доки ті звернули за ріг. Тоді Муді заговорив знову:

— Заходьте.

Він відступив убік, щоб пропустити їх у порожній клас, а тоді, зачинивши двері, пошкутьльгав за ними.

— Ви його знайшли? — спитав Гаррі без жодних передмов. — Знайшли містера Кравча?

— Ні, — відказав Муді. Він сів за стіл, зі стогоном випростав дерев'яну ногу й витяг свою баклагу.

— Ви користувалися картою? — поцікавився Гаррі.

— Аякже, — сказав Муді, роблячи ковток. — Узяв приклад із вас, Поттере. Замовлянням-викликанням переніс її зі свого кабінету до лісу. Кравча ніде не було.

— То він що, роз'явився? — запитав Рон.

— Роне, на території школи не можна роз'являтися! — сказала Герміона. — Є й інші способи зникнути. Правда, пане професоре?

Магічне око Муді злегка тремтіло, втупившись у Герміону.

— Ви теж могли б подумати про кар'єру аврора, — сказав він їй. — Правильно міркуєте, Грейнджер.

Герміона аж почервоніла від задоволення.

— Він не став невидимим, — міркував уголос Гаррі, — бо карта показує невидимих людей. Тому він мусив покинути територію.

— Але чи за власним бажанням? — нетерпляче промовила Герміона. — Чи, може, його хтось змусив?

— Ага, хтось міг затягти його на мітлу і чухнути звідси, — швидко сказав Рон, з надією дивлячись на Муді, наче теж хотів почути, що має хист аврора.

— Не можна відкидати й викрадення, — прогарчав Муді.

— А як ви вважаєте, — спитав Рон, — чи не може він бути у Гоґсміді?

— Може бути де завгодно, — знизав плечима Муді. — Безсумнівно лише те, що його немає тут.

Він позіхнув так широко, що аж порозтягувалися шрами. Виявилось, що в його скривленому роті бракує багатьох зубів. Тоді сказав:

— Дамблдор мені розповів, що ви себе уявили слідчими. Та ви нічим Кравчеві не допоможете. Його тепер шукатиме міністерство, Дамблдор уже доповів. А ви, Поттере, зосередьтеся на третьому завданні.

— Що? — не зрозумів Гаррі. — А, так...

Відучора Гаррі жодного разу не згадав про лабіринт.

— Це завдання якраз для вас, — сказав Муді, дивлячись на Гаррі й чухаючи своє неголене підборіддя. — Дамблдор каже, що ви вже багато разів давали собі раду з такими речами. Ви ще в першому класі, якщо не помиляюся, подолали безліч перешкод на шляху до філософського каменя.

— Йому допомагали, — не втерпів Рон. — Ми з Герміоною.

Муді засміявся.

— Ну, то допоможіть йому підготуватися і до цього завдання. Якщо Гаррі не виграє, я страшенно здивуюся, — сказав він. — А тим часом... постійна пильність, Поттере. Постійна пильність. — Він ще раз ковтнув зі своєї баклаги, а його магичне око крутнулося до вікна, в якому виднілося верхнє вітрило дурмстрензького корабля.

— А ви, — звичайне око Муді дивилося на Рона й Герміону, — весь час тримайтеся біля Поттера. Гарзд? Я пильно за всім стежу, та все ж... очей ніколи не буває забагато...

*

Сова від Сіріуса прилетіла наступного ранку. Вона спурхнула до Гаррі тієї ж миті, коли біля Герміони приземлилася руда сова зі свіжим номером «Щоденного віщуна» в дзьобі. Герміона схопила газету, переглянула кілька перших сторінок і вигукнула:

— Ха! Вона не винюхала про Кравча! — а тоді приєдналася до Гаррі й Рона, що читали

Сон

Сіріусового листа з його міркуванням про позавчорашні події.

Гаррі, що це ти собі думаєш, ходячи в ліс з Віктором Крумом? Поклянися, з наступною совою, що ні з ким більше ночами не гулятимеш. У Гогвортсі з'явився хтось страшенно небезпечний. Мені цілком зрозуміло, що цей «хтось» намагався перешкодити Кравчеві зустрітися з Дамблдором. Цілком можливо, що ти був у темряві за якихось кілька кроків од нього. Тебе могли вбити.

Твоє прізвище потрапило в Келих Вогню не випадково. Якщо хтось намагається на тебе напасти, то це його останній шанс. Тримайся біля Рона та Герміони, не виходь з грифіндорської вежі у вечірній час і готуйся до третього завдання. Вивчи приголомшливі й роззброювальні чари. Кілька додаткових заклять не завадять. Кравчеві ти нічим не допоможеш. Не висовуйся й бережи себе. Чекаю на твого листа з обіцянкою не виходити за межі.

Сіріус

— Та хто він такий, щоб дорікати мені за порушення меж? — обурився Гаррі, складаючи листа й ховаючи його в мантію. — Сам у шкільні роки й не таке витворяв!..

— Він за тебе переживає! — відказала Герміона. — Так само, як Муді і Геґрід! Тому слухайся їх!

— Цілий рік ніхто й не пробував на мене напасти, — сказав Гаррі. — Ніхто нічого мені не зробив.

— А підкинуте в Келих Вогню твоє прізвище? — не погодилася Герміона. — Хтось, напевне, мав причини його вкинути. Гаррі, Сопун правильно пише. Може, хтось просто чекає слушної нагоди. Можливо, саме на цьому завданні він і нападе.

— Послухай, — не погоджувався Гаррі, — припустімо, що Сопун має рацію і що хтось оглушив Крума і викрав Кравча. Тоді той «хтось» мусив би ховатися десь за деревами біля нас, правда? Та він дочекався, коли я піду, і вже тоді почав діяти. Тому не схоже, що його ціль — я. Чи як ти вважаєш?

— Якби він убив тебе в лісі, йому б не вдалося зробити так, щоб це було схоже на нещасний випадок! — сказала Герміона. — А якщо ти загинеш, виконуючи завдання...

— Але ж той «хтось» не роздумував, нападати на Крума чи ні, — знову заперечив Гаррі. — То чому ж він заодно не прибав і мене? Він міг би

Сон

підлаштувати так, щоб виглядало, ніби ми з Крумом билися на дуелі.

— Гаррі, я теж цього не розумію, — з відчаєм сказала Герміона. — Я знаю одне — відбувається чимало дивного. І мені це не до вподоби... Муді має рацію, і Сопун має рацію — негайно починай готуватися до третього завдання. І обов'язково напиши Сопунові, що обіцяєш більше не блукати сам-один.

*

Околиці Гогвортсу ще ніколи так не заманювали, як тепер, коли Гаррі мусив стирчати в замку. Наступні кілька днів увесь свій вільний час він проводив або в бібліотеці з Роном та Герміоною, шукаючи заклять, або в порожніх класах, куди вони прокрадалися, щоб потренуватися. Гаррі зосередився на приголомшливих закляттях, яких досі не виконував. Труднощі полягали в тому, що тренування вимагало певних жертв від Рона й Герміони.

— А ми не могли б викрасти Місіс Норіс? — спитав Рон в обідню перерву в понеділок, лежачи горілиць у класі замовлянь. Гаррі щойно п'ять разів поспіль його приголомшив і

привів до тями. — Давай приголомшимо її. Або Добі — він же тобі з радістю допоможе. Я не скаржуся, — Рон обережно підвівся, потираючи спину, — але у мене все болить...

— Бо ти весь час падаєш мимо подушки! — розсердилася Герміона, поправляючи купу подушок, принесених професором Флитвіком на урок замовлянь-відганянь. — Просто падай назад — і все!

— Герміоно, це не так просто, коли тебе приголомшили! — огризнувся Рон. — Спробуй сама!

— Думаю, Гаррі вже навчився, — поспіхом сказала Герміона. — А за роззброювальне закляття можна не хвилюватися — він давно вже ним володіє... А ввечері візьмемося за оці закляття.

Вона заглянула в перелік, складений у бібліотеці.

— Мені подобається оце, — показала Герміона. — Стримувальні чари. Зупиняють усе, що намагається на тебе, Гаррі, напасти. З них і почнемо.

Пролунав дзвінок. Друзі поспіхом позапихали подушки у Флитвікову шафу й вислизнули з класу.

Сон

— Зустрінемося на вечері! — вигукнула Герміона і побігла на числомагію. Гаррі та Рон почимчикували до Північної вежі на віщування. З високих вікон на підлогу коридору падали широкі смуги золотого сонячного світла. Яскраво-голубе небо було мовби вкрите емаллю.

— У Трелоні, мабуть, спекотно. Вона ж ніколи не гасить вогню, — зітхнув Рон, перед тим, як підніматися по драбині до люка.

Він угадав. У тьмяно освітленій кімнаті стояла задушлива спека. Пахучий дим здавався важчим, ніж завжди. У Гаррі аж у голові запаморочилося, доки він дійшов до заштореного вікна. І поки професорка Трелоні розплутувала шаль, що зачепилася за лампу, він трішечки прочинив вікно й відкинувся на обтягнуте ситцем м'яке крісло. Легкий вітерець приємно дмухнув йому в обличчя.

— Мої дорогенькі, — почала професорка Трелоні, сідаючи у крилате крісло і блукаючи своїми завеликими очима по класу, — ми майже завершили роботу над планетарними передбаченнями. Та сьогодні ідеальна нагода перевірити вплив Марса, бо на цей час він

дуже цікаво розміщений. Якщо ви подивитесь сюди, я погашу світло...

Вона змахнула чарівною паличкою, і лампи погасли. Тепер єдиним джерелом світла в кімнаті був камін. Професорка Трелоні нагнулася й витягла з-під свого крісла мініатюрну модель сонячної системи, сховану в скляному куполі. Навколо дев'яти планет оберталися їхні супутники, посередині сяяло вогняне сонце — уся ця дивовижа висіла за склом просто в повітрі. Гаррі напівсонно дивився, як професорка Трелоні вказувала на «пречудовий кут між Марсом та Нептуном». Пахучий дим огортав його, а легкий вітерець з вікна пестив обличчя. Він чув, як десь за шторою тихо дзижчать комахи. Повіки почали опускатися...

Гаррі сидів на спині в пугача, що летів по яскраво-синьому небі до старого, обплетеного плющем будинку високо на схилі пагорба. Вони летіли все нижче й нижче, вітер приємно дмухав Гаррі в обличчя — аж доки влетіли в темне розбите вікно на найвищому поверсі. Тепер вони летіли похмурим коридором до дверей у самому кінці... крізь них потрапили

до темної кімнати, вікна якої були забиті дошками...

Гаррі зліз із пугачевої спини... Пугач перепурхнув через усю кімнату на крісло, повернуте до Гаррі спинкою... на підлозі біля крісла ворушилися дві темні тіні...

Одна була велетенською змією... а друга — невисоким лисим чоловічком з водянистими очима та гострим носом... він сопів і схилювався, лежачи на килимку біля каміна...

— Тобі щастить, Червохвосте, — озвався холодний високий голос із глибини крісла, на яке сів пугач. — Тобі дуже щастить. Твоя груба помилка нічого не зіпсувала. Він мертвий.

— Мій пане! — чоловік на підлозі хапав ротом повітря. — Мій пане, мені... так приємно... і так прикро...

— Наджіні, — промовив холодний голос, — тобі не пощастило. Я все ж не згодую тобі Червохвоста... та нічого, нічого... ще залишається Гаррі Поттер...

Змія зашипіла. Гаррі бачив, як дрижить її язик.

— Червохвосте, — сказав холодний голос, — я, можливо, ще раз нагадаю, чому не терпітиму наступної твоєї похибки...

— Мій пане... не треба... благаю вас...

З глибини крісла виринув кінчик чарівної палички. Він цілився в Червохвоста.

— *Круціо*, — проказав холодний голос.

Червохвіст закричав так, наче кожен нерв у його тілі охопило вогнем. Цей крик занурився в Гарріні вуха, а шрам на чолі запалав від болю. Він теж закричав... Волдеморт міг його почути, дізнатися, що він тут...

— Гаррі! Гаррі!

Гаррі розплющив очі. Він лежав на підлозі в кімнаті професорки Трелоні з притиснутими до обличчя руками. Шрам так пік, що на очі аж навернулися сльози. Біль виявився справжнім. Однокласники обступили Гаррі, а переляканий Рон присів біля нього навпочіпки.

— Що з тобою? — спитав він.

— Щось погане! — схвильовано вигукнула професорка Трелоні. Її великі очі прикипіли до Гаррі. — Що це було, Поттере? Передчуття? Видіння? Що ти бачив?

— Нічого, — збрехав Гаррі. Він сів. Відчував, що весь тремтить, і безперервно озирався, вдивляючись у тіні позаду. Голос Волдеморта звучав так близько...

— Ти схопився за шрам! — сказала професорка Трелоні. — Ти качався по підлозі й тримався за шрам! Поттере, я в таких справах трохи тямлю!

Гаррі глянув на неї.

— Думаю, мені треба сходити до лікарні, — сказав він. — Голова розколюється.

— Дорогенький, поза сумнівом, тебе підхльоснули надзвичайно провидницькі вібрації моєї кімнати! — сказала професорка Трелоні. — Якщо ти зараз підеш, то втратиш нагоду зазирнути ще далі...

— Не хочу бачити нічого, крім ліків від голови, — сказав Гаррі.

Він устав. Усі перелякано розступилися.

— Побачимося пізніше, — пробурмотів він до Рона, взяв портфель і поліз у люк, хоч обличчя професорки Трелоні й промовляло про величезне розчарування — ніби її позбавили справжньої насолоди.

Проте, спустившись по драбині, Гаррі не пішов до лікарні. Він і не мав наміру туди йти. Сіріус порадив, що робити, коли заболить шрам, і Гаррі збирався скористатися цією порадою, тому рушив прямо до Дамблдорowego кабінету. Він проминав коридор за коридором,

думаючи про сон — не менш яскравий, ніж той, що наснився на Прівіт-драйв... Гаррі перебрав у голові найдрібніші деталі, щоб пересвідчитися, чи все пам'ятає... Він чув, як Волдеморт звинувачував Червохвоста в якійсь грубій помилці... Та пугач приніс хорошу для них новину: помилку виправлено, хтось помер... Тому Червохвоста не згодують змії... Натомість змія зжере його, Гаррі...

Гаррі навіть не помітив, як проминув кам'яного гаргуйля, що охороняв вхід до кабінету Дамблдора. Тоді закліпав, озирнувся, зрозумів, що сталося, й повернувшись назад, зупинився перед гаргуйлем. І раптом згадав: він не знає пароля.

— Лимонний шербет? — спробував навмання.

Гаргуйль не ворухнувся.

— Гаразд, — сказав Гаррі, дивлячись на нього. — Грушеве драже. Е-е-е... Льодяник. Свистобджілка. Жуйка «Друбл». «Берті Бот»... та ні, він його не любить... чи любить?.. Та відчини ж, невже так важко? — сердито вигукнув він. — Мені конче треба його побачити, це терміново!

Гаргуйль не ворухився. Гаррі його копнув — та це нічого не дало, лише заболів великий палець на нозі.

— Шоколадна жабка! — злісно закричав він, стоячи на одній нозі. — Цукрове перо! Тарганятина!

Гаргуйль ожив і відскочив набік. Гаррі закліпав.

— *Тарганятина?* — вражено повторив він. — Я ж пожартував...

Він кинувся в отвір у стіні й ступив на першу кам'яну сходинку. Двері позаду зачинилися, а гвинтові сходи почали повільно рухатися догори, наближаючи його до лискучих дубових дверей з мідною клямкою.

З кабінету долинали голоси. Гаррі зійшов зі сходів і зупинився, прислухаючись.

— Дамблдоре, на жаль, я не бачу зв'язку! Жодного! — то був голос Корнеліуса Фаджа, міністра магії. — Лудо каже, що Берта могла просто заблукати. Згоден, ми вже мали б її знайти, але все одно, доказів нечистої гри немає. Ніщо не свідчить, що зникнення Берти Джоркінз пов'язане зі зникненням Барті Кравча!

— Пане міністре, як ви гадаєте, що сталося з Барті Кравчем? — прогарчав Муді.

— Існує дві можливості, Аласторе, — відповів Фадж. — Або Кравч нарешті зсунувся

з глузду — що дуже ймовірно, і ви, мабуть, зі мною погодитесь, зважаючи на його біографію... Збожеволів і десь блукає...

— Корнеліусе, якщо сталося саме так, то він блукає на диво швидко, — спокійно мовив Дамблдор.

— Або ще... гм... — знітився Фадж. — Прибережу висновки до того часу, коли побачу місце, де його знайшли. Кажете, це було десь неподалік бобатонської карети? Дамблдоре, ти знаєш, що то за жінка?

— На мій погляд, здібна директорка... і чудова танцюристка, — тихо сказав Дамблдор.

— Дамблдоре, перестань! — роздратувався Фадж. — Тобі не здається, що ти захищаєш її через Геґріда? Не такі вже вони обоє й безпечні... Чи ти вважаєш, що Геґрід безпечний зі своєю пристрасстю до монстрів?

— Я підозрюю мадам Максім не більше, ніж Геґріда, — так само спокійно промовив Дамблдор. — Думаю, Корнеліусе, що упереджений саме ти.

— Чи не могли б ми припинити цю дискусію? — гаркнув Муді.

— Так-так, ходімо на територію, — нетерпляче закивав Фадж.

Сон

— Я не про це, — заgrimів Муді. — Річ у тому, що з тобою, Дамблдоре, хоче поговорити Поттер. Він чекає за дверима.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ —

Сито спогадів

Двері кабінету відчинилися.

— Здоров, Поттере, — сказав Муді. — Заходь.

Гаррі зайшов. Йому вже доводилося бувати в кабінеті Дамблдора. На стінах цієї гарної округлої кімнати висіли портрети попередніх директорів та директорок Гоґвортсу. Усі вони мирно спали, посопуючи уві сні.

Корнеліус Фадж, у своїй звичній смугастій мантиї та з ясно-зеленим капелюхом-котелком у руці, стояв біля Дамблдорівого столу.

— Гаррі! — весело вигукнув Фадж, ступаючи назустріч. — Як ся маєш?

— Чудово, — збрехав Гаррі.

— А ми щойно балакали про той вечір, коли на території школи з'явився містер Кравч, — повідомив Фадж. — Здається, саме ти його знайшов?

— Так, — підтвердив Гаррі. Знаючи, що безглуздо прикидатися, ніби він не підслухав їхньої розмови, додав:

— Однак мадам Максім я там не бачив. А їй заховатися нелегко...

Дамблдор, що стояв позад Фаджа, усміхнувся до Гаррі. Його очі заблищали.

— Ну що ж... — знічено сказав Фадж, — ми саме збиралися пройтися по території, тому вибач... а тобі, либонь, треба повертатися на урок...

— Пане професоре, я хотів би з вами поговорити, — Гаррі глянув на Дамблдора. Той відповів гострим допитливим поглядом.

— Гаррі, зачекай мене тут, — сказав Дамблдор. — Ми ненадовго.

Уся трійця мовчки вийшла з кабінету. Двері зачинилися. Десь за хвилину Гаррі почув, що поцокування дерев'яної ноги Муді долинає з коридору дедалі слабше й невиразніше. Він оглянув кабінет.

— Привіт, Фоуксе, — сказав Гаррі.

Фенікс професора Дамблдора, Фоукс, сидів на позолоченому сідалі біля дверей. Завбільшки як лебідь, у розкішному яскраво-

червоному та золотому оперенні, він шелестів довгим хвостом і лагідно поглядав на Гаррі.

Гаррі сів на стілець перед Дамблдором за столом. Декілька хвилин він просто оглядав старих директорів та директорок, що хропли у своїх рамах, думав про щойно почуте та обмацував пальцями шрам. Біль минув.

Тепер, коли він опинився в кабінеті Дамблдора і от-от мав розповісти йому про сон, на душі стало набагато спокійніше. Він поглянув на стіну за професоровим столом. Там, на полиці, лежав латаний і обшарпаний Сортувальний Капелюх. Поряд, у скляному футлярі, виблискував прекрасний срібний меч з великими рубінами на руків'ї. Гаррі відразу його впізнав — колись меч належав засновникові гуртожитку, в якому мешкав Гаррі, — Годрикові Грифіндору. А два роки тому цей меч, видобутий з Сортувального Капелюха, врятував його, коли надії на порятунок майже не було. Раптом Гаррі помітив пляму сріблястого світла, що мерехтіла на скляному футлярі. Він озирнувся і простежив поглядом за сьйливою смужкою, що пробивалася з нещільно прикритих дверцят чорної шафи. Якусь мить Гаррі

вагався. Та потім, кинувши погляд на Фоукса, встав, підійшов до шафи й відчинив дверцята.

Там стояла неглибока кам'яна чаша з дивними вирізьбленими на вінцях рунами та символами, яких Гаррі не знав. Сяйво випромінювала речовина в чаші. Нічого схожого Гаррі ще не бачив. Він не міг сказати, що то — рідина чи газ. Поверхня цієї яскравої сріблястої речовини безперервно брижилася, наче вода під вітром, а тоді від неї відокремлювалися хмарки, які легенько крутилися. То було мовби світло, що стало рідиною, або вітер, що став твердим, — Гаррі ніяк не міг визначити.

Він хотів доторкнутися, відчутти, яке воно, однак майже чотирирічний досвід життя в магічному світі переконував, що встромляти руку в чашу, наповнену невідомою речовиною — велика дурість. Тому він витяг з мантиї чарівну паличку, хвилюючись, ще раз роззирнувся по кабінеті, а тоді тицьнув нею в речовину. Її срібна поверхня завирувала.

Гаррі зігнувся до чаші, засунувши голову в шафу. Речовина стала прозора мов скло. Він зазирнув у неї, сподіваючись побачити кам'яне дно. Натомість крізь дивовижну речовину проступило зображення величезної зали.

Здавалося, що Гаррі зазирає в неї крізь кругле вікно у стелі.

Через тьмяне освітлення Гаррі подумав, що зала міститься під землею. У ній не було вікон. На стінах палали смолоскипи — такі самі, як і в Гогвортсі. Гаррі наблизив обличчя до прозорої речовини так близько, що ледь не торкався її носом. Біля кожної стіни тієї зали він побачив незліченні ряди лав, на яких сиділи чарівники й чарівниці. Лави сходинками піднімалися догори. У самому центрі зали стояло крісло. Воно мало якийсь зловісний, моторошний вигляд — його бильця обвивали ланцюги. Вочевидь, того, хто сидів у ньому, зазвичай приковували.

Де могла бути ця зала? Авжеж, не в Гогвортсі. Гаррі жодного разу не натрапляв у замок на щось подібне. Ба більше, чарівники й чарівниці, що перебували в дивній залі на дні чаші, були дорослі, а Гаррі знав, що в Гогвортсі й близько немає стількох учителів. Здавалося, всі вони чогось чекали. Хоч Гаррі бачив лише гострі верхи їхніх капелюхів, проте помітив, що всі дивляться в один бік і ніхто ні з ким не розмовляє.

Через те, що чаша була кругла, а кімната мала квадратну форму, Гаррі не міг зрозуміти, що діялося по кутках. Він зігнувся ще нижче, нахилиючи голову, щоб побачити...

Кінчиком носа Гаррі торкнувся дивної речовини, в яку заглядав.

Дамблдорів кабінет потужно хитнувся — Гаррі кинуло вперед і він полетів сторч головою в чашу...

Але голова його не вдарилася об кам'яне дно. Він провалився в крижану темряву. Здавалося, що його засмоктує темний вир.

І раптом виявилось, що він сидить у залі, на лаві, високо піднятій над іншими. Він глянув угору, на високу кам'яну стелю, сподіваючись побачити кругле вікно, крізь яке щойно дивився, — але вгорі не було нічого, крім суцільного темного каменю.

Важко й швидко дихаючи, Гаррі озирнувся навколо. Ніхто з чарівників і чарівниць — а їх у залі було щонайменше двісті — не звертав на нього уваги. Жоден не помітив, як щойно крізь стелю до них звалився чотирнадцятирічний хлопець. Гаррі обернувся до чарівника, що сидів поруч, і не стримав голосного вигуку здивування, що луною прокотився по залі.

Поруч сидів Албус Дамблдор.

— Пане професоре! — здушено прошепотів Гаррі. — Даруйте... Я не хотів... Я просто зазирнув у чашу у вашій шафі... Я... Де ми?

Та Дамблдор не ворухнувся й нічого не сказав. Він не звертав на Гаррі уваги. Як і всі в цій залі, він зосереджено вдивлявся у найдальший її кут — у двері.

Збентежений, Гаррі витріщився на Дамблдора, окинув поглядом зосереджену мовчазну юрбу, а тоді знову глянув на професора. І раптом зрозумів...

Колись Гаррі вже опинявся в місці, де ніхто його не бачив і не чув. Того разу він потрапив крізь сторінку зачарованого щоденника прямісінько в чужі спогади... І, якщо він не дуже помилявся, тепер сталося щось схоже...

Гаррі підняв праву руку, завмер у нерішучості, а тоді щосили замахав нею просто перед Дамблдоровим обличчям. Дамблдор не кліпнув і не глянув на Гаррі — він узагалі не поворухнувся. І це лише підтверджувало здогад. Дамблдор його не ігнорував би. Гаррі опинився у спогадах і біля нього сидів не теперішній Дамблдор. Але навряд чи це було давно: Дамблдор був сивий і

нічим не відрізнявся від теперішнього. Однак де ж це вони? І чого чекають усі ці чарівники?

Гаррі уважніше роззирнувся довкола. Зала, як він і думав, розглядаючи її згори, вочевидь, таки містилася під землею. Це був радше підвал. У ньому панувала гнітюча атмосфера. На стінах не висіло жодної картини чи прикраси. Не було нічого, крім лав, на яких пліч-о-пліч сиділи чарівники. Усі дивилися на крісло з ланцюгами.

Гаррі ще не встиг зробити про цю залу якихось висновків, коли почулися кроки. Двері в кутку підвалу відчинилися й увійшло троє чоловіків — чи принаймні один, у супроводі двох дементорів.

У Гаррі похололо в грудях. Високі, загорнуті в плащі з каптурами, в яких ховали свої обличчя, дементори повільно йшли до крісла в центрі зали, міцно тримаючи чоловіка за зап'ястя своїми мертвотними, мовби гнилими, руками. Чоловік, здавалося, от-от знепритомніє — і Гаррі не зміг би йому за це дорікнути... Він знав, що тут, у спогадах, дементори його не зачеплять, проте дуже добре пам'ятав їхню могутність, щоб почуватися спокійно. Глядачі аж сахнулися,

коли дементори посадили чоловіка в крісло і вийшли з зали. Двері за ними з грюкотом зачинилися.

Гаррі глянув на чоловіка в кріслі. То був Каркароф.

На відміну від Дамблдора, Каркароф здавався набагато молодшим; він мав чорне волосся й бороду. Плечі вкривала не срібляста хутряна пелерина, а тонка й пошарпана мантія. Він тремтів. Ланцюги на бильцях раптом блиснули золотом і обвили його руки, приковуючи до крісла.

— Ігор Каркароф, — пролунав зліва від Гаррі різкий голос. Гаррі озирнувся й побачив містера Кравча, що звівся на ноги. Волосся в Кравча було темне, обличчя — ще не густо вкрите зморшками. Він мав сильний і здоровий вигляд.

— Вас доставили з Азкабану, щоб ви дали свідчення Міністерству магії. Ви сповістили нам, нібито маєте важливу інформацію.

Міцно прикутий до крісла, Каркароф, наскільки міг, випростався.

— Маю, пане, — підтвердив він. Гаррі впізнав у його переляканому голосі знайому улесливу нотку. — Я прагну бути корисним для

міністерства. Хочу допомогти. Я... Я знаю, що міністерство намагається виловити останніх прибічників Темного Лорда. Я з усієї сили бажаю посприяти, чим тільки зможу...

Лавками прокотився гул. Деякі чарівники й чарівниці оглядали Каркарофа з зацікавленням, інші — з відвертою недовірою. І тоді з другого боку від Дамблдора долинуло знайоме гарчання:

— Мерзота.

Гаррі нахилився вперед, щоб побачити, хто сидів біля Дамблдора. То був Дикозор Муді — хоч його вигляд помітно відрізнявся від теперішнього. Обидва його цілком звичайні ока неприязно вступилися у Каркарофа.

— Кравч збирається його випустити, — тихо сказав Муді Дамблдорові. — Вони уклали угоду. Щоб його вистежити й зловити, я витратив довгих шість місяців, а тепер Кравч збирається його випустити заради кількох нових імен. На мою думку, треба просто вислухати інформацію і знову віддати його дементорам.

Дамблдор незгідно шморгнув своїм довгим, гачкуватим носом.

— А, я й забув... ви ж, Албусе, не любите дементорів, — на обличчі Муді з'явилася крива посмішка.

— Не люблю, — спокійно відповів Дамблдор. — Мені здається, що міністерство робить неправильно, маючи справи з такими створіннями.

— Але ж для цієї мерзоти... — неголосно пробурмотів Муді.

— Каркароф, ви кажете, що готові назвати нам імена, — промовив містер Кравч. — Ми слухаємо.

— Ви повинні зрозуміти, — поквапцем заговорив Каркароф, — що Той-Кого-Не-Можна-Називати завжди діяв таємно... він волів, щоб ми... тобто його прибічники... Я зараз щиро шкодую, що колись зарахував себе до них...

— Давай далі, — глузливо посміхнувся Муді.

— ...ми ніколи не знали імен усіх своїх колег — тільки йому це було відомо...

— Дуже мудро. Щоб такий, як Каркароф, не зміг усіх виказати, — пробубонів Муді.

— Але ж ви кажете, що маєте для нас якісь імена, — промовив містер Кравч.

— Я... Я маю, — затамувавши подих, сказав Каркароф. — І наголошую, що це дуже важливі прибічники. Я на власні очі бачив, як вони виконували його накази. Надаю цю інформацію на знак того, що я цілком і повністю його зрікаюся, і що я переповнений каяттям, таким глибоким, що ледве...

— То які це імена? — перебив його містер Кравч.

Каркароф глибоко вдихнув.

— Це Антонін Дологов, — сказав він. — Я... Я бачив, як він закатавав незліченну кількість маґлів та... та супротивників Темного Лорда.

— І сам йому допомагав катувати, — пробурмотів Муді.

— Ми Дологова вже заарештували, — сказав Кравч. — Спіймали його відразу після вас.

— Невже? — очі Каркарофа розширилися. — Я... я дуже радий це чути!

Та було помітно, що це не так. Каркарофа новина вразила. Він назвав ім'я — і це нічого йому не дало.

— Ще якісь? — холодно спитав Кравч.

— Так-так... був іще Розьє, — швидко вигукнув Каркароф. — Еван Розьє.

— Роз'є мертвий, — сказав Кравч. — Його теж упіймали незабаром після вас. Він вирішив за краще відбиватися, і був убитий у сутичці...

— І забрав з собою частинку мене, — прошепотів Муді. Гаррі придивився й побачив, як він показує на свій ніс, де не вистачало чималого шматка.

— Роз'є заслужив смерті, як ніхто! — сказав Каркароф. У його голосі вчувалися панічні нотки. Він почав боятися, що його інформація не знадобиться міністерству. Погляд Каркарофа метнувся до дверей, за якими, поза сумнівом, на нього чекали дементори.

— Ще якісь? — запитав Кравч.

— Так! — закивав Каркароф. — Ще Траверс — він помагав убивати Маккінонів! Мультцибер — він спеціалізувався на заклятті «Імперіус» і змусив силу-силенну людей до жахливих вчинків! Ще Руквуд — він був шпигуном і постачав Тому-Кого-Не-Можна-Називати корисну інформацію з самого міністерства!

Цього разу Каркароф, здається, влучив у яблучко. Публіка загула, перемовляючись.

— Руквуд? — перепитав містер Кравч, киваючи жінці, що сиділа перед ним. Та відразу ж почала щось писати на аркуші пергаменту. — Августус Руквуд з відділу таїнств?

— Саме так, — швидко підтвердив Каркароф. — Думаю, він використовував добре налагоджену мережу чарівників, що збирали інформацію, як усередині міністерства, так і за його межами...

— Але Траверса й Мультцибера ми вже взяли, — сказав містер Кравч. — Каркароф, якщо це все, вас повернуть до Азкабану, поки ми не вирішимо...

— Це ще не все! — у відчаї закричав Каркароф. — Стривайте, я скажу ще!

Навіть у світлі смолоскипів Гаррі бачив, як Каркароф укрився потом. Його бліде лице різко контрастувало з чорним волоссям та бородою.

— Снейп! — заволав він. — Северус Снейп!

— Снейпа наша рада виправдала, — холодно мовив Кравч. — За нього поручився Албус Дамблдор.

— Ні! — з усієї сили закричав Каркароф. Ланцюги не відпускали його з крісла. — Я вас запевняю! Северус Снейп — смертежер!

Дамблдор звівся на ноги:

— Я вже давав свідчення з цього приводу, — спокійно промовив він. — Северус Снейп і справді був смертежером. Та він перейшов на наш бік ще перед падінням лорда Волдеморта. Ризикуючи собою, він шпигував на нашу користь. Тепер з нього такий самий смертежер, як і з мене.

Гаррі глянув на Дикозора Муді, обличчя якого мало вельми скептичний вираз.

— Що ж, Каркароф, — незворушно сказав Кравч. — Ви нам допомогли. Я перегляну вашу справу. А поки що ви повернетесь до Азкабану...

Голос містера Кравча почав стихати. Гаррі озирнувся. Підвал танув, наче дим. Усе зникало, він бачив лише власне тіло, решту поглинала темрява...

І раптом підвал знову повернувся. Гаррі сидів на іншому місці. Так само на найвищій лаві, але тепер ліворуч від містера Кравча. Атмосфера була цілком інакша: спокійна, навіть весела. Чарівниці й чарівники розмовляли між собою, наче прийшли на якесь спортивне змагання. Увагу Гаррі привернула чарівниця, що сиділа біля протилежної стіни, на середній лаві. Вона мала коротке біляве

волосся, була вбрана в червону мантію і гризла кінчик ядучо-зеленого пера. Безперечно, то була молода Ріта Скітер. Гаррі озирнувся. Дамблдор знову сидів поруч, вбраний у нову мантію. Містер Кравч мав стомлений і хворобливий вигляд. Гаррі зрозумів: це був інший спогад, інший день... інший суд.

Двері відчинилися і до приміщення увійшов схвильований Лудо Бегмен.

Але то був не теперішній огрядний Лудо Бегмен зі зламаним носом, а справжній квідичист, чоловік у розквіті сил: високий, худий і м'язистий. Бегмен сів у крісло, та воно не зв'язало його, як Каркарофа — і від цього, вочевидь, Лудо посміливішав. Він поглянув на публіку, помахав рукою кільком знайомим і навіть спромігся витиснути кволу усмішку.

— Лудо Бегмен, вас прикликано сюди, на засідання Ради магічного права, щоб ви відповіли на обвинувачення, пов'язані з діяльністю смертежерів, — проказав містер Кравч. — Ми вислухали свідчення проти вас і майже готові виголосити наш присуд. Чи ви хочете щось додати до свого зізнання перед тим, як ми виголосимо вирок?

Гаррі не міг повірити власним вухам. *Лудо Бегмен — смертежер?*

— Тільки те, що... — Бегмен і далі силувався витискати з себе посмішку, — тільки те, що я трохи бовдур...

Кілька чарівників і чарівниць поблажливо всміхнулися. Та містер Кравч не поділяв їхнього ставлення. Він дивився на Лудо Бегмена з виразом крайньої суворості та неприязні.

— Ти ще ніколи не був правдивіший, хлопче, — прошепотів хтось за Дамблдором. Гаррі озирнувся і побачив Муді. — Якби я не знав, що він завжди був тупуватий, то подумав би, що йому бладжером відбило мозок...

— Лудовік Бегмен, ви були спіймані на передаванні інформації прибічникам лорда Волдеморта, — сказав містер Кравч. — Тому я пропоную термін ув'язнення в Азкабані не коротший, ніж...

Але з якоїсь лави почувся сердитий вигук. Кілька чарівників та чарівниць звелися на ноги, хитаючи головами й навіть махаючи містерові Кравчу кулаками.

— Та я ж вам казав, що не здогадувався! — наполегливо перекрикував публіку Бегмен. Його круглі блакитні очі розширилися. — Взагалі не знав! Старий Руквуд був другом мого тата... Та я ніколи й не припускав, що він може бути разом з Відомо-Ким! Я думав, що збираю інформацію для наших! І Руквуд весь час казав, що знайде мені роботу в міністерстві... бо квідич для мене закінчився... Я ж не можу, щоб мене все життя били бладжерами!

Публіка загіготіла.

— Питання буде винесено на голосування, — холодно сказав містер Кравч. Він обернувся праворуч. — Нехай присяжні піднімуть руки... хто за ув'язнення?

Праворуч від Гаррі ніхто руки не підняв. Чимало чарівників та чарівниць з інших лавок почали аплодувати. Одна чарівниця з присяжних підвелася.

— Так? — гарикнув Кравч.

— Ми хочемо привітати містера Бегмена з чудовою грою за Англію проти Туреччини минулої суботи, — на одному подисі проказала чарівниця.

Містер Кравч ледь не луснув зі злості. Підвал заgrimів оплесками. Бегмен устав і радісно вклонився.

— Він вартий зневаги, — буркнув містер Кравч, сідаючи поруч з Дамблдором, поки Бегмен виходив з підвалу. — Руквуд справді знайшов йому роботу... День, коли Лудо Бегмен почне в нас працювати, буде найсумнішим днем міністерства...

І підвал знову розтанув. Коли він з'явився втретє, Гаррі роззирнувся. Вони з Дамблдором сиділи біля містера Кравча, однак атмосфера знову змінилася. Панувала тиша, яку порушувало лише схлипування худенької, кволої на вигляд чарівниці, що сиділа з другого боку від містера Кравча. Тремтячими руками вона притискала до рота хустинку. Гаррі поглянув на Кравча — той був похмурий і сивіший, ніж перед цим. На скроні пульсувала жилка.

— Приведіть їх, — наказав він, і його голос лунко озвався в тиші підвалу.

Двері в кутку знову відчинилися. Цього разу увійшло шестеро дементорів, супроводжуючи групу з чотирьох людей. Глядачі почали

обертатися, щоб поглянути на містера Кравча. Декотрі перешіптувалися.

Посеред приміщення стояло вже не одне, а чотири крісла з ланцюгами на бильцях. Дементори посадили туди своїх в'язнів. Першим був кремезний чоловік, який байдужо дивився на Кравча. Другий — худіший і значно нервовіший. Його погляд метався по залі. Третя була жінка з густим лискучим темним волоссям і напівзаплющеними очима. Вона сиділа в кріслі з ланцюгами, наче на троні. Останній — хлопець років вісімнадцяти, переляканий і наче заціпенілий. Він тремтів, скуйовджене волосся солом'яного кольору спадало йому на обличчя, веснянкувата шкіра була молочно-біла. Худенька чарівниця поруч із Кравчем почала хитатися вперед-назад на своєму місці, намагаючись приглушити ридання хустинкою.

Кравч підвівся. Він глянув на четвірку людей з виразом гострої ненависті.

— Вас викликано сюди, на засідання Ради магічного права, — чітко промовив він, — щоб ми могли вас судити за злочин такий мерзенний...

— Тату, — озвався хлопець із солом'яним волоссям. — Тату... будь ласка...

— ...про який навіть у цьому суді нам доводиться чути надзвичайно рідко, — підвищив голос Кравч, намагаючись заглушити синові слова. — Ми вислухали свідчення проти вас. Ви обвинувачуетесь у тому, що захопили в полон аврора Френка Лонгботома і подіяли на нього закляттям «Круціатус», вважаючи, що він знає, де знайти вашого вигнаного господаря Того-Кого-Не-Можна-Називати...

— Тату, я цього не робив! — крикнув хлопець у ланцюгах. — Не робив, клянуся! Тату, не відсилай мене більше до дементорів!

— Ви обвинувачуетесь також у тому, — загорлав містер Кравч, — що застосували закляття «Круціатус» до дружини Френка Лонгботома після того, як він сам не дав вам інформації. Ви планували повернути могутність Тому-Кого-Не-Можна-Називати, щоб знову жити тим сповненим жорстокості життям, яким жили, доки ваш господар був сильний. Зараз я звертаюся до присяжних...

— Мамо! — закричав хлопець і худенька чарівниця біля Кравча заридала, гойдаючись

вперед-назад. — Мамо, скажи йому! Мамо, я такого не робив! То не я!

— Я прошу присяжних, — закричав містер Кравч, — підняти руки, якщо вони поділяють мою думку, що ці злочинці заслуговують довічного ув'язнення в Азкабані.

Геть усі чарівники та чарівниці праворуч від Кравча підняли руки. Глядачі заплескали так само, як на суді над Бегменом, їхні обличчя світилися жорстокою радістю. Хлопець почав кричати.

— Не треба! Мамо, не треба! Я нічого не зробив, я нічого не зробив, я не знав! Не відсилайте мене туди! Мамо, не дай йому мене відіслати!

Дементори повернулися в залу. Троє хлопцевих спільників мовчки повставали зі своїх місць. Жінка з важкими повіками глянула на Кравча й сказала:

— Темний Лорд звеличиться знову, Кравче! Кидай нас до Азкабану, ми будемо чекати! Він звеличиться й прийде по нас, і нагородить нас більше, ніж інших! Бо лише ми виявилися вірними! Лише ми старалися його знайти!

Проте хлопець намагався вириватись від дементорів, хоч Гаррі бачив, як їхня холодна,

виснажлива сила починає на нього діяти. Натовп уголос глузував над його зусиллями, деякі чарівники схопилися на ноги. Жінку першою вивели з підвалу, а хлопець усе ще пручався.

— Я твій син! — кричав він, дивлячись на Кравча. — Я твій син!

— Ти мені більше не син! — заволав містер Кравч, вирячивши очі. — У мене немає сина!

Худенька чарівниця біля нього вхопила ротом повітря і, непритомна, сповзла донизу. Кравч удав, що не помітив цього.

— Заберіть їх! — бризкаючи слиною, загорлав він дементорам. — Заберіть їх і нехай вони там згниють!

— Тату! Тату, я непричетний! Не треба! Не треба! Тату, благаю!

— Гаррі, думаю, тобі пора повернутися до мого кабінету, — почувся тихий голос.

Гаррі здригнувся і озирнувся.

Праворуч від нього сидів Албус Дамблдор і дивився, як дементори тягнуть з підвалу Кравчевого сина. Але й ліворуч від нього сидів Албус Дамблдор — цей дивився просто на Гаррі.

Сито спогадів

— Ходімо, — сказав цей Дамблдор, що сидів ліворуч, і взяв Гаррі за лікоть. Гаррі відчув, що здіймається в повітря. Підвал почав танути. На якусь мить настала цілковита темрява, потім Гаррі зробив повільний кульбіт і приземлився на ноги в залитому яскравим світлом кабінеті Дамблдора. Перед ним у шафі мерехтіла кам'яна чаша. Поряд стояв Албус Дамблдор.

— Пане професоре, — видихнув Гаррі, — я знаю, що не мав права... я не хотів... дверцята шафи були прочинені і я...

— Я все розумію, — кивнув Дамблдор. Він узяв чашу, переніс її на свій відполірований стіл і сів у крісло. Знаком він запросив Гаррі сісти навпроти.

Гаррі так і зробив, не зводячи погляду з дивної посудини. Її вміст знову став таким, як і раніше — сріблясто-біла речовина вирувала й брижилася під його поглядом.

— Що це таке? — тремтячим голосом спитав Гаррі.

— Це називається «сито спогадів», — відповів Дамблдор. — Іноді я виявляю — таке відчуття, мабуть, знайоме й тобі, — що моя

голова занадто забита різноманітними думками й спогадами.

— Е-е-е... — лише й вимовив Гаррі, котрому таке відчуття насправді було незнайоме.

— У таких випадках, — Дамблдор показав на чашу, — я використовую сито спогадів. Треба просто видобути зі свідомості надлишок думок, злити їх у чашу — і можна повертатися до них на дозвіллі. Коли вони в такому вигляді, то набагато легше зрозуміти загальні схеми та зв'язки між подіями.

— Ви маєте на увазі... що ця речовина — ваші думки? — промовив Гаррі, дивлячись на вируючу сріблясту речовину в посудині.

— Безперечно, — підтвердив Дамблдор. — Дозволь, я тобі покажу.

Дамблдор витяг з мантиї чарівну паличку й приклав її кінчиком до скроні. Коли відвів паличку — за нею потяглася сива волосина — і раптом Гаррі усвідомив, що насправді то була нитка тієї ж сріблястої речовини, що наповнювала сито спогадів. Дамблдор додав у чашу цю свіжу думку, і вражений Гаррі побачив власне обличчя, що плавало на поверхні.

Дамблдор узявся обома руками за краї чаші й потрусив нею — точнісінько так, як роблять з решетом золотошукачі. Гаррі побачив, як його обличчя перетворюється на обличчя Снейпа, як той відкриває рота і щось промовляє до стелі. Його голос супроводжувався відлунням.

— Воно повертається... У Каркарофа теж... сильніше й чіткіше, ніж завжди...

— Зрозуміти це я міг би й без сторонньої допомоги, — зітхнув Дамблдор. — Але яка різниця.

Він глянув на Гаррі поверх окулярів-півмісяців. Той дивився на Снейпове обличчя, що й далі крутилося в чаші.

— Я користувався ситом спогадів якраз перед тим, як прибув містер Фадж. Довелося поспіхом його ховати. Тому я й не зачинив як слід дверцята шафки. Зрозуміло, що це привернуло твою увагу.

— Вибачте, — пробурмотів Гаррі.

Дамблдор похитав головою.

— Цікавість — не гріх, — сказав він. — Але цікавість має супроводжуватися обережністю...

Трохи спохмурнівши, він тицьнув кінчиком чарівної палички в чашу. З неї одразу ж

виринула постать пухкенької сердитої дівчини років шістнадцяти, яка стала повільно обертатися, стоячи ногами в ситі спогадів. Вона не помічала ні Гаррі, ні Дамблдора. Коли дівчина заговорила, її голос відлунював так само, як і Снейпів — наче долинав із дна кам'яної чаші:

— Професоре Дамблдор, він наклав на мене закляття — а я ж його лише дражнила. Я тільки сказала, що бачила, як він у той четвер цілувався з Флоренс за оранжереями...

— Але навіщо, Берто? — сумно спитав Дамблдор, дивлячись на дівчину, що продовжувала обертатися. — Скажи, навіщо ти за ним ішла?

— Берта? — прошепотів Гаррі, дивлячись на неї. — Це Берта Джоркінз?

— Так, — підтвердив Дамблдор, знову повертаючи думки в чашу. Берта занурилась, і речовина стала срібляста й непрозора. — Такою я пам'ятаю Берту, коли вона ще навчалася в школі.

Сріблясте світло від сита спогадів освітлювало Дамблдорове обличчя — і Гаррі раптом побачив, який професор старий. Авжеж, він знав, що Дамблдор уже в літах, та

досі не сприймав його як людину похилого віку.

— Гаррі, — тихо промовив професор. — До того, як загубитись у моїх думках, ти хотів мені щось сказати.

— Так, — кивнув Гаррі. — Пане професоре, перед тим, як прийти до вас, я був на віщуванні... і заснув...

— Зрозуміло. Продовжуй, — лише й мовив Дамблдор.

— І мені наснився сон, — сказав Гаррі. — Сон про лорда Волдеморта. Він катував Червохвоста... Ви знаєте, хто такий Червохвіст...

— Знаю, — швидко підтвердив Дамблдор. — Продовжуй, будь ласка.

— Сова принесла Волдемортові листа. Він сказав, що Червохвостову помилку виправлено. Сказав, що хтось мертвий. І що тепер Червохвоста не згодують тій змії, яка лежала біля його крісла. Натомість він згодує їй мене. Тоді він виконав над Червохвостом закляття «Круціатус» — і в мене заболів шрам, — розповідав Гаррі. — Він так сильно болів, що я аж прокинувся.

Дамблдор мовчки поглянув на нього.

— Оце й усе, — закінчив Гаррі.

— Розумію, — тихо обізвався Дамблдор. — Ясно. Скажи, а ще колись за цей рік шрам болів? Окрім того випадку влітку?

— Ні... А як ви довідалися, що шрам нагадав про себе влітку? — вражено спитав Гаррі.

— Сіріус листується не лише з тобою, — пояснив Дамблдор. — Я теж підтримую з ним зв'язок, відколи він торік покинув Гогвортс. Це я йому порадив ту гірську печеру, бо вона — найбезпечніше в околиці місце.

Дамблдор підвівся й почав ходити по кімнаті. Час від часу він прикладав до скроні кінчик чарівної палички і додавав у сито спогадів наступну думку. Думки так швидко вирували, що Гаррі нічогосінько не міг розібрати — поверхня чаші нагадувала розмиту пляму.

— Професоре, — неголосно покликав він за кілька хвилин.

Дамблдор зупинився й глянув на нього.

— Вибач, — сказав він тихо й знову сів за стіл.

— Чи ви... Ви знаєте, чому мій шрам болить?

Дамблдор пильно подивився на Гаррі й відповів:

— У мене є лише теорія, не більше... Я припускаю, що шрам болить у двох випадках: коли поблизу перебуває лорд Волдеморт, і коли на нього знаходить особливо потужна хвиля ненависті.

— Але... чому?

— Тому, що ви з ним пов'язані невдалим закляттям, — пояснив Дамблдор. — Це не звичайний шрам.

— То ви думаєте... що той сон... це було насправді?

— Можливо, — мовив Дамблдор. — Я сказав би навіть — цілком можливо. Гаррі, ти бачив Волдеморта?

— Ні, — відповів Гаррі. — Лише спинку його крісла. Але ж там немає на що дивитися, правда? Тобто, в нього ж немає тіла... Але... як він тоді тримає чарівну паличку? — поволі проказав Гаррі.

— Справді, як? — пробурмотів Дамблдор. — Як тримає?..

Якийсь час панувала мовчанка. Дамблдор дивився в протилежний куток кімнати, коли-не-коли прикладаючи до скроні чарівну паличку й додаючи в сито спогадів ще одну думку.

— Професоре, — нарешті озвався Гаррі, — гадаєте, він сильнішає?

— Волдеморт? — перепитав Дамблдор, дивлячись на Гаррі поверх сита спогадів. То був той характерний погляд, яким Дамблдор у певних випадках пронизував Гаррі — здавалося, що навіть магічне око Муді не бачить того, що бачить він. — Кажу іще раз, Гаррі: у мене немає нічого, крім підозр.

Дамблдор знову зітхнув. Він здавався ще старшим і втомленішим, ніж перед цим...

— Роки зростання Волдемортової могутності були позначені багатьма зникненнями, — сказав він. — Берта Джоркінз безслідно зникла в тих місцях, де востаннє перебував Волдеморт. Містер Кравч зник також... і теж там. Було й третє зникнення. Та міністерству воно здається неважливим, оскільки стосується магла. Його звали Френк Брайс, він жив у селі, де виріс Волдемортів батько, і його востаннє бачили десь у серпні. Розумієш, я, на відміну від більшості моїх друзів з міністерства, читаю маґлівські газети.

Дамблдор не зводив з Гаррі стурбованого погляду.

— Мені здається, що ці зникнення якось між собою пов'язані. Міністерство не погоджується — ти, мабуть, чув, поки чекав біля кабінету.

Гаррі кивнув. Знову запала тиша. Дамблдор продовжував видобувати думки. Гаррі зрозумів, що може вже йти, але цікавість не давала йому встати зі стільця.

— Професоре, — озвався він знову.

— Що, Гаррі? — мовив Дамблдор.

— Чи не можна вас запитати... про той суд, на який я потрапив... у ситі спогадів?

— Можна, — неохоче кивнув Дамблдор. — Я бував на ньому багато разів, та деякі справи пригадуються частіше й чіткіше за інші... особливо зараз...

— Знаєте той процес, на якому ви мене знайшли? Суд над Кравчевим сином? Вони... вони говорили про батьків Невіла?

Дамблдор гостро поглянув на Гаррі.

— Невіл ніколи не розповідав, чому він виховувався в бабусі? — спитав професор.

Гаррі заперечливо похитав головою, дивуючись, як досі, за чотири роки, ні разу про це в Невіла не питав.

— Так, ішлося про батьків Невіла, — підтвердив Дамблдор. — Його батько, Френк, як і професор Муді, був аврором. Їх з дружиною катували, щоб випитати, куди подівся Волдеморт після зникнення. Ти це чув.

— То вони мертві? — тихо спитав Гаррі.

— Ні, — у голосі Дамблдора вчувалася гіркота, — вони збожеволіли. Зараз обоє в лікарні магічних хвороб імені Святого Мунґо. Невіл з бабусею на кожних канікулах їх провідує. Та батьки його не впізнають.

Гаррі сидів, вражений почутим. Він і не здогадувався... Жодного разу за чотири роки не поцікавився...

— Лонґботоми були дуже відомі, — вів далі Дамблдор. — На них напали після падіння Волдеморта — тоді, коли всі думали, що їм нічого не загрожує. Ці напади викликали хвилю неймовірного обурення. Міністерство зазнавало шаленого тиску, всі вимагали впіймати тих, хто це зробив. На жаль, свідчення Лонґботомів, з огляду на їхній стан, були не дуже вірогідні.

— То Кравчів син і справді міг бути непричетним? — задумливо спитав Гаррі.

Дамблдор похитав головою:

— Я не маю про це ані найменшого уявлення.

Гаррі мовчки дивився на вируючу сріблясту речовину в чаші. Йому нестерпно кортіло поставити ще два запитання... та вони стосувалися живих людей...

— А містер Бегмен... — не стримався він.

— Його більше не звинувачували в темних справах, — спокійно відповів Дамблдор.

— Розумію, — квапливо сказав Гаррі, не відводячи погляду від сита спогадів, яке після того, як професор перестав додавати туди свої думки, вирувало набагато повільніше. — А... е-е-е...

Але сито спогадів запитало замість нього: на його поверхні з'явилося обличчя Снейпа. Дамблдор зиркнув на нього, а тоді перевів погляд на Гаррі.

— Так само, як і професора Снейпа, — мовив він.

Гаррі глянув у ясно-блакитні очі Дамблдора, і те, що він дуже хотів знати, зірвалося з язика раніше, ніж він це усвідомив:

— Професоре, чому ви вважаєте, що він справді перестав підтримувати Волдеморта?

Кілька секунд Дамблдор дивився на Гаррі, а тоді сказав:

— Гаррі, це стосується тільки професора Снейпа й мене.

Гаррі зрозумів, що розпитування закінчено. Дамблдор не сердився, але якась нотка в його голосі сповістила Гаррі, що йому час іти. Він підвівся, Дамблдор теж.

— Гаррі, — сказав професор, коли Гаррі підійшов до дверей. — Будь ласка, нікому не кажи про Невілових батьків. Він має право сам про це розповісти — коли буде готовий.

— Так, пане професоре, — кивнув Гаррі й повернувся, щоб вийти.

— І ще...

Гаррі озирнувся.

Дамблдор стояв над ситом спогадів, котре відкидало на його обличчя сріблясті плями світла. Він здавався старим, як ніколи. Коротку мить він мовчки дивився на Гаррі, а тоді сказав:

— Хай тобі пощастить на третьому завданні.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ —

Третє завдання

— Дамблдор також вважає, що Відомо-Хто стає сильнішим? — прошепотів Рон.

Усім побаченим у ситі спогадів, майже всім, що почув від Дамблдора, і тим, що він йому показав, Гаррі поділився з Роном та Герміоною. І, зрозуміло, з Сіріусом. Лист до нього Гаррі відіслав одразу, як вийшов з Дамблдорського кабінету. Друзі знову засиділись у вітальні до пізньої ночі, обговорюючи всі подробиці, аж поки Гаррі запаморочилося в голові, і він нарешті зрозумів слова Дамблдора про те, що часом, коли голова переповнюється думками, їх хочеться злити.

Рон дивився на вогонь у каміні. Гаррі здалося, наче Рон трохи тремтить, хоч вечір був теплий.

— І він довіряє Снейпові? — спитав Рон. — Невже він довіряє Снейпові, хоч і знає, що той був смертежером?

— Так, — кивнув Гаррі.

Герміона протягом десяти хвилин не зронила ані слова. Вона сперлася чолом на руки і втупилася поглядом у коліна. Гаррі подумав, що їй так само не завадило б скористатися ситом спогадів.

— Ріта Скітер, — пробурмотіла вона врешті-решт.

— Ти й досі через неї переживаєш? — аж не повірив Рон.

— Я не переживаю, — промовила до своїх колін Герміона. — Я просто міркую... Пам'ятаєте, що вона мені сказала у «Трьох мітлах»? «Я про Лудо Бегмена знаю таке, що в тебе волосся дибки стало б...» Вона ж саме це мала на увазі, правда? Вона писала про процес над Бегменом і знала, що він передавав інформацію смертежерам. І Вінкі теж, пам'ятаєте... «Містер Бегмен — поганий чарівник». Містер Кравч, очевидно, розсердився, що Бегмену вдалося уникнути кари, і говорив про це вдома.

Третє завдання

— Так, але ж Бегмен передавав інформацію ненавмисне...

Герміона стонула плечима.

— А Фадж вважає, що це мадам Максим напала на Кравча? — спитав Рон, повертаючись до Гаррі.

— Так, — підтвердив Гаррі, — але він каже це лише тому, що Кравч зник неподалік від бобатонської карети.

— А ми про неї й не думали, — повільно промовив Рон. — Запевняю вас, що вона таки справді має в собі кров велетнів і не хоче цього визнавати...

— Звісно, що не хоче, — різко мовила Герміона, підводячи голову. — Ви ж бачите, що сталося з Гегрідом, коли Ріта Скітер вивідала про його маму. Бачите, що Фадж квапиться робити про неї висновки лише тому, що вона частково велетка. Кому потрібні такі упередження? Напевно, і я б сказала, що маю великі кістки, якби знала, що мене чекає за правду.

Герміона поглянула на годинника.

— Ми так і не потренувалися! — вражено вигукнула вона. — Ми збиралися вивчити стримувальне закляття! Завтра обов'язково візьмемося за нього! Гаррі, тобі треба поспати.

Гаррі з Роном повільно піднялися до спальні. Надягаючи піжаму, Гаррі глянув на ліжко Невіла. Вірний даному Дамблдорові слову, він навіть не обмовився про Невілових батьків. Знявши окуляри і вмоствившись у ліжку, Гаррі уявив, як то — мати живих батьків, які тебе не впізнають. Йому самому нерідко співчували чужі люди, але зараз, прислухаючись до Невілового посопування, Гаррі подумав, що Невіл набагато більше заслуговує співчуття. Лежачи в темряві, Гаррі раптом відчув наплив злості та ненависті до людей, які катували містера й місіс Лонгботомів... Він згадав глузування юрби, коли дементори тягли з підвалу Кравчевого сина та його компаньйонів... і зрозумів, що відчували чарівники на лавах... А тоді згадав молочно-біле обличчя волаючого хлопця і раптом усвідомив, що через рік той помер...

Це все Волдеморт, подумав Гаррі, вдивляючись у темряві на запони над ліжком. Усе зводилося до Волдеморта... Саме він роз'єднав ті родини, він занапастив усі ті життя...

*

Третє завдання

Незважаючи на те, що Рон з Герміоною мусили готуватися до іспитів, які мали закінчитися в день третього завдання, основні свої сили вони спрямували на те, щоб допомогти Гаррі.

— Не турбуйся, — заспокоїла його Герміона, коли Гаррі сказав, щоб вони готувалися, а він потренується сам. — Зате ми отримаємо найвищі оцінки на іспиті із захисту від темних мистецтв, бо в класі ми не вивчили б таких заклять, як оце з тобою.

— Непогане тренування перед тим, як ми всі станемо аврорами, — захоплено вигукнув Рон, застосувавши стримувальне закляття до осі, яка щойно влетіла в кімнату. Оса зависла в повітрі.

На початку червня в замку знову запанувала схвильована й напружена атмосфера. Усі з нетерпінням чекали третього завдання. Воно мало відбутися за тиждень до закінчення навчального півріччя. Гаррі відпрацьовував закляття за кожної зручної нагоди. Перед цим завданням він почувався набагато впевненіше, аніж перед першими двома. І хоч воно, безперечно, мало бути небезпечним і важким, та Муді казав правду: Гаррі вже

доводилося долати зачаровані перешкоди й перемагати монстрів. До того ж, цього разу він мав змогу підготуватися до всього заздалегідь.

Професорці Макґонегел набридло постійно натикатися на їхню трійцю по всій школі, тому вона дозволила Гаррі в обідню перерву використовувати вільний клас трансфігурації. Незабаром він оволодів стримувальним закляттям, яке сповільнювало й зупиняло нападників; вибуховим закляттям, яке дозволяло змінити зі свого шляху всі тверді тіла, а також закляттям чотирьох напрямків — корисну Герміонину знахідку. Це закляття робило так, що чарівна паличка постійно вказувала на північ, і це мало допомогти Гаррі не заблукати в лабіринті. Щоправда, ніяк не вдавалося оволодіти закляттямщитом. Це закляття повинно було утворювати навколо Гаррі тимчасову невидиму стіну, яка б відбивала несильні чари. Та Герміоні вдалося розбити найкращий його щит вдало застосованим закляттям «желейні ноги». Перш ніж знайшлася протидія, Гаррі довелося хвилин з десять ходити по класу, погойдуючись.

— Тобі дуже добре все вдається, — підбадьорювала його Герміона, переглядаючи

Третє завдання

перелік заклять і викреслюючи вже вивчені. — Деякі стануть тобі в пригоді.

— Ось погляньте, — озвався Рон, який визирав у вікно. — Що це Мелфой робить?

Гаррі з Герміоною підійшли до вікна. Мелфой, Креб і Гойл стояли під деревом. Креб та Гойл, хитро посміхаючись, стежили, щоб ніхто не підійшов. Мелфой тримав руку біля рота й щось говорив.

— Здається, він говорить по рації, — зацікавлено сказав Гаррі.

— Це не рація, — заперечила Герміона. — Я ж вам казала, що такі штуки у Гогвортсі не спрацьовують. Гаррі, — кинула вона, повертаючись на середину класу, — спробуймо ще раз закляття-щит.

*

Сови від Сіріуса прилітали тепер щодня. Як і Герміона, він хотів, щоб Гаррі зосередився на підготовці до третього завдання і ні про що інше не думав. У кожному листі він нагадував: хоч би що діялося за стінами Гогвортсу, Гаррі це не стосується, адже він однак ні на що не може вплинути.

Якщо Волдеморт і справді сильнішає, — писав він, — то я зобов'язаний тебе від нього захищати. Доки ти під захистом Дамблдора, він до тебе не дістанеться, але ти все одно не ризикуй. Зосередься на тому, щоб успішно пройти лабіринт, і лише після того ми зможемо взятися до інших справ.

Що ближче було до двадцять четвертого червня, то Гаррі більше нервувався. Однак свій теперішній стан він і близько не міг порівняти зі знервованістю перед першим чи другим завданнями. Цього разу він був певен, що зробив усе можливе, щоб підготуватися до випробування. До того ж, це мала бути остання перешкода. Незалежно, добре чи погано він її подолає, усе нарешті закінчиться.

*

Сніданок за ґрифіндорським столом у день третього завдання був надзвичайно гамірним. Поштова сова принесла Гаррі листівку від Сіріуса з побажанням успіху. І від цього звичайного клаптика пергаменту з відбитком брудної собачої лапи на звороті Гаррі стало тепліше на душі. Герміоні стара сова-сипуха принесла ранковий випуск «Щоденного

Третє завдання

віщуна». Та розгорнула газету, глянула на першу сторінку й раптом порснула на неї гарбузовим соком, який саме пила.

— Що таке? — разом вигукнули Гаррі й Рон.

— Нічого, — Герміона спробувала заховати газету, але Рон її висмикнув.

Він прочитав заголовок і сказав:

— Тільки не це. Не сьогодні. От стара корова!

— Знову Ріта Скітер? — спитав Гаррі.

— Та ні, — заперечив Рон і так само, як Герміона, спробував заховати газету.

— Там написано про мене, так? — запитав Гаррі.

— Ні, — непереконливо відказав Рон.

Але Гаррі ще й не починав вимагати газету, як почувся голосний крик Драко Мелфоя:

— Поттер! Як там твоя довбешка? Як самопочуття? Ти точно не накинешся на нас, тіпа, як скажений?

Мелфой теж тримав у руках ранкове число «Щоденного віщуна». Слизеринці гиготіли й крутилися за столом, щоб побачити реакцію Гаррі.

— Я хочу подивитися, — сказав Гаррі до Рона. — Дай сюди.

Рон неохоче простяг Гаррі газету. Він розгорнув її й побачив свою фотографію під заголовком:

«НЕСПОКІЙНИЙ ТА НЕБЕЗПЕЧНИЙ» ГАРРІ ПОТТЕР
Хлопець, котрий перемиг Того-Кого-Не-Можна-Називати, дуже непевний і, не виключено, навіть небезпечний, *повідомляє Ріта Скітер, наш спеціальний кореспондент.* Нещодавно з'явилися тривожні свідчення про дивну поведінку Гаррі Поттера. Ці свідчення викликають сумніви щодо його спроможності брати участь у таких відповідальних заходах, як Тричаклунський турнір, ба навіть відвідувати Гогвортську школу.

Як вдалося виявити «Щоденному віщуніві», Поттер регулярно непритомніє в школі і дуже часто нарікає на біль у шрамі (це слід від закляття, яким Відомо-Хто намагався його вбити). Минулого понеділка кореспондентка «Щоденного віщуна» стала свідком того, як Поттер посеред уроку вилетів з класу віщувань, заявляючи, що шрам болить дуже сильно і це заважає йому навчатися.

Провідні спеціалісти з лікарні магічних хвороб імені Святого Мунго стверджують: цілком можливо, що мозок Поттера під час нападу Відомо-Кого було ушкоджено, і хлопцеві слова, нібито шрам і досі

Третє завдання

болить, є виявом його глибокого внутрішнього збентеження.

«Він може й прикидатися, щоб привернути до себе увагу,» — каже один з лікарів.

«Щоденний віщун» розкопав про Гаррі Поттера хвилюючі факти, що їх директор Гогвортсу, Албус Дамблдор, старанно приховує від чарівницької громадськості.

«Поттер уміє розмовляти парселмовою, — розповідає Драко Мелфой, учень четвертого класу. — Років зо два тому сталося багато нападів на учнів, і більшість підозрювала, що за цим стоїть Поттер, адже якось у клубі дуелянтів він утратив самовладання і нацькував змію на іншого хлопця. Та це тоді зам'яли. До того ж він товаришує з вовкулаками та велетнями. Ми думаємо, що заради навіть найменшої крихти влади він не зупиниться ні перед чим».

Парселмова, вміння спілкуватися зі зміями, довго належала до темних мистецтв. І не дарма — найвідомішим парселмовцем наших часів є сам Відомо-Хто власною персоною. Член Ліги захисту від темних сил, котрий забажав залишитися неназваним, повідомив, що супроти будь-якого чарівника, який уміє розмовляти парселмовою, варто «розпочати слідство». Особисто він підозрював би кожного, хто вміє спілкуватися зі зміями, адже плазуни використовуються в найгірших

різновидах чорної магії. Історично їх пов'язують з тими, хто коїть зло. Водночас, «чарівники, які шукають товариства серед таких лихих створінь, як вовкулаки та велетні, очевидно, й самі схильні до жорстокості».

Албус Дамблдор зобов'язаний вирішити, чи можна такому хлопцеві брати участь у Тричаклунському турнірі. Дехто побоюється, що в своєму прагненні виграти турнір — третє завдання відбудеться сьогодні ввечері — Поттер може вдатися до темних мистецтв.

— Трохи по мені пройшлася, — легковажно сказав Гаррі, згортаючи газету.

За слизеринським столом з нього реготали Мелфой, Креб та Гойл. Вони крутили біля скронь вказівними пальцями, кривили божевільні гримаси і по-змійному вивалювали язики.

— Як вона дізналася, що на віщуванні в тебе розболівся шрам? — спитав Рон. — Вона не могла там бути, не могла про це почути...

— Вікно було відчинене, — сказав Гаррі. — Я його відчинив, щоб подихати...

— Ви були на вершечку Північної вежі! — вигукнула Герміона. — Твій голос не міг долинути аж донизу!

Третє завдання

— Це ж ти в нас розслідуєш магічні методи підслуховування! — відрізав Гаррі. — От і скажи, як їй це вдалося!

— Я намагалася! — мовила Герміона. — Але я... Але...

Дивний сонний вираз з'явився раптом на її обличчі. Вона підняла руку з розчепіреними пальцями і пригладила волосся.

— Що з тобою? — спохмурнів Рон.

— Все нормально, — майже не дихаючи, відповіла Герміона. Вона ще кілька разів провела долонею по волоссі і раптом, приклавши руку до рота, почала говорити в неї, наче в невидиму рацію. Гаррі з Роном презирнулися.

— А я й не здогадувалася, — проказала Герміона, дивлячись перед собою. — Здається, я знаю... бо тоді ніхто більше не міг побачити... навіть Муді... і вона змогла б вибратися на підвіконня... але ж їй заборонено... їй *абсолютно* заборонено... Здається, ми її підловили! Я на дві секунди збігаю в бібліотеку — щоб переконатися!

З цими словами Герміона схопила портфель і вилетіла з Великої зали.

— У нас за десять хвилин екзамен з історії магії! — закричав їй услід Рон. Це ж треба, — обернувся він до Гаррі, — так ненавидить ту кляту Скітерку, що через неї готова спізнитися на екзамен. Ти що робитимеш на іспиті в Бінса — знову читатимеш?

Звільнений від підсумкових іспитів як чемпіон Тричаклунського турніру, Гаррі на кожному екзамені сидів у кінці класу й вишукував свіжі закляття для третього завдання.

— Мабуть, що так, — відповів він. Та саме тієї миті побачив, що до них наближається професорка Макґонегел.

— Поттере, після сніданку чемпіони збираються в кімнаті за залом, — повідомила вона.

— Але ж завдання почнеться аж увечері! — злякавшись, що переплутав час, Гаррі перекинув яєшню.

— Мені це відомо, — сказала вона. — На останнє завдання запрошено родичів чемпіонів. Ця зустріч для вас — нагода з ними привітатися.

Професорка пішла. Гаррі вражено дивився їй услід.

Третє завдання

— Невже вона думає, що до мене приїдуть Дурслі? — ошелешено спитав він Рона.

— Не знаю, — сказав Рон. — Гаррі, я мушу бігти, бо спізнюся на екзамен. Бувай.

Гаррі доїдав сніданок, а Велика зала поступово порожніла. Флер Делякур підвелася з-за рейвенкловського столу і разом з Седриком зайшла в бічну кімнату. Крум незграбно подався слідом. А Гаррі навіть з місця не зрушив. Йому зовсім не хотілося туди йти. У нього не було рідних, не було кому приїхати й подивитися, як він ризикує життям. Але щойно він підвівся, міркуючи, що з таким самим успіхом може піти до бібліотеки й пошукати ще якихось заклять, як з дверей кімнати вигулькнула голова Седрика.

— Гаррі, йди сюди, тебе чекають!

Ошелешений до краю, Гаррі встав. Але ж Дурслі не могли тут з'явитися! Він рушив до дверей і відчинив їх.

Седрик зі своїми батьками стояв одразу за дверима. В одному з кутків Крум швидко розповідав щось по-болгарськи своїм чорнявим мамі й татові. Гачкуватий ніс він успадкував від батька. З протилежного боку кімнати Флер щебетала щось французькою,

звертаючись до мами, яка тримала за руку молодшу дочку, Габріель. Дівчинка помахала Гаррі рукою. Гаррі помахав у відповідь. І тоді він побачив місіс Візлі та Білла. Вони стояли перед каміном і сьйливо йому всміхалися.

— Несподіванка! — радісно вигукнула місіс Візлі, коли широко усміхнений Гаррі підійшов до них. — Гаррі, ми надумали приїхати й на тебе подивитися!

Вона нахилилася й поцілувала його в щоку.

— Усе гаразд? — спитав Білл, щиро тиснучи Гаррі руку. — Чарлі теж дуже хотів приїхати, але не зміг вирватися. Він казав, що ти просто блискуче переміг рогохвістку.

Гаррі спостеріг, що Флер Делякур через материне плече розглядає Білла з помітним зацікавленням. Видно було, що ані довге волосся, ані намисто з іклів не викликає в неї обурення.

— Дуже люб'язно з вашого боку, — промовив Гаррі до місіс Візлі. — А я було подумав... що Дурслі...

— Гм... — місіс Візлі стисла губи. Вона завжди стримувалася, щоб не сказати при Гаррі нічого поганого про Дурслів, але, коли їх згадували, очі в неї спалахували.

Третє завдання

— Як чудово знову тут опинитися, — промовив Білл, оглядаючи кімнату (Віолетта, подруга Гладкої Пані, підморгнула йому зі своєї рами). — Уже п'ять років тут не був. А та картина з божевільним лицарем є й досі? З сером Кадоґаном...

— О, так, — підтвердив Гаррі. З сером Кадоґаном він стикався торік.

— А Гладка Пані? — поцікавився Білл.

— Вона ще за моїх часів була тут, — сказала місіс Візлі. — Ніколи не забуду, як вона картала мене за те, що я повернулася до спальні о четвертій ранку...

— Що це ти робила поза спальнею о четвертій ранку? — здивувався Білл.

Місіс Візлі всміхнулася. Її очі весело заблищали.

— Ми з твоїм батьком ходили на нічну прогулянку, — пояснила вона. — Його зловив Аполіон Прінґл, тодішній сторож. У батька й досі є сліди.

— Гаррі, проведеш нам екскурсію? — спитав Білл.

— Звичайно, — кивнув Гаррі й вони рушили до дверей, що вели у Велику залу.

Коли проходили повз Амоса Діґорі, той обернувся:

— А ось і ти! — гукнув він, міряючи Гаррі поглядом. — Мабуть, тепер, коли Седрик обігнав тебе за очками, ти вже не такий самовпевнений?

— Що? — здивувався Гаррі.

— Не зважай, — тихо сказав Седрик, насупившись. — Він злиться після того, як прочитав статтю Ріти Скітер — пам'ятаєш, про те, що ти єдиний чемпіон з Гогвортсу.

— Але ж він її не спростував! — проголосив Амос Діґорі так, щоб Гаррі, який разом з Біллом та місіс Візлі виходив з кімнати, зміг його почути. — Та нічого... Ти йому, Седрику, ще покажеш. Ще раз його поб'єш, правда?

— Амосе, Ріта Скітер аж казиться, якщо комусь не накапостить! — роздратовано кинула місіс Візлі. — Працюючи в міністерстві, ти мав би це знати!

Містер Діґорі зібрався відповісти щось сердите, але дружина взяла його за руку, тож він просто стелуп плечима й відвернувся.

Ранок для Гаррі видався дуже приємним. Він прогулювався з місіс Візлі та Біллом залитими сонцем шкільними угіддями,

Третє завдання

показував їм бобатонську карету й дурмстрензький корабель. Місіс Візлі дуже зацікавила Войовнича Верба, бо її посадили вже після того, як вона закінчила школу. Верба нагадала їй про Геґрідового попередника, лісника, якого звали Оґ.

— Як там Персі? — поцікавився Гаррі, коли вони оглядали оранжереї.

— Не надто добре, — відповів Білл.

— Він дуже сумний, — місіс Візлі стишила голос і роззирнулася. — Міністерство не хоче привертати уваги до зникнення містера Кравча, але Персі постійно тягають на допити щодо вказівок, які містер Кравч йому присилає. Здається, є думка, що ті вказівки пише не він. Персі тепер дуже нелегко. У міністерстві йому не дозволили бути сьогодні п'ятим суддею замість Кравча. Суддею буде Корнеліус Фадж.

Вони повернулися до замку аж під обід.

— Мамо! Білл! — спантеличено вигукнув Рон, підійшовши до грифіндорського столу. — Чому це ви тут?

— Приїхали подивитися на останнє завдання Гаррі! — радісно повідомила місіс Візлі. — Мушу зізнатися, що це страшенно

приємно — не стирчати коло плити. Як твій іспит?

— А... Нормально, — відповів Рон. — Не міг пригадати імен усіх гоблінів-повстанців, тому декілька вигadaв. Але це нічого, — додав він, накладаючи собі на тарілку шматок корнуельського пирога і ніби не помічаючи, як суворо дивиться на нього місіс Візлі, — усіх їх звали якщо не Бодрод Бородатий, то Ург Невмиваний, і вигадати було нескладно.

Фред, Джордж і Джіні сіли біля них, і Гаррі стало так добре, наче він знову опинився в «Барлозі». Він навіть забув про хвилювання перед сьогоднішнім завданням, і аж тоді, коли посеред обіду з'явилася Герміона, він згадав, що вона мала якесь припущення про Ріту Скітер.

— Ти нам розповіси?

Герміона застережливо похитала головою і кивнула на місіс Візлі.

— Привіт, Герміоно, — набагато стриманіше, ніж завжди, промовила місіс Візлі.

— Добрий день, — відповіла Герміона. Її усмішка згасла, коли вона побачила холодний вираз обличчя місіс Візлі.

Гаррі глянув на них обох і сказав:

Третє завдання

— Місіс Візлі, ви ж не повірили отій скітерській бридні у «Відьомському тижневику»? Адже Герміона не моя дівчина.

— Авжеж не повірила! — сказала місіс Візлі.

Але після цього вона стала до Герміони набагато привітнішою.

Пополудні Гаррі, Білл і місіс Візлі прогулювалися довкола замку, а ввечері повернулися до Великої зали на бенкет. За вчительським столом тепер з'явилися Лудо Бегмен та Корнеліус Фадж. Поруч з ними сиділа поважна й мовчазна мадам Максім. Вона дивилася лише у свою тарілку, і Гаррі здалося, що в неї червоні очі. Гегрід поглядав на неї з протилежного краю стола.

Страв було набагато більше, ніж звичайно. Та на Гаррі починало накочуватися хвилювання і він не міг їсти багато. Щойно колір зачарованої стелі над їхніми головами почав змінюватися з синього на темно-фіолетовий, Дамблдор звівся на ноги. Запала тиша.

— Пані та панове, прошу вас за п'ять хвилин з'явитися на полі для квідичу, щоб подивитися третє — й останнє — завдання. А поки що

прошу чемпіонів піти з містером Бегменом на стадіон.

Гаррі встав. Усі грифіндорці йому аплодували, Візлі й Герміона бажали успіху. Разом із Седриком, Флер та Крумом він вийшов з Великої зали.

— Як самопочуття, Гаррі? — поцікавився Бегмен, коли вони кам'яними сходами виходили надвір. — Упевненості не бракує?

— Усе гаразд, — відповів Гаррі. Це була майже правда. Він нервувався, але безперервно перебирав у пам'яті вивчені закляття. Усвідомлення, що може згадати їх усі без винятку, додавало йому впевненості.

Вони прийшли на поле для квідичу, яке тепер годі було впізнати. Воно було огорожене шестиметровим живоplotом. Перед ними з'яяла прогалина — вхід у величезний лабіринт. Коридор, який починався за входом, здавався темним і страшним.

Ще за п'ять хвилин почали заповнюватися трибуни. Звідусіль долинали схвильовані голоси та тупотіння ніг — учні розсідалися по своїх місцях. На темно-синьому небі почали з'являтися перші зірки. До чемпіонів підійшли Гегрід, професор Муді, професорка Макґонегел

Третє завдання

та професор Флитвік. На їхніх капелюхах світилися великі червоні зорі. Лише Геґрідова зірка висіла в нього на спині, поверх камізельки з кротячого хутра.

— Ми будемо патрулювати з цього боку лабіринту, — сказала професорка Макґонегел. — Якщо хтось із вас потрапить у біду й захоче, щоб його визволили, нехай вистрілить у повітря червоними іскрами — хтось із нас негайно прийде вам на допомогу. Зрозуміло?

Чемпіони закивали.

— Тоді розходьтєся, — радісно мовив Бегмен чотирьом патрульним.

— Всьо файно! Щасти тобі, Гаррі, — прошепотів Геґрід, і четвірка вчителів розійшлася в різних напрямках, щоб розміститися навколо лабіринту.

Бегмен доторкнувся чарівною паличкою до горла, пробурмотів «Сонорус» і його магічно посилений голос залунав над трибунами.

— Пані та панове, третє, й останнє, завдання Тричаклунського турніру от-от розпочнеться! Дозвольте нагадати вам про кількість очок у наших чемпіонів. На першому місці — по вісімдесят п'ять очок кожен — містер Седрик Діґорі та містер Гаррі Поттер, обидва з Гоґвортської школи! — Від вигуків та

оплесків зграї наляканих птахів шугнули в темне небо над Забороненим лісом. — На другому місці з вісімдесятьма очками — містер Віктор Крум, Дурмстрензький інститут! — Знову залунали оплески. — І на третьому місці — міс Флер Делякур, Бобатонська академія!

Гаррі роздивився, що міс Візлі, Білл, Рон та Герміона сидять в центрі трибуни й чемно аплодують Флер. Він помахав їм рукою, і вони відповіли, сьйливо усміхаючись.

— Отже, Гаррі та Седрик... після мого свистка! — оголосив Бегмен. — Три... два... один...

Він коротко свиснув — і Гаррі та Седрик зникли в лабіринті.

Високі стіни живоплоту відкидали на стежку чорні тіні. Чи тому, що вони були високі й товсті, чи тому, що були чарівні, однак галас натовпу відразу стих. Гаррі почувався майже так само, як під водою. Він витяг чарівну паличку, пробурмотів «Лумос» і почув, що Седрик позад нього вчинив так само.

Пройшовши метрів з п'ятдесят, вони опинилися перед розгалуженням і глянули один на одного.

Третє завдання

— Бувай, — кинув Гаррі і повернув ліворуч. Седрик звернув праворуч.

Гаррі почув, як Бегмен засвистів удруге. Отже, до лабіринту увійшов Крум. Гаррі пришвидшив крок. Обрана ним стежка була вільна. Він повернув праворуч і побіг, тримаючи чарівну паличку високо над головою, щоб бачити якнайдалі. Та йому й досі нічого не траплялося на очі.

Здалеку втретє почувся Бегменів свисток. Тепер у лабіринті були вже всі чемпіони.

Гаррі пильно вдивлявся в темряву перед собою. З'явилося відчуття, ніби хтось за ним стежить. Що дужче темніло небо над головою, то чорніше робилося в лабіринті. Гаррі добіг до наступного розгалуження.

— *Скеруй мене*, — прошепотів він до чарівної палички, поклавши її на долоню.

Паличка крутнулася й показала направо, просто в суцільний живопліт. Отже, там була північ, а центр лабіринту — на північному заході. Найкраще було піти зараз ліворуч і, щойно трапиться розгалуження, повернути праворуч.

Стежка попереду знову була вільною. Невдовзі Гаррі зміг повернути праворуч — але

й за цим поворотом не було жодних перепон. Те, що їх не було, чомусь страшенно його непокоїло. Він уже мав би когось зустріти. Здавалося, що оманливою безпекою лабіринт притуплює його пильність. Раптом Гаррі почув за собою якісь звуки. Він підняв паличку, готовий до нападу, але паличка яскраво освітила Седрика, що вибіг з правого коридору. Він тремтів. Рукави його мантиї диміли.

— Геґрідові вибухозаді скрути! — прошипів він. — Велетенські! Ледве від них вирвався!

Він потрусив головою й пірнув у наступний коридор. Прагнучи опинитись якнайдалі від скрутів, Гаррі знову заквапився. І тільки-но звернув за ріг, як побачив...

Просто на нього насувався дементор.

Майже чотирьохметровий, зі схованим під каптуром обличчям, він простягав перед собою зотлілі, вкриті струпами руки й наосліп брів уперед. Гаррі чув його хрипке дихання. Його огорнув липкий холод, та він знав, що робити...

Гаррі зосередився на найщасливіших думках і уявив, як вибереться з лабіринту і святкуватиме це з Роном та Герміоною. Тоді підняв чарівну паличку і закричав:

Третє завдання

— *Експекто патронум!*

Сріблястий олень виринув з кінчика чарівної палички й помчав назустріч дементорові. Той позадкував, наступив на власну мантію і ледь не впав... Гаррі ще ніколи не бачив, щоб дементор спотикався.

— Зачекай! — закричав він і побіг за своїм патронусом, — та ти ж ховчик! *Рідікулюс!*

Почувся голосний тріск, і ховчик вибухнув. Від нього лишилася тільки хмарка диму. Сріблястий олень зник з поля зору. Гаррі волів би, щоб той залишився, адже таке товариство йому б не завадило... Швидко і якомога тихіше він пішов далі вперед, уважно прислухаючись і високо тримаючи чарівну паличку.

Ліворуч... праворуч... знову ліворуч... двічі він заходив у глухі кути. Знову застосувавши закляття чотирьох напрямків, зрозумів, що зайшов занадто далеко на схід. Гаррі розвернувся, повернув направо й побачив попереду дивний золотавий туман.

Він сторожко підійшов і освітив туман чарівною паличкою. Це напевно були якісь чари. Можливо, їх можна буде знешкодити вибухом.

— *Редукто!* — промовив Гаррі.

Закляття пролетіло крізь туман, не завдавши йому шкоди. Авжеж, вибухове заклиття діяло тільки на тверді тіла. Цікаво, що буде, якщо він пройде крізь туман? Варто спробувати чи краще повернути назад?

Він усе ще вагався, коли тишу раптом розітнув голосний крик.

— Флер? — покликав Гаррі.

Ніхто не відповів. Гаррі роззирнувся навколо. Що з нею сталося? Її крик долинув звідкись спереду. Гаррі набрав у легені повітря й побіг крізь зачарований туман.

Світ перевернувся догори дриґом. Гаррі звисав униз головою над бездонним небом, окуляри гойдалися на носі, ризикуючи впасти вниз. Довелося притиснути їх до перенісся. Зляканому Гаррі здалося, що його ноги приклеєні до трави, яка перетворилася на стелю. Знизу простягалася безмежне небо, поцятковане зірками. Здавалося, що, коли поворушити ногою — відірвешся від землі й полетиш донизу.

Думай, наказав він сам собі, відчуваючи, як кров припливає до голови, думай...

Та жодне відоме йому заклиття не підходило, щоб повернути перевернуті землю й небо на

Третє завдання

місце. Чи наважиться він ворухнути ногою? Гаррі чув, як кров шумить у вухах. Варіантів було два: або спробувати ворухнутися, або вистрілити червоними іскрами — і тоді його визволять, але дискваліфікують.

Він заплющив очі, щоб не бачити під собою безмежного простору, і відірвав ногу від порослої травою стелі.

Тієї ж миті усе стало на свої місця. Гаррі гепнувся коліньми на благословенно тверду землю. Його огорнула хвилинна слабкість. Він глибоко вдихнув, тоді підвівся і поспішив уперед, озираючись через плече на золотавий туман, що невинно мерехтів у місячному сяйві.

Він зупинився на перехресті двох коридорів і роззирнувся, шукаючи слідів Флер. Він не сумнівався, що чув саме її крик. Цікаво, кого вона зустріла? І що з нею? Гаррі не помітив червоних іскор, але що це могло означати? Що вона виплуталася з халепи, чи, навпаки, так заплуталася, що навіть чарівної палички не встигла витягти? Гаррі повернув праворуч. Його переповнювали тривожні передчуття... та водночас він не міг позбутися думки: *на одного чемпіона менше...*

Кубок був уже десь близько, і схоже було, що Флер зійшла з дистанції. А він зайшов уже так далеко! Що, як він виграє? Уперше після того, як став чемпіоном, Гаррі уявив себе перед усією школою з Тричаклунським кубком...

Десять хвилин поспіль він натикався на глухі кути. Двічі звертав у тому самому неправильному напрямку. Врешті знайшов нову стежку, по якій і пішов. Від миготливого світла чарівної палички його тінь на стіні живоплоту дрижала й перекошувалася. А завернувши за ріг, він наткнувся на вибухозадого скрута.

Седрик казав правду — скрут був величезний. Завдовжки метрів зо три, він більше скидався на велетенського скорпіона. Довге жало нависало над його спиною. Грубий панцир скрута виблискував у світлі чарівної палички, яку Гаррі націлив на чудовисько.

— *Закляктус!*

Закляття вдарило об панцир і відбилося рикошетом. Гаррі вчасно пригнувся, але відчув запах смаленого волосся — вибух пройшов над самісінькою маківкою голови. Потвора знову вистрелила задньою частиною і посунула на Гаррі.

Третє завдання

— *Імпедімента!* — закричав Гаррі. Закляття знову вдарило об панцир і знову зрикошетило. Гаррі відступив пару кроків назад, спіткнувся і впав.

— *ІМПЕДИМЕНТА!!!*

На відстані кількох сантиметрів від Гаррі скрут нарешті завмер — Гаррі вдалося влучити в його м'ясистий, не вкритий панциром живіт. Важко дихаючи, він відштовхнув тварюку від себе й кинувся у протилежний бік — стримувальне закляття діяло тимчасово, скрут будь-якої миті міг знову отямитися.

Гаррі повернув ліворуч — і забіг у глухий кут. Праворуч — те ж саме. Мусив спинитися. Серце шалено гупало. Він знову застосував закляття чотирьох напрямків — довелося повернути назад і вибрати шлях, що вів на північний захід.

Кілька хвилин він біг цим коридором і несподівано почув, як за живоплотом, у паралельному коридорі, теж хтось біжить. Це змусило Гаррі зупинитися.

— Що ти робиш? — почувся Седриків голос. — Що за дурню ти надумав?

І тоді до Гаррі долинув голос Крума:

— *Круціо!*

Повітря наповнилося Седриковим криком. Вражений жахом, Гаррі помчав своїм коридором, намагаючись знайти прохід у Седриків. Не знайшовши, він знову спробував вибухове закляття. Це не дуже допомогло, та все ж пропало в живоплоті маленький отвір. Гаррі просунув у нього ногу й почав щосили ламати товсті гілки й троцяти густі пагони ожини. Нарешті він таки протиснувся. Поглянув праворуч і побачив Седрика, що звивався й корчився по землі. Над ним стояв Крум.

Гаррі метнувся вперед і спрямував паличку на Крума. Той кинувся тікати.

— *Закляктус!* — загорлав Гаррі.

Закляття вдарило Крума у спину. Він завмер і повалився лицем у траву. Гаррі нахилився до Седрика. Той уже перестав корчитися й лежав, важко відсапуючись і затуляючи лице долонями.

— Як ти почуваєшся? — спитав Гаррі і схопив Седрика за руки.

— Нормально, — задихаючись, відповів Седрик. — Уже нормально... Аж не віриться... Він підкрався до мене ззаду... Я його почув,

Третє завдання

обернувся, а він націлив на мене чарівну паличку...

Седрик підвівся. Він і досі тремтів. Вони з Гаррі глянули на Крума.

— Не розумію... Я думав, що він непоганий, — сказав Гаррі, не зводячи з Крума очей.

— Я теж, — кивнув Седрик.

— Ти чув, як кричала Флер? — спитав Гаррі.

— Еге, — відповів Седрик. — Думаєш, Крум і до неї дістався?

— Не знаю, — задумливо проказав Гаррі.

— Залишимо його тут? — пробурмотів Седрик.

— Ні, — сказав Гаррі. — Думаю, треба вистрілити червоними іскрами. Хтось прийде і забере... бо інакше його зжере скрут.

— Він це заслужив, — буркнув Седрик, але підняв чарівну паличку і вистрілив з неї дощем червоних іскор, які зависли вгорі над Крумом, означивши місце, де він лежав.

Гаррі з Седриком ще кілька хвилин стояли в темряві й чекали. Потім Седрик сказав:

— Думаю, нам треба йти далі...

— Що? — не зрозумів спочатку Гаррі. — А... так... добре...

Це була дивна мить. Щойно вони обидва об'єдналися проти Крума, але тепер зненацька

усвідомили, що насправді вони — суперники. Мовчки дійшли до кінця коридору, де Гаррі повернув ліворуч, а Седрик — праворуч. Невдовзі його кроки завмерли вдалині.

Гаррі продовжив свій шлях, час від часу застосовуючи закляття чотирьох напрямків. Центр лабіринту був тепер між ним і Седриком. Його прагнення здобути Кубок стало ще палкішим. Гаррі ніяк не міг повірити в те, що зробив Крум. Використання непростенних заклять на людині, до того ж — на товаришеві, за словами Муді, означало пожиттєве ув'язнення в Азкабані. Невже Крум аж настільки прагнув Кубка... Гаррі побіг іще швидше.

Глухі кути траплялися йому дедалі частіше. Темрява ставала щораз непрогляднішою, і це додало Гаррі впевненості, що він майже в центрі лабіринту. І тоді, йдучи довгим прямим коридором, він зауважив якийсь рух. Світло чарівної палички відкрило його очам незвичне створіння, котре траплялося йому хіба що на сторінках *«Жахливої книги жахів»*.

То був сфінкс — істота з тілом величезного лева, могутніми пазуристими лапами та довгим жовтуватим хвостом, що закінчувався

Третє завдання

рудую китицею. Зате голову істота мала жіночу. І ця голова дивилася на Гаррі розкосими, мигдалеподібними очима. Він підняв чарівну паличку, вичікуючи. Істота не збиралася нападати, проте походжала коридором, загороджуючи прохід.

Раптом вона заговорила. Голос у неї був глибокий і хрипкий:

— Ти дуже близький до мети. Найкоротший шлях — повз мене.

— То... то ти мене пропустиш? Будь ласка... — попросив Гаррі, наперед знаючи відповідь.

— Ні, — сказала вона, й далі походжаючи. — Не пропущу, доки не відгадаєш моєї загадки. Відгадаєш з першого разу — і шлях вільний. Помилишся — я нападну. Якщо промовчиш — я дозволю тобі відступити неушкодженому.

У Гаррі всередині все перевернулося. Загадки добре розгадувала Герміона, а йому це вдавалося не дуже. Він зважив свої шанси. Якщо загадка буде заскладна — він промовчить, відступить і спробує знайти інший шлях до центру.

— Я згоден, — кивнув Гаррі. — Можна почути загадку?

Істота сіла на задні лапи просто посеред коридору й продекламувала:

Подумай, чи мають словесні зв'язки
балетна фігура і помах руки.
А далі — напружуй думки молоді —
середину звука здобудь... А тоді,
вкажи — щоб скінчилася загадка ця —
кінець у початку й початок кінця.
Якщо все складеш, то зумієш вгадати,
кого не хотів би ти поцілувати.

Гаррі мовчки витріщився на сфінкса.

— А можна ще раз?.. Тільки повільніше... —
невпевнено попросив він.

Жінка-сфінкс посміхнулася і повторила вірш.

— Усі підказки зводяться до істоти, яку мені
не хотілося б цілувати? — спитав Гаррі.

На обличчі сфінкса з'явився загадковий
усміх. Гаррі сприйняв його як ствердну
відповідь. Тоді напружив мозок. Існувало
чимало істот, котрих йому не хотілося б
цілувати. Спершу він подумав про
вибухозадих скрутів — але зрозумів, що не все
так просто. Треба було поміркувати над
підказками...

Третє завдання

— Балетна фігура і помах руки, — пробурмотів Гаррі, — який у цьому словесний зв'язок? Прощання?.. Ні, це ще не відповідь!.. Я знаю лише одну балетну фігуру — «па». А помах руки — може, «па-па»?.. Я повернуся до цієї підказки пізніше... Можна наступну?

Вона повторила наступні два рядки.

— Здобути середину звуку? — тихо повторив Гаррі. — Як це? Може, якось заспівати?.. Звук... Його середина... Може, «у», може, «ву»?.. Повтори, будь ласка, останню підказку!

Жінка-сфінкс проказала останні рядки.

— «Кінець у початку й початок кінця...» — мовив Гаррі. — Якась абракадабра... Якого початку? Якого кінця?.. Початок — кінець... Кінець у початку — «к»? Початок кінця — також «к»?..

Істота знову лише всміхнулася.

— ...ук... вук... — складав відгадки Гаррі, вже й сам походжаючи туди-сюди. — Кого б я не хотів цілувати?.. *Па-ву-к... Павука!*

Жінка-сфінкс широко всміхнулася. Тоді звелася, випростала передні лапи й відступила вбік.

— Дякую! — вигукнув Гаррі і, вражений власною кмітливістю, кинувся по коридору вперед.

Він уже мав би бути близько, вже от-от... Чарівна паличка показувала, що він іде точно за курсом. Якщо на шляху не трапиться нічого жахливого, то він матиме всі шанси...

Попереду знову виринуло кілька різних коридорів.

— Скеруй мене! — прошепотів він до чарівної палички. Та описала коло і вказала праворуч. Він кинувся бігти цим коридором і незабаром побачив попереду світло.

Тричаклунський кубок мерехтів на постаменті не далі, ніж за сто метрів. Гаррі побіг швидше, та раптом з коридору попереду вискочила якась темна постать, яка теж помчала туди.

Седрик зібрався дістатися до Кубка першим. Він біг так швидко, що Гаррі зрозумів — йому не наздогнати Седрика, котрий до того ж був вищий і мав набагато довші ноги.

І раптом зліва над живоплотом Гаррі помітив щось велетенське. Воно швидко рухалося коридором, що перетинався з його власним, і Седрик от-от мав з ним зіткнутися. Та Седрик не зауважив небезпеки, адже його очі були прикуті до Кубка.

— Седрику! — закричав Гаррі. — Зліва!

Третє завдання

Седрик глянув ліворуч і саме вчасно відхилився від зіткнення з перешкодою, але, поспішаючи, спіткнувся і чарівна паличка вилетіла йому з руки. Назустріч Седрикові сунув велетенський павук.

— *Закляктус!* — знову закричав Гаррі. Закляття вдарило павука по здоровенному волохатому чорному тілу, але подіяло не сильніше, ніж камінь. Павук хитнувся, побачив Гаррі й посунув на нього.

— *Закляктус! Імпедімента! Закляктус!*

Та це не допомагало. Або павук був дуже великий, або дуже магічний, але закляття його лише дратували. Переляканий Гаррі встиг помітити вісім блискучих чорних очей і гострі, мов бритва, клешні, перед тим, як монстр навис над ним.

Передні лапи чудовиська підняли Гаррі в повітря. Шалено борсаючись, він намагався вирватися. Клешня наблизилася до його ноги — і наступної миті Гаррі пройняв пекучий біль. Він чув, як Седрик теж волає «*Закляктус!*» — та це не діяло. Тоді Гаррі, не чекаючи, поки клешні павука розкриються, підняв чарівну паличку і закричав:

— *Експеліармус!*

Це подіяло — роззброювальне закляття змусило павука випустити Гаррі. Та це означало, що бідолаха гепнувся на землю з майже чотириметрової висоти просто на ушкоджену ногу. Не гаючи часу, він націлився павукові в живіт, точнісінько так, як уже вчинив зі скрутом, і закричав «Закляктус!» одночасно із Седриком.

Два з'єднані закляття зробили те, що не подужало зробити одне. Павук повалився на бік, придушивши тілом найближчу стіну живоплоту. Клубок його волохатих ніг загородив прохід.

— Гаррі! — почувся Седриків крик. — Ти цілий? Він упав на тебе?

— Ні, — відповів Гаррі, віддихуючись. Поглянув на ушкоджену ногу. З неї текла кров. На пошматованій мантиї виднілися сліди густого, клейкого слизу з павукових клешень. Гаррі спробував підвестися, але нога дрижала й не хотіла його тримати. Він сперся на живопліт, хапаючи ротом повітря й озираючись.

Седрик стояв за кілька кроків від Тричаклунського кубка, що блищав за його спиною.

Третє завдання

— Візьми його, — знесилено промовив Гаррі до Седрика. — Візьми. Ти ж уже там.

Та Седрик не ворухнувся. Він стояв і не зводив з Гаррі очей. Тоді обернувся й поглянув на Кубок. У золотистому сяйві Гаррі помітив сумний вираз на його обличчі. Седрик знову повернувся до Гаррі, який тримався рукою за живопліт.

Седрик глибоко вдихнув.

— Забирай ти. Ти повинен виграти. Ти мене двічі врятував.

— Це неправильно, — заперечив Гаррі. Він відчув злість. Нога нестерпно боліла. Після боротьби з павуком боліло все тіло. І після всіх оцих зусиль Седрик його переміг — так само, як і тоді, коли запросив Чо на бал. — Хто доторкнеться до Кубка першим, той здобуде всі очки. Це будеш ти. Кажу тобі, з такою ногою мені перемога не світить.

Седрик підійшов на кілька кроків ближче до оглушеного павука — і далі від Кубка. Він похитав головою і сказав:

— Ні.

— Не корч із себе лицаря! — роздратовано крикнув Гаррі. — Забирай Кубок і все. А тоді вийдемо з лабіринту.

Седрик дивився, як Гаррі намагається стояти твердіше, тримаючись за гілки.

— Ти сказав мені про драконів, — промовив Седрик. — Я б не пройшов першого завдання, якби ти не сказав, що там буде.

— Мені тоді теж допомогли, — відрізав Гаррі, намагаючись мантиєю витерти кров з ноги. — А ти допоміг з яйцем — ми квити.

— З яйцем мені теж допомогли, — зізнався Седрик.

— Так чи так — ми квити, — сказав Гаррі, обережно намагаючись стати на ногу. Вона не переставала тремтіти. Вочевидь, коли павук його випустив, Гаррі розтяг сухожилля.

— І на другому завданні ти мав здобути більше очок, — вперто правив своєї Седрик. — Ти залишився, щоб урятувати всіх заручників. Я теж мав би так зробити.

— Просто я виявився єдиним дурником, котрий всерйоз сприйняв ту пісню! — з гіркотою сказав Гаррі. — Та бери нарешті той Кубок!

— Ні, — мовив Седрик.

Він переліз через сплутані павукові лапи й зупинився біля Гаррі. Седрик не жартував. Він

Третє завдання

відмовлявся від такої слави, на яку Гафелпаф не здобувався багато століть.

— Іди, — сказав Седрик. Було схоже, що такий вчинок вартував йому всієї його рішучості. Однак його обличчя мало впевнений вираз, руки були схрещені на грудях — Седрик більше не вагався.

Гаррі переводив погляд з Седрика на Кубок. На одну мить він уявив, як виходить з лабіринту з Кубком у руках. Побачив, як тримає його високо над головою, чув ревіння натовпу, бачив обличчя Чо, яке сяяло від захвату... І раптом прекрасна картинка розтанула, він знову опинився перед похмурим і впертим Седриком.

— Ми обидва, — сказав Гаррі.

— Що?

— Ми доторкнемося до нього одночасно. Все одно це перемога Гоґвортсу. У нас рівна кількість очок.

Седрик глянув на Гаррі й опустив руки.

— Ти... Ти впевнений?

— Так, — кивнув Гаррі. — Так... Ми ж допомагали один одному, правда? Ми обидва сюди дісталися. Давай просто візьмемо Кубок разом.

Якусь мить Седрик, здавалося, не міг повірити власним вухам. І тоді його губи розтяглися в широкій усмішці.

— Давай, — сказав він. — Ходімо.

Він узяв Гаррі під руку й допоміг дошкутьгати до постаменту, на якому стояв Кубок. Зупинившись перед ним, обидва простягли руки до блискучих вушок Кубка.

— На рахунок три, добре? — сказав Гаррі. — Раз... два... три!

Хлопці схопилися за вушка.

І раптом Гаррі відчув різкий поштовх у живіт. Ноги відірвалися від землі. Він не міг розтулити кулак, щоб відпустити Кубок. А той тягнув його разом із Седриком уперед, крізь завивання вітру і барвистий вир.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ —

Кістка, плоть і кров

Гаррі відчув, як його ноги вдарилися об землю. Ушкоджена нога не втримала тіла, й він упав. Рука нарешті відірвалася від Тричаклунського кубка. Гаррі підвів голову:

— Де ми? — спитав він.

Седрик похитав головою. Тоді підвівся і допоміг звестися на ноги Гаррі. Обидва роззирнулися довкола.

Вони опинилися далеко від Гогвортсу — на багато кілометрів далі, можливо навіть — на сотні кілометрів, бо від гір, які оточували замок, не залишилося й сліду. Натомість хлопці стояли посеред темного й занедбаного цвинтаря. За великим тисовим деревом праворуч від них вимальовувалися обриси невеличкої церковці. З лівого боку височів пагорб. Гаррі помітив силует гарного старого будинку на схилі.

Седрик глянув на Тричаклунський кубок і перевів погляд на Гаррі.

— Тобі хтось колись казав, що цей Кубок — летиключ? — спитав він.

— Ні, — відповів Гаррі, оглядаючи цвинтар — тихий і трохи моторошний. — Це теж входить у завдання?

— Не знаю, — Седрик трохи нервувався. — Витягаємо чарівні палички, чи як?

— Давай, — погодився Гаррі, радий, що Седрик прийняв це рішення швидше за нього.

Хлопці витягли палички. Гаррі не переставав роззиратися. У нього знову з'явилося дивне відчуття, ніби за ними стежать.

— Хтось іде, — раптом сказав він.

Напружено вдивляючись у темряву, вони помітили постать, що наближалася до них поміж могил. Гаррі не розрізняв обличчя, але, судячи з усього, невідомий щось ніс. Він був невисокий на зріст, у плащі з каптуром, що затуляв обличчя. Коли постать опинилася вже зовсім близько, за кілька кроків від них, Гаррі роздивився, що на руках у прибулого була, здається, дитина... хоча, можливо, то був просто якийсь згорток.

Гаррі опустив чарівну паличку й глянув на Седрика. Той відповів запитальним поглядом і обидва знову повернули голови до постаті, що наближалася.

Невідомий зупинився біля високого мармурового надгробка метрів за два від хлопців і кілька секунд на них дивився.

І раптом — абсолютно несподівано — Гаррін шрам мовби вибухнув болем. Таких жахливих мук йому не доводилося зазнавати ніколи в житті. Він затулив обличчя руками. Чарівна паличка вислизнула з пальців. Коліна підігнулися. Гаррі впав на землю, нічого не бачачи. Голова мало не розколювалася.

Звідкілясь іздалеку, з височини, долинув високий холодний голос:

— *Убий зайвого!*

Почувся свистячий звук, і другий голос проскрипів:

— *Авада Кедавра!*

Навіть крізь заплющені повіки Гаррі побачив вибух зеленого світла й почув, як поруч з ним на землю впало щось важке. Біль у шрамі сягнув найвищої напруги. Гаррі виблював, і тоді муки почали слабшати. Заздалегідь

наляканий тим, що побачить, він розплющив очі, хоч вони й пекли невимовно.

Поруч на землі лежав розпластаний Седрик. Він був мертвий.

Якусь мить, що здалася Гаррі вічністю, він дивився Седрикові в обличчя, в розплющені сірі очі, порожні, без жодних відчуттів — як вікна покинутого будинку, дивився на його напіврозкритий, наче з подиву, рот. І перш ніж оторопілий Гаррі встиг усвідомити побачене, перш ніж відчув що-небудь, крім невіри у власні відчуття, якась сила поставила його на ноги.

Низький чоловічок у плащі поклав на землю свій згорток, засвітив чарівну паличку й потягнув Гаррі до мармурового надгробка. Перед тим, як його було силоміць приперто до мармуру, Гаррі встиг у світлі чарівної палички помітити напис: ТОМ РЕДЛ.

Чоловічок у плащі вичакував навколо Гаррі тугі мотузки, які прив'язували його — від шиї до кісточок — до надмогильного каменя. З-під каптура долинали уривчасте дихання. Гаррі запручався, але чоловічок його вдарив — рукою, на котрій бракувало пальця. Перед ним стояв Червохвіст.

— *Ти!* — видихнув Гаррі.

Та Червохвіст, що саме закінчив прив'язувати, не відповів. Він перевіряв надійність мотузок, тремтячими пальцями обмацував вузли. Переконавшись, що Гаррі прив'язаний так міцно, що й ворухнутися не може, Червохвіст витяг з плаща клапоть чорної тканини й грубо заткнув Гаррі рота. Не промовивши ні слова, розвернувся й поспішив геть. Гаррі навіть писнути не міг, не міг побачити, куди пішов Червохвіст, не міг повернути голови, щоб поглянути за камінь. Міг дивитися лише прямо перед собою.

Седрикове тіло лежало метрів за шість. Трохи далі від нього у світлі зірок виблискував Тричаклунський кубок. Гарріна чарівна паличка лежала на землі біля його ніг. Згорток шмаття, про який Гаррі спершу подумав, що то дитина, також лежав недалеко від могили. Здавалося, що він ворухнеться. Дивлячись на нього, Гаррі відчув, як його шрам знову починає пекти... і раптом зрозумів, що йому геть не хочеться бачити того, що загорнута в це шмаття... він нізащо не хотів би, щоб згорток розкрився...

Звідкілясь знизу долинув скрадливий шелест. Велетенська змія, м'яко розтинаючи траву, повзала довкола надмогильного каменя, до якого він був прив'язаний. Знову почулося часте й хрипке дихання Червохвоста. Судячи зі звуків, він тягнув щось важке. Виявилось, що то був кам'яний казан, наповнений, начебто, водою — Гаррі чув, як вона розхлюпується. Такого велетенського казана Гаррі ще не доводилося бачити — у ньому спокійнісінько міг вміститися дорослий чоловік.

Загорнута в шмаття річ почала смикатися наполегливіше, мовби силкувалася звільнитись. Червохвіст вовтузився біля казана зі своєю чарівною паличкою. За якусь секунду з-під казана почулося потріскування полум'я. Змія відповзла кудись у темряву.

Рідина в казані нагрілася дуже швидко. Вона почала не лише кипіти, а ще й, наче полум'я, вистрілювати вогняними іскрами. Дим усе густішав і розповзався по цвинтарю. Згорток засмикався ще дужче і Гаррі знову почув високий холодний голос:

— *Швидше!*

Поверхня води аж палала від іскор, наче інкрустована діамантами.

— Усе готово, пане.

— *Давай...* — проказав холодний голос.

Червохвіст розгорнув шмаття, витяг те, що було всередині, — і Гаррі несамовито закричав. Проте його крик застряг у ганчірці, яка затикала йому рота.

Виглядало все так, ніби Червохвіст спіткнувся об камінь і вивернув з-під нього щось потворне, слизьке й сліпе — але гірше, у сто разів гірше. Те, що приніс Червохвіст, було схоже на скручене людське немовля — однак нічого віддаленішого своїм виглядом від дитини Гаррі не бачив зроду. Та істота була безволоса, але вкрита лускою, темна, червонувато-чорна, наче оголена плоть без шкіри. Руки й ноги були тонкі і кволі, обличчя — жодне немовля на світі не мало такого обличчя — було плескате, схоже на зміїне, з палаючими червоними очима.

Створіння здавалося геть безпорадним. Воно звело свої жалюгідні рученята, схопилося ними за Червохвостову шию, і той його підхопив. Каптур сповз йому з голови, і Гаррі побачив гидливість на блідому лиці Червохвоста, який

ніс ту почвару до казана. На якусь мить зле пласке обличчя істоти освітілося іскрами, що танцювали на поверхні варива. Тоді Червохвіст опустив істоту в казан. Рідина зашипіла, й створіння занурилося. Гаррі почув, як немічне тільце неголосно вдарилося об кам'яне дно.

«Щоб воно втопалося, — подумав Гаррі. Шрам болів просто нестерпно. — Щоб воно втопалося».

Червохвіст заговорив. Його голос тремтів, здавалося, що його опанував смертельний жах. Чоловічок підняв чарівну паличку, заплющив очі й промовив:

— Батьківська кістко, без відома дана, ти відновиш свого сина!

Поверхня могили під ногами Гаррі тріснула. Нажаханий, він дивився, як з неї вгору знялася чимала хмара порошу і м'яко просипалася в казан. Діамантова поверхня води заплюскотіла й зашипіла, розсипала цілий сніп іскор і набрала яскравого отруйно-синього кольору.

Червохвіст заскиглив і витягнув з плаща довгий і тонкий срібний кинджал. Його голос зривався на скимління:

— Плоть — слуги — охоче віддана — ти — відродиш — свого пана.

Він витяг перед собою праву руку, на якій бракувало мізинця. Міцно схопивши кинджал лівою рукою, Червохвіст заніс його вгору.

Зрозумівши, що саме Червохвіст збирається робити, Гаррі міцно заплющився. Та він не міг не чути пронизливого вереску, що пронизав ніч і боляче пройшов крізь Гаррі, наче його теж ударили кинджалом. Він чув, як щось упало на землю, чув болісні стогони Червохвоста і неприємний сплеск у казані, в який щось кинули. Гаррі не міг розплющити очей... та червоне сяйво варива продиралося навіть крізь повіки.

Червохвіст задихався і скиглив від болю. Відчувши його сповнений муки віддих на своєму обличчі, Гаррі зрозумів, що Червохвіст стоїть просто перед ним.

— Кров ворога... забрана силою... ти воскресиш свого супротивника.

Міцно зв'язаний, Гаррі нічого не міг вдіяти. Поглянувши скоса додолу, намагаючись випручитися з мотузок, він побачив блискучий срібний кинджал, що тремтів у єдиній тепер руці Червохвоста. Гаррі відчув, як залізо

увіп'ялось у його праву руку біля ліктя, і як по рукаві мантиї тече кров. Червохвіст, що й далі стогнав від болю, намацав у себе в кишені скляну пляшечку і приклав її до рани на Гарріній руці, щоб туди накрапало трохи крові.

Тоді знову повернувся до казана і влив у нього ту кров. Рідина в казані миттю стала сліпучо-біла. Виконавши цю роботу, Червохвіст опустився на коліна поряд з казаном, тоді впав на бік і, стогнучи й виючи, почав пригортати до себе закривавлений обрубок руки.

Рідина в казані кипіла, вивергаючи снопи діамантових іскор. Вона була така сліпуча, що все інше навколо здавалося чорним. Нічого не відбувалося...

«Нехай воно потоне, — думав Гаррі, — Нехай щось піде неправильно...»

І раптом іскри, що летіли з варива, згасли. Велика хмара білої пари здійнялася з казана і закрила все довкола — так, що Гаррі вже не бачив ні Седрика, ні Червохвоста — нічого, крім випарів, завислих у повітрі...

«У них не вийшло, — думав він. — Воно потонуло... будь ласка... нехай воно виявиться мертвим...»

І тоді, охоплений крижаним жахом, Гаррі крізь туман побачив невиразну постать чоловіка, високого й кістлявого, що повільно підводилася з казана.

— Одягни мене, — долинув з-за парової завіси високий і холодний голос. Червохвіст, стогнучи й розтираючи свою покалічену руку, поповз до чорної мантиї, що лежала на землі, тоді звівся на ноги й однією рукою накинув її на голову свого хазяїна.

Кістлявий чоловік вийшов з казана, не зводячи очей з Гаррі... Гаррі теж дивився на обличчя, яке протягом трьох останніх років являлося йому в страшних снах. Біліший за череп, з великими червоними очима, в яких блищала злість, з пласким зміїним носом, на якому виднілися вузькі щілини ніздрів...

Лорд Волдеморт віродився знову.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ —

Смертежери

Волдеморт відвернувся від Гаррі й почав перевіряти власне тіло. Його долоні скидалися на великих блідих павуків. Довгими білими пальцями він погладжував себе по грудях, руках, по обличчі. Червоні очі з котячими зіницями яскраво палали в темряві. Він підняв руки й захоплено почав згинати пальці. Волдеморт не звертав уваги ні на Червохвоста, що корчився й стікав кров'ю на землі, ні на велику змію, що знову з'явилася і з шипінням повзала навколо Гаррі. Волдеморт запхав руку в кишеню, витяг чарівну паличку, обережно її обмацав, тоді підняв і націлив на Червохвоста. Того підняло з землі і з силою жбурнуло на камінь, до якого був прив'язаний Гаррі. Чоловічок упав біля нього й почав битися в корчах та риданні. Волдеморт глянув на Гаррі

Смертежери

й засміявся високим, холодним і безрадіним сміхом.

Червохвостова мантія, в яку він загорнув обрубок руки, аж блищала від крові.

— Мій пане... — задихався він. — Мій пане... Ви обіцяли... Ви ж пообіцяли...

— Давай сюди свою руку, — лїниво промовив Волдеморт.

— Хазяїне... дякую вам, хазяїне...

Він простяг закривавлений обрубок, та Волдеморт знову зареготав:

— Другу руку, Червохвосте.

— Хазяїне, будь ласка... я вас благаю...

Волдеморт нахилився й потяг Червохвоста за лїву руку. Тоді задер рукав Червохвостової мантії аж до лїктя, і Гаррі побачив на шкірі щось схоже на яскраво-червоне татуювання — череп, в якого з рота виповзала змія. Такий самий знак з'являвся в небі на Кубку світу з квідичу — то була Чорна мїтка. Волдеморт, не зважаючи на Червохвостів плач, уважно оглянув зображення.

— Повернулося, — м'яко проказав він. — Усі помітять... тепер ми побачимо... дізнаємося про все...

Він тицьнув своїм неприродно довгим вказівним пальцем у тавро на Червохвостовій руці.

Шрам на Гаррінім чолі знову запік від різкого болю. Червохвіст заверещав. Волдеморт забрав палець з тавра, і Гаррі побачив, що воно стало чорним.

З виглядом жорстокого задоволення Волдеморт випростався і обдивився темний цвинтар:

— У скількох із них вистачить сміливості, щоб повернутися, коли вони це відчують? — прошепотів він, дивлячись на зорі. — І скільком вистачить дурості, щоб залишитися осторонь?

Він став походжати туди-сюди перед Червохвостом та Гаррі, весь час нишпорячи поглядом по цвинтарю. За хвилину він знову глянув на Гаррі. Жорстока посмішка скривила змієподібне обличчя.

— Гаррі Поттер, ти стоїш над прахом мого покійного батька, — неголосно прошипів Волдеморт. — Він був маґлом і дурнем... Точнісінько, як твоя дорога матуся. Але вони обоє стали нам у пригоді. Твоя мати померла, захищаючи тебе, коли ти ще був дитиною... а я

Смертежери

вбив свого батька — і поглянь, яким корисним він виявився, навіть мертвий...

Волдеморт зареготав. Він так само походжав туди-сюди, роззираючись на всі боки, а змія повзала навколо Гаррі.

— Поттере, бачиш отой будинок на схилі? Там жив мій батько. Моя мати — відьма з цього села — закохалася в нього. Але він її покинув, коли довідався, хто вона насправді... Мій батько недолюблював магію...

— Він її покинув і повернувся до своїх батьків-маглів ще до мого народження... Поттере, моя мати померла, даючи мені життя. Я виріс у маглівському сиротинці... Та я поклявся його знайти... Я помстився йому, тому дурневі, що дав мені своє ім'я... *Том Редл...*

Волдеморт не переставав ходити. Його очі металися з могили на могилу.

— Слухай мене — я розповідаю історію своєї родини, — тихо промовив він. — Так, я стаю трохи сентиментальним... Але поглянь, Гаррі! Моя *справжня* родина повертається...

Повітря раптом наповнилося шелестінням плащів. Між могилами, за тисом, у кожному темному куточку з'являлися чаклуни. У

кожного обличчя було прикрите каптуром або маскою. Вони підходили ближче... поволі, обережно, наче не вірили власним очам. Волдеморт мовчки чекав. Тоді один смертежер упав на коліна, підповз до Волдеморта й поцілував край його чорної мантії.

— Хазяїне... хазяїне... — забурмотів він.

Інші смертежери теж так зробили. Кожен наближався до Волдеморта навколішки, цілував його мантію, тоді повертався назад і вставав. Вони утворили мовчазне коло, оточивши Редлову могилу, Гаррі, Волдеморта та купку лахміття, що корчилася й скиглила — Червохвоста. Коло було нещільне, в ньому залишалися проміжки — отже, вони очікували ще інших смертежерів. Одначе сам Волдеморт, здавалося, нікого більше не чекав. Він глянув на прикриті каптурами обличчя — і, хоч стояла безвітряна погода, по колу пробігло легке шелестіння.

— Вітаю вас, смертежери, — стиха почав Волдеморт. — Тринадцять років... тринадцять років минуло від нашої попередньої зустрічі. Та ви відгукнулися на мій поклик, ніби це було вчора. Отже, ми й досі згуртовані під Чорною міткою! Чи як?

Смертежери

Він відкинув назад своє жахливе обличчя і втягнув у себе повітря. Щілини ніздрів розширилися.

— Відчуваю запах провини, — сказав він. — У повітрі аж смердить провинною.

Неспокійний шелест вдруге пробіг колом, наче кожен, хто в ньому стояв, прагнув вийти, та не міг наважитися.

— Я бачу всіх вас наскрізь — неушкоджених та здорових, сповнених сили, — адже ви так швидко з'явилися! — і запитую себе... чому ця зграя чаклунів не прийшла на допомогу своєму хазяїнові, якому клялася у вічній відданості?

Ніхто не відповів. Ніхто не ворухнувся, окрім Червохвоста, що лежав на землі, шморгаючи носом над своєю закривавленою рукою.

— І я відповідаю сам собі, — шепотів Волдеморт, — вони, мабуть, повірили, що я переможений, вони подумали, що я помер. Вони розповзлися поміж моїх ворогів і вдавали, ніби ні в чому не винні, нічого не знають, ніби вони зачаровані...

— І тоді я питаю себе: та як же вони могли повірити, що я не відроджуся знову? Адже вони знали, скільки я натрудився багато

років тому, щоб захиститися від людської смерті! Адже вони на власні очі бачили докази моєї нескінченної сили в часи, коли я був могутнішим за будь-якого чарівника, в минулому чи в майбутньому!

— І я відповідаю собі: можливо, вони вірять, що могутніша сила все ж існує — та сила, що перемогла самого лорда Волдеморта... можливо, тепер вони віддані комусь іншому... може, тому захисникові простаків, бруднокровців та маґлів Албусові Дамблдору?

Почувши ім'я Дамблдора, учасники зустрічі захвилювалися. Деякі почали бурмотіти й хитати головами.

Волдеморт не звернув на це уваги.

— Це мене розчаровує. Визнаю, що я розчарований...

Один з чоловіків раптом, розірвавши коло, кинувся вперед. Тремтячи з ніг до голови, він бухнувся Волдемортові під ноги.

— Хазяїне! — верескнув він. — Хазяїне, простіть! Пробачте нас усіх!

Волдеморт зареготав. Тоді підняв чарівну паличку:

— *Круціо!*

Смертежери

Смертежер біля його ніг почав корчитися й верещати. Гаррі був певен, що цей крик мав би долимати до навколишніх будинків... хоч би поліція приїхала, з безнадією подумав він... хоч хтось... хоч щось...

Волдеморт знову підняв чарівну паличку. Катований смертежер, тяжко дихаючи, простягся на землі.

— Вставай, Ейвері, — м'яко сказав Волдеморт. — Підводься. Ти просиш прощення? Я не прощаю. Я не забуваю. Тринадцять довгих років... Лише через тринадцять років відплати я вас прощу. Ось Червохвіст уже повернув деякі свої борги. Правда, Червохвосте?

Він глянув на Червохвоста. Той не переставав хлипати.

— Ти повернувся не тому, що відданий мені, а через страх перед своїми давніми друзями. Ти ж знаєш, що цей твій біль — заслужений.

— Так, хазяїне, — простогнав Червохвіст. — Будь ласка, хазяїне... благаю...

— Крім того, ти допоміг мені повернути тіло, — холодно сказав Волдеморт, дивлячись, як ридає на землі його слуга. — Хоч і був ти жалюгідним і зрадливим — однак допоміг

мені... а Лорд Волдеморт винагороджує тих, хто йому допомагає...

Волдеморт змахнув чарівною паличкою. У повітрі зависла схожа на розплавлене срібло смужка. Вона почала рухатися й за мить набула форми людської руки, точнісінько такої, як справжня — тільки вона світилася, наче місяць. Рука пропливла в повітрі до Червохвоста і притулилася до обрубка.

Червохвостові ридання різко урвалися. Тяжко дихаючи й не вірячи власним очам, він розглядав срібну руку, яка без жодного сліду зрослася з його тілом — здавалося, він просто одягнув блискучу рукавичку. Здригаючись, він зігнув та розігнув сяючі пальці, тоді підняв грудочку землі й розтер її на порошок.

— Мій пане, — прошепотів він. — Хазяїне... вона прекрасна... дякую... дякую вам...

Він кинувся навколішки й поцілував край Волдеморової мантиї.

— Не вагайся більше у своїй відданості, Червохвосте, — проказав Волдеморт.

— Не буду, мій пане... ніколи, мій пане...

Червохвіст звівся на ноги й приєднався до кола, зі сльозами на очах розглядаючи свою нову здорову руку. Тим часом Волдеморт

Смертежери

наблизився до чоловіка, що стояв праворуч від Червохвоста.

— Луціусе, мій ненадійний слизький друже, — прошепотів Волдеморт, зупинившись біля нього. — Мені сказали, що ти не відрікся від колишнього життя, хоч і показав світові «порядне» обличчя. Гадаю, ти й досі готовий очолити катування маґлів. Але ти, Луціусе, теж не намагався мене знайти... Насмілюся сказати, що твої подвиги на Кубку світу з квідичу мене розвеселили... та чи не краще було б, якби ти спрямував свою енергію на допомогу своєму хазяїнові?

— Мій пане, я був постійно напоготові, — озвався з-під каптура швидкомовний голос Луціуса Мелфоя. — Якби від вас з'явився хоч якийсь знак, хоч якась підказка, де вас шукати — я миттю опинився б поряд, ніщо б мене не зупинило!

— І все ж ти кинувся тікати від моєї Мітки, яку торік улітку випустив у небо мій вірний слуга, — ліниво проказав Волдеморт, і містер Мелфой замовк. — Так, Луціусе, мені про все відомо... ти мене розчарував... надалі я чекаю від тебе відданішого служіння.

— Аякже, мій пане, авжеж... ви такі милосердні, дякую...

Волдеморт ступив крок і зупинився навпроти проміжку в колі — між Мелфоем та наступним смертежером. Місця б вистачило й на двох.

— Тут повинні стояти Лестранжі, — тихо проказав Волдеморт. — Та вони поховані в Азкабані. Вони довели свою відданість. Вони обрали ув'язнення в Азкабані і не зрадили мене... Коли Азкабан буде зруйновано, Лестранжі отримають винагороду, про яку навіть не мріяли. До нас приєднаються наші союзники — дементори... ми покличемо назад вигнаних велетнів... повернуться мої найвірніші слуги, повернеться ціла армія створінь, які наводять на всіх жах...

Він рушив далі. Повз деяких смертежерів він проходив мовчки, біля інших зупинявся й починав говорити.

— Макнейр... Червохвіст розповідав, що ти тепер працюєш на Міністерство магії, винищуєш небезпечних тварюк? Скоро ти матимеш набагато кращих жертв, аніж вони. Лорд Волдеморт про це подбає...

Смертежери

— Дякую вам, хазяїне... дякую, — прошепотів Макнейр.

— А тут, — Волдеморт зупинився біля двох найкремезніших постатей з каптурами на головах, — тут у нас Креб... тепер ти більше старатимешся, так, Кребе? А ти, Гойле?

Обидва незграбно вклонилися, щось тупо белькочучи собі під ніс.

— Так, хазяїне...

— Будемо старатися, хазяїне...

— Те саме стосується й тебе, Ноте, — тихо проказав Волдеморт, минаючи згорблену постать, що ховалася в тіні Гойла.

— Мій пане, падаю перед вами на коліна, я ваш найвідданіший...

— Годі, — відрубав Волдеморт.

Він підійшов до найширшого проміжку і якийсь час мовчки дивився на нього своїми порожніми червоними очицями, наче бачив тих, що мали там стояти.

— А отут бракує шістьох смертежерів... троє з них загинули за мене. Один занадто боягузливий, щоб повернутися... і він поплатиться. Один покинув мене назавжди... він, зрозуміло, буде вбитий. А останній

залишився мені найвірнішим і знову служить, не покладаючи рук.

Смертежери заворушилися. Навіть крізь маски було видно, як вони схвильовано обмінюються поглядами.

— Цей вірний слуга зараз у Гогвортсі і саме його зусиллями наш юний друг прибув сьогодні сюди...

— Авжеж, — продовжував Волдеморт, скрививши свій безгубий рот у хижій посмішці. Погляди всіх, хто стояв у колі, втупилися в Гаррі. — Гаррі Поттер ласкаво погодився відсвяткувати з нами моє відродження. Його навіть можна назвати моїм почесним гостем.

Запанувала тиша. Раптом смертежер, що стояв праворуч від Червохвоста, ступив крок уперед і з-під маски пролунав голос Луціуса Мелфоя.

— Хазяїне, ми прагнемо знати... благаємо, скажіть нам... як вам це вдалося... таке диво... як ви спромоглися до нас повернутися...

— О, Луціусе, це така історія, — сказав Волдеморт. — Вона починається і закінчується оцим ось моїм юним другом. — Він спроквола

Смертежери

підійшов до Гаррі. Всі очі втупилися в них. Змія повзала, не зупиняючись.

— Ви, либонь, знаєте, що причиною мого падіння називають оцього хлопця? — вкрадливо проказав Волдеморт, не зводячи своїх червоних очей з Гаррі, чий шрам запік так несамовито, що Гаррі ледь не кричав. — Усім вам відомо, що тієї ночі, коли я втратив свою могуть і тіло, я намагався його вбити. Його мати загинула, пориваючись урятувати сина — несвідомо вона надала йому такий захист, якого я, зізнаюся, не передбачав... Я не міг до хлопця навіть доторкнутися.

Волдеморт витяг довгий білий палець і наблизив його до Гарріної щоки.

— Мати залишила на ньому сліди своєї самопожертви... це стара магія, я мав би про неї пам'ятати... А забув, наче останній дурень... Та це не має значення. Тепер я можу до нього доторкнутися.

Гаррі відчув холодний дотик довгого пальця — його голова могла от-от вибухнути від болю.

Волдеморт м'яко засміявся, забрав пальця й звернувся до смертежерів:

— Визнаю, друзі — то був мій прорахунок. Моє закляття відбилосся від дурної самопожертви якоїсь жінки — і вразило мене самого. Це був біль над усіма болями, друзі мої. А я ні на краплину не був до нього готовий. Мене видерло з власного тіла. Я став менший, ніж дух, нікчемніший за найнещасніших привидів... та все ж лишився живий. Ким я був, не знав навіть я сам. Я — той, хто подолав найдовшу відстань на шляху до безсмертя. Ви знаєте мою мету — перемогти смерть. Та я випробував один зі способів — і все спрацювало... адже я не загинув, хоч закляття мусило мене вбити. Та все ж я був такий безсилий, як найслабші істоти світу, і нічим не міг собі зарадити... я не мав тіла — а кожне закляття, що могло допомогти, вимагало використання чарівної палички...

— Пам'ятаю лише, як нескінченно довго, без відпочинку, без сну, секунда за секундою, я змушував себе існувати... Прихисток я знайшов у далекому закордонному лісі, і просто чекав... Авжеж, думав я, хто-небудь із відданих мені смертежерів незабаром знайде свого хазяїна... хтось прийде до мене і

Смертежери

з допомогою магії поверне мені тіло, бо сам я зробити цього не можу... Та я чекав даремно...

Шурхотіння ще раз пробігло колом смертежерів, і на якусь мить запала моторошна тиша. Волдеморт досхочу насолодився нею, а тоді повів далі:

— У мене залишилася єдина властивість. Я міг захоплювати тіла інших. Та я не наслідювався йти в багатолюдні місця, бо знав, що аврори шукають мене скрізь. Зрідка я вселявся в тварин — зрозуміло, перевагу надавав зміям — та це було не набагато краще, ніж існувати у формі безтілесного духа, адже тварини непристосовані до магії... і моя присутність у їхніх тілах укорочувала їм життя. Жодна не прожила довго...

— А потім... чотири роки тому... з'явилися засоби для мого повернення. Молодий, дурний і довірливий чарівник ішов собі через мій ліс. Здавалося, це той шанс, про який я мріяв... адже він виявився вчителем у Дамблдорівій школі... він легко піддався моїй волі... я повернувся з ним у цю країну і незабаром заволодів його тілом, щоб зблизька наглядати, як він виконує мої накази. Та план провалився. Украсти філософський камінь

не вдалося. Я не зумів забезпечити собі безсмертя. Мені завадили... знову завадив Гаррі Поттер...

Вкотре запала тиша. Навіть листя на тисі не ворушилося. Смертежери стояли нерухомо, лиш поблимували з-під масок очима на Волдеморта й Гаррі.

— Мій слуга помер, щойно я покинув його тіло. Я почувався ще слабшим, ніж перед тим, — вів далі Волдеморт. — Я повернувся до своєї далекої схованки. Не заперечую — я боявся, що вже ніколи не поверну своєї сили... Можливо, то був найчорніший період... Я не сподівався на появу ще одного чарівника, в тіло якого можна буде вселитися... і вже не сподівався, що хоч один зі смертежерів перейметься моєю долею...

Один чи два чаклуни в колі злякано заворушилися, та Волдеморт не звернув на них уваги.

— А тоді, менше року тому, коли я вже майже втратив надію, це нарешті сталося... повернувся мій слуга Червохвіст, котрий сфальшував власну смерть, щоб уникнути правосуддя. Його викрили ті, кого він колись вважав друзями, тому він вирішив

Смертежери

повернутися до свого хазяїна. Він шукав мене в країні, де, як розповідали, я переховувався... Допомагали Червохвосту, звичайно, щури, яких він зустрічав по дорозі. Він має цікаву спорідненість зі щурами. Правда, Червохвосте? Його маленькі нечупарні друзі розповіли, що далеко в Албанських горах є місце, яке всі обминають... Малі тваринки знаходять там свою смерть — темна тінь захоплює їхні тіла...

— Одначе його повернення до мене було непросте. Правду кажу, Червохвосте? Яюсь увечері, втомившись і зголоднівши, він необдуманно зупинився в готелі на краю лісу. У тому лісі він сподівався знайти мене... І як ви думаєте, кого він там зустрів? Таку собі Бертю Джоркінз, чарівницю з Міністерства магії.

— Але доля все ж прихильна до Лорда Волдеморта. Той випадок міг стати кінцем і для Червохвоста, і для моєї надії на відродження. Та Червохвіст раптом виявив несподівану гостроту розуму. Він переконав її вийти на вечірню прогулянку в ліс. Йому це вдалося... він привів її до мене. Берта Джоркінз, яка могла все знищити, стала найдорожчим даром, вищим за всі мої мрії...

Адже — після недовгих переконувань — вона стала щедрим джерелом інформації.

— Вона повідомила, що цього року в Гогвортсі відбудеться Тричаклунський турнір. Від неї я дізнався про найвідданішого смертежера, який прагнув мені допомогти, — варто було з ним лише зв'язатися. Берта багато чого мені розповіла... та засоби, яких я вжив, щоб зламати чари її пам'яті, виявилися такими потужними, що коли я витяг з неї всю важливу інформацію, то її розум і тіло безповоротно зіпсувалися. Вона відслужила своє. Я не міг більше владарювати над її тілом. Довелося її позбутися.

Волдеморт вишкірився в жахливій посмішці, його червоні очі були байдужі й безжальні.

— Червохвостове тіло теж було непридатне — воно привернуло б до себе забагато уваги, адже всі вважали його мертвим. Однак воно було здорове, й мало стати мені в пригоді. Хоча з нього й нікчемний чарівник, та він міг виконувати мої вказівки, щоб створити мені бодай недорозвинуте, слабке тіло, в котре я міг би вселитися й очікувати необхідних складників для справжнього переродження... Лише одне-два закляття, винайдені мною

Смертежери

самим... невеличка допомога від моєї любої Наджині, — червоні Волдеморові очі зупинилися на змії, що невтомно повзала навколо, — настійку зготували з крові єдинорога та зміїної отрути, що її забезпечила Наджині... Незабаром я повернувся до майже людського вигляду. Я навіть мав досить сили для подорожі.

— Я більше й не сподівався викрасти філософський камінь, бо знав — Дамблдор простежив, щоб його знищили. Та я був готовий спочатку прийняти життя смертного, а вже тоді гнатися за безсмертям. Я знизив планку: спершу треба повернути колишнє тіло й колишні можливості.

— Я знав: щоб цього досягти, треба вдатися до старого прийому з чорної магії, приготувати настійку, яка щойно мене відродила. Потрібні були три складники. Один уже був під рукою — так, Червохвосте? Плоть слуги...

— Щоб дістати кістку мого батька, треба було прибути на місце, де він похований. А от кров ворога... Червохвіст дістав би мені будь-якого чарівника, правда, Червохвосте? Якого завгодно чарівника з тих, що мене ненавидять... адже їх іще чимало. Та я знав, що повинен використати одного-єдиного,

якщо хотів возвеличитися знову — стати ще могутнішим, ніж був до падіння. Я прагнув крові Гаррі Поттера. Я прагнув крові того, хто позбавив мене сили тринадцять років тому, бо тоді захист матері, колись отриманий ним, перейде і в мої вени...

— Але як дістатися до Гаррі Поттера? Адже він і сам не підозрює, як ретельно його охороняють. Дамблдор застосував усі можливі способи захисту — відразу, коли на нього звалився обов'язок убезпечити майбутнє хлопця. Щоб надати хлопцеві захист, доки той перебуватиме під опікою родичів, Дамблдор вдався до найстарішої магії. Навіть я не міг до нього дотягтися... проте залишався Тричаклунський турнір... Я подумав, що там, далеко від родичів та Дамблдора цей захист може виявитися слабшим — однак мені бракувало сили, щоб зважитися його викрасти з-під носа цілої ватаги міністерських чарівників. А далі хлопець знову повернеться в Гоґвортс, під цілодобову опіку гачкуватого носа того дурнуватою любителя маґлів. Тож як я його викрав?

— Як?.. Зрозуміло, скориставшись розповідями Берти Джоркінз. Заручився

Смертежери

підтримкою мого єдиного вірного смертежера, який перебував у Гогвортсі. Він постарався, щоб хлопець ім'я потрапило до Келиха Вогню. Далі використав мого слугу, щоб забезпечити перемогу хлопця на турнірі, щоб він першим доторкнувся до Тричаклунського кубка, перетвореного смертежером на летиключ. Отож хлопець опинився тут — далеко від допомоги та захисту Дамблдора, просто в моїх нетерплячих руках. Ось він... хлопець, якого ви всі назвали причиною мого падіння...

Волдеморт повільно рушив уперед і повернувся лицем до Гаррі. Підняв чарівну паличку і промовив:

— *Круціо!*

Такого неймовірного болю Гаррі відчувати не доводилося ніколи. Кожна його кісточка запалала вогнем. Голова на місці мовби розколювалася. Очі шалено крутилися. Він бажав єдиного... кінця... настання темряви... смерті...

І раптом усе закінчилося. Він знову безсило повис на мотузках, що прив'язували його до надмогильного каменя Волдеморового батька. Крізь примарний туман Гаррі бачив червоні

вогняні очі. Ніч аж бряжчала від реготу смертежерів.

— Тепер ви бачите, яка то була дурість — думати, що цей хлопчисько хоч трохи сильніший за мене, — сказав Волдеморт. — Не хочу, щоб хоч у когось залишалися сумніви. Гаррі Поттеру вдалося уникнути смерті від моїх рук волею щасливого випадку. І зараз, коли поруч з ним немає ні захисника-Дамблдора, ні матері, яка віддала б за нього життя, я його вб'ю перед вами, щоб довести свою могутність. Але дам йому шанс. Дозволю йому змагатися, і у вас не залишиться жодного сумніву, хто з нас сильніший. Зачекай ще трохи, Наджіні, — прошепотів він, і змія прошелестіла травною до смертежерів.

— А зараз — розв'яжи його, Червохвосте, і поверни йому чарівну паличку.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ —

Пріорі Інкантатем

Червохвіст наблизився до Гаррі, що, посмикуючись, намагався стати на ноги, щоб не впасти, коли розв'яжуться мотузки. Червохвіст підняв свою нову срібну руку, витяг з Гарріного рота ганчірку, а тоді єдиним різким рухом перерізав мотузки, що прив'язували Гаррі до надмогильного каменя.

На якусь частку секунди в голові у Гаррі з'явилася думка про втечу, але ушкоджена нога тремтіла, а смертежери оточили його й Волдеморта щільнішим колом — тепер проміжків між ними не стало. Червохвіст вийшов з кола, підійшов до Седрикового тіла і повернувся з Гарріною чарівною паличкою — нахабно тицьнув її йому в руки, навіть не глянувши на нього. Після цього зайняв своє місце в колі.

— Поттере, тебе вчили битися на дуелі? — вкражливо спитав Волдеморт, поблискуючи в темряві своїми червоними очима.

Гаррі пригадався клуб дуелянтів, який він раз чи двічі відвідав два роки тому — то було наче в попередньому житті... Єдине, що він там вивчив — розбруювальне закляття «*Експеліармус*»... Та яка з нього користь... Навіть якби вдалося вибити у Волдеморта чарівну паличку, залишалось ще понад тридцять смертежерів. Жодного іншого закляття, яке б допомогло в цій ситуації, Гаррі не знав. От і сталося те, про що застерігав Муді... Непрощенне закляття «*Авада Кедавра*» і — Волдеморт правду казав — цього разу його мати вже за нього не помре... він безборонний...

— Гаррі, ми кланяємося один одному, — сказав Волдеморт, ледь нахиляючись, але не відвертаючи від Гаррі свого зміїного лиця. — Адже слід дотримуватися правил чемності... Дамблдор бажав би, щоб ти показав добрі манери... Вклонися смерті, Гаррі...

Смертежери знову зареготали. Безгубий Волдемортів рот розтягся в посмішці. Гаррі не вклонився. Він не дозволить, щоб Волдеморт

так з нього потішався перед тим, як його вб'є... Ні, він не дасть йому такого задоволення!..

— Я сказав: уклонися, — повторив Волдеморт, піднімаючи чарівну паличку. Гаррі відчув, як згинається його хребет, мовби велетенська, невидима рука пригинає його до землі. Смертежери зареготали ще дужче.

— Дуже добре, — задоволено сказав Волдеморт, опускаючи паличку. Вага, яка пригинула Гаррі, зникла. — А тепер стань обличчям до мене, як справжній мужчина... Прямо й гордо — так, як загинув твій батько...

— Дуель починається.

Волдеморт підняв чарівну паличку. Гаррі не встиг навіть нічого зробити, щоб захиститися, не встиг і поворухнутися, як знову відчув удар закляттям «Круціатус». Його охопив такий сильний, такий нестерпний біль, що він не розумів, де перебуває... Розпечені до білого ножі простромлювали кожен міліметр його шкіри, голова ледь не вибухала. Так голосно він не кричав ще ніколи в житті.

І несподівано все відпустило. Гаррі покотився по землі й насилу звівся на ноги. Він трусився так, як Червохвіст, коли той

відрізає собі руку. Похитнувшись, Гаррі ледь не наткнувся на стіну смертежерів, і ті підштовхнули його до Волдеморта.

— Маленька перерва, — сказав Волдеморт. Щілини його ніздрів розширилися від захоплення. — Маленька пауза... Ну що, Гаррі, болить? Хочеш, щоб я зробив так ще раз?

Гаррі не відповів. Він помре так само, як Седрик — це читалося в безжальних червоних очах... Він помре, і нічого не вдієш... Та він не збирався ставати забавкою. Він не коритиметься Волдеморту... не багатиме...

— Я тебе спитав — чи хочеш ти, щоб усе повторилося? — неголосно промовив Волдеморт. — Відповідай! *Імперіо!*

Утретє в житті Гаррі відчув, наче всі думки стерлися з його голови... О, це було блаженство — не думати. Здавалося, ніби він летить, ніби мріє... *Просто скажи «ні»... скажи «ні»... просто скажи «ні»...*

«Не скажу», — промовив сильніший голос звідкілясь зі свідомості, — «Я не відповідати-му»...

Просто скажи «ні»...

Не скажу... не скажу...

Просто скажи «ні»...

НЕ СКАЖУ!

Ці слова вирвалися з Гарріного рота. Вони луною прокотилися по цвинтарю, і його сонливість розвіялася так раптово, наче Гаррі облили холодною водою. Він знову відчув біль, який залишився від закляття «Круціатус», знову усвідомив, де перебуває і що на нього чекає...

— Не скажеш? — ледь чутно перепитав Волдеморт. Смертежери більше не реготали. — Ти не скажеш «ні»? Гаррі, покора — це така чеснота, якої я тебе таки навчу перед тим, як убити... Що ти скажеш про невеличку порцію болю?

Волдеморт підняв чарівну паличку, та цього разу Гаррі був готовий. Тренування з квідичу не минули даремно: він кинувся на землю й спритно перекотився, заховавшись за каменем на могилі Волдемортівого батька. Почувся голосний тріск — закляття влучило в надгробок.

— Гаррі, ми не граємося в хованки, — тихий і холодний Волдемортів голос знайшов його і за каменем. Смертежери навісніли зі сміху. — Від мене сховатися неможливо. Ти що, вже втомився від нашої дуелі? Може, хочеш, щоб

твій кінець настав швидше? Виходь, Гаррі... Виходь — пограємося. Це буде недовго... Можливо, навіть безболісно... Не знаю... Я ще ніколи не помирав...

Гаррі скрутився за надмогильним каменем, знаючи, що кінець уже близько. Жодної надії... жодної допомоги. Він чув, як наближається Волдеморт, і усвідомлював лише одне, і ця думка була сильніша за страх чи розсудливість — він не помре скоцюрблений, наче дитина, яка грається в хованки. Він не помре, стоячи навколішки біля Волдемортівих ніг... Він загине гордо й прямо, як загинув батько, загине, обороняючись, навіть якщо про оборону не може бути й мови...

Перед тим, як Волдеморт устиг зазирнути своїм змієподібним обличчям за надмогильний камінь, Гаррі підвівся... Він міцно стис у руці чарівну паличку, витяг її перед собою і вистрибнув з-за каменя, ставши віч-на-віч з Волдемортом.

Волдеморт був готовий. Коли Гаррі вигукнув «*Експеліармус!*», той закричав «*Авада Кедавра!*».

З Волдемортової палички вирвався струмінь зеленого світла. Тієї ж миті чарівна паличка

Гаррі випустила струмінь червоного кольору. Промені зустрілися в повітрі, і раптом Гаррі відчув, що його паличка вібрує, мовби крізь неї пропустили електричний струм. Його рука стиснулася ще міцніше. Він не міг розчепити пальці, навіть якби схотів. Вузький промінь — не червоний і не зелений, а блискучий і золотий — з'єднував тепер обидві палички. Гаррі вражено провів очима вздовж нього й побачив, що довгі білі пальці Волдеморта теж трусяться й вібрують.

І тоді — Гаррі не очікував такого повороту подій — його ноги відірвалися від землі. Вони з Волдемортом знялися в повітря, все ще поєднані ниткою золотого сяйва. Їх віднесло від могили Волдемортівого батька й опустило в такому місці, де могил не було... Смертежери галасували, запитуючи Волдеморта, що їм робити. Вони знов оточили Гаррі та свого пана тісним колом. Змія ковзала біля їхніх ніг. Деякі вихопили власні палички...

Золота нитка розділилася. Одна її половина й далі поєднувала палички супротивників, а друга вистрелила вгору тисячами відростків, що почали перехрещуватися, аж доки утворили золоту куполовидну павутину — клітку зі світла,

поза якою, наче шакали, кружляли смертежери, але їхні крики тепер звучали приглушено...

— Нічого не робіть! — закричав їм Волдеморт, і Гаррі побачив, що його червоні очі приголомшено розширилися. Він намагався розірвати струмінь світла, який поєднував його чарівну паличку з паличкою Гаррі. Гаррі обіруч стискав свою паличку — і золотий струмінь залишився нерозірваний. — Не робіть нічого, поки я не накажу! — заволав Волдеморт.

І тієї ж миті повітря наповнив таємничий і прекрасний звук... Він линув з кожного відгалуження золототканної павутини, яка тремтіла довкола Гаррі та Волдеморта. Гаррі миттю його впізнав, хоч і чув лише раз у житті... То була пісня фенікса...

Для Гаррі вона прозвучала як голос надії... Він ще ніколи не чув гарнішої й бажанішої мелодії... Здавалося, що пісня наповнює його зсередини... Її звучання Гаррі пов'язував із Дамблдором — здавалося, найвірніший друг шепоче щось йому на вухо...

Не розривай зв'язку.

Знаю, сказав Гаррі музиці, знаю, що не можна... Та щойно він так подумав, як триматися стало важче. Чарівна паличка

завібрувала ще сильніше... Промінь між ним і Волдемортом теж змінився... Туди й сюди по нитці, що поєднувала палички, рухалися великі намистини світла. Чарівна паличка Гаррі струснулася, і світляні намистини повільно, але неухильно попливли до нього... Намистини рухалися від Волдеморта, і паличка нестримно тряслася в руках...

Коли найближча намистина світла майже торкнулася кінчика палички, Гаррі відчув, як деревина в його руках стає така гаряча, що ледь не спалахує. Що ближче присувалася намистина, то сильніше вібрувала паличка в Гарріних руках. Було зрозуміло, що вона не витримає зіткнення з намистиною — розлетиться на тріски...

Він зосередив кожную часточку свого мозку на тому, щоб примусити намистини рухатися до Волдеморта. У вухах у Гаррі й далі звучала пісня фенікса, очі були люті й зосереджені... Повільно, страшенно повільно, дрібно затремтівши, намистини зупинилися, а тоді, так само повільно, почали рухатися в протилежний бік... Тепер шалено вібрувала вже Волдемортів паличка... Волдеморт мав приголомшений, майже переляканий вигляд...

Одна світляна намистина мерехтіла вже за кілька сантиметрів від кінчика чарівної палички Волдеморта. Гаррі не розумів, навіщо це робить, не розумів, що це дасть... Але він з останніх сил зосередився на тому, щоб змусити намистину яскравого світла торкнутися палички Волдеморта... І повільно... дуже повільно... вона попливла по золотій нитці ще далі... на мить затремтівши... торкнулася...

Волдемортова чарівна паличка вереснула так, наче їй сильно заболіло, аж луна загула... А тоді — червоні очі Темного Лорда розширилися з жаху — зіткана з густого диму рука вилетіла з кінчика палички і розтанула... То був привид руки, подарованої Червохвостові... Знову залунали сповнені болю волювання... Тепер з палички почало виростати щось набагато більше, сірувате, ніби зліплене з найгустішого диму... якась голова... далі груди й руки... торс Седрика Діґорі.

Від жаху Гаррі ледь не випустив паличку з рук, але інстинктивно вчепився в неї, і нитка золотого світла не розірвалася. З кінчика Волдеморової палички, наче протиснувшись крізь вузесенький отвір, вже цілком

вималювався сірий привид Седрика Діґорі (та чи був це привид? він мав такий реальний вигляд)... Седрикова тінь стала на повен зріст, поглянула на золоту нитку світла й промовила:

— Тримайся, Гаррі.

Голос лунав нечітко й віддалено. Гаррі зиркнув на Волдеморта... У його розширених червоних очах відбивався жах... Він очікував такого повороту подій не більше, ніж Гаррі... Звідкілясь долинали далекі перелякані вигуки смертежерів, що тупцяли навколо золотого шатра...

Паличка заверещала ще пронизливіше... А тоді з її кінчика почало виринати щось іще... Темна тінь голови, руки й торс... Відразу після Седрика з'явився старий, якого Гаррі бачив колись уві сні... Він так само, як і Седрик, виштовхувався з палички... і цей привид, чи ця тінь, здивовано спираючись на костур, розглядала Гаррі, Волдеморта, золоту павутину та поєднані між собою чарівні палички...

— То він таки справжній чарівник? — спитав дід, дивлячись на Волдеморта. — Слухай, хлопче, ти мушиш його перемогти... Він мене вбив, цей тип...

Тим часом з палички з'являлася наступна голова — жіноча, сіра, наче закіптюжена статуя... Обидві Гарріні руки тремтіли: він з усієї сили намагався втримати чарівну паличку. Тінь жінки впала на землю поруч з іншими і випросталася, роздивляючись...

Широко розплющеними очима Берта Джоркінз спостерігала за битвою, що відбувалася перед нею.

— Гаррі, не попускай! — закричала вона. Її голос відлунював, як і Седриків, наче долинав звідкілясь здалеку. — Не відпускай його!

Разом з двома іншими примарними постатями вона почала пересуватися вздовж внутрішніх стін золотої клітки. Смертежери й далі метушилися назовні. Кружляючи навколо дуелянтів, Волдеморові жертви шепотіли Гаррі підбадьорливі слова і щось нечутно сичали до Волдеморта.

З кінчика Волдеморової чарівної палички знову почала з'являтися чиясь голова... і Гаррі знав, хто то буде... Він ніби чекав цього ще з тієї миті, як з'явилася тінь Седрика... Чекав, бо про жінку, яка зараз з'являлася, він думав цієї ночі найбільше...

Димова тінь молоді довговолосої жінки впала на землю, випросталася і глянула на Гаррі... Хоч його руки трусилися тепер просто нестерпно, він теж поглянув у примарне обличчя своєї матері.

— Тато вже йде, — тихо проказала вона. — Він хоче з тобою побачитися... Усе буде добре... тримайся...

І він таки прийшов... Спершу — голова, потім — тіло... Висока розмита постать Джеймса Поттера зі скуйовдженим і неслухняним, як у Гаррі, волоссям, виринула з кінчика Волдемортової палички, впала на землю і теж випросталася. Він підійшов до Гаррі впритул, подивився на нього і заговорив таким самим ледь чутним і віддаленим голосом, як і всі. Він говорив тихо, нечутно для Волдеморта, лице якого стало мертвотно-блїде зі страху, адже довкола нього кружляли його жертви.

— Коли зв'язок між вашими чарівними паличками зруйнується, ми зможемо залишитися тут усього на кілька секунд... Але трохи часу ти матимеш... ти повинен добігти до летиключа, він поверне тебе у Гоґвортс... Зрозумів, Гаррі?

— Так, — видихнув він. Тепер Гаррі думав лише про те, як би йому втримати паличку в руках, бо вона весь час вислизала з-поміж пальців.

— Гаррі... — прошепотіла Седрикова тінь. — Забери моє тіло, добре? Передай його моїм батькам...

— Я все зроблю, — кивнув Гаррі. Його лице перекошилося від неймовірного зусилля: втримати паличку!

— Зараз, — прошепотів батьків голос. — Приготуйся бігти... Давай...

— БІЖУ! — крикнув Гаррі. Так чи так, а довше він триматися не міг — могутнім ривком піднявши паличку догори, він розірвав золоту нитку. Клітка зі світла зникла, стихла феніксова пісня, але не розтанули примарні постаті Волдеморових жертв. Вони підійшли до Темного Лорда, затуляючи Гаррі від його погляду.

Так швидко бігти Гаррі ще не доводилося жодного разу в житті. Він збив з ніг двох смертежерів, зигзагами промчав між надгробками, відчуваючи, як закляття Волдеморових слуг наздоганяють його і вдаряються об надмогильні камені. Ухиляючись від заклять і обминаючи

могили, не зважаючи на біль у нозі та цілковито зосередившись на тому, що мусив зробити, Гаррі мчав до Седрикового тіла.

— *Оглушіть його!* — почувся крик Волдеморта.

Приблизно за три метри від Седрика Гаррі пірнув за мармурового янгола, щоб урятуватися від струменя червоного світла. І янгол прийняв удар на себе — краєчок його крила, в яке влучило закляття, розлетівся на порошок. Міцніше стиснувши паличку, Гаррі кинувся бігти далі.

— *Імпедімента!* — закричав він, цілячи паличкою через плече у смертежерів, що його наздоганяли.

З глухого скрику Гаррі зрозумів, що зупинив принаймні одного, але не мав часу озиратися, щоб пересвідчитися. Він перестрибнув через Кубок і пірнув униз, почувши ззаду нові постріли. Стумені світла просвистіли над його головою. Гаррі простяг руку, щоб схопити Седрикову долоню.

— *Відійдіть! Я його вб'ю! Він мій!* — заверещав Волдеморт.

Гарріна рука тяглася до Седрикового зап'ястя. Між ним і Волдемортом залишався один

надгробок, але Седрик був дуже важкий, щоб його нести, а Кубок лежав трохи віддалік...

Червоні очі Волдеморта спалахнули в темряві. Гаррі побачив, як Волдемортів рот скривився в зловісній посмішці, побачив, як піднімається його чарівна паличка.

— *Акціо!* — вигукнув Гаррі, націливши свою паличку на Тричаклунський Кубок.

Кубок відірвався від землі й полетів до нього — Гаррі вдалося зловити його за вушко.

Він почув, як закричав з люті Волдеморт — і саме тієї ж миті його штовхнуло в живіт — це означало, що летиключ подіяв: він потягнув їх із Седриком крізь барвистий повітряний вир... Вони поверталися...

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ П'ЯТИЙ —

Сироватка правди

Гаррі з заплющеними очима упав на землю, обличчям у траву, і її запах наповнив його єство. Він не ворушився. Здавалося, наче з нього вибило дух. У голові страшенно паморочилося — земля гойдалася, наче палуба. Щоб почуватися певніше, однією рукою Гаррі щосили стиснув гладеньке холодне вушко Тричаклунського кубка, а другою — Седрикову руку. Здавалося, варто відпустити щось одне — і він знову пірне в темряву, яка накопичилася в його мозку. Шок і втома не давали йому підвестися. Гаррі вдихав запах трави і чекав... Чекав, аби хтось що-небудь зробив... Щоб щось сталося... Шрам на чолі віддавав тупим болем...

Потік звуків оглушив і спантеличив його. Голоси, кроки і вигуки долинали звідусіль... Гаррі згадав, де він, і скривився від галасу,

наче то був лише страшний сон, що обов'язково колись закінчиться...

І тут чийсь руки різко його схопили й перевернули обличчям догори.

— Гаррі! *Гаррі!*

Він розплющив очі.

Глянувши на всіяне зорями небо, побачив над собою Албуса Дамблдора. Цілий натовп темних тіней оточив їх, люди прощтовхувалися ближче. Гаррі відчув, як земля в нього під головою аж стугонить від їхнього тупотіння.

Він лежав на краю лабіринту. Бачив трибуни над собою, бачив постаті на них, а над усім цим — зорі.

Гаррі відпустив Кубок, зате ще міцніше вчепився в Седрика. Простяг вільну руку і схопив Дамблдора за зап'ястя, не в змозі зосередити погляд на обличчі директора — воно розпливалося.

— Він повернувся, — прошепотів Гаррі. — Волдеморт повернувся.

— Що відбувається? Що сталося?

Над Гаррі виринуло перевернуте обличчя Корнеліуса Фаджа — бліде й перелякане.

— О Господи! Дігорі! — прошепотів Фадж. — Дамблдоре, він мертвий!

Темні постаті, що товклися навколо, почали повторювати ці слова, передаючи їх далі... Натовп підхопив звістку:

— Він мертвий!.. *Мертвий!*.. Седрик Діґорі! *Мертвий!*

— Гаррі, відпусти його, — почувся голос Фаджа, а тоді хтось заходився відривати Гарріні пальці від нерухомого Седрикового тіла. Але Гаррі не відпускав.

Тоді все ще нечітке й розмите обличчя Дамблдора наблизилося до нього:

— Гаррі, ти вже йому не допоможеш. Це все. Відпусти його.

— Він хотів, щоб я приніс його сюди, — проказав Гаррі, переконаний, що це просто необхідно пояснити. — Седрик хотів, щоб я забрав його до батьків...

— Правильно, Гаррі... Але зараз відпусти його...

Дамблдор став навколішки і з небувалою для такого старого й худого чоловіка силою підняв Гаррі з землі й поставив на ноги. Гаррі захитався. У голові гримотіло. Ушкоджена нога не хотіла тримати. Натовп штовхався, кожен намагався підійти ближче, усі тиснули на Гаррі, сипали запитаннями:

— Що сталося? Що з ним? *Діґорі мертвий?*

— Йому треба в лікарню! — голосніше за всіх сказав Фадж. — Він хворий, він поранений. Дамблдоре, батьки Діґорі тут, на трибунах...

— Дамблдоре, я відведу Гаррі...

— Ні, краще я...

— Дамблдоре, сюди біжить Амос Діґорі... Він уже близько... Може, йому сказати — поки він ще не бачив?

— Гаррі, стій тут...

Дівчата істерично верещали й ридали... Усе якось дивно спалахувало перед Гаррініми очима...

— Не бійся, синку, я тебе відведу... ходімо... до лікарні...

— Дамблдор наказав лишатися тут, — через силу проказав Гаррі. Біль у шрамі був такий нестерпний, що, здавалося, його зараз знудить. Усе перед очима розпливалося.

— Тобі треба лягти... лягай...

Хтось набагато більший і сильніший за Гаррі напівштовхав, напівніс його крізь переляканий натовп. Гаррі чув, як люди щось вигукували й кричали, поки чоловік, який вів його до замку, прокладав шлях крізь юрбу. Через галявину, повз озеро з дурмстрензьким

кораблем, — Гаррі не чув нічого, крім важкого дихання чоловіка, який допомагав йому іти.

— Що сталося, Поттере? — нарешті озвався той, піднявши Гаррі на кам'яні сходи. Цок. Цок. Цок. То був Дикозор Муді.

— Кубок виявився летиключем, — відповів Гаррі, поки вони переходили вестибюль. — Він переніс мене й Седрика на цвинтар... А там з'явився Волдеморт... Лорд Волдеморт...

Цок. Цок. Цок. Мармуровими сходами нагору.

— Там був Темний Лорд? І що сталося потім?

— Убили Седрика... Вони вбили Седрика...

— А потім?

Цок. Цок. Цок. Коридором...

— Зварив вариво... Повернув собі тіло...

— Темний Лорд повернув собі тіло? Він повернувся?

— Прийшли смертежери... А потім ми змагалися на дуелі...

— Ти змагався на дуелі з Темним Лордом?

— Я втік... Моя чарівна паличка... зробила щось дивне... Я бачив своїх маму й тата... Вони виникли з його палички...

— Сюди, Гаррі... Сюди. Сідай... Усе буде гаразд... Випий оце...

Гаррі почув, як заскрипів ключ у замку. Тоді хтось дав йому в руки чашку.

— Випий... Тобі стане краще... Пий, Гаррі, мені треба знати все, що було, якомога точніше.

Муді нахилив чашку і допоміг йому випити. Гаррі закашлявся, перчений смак обпik горлянку. Обриси Муді та його кабінету нарешті стали чіткіші... Професор був так само блідий, як і Фадж, обидва його ока, не кліпаючи, вступилися в Гарріне обличчя.

— Гаррі, Волдеморт повернувся? Ти певен? Як йому це вдалося?

— Він узяв дещо з могили свого батька, від Червохвоста і від мене, — сказав Гаррі. У голові проясніло. Біль у шрамі трохи вгамувався. Він чітко бачив обличчя Муді, хоч у кабінеті було темно. Навіть сюди долинали крики й верески з поля для квідичу.

— Що взяв від тебе Темний Лорд? — запитав Муді.

— Кров, — відповів Гаррі, піднімаючи руку. На рукаві мантиї був проріз від Червохвостового кинджала.

Муді голосно й протяжно свиснув.

— А смертежери? Повернулися?

— Так, — кивнув Гаррі. — Багато...

— Як він до них поставився? — тихо запитав Муді. — Він їм пробачив?

І раптом Гаррі згадав. Треба було сказати Дамблдорові, негайно треба було сказати!

— У Гоґвортсі є смертежер! Тут є смертежер — він укинув моє ім'я в Келих Вогню, він зробив так, щоб я дійшов до фіналу...

Гаррі спробував підвестися, але Муді силоміць посадовив його на місце.

— Я знаю, хто смертежер, — тихо сказав він.

— Каркароф? — аж підскочив Гаррі. — Де він? Ви його вже затримали? Замкнули?

— Каркароф? — якимось дивно реготнувши, перепитав Муді. — Каркароф недавно зник, коли відчув, що Чорна мітка на його руці почала пекти. Він зрадив дуже багатьох відданих прибічників Темного Лорда, тому не прагнув з ними зустрітися... Та я сумніваюся, що він далеко втече. Темний Лорд уміє вистежувати своїх ворогів.

— Каркароф зник? Утік? То що — це не він укинув моє ім'я в Келих?

— Ні, — твердо відповів Муді. — Ні, не він. Це зробив я.

Гаррі не повірив власним вухам.

— Ні, це не ви, — сказав він. — Ви не вкидали... ви не могли...

— Запевняю тебе — це справа моїх рук, — ще впевненіше мовив Муді. Його магічне око закрутилося й зупинилося на дверях — Гаррі знав, що він перевіряє, чи за ними ніхто не стоїть. Водночас Муді витяг чарівну паличку і націлив її на Гаррі.

— То він їм пробачив? — перепитав Муді. — Смертежерам, які лишилися на волі? Тим, що уникли Азкабану?

— Що? — перепитав Гаррі.

Він не зводив очей з націленої на нього палички. Це якийсь невдалий жарт — інакше бути не могло.

— Я тебе запитав, — тихо повторив Муді, — чи пробачив він тим мерзотникам, які навіть не намагалися його шукати. Тим віроломним боягузам, що навіть не пішли заради нього в Азкабан. Нікчемні дрібні покручі — їм вистачило сміливості, щоб стрибати в масках на Кубку світу з квідичу, та варто було мені запалити в небі Чорну мітку, як вони порозбігалися.

— Ви запалили... Що ви таке кажете?

— Я ж казав тобі, Гаррі... Найбільше в світі я ненавиджу смертежерів, які уникли кари. Коли мій пан потребував допомоги, вони від нього відвернулися. Я думав, що він їх покарає. Думав, що він цих смертежерів катуватиме. Скажи, чи він мучив їх, Гаррі, — навісна усмішка раптом осяяла обличчя Муді. — Скажи, чи розповів він їм, що тільки я — єдиний! — зберіг йому вірність... І готовий був ризикувати всім, щоб дістати йому те, чого він прагнув над усе... Тебе.

— Ви не... це... це не могли бути ви...

— Хто вкинув у Келих Вогню твоє ім'я начебто від іншої школи? Я. Хто відлякав усіх, хто міг би тебе скривдити або завадити виграти турнір? Я. Хто підштовхнув Геґріда, щоб він показав тобі драконів? Теж я. Хто підказав тобі єдиний спосіб, яким ти міг перемогти дракона? *І тут я.*

Магічне око Муді нарешті відвернулося від дверей. Воно завмерло на Гаррі, а перекошений рот скривився ще більше, ніж завжди.

— Страшенно нелегко було, Гаррі, проводити тебе крізь усі ті завдання й не викликати підозр. Я мусив використати усю свою

хитрість, щоб ніхто не помітив, що твій успіх — справа моїх рук. Коли б ти занадто легко з усім справлявся, то Дамблдор почав би щось підозрювати. Головне було, щоб ти потрапив у лабіринт — бажано, зі значним відривом від інших учасників. Я знав, що там я легко позбудуся решти чемпіонів і очищу шлях для тебе. Однак я мусив змагатися ще й з твоєю дурістю. Особливо на другому завданні — я вже було подумав, що ми програємо. Я стежив за тобою, Поттере. Я знав, що ти не розгадав таємниці яйця, тому дав тобі ще одну підказку...

— Ви не давали мені підказки, — у Гаррі пересохло в горлі. — Мені підказав Седрик...

— А хто сказав Седрикові відкрити його під водою? Я. Бо подумав, що він передасть цю інформацію тобі. Поттере, порядними людьми так легко маніпулювати. Я не сумнівався, що Седрик захоче віддячити тобі за підказку про драконів. Він так і зробив. Але навіть тоді, Поттере, навіть тоді ти був близький до поразки. Я спостерігав увесь час... Усі ті години в бібліотеці. Невже ти не зрозумів, що потрібна книжка весь час лежала у твоєму гуртожитку? Я підкинув її раніше, дав її тому

хлопчиськові, Лонгботому... Невже ти не пам'ятаєш? «Магічні середземноморські водорості та їхні властивості». Там ти міг знайти все, що треба знати про зяброрості. Я сподівався, що ти проситимеш про допомогу всіх і кожного. Лонгботом би тобі розповів. Та ти не просив... не просив... Твоя гордість і незалежність могли все зіпсувати.

— То що я міг зробити? Хіба підкинути інформацію з іншого невинного джерела. На святковому балу ти мені розповів, що отримав різдвяний дарунок від ельфа-домовика на ім'я Добі. Я викликав ельфа до вчительської кімнати, щоб він забрав і виправ кілька мантій. Потім завів голосну бесіду з професоркою Макґонегел про тих, кого взяли в заручники і про те, чи додумається Поттер скористатися зяброростями. І твій маленький товариш стрімголов кинувся прямісінько до Снейпової шафки, а тоді поспішив до тебе...

Чарівна паличка Муді усе ще була націлена у Гарріне серце. За плечима Дикозора у Зловорожому Люстерку, що висіло на стіні, ворушилися тьмяні тіні.

— Поттере, ти так довго був у тому озері, аж я подумав, що ти втопився. Та на щастя,

Дамблдор сприйняв твій ідіотизм за шляхетність і виставив за це високі бали. Я знову зітхнув з полегкістю.

— Сьогодні в лабіринті тобі, звичайно, було набагато легше, ніж мало бути, — не змовкав Муді. — Це тому, що я патрулював навколо нього, маючи змогу дивитися крізь зовнішній живопліт і усувати з твого шляху перешкоди. Я оглушив Флер Делякур. Я наслав на Крума закляття «*Імперіус*» — і він мусив приголомшити Дігорі, розчистивши для тебе шлях до Кубка.

Гаррі витріщився на Муді. Він не розумів, як це можливо... Друг Дамблдора, знаменитий аврор, який зловив стільки смертежерів... Це все не вкладалося в голову... Просто ніяк між собою не в'язалося...

Тьмяні тіні у Зловорожому Люстерку чіткішали, ставали помітнішими. Через плече Муді Гаррі бачив обриси трьох постатей, що наближалися. Та Муді їх не бачив. Його магічне око застигло на Гаррі.

— Поттере, Темному Лордові не вдалося тебе вбити, а він так цього прагнув, — зашепотів Муді. — Уяви, як він мене нагородить, коли довідається, що я зробив це замість нього. Я віддав йому тебе — цього він потребував

найбільше, щоб відновити своє тіло. А тепер я ще й уб'ю тебе для нього. Я буду вшанований найбільше за всіх смертежерів. Я стану його найдорожчим, найближчим... Навіть ближчим за сина...

Звичайне око Муді навіжено вибалушилося, а магічне втупилося в Гаррі. Гаррі розумів, що двері замкнені, а вчасно вихопити чарівну паличку не вдасться...

— У нас із Темним Лордом чимало спільного, — не змовкав Муді. Дедалі більше навісніючи, він лиховісно вирячився на Гаррі згори. — Скажімо, ми обидва мали негідних татусів. Обох нас — яке приниження, Гаррі! — назвали на їхню честь. І кожен з нас мав нечувану насолоду... вбити своїх батьків, і це забезпечило зростання Темного Ордену!

— Ви збожеволіли, — вигукнув Гаррі, не в змозі стриматися. — Ви божевільний!

— Божевільний? Та невже?! — голос Муді зірвався на крик. — Побачимо! Ми ще побачимо, хто з нас божевільний — тепер, коли Темний Лорд повернувся, коли поруч з ним я! Він повернувся, Поттере, і тобі не вдасться його перемогти! А зараз я переможу тебе!

Муді підняв чарівну паличку і роззявив рота. Гаррі сягнув рукою в мантію...

— *Закляктус!*

Спалахнуло сліпуче червоне сяйво і з несамовитим грюкотом та тріском двері кабінету розчахнулися.

Муді повалився на підлогу. Гаррі, все ще дивлячись туди, де щойно було Дикозорове лице, побачив у Зловорожому Люстерку Албуса Дамблдора, професора Снейпа та професорку Макґонегел. Він озирнувся — усі троє стояли на порозі: Дамблдор попереду, простягши вперед чарівну паличку.

Тієї миті Гаррі вперше зрозумів, чому казали, нібито Дамблдор — єдиний чарівник, якого боїться Волдеморт. Досі Гаррі не доводилося бачити в директора такого жахливого виразу обличчя, як тепер, коли той розглядав непритомного Дикозора Муді. На обличчі не світилася звична м'яка усмішка, не сяяли лагідністю очі за скельцями окулярів. Холодною злістю промовляла кожна зморшка його старезного обличчя. Від нього віяло такою силою, наче пашіло жаром.

Дамблдор зайшов у кабінет, перевернув ногою непритомне тіло Муді, щоб побачити

його обличчя. Снейп підійшов за ним, заглядаючи в Зловороже Люстерко, у якому все ще виднілося Снейпове зображення, що заглядало до кімнати.

Професорка Макґонегел підійшла до Гаррі.

— Ходімо, Поттере, — прошепотіла вона. Тонка лінія її губів тремтіла, ніби професорка намагалася стримати ридання. — Ходімо... до лікарні...

— Ні, — різко заперечив Дамблдор.

— Дамблдоре, він мусить піти — поглянь на нього — на сьогодні йому досить...

— Він залишиться, Мінерво! Йому треба зрозуміти, — швидко проказав Дамблдор. — Розуміння — це перший крок до прийняття, бо лише сприйнявши, можна одужати. Він повинен знати, хто примусив його пройти через такі жорстокі випробування і чому.

— Муді, — проказав Гаррі, що й досі не міг у це повірити. — Як таке можливо?

— Це не Аластор Муді, — тихо сказав Дамблдор. — Тобі не довелося знати Аластора Муді. Справжній Муді ніколи не забрав би тебе з-перед моїх очей після таких подій. Я зрозумів це в мить, коли ви пішли — і помчав за вами.

Дамблдор став навколішки біля нерухомого тіла Муді й засунув руку в його мантію. Витяг баклажку та набір ключів на кільці. Тоді повернувся до професорки Макґонегел і Снейпа.

— Северусе, принеси, будь ласкавий, свою найсильнішу сироватку правди, а потім піди на кухню і приведи ельфіню Вінкі. Мінерво, будь ласкава, піди до Геґріда — там, на гарбузовій грядці, побачиш великого чорного пса. Відведи його до мого кабінету, скажи, що я незабаром прийду, і повертайся сюди.

Навіть якщо Снейпа чи професорку Макґонегел здивували ці незвичні інструкції, вони приховали свою розгубленість. Обоє розвернулися й вийшли з кабінету. Дамблдор підійшов до скрині з сімома замками, вибрав із в'язки ключ і відімкнув перший замок. Скриня була заповнена книгами заклять. Дамблдор зачинив її, вибрав інший ключ, відімкнув другий замок і знову відчинив скриню. Книги заклять зникли. Тепер у скрині виявилася ціла купа зламаних стервоскопів, якісь пергаменти та пера, і щось схоже на сріблястий плащ-невидимку. Гаррі вражено дивився, як Дамблдор відмикав третій,

четвертий, п'ятий замки, відчиняв скриню й показував щоразу щось інше. Врешті сьомий ключ опинився в останньому замку, віко скрині піднялося, і Гаррі аж скрикнув з несподіванки.

Він дивився в яму, в якесь підземне приміщення, метрів на три завглибшки. На долівці внизу спав худий і виснажений справжній Дикозор Муді. Його дерев'яної ноги десь не було, під повікою, на місці магічного ока, зяяла темна впадина, а на голові бракувало багатьох пасем сивого волосся. Наче вражений громом, Гаррі зиркав то на Муді в скрині, то на непритомного Муді в кабінеті.

Дамблдор заліз у скриню, легко зіскочив додолу і вклякнув біля сплячого Муді.

— Оглушений — керований закляттям «Імперіус» — дуже слабкий, — визначив він. — Авжеж, їм було потрібно, щоб він жив. Гаррі, кинь мені плащ самозванця — Аласторові холодно. Треба показати його мадам Помфрі, але нагальної потреби в цьому, здається, нема.

Гаррі виконав прохання. Дамблдор накрив Муді плащем, старанно його попідтикував і виліз зі скрині. Тоді взяв зі столу баклажку,

відкрив її і перевернув. На підлогу вилилася густа клейка рідина.

— Це багатозільна настійка, Гаррі, — пояснив Дамблдор. — Бачиш, як усе просто й блискуче. Адже Муді п'є тільки зі своєї баклажки — це знають усі. Зрозуміло, що самозванець мусив тримати біля себе справжнього Муді, щоб було як готувати настійку. Глянь на його волосся... — Дамблдор кивнув на Муді в скрині. — Самозванець цілий рік вистригав по кілька пасем — бачиш, яке воно нерівне? Але гадаю, що в сьогоднішній метушні фальшивий Муді міг забути пити настійку так часто, як це необхідно — тобто щогодини... Побачимо.

Дамблдор витяг зза столу стілець і сів, звернувши погляд на непритомного Муді, що лежав на підлозі. Гаррі теж дивився на нього. Хвилини минали в цілковитій тиші...

І тоді, просто на очах у Гаррі, обличчя людини на підлозі почало змінюватися. Зникали шрами, вигладжувалася шкіра; скалічений ніс став цілим і поменшав. Довга грива сивого волосся відростала й набувала солом'яного кольору. Раптом, гучно клацнувши, дерев'яна нога відскочила на

підлогу, а на її місці з'явилася нормальна. Наступної миті випало магічне око і виринуло справжнє. Магічне око покотилося по підлозі, крутячи зіницею навсібіч.

Перед Гаррі лежав блідий веснянкуватий чоловік з копицею світлого волосся. Гаррі знав, хто це. Він бачив його у Дамблдорівім ситі спогадів, пам'ятав, як його виводили із зали дементори, як він переконував містера Кравча, що не винен... Але тепер довкола його очей проступили зморшки, і він мав набагато старший вигляд...

З коридору почулися поспішні кроки. Повернувся Снейп. За ним дріботіла Вінкі. Професорка Макґонеґел ішла останньою.

— Кравч! — вигукнув Снейп, закликаючи на порозі. — Барті Кравч!

— Хай Бог милує! — видихнула професорка Макґонеґел, так само різко зупинившись і дивлячись на непритомного.

Брудна, скуйовджена Вінкі визирала з-за Снейпових ніг. Її рот широко роззявився й вона пронизливо верескнула.

— Паничу Барті, паничу Барті, чому ви тут?
Вона кинулася на груди молодого чоловіка.

— Ви його вбити! Ви його вбити! Ви вбити сина господаря!

— Вінкі, він тільки оглушений, — сказав Дамблдор. — Відійди, будь ласкава. Северусе, ти приніс настоянку?

Снейп простяг Дамблдорові скляну пляшечку, наповнену прозорою рідиною — то була сироватка правди, якою Снейп якось на уроці лякав Гаррі. Дамблдор устав, підійшов до неприємного і посадив його, обперши об стіну під Зловорожим Люстерком, у якому відображення Дамблдора, Снейпа та Макґонґел усе ще спостерігали за тим, що відбувалося. Вінкі опустилася навколішки, трусячись і затуляючи обличчя руками. Дамблдор силою відкрив неприємному рота і влив туди три краплі. Тоді доторкнувся чарівною паличкою до його грудей і сказав:

— *Розсійчари!*

Кравчів син розплющив очі. Обличчя в нього було мляве, погляд затуманений. Дамблдор присів перед ним, щоб їхні обличчя опинилися на одному рівні.

— Ви мене чуєте? — ледь чутно спитав Дамблдор.

Повіки Кравчевого сина затремтіли.

— Так, — пробурмотів він.

— Розкажіть нам, — м'яко проказав Дамблдор, — як ви сюди потрапили. Як утекли з Азкабану?

Кравчів син, здригнувшись, глибоко вдихнув і заговорив рівним, позбавленим емоцій голосом.

— Мене врятувала мати. Вона знала, що помирає, і тому переконала батька зробити для неї останню ласку — визволити мене. Він любив її так, як ніколи не любив мене, тому погодився. Батьки прийшли мене провідати. Дали мені ковток багатозільної настійки з волосиною матері. А вона ковтнула настійку з моєю волосиною. Ми перетворилися одне на одного.

Вінкі судомно затрясла головою.

— Не казати більше нічого, паничу Барті, не казати нічого, у вашого батька можуть виникати неприємності!

Та Кравч знову глибоко вдихнув і заговорив таким самим безпристрасним тоном.

— Дементори сліпі. Вони відчули, що в Азкабан заходять дві особи: здорова та смертельно хвора. А потім відчули, як дві особи — здорова та смертельно-хвора — покидають Азкабан. Батько потай вивів мене

під виглядом матері — на той випадок, якщо хтось із в'язнів дивитиметься крізь щілини у дверях...

— Невдовзі мати в Азкабані померла. Аж до смерті вона старанно пила багатозільну настійку. Її поховали під моїм іменем і з моїм виглядом. Усі повірили, що то був я.

Його повіки знову затремтіли.

— І що зробив з вами батько, коли привіз додому? — неголосно запитав Дамблдор.

— Інсценізував смерть матері. Тихий, закритий похорон. Труна була порожня. Наша ельфіня доглядала за мною і лікувала. Потім я мусив ховатися. Батько застосовував численні закляття, щоб хоч трохи підкорити мене. Очунявши, я марив лише тим, щоб відшукати свого хазяїна... І повернутися до нього на службу.

— Як саме батько намагався вас підкорити? — запитав Дамблдор.

— Закляттям «Імперіус», — відповів Кравч. — Я був під батьковим контролем. Я мусив носити плаща-невидимку і вдень, і вночі. Поруч завжди була наша ельфіня — мій сторож та опікун. Вона мене жаліла й тому

переконала батька зрідка винагороджувати мене за добру поведінку.

— Паничу Барті, паничу Барті, — скиглила Вінкі, затуляючи долонями обличчя. — Ви не мати права розповідати їм — у нас бути неприємності...

— Чи хто-небудь довідався, що ви живий? — м'яко поцікавився Дамблдор. — Хтось іще, окрім вашого батька та ельфіні-домовички?

— Так, — кивнув Кравчів син. Його повіки затремтіли втретє. — Чарівниця з батькової роботи. Берта Джоркінз. Вона прийшла до нас з паперами батькові на підпис. Його вдома не виявилось. Вінкі запросила її увійти і повернулася до мене на кухню. Берта почула, що Вінкі зі мною розмовляє. І вирішила розвідати. Вона почула достатньо, щоб здогадатися, хто ховається під плащем-невидимкою. Згодом приїхав батько. Берта зізналася. Батько наклав на неї сильні чари забуття, щоб вона про все забула. Чари виявилися занадто потужними. Батько сказав, що вони серйозно порушували її пам'ять.

— Чому вона пхати носа у справи мого хазяїна? — скиглила Вінкі. — Чому вона не дати нам спокій?

— Розкажіть про Кубок світу з квідичу, — попросив Дамблдор.

— До цього батька підмовила Вінкі, — почав Кравч тим самим монотонним голосом. — Вона переконувала його кілька місяців. Я не виходив з дому вже стільки років. І любив квідич. Дозвольте йому, сказала вона. Він буде в плащі-невидимці. Він просто дивитиметься. Дозвольте йому хоч раз вдихнути свіжого повітря. Сказала, що моя мати була б цьому рада. І що вона померла, щоб дати синові свободу, а не для того, щоб він жив як в'язень. Врешті-решт батько погодився...

— Усе було ретельно сплановано. У той день батько заздалегідь відвів мене й Вінкі на трибуну для шановних гостей. Вінкі мала всім казати, що тримає місце для нього. Я повинен був сидіти там невидимий. А покинути трибуну мали тоді, коли всі вийдуть. Здаватиметься, що Вінкі сама. Ніхто ніколи не здогадається.

— Та Вінкі не знала, що я сильнішаю. Я почав долати накладене батьком закляття «Імперіус». Я знову став майже собою. У певні моменти я вже був поза його контролем. Так сталося й на головній трибуні. Здалося, наче я

прокинувся з глибокого сну. Я сидів серед юрби під час матчу і помітив, що в хлопця переді мною з кишені стирчить чарівна паличка. Воспанне я тримав у руках чарівну паличку ще перед Азкабаном. Тож я її вкрав. Вінкі нічого не помітила. Вона боїться висоти. Тому закривала обличчя.

— Паничу Барті, ви бути поганий хлопчисько! — прошепотіла Вінкі, між її пальців текли рясні сльози.

— Отже, ви взяли чарівну паличку, — сказав Дамблдор, — і що ви з нею зробили?

— Ми повернулися до намету, — вів далі Кравч. — А тоді почули їх — смертежерів. Тих, які ніколи не бували в Азкабані. Тих, які ніколи не страждали за мого пана. Вони від нього відвернулися. І не були поневолені, як я. Вони були вільні й могли його шукати — та не шукали. Просто трохи познущалися з маґлів. Їхні голоси розбудили мене. Моя свідомість не була такою ясною вже багато років. Я кипів від злості. У мене була чарівна паличка. Я хотів напасти на них за непокору моєму хазяїнові. Батько вийшов з намету — побіг визволяти маґлів. Вінкі боялася дивитися, як я лютую. Вона використала свої власні чари,

прив'язала мене до себе й потягла з намету в ліс, якнайдалі від смертежерів. Я намагався тягти її назад. Хотів повернутися в наметове містечко. Хотів показати смертежерам, що означає відданість Темному Лордові, прагнув покарати їх за невірність. Тому я використав викрадену чарівну паличку і запустив у небо Чорну мітку.

— Прибули міністерські чарівники. Почали приголомшувати всіх направо й наліво. Одне приголомшливе закляття полетіло поміж дерев, якраз туди, де стояли ми з Вінкі. Наш зв'язок перервався — приголомшило нас обох.

— Коли натрапили на Вінкі, батько зрозумів, що я мушу бути десь поряд. Він обшукав навколишні кущі й навпомацки знайшов мене. Дочекавшись, коли міністерські чарівники підуть з лісу, він знову наслав на мене закляття «Імперіус» і забрав додому. А Вінкі звільнив, адже вона допустила, щоб я заволодів чарівною паличкою. Вона фактично дозволила мені втекти.

Вінкі з відчаєм зойкнула.

— У домі залишилися тільки ми з батьком. І тоді... тоді... — Кравч закрутив головою і

божевільна усмішка з'явилася на його лиці. — По мене прийшов хазяїн.

— Якось пізно вночі він прибув до нашого будинку на руках свого слуги Червохвоста. Хазяїн довідався, що я ще живий. В Албанії йому вдалося захопити в полон БERTУ Джоркінз. Після катувань вона йому видала важливу інформацію. Розповіла про Тричаклунський турнір, про те, що старий аврор Муді збирається викладати в Гогвортсі. Він її катував, аж доки зламав чари забуття, накладені моїм батьком. Вона сказала, що я втік з Азкабану і що батько тримає мене під замком, щоб я не міг почати пошуків свого хазяїна. Темний Лорд довідався, що я залишився його відданим слугою — можливо, найвідданішим з усіх. Хазяїн замислив план, побудований на інформації від БERTИ Джоркінз. Я був йому потрібен. Тож він і прибув до нашого дому опівночі. Батько відчинив двері.

Усмішка на обличчі Кравча стала ще ширшою — наче він пригадував щось найприємніше у своєму житті. Вінкі дивилася крізь пальці ошелешеними карими очима. Вона була надто перелякана, щоб щось говорити.

— Це сталося дуже швидко. Хазяїн наклав на батька закляття «Імперіус». Тепер ув'язненим і керованим став Барті Кравч-старший. Хазяїн примусив його виконувати звичні обов'язки й поводитися так, ніби все нормально. А я отримав волю. Я прокинувся. Я знову ожив, знову став собою — таким, як не був уже багато років.

— І що Лорд Волдеморт попросив вас зробити? — поцікавився Дамблдор.

— Він мене спитав, чи готовий я ризикувати заради нього всім. Так, я був готовий. Служити йому, показати свою відданість — це була моя мрія, предмет найпалкіших жадань. Він сказав, що йому потрібен вірний слуга у Гогвортсі. Слуга, який проведе Гаррі Поттера через Тричаклунський турнір — і ніхто цього не помітить. Слуга, який наглядатиме за Гаррі Поттером. Який зробить так, щоб Поттер дійшов до Кубка. Перетворить Кубок на летиключ, і той перенесе переможця до хазяїна. Та спершу...

— Вам потрібен був Аластор Муді, — сказав Дамблдор. Очі в нього палали, хоч голос лишався спокійним.

Сироватка правди

— Ми зробили це удвох з Червохвостом. Насамперед приготували багатозільну настійку. Дісталися до його дому. Муді почав оборонятися. Довелося трохи помучитися. Підкорити його вдалося саме вчасно. Ми присилювали його залізти у свою власну скриню. Відрізали пасмо волосся й додали до настійки. Я її випив і перетворився на двійника Муді. Забрав у нього дерев'яну ногу й магичне око і приготувався до зустрічі з Артуром Візлі, що приїхав заспокоїти маґлів, які почули галас. Я зробив так, що подвір'ям почали рухатися бачки для сміття, і сказав Артурові Візлі, ніби почув, як хтось вдерся на мою територію і зачарував ті бачки. Тоді я спакував одяг Муді та його детектори темряви, склав їх у скриню, де лежав Дикозор, і подався до Гоґвортсу. Я залишив Муді живим, наклавши закляття «Імперіус» — щоб мати змогу про все його розпитувати. Вивідати про його минуле та про звички, щоб обдурити навіть Дамблдора. Крім того, для багатозільної настійки потрібне було його волосся. Інші складники можна було дістати легко. З підвалу я вкрав бумсленґову шкіру. Коли викладач «настійок» застукав мене у

своєму кабінеті, я збрехав, що мені наказано його обшукати.

— А що сталося з Червохвостом після того, як ви напали на Муді? — запитав Дамблдор.

— Червохвіст повернувся в дім мого батька, щоб його доглядати — і водночас наглядати.

— Але ваш батько втік, — сказав Дамблдор.

— Саме так. За якийсь час він почав долати закляття «Імперіус», як це сталося й зі мною. У деякі хвилини він розумів, що діється. Хазяїн вирішив, що небезпечно дозволяти моєму батькові виходити з дому. Він примушував його слати в міністерство листи. Наказував писати, що він хворіє. Та Червохвіст занедбав свої обов'язки. Він не наглядав за батьком так, як годиться. І батько втік. Хазяїн здогадався, що він подався в Гогвортс, щоб розповісти про все Дамблдору — зізнатися, що таємно вивів мене з Азкабану.

— Хазяїн сповістив мені про батькову втечу. Наказав зупинити його будь-якою ціною. Тож я чекав і спостерігав. Використав карту, яку забрав у Гаррі Поттера. Ця карта мало не зіпсувала всю справу.

— Карта? — швидко перепитав Дамблдор. — Що за карта?

— Поттерова карта Гоґвортсу. Поттер побачив на ній мене. Побачив, що якимось уночі я крав у Снейповім кабінеті складники для багатозільної настійки. Він сприйняв мене за батька — адже в нас однакові імена. Тієї ж ночі я відібрав у Поттера карту. Сказав йому, що батько ненавидить темних чаклунів. Поттер повірив, що Барті Кравч-старший підозрює Снейпа.

— Цілий тиждень я чекав, коли батько прибуде до Гоґвортсу. Врешті-решт, одного вечора карта показала, що він з'явився на території школи. Я накинув плаща-невидимку й пішов йому назустріч. Він ішов попід лісом. Тоді там виникли Крум і Поттер. Я зачався. Скривдити Поттера я не міг — він був потрібен хазяїнові. Потім Поттер побіг по Дамблдора. Я оглушив Крума. І вбив батька.

— Н-і-і-і-і-і-і! — заверещала Вінкі. — Паничу Барті, паничу Барті, що ви таке казати?

— Ви вбили батька, — промовив Дамблдор тим самим м'яким голосом. — Що ви зробили з тілом?

— Відніс у ліс і накрив плащем-невидимкою. Я мав з собою карту, тому дивився, як Поттер забіг у замок. Там він зустрів Снейпа. До них приєднався Дамблдор. Тоді Поттер і Дамблдор

вибігли з замку. Я обійшов їх ззаду і зробив вигляд, що наздогнав. Сказав, що Снейп мені розповів, куди треба йти. Дамблдор наказав пошукати батька. Я повернувся до його тіла. Знову глянув на карту. Коли всі розійшлися, я трансфігурував батькове тіло. Воно стало кісткою... Накинувши плаща-невидимку, я поховав її у свіжо скопаній землі перед Геґрідовою халупою.

Запанувала мертва тиша — лише Вінкі не переставала скиглити й далі.

Тоді Дамблдор промовив:

— А сьогодні...

— Я запропонував віднести Кубок у лабіринт ще перед обідом, — прошепотів Барті Кравч. — І перетворив його на летиключ. Хазяїнів план удався. Він повернув свою могуть і тепер нагородить мене так, що всім чарівникам годі й мріяти.

Божевільний усміх ще раз освітив його обличчя, а тоді він безсило схилив голову на плече. Поряд з ним ридала й шморгала носом бідолашна Вінкі.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ —

Шляхи розходяться

Дамблдор устав. Якусь мить він з відразою дивився на Барті Кравча. Тоді знову витяг чарівну паличку, і вона вистрелила кількома мотузками, що швидко закрутилися навколо Кравча, міцно його зв'язуючи.

Дамблдор повернувся до професорки Макґонеґел:

— Мінерво, чи могла б ти побути тут і попильнувати, поки ми з Гаррі піднінемося нагору?

— Авжеж, — кивнула професорка Макґонеґел з виразом легкої огиди, наче щойно тут хтось виблював. Та її рука з чарівною паличкою, спрямована на Барті Кравча, нітрохи не тремтіла.

— Северусе, — обернувся Дамблдор до Снейпа, — будь ласкавий, попроси мадам Помфрі підійти сюди. Треба віднести Аластора

Муді до лікарні. А тоді прошу тебе знайти Корнеліуса Фаджа і привести сюди. Не сумніваюся, що він сам захоче допитати Кравча. Скажи, що як я буду йому потрібен, то за півгодини він може знайти мене в лікарні.

Снейп мовчки кивнув і вислизнув з кабінету.

— Гаррі! — тихо покликав Дамблдор.

Гаррі встав і похитнувся. Біль у нозі, якого він не помічав, слухаючи Кравча, тепер повернувся і став ще сильнішим. Його всього трусило. Дамблдор узяв Гаррі за руку і допоміг вийти в темний коридор.

— Гаррі, спочатку піднінемося до мого кабінету, — сказав Дамблдор. — Там на нас чекає Сіріус.

Гаррі кивнув. Він наче заціпенів і втратив відчуття реальності. Та це його не турбувало, навпаки — він навіть радів. Йому не хотілося думати про все, що відбулося після того, як він доторкнувся до Кубка. Він не хотів перебирати спогади, свіжі й чіткі, мов фотографії. Дикозор Муді в скрині. Червохвіст, скорчившись на землі, пригортає обрубок своєї руки. Волдеморт підіймається з паруючого казана. Седрик... мертвий... Седрик просить, щоб його тіло повернули батькам...

— Професоре, — пробурмотів Гаррі, — а де містер та місіс Діґорі?

— Вони з професоркою Спраут, — відповів Дамблдор. Його голос, такий спокійний під час допиту молодшого Барті Кравча, вперше затремтів. — Вона ж вихователька Седрикового гуртожитку, вона його знала найкраще.

Вони наблизилися до кам'яного гаргуйля. Дамблдор сказав пароль, гаргуйль відскочив убік, і Гаррі з Дамблдором ступили на рухомі гвинтові сходи, що вели до дубових дверей. Дамблдор їх відчинив.

Посеред кімнати стояв Сіріус. Обличчя його було бліде й виснажене, як і тоді, коли він утік з Азкабану. Сіріус кинувся до Гаррі.

— З тобою все гаразд? Я так і знав... знав, що щось таке... то що сталося?

Його руки тремтіли, коли він допомагав Гаррі сісти на стілець біля стола.

— Що сталося? — наполегливіше повторив він.

Дамблдор почав переповідати Сіріусові все, що розказав молодший Барті Кравч. Гаррі слухав лише наполовину. Він так стомився, що тіло аж ломило від болю. Не хотілося нічого — лише сидіти тут годинами, і щоб ніхто не

турбував, доки він не засне, і щоб ні про що більше не думати і нічого не відчувати.

Почулося м'яке шелестіння крил. Фенікс Фоукс знявся зі свого сідала, перелетів через кімнату й сів Гаррі на коліно.

— О, Фоукс, — зрадів Гаррі й погладив прекрасне вогненно-золоте феніксове пір'я. Фоукс лагідно закліпав. Від теплої ваги його тіла струмував якийсь затишок.

Дамблдор замовк. Він сидів за столом навпроти й дивився на Гаррі, але той уникав цього погляду. Дамблдор хотів його про все розпитати. Хотів, щоб Гаррі розповів геть усе.

— Гаррі, я повинен знати, що було після того, як ти в лабіринті доторкнувся до Кубка, — сказав Дамблдор.

— Дамблдоре, чи можна відкласти це до завтра? — спитав Сіріус, поклавши Гаррі на плече руку. — Дай йому поспати. Нехай відпочине.

Гаррі подумки подякував Сіріусові, та Дамблдор не звернув на ці слова уваги. Він нахилився вперед. Дуже неохоче Гаррі підвів голову й поглянув у блакитні очі навпроти.

— Якби я міг тобі допомогти й наслати на тебе сон, щоб віддалити мить, коли доведеться

Шляхи розходяться

згадати все, що сьогодні було — то я так би й зробив. Але я знаю, як краще. Якщо біль притлумлювати, то згодом він стане ще гострішим. Твоя відвага перевершила всі мої сподівання. Тож я прошу тебе продемонструвати її ще раз. Прошу розповісти нам про все, що було.

Фенікс проспівав м'яку трель, яка розлилася кімнатою, і Гаррі відчув, наче крапля гарячої рідини влилася йому в горло й зігріла шлунок, додаючи сили.

Він глибоко вдихнув і почав свою оповідь. Усе пережите вночі пропливало перед очима. Він бачив іскристу поверхню варива, що повернуло Волдемортіві тіло. Бачив, як між могилами являлися смертежери. Бачив Седрикове тіло, що лежало на землі поруч з Кубком.

Сіріус міцно тримав Гаррі за плече і раз чи двічі збирався щось сказати, але Дамблдор жестом його зупиняв — і Гаррі був за це вдячний, бо нарешті розговорився. Він навіть відчував полегкість, наче з нього витікала якась отрута. Він мусив зібрати всю свою рішучість. Крім того, з'явилося відчуття, що після завершення оповіді стане легше.

Коли Гаррі розповів, як Червохвіст проколов кинджалом йому руку, Сіріус не стримав різкого вигуку. Дамблдор підвівся так швидко, що Гаррі аж здригнувся. Обійшовши стіл, Дамблдор попросив Гаррі простягти руку. Гаррі показав місце, де мантія була розпорота й виднілася кривава рана.

— Він сказав, що моя кров зробить його сильнішим, ніж кров будь-кого іншого, — промовив Гаррі. — Сказав, що здобуде ще й дарований мені мамою захист. І він таки торкався мене, і це йому не шкодило. Торкався мого обличчя.

На якусь частку секунди Гаррі здалося, що в Дамблдорових очах блиснув тріумф. Та наступної миті переконався, що йому приверзлося, бо коли Дамблдор знову сів на своє місце, то здавався страшенно старим і змученим. Гаррі ще ніколи не доводилося бачити його таким.

— Дуже добре, — сказав Дамблдор, — цей бар'єр Волдеморт переступив. Гаррі, будь ласкавий, продовжуй.

Гаррі заговорив знову. Він пояснив, як саме Волдеморт з'явився з казана і переповів, скільки міг згадати, промову Темного Лорда до

смертежерів. Тоді описав, як Волдеморт його розв'язав, повернув чарівну паличку і приготувався до дуелі.

Та щойно оповідь дійшла до миті, коли золотий промінь світла сполучив його та Волдемортову чарівні палички, Гаррі раптом відчув, як стислося горло. Він намагався заговорити знову, але спогади про те, що відбувалося з чарівною паличкою Волдеморта, затопили його свідомість. Він бачив, як з'являвся Седрик, бачив старого чоловіка, БERTУ Джоркінз... маму... тата...

Нарешті Сіріус порушив тишу.

— Чарівні палички поєдналися? — спитав він, переводячи погляд з Гаррі на Дамблдора. — Але чому?

Гаррі подивився на Дамблдора. Обличчя в того мало якийсь застиглий вираз.

— *Пріорі Інкантатем*, — пробурмотів він.

Їхні з Гаррі погляди зустрілися й між ними з'явився невидимий промінь розуміння.

— Ефект зворотного перебігу заклять? — спитав Сіріус.

— Саме так, — підтвердив Дамблдор. — У чарівних паличок Гаррі та Волдеморта однакові серцевини. Обидві містять перо того

самого фенікса. Оцього фенікса, до речі, — додав він, вказуючи на червоне й золоте пір'я птаха, який мирно вмоствився на колінах у Гаррі.

— Пір'їна в моїй паличці — від Фоукса? — вражено перепитав Гаррі.

— Так, — кивнув Дамблдор, — містер Олівандер чотири роки тому відразу, як ти вийшов з його крамниці, написав мені, що ти купив другу паличку.

— Що ж трапляється, коли паличка зустрічає свою сестру? — запитав Сіріус.

— Одна проти одної вони не діятимуть, — пояснив Дамблдор. — Якщо ж власники паличок змусять їх до битви... тоді станеться дуже дивне. Одна з них зробить так, щоб друга відтворила здійснені нею чари — тільки у зворотному порядку. Спершу останнє... тоді попереднє...

Він запитально глянув на Гаррі, і Гаррі кивнув.

— Отож, — повільно мовив Дамблдор, не зводячи з Гаррі очей, — повинен був з'явитися Седрик.

Гаррі знову кивнув.

— Дігорі ожив? — спитав Сіріус.

— Жодне закляття не може розбудити мертвого, — з гіркотою промовив Дамблдор. — З'явитися могло хіба що зворотне відлуння. З чарівної палички з'явилася тінь живого Седрика... Правду кажу, Гаррі?

— Він зі мною говорив, — підтвердив Гаррі, знову затремтівши. — Цей... цей Седриків привид, чи що воно таке, говорив.

— Відлуння, — сказав Дамблдор, — яке зберегло Седриків вигляд і вдачу. Гадаю, потім виникли схожі образи... Давніші жертви Волдеморової палички...

— Старий чоловік, — здушено проказав Гаррі. — Берта Джоркінз. І...

— Твої батьки? — тихо запитав Дамблдор.

— Так, — підтвердив Гаррі.

Сіріус до болю стиснув йому плече.

— Останні вбивства, скоєні чарівною паличкою, — кивнув Дамблдор. — У зворотному порядку. Їх виникло б іще більше, якби ти не розірвав зв'язку. Скажи, Гаррі, ці відлуння, ці тіні... що вони робили?

Гаррі описав, як постаті, що з'являлися з чарівної палички, ходили попід стінами золотої клітки, і що здавалося, наче Волдеморт їх боїться. Розповів, як тінь батька порадила,

що робити, а Седрик проказав своє останнє прохання.

На цьому місці Гаррі зрозумів — він не зможе продовжувати далі. Він озирнувся на Сіріуса й побачив, що той сховав обличчя в долонях.

Фоукс раптом злетів з його колін і опустився на підлогу. Він поклав свою прекрасну голову на ушкоджену ногу Гаррі, і великі перлини сліз покотилися з феніксових очей на рану, завдану павуком. Біль розвіявся. Шкіра затяглася. Нога знову була здорова.

— Повторюю знову, — сказав Дамблдор, коли фенікс злетів і сів на своє сідало біля дверей. — Цієї ночі ти, Гаррі, виявив відвагу, якої я від тебе не сподівався. Таку саму відвагу виявили люди, які померли в боротьбі з Волдемортом на вершині його могутності. На тебе впала ноша дорослого чарівника і ти показав, що можеш її витримати. І ти віддав нам усе, на що ми мали право сподіватися. Ходімо зі мною до лікарні. Не повертайся сьогодні до гуртожитку. Трохи сонних крапель та спокою... Сіріусе, ти хотів би побути з ним?

Сіріус кивнув і підвівся. Він знову перетворився на великого чорного пса і разом

з Дамблдором та Гаррі вийшов з кабінету, супроводжуючи їх до лікарні.

Коли Дамблдор відчинив двері, Гаррі побачив місіс Візлі, Білла, Рона та Герміону, які зібралися навколо стурбованої мадам Помфрі. Вони вимагали, щоб вона відповіла, де Гаррі і що з ним сталося.

Щойно Гаррі, Дамблдор та чорний пес увійшли, як усі заметушилися, а місіс Візлі вигукнула:

— Гаррі! О Гаррі!

Вона кинулася до нього, та Дамблдор загородив їй дорогу.

— Молі, — сказав він, піднімаючи руку, — будь ласкава, послухай мене. Цієї ночі Гаррі довелося пройти через жахливі випробування. Щойно він мені про них розповів. Зараз йому необхідний сон, а ще — спокій і тиша. Якщо він захоче, щоб ви з ним побули, — додав директор, глянувши на Рона, Герміону та Білла, — то можете залишитися. Але я не хотів би, щоб ви його розпитували, доки він сам буде готовий розповісти. І зрозуміло — не тепер.

Місіс Візлі кивнула. Обличчя в неї було дуже бліде.

Вона повернулася до Рона, Герміони та Білла, які стояли мовчки, й зашипіла:

— Чули? Йому потрібна тиша!

— Пане директоре, — озвалася мадам Помфрі, дивлячись на великого чорного пса, — чи можу я поцікавитися: що це...

— Цей пес якийсь час побуде з Гаррі, — просто відповів Дамблдор. — Запевняю — він прекрасно дресирований... Гаррі, я зачекаю, поки ти ляжеш.

Гаррі відчув величезну вдячність за те, що Дамблдор попросив ні про що його не розпитувати. Ні, бачити він їх хотів — але думка, що доведеться ще раз усе пояснювати, ще раз ділитися пережитим, була понад його сили.

— Гаррі, я до тебе повернуся, тільки-но зустрінуся з Фаджем, — сказав Дамблдор. — Прошу тебе залишатися тут і завтра, аж поки я звернуся до учнів і все поясню.

З цими словами він вийшов.

Коли мадам Помфрі вела Гаррі до найближчого ліжка, у віддаленому кутку палати він помітив справжнього Муді, який і досі не прийшов до тями. Його дерев'яна нога та магічне око лежали на тумбочці біля нього.

— Що з ним? — спитав Гаррі.

Шляхи розходяться

— Усе буде добре, — заспокоїла його мадам Помфрі, подаючи піжаму і засуваючи завіси. Гаррі скинув мантию, одягнув піжаму і ліг. Рон, Герміона, Білл, місіс Візлі та чорний пес зайшли за завісу й посідали на стільці по обидва боки ліжка. В Ронових та Герміониних очах була якась настороженість, наче вони боялися Гаррі.

— Зі мною все добре, — сказав він. — Я просто втомлений.

Очі місіс Візлі наповнилися слізьми, і вона вкотре без потреби поправила Гарріну ковдру.

Мадам Помфрі, що вибігала у свій кабінет, повернулася з золотим келихом та з пляшечкою якоїсь фіолетової настоянки.

— Гаррі, випий, — сказала вона. — Це настоянка для сну без сновидінь.

Гаррі взяв келих і зробив кілька великих ковтків. Відразу ж відчувся страшенно сонним. Усе навколо мовби затягло туманом. Лікарняні лампи по-дружньому підморгували йому крізь завіси. Тіло все глибше занурювалося у тепло пухової перини. Не встиг він допити настоянку й промовити хоч слово, як утома взяла гору — Гаррі заснув.

*

Гаррі прокинувся, і йому було так тепло, так сонно, що він навіть не розплющував очей, бажаючи знову заснути. Палата була освітлена так само тьмяно і він не сумнівався, що зараз ніч, і що спав він недовго.

Тоді почув коло себе шепіт.

— Якщо вони не замовкнуть, він прокинеться!

— Про що вони галасують? Невже знову щось сталося?

Гаррі розплющив очі, але все було, наче в тумані. Хтось зняв його окуляри. Поряд він бачив розмиті постаті місіс Візлі та Білла. Місіс Візлі стояла.

— Це голос Фаджа, — прошепотіла вона. — А це Мінерви Макґонегел, правда? Та про що ж вони сперечаються?

Тепер Гаррі теж почув: хтось, галасуючи, поспішав до лікарні.

— Мінерво, це прикро, але все одно... — дуже голосно говорив Корнеліус Фадж.

— Ви не мали права приводити його в замок! — закричала професорка Макґонегел. — Якщо Дамблдор довідається...

Гаррі почув, як відчинилися двері лікарні. Білл відсунув завісу й усі подивилися на двері

— тому ніхто не помітив, що Гаррі сів на ліжку й нап'яв окуляри.

Фадж похапцем увійшов до палати. За ним поспішали професорка Макґонеґел та Снейп.

— Де Дамблдор? — суворо звернувся Фадж до місіс Візлі.

— Його тут немає, — сердито відповіла та. — Це лікарня, пане міністре, вам краще...

Та двері знову відчинилися і до палати увійшов Дамблдор.

— Що сталося? — рішуче спитав директор, переводячи погляд з Фаджа на професорку Макґонеґел. — Чому ви турбуєте цих людей? Мінерво, ти мене дивуєш — я ж тебе просив охороняти Барті Кравча.

— Дамблдоре, більше немає потреби його охороняти! — вигукнула професорка. — Міністр про це вже подбав!

Гаррі досі не доводилося бачити, щоб професорка Макґонеґел втрачала самовладання. Від злості в неї на щоках з'явилися червоні плями, руки були стиснені в кулаки й вона аж тремтіла від люті.

— Коли ми повідомили містерові Фаджу, що зловили смертежера, відповідального за сьогоднішні події, — низьким голосом сказав

Снейп, — то він вирішив, що під загрозою його особиста безпека. Він наполіг, щоб викликали дементора, який супроводжуватиме його до замку, а потім завів його в кабінет, де був Барті Кравч...

— Дамблдоре, я йому казала, що ти не погодишся! — лютувала професорка Макґонеґел. — Я його попередила, що ти ніколи не дозволив би, щоб нога дементора переступила поріг замку!...

— Люба моя! — заревів Фадж, який теж мало не вибухав від злості. — Якщо я хочу взяти з собою охоронця, коли мушу провести допит небезпечного типа, то це моє рішення як міністра магії і... і...

Та професорка Макґонеґел перекричала Фаджа.

— Тієї самої миті як... як те створіння зайшло до приміщення, — закричала вона, тремтячи і тицяючи на Фаджа, — воно накинулося на Кравча і... і...

Поки професорка Макґонеґел шукала слів, щоб описати, що сталося, Гаррі відчув усередині холод. Він не хотів чути, чим вона закінчить це речення. Він знав, що повинен був зробити дементор. Він мусив виконати

свій смертельний поцілунок. Мусив висмоктати з Барті Кравча душу. А це гірше за смерть.

— З будь-якого погляду це не страшна втрата! — заревів Фадж. — Він же, здається, відповідальний за смерть кількох людей!

— Але тепер, Корнеліусе, він не зможе зізнатися, — сказав Дамблдор. Він дивився на Фаджа суворим поглядом, наче бачив його вперше. — Він не зможе дати свідчення, чому повбивав тих людей.

— Чому він їх повбивав? Думаю, це не таємниця, — знову закричав Фадж. — Він був псих! З того, що мені розповіли Мінерва й Северус, стало зрозуміло: він думав, нібито виконує вказівки Відомо-Кого!

— Корнеліусе, він і справді виконував вказівки Лорда Волдеморта, — сказав Дамблдор. — Смерть тих людей — лише крихітна частинка плану, який має повернути Волдеморта до могутності. І план частково увінчався успіхом. Волдеморт повернув собі тіло.

У Фаджеве обличчя мовби кинули щось важке. Ошелешений, часто кліпаючи, він дивився на Дамблдора і не міг повірити власним вухам.

Нарешті він залопотів, усе ще витріщаючись:

— Відомо-Хто ... повернувся? Бридня. Перестань, Дамблдоре...

— Як тобі вже сказали Мінерва й Северус, — промовив Дамблдор, — ми вислухали зізнання Барті Кравча. Під впливом сироватки правди він розповів, як вибрався з Азкабану, і як Волдеморт довідався від Берти Джоркінз про його існування, і як прибув звільнити його від батька і використати, щоб захопити Гаррі. Кажу тобі, план удався. Син Кравча допоміг Волдемортові повернутися.

— Дамблдоре, — сказав Фадж, і вражений Гаррі помітив на його обличчі усмішку, — невже ти... невже ти в це віриш? Відомо-Хто повернувся? Перестань... Авжеж, Кравч міг собі вірити, що діє за наказами Відомо-Кого, — але ти так серйозно сприймаєш слова якогось божевільного...

— Коли Гаррі доторкнувся сьогодні до Кубка, його перенесло прямо до Волдеморта, — твердо сказав Дамблдор. — Він на власні очі бачив Волдемортове відродження. Я все тобі розповім, якщо зайдеш до мене в кабінет.

Дамблдор зиркнув на Гаррі.

Побачивши, що той не спить, похитав головою і сказав:

Шляхи розходяться

— На жаль, я не можу дозволити, щоб ти розпитував його сьогодні.

Фадж і далі загадково всміхався.

Він також подивився на Гаррі, тоді обернувся до Дамблдора і спитав:

— Дамблдоре, а ти... е-е-е... віриш у те, що розповідає Гаррі?

Настала тиша, яку перервало Сіріусове гарчання. Шерсть у нього на карку настовбурчилась і він вишкірив на Фаджа ікла.

— Авжеж, я вірю Гаррі, — сказав Дамблдор. Його очі тепер палали. — Я чув зізнання Кравча і чув оповідь Гаррі про все, що відбулося, коли він доторкнувся до Кубка. Ці дві історії доповнили одна одну і пояснили все, що сталося, починаючи з торішнього зникнення Берти Джоркінз.

З Фаджевого обличчя все ще не сходила дивна посмішка. Перед тим, як відповісти, він знову зиркнув на Гаррі.

— Ти готовий повірити в повернення Лорда Волдеморта, почувши марення психічно хворого вбивці та розповідь хлопчини, який... ну...

Фадж знову метнув на Гаррі швидкий погляд, і Гаррі раптом зрозумів.

— Ви читали статті Ріти Скітер, містере Фадж, — тихо сказав він.

Рон, Герміона, місіс Візлі та Білл аж підскочили. Вони не бачили, що Гаррі прокинувся.

Фадж трохи почервонів, але потім на його обличчі з'явився викличний і впертий вираз.

— Ну то й що, як читав? — сказав він, дивлячись на Дамблдора. — Якби я знав, що ти приховуєш такі факти про хлопця! Парселмовець! Постійні хворобливі напади!

— Гадаю, ти маєш на увазі біль у шрамі? — холодно спитав Дамблдор.

— То ти визнаєш, що в нього буває цей біль? — вхопився за слово Фадж. — Біль голови? Страшні сни? Можливо — галюцинації?

— Послухай мене, Корнеліусе, — Дамблдор зробив крок до Фаджа. Він знову випромінював таку ж неймовірну силу, як і тоді, коли оглушив молодого Барті Кравча. — Гаррі божевільний не більше, ніж ти чи я. Цей шрам у нього на чолі мозку не ушкодив. Думаю, він починає боліти, коли Волдеморт наближається до хлопця, або коли Волдеморт стає особливо кровожерний.

Фадж відступив від Дамблдора на півкроку. Щойно почуті слова його, здається, не вразили.

— Вибач, Дамблдоре, але я й раніше чув, що шрам від закляття може діяти як попереджувальний дзвінок.

— Я бачив, як Волдеморт повернувся! — кричав Гаррі. Він спробував устати з ліжка, однак місіс Візлі знову змусила його лягти. — Я бачив смертежерів! Я можу назвати їхні прізвища! Луціус Мелфой...

Снейп раптом смикнувся, та коли Гаррі на нього глянув, він уже знову дивився на Фаджа.

— Мелфоя виправдали! — ображено сказав Фадж, — Стародавній рід... по жертви з різних приводів...

— Макнейр! — далі перелічував Гаррі.

— Теж виправданий! Тепер працює на міністерство!

— Ейвері! Нот! Креб! Гойл!

— Та ти просто називаєш прізвища тих, кого звинуватили в смертежерстві і виправдали тринадцять років тому! — сердито огризнувся Фадж. — Ти міг прочитати ці прізвища в старих судових звітах! Дамблдоре, та ти що! Хлопець ще торік розповідав якісь божевільні історії. Його казочки стають дедалі

неймовірніші, а ти слухняно їх ковтаєш. Дамблдоре, він уміє розмовляти зі зміями. Ти й далі вважаєш, що йому варто вірити?

— Який дурень! — закричала професорка Макґонегел. — Седрик Діґорі! Містер Кравч! Ці вбивства — не якісь там випадкові злочини психа!

— Не бачу жодних свідчень протилежного! — заволав Фадж не менш сердито, ніж професорка, а обличчя в нього стало аж фіолетове. — Як на мене, то ви вирішили посіяти паніку, яка зруйнує все, над чим ми працювали минулі тринадцять років!

Гаррі не вірив власним вухам. Він завжди вважав Фаджа чемним — трохи метушливим, дещо бундючним, але в принципі добросердим. Однак зараз цей низенький, сердитий чарівник безглуздо заперечував загрозу, яка нависла над його зручним і впорядкованим світом, ба навіть відмовлявся повірити, що Волдеморт міг відродитися.

— Волдеморт повернувся, — повторив Дамблдор. — Якщо ти негайно погодишся з цим фактом і вживеш необхідних заходів, то ми зможемо врятувати ситуацію. Перший і

найважливіший крок — звільнити Азкабан з-під контролю дементорів...

— Бридня! — знову заволав Фадж. — Позбутися дементорів! Мене викинуть з кабінету, якщо я таке запропоную! Половина з нас спить спокійно лише тому, що знає: Азкабан охороняють дементори!

— А решта з нас, Корнеліусе, спить не так міцно, знаючи, що найнебезпечніших прибічників Волдеморта ви доручили стерегти істотам, які приєднаються до нього в той самий момент, як він їх покличе! — сказав Дамблдор. — Фадже, вони не залишаться вірними вам! Волдеморт може запропонувати їм набагато більше, ніж ви! Вам буде майже неможливо йому протидіяти, коли за ним стоятимуть дементори, коли давні посіпаки повернуться під його оруду! Він відновить силу, якою володів тринадцять років тому!

Фадж відкривав і закривав рота, наче не існувало слів, які могли б висловити його обурення.

— Наступний крок, який ти мусиш зробити негайно, — не переставав тиснути Дамблдор, — це відіслати посланців до велетнів.

— Посланців до велетнів? — заревів Фадж, до якого повернувся дар мови. — Та що це за бридня?!

— Треба простягти їм руку дружби, негайно, поки ще не пізно, — сказав Дамблдор, — бо Волдеморт знову, як і тоді, переконає їх, що лише він один може їм забезпечити їхні права й свободи!

— Ти... ти жартуєш! — Фадж хапонував ротом повітря, похитав головою і відступив від Дамблдора ще на крок. — Якщо магічна спільнота винюхає, що я затіяв переговори з велетнями... Дамблдоре, люди їх ненавидять! Це буде кінець моєї кар'єри...

— Корнеліусе, ти засліплений любов'ю до своєї посади! — сказав Дамблдор, підвищивши голос. Аура могутності навколо нього стала ще відчутніша, а очі знову запалали. — Ти забагато ваги надаєш — і завжди надавав — так званій «чистоті крові»! Ти неспроможний зрозуміти, що не має значення, хто ким народився! Головне, що з нього виросте! Твій дементор щойно знищив останнього представника чистокровного стародавнього роду — і подивись, який життєвий шлях обрав собі цей чоловік! Кажу тобі —

Шляхи розходяться

послухайся моїх порад, і тебе запам'ятають як найвідважнішого і найвизначнішого міністра магії. Якщо ж не послухаєшся, то залишишся в історії особою, що відійшла вбік, давши Волдеморові другий шанс знищити світ, який ми намагалися відбудувати!

— Скажений, — прошепотів Фадж, відступаючи. — Божевільний...

І тут запанувала тиша. Мадам Помфрі завмерла біля Гарріного ліжка, прикривши рота долонями. Місіс Візлі усе ще тримала руку на плечі Гаррі, щоб не дати йому встати. Білл, Рон та Герміона дивилися на Фаджа.

— Корнеліусе, якщо ти твердо вирішив заплющити на все очі, — сказав Дамблдор, — то наші з тобою шляхи розходяться. Роби так, як тобі зручно. А я робитиму те, що вважаю за необхідне.

У Дамблдоровому голосі не було й натяку на погрозу; це прозвучало просто як повідомлення, однак Фадж спалахнув, наче Дамблдор насувався на нього, озброєний чарівною паличкою.

— Слухай, Дамблдоре, — сказав він, погрозово махаючи пальцем. — Я ніколи не стримував тебе заборонами. Я завжди тебе дуже поважав. Я міг не погоджуватися з певними

твоїми рішеннями, але завжди мовчав. Небагато є таких, що дозволили б наймати на роботу вовкулаку чи Геґріда, або вирішувати без узгодження з міністерством, як навчати учнів. Але якщо ти збираєшся діяти проти мене...

— Єдиний, проти кого я маю намір діяти — це Лорд Волдеморт, — відказав Дамблдор, — Корнеліусе, якщо ти проти нього, то ми залишаємося на одному боці.

Цього разу Фадж не знайшов, що відповісти. Він похитувався туди-сюди на своїх коротеньких ніжках і крутив у руках капелюх-котелок.

Нарешті він мовби аж благально проказав:

— Дамблдоре, він не може повернутися, просто ніяк не може...

Снейп ступнув уперед, повз Дамблдора, зачочуючи при цьому лівий рукав мантії. Він показав Фаджеві своє передпліччя. Той відскочив.

— Ось, — різко сказав Снейп. — Ось. Чорна мітка. Зараз вона не така чітка, як годину тому — тоді вона аж палала і була вся темна, — але її видно й досі. Кожен смертежер має на собі випалений Темним Лордом знак. Мітка допомагає їм упізнавати одне одного. За її допомогою він скликає їх до себе. Коли він

торкався до Чорної мітки у будь-кого зі смертежерів, то всі інші негайно являлися поруч з ним. Моя мітка вже цілий рік усе яснішала й чіткішала. Мітка Каркарофа також. Як ви гадаєте, чому Каркароф цієї ночі втік? Ми обидва відчули, що мітка палає. Обидва зрозуміли, що він повернувся. Каркароф боїться помсти Темного Лорда. Він видав багатьох смертежерів і сумнівається, що його з радістю приймуть до лав темного війська.

Фадж відступив від Снейпа, хитаючи головою. Здавалося, Снейпові слова також не справили на нього належного враження. Він з огидою розглядав потворну мітку на Снейповій руці, тоді глянув на Дамблдора і зашепотів:

— Дамблдоре, не знаю, чого ти зі своїми працівниками домагаєшся, та я почув достатньо. Мені більше нічого додати. Завтра я з тобою зв'яжуся, щоб обговорити керування цією школою. А зараз мені треба повертатися до міністерства.

Він майже дійшов до дверей, та раптом зупинився, обернувся і пройшов до ліжка Гаррі.

— Твій приз, — коротко сказав він, вийняв з кишені велику торбу з золотом і кинув її на тумбочку біля ліжка. — Тисяча ґалеонів. Мала бути урочиста церемонія, проте за нинішніх обставин...

Він надів свого капелюха, вийшов з палати і ляснув дверима. Дамблдор повернувся до тих, хто стояв навколо Гарріного ліжка.

— Треба дещо зробити, — сказав він. — Молі... я можу розраховувати на тебе й на Артура?

— Звичайно, що можете, — підтвердила місіс Візлі. Вона була бліда — навіть губи побіліли, — та все одно мала рішучий вигляд. — Артур знає, який він, цей Фадж. Усі ці роки Артура в міністерстві тримає лише його захоплення маґлами. А Фадж вважає, що йому бракує чаклунської гордості.

— Тоді я мушу послати йому листа, — сказав Дамблдор. — Треба негайно попередити всіх тих, кого можна переконати. Артур має змогу зв'язатися з міністерськими чарівниками, не такими «короткозорими», як Корнеліус.

— Я повідомлю батькові, — сказав, підводячись, Білл. — Подамся до нього негайно.

Шляхи розходяться

— Чудово, — кивнув Дамблдор. — Розкажи про все, що сталося. Скажи, що незабаром я зв'яжуся з ним безпосередньо. Однак він повинен поводитися стримано. Якщо Фадж подумає, що я втручаюся у справи міністерства...

— Довірте це мені, — сказав Білл.

Він поплескав Гаррі по плечі, поцілував маму в щоку, накинув мантию і стрімко вийшов з кімнати.

— Мінерво, — Дамблдор повернувся до професорки Макґонегел, — я хотів би якнайшвидше бачити Геґріда в моєму кабінеті. А також — якщо вона погодиться прийти — мадам Максім.

Професорка Макґонегел кивнула й без жодного слова вийшла.

— Поппі, — звернувся Дамблдор до мадам Помфрі, — чи не могла б ти спуститися в кабінет професора Муді — там, швидше за все, ти знайдеш ельфіню Вінкі. Вона у відчаї. Допоможи їй, чим зможеш, і відведи на кухню. Думаю, Добі за нею догляне.

— Дуже... дуже добре, — сказала перелякана мадам Помфрі і теж вийшла.

Дамблдор переконався, що двері зачинені, і, коли кроки мадам Помфрі стихли, нарешті заговорив.

— А тепер, — сказав він, — пора двом з нашого товариства показати свої справжні обличчя. Сіріусе... якщо це можливо, повернися до свого звичного вигляду.

Великий чорний пес вдячно глянув на Дамблдора і миттю перетворився на людину.

Місіс Візлі скрикнула й відскочила від ліжка.

— Сіріус Блек! — зарепетувала вона, вказуючи на нього пальцем.

— Мамо, мовчи! — вигукнув Рон. — Усе гаразд!

Снейп не закричав і не відскочив, та на його обличчі відбилася суміш люті й страху.

— Він! — загарчав Снейп, дивлячись на Сіріуса. — Що він тут забув?

— Це я його запросив, — пояснив Дамблдор, переводячи погляд з одного на другого, — так само, як і тебе, Северусе. Я довіряю вам обом. Настав час відступитися від ваших давніх суперечок і почати один одному довіряти.

Гаррі подумав, що Дамблдор просить неможливого. Сіріус та Снейп аж палали взаємною ненавистю.

— На деякий час вистачить і того, що ви не будете виказувати взаємної ворожості, — дещо роздратовано мовив Дамблдор. — Потисніть один одному руки. Ви тепер на одному боці. Часу мало, і якщо ті, кому відома правда, не об'єднаються, для жодного з нас не залишиться й крихти надії.

Дуже повільно, не перестаючи дивитися один на одного зі злістю, Сіріус і Снейп підійшли ближче й потисли руки. Потиск тривав лише коротку мить.

— Цього поки що вистачить, — сказав Дамблдор, знову стаючи між ними. — Я маю для кожного з вас завдання. Позиція Фаджа — хоч не така вже й несподівана — усе змінює. Сіріусе, ти мушиш вирушити в дорогу. Мушиш сповістити Ремуса Люпина, Арабелу Фіґ, Манданґуса Флечера — усіх наших давніх соратників. Якийсь час побудеш у Люпина — згодом я з тобою зв'яжуся.

— Але... — почав було Гаррі.

Він хотів би, щоб Сіріус залишився. Знову прощатися — та ще й так поспіхом — зовсім не хотілося.

— Ми незабаром побачимося, — обернувся Сіріус до Гаррі. — Обіцяю. Та зараз я мушу робити все, що можу. Ти ж розумієш?

— Так, — кивнув Гаррі. — Звичайно, розумію.

Сіріус швидко потис йому руку, кивнув Дамблдорові, перетворився на чорного пса й побіг до дверей. Повернувши лапою ручку, він вибіг.

— Северусе, — Дамблдор звернувся до Снейпа, — ти знаєш, про що я змушений просити. Якщо ти готовий... Якщо підготувався...

— Готовий, — сказав Снейп.

Він був ще блідіший, ніж звичайно, а його холодні чорні очі дивно блищали.

— Тоді бажаю успіху, — кинув Дамблдор і з певним острахом провів очима Снейпа, що без жодного слова вийшов за Сіріусом.

Кілька хвилин панувала тиша. Потім Дамблдор заговорив знову.

— Мушу піти донизу й побачитися з батьками Седрика, — сказав він. — Гаррі, допий свою настоянку. Я ще прийду.

Тільки-но Дамблдор вийшов, Гаррі відкинувся на подушку. Герміона, Рон та місіс Візлі не зводили з нього очей. Усі вони досить довго мовчали.

Шляхи розходяться

— Допий настоянку, Гаррі, — нарешті промовила місіс Візлі. Потягшись до тумбочки по пляшечку й келих, вона ненароком зачепила торбину з золотом. — Тобі треба виспатися. Спробуй думати про щось інше... Наприклад, про те, що ти купиш собі за призові гроші!

— Не хочу я цього золота, — байдужим голосом сказав Гаррі. — Заберіть його собі. Якщо хто-небудь хоче — нехай бере. Я не повинен був виграти. Приз мав належати Седрикові.

Гаррі мучився цим ще з тієї миті, як вийшов з лабіринту. Під повіками щось нестерпно пекло й щипало. Гаррі закліпав і вступився в стелю.

— Гаррі, ти ні в чому не винен, — прошепотіла місіс Візлі.

— Я наполіг, щоб ми взяли Кубок разом, — сказав Гаррі.

Тепер защипало ще й у горлі. Він хотів би, щоб Рон на нього не дивився.

Місіс Візлі знову поставила пляшечку з зіллям на тумбочку, сіла поруч і обняла Гаррі. Крім мами, ніхто й ніколи його так не обіймав. Страшні переживання минулої ночі знову

навалилися на Гаррі всією своєю вагою. Мамине обличчя, татів голос, мертвий Седрик на землі — спогади закрутилися в голові, готові прорватися криком. Гаррі мовчки скривився, щоб не завити з горя.

Та раптом пролунав різкий удар — місіс Візлі й Гаррі аж стрепенулися. Герміона стояла біля вікна, міцно стискаючи щось у руці.

— Вибачте, — прошепотіла вона.

— Гаррі, настоянка, — швидко проказала місіс Візлі і витерла долонею очі.

Гаррі похапцем вихилив решту настоянки. Зілля подіяло миттєво. Важкі хвилі непереборної сонливості затопили його, він упав на подушку і всі думки поділися невідомо куди.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ —

Початок

Коли через місяць Гаррі згадував події тих днів, то усвідомлював, що в пам'яті залишилося всього кілька спогадів — можливо, тому що пережиті ним пригоди були занадто яскравими, щоб запам'ятати ще щось. Усі спогади були для нього дуже болісні. Найгіршою була зустріч із подружжям Дігорі на другий день.

Вони не звинувачували його в тому, що сталося. Навпаки — обоє дякували за повернуте їм Седрикове тіло. Містер Дігорі майже весь час схлипував. А от горе місіс Дігорі було вище за сльози.

— Він майже не мучився, — сказала вона після розповіді Гаррі про Седрикову смерть. — До того ж, Амосе... він помер, коли виграв турнір. Він, мабуть, був щасливий.

Коли вони підвелися, місіс Діґорі поглянула на Гаррі й сказала:

— Бережи себе.

Гаррі схопив торбу із золотом, яка лежала на тумбочці біля ліжка.

— Візьміть, — пробурмотів він. — Воно мало належати Седрикові, він добрався до Кубка перший... візьміть...

Та місіс Діґорі позадкувала:

— Ні-ні, це твоє, ми не можемо...

*

До ґрифіндорської вежі Гаррі повернувся аж на другий вечір. Герміона та Рон розповіли, що під час сніданку Дамблдор звернувся до всієї школи. Він попросив усіх не займати Гаррі, не розпитувати й не вимагати розповідей про те, що сталося в лабіринті. Більшість учнів обходили Гаррі, уникаючи його погляду. Деякі шепотілися, затуляючи роти долонями, коли він проходив повз них. Напевно, чимало з них повірили статті Ріти Скітер про те, який Гаррі Поттер неврівноважений і небезпечний. Можливо, вони мали свої власні версії Седрикової смерті. Та Гаррі було байдуже. Йому більше подобалося проводити час

з Роном та Герміоною, розмовляти про щось інше, або просто сидіти й дивитися, як вони грають у шахи. Здавалося, що друзі досягли такого розуміння, коли вже не обов'язкові слова; кожен чекав знаку про те, що діється за межами Гогвортсу, і розумів, що, поки достеменно нічого невідомо, нема ніякого сенсу обговорювати події, які можуть статися. Лише раз вони зачепили цю тему: Рон розповів Гаррі про зустріч місіс Візлі з Дамблдором перед її поверненням додому.

— Вона ходила питати, чи не міг би ти на літо поїхати до нас, — сказав Рон. — Але Дамблдор хоче, щоб ти повернувся до Дурслів — принаймні спочатку.

— Навіщо? — здивувався Гаррі.

— Мама сказала, що Дамблдор має на те підстави, — розгублено похитав головою Рон. — Думаю, що ми повинні йому вірити, правда ж?

Окрім Рона та Герміони, Гаррі міг розмовляти хіба ще з Геґрідом. Тепер, коли не було кому викладати захист від темних мистецтв, на цих уроках можна було робити що завгодно. Тому якось у четвер після обіду вони подалися провідати Геґріда. Стояв ясний

сонячний день. Іклань вискочив з відчинених дверей їм назустріч, гавкаючи й шалено махаючи хвостом.

— Хто се? — спитав Геґрід, наближаючись до дверей. — Гаррі!

Він вийшов до них, однією рукою обійняв Гаррі, а другою скуйовдив йому волосся і сказав:

— Радий тя видіти, Гаррі. Файно, що прийшлисте.

Увійшовши до хатини, друзі побачили на дерев'яному столі перед каміном двоє горняток, більше схожих на відра.

— Пилисьмо чайочок з Олімпією, — сказав Геґрід. — Вона якраз пішла.

— З ким, з ким? — зацікавився Рон.

— Та же з мадам Максім! — відповів Геґрід.

— То ви помирилися? — спитав Рон.

— Не втямлю, про що ти говориш, — безтурботно відказав Геґрід, дістаючи з буфета горнятка. Наливши всім чаю і поставивши тарілку з глевким печивом, він відкинувся в кріслі й пильно подивився своїми чорними, мов жуки, очима на Гаррі.

— Всьо файно? — хрипко спитав він.

— Еге ж, — відповів Гаррі.

— Та ні, не всьо, — сказав Геґрід. — Певно, що не всьо файно. Але скоро буде. Увидиш.

Гаррі промовчав.

— Я знав, що він іще си верне, — проказав Геґрід. Вражені Гаррі, Рон та Герміона підвели голови. — Я знав уже про то купу років. Знав, що він десь сидит і чекає на свій час. Так мало си стати. Що ж — тепер врешті си стало, і ми мусимо якось дати собі з тим раду. Будемо си бороти. Треба спинити його перед тим, як він здобуде владу. Се Дамблдорів план. Файний чоловік, сей Дамблдор. Доки він з нами, я не дуже си хвилюю.

Помітивши недовіру на їхніх обличчях, Геґрід звів свої кущисті брови.

— Але отак сидіти і хвилюватися, — сказав він. — Те, що має си стати — станеться, і тоді ми його стрінемо. Дамблдор оповів мені про те, що ти зробив, Гаррі.

З цими словами Геґрід випнув груди.

— Ти зробив стілько, як зробив би твій тато — не вмію похвалити тебе якось ще файніше.

Гаррі всміхнувся у відповідь — уперше за ці дні.

— Геґріде, а яку справу мав до тебе Дамблдор? — спитав він. — Він послав професорку Макґонегел по тебе і по мадам Максім... тієї ночі.

— Знайшов мені мацьопку роботу на літо, — відповів Геґрід. — Але то секрет. Мені не вільно говорити про се, навіть з вами. Може си стати, що Олімпія — для вас мадам Максім — поїде зо мною. Гадаю, поїде. Гадаю, мені си вдало її переконати.

— Це має якийсь стосунок до Волдеморта?

Геґрід здригнувся, почувши це ім'я.

— Всьо може бути, — ухилився він від відповіді. — А тепер... хто хтів би піти зо мною і навідати останнього скрута?.. Та жартую — жартую! — квалливо додав він, помітивши вираз їхніх облич.

*

Увечері перед поверненням на Прівіт-драйв Гаррі з важким серцем пакував свою валізу. Він з острахом чекав бенкету з нагоди завершення навчального року, на якому зазвичай святкували тріумф переможця чемпіонату гуртожитків. Він намагався не бувати в переповненій учнями Великій залі

після того, як вийшов з лікарні, воліючи їсти тоді, коли приміщення порожніло, щоб не натикатися на погляди товаришів.

Коли він, Рон та Герміона увійшли до Великої зали, виявилось, що там немає ніяких прикрас. Завжди під час подібних okazji залу прикрашали прапорами гуртожитку-переможця, проте цього вечора на стіні за вчительським столом висіло чорне полотнище на знак жалоби за Седриком.

Справжній Дикозор Муді сидів за вчительським столом, його дерев'яна нога й магичне око знову були на своїх місцях. Муді був до краю знервований: варто комусь було до нього заговорити, як він підстрибував. І Гаррі міг його зрозуміти: Дикозорів страх перед нападами ще більше зріс після десятимісячного ув'язнення у власній скрині. Стілець професора Каркарофа був вільний. Цікаво, подумав Гаррі, сідаючи за грифіндорський стіл, де зараз Каркароф, і чи вдалося Волдемортові його впіймати.

Мадам Максім сиділа на своєму місці. Поруч з нею — Гегрід. Вони про щось тихо розмовляли. Далі, біля професорки Макґонегел, сидів Снейп. Він затримав погляд на Гаррі.

Вираз його обличчя важко було розгадати. Принаймні здавався він таким самим непривітним і похмурим, як завжди. Гаррі продовжував дивитися на нього навіть після того, як Снейп відвів погляд.

Що мав зробити Снейп на прохання Дамблдора тієї ночі, коли повернувся Волдеморт? І чому... чому Дамблдор був такий упевнений у Снейповій відданості? Снейп шпигував проти Волдеморта — Дамблдор повідомив про це в ситі спогадів. «На власний ризик» Снейп діяв проти темних сил. Може, він знову взявся за цю роботу? Можливо, встановив контакти зі смертежерами? Прикинувся, що насправді не переходив на Дамблдорів бік, а просто, як і Волдеморт, чекав свого часу?

Роздуми Гаррі перервав професор Дамблдор, який підвівся з-за столу. У Великій залі, де й так не було звичного для бенкету галасу, запанувала тиша.

— Ось і завершився, — промовив Дамблдор, окидаючи поглядом усіх учнів, — іще один навчальний рік.

Він зробив паузу. Його очі завмерли на гафелпафському столі. Обличчя учнів, які сиділи за ним, були найсумнішими в усій залі.

— Сьогодні я хотів би вам сказати багато чого, — сказав Дамблдор, — та спершу мушу нагадати про втрату надзвичайно хорошої людини, яка мала б сидіти тут, — він показав рукою на гафелпафців, — і радіти на нашому бенкеті разом з нами. Я прошу всіх вас устати й підняти келихи за Седрика Дігорі.

Заскрипіли лавки й стільці, усі в залі підвелися і взяли келихи. Голосно, хоч і сумно, в один голос промовили:

— За Седрика Дігорі.

У натовпі Гаррі спіймав погляд Чо. Вона мовчки плакала, сльози стікали по обличчі. Коли всі посідали, Гаррі опустив очі.

— Седрик уособлював багато рис, що вирізняють Гафелпаф, — вів далі Дамблдор. — Він був добрим і вірним другом, старанним учнем. Він цінував чесну гру. Його смерть зачепила нас усіх — і тих, хто був знайомий з ним близько, і всіх інших. Тому, гадаю, ви маєте право знати, як це сталося.

Гаррі підвів голову і глянув на Дамблдора.

— Седрика Дігорі убив лорд Волдеморт.

Панічне шепотіння прошелестіло Великою залою. Усі дивилися на Дамблдора з жахом, не бажаючи вірити в те, що почули. Він же

поглядав на всіх із цілковитим спокоєм, чекаючи, коли настане тиша.

— Міністерство магії, — повів далі Дамблдор, — не бажає, щоб я вам про це розповідав. Можливо, дехто з ваших батьків і вжахнеться, що я це таки зробив. Одні тому, що не повірять у повернення Лорда Волдеморта, а інші, бо вважатимуть вас ще занадто юними для таких страшних речей. Та на мою думку, правда завжди набагато краща за брехню. Тож намагання вдавати, що Седрик помер через нещасний випадок чи через якусь свою помилку, буде образою його пам'яті.

Ошелешені й перелякані погляди геть усіх у залі були спрямовані тепер на Дамблдора... Або майже всіх. Гаррі помітив, як за слизеринським столом Драко Мелфой бурмоче щось до Креба та Гойла. У Гаррі всередині все аж закипіло від злості, і тому він змусив себе знову дивитися на Дамблдора.

— І ще про декого треба згадати у зв'язку зі смертю Седрика, — вів далі Дамблдор. — Звичайно, я маю на увазі Гаррі Поттера.

Великою залою пробіг приглушений гул, кілька голів повернулося до Гаррі, перш ніж знову подивитися на Дамблдора.

— Гаррі Поттеру вдалося втекти від Лорда Волдеморта, — вів далі Дамблдор. — Він ризикував власним життям, щоб повернути в Гоґвортс Седрикове тіло. З усіх поглядів він виявив таку хоробрість, яку віч-на-віч з Лордом Волдемортом показали дуже небагато чарівників. І за це підніmemo келих на його честь.

Серйозний Дамблдор повернувся до Гаррі і ще раз підняв келих. Майже всі у Великій залі зробили те саме. Перед тим, як випити за нього, вони пробурмотіли його ім'я так само, як бурмотіли Седрикове. Та крізь просвіт між постатями, які стояли, Гаррі помітив, що Мелфой, Креб, Гойл і чимало інших слизеринців з викликом продовжували сидіти, навіть не торкнувшись своїх келихів. Дамблдор, у якого, зрештою, не було магічного ока, цього не помітив.

Коли всі посідали, Дамблдор заговорив знову:

— Метою Тричаклунського турніру було поглиблення й розвиток магічного взаєморозуміння. У світлі того, що сталося — маю на увазі повернення Лорда Волдеморта, —

такі зв'язки актуальніші, ніж будь-коли раніше.

Дамблдор поглянув на мадам Максім і на Геґріда, тоді перевів погляд на Флер Делякур та інших бобатонських учнів. Потім — на Віктора Крума та на дурмстренґців і, нарешті, на слизеринський стіл. Гаррі помітив, що Крум мав насторожений і майже переляканий вигляд, ніби чекав, що Дамблдор скаже йому щось неприємне.

— Кожного гостя у цій залі, — промовляв Дамблдор, знову поглянувши на дурмстрензьких учнів, — ми запрошуємо відвідувати нас, коли йому буде завгодно. Я знову повторюю вам усім — тепер, коли Лорд Волдеморт повернувся, ми сильні лише тоді, коли згуртовані, і слабкі, коли роз'єднані.

— Волдеморт має неперевершений талант сіяти незгоди і ворожнечу. Перемогти його ми зможемо лише завдяки міцній дружбі і взаємній довірі. Різниця в характерах та мовах не має значення, якщо ми маємо спільну мету й відкриті серця.

— На мою думку — і я ще ніколи так палко не бажав помилитися — усіх нас очікують темні й важкі часи. Дехто з вас, хто в цій залі,

уже постраждав від Волдеморових рук. Багато ваших сімей було роз'єднано. Минулого тижня з-поміж нас забрали учня.

— Пам'ятайте Седрика. Пам'ятайте: якщо настане час, коли вам доведеться зробити вибір між чимось правильним і чимось простим, згадайте, що сталося з добрим, хорошим і сміливим хлопцем лише тому, що він опинився на шляху Лорда Волдеморта. Пам'ятайте Седрика Діґорі.

*

Гарріна валіза була вже спакована. Згори на ній стояла клітка з Гедвіґою. Гаррі, Рон, Герміона та решта учнів четвертого класу чекали у велелюдному вестибюлі на диліжанси, які мали відвезти їх на станцію у Гоґсміді. Був прекрасний сонячний день. На Прівіт-драйв, коли Гаррі увечері туди прибуде, напевне, стоятиме спека, буятимуть дерева і ряхтітимуть кольорами клумби. Але ця думка анітрохи його не тішила.

— 'Аггі!

Гаррі озирнувся. Кам'яними сходами до замку вбігала Флер Делякур. Гаррі побачив, як ген на галявині Геґрід допомагав мадам

Максім запрягати велетенських коней. Бобатонська карета була готова до подорожі.

— Сподіваюся, незабагом ми зустрінемось, — сказала Флер, підбігши до Гаррі й простягаючи йому руку. — Я хочу знайти тут роботу, щоб поліпшити свій вимов.

— Ти й так дуже добре говориш, — дивним здушеним голосом промовив Рон. Флер йому всміхнулася. А Герміона насупилась.

— До побачення, 'Аггі, — сказала на прощання Флер. — Було стгашенно пгисмно з тобою познайомітися!

Гаррі не міг стамувати хвилювання, дивлячись, як Флер повертається галявиною до мадам Максім. Її сріблясте волосся розвівалося й сяяло в сонячному промінні.

— Цікаво, як відїжджатимуть дурмстренгці? — спитав Рон. — Думаєте, вони зможуть керувати кораблем без Каркарофа?

— Каркароф не керує, — почувся грубуватий голос. — Він сидів у своїй каюті, поки нами поробито всю роботу.

Крум прийшов попрощатися з Герміоною.

— Ми можемо поговорити? — спитав він у неї.

— Так... аякже... — трохи схвильовано відповіла Герміона і пішла за Крумом крізь натовп.

— Недовго там! — голосно закричав їй услід Рон. — Диліжанси от-от будуть!

Поки Гаррі виглядав диліжанси, Рон кілька хвилин щосили витягував над юрбою шию, намагаючись побачити, що роблять Крум з Герміоною. Вони повернулися дуже швидко. Рон витріщився на Герміону, але її обличчя було незворушне.

— Мені подобався Дігорі, — сказав Крум Гаррі. — Він завжди був до мене ввічливо. Завжди. Хоч я й із Дурмстренгу... з Каркарофим, — додав він, насупивши брови.

— У вас уже є новий директор? — запитав Гаррі.

Крум стеновав плечима й потис руку Гаррі, а тоді Рону.

Рон скривився так, наче його мучила болісна внутрішня боротьба. Крум уже почав віддалятися, коли Рон раптом крикнув:

— А можна взяти в тебе автограф?

Герміона відвернулася, усміхаючись до безкінних диліжансів, що котилися до них

дорогою, доки здивований, але втішений Крум підписував для Рона клаптик пергаменту.

*

Коли вони підїжджали до вокзалу Кінгс-Крос, погода за вікном нічим не нагадувала тієї, що стояла у вересні, коли друзі їхали до Гогвортсу. На небі не було ані хмаринки. Гаррі, Рон та Герміона зуміли зайняти окреме купе. На клітку Левконії знову накинули Ронову мантію, щоб сова нарешті перестала ухкати; Гедвіґа, сховавши голову під крило, дрімала, а на вільному сидінні лежав, скрутившись у клубок, Криволапик, що скидався на велику руду подушку. Тепер, коли потяг віз їх на південь, друзі розмовляли набагато вільніше, ніж цілий тиждень перед цим. Гаррі відчував, що Дамблдорова промова на бенкеті якимось чином його розпружила. Тепер йому вже не так боляче було обговорювати пережите. Свою розмову про те, що придумає Дамблдор, щоб зупинити Волдеморта, вони перервали лише тоді, коли приїхав візочок з їжею.

Повернувшись від візочка і запихаючи гроші в портфель, Герміона вийняла примірник «Щоденного віщуна».

Гаррі зиркнув на газету, непевний, чи хоче він знати, що там написано, але Герміона, помітивши його погляд, спокійно сказала:

— Там нічого немає. Можеш сам подивитися, але там справді нема анічогісінько. Я перевіряю. Аж на другий день після третього завдання з'явилося повідомлення, що ти виграв турнір. А про Седрика навіть не згадують. Жодного слова. Якщо хочеш знати мою думку, то це Фадж примусив їх мовчати.

— Ріту він мовчати не примусить, — сказав Гаррі. — Особливо якщо йдеться про такий сюжет.

— О, Ріта нічого не писала ще з третього завдання, — дивно стриманим тоном сказала Герміона. — До речі, — додала вона і голос її затремтів, — Ріта Скітер довгенько не буде з'являтися в пресі — якщо не захоче, щоб я виказала її таємницю.

— Ти про що? — нашорошив вуха Рон.

— Я з'ясувала, як саме вона підслуховувала приватні розмови, хоч їй і було заборонено з'являтися на території школи, — сказала Герміона.

Гаррі здалося, що всі ці дні Герміоні смертельно хотілося про все їм розповісти, але зі зрозумілих причин вона стримувалася.

— Як вона це робила? — спитав Гаррі.

— Як ти дізналася? — здивовано глянув на неї Рон.

— Власне кажучи, Гаррі, ідею подав мені ти, — сказала Герміона.

— Я? — спантеличено перепитав Гаррі. — А як?

— Підслухування за допомогою жучків, — щасливо мовила Герміона.

— Але ж ти казала, що вони не діють...

— Та не електронних жучків, — перебила його Герміона. — Розумієте... — Герміонин голос затремтів від стримуваного тріумфу, — Ріта Скітер — незареєстрований анімаг. Вона може перетворюватися...

Герміона витягла з портфеля маленьку скляну баночку, заткнуту корком.

— ... на жука.

— Жартуєш, — сказав Рон. — Ти не... Вона не могла...

— Могла, могла, — радісно закивала Герміона, розмахуючи перед ними баночкою.

У ній лежало кілька прутиків та листочків і один величезний жук.

— Та це ніколи... ти жартуєш... — прошепотів Рон, підносячи банку до очей.

— Ні, не жартую, — сяяла Герміона. — Я зловила її на лікарняному підвіконні. Придивіться уважніше — і ви побачите, що візерунок цяточок навколо вусиків — достеменно копія отих її дурнувятих окулярів.

Гаррі придивився — Герміона казала правду. Він теж дещо згадав.

— Тієї ночі, коли ми чули, як Гегрід розповідав мадам Максим про свою маму, на статуї сидів жук!

— Отож бо, — сказала Герміона. — А Віктор витяг з мого волосся жука якраз після того, як ми поговорили біля озера. І, якщо я не помиляюся, Ріта сиділа на підвіконні під час уроку віщування в той день, коли розболівся твій шрам. Вона цілий рік літала по замку в пошуках нових тем.

— А коли ми побачили Мелфоя під деревом... — повільно проказав Рон.

— ...він говорив з нею, тримаючи її в долоні, — закінчила Герміона. — Він усе знав. От як вона брала у слизеринців оті милі невеличкі інтерв'ю. Їх не обходило, що Ріта чинить незаконно, бо їм кортіло розповідати про нас різну гидоту.

Герміона забрала в Рона баночку і посміхнулася до жука, який злісно гудів і бився об скло.

— Я пообіцяла, що випущу її тоді, як повернемося до Лондона, — сказала Герміона. — Розумієте, я наклала на банку незламні чари, тому вона не може трансфігуруватися. Ще я порадила їй цілий рік не користуватися своїм пером. Побачимо, чи зможе вона побороти звичку писати про людей брехливі нісенітниці.

Спокійно всміхаючись, Герміона поклала жука назад у портфель.

Двері купе відчинилися.

— Дуже мудро, Грейнджер, — сказав Драко Мелфой.

За ним стояли Креб і Гойл. Своїми самовдоволеними, пихатими й погрозливими пиками трійця перевершила саму себе.

— Отож, — повільно проказав Мелфой і трохи просунувся в купе, розглядаючи друзів і підло посміхаючись. — Ви спіймали якусь жалюгідну репортерку, і Поттер знову став Дамблдоровим улюбленцем. Кароче, кльово придумано.

Його посмішка стала ще ширша. Креб та Гойл хитро зазирали в купе.

— Намагаємося, тіпа, *про це* не думати? — м'яко вимовив Мелфой, обмацуючи очима друзів. — Тіпа, нічого не сталося?

— Вимітайся, — сказав Гаррі.

Після того, як Мелфой шепотівся з Кребом та Гойлом під час Дамблдорової промови, Гаррі ще з ним не стикався. Він відчув у вухах якесь подзвонювання. Намацав під мантією чарівну паличку.

— Поттер, ти обрав слабшу сторону! Я тебе попереджав! Пам'ятаєш, я тобі казав, щоб ти уважніше вибирав собі компанію? У перший день, у поїзді, коли ми їхали до Гогвортсу? Я тобі казав, щоб ти не водився з такими нікчемами! — Він кивнув головою на Рона та Герміону. — А тепер пізно, Поттер! Темний Лорд повернувся, і вони загримлять першими! Бруднокровці і любителі маґлів — перші! Хоча, ні — другі... Першим був Діґор...

У купе наче вибухнув цілий ящик феєрверків. Засліплений миготінням залять, що вистрілювали зусібіч, оглушений тріщанням і бахканням, Гаррі закліпав і глянув на підлогу.

Там лежали непритомні Мелфой, Креб та Гойл.

Гаррі, Рон і Герміона застосували кілька різних заклять. До того ж, не лише вони.

— Ми вирішили подивитися, що ця трійця задумала, — наче нічого й не сталося, сказав Фред, наступаючи на Гойла, щоб зайти в купе. У руці він тримав чарівну паличку — так само, як і Джордж, який зайшов за ним, старанно наступивши на Мелфоя.

— Цікавий ефект, — мовив Джордж, розглядаючи Креба. — Хто застосував закляття «фурункулус»?

— Я, — відповів Гаррі.

— Дивно, — весело сказав Джордж. — Я застосував «желейні ноги». Ці два закляття ніби й не поєднуються. А в нього на пиці повиростали маленькі щупальця. Але не залишаймо їх тут — вони не надто прикрашають купе.

Рон, Гаррі і Джордж почали штурхати, котити й виштовхувати непритомних Мелфоя, Креба і Гойла в коридор — через суміш заклять, якими їх ударили, вони мали жахливий вигляд. Залишивши трійцю в коридорі, усі повернулися в купе і зачинили за собою двері.

— Хтось бажає зіграти партійку у вибухові карти? — спитав Фред, витягуючи колоду.

Аж на середині п'ятої партії Гаррі наважився спитати:

— То ви нам розкажете? — звернувся він до Джорджа. — Кого ви шантажували?

— А-а-а, — похмуро протяг Джордж. — Ти про те.

— Це не має значення, — захитав головою Фред. — Це зовсім неважливо. Принаймні зараз.

— Ми передумали, — знизуючи плечима, сказав Джордж.

Однак Гаррі, Рон і Герміона не переставали розпитувати, тож нарешті Фред не витримав:

— Ну, добре, добре, якщо вам так цікаво... то був Лудо Бегмен.

— Бегмен? — Гаррі аж підскочив. — Ви хочете сказати, що він був причетний до...

— Та ні, — насуплено сказав Джордж. — Аж ніяк. Він Лудко-дурко. Йому не вистачило б кебети.

— То що тоді? — запитав Рон.

Фред якусь мить помовчав, і тоді промовив:

— Пам'ятаєте, як ми побилися з ним об заклад на Кубку світу з квідичу? Про те, що виграє Ірландія, але Крум зловить сніча?

— Так, — підтвердили Рон та Гаррі.

— Той бовдур заплатив нам золотом леприконів, яке розкидали ірландські талісмани.

— І що?

— А те, — буркнув Фред, — що воно зникло! На ранок золота мов і не було!

— Але... це, мабуть, випадково? — спитала Герміона.

Джордж гірко засміявся.

— Авжеж, спершу і ми так думали. Вирішили, що коли йому напишемо й повідомимо про помилку, то він її виправить. Але він нічого не робив. Не звертав уваги на наші листи. Ми намагалися поговорити з ним про це у Гогвортсі, та він завжди вигадував якісь причини, щоб від нас відкараскатися.

— Врешті-решт він розізлився, — докинув Фред. — Сказав, що ми ще замолоді, щоб грати в азартні ігри, і що він нічого нам не дасть.

— І тоді ми попросили, щоб він хоч віддав наші гроші, — підхопив Джордж.

— Він не міг відмовити! — вигукнула Герміона.

— Ще й як зміг! — буркнув Фред.

— Але ж то були всі ваші значки! — не вірив Рон.

— Не нагадуй мені про це, — сказав Джордж. — Врешті-решт ми з'ясували, що й до чого. Бегмен так само не повертав гроші батькові Лі Джордана. Виявилось, що він вляпався в халепу з гоблінами. Він позичив у них купу грошви. Банда гоблінів підстерегла його в лісі після матчу на Кубку світу і забрала все золото, яке було при ньому, — але цього не вистачило, щоб покрити всі борги. Гобліни гналися за ним аж до Гогвортсу. Він робив ставки в азартних іграх і процвиндрив геть усе. Не мав більше чим бряжчати в кишенях. І знаєте, як цей ідіот вирішив розплатитися з гоблінами?

— Як? — запитав Гаррі.

— Він зробив ставку на тебе, — сказав Фред. — Поставив велику суму, що ти виграєш турнір. А грав він з гоблінами.

— То он чому він весь час намагався допомогти мені виграти! — зрозумів Гаррі. — Що ж, я виграв — тепер він поверне вам ваше золото!

— Не-а, — заперечно похитав головою Джордж. — Гобліни грали так само підступно, як і він. Вони сказали, що ви з Діґорі розділили перемогу, а Бегмен ставив, що виграєш ти

сам. Тому Бегменові довелося тікати. Він змився відразу після третього завдання. — Джордж глибоко зітхнув і знову почав роздавати карти.

Решта подорожі минула доволі приємно. Гаррі волів би, щоб вона тривала ціле літо, щоб потяг ніколи не доїхав до Кінгс-Кросу... але ж він цього року відчув на власному досвіді, що час, на жаль, не сповільнюється, коли попереду чекає щось неприємне. Тож Гоґвортський експрес прибув на платформу дев'ять і три чверті надто швидко. Потяг наповнився галасом і метушнею, учні почали вивантажувати речі й виходити самі. Рон та Герміона, тягнучи свої валізи, перелізли через Мелфоя, Креба та Гойла.

Але Гаррі не поспішав.

— Фред, Джордж! Почекайте!

Близнюки озирнулися. Гаррі відчинив валізу і вийняв свій приз.

— Беріть, — він тицьнув торбу Джорджеві в руки.

— Що? — здивувався Фред.

— Беріть, — твердо повторив Гаррі. — Мені не треба.

— Ти здурів, — Джордж спробував віддати торбу назад.

— Та ні, — заперечив Гаррі. — Забирайте і творіть свої винаходи. Це для крамниці жартів.

— Він таки здурів, — майже з благоговінням вигукнув Фред.

— Беріть, — твердо сказав Гаррі. — Якщо не візьмете, я його викину. Я не хочу й не потребую цього золота. А посміятися я не відмовлюся. Ми всі не проти посміятися. Мені здається, що сміх нам тепер потрібен як ніколи.

— Гаррі, — слабким голосом промовив Джордж, зважуючи торбину в руках, — тут, напевно, з тисяча галеонів.

— Так, — засміявся Гаррі. — Уявіть, скільки вийде канаркових заварних.

Близнюки дивилися на нього широко розплющеними очима.

— Тільки не кажіть мамі, де ви взяли... Хоч тепер вона може й перехотіти, щоб ви працювали в міністерстві...

— Гаррі, — почав Фред, але той витяг чарівну паличку.

— Слухайте, — рішуче сказав він, — або беріть, або я вас зачарую. Я вивчив багато нових заклять. Тільки зробіть мені одну послугу, добре? Купіть Ронові декілька різних мантий, і скажіть, що вони від вас.

Перш ніж близнюки встигли щось сказати, Гаррі вийшов з купе, переступивши через Мелфоя, Креба та Гойла, які й досі лежали на підлозі, вкриті не надто привабливими слідами заклять.

Дядько Вернон чекав за бар'єром. Місіс Візлі стояла біля нього. Вона міцно обняла Гаррі й прошепотіла йому на вухо:

— Думаю, Дамблдор дозволить тобі влітку приїхати до нас. Будь на зв'язку, Гаррі.

— Бувай, Гаррі, — сказав Рон, плескаючи його по спині.

— Па-па, Гаррі! — сказала Герміона і зробила те, чого не робила ще ні разу: поцілувала його в щоку.

— Гаррі, дякуємо... — пробелькотів Джордж, поки Фред палко кивав, стоячи збоку.

Гаррі підморгнув їм, повернувся до дядька Вернона й мовчки вийшов за ним з вокзалу. Поки що нема чого непокоїтися, сказав він

Початок

сам собі, вмощуючись на задньому сидінні дурслівської машини.

Як казав Геґрід: те, що має статися — станеться... І він з готовністю зустріне все, що на нього чекає попереду.

Original title: Harry Potter and the Goblet of Fire

Translated from English by Віктор Морозов

All rights reserved; no part of this publication may be reproduced in whole or in part, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publisher

This digital edition first published by Pottermore Publishing in 2022

First published in print in Ukraine in 2003 by

A-BA-BA-HA-LA-MA-HA

Text © J.K. Rowling 2000

Ukrainian translation © Віктор Морозов; за редакцією

Івана Малковича та Олекси Негребецького, 2003

Cover illustrations by Olly Moss © Pottermore Limited

WIZARDING WORLD and related trademarks, characters, names and indicia are TM and © Warner Bros. Entertainment Inc
WIZARDING WORLD publishing and theatrical stage rights
© J.K. Rowling.
All rights reserved.

The moral right of the author has been asserted

ISBN 978-1-78939-180-0